

Nương Tử Đùng Nghịch Nữa

Contents

Nương Tử Đùng Nghịch Nữa	4
1. Giới Thiệu	4
2. Cường Bức Dụ Dỗ	5
3. Con Muốn Lập Gia Đình!	6
4. Một Mũi Tên Trúng Ba Đích.	7
5. Đứa Trẻ Có Cha Sinh Mà Không Có Mẹ Dưỡng.	8
6. Tân Lang Từ Trên Trời Rơi Xuống?	9
7. Một Bước Sa Chân Muốn Đời Ôm Hận!	10
8. Xem Ra, Là Nàng Được Lời Rồi!	11
9. Động Phòng Với Nàng.	12
10. Động Phòng Rồi.	13
11. Người Này Chắc Chắn Không Lương Thiện Gì.	14
12. Giao Dịch	16
13. Hoàng Thượng Giá Lâm	17
14. Diễn Kịch Ở Ngự Tiễn.	18
15. Kinh Trời Đất Động Quỷ Thần.	19
16. Diễn Trò Mà Còn Phán Tâm.	20
17. Không Vất Vả Chút Nào.	21
18. Nàng Ở Trên Ta Ở Dưới.	22
19. Một Đêm Thành Danh	24
20. Sầu Không Lường Được	25
21. Khóc Phụ Hoàng Gọi Nương Nương	26
22. Ôm Không Thoải Mái Chút Nào!	27
23. Thật Đáng Sợ Thật Khủng Khiếp Thật Khó Coi.	28
24. Hủy Hoại Đời Hoa	30
25. Tiểu Biến Thái Bắt Đầu Biểu Diễn!	31
26. Chiến Dịch “heo Quay Nguyên Con” Chính Thức Thành Công!	32
27. Nụ Cười Ngây Ngất, Mắt Đẹp Ngóng Nhìn	33
28. Nhu Tình Mật Ý	35
29. Chính Xác Là Hấn Muốn Nàng Phát Điên!	36
30. Thoải Mái Lắm! Dùng Sức Chút Đi!	38
31. Ba Phần Trong Sáng, Bảy Phần Tà Gian	39
32. Kế Sách Tuyệt Đỉnh.	40
33. Đúng Là Làm Xấu Đi Một Khối Kho Báu!	42
34. Tiểu Vương Gia, Ngài Cứ Từ Từ Mà Hưởng Thụ	43
35. Tiểu Sư Phụ.	44
36. Người Muốn Rồi Đi, Vì Sao Không Nói Cho Ta Biết?	45
37. Muốn Làm Gì Thì Làm	46
38. Để Xem Nàng Có Thể Chống Cự Được Bao lâu!	47
39. Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật	49
40. Nương Tử, Nàng Cứ Yên Tâm Mà Đi Đi!	50
41. Hai Ca Ca Đều Điên Hết Rồi!	51

42. Xác Chết Vùng Dậy!	52
43. Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	53
44. Oan Hôn Cả Nàng Đậu Nga!	54
45. Tự Túc Là Hạnh Phúc	55
46. Gừng Càng Già Càng Cay!	56
47. Nha Đầu Này Đang Hăm Hại Hần!	57
48. Lừa Dối	59
49. Mỹ Nhân Kế	60
50. Yêu Nữ! Yêu Nữ Trăm Phần Trăm!	61
51. Không Thấy Được Người Tốt.>	63
52. Lòng Hiếu Kỳ Hại Chết Con Mèo Nhỏ.	65
53. Tính Số	66
54. Uy Vũ Không Khuất Phục	67
55. Không Thể Tùy Tiện Sờ Loạn Được.	68
56. Nam Nhân Bà Và Tên Ếo Lả	69
57. Con Thỏ Bị Dồn Ép Cũng Biết Cắn Người Đấy!	70
58. Vào Lúc Này Mà Cười Là Rất Không Đạo Đức	71
59. Vương Gia Phải ‘chạy Nhộng’	72
60. Trọng Sắc Khinh Đệ!	74
61. Nữ Nhân Khủng Khiếp Nhất.	75
62. Đúng Là Bị Cởi Sạch	76
63. Kêu Đi, Kêu Vỡ Yết Hầu Cũng Vô Dụng	77
64. Sau Này Ta Nói Một, Không Cho Phép Nàng Nói Hai.	78
65. Làm Mấy Việc Vợ Chồng Nên Làm.	79
66. Tên Này Đùa Như Thật!	80
67. Giày Vò Nam Nhân	83
68. Rối Loạn Hô Hấp Nặng Nề	84
69. Đè Chết Người Rồi! Cứu Mạng Với!	85
70. Nàng Phải Phụ Trách Dập Lửa	86
71. Một Người Thật Cô Đơn Thật Nhàm Chán	88
72. Thỏa Mãn Trí Tò Mò Của Nàng Một Chút!	90
73. Vỗ Mông Ngựa Rất Đúng Lúc	93
74. Rõ Ràng Có Rắp Tâm Bất Lương	95
75. Người Muốn Khuyển Khích Bản Vương Mưu Phản?	97
76. Rõ Ràng Đã Trúng Mỹ Nam Kế	99
77. Trên Đường Cái Rất Nhiều Người Đang Nhìn, Thật Là Mất Mặt!	102
78. Cô Nam Quả Nữ Ở Trong Sơn Động Có Thể Làm Cái Gì	103
79. Ăn Đậu Phụ, Sờ Mổ Lung Tung.	106
80. Tiểu Nha Đầu, Ngày Tháng Tiêu Dao Của Nàng Đã Kết Thúc Rồi.	108
81. Đây Là ‘cây Gậy’ Vẫn Từng Muốn Bắt Nạt Nàng Sao?	110
82. Nữ Chi Hương, Đủ Làm Cho Tâm Tư Hần Rung Động	112
83. Vương Phi Thứ Tám.	115
84. Nếu Nàng Biết Người Cười Về Một Vương Phi	117
85. Nụ Cười Này Của Người Quá Quý Quái, Có Chút Giống	122
86. Vì Sao Lân Nào Cũng Ăn Nàng Ghê Gớm Vậy.	124
87. Độc Nhất Lòng Dạ Nam Nhân.	126
88. Bắt Đầu Huấn Phụ	128
89. Vương Gia, Đừng Nên Xem Thường Quyết Tâm Của Bản Cô Nương.	131
90. Lân Đầu Tiên Lâm Trận Đằng Sau Nữ Nhân.	133
91. Cắn Chết Lân Dịch Hạo	135
92. Tức Giận! Rất Tức Giận! Cực Kỳ Tức Giận!	137
93. Vì Người Đàn Ông Mà Cô Thích, Cô Có Thể Làm Bất Cứ Chuyện Gì	139
94. Nữ Nhân Của Lân Dịch Hạo, Đúng Là Không Tồi!	141
95. Để Bản Đại Vương Giúp Nàng Dễ Chịu	143

96. Từ Trước Đến Giờ Người Chỉ Xem Nàng Như Một Món Đồ Chơi	145
97. Sống Động Thật! Giống Y Như Thật!	148
98. Hắn Như Một Con Khỉ Nóng Vội Không Có Tiền Đồ.	152
99. Dấu Vết Của Hắn	154
100. Lãnh Dịch Hạo, Người Vẫn Tin Nàng Ta Chứ Không Chịu Tin Ta	156
101. Chuyện Biến Thái Này Chỉ Có Lãnh Dịch Hạo Làm Được.	158
102. Vương Phi Nổi Cơn Ghen, Vương Gia Rất Sợ Vợ	160
103. Đã Làm Thì Phải Làm Cho Thật Ấc	162
104. Quá Hấp Dẫn Mà Không Biết	164
105. Hay Cho Cái Tình Chàng Ý Thiếp!	166
106. Trong Lòng Của Nàng Ấy Chỉ Có Đệ.	169
107. Hôm Nay Chỉ Ngủ Thôi.	171
108. Nha Đầu Rõ Ràng Biết Là Hắn Mà Vẫn Dám Hạ Độc Thủ!	173
109. Biết Rõ Là Mỹ Nhân Kế, Nhưng Không Thề Nào Kháng Cự Được	175
110. Bớt Thân Mật Trước Mặt Ta Thôi!	177
111. Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang	179
112. Gậy Ông Đập Lưng Ông	181
113. Lãnh Dịch Hạo Là Của Người	183
114. Tiểu Sư Phụ, Chúng Ta Đi Thôi	185
115. Một Bức Hư Thư Đổi Lấy Một Lọ Thuốc Giải.	187
116. Cái Này Xem Như Thổ Lộ Chẳng?	189
117. Tuyệt Nhi, Nàng Đồng Ý Gả Cho Ta Chứ?	191
118. Chưa Bao Giờ Thấy Bất Lực Như Thế Này.	193
119. Nha Đầu, Quả Nhiên Nàng Đã Đến!	195
120. Yêu Thì Quyết Không Buông Tay, Thì Ra Có Thể Giải Thích Như Vậy.	197
121. Tặng Người Một Sự Ngạc Nhiên!	200
122. Bí Mật Của Phong Vô Ngân	202
123. Mệnh Có Ba Kiếp Nạn.	203
124. Màn Trời Chiếu Đất.	205
125. Biến Thái! Quá Biến Thái! Đây Là Ngoài Phố Mà!	208
126. Lựa Chọn	210
127. Trêu Chọc Vào Nàng, Chết Là Cái Chắc!	212
128. Nam Nhân Đáng Thương!	214
129. Ai Mới Là Vương Phi Chính Thức?	217
130. Vương Gia Nổi Giận Rồi.	221
131. Xem Ra, Mang Nàng Tiến Cung Là Một Sai Lầm	223
132. Trực Tiếp Bịt Miệng Nàng, Đỡ Phải Mất Mặt!	225
133. Tuyệt Đối Có Thể Gây Đại Họa!	227
134. Nàng Không Ở Lại, Ta Cũng Không Ép.	229
135. Ta Vĩnh Viễn Sẽ Không Tha Thứ Cho Người	232
136. Từ Giờ Trở Đi, Người Chính Là Úc Phi Tuyệt	234
137. Một Loại Cảm Xúc Nguyên Sơ	236
138. Nàng Muốn Nắm Chắc Hạnh Phúc Của Mình	238
139. Ta Sẽ Không Phá Hỏng Việc Của A Hạo	241
140. Chính Thức Thay Thế!	243
141. Hai Đường Thẳng Song Song Giao Nhau	245
142. Thời Gian Ở Cùng Úc Phi Tuyệt, Cuối Cùng Cũng Kết Thúc	247
143. Hàng Đêm Ngủ Lại	249
144. Lãnh Dịch Hạo Đến Rồi!	252
145. Hoàng Thượng Và Nương Nương Đã Đi Ngủ, Mời Vương Gia Quay Về	254
146. Nàng Là Của Hắn! Bất Kỳ Kẻ Nào Cũng Không Được Đụng Vào.	256
147. Đổ Dầu Vào Lửa	259
148. Tiếp Tục Dùng Hình!	260
149. Nàng Ấy Không Thuộc Về Hậu Cung, Chỉ Thuộc Về Một Minh Trẫm!	263

150. Ta Buộc Phải Dùng Sức Mạnh Thôi!	265
151. Mượn Bào Thai Trong Bụng Người Dùng Một Chút	268
152. Ta Không Phải Vương Phi	271
153. Củi Khô Lửa Mạnh	273
154. Trong Mắt Của Á Chỉ Có Hận Thù Mãnh Liệt.	278
155. Tuyệt Nhi, Theo Ta Đi.	280
156. Ép Hấn Mưu Phản.	282
157. Đại Kết Cục	284
158. Vĩ Thanh	289

Nương Tử Dùng Nghịch Nữa

Giới thiệu

Nghe đồn rằng hấn muốn kết hôn với người dịu dàng hiền thực, biết đọc sách hiểu lễ nghĩa, bề ngoài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-dung-nghich-nua>

1. Giới Thiệu

Giới thiệu

Nghe đồn rằng hấn muốn kết hôn với người dịu dàng hiền thực, biết đọc sách hiểu lễ nghĩa, bề ngoài xinh đẹp trí tuệ thông minh, nào ngờ cô gái này không chỉ có bộ dạng khó coi, hơn nữa ngoài việc quậy phá thì cái gì cũng không biết!

Nghe đồn rằng nàng phải gả cho người tính tình ôn hòa, cơ thể yếu ớt nhiều bệnh tật, hai mắt bị mù, khuôn mặt xấu xí, nào ngờ nam nhân này không chỉ có khuôn mặt đẹp như yêu tinh, lại hay đi khắp nơi gây khó dễ cho người khác!

Nàng vốn định gả vào vương phủ này chờ cho Vương gia bệnh tật kia đi đời nhà ma, có thể xưng vương xưng bá trong vương phủ, không bị người khác quản lý nữa.

Hấn vốn định cưới cô gái này để có thể làm sạch điều tiếng, tiếp tục tiêu dao. Nào ngờ lại là Diêm La Vương đụng phải Mẫu Dạ Xoa.

“Vương phi, Vương gia nổi giận rồi.”

“Nổi giận? Đã chết chưa?”

“.....Chưa.....”

“Vậy người đến đây làm gì?”

“.....”

“Vương phi, Vương gia.....”

“Vương gia lại giận sao?”

“Vương gia đi ra ngoài rồi.”

“Còn trở về không?”

“..... Không biết.....”

“Tốt quá rồi!” - Vương phủ này rốt cục cũng là thiên hạ của ta!

“Vương phi.....”

“Lại làm sao vậy!”

“V quay về rồi.”

“Ah? Nhanh như vậy sao?” - Còn chưa có chơi đủ mà!

“Vương gia người.....mang về mười tuyệt sắc nam tử, ở trong đại sảnh chờ Vương phi đến khuôn vác.....”

2. Cường Bức Dụ Dỗ

Cường bức dụ dỗ

Úc phủ có hỷ sự!

Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, gả tiểu nữ nhi xinh đẹp nhất thông minh nhất hiền thực nhất Úc gia cho Thuận vương gia Lãnh Dịch Hạo sắp hồi triều. Úc gia từ nay về sau chính là hoàng thân quốc thích!

Miệng Úc lão gia cười không khép lại được.

Căn nhà nhỏ trong sân sau Úc gia, cô gái “xinh đẹp nhất thông minh nhất hiền thực nhất” trong truyền thuyết Úc Phi Tuyết đang vắt chân ngồi trên bệ cửa sổ cắn hạt dưa.

“Không lấy chồng không lấy chồng không lấy chồng!” - Úc Phi Tuyết lắc đầu như một cái trống bỏi. Nàng cũng không phải đứa ngốc!

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc lập gia đình, lại càng không muốn gả ột người mù bệnh tật sắp chết!

“Muội muội ngốc, muội thử nghĩ xem, Thuận vương gia kia mặc dù bị bệnh, nhưng hẳn là đứa con mà Hoàng Đế thích nhất, không giàu thì quý, đến lúc đó muội muốn ăn gì mặc gì muốn gì, không phải mở miệng ra là có sao! Thật quá tốt!” - Đại tỷ Úc Mỹ Lan hai mắt phát sáng, giống như là thấy được núi vàng nhà bạc trước mắt.

Úc Phi Tuyết

“Chỉ sợ không phải muội muốn cái gì sẽ có cái đó, là mấy người muốn cái gì sẽ có cái đó thì đúng hơn!” - coi nàng là đồ ngốc à!

Nhị tỷ Úc Mỹ Tiên lập tức bênh vực:

“Cũng không thể nói như vậy, muội nghĩ xem, Vương gia kia lúc nào cũng bệnh tật yếu ớt, nghe nói, trong một tháng xuống giường ba lần là giỏi lắm rồi! Quý nhất là người này tính tình dịu dàng ôn hòa, nhất định sẽ không bắt nạt muội.”

Úc Phi Tuyết hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cắn hạt dưa. Từ sau khi mẹ chết năm nàng ba tuổi, đã bị phụ thân vứt bỏ đến hậu viện sống cùng đám người hầu, ngày nào cũng bị người ta bắt nạt. Người thích bắt nạt người khác nhất, chỉ sợ chính là Úc Mỹ Tiên này!

Dù sao Úc Phi Tuyết nàng từ nhỏ đã bị người ta ăn hiếp mà lớn lên, cho nên nàng chưa bao giờ sợ bị bắt nạt. Ai dám bắt nạt nàng, nàng nhất định trả lại gấp đôi!

Tam tỷ Úc Mỹ Hòa vội vàng nói:

“Đúng vậy đúng vậy, hai người thành thân rồi, sẽ quay về biên quan, đến lúc đó trời thì cao Hoàng Đế thì xa, Vương gia này cơ thể yếu đuối lại nhiều bệnh, muội chính là bà lớn trong vương phủ, muốn gì được nấy, dù sao Vương gia mất mùa kia cũng không sống được mấy ngày, đợi đến lúc hắn đi đời nhà ma, toàn bộ vương phủ chính là của muội!”

Lúc tam tỷ nói ra những lời này, giống như thấy được chính mình đang đứng trên gác cao, ngàn vạn nô tỳ ở dưới cung chúc nàng.

Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn Úc Mỹ Hòa một cái, bà chị này cả ngày muốn làm nữ vương đến phát điên rồi!

Ba vị tỷ tỷ nói đến khô cả miệng, Úc Phi Tuyết vẫn không động đậy, tiếp tục cắn hạt dưa. Vỏ hạt dưa từ miệng nàng bay ra, rải đầy sân.

Ba vị tỷ tỷ nhìn nhau, dù dỗ không được, vậy chỉ có cách cưỡng bức thôi.

3. Con Muốn Lập Gia Đình!

Con muốn lập gia đình!

Ba cô gái trao đổi ánh mắt, chị cả Úc Mỹ Lan chậm rãi mở miệng nói:

“Nếu muội không muốn lập gia đình cũng được, dù sao phụ thân cũng nói rồi, lễ nghi của muội học chưa xong, ngồi không ra ngồi, đứng không ra giống, ông còn chuẩn bị vào cung để tìm thầy dạy riêng muội đấy!”

Nhị tỷ Úc Mỹ Tiên hiểu ý nói tiếp:

“Nghe nói vị sư phó này rất nghiêm, lần đầu mà làm không tốt, không được ăn cơm, lần thứ hai làm không tốt, xử theo gia pháp!”

Ba đôi mắt đẹp chuyển động:

“Thật ra muội không đi cũng tốt, có muội ở đây, cha mới không có hơi sức đi quản chúng ta.”

Miệng Úc Phi Tuyết run rẩy một chút, hạt dưa trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống.

Thấy trên mặt Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng có thái độ mà các nàng mong chờ, ba cô gái đắc ý trao đổi ánh mắt, tiếp tục nói -

“Gia đình giống như chúng ta, không phải gả vào cung để hầu hạ Hoàng Thượng, thì cũng là gả cho vương hầu tướng lĩnh có đầu có óc, lễ pháp cung đình nhất định phải học, nếu không học ở nhà, gả vào nhà người khác cũng vẫn phải học, đến lúc đó, có bị đánh bị mắng cũng không thể tự cứu nữa rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhắc tới lễ nghi, ngồi có mười kiểu, hành lễ có năm kiểu, chỉ có quỳ lạy thôi cũng đã hơn mười kiểu rồi! Càng không cần nhắc đến lễ tiết giữa quan viên không cùng cấp bậc, sai một chút là làm cho người ta chê cười rồi.”

”Tiểu muội, muội cứ từ từ học đi, phụ thân nhà ta rất sĩ diện, người nhất định sẽ bồi dưỡng muội thành một tiểu thư khuê các chân chính trước khi muội xuất giá

Ba vị tỷ tỷ phe phẩy cây quạt đắc ý ra khỏi cửa, từ vẻ mặt Úc Phi Tuyết, các nàng đã có được đáp án mà mình mong muốn, đến lúc đó chỉ cần phụ thân ra đòn sát thủ, nha đầu kia nhất định ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Úc Phi Tuyết cả buổi chiều đều nghĩ đến việc mời thầy về dạy quy củ mà ba tỷ tỷ nói đến, buổi chiều lúc học đàn, tiếng đàn kia dọa chim sẻ cả một cánh rừng sợ hãi bay mất.

Cuối cùng thầy dạy đàn thật sự không chịu nổi tiếng đàn ma rên quỷ khóc này, nặng nề nói:

“Được rồi, tiến bộ rất lớn, không cần luyện nữa tập rồi.”

Úc lão gia chấp tay sau lưng tiến lại từng bước, trên khuôn mặt già nua vắt ra vài giọt nước mắt:

“Đứa nhỏ này, cha lại mơ thấy mẹ con, mẹ con cả đời dịu dàng hiền thực, biết đọc sách hiểu lễ nghĩa, mẹ con nói cha phải nuôi dưỡng con thành một người xuất sắc giống như bà, con à, cha nhất định sẽ vì con mà mời thầy tốt nhất về dạy....”

“Con.....con.....hay là gả con đi, đúng, con muốn lập gia đình!” - Úc Phi Tuyết dùng giọng điệu chắc chắn % nói.

Ba tỷ tỷ nói không sai, làm quả phụ dù sao cũng tốt hơn làm oán phụ, dù sao đến biên quan, trời cao Hoàng Đế xa, không ai có thể trách được nàng, chỉ cần nàng thu phục được Vương gia mất mù kia, ngày tháng sau đó liền tươi đẹp rồi!

Sau đó việc hôn nhân của Úc phủ cứ như thế được quyết định. Điều tiểu thư phải gả cho Vương gia mù! (Điều này là trong từ điều toa nhé)

4. Một Mũi Tên Trúng Ba Đích.

Một mũi tên trúng ba đích.

Thuận vương gia cơ thể luôn yếu đuối nhiều bệnh tật, thường sống ở biên quan phụng chỉ hồi kinh đón dâu, việc này chán động cả

Bởi vì Thuận vương gia rất ít khi về kinh, mọi chuyện của hắn đều là tin đồn, không có mấy người nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn. Người thấy rồi thì nói hắn xấu xí vô cùng, nhưng tính tình ôn hòa. Ta rất xấu, nhưng ta rất dịu dàng.

Mặc dù cơ thể yếu đuối nhiều bệnh, một tháng cũng có thể xuống giường đi lại hai lần, bệnh cũng không gọi là nặng lắm, cưới vợ hắn là không thành vấn đề.

Chỉ là.....chỉ là gần đây mắc một bệnh lạ, làm cho hai mắt hắn bị mù, cho nên tân nương tử nhìn như thế nào cũng không quan trọng, Hoàng Đế làm chủ là được.

Lãnh Dịch Hạo là đứa con mà Hoàng Thượng yêu thích nhất, Hoàng Đế đương nhiên tìm cho hắn một cô nương tốt nhất.

Dân gian đồn rằng, nữ nhi nuôi dưỡng trong nhà Thừa tướng Úc Cố đều là tuyệt thế mỹ nhân. Hơn nữa cô thứ tư Úc Phi Tuyết là đẹp nhất.

Trước kia chỉ nghe qua về ba cô con gái của Úc Cố, khi nào thì lại thêm người thứ tư? Hoàng Đế hoài nghi.

Úc Thừa tướng nước mắt nước mũi lưng tròn nói:

“Tứ nữ nhi là đứa nhỏ mà ái thiếp sinh ra, tính tình ôn hòa, xinh đẹp động lòng người. Giữ trong khuê phòng, dốc lòng dạy bảo, là để sau này có một lời giải thích với ái thiếp.”

Hoàng Đế nghĩ ngợi, đúng là có lý! Đồ tốt nhất, thông thường không nỡ để người khác thấy.

Sau đó một đạo thánh chỉ tứ hôn: Úc Thừa tướng chi nữ Úc Phi Tuyết gả cho Thuận vương gia làm phi.

Ngày xuất giá, ba vị tỷ tỷ đặc ý vây quanh Úc Cố:

”Phụ thân, cha đúng là có bản lĩnh, có thể dự đoán được Hoàng Thượng nhất định sẽ chọn một người trong nhà ta làm Vương phi. Để cho nha đầu kia đi, vừa không đắc tội Hoàng Đế, cũng không để cho bọn con phải chịu khổ, lại còn có thể làm hoàng thân quốc thích, đúng là một mũi tên trúng ba đích!

“Đó là điều đương nhiên, Úc gia chúng ta sinh ra mỹ nữ, người người đều biết. Hoàng Thượng chọn nhà chúng ta, cũng là hợp lý. Bây giờ có nha đầu kia thay thế các con xuất giá, các con có thể yên tâm. Có điều tuổi các con cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm một vị hôn phu tốt đi.”

Úc Cố đặc ý nhìn ba cô con gái. Mấy cô con gái của ông, đứa này còn đẹp hơn đứa kia.

Riêng có đứa thứ tư, mười bốn tuổi, cứ như cọng đỗ đũa, khô quắt lại, không có một chút bóng bẩy nào.

“Muốn tìm một nam nhân có bản lĩnh, biết nghe lời, cũng không phải dễ dàng như vậy.” - Nhị tỷ Úc Mỹ Tiên nghịch móng tay, không đồng ý.

“Con mới không muốn gả đi như vậy, cho dù là phải gả, cũng phải gả cho nam nhân nhiều tiền nhất thiên hạ!” - Đại tỷ Úc Mỹ Lan phe phẩy cây quạt cười khê.

“Có tiền thì sao, chỉ cần có quyền, còn sợ không có tiền sao? Con muốn gả cho nam nhân quyền lực nhất!” - Cô ba Úc Mỹ Hòa cười lạnh. Mất hai bà chị này quá phiền cận, không biết được tác dụng của quyền thế.

Úc Cố gật đầu cười khê, tốt lắm, ba cô con gái của hắn đều rất có tiền đồ!

5. Đứa Trẻ Có Cha Sinh Mà Không Có Mẹ Dưỡng.

Đứa trẻ có cha sinh mà không có mẹ dưỡng.

Loa kèn rền vang trời đất, cả kinh thành vui sướng hân hoan.

Úc Phi Tuyết nhìn khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp trong gương, có chút nhụt chí.

“Người đâu, rửa mặt rửa mặt! Rửa sạch đi cho ta!” - Úc Phi Tuyết đẩy bà vú bên cạnh ra đứng dậy.

“Ai da tiểu thư, hôm nay là ngày vui của người, người nhất định phải ngoan ngoãn, người chưa bao giờ trang điểm, có thể thấy không quen, nhưng tân nương tử đều trang điểm như vậy, người cứ để như thế này, lát nữa trùm khăn ngồi trên kiệu hoa qua cửa lớn rồi, muốn tẩy thế nào cũng được!”

Bà vú tận tình khuyên bảo, chỉ sợ đứa nhỏ có cha sinh không có mẹ dưỡng này lại làm náo loạn, gây ra trò cười gì trong ngày lớn này.

Lão gia nói, không may có việc gì xảy ra, sẽ chỉ hỏi tội bà! Trách nhiệm trên người bà vú rất quan trọng!

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu thư, nếu để cho lão gia biết, sẽ lại bắt người học quy củ.” - nha đầu bên cạnh biết rõ điểm yếu của Úc Phi Tuyết.

Khóe miệng Úc Phi Tuyết hơi run run.

“Đây là cái thứ gì, làm mặt ta giống cái mông con khỉ quá vậy!”

“Tiểu thư, người là tiểu thư khuê các, những từ như vậy không thể nói ra được.”

“Mông, mông. Nói ra thì làm sao?”

“Lão gia đến.”

“.....”

“Ta không muốn trùm cái này, trùm lên đầu ta không nhìn thấy cái gì hết!” - Úc Phi Tuyết cự tuyệt trùm khăn voan. Một tay kéo khăn voan, ném xuống đất.

Bà vú lo sợ chạy tới nhặt lên, lại một lần nữa tận tình khuyên bảo.

Kiệu hoa vào cửa, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, Úc Phi Tuyết kêu to:

“Dừng lại -”

“Bà tổ cô à, lại làm sao vậy?” - trong một ngày mà làm ra bao nhiêu việc, bà vú bị Úc Phi Tuyết quay đến sắp ngất rồi.

“Ta muốn đi nhà xí!”

”Tiểu thư, kiệu hoa nà

“Cứ để nó đợi! Con người có ba việc gấp!” - Úc Phi Tuyết mang theo khăn voan, một mạch lao như điên vào nhà xí.

Đợi đến chỗ không có ai, nàng chạy một vòng về hậu viện, nhét vào trong bụng thứ mà bình thường nàng vẫn dùng để dịch dung, sau đó mới lật đật chạy về.

Trên kiệu hoa, Úc Phi Tuyết dưới tấm khăn voan lộ ra một nụ cười tinh quái.

Một miếng sẹo dán to bằng cái bát, lại làm thêm mấy ‘vết thương’ trên trán, được rồi! Vương gia kia không nhìn thấy, nhất định sẽ lấy tay để ‘xem’, người mù nào mà chẳng như vậy.

Có thứ này rồi, đảm bảo Vương gia kia chỉ “xem” một chút, sau này sẽ không dám chạm vào nàng! Đợi đến lúc Vương gia đi đời nhà ma, ha ha, tháng ngày tươi đẹp của nàng đã đến!

Đếm trên đời này, người ngồi trên kiệu hoa hy vọng tân lang chết sớm một chút, chỉ sợ cũng chỉ có Úc Phi Tuyết!

6. Tân Lang Từ Trên Trời Rơi Xuống?

Tân lang từ trên trời rơi xuống?

Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Chỉ tiếc là Úc Phi Tuyết đối với việc này hoàn toàn không hiểu.

Điều này cũng rất bình thường, bởi vì từ nhỏ nàng đã không có mẹ, sớm đã sống cùng nha hoàn ở hậu viện, nhiều lúc, nàng chuồn ra ngoài chơi, cũng kết bạn với không ít người bên ngoài. Ví dụ như lão ăn mày, Tiểu Tam ở gánh xiếc, cậu bạn côn đồ Hồ Bảo.

Làm gì có người nào nói cho nàng biết mấy việc nam nữ này chứ. Mà cha nàng còn ném nàng cho Thuận vương gia như ném rác, một lời giải thích cũng không có. Ngược lại bà vú giúp nàng trang điểm lại lời thôi dài dòng nói những điều mà nàng không thể nào hiểu được.

Ví dụ như, nàng phải nghe lời phu quân. Phu quân làm việc gì nàng cũng phải nhẫn nhịn, không được kêu đau phản kháng không được nói tục.

Không thể kêu đau, không thể phản kháng? Chẳng lẽ đây là tên tướng công tàn bạo thích đánh nữ nhân trong truyền thuyết? Muốn nàng phải nhẫn nhục chịu đựng sao?

Dù sao nàng cũng là Úc Phi Tuyết không sợ trời không sợ đất, muốn bắt nạt nàng sao? Không có cửa đâu! Phải biết rằng, từ nhỏ nàng đã không có mẹ, nếu sợ bị bắt nạt, đã sớm không sống nổi đến ngày hôm nay rồi.

Lúc Úc Phi Tuyết còn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên, một bóng đen từ trên trời lao xuống, mang theo một tiếng kêu kinh người, phá ngôi nhà mà vào, đập vỡ một lỗ hổng lớn trong phòng cưới, sau đó bịch một tiếng, rơi xuống trước mặt Úc Phi Tuyết.

“Kẻ nào!” - Úc Phi Tuyết đứng lên, tránh sang bên cạnh, bỏ khăn xoan xuống. Trợn mắt nhìn hắc y nhân từ trên trời rơi xuống.

Tên hắc y nhân kia đeo một cái mặt nạ ác quỷ đáng sợ, giơ nanh múa vuốt với Úc Phi Tuyết. Nhưng từ lúc Úc Phi Tuyết bỏ tấm khăn voan xuống, toàn bộ động tác của hắn đơ lại. Cuối cùng hóa đá toàn thân.

Lãnh Dịch Tiêu vô cùng hoài nghi những gì hắn thấy trước mắt — hắn phụng mệnh đến dọa cô chị dâu quốc sắc thiên hương, dịu dàng hiền thực, nào ngờ trò vui mới bắt đầu, hắn đã bị đối phương đánh đòn phủ đầu.

Hắc y nhân nhìn khuôn mặt xấu kinh người trước mặt mà nói không ra lời:

“Ta.....ta.....ta là..... là.....tân lang.....” đệ đệ.

Quốc? Sắc? Thiên? Hương?

Rõ ràng là xấu kinh người mới đúng! Nữ nhân này đáng người khô quắt như một cây đỗ xanh, cho dù trang phục tân nương lộng lẫy mặc trên người nàng cũng không hề có vẻ gì gọi là cao quý, ngược lại còn trùm kín cả người, làm cho nàng càng thêm quắt lại. Thứ làm cho hắn không chịu nổi nhất là, trên mặt nàng có nếp nhăn làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Đáng sợ quá!

“Oa! Xấu quá!” - Lờ còn chưa dứt, Lãnh Dịch Tiêu đã nhảy dựng lên, lui ra hướng cửa.

Phản ứng của hắc y nhân hiển nhiên đã chọc giận Úc Phi Tuyết, nàng tiện tay ném khăn hỷ đi, vơ lấy châu báu phía sau gương trang điểm ném về phía hắc y nhân.

Cùng với tiếng rơi lách tách của châu báu, bóng Úc Phi Tuyết bay nhanh tới, sau vài chiêu đã đánh ngã hắc y nhân, vô cùng bất nhá đập một chân lên người hắn:

“Nói mau, ngươi là ai!”

Dám mặc y phục dạ hành chui vào phòng của nàng sao!

7. Một Bước Sa Chân Muôn Đời Ôm Hận!

Một bước sa chân muôn đời ôm hận!

Hắc y nhân nhìn khuôn mặt xấu đến khiếp người kia mà nói không ra lời:

“Ta.....ta.....ta là tân lang.....” đệ đệ..... Phụng mệnh tân lang, đến đây nháo động phòng.

“Tân lang?” - Không đợi hắc y nhân nói xong, Úc Phi Tuyết kéo hắc y nam tử dậy, tiện tay giặt mặt nạ trên mặt hắn ra - cái trò này, lúc năm tuổi nàng đã chơi chán rồi —— không ngờ, nam nhân này da thịt nhẵn mịn, một đôi mắt hoa đào chớp chớp.

“Không phải nói tân lang rất xấu xí sao? Vẫn may, cũng không xấu lắm.” - Úc Phi Tuyết vừa đánh giá vừa lẩm bẩm. Về phần có phải sắp chết hay không thì, có lẽ vậy.

“Người xấu phải là người mới đúng được chưa?” - ánh mắt nam tử nhìn trời nhìn đất, chỉ không nhìn mặt Úc Phi Tuyết.

“Phải không?” - Úc Phi Tuyết cười gian, cố ý làm một người xấu xí đáng ghê sợ, mang cái khuôn mặt đầy nếp nhăn kia tiến lại gần.....

“Cứu mạng với -” - tiếng hét thảm thiết của Lãnh Dịch Tiêu xé tan bầu trời đêm. Hắn hối hận, thật sự rất hối hận. Vì sao hắn lại đáp ứng cái đ xuất gặp ma gặp quỷ này của Lãnh Dịch Hạo chứ!

Nguyên nhân của mọi việc là như thế này.

Lãnh Dịch Hạo rất không tình nguyện với cuộc hôn nhân này, nhưng chiếu thư của Hoàng Đế đã ra, Lãnh Dịch Hạo trong lòng biết thánh mệnh khó trái, cho nên miễn cưỡng tiếp nhận.

Mục đích của Lãnh Dịch Hạo rất đơn giản, theo hần thấy, Hoàng Đế cho hần một mỹ nữ Vương phi như vậy, đơn giản chỉ có một mục đích, muốn lấy nàng làm cái cớ, mượn cơ hội giữ hần ở lại kinh thành.

Cũng có khả năng, là Hoàng Đế an bài bên cạnh hần một “tai mắt”.

Nhưng Lãnh Dịch Hạo cự tuyệt hôn nhân chính trị, không muốn ở lại kinh thành, không muốn chịu sự sắp xếp và kèm cặp của người khác, càng không có hứng thú với cái gọi là mỹ nữ đệ nhất kinh thành.

Cho nên ngày đầu tân hôn, hần đúng là không cho Hoàng Đế chút mặt mũi nào, lấy cớ “bệnh nặng khắp người”, “không thể xuống giường”, từ chối xuất hiện. Ngay cả bái đường hôm nay đều là do huynh trưởng Lãnh Dịch Khánh làm thay.

Đương nhiên, việc này, rất lâu về sau Úc Phi Tuyết mới biết được.

Về phần động phòng, hần không thể không vào. Có điều trước khi hần vào động phòng, hần cố ý muốn ra oai với tân nương mà Hoàng Đế ban tặng, để cho nàng biết một khi đã vào Thuận vương phủ, không thể thuận lợi làm tiểu gian tặc của Hoàng Đế được.

Độ đệ của Lãnh Dịch Hạo, đương kim Lục Vương gia Lãnh Dịch Tiêu trời sinh thích đùa giỡn. Lại có giao tình rất tốt với Lãnh Dịch Hạo. Hần nghe nói tân nương của Ngũ Ca là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, cho nên xung phong nhận việc tiến đến chinh tân nương, nào ngờ rằng lại là tự mình chuốc lấy cực khổ!

Sớm biết tân nương tử vừa xấu lại vừa gớm ghiếc như vậy, đánh chết hần hần cũng không đến!

Đúng là một bước sa chân muôn đời ôm hận mà!

“Lang quân, cuối cùng chàng cũng đến rồi -” - Úc Phi Tuyết cố ý muốn cho tối nay “khó quên” một chút, chỉ có như vậy, về sau mới có thể yên tĩnh mà sống qua những ngày thái bình của nàng.

8. Xem Ra, Là Nàng Được Lời Rồi!

Xem ra, là nàng được lời rồi!

“Lang quân, cuối cùng chàng cũng đến rồi -” - Úc Phi Tuyết cố ý muốn cho tối nay “khó quên” một chút, chỉ có như vậy, về sau mới có thể yên tĩnh mà sống qua những ngày thái bình của nàng.

Chẳng qua là cái giọng ôn à ôn ền của nàng làm cho chính nàng cũng cảm thấy buồn nôn, Lãnh Dịch Hạo thì càng không phải bàn.

“Cứu mạng với, ta không phải lang quân của ngươi, cứu mạng với -” - Lãnh Dịch Tiêu khóc không ra nước mắt, thảm thiết kêu vang.

“Không phải tân lang? Vậy ngươi là ai? Tân lang ở đâu?” - khuôn mặt tươi cười của Úc Phi Tuyết đột nhiên cứng lại, vẻ nịnh hót trên mặt cũng phủ lên một lớp sương giá, ngay cả giọng nói cũng lạnh dần đi, không phải tân lang chạy tới đây làm trò gì! Đúng là lãng phí biểu hiện mà!

“Ngũ Ca, mau tới mà mang nữ nhân của huynh đi đi!”

Lãnh Dịch Tiêu hỏn hển, khuôn mặt xấu xí này đúng là sẽ làm cho hần ba ngày ăn không ngon mất!

Đáng tiếc dù sao người ta cũng là Vương phi do Hoàng Đế tứ hôn, là chị dâu của hần. Đánh không đánh được, mắng cũng không mắng được, ghê tởm hơn là còn bại dưới tay người ta. Lãnh Dịch Tiêu hướng ra bên ngoài cửa kêu to.

Úc Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn đại môn. Cửa tân phòng kết một tiếng bị đẩy ra.

Hai tên nô bộc đẩy một cái xe lăn bằng gỗ sơn đỏ tiến vào. Một nam tử sắc mặt nhợt nhạt ngồi trên xe lăn. Nam tử này mi thanh mày tú, mặt gọn mũi cao, thanh cao tuấn tú, tao nhã thâm trí. Có vài nét tương tự với Lãnh Dịch Tiêu, nhưng lại có thêm vài nét kiên nghị của

Úc Phi Tuyết không khỏi ngáy ngốc nhìn. Nàng nhìn thấy không ít mỹ nam, nhưng cái người trước mặt này, có một loại khí chất không giống người thường. Nếu không phải bởi vì sắc mặt tái nhợt của hắn, nếu không phải vì hắn ngồi trên xe lăn, nếu không phải vì hơi thở của hắn có vẻ mong manh, hắn thật sự có thể mê chết không ít nữ nhân.

“Người, người là.....”.

“Chính là huynh ấy, chính là huynh ấy! Huynh ấy, huynh ấy chính là phu quân của ngươi, ta đi đây, Ngũ Ca, huynh tự mình bảo trọng!”

Thừa lúc Úc Phi Tuyết còn đang sững sờ, Lãnh Dịch Tiêu từ dưới chân Úc Phi Tuyết chuồn êm ra ngoài, với tốc độ nhanh nhất biến mất trước mắt mọi người, tiện thể cũng không quên mang theo cái mặt nạ đáng sợ của hắn.

Hắn phải đi “trị thương”. Xem ra, chỉ có ở trong Xuân Hương Lầu vài ngày mới có thể trấn an trái tim “thanh tịnh” của hắn!

“Phu quân?” - Úc Phi Tuyết đột nhiên cảm thấy khó thở.

Mỹ nam tử “bệnh Tây Thi” trước mặt này chính là phu quân của nàng? Chắc là vậy rồi, chỉ có điều người trước mặt, không hề xấu chút nào. Không không không, phải nói là, cực kỳ cực kỳ đẹp mới đúng! Là kẻ nào nói tân lang xấu xí vậy? Rõ ràng đẹp đến mức làm người ta muốn phát điên lên! Xem ra, là nàng được lời rồi!

9. Động Phòng Với Nàng.

Động phòng với nàng.

Lãnh Dịch Hạo cũng lặng lẽ đánh giá nữ nhân trước mặt.

Hoàng Đế nói, Úc Phi Tuyết là con gái út của Úc gia, cũng là người đẹp nhất. Xem ra, không phải tân nương tử bị đánh tráo, mà là Úc gia phạm vào tội khi quân.

“Người chính là Úc Phi Tuyết?” - Lãnh Dịch Hạo chậm rãi mở miệng.

“Đúng vậy, bốn cô nương đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ngươi muốn thế nào?” - Úc Phi Tuyết giương cằm lên, khiêu chiến nhìn Lãnh Dịch Hạo - muốn bắt đầu động phòng sao? Nàng không sợ!

Lãnh Dịch Hạo lặng lẽ nhìn Úc Phi Tuyết, khả năng đánh tráo tân nương là rất thấp. Úc gia hẳn không có gan khi quân phạm thượng, vậy rốt cục là xảy ra vấn đề ở đâu?

Lãnh Dịch Hạo giơ tay lên, hai nô bộc phía sau biết ý lui xuống, cũng tiện tay đóng cửa lại.

“Người muốn thế nào!” - Úc Phi Tuyết bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau. Từ trước đến giờ nàng không sợ bất nạt, bởi vì không ai có thể bắt nạt nàng! Về điều này, năm đó khi nàng bảy tuổi đã lĩnh ngộ sâu sắc rồi.

“Động phòng.” - Lãnh Dịch Hạo nhíu mày nhìn nữ nhân đang phòng bị toàn thân trước mặt. Thực chất hắn đang cố ý trêu chọc nàng, thăm dò mục đích của nàng, nhưng mà nàng khẩn trương như vậy để làm gì?

“Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ngươi là Vương gia thì hay ho lắm! Úc Phi Tuyết ta cũng không phải kẻ dễ bị dọa dẫm!” - Úc Phi Tuyết vỗ tay, thông thả bước lên phía trước nhìn Lãnh Dịch Hạo từ trên xuống dưới.

Người này tuy rằng ngồi trên xe lăn, nhưng vẫn có thể thấy được thân hình mảnh khảnh. Sắc mặt tái nhợt của hắn, hình như đúng như bên ngoài vẫn nói, bệnh cũng không nhẹ. Nếu mà đánh nhau, chắc là hắn cũng không đánh lại nổi nàng đâu nhỉ?

Lãnh Dịch Hạo hơi ngạc nhiên một chút, hắn nói vẫn chưa rõ sao? Hắn không phải muốn đánh nhau, là muốn động phòng, nữ nhân này sao lại còn bày ra cái biểu hiện như muốn đánh nhau vậy? Không phải là.... nàng không biết cái gì gọi là động phòng đấy chứ?

Đôi mi dài của Lãnh Dịch Hạo khẽ chớp, thú vị. Chẳng lẽ trước khi gả đi không ai dạy nàng cái gì gọi là động phòng sao?

“Yên tâm, ta sẽ không bắt nạt nàng. Ta chỉ muốn biết, nàng.....có biết cái gì gọi là động phòng không?” - Lãnh Dịch Hạo cẩn thận hỏi. “Không.....ta biết chứ!” - Úc Phi Tuyết vốn định nói không biết, nhưng rồi nghĩ lại, không được, nói là biết vẫn có vẻ tốt hơn.

Lãnh Dịch Hạo nhú mày, quả nhiên là vậy!

Xem ra, hắn lo lắng vô ích rồi. Nữ nhân này ngay cả động phòng là cái gì cũng không biết, rất khó có thể hoàn thành trọng trách của phụ hoàng! Về phần này đã làm sai ở đâu, hắn sẽ từ từ kiểm tra rõ ràng!

Đến hiện tại, hắn vẫn còn duy trì bộ dạng nhu nhược bệnh tật. Nhưng ngay sau đó — Lãnh Dịch Hạo chậm rãi đứng lên.

“Người muốn làm gì?” - Úc Phi Tuyết lo lắng lùi về phía sau một bước, để phòng nhìn nam tử trước mặt đột nhiên “dài” ra, thân hình mảnh khảnh của hắn không thể gọi là khôi ngô, nhưng có một loại khí chất tao nhã, một thân hỷ phục màu đỏ làm cả người hắn toát lên vẻ nhu hòa tuần mỹ.

Úc Phi Tuyết rõ ràng nhìn thấy, thần sắc ồm yếu nhợt nhạt lúc trước của Lãnh Dịch Hạo trong nháy mắt biến mất, đôi mắt như vàng trắng của hắn lóe lên một tia nghịch ngợm.

“Động phòng với nàng.” - Lãnh Dịch Hạo gần từng tiếng, trả lời rất rõ ràng, dường như không hề để ý đến sự xấu xí trên khuôn mặt nàng.

10. Động Phòng Rồi.

Động phòng rồi.

Úc Phi Tuyết lập tức bày ra tư thế sẵn sàng, chuẩn bị đánh nhau:

“Ta nói cho ngươi biết, đừng nghĩ đến việc bắt nạt ta, ta không sợ ngươi đâu!”

Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa nhú mày, ngửa tay:

“Vậy được rồi, nàng đến trước đi.”

“Gi?” - Úc Phi Tuyết nghi hoặc nhú mi

“Động phòng, không phải nàng biết phải làm gì rồi sao?” - Lãnh Dịch Hạo đến bên cạnh bàn, ném một hạt đậu phộng vào miệng, sau đó lại giơ tay làm một tư thế ‘xin mời’, chờ xem kịch.

Đôi mắt Úc Phi Tuyết chớp chớp, nhìn tân phòng bữa bãi hỗn độn, còn có một cái lỗ lớn có thể nhìn thấy ánh trăng bên trên mái nhà.

Bây giờ làm sao đây? Không có ai nói cho nàng biết cái gì là động phòng hết! Cùng chơi với nàng, không phải nam nhân thì là nam nhân bà (bà h gọi là tomboy ý), hơi bình thường một chút, không phải dọa nàng chạy, mà là nàng đi dọa người khác.

Bây giờ không thể để cho tên tiểu tử anh tuấn đến mức không thể diễn tả bằng lời trước mặt này xem thường được! Cái đầu nhỏ của Úc Phi Tuyết nhanh chóng hoạt động.

Động phòng, động phòng, cứ trông mặt mà bắt hình dong đi, vậy chắc là -

Úc Phi Tuyết giơ một ngón tay lên:

“Người muốn lừa ta sao? Đã động phòng rồi, bây giờ, ngươi có thể đi ra ngoài!”

Lãnh Dịch Hạo đang há mồm chuẩn bị ném hạt đậu phộng vào, bị một câu nói của Úc Phi Tuyết làm cho choáng váng, sững sờ ở đó rất lâu không có động tĩnh.

Ánh mắt theo ngón tay của Úc Phi Tuyết nhìn lên trên, lỗ hổng lớn trên nóc nhà giống như một cái miệng đang mở lớn. Quay đầu nhìn lại khuôn mặt đang rất nghiêm túc của Úc Phi Tuyết, Lãnh Dịch Hạo rất khó khăn mới lý giải được ý tứ của nàng.

(chữ động: trong động phòng: , cũng có nghĩa là lỗ hổng, ở đây UPT hiểu động phòng là nhà có lỗ hổng...)

Trong tân phòng đột nhiên vang lên tiếng cười sang sảng. Lãnh Dịch Hạo tay ôm bụng, thiếu chút nữa thì ngã xuống

Đây là động phòng? Tân phòng bị phá một lỗ gọi là động phòng? Nữ nhân này thật đúng là biết nói dối được!

“Này, cười cái gì mà cười! Bỏn cô nương nói, động phòng đã xong! Còn không đi ra ngoài!” - Úc Phi Tuyết bằng bất cứ giá nào, không cần biết hắc cười cái gì, dù sao phải tìm đại một lý do đuổi hắc ra ngoài. Trả lại cho nàng sự yên tĩnh!

Lãnh Dịch Hạo vất vả lắm mới ngừng cười được:

“Đã động phòng rồi sao?”

Từ tiếng cười của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết đã biết bản thân phạm một lỗi đáng cười, nhưng mà sự tình đã đến nước này, nàng đành phải cứng đầu cứng cổ, chống đỡ đến chết:

“Đúng vậy, bên trên là động, bên dưới là phòng, thế không phải là động phòng sao? Ta nói sai sao? Bây giờ người có thể đi ra ngoài!”

“Vậy nếu ngày mai phụ hoàng hỏi đến, nàng tính trả lời như thế nào?” - Lãnh Dịch Hạo dùng sức nín cười, làm cho cả khuôn mặt tuần tú vắn vẹo méo mó vô cùng.

“Đã động phòng rồi!” - Chưa ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy sao?

Lần này, Úc Phi Tuyết rất hiểu chuyện nói.

Lần này, Lãnh Dịch Hạo rất hài lòng gật đầu.

Thú vị, xem ra nữ nhân này có rất nhiều điểm thú vị!

Là gian tế phụ hoàng phái tới? Không giống chút nào!

Là thiên kim của Úc phủ? Cái này khó nói lắm!

Người đẹp như thiên tiên hiền lành thực đức dịu dàng khả ái? Tuyệt đối không phải!

11. Người Này Chắc Chắn Không Lương Thiện Gì.

Người này chắc chắn không lương thiện gì.

Úc Phi Tuyết nhanh chóng phát hiện, tên tiểu vương gia này không có chút nào giống như lời đồn bên ngoài cả, từ tính tình ôn hòa, cơ thể yếu đuối nhiều bệnh tật, hai mắt mù, khuôn mặt xấu xí.

Đầu tiên, hai mắt mù là nói dối, cặp mắt kia của hắc có sức mê hoặc chết người, cũng có thể lạnh lẽo đông cứng chết người.

Khuôn mặt xấu xí lại càng không đúng rồi, lấy kinh nghiệm ‘đọc’ qua vô số người của Úc Phi Tuyết nàng mà nói thì, tên này là cực phẩm.

Về phần cơ thể yếu đuối nhiều bệnh tật thì chính xác là giả vờ. Vì sao phải giả bệnh vậy?

Tính tình ôn hòa? Không phải rồi. Tuy rằng tiếp xúc với hắc không nhiều lắm, nhưng mà theo kinh nghiệm của nàng mà nói, người này chắc chắn không lương thiện gì!

Úc Phi Tuyết còn phát hiện, vương phủ này là do Hoàng Đế mới ban cho, tất cả nha hoàn hạ nhân đều là người mới tới, cũng giống nàng, là tân khách ở đây.

Ngoài cái tên Cảnh Thu bên cạnh Lãnh Dịch Hạo từ sáng tới tối đeo cái mặt đá trên người. Chắc hẳn là tâm phúc của Lãnh Dịch Hạo, lúc nào cũng đi theo Lãnh Dịch Hạo khắp nơi, giống như một cái đuôi!

Còn những người khác trong phủ, cũng không biết Lãnh Dịch Hạo dùng biện pháp gì, mặc dù bọn họ đều là người mới, nhưng kẻ nào cũng tỏ thái độ trung thành và tận tâm với Lãnh Dịch Hạo.

Xem ra, tên Lãnh Dịch Hạo này đúng là không đơn giản!

Lãnh Dịch Hạo cũng nhanh chóng phát giác tiểu vương phi của mình không phải đặc biệt bình thường.

Lúc ăn cơm, hoàn toàn không có chút gì gọi là thanh cao tao nhã của tiểu thư khuê các, ngược lại còn gác chân lên, bộ dạng rất thoải mái tự đắc. Dưới khung nền là trang phục xa xỉ, tạo nên sự tương phản mãnh liệt, làm cho người ta có chút buồn cười!

“Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy mỹ nữ ăn cơm bao giờ sao?” - Úc Phi Tuyết trợn mắt liếc hẳn một cái.

Cảnh Thu đứng hầu hạ sau Lãnh Dịch Hạo, khuôn mặt đá tảng của hắn biến dạng nghiêm trọng.

Lãnh Dịch Khánh nghe được “tin dữ” vội vàng tới, áp tải Lãnh Dịch Tiêu từ Xuân Hương Các trở về, vốn huynh đệ hai người định an ủi Lãnh Dịch Hạo bị lừa một chút, nào ngờ vừa đi tới cửa, chợt nghe thấy câu nói hùng hồn kia của Úc Phi Tuyết, hai người há hốc mồm, sau một lúc lâu mới che miệng cười đến rung cả người. Cho đến khi Lãnh Dịch Hạo đá cho bọn họ một cước.

“Không cười nữa không cười nữa!” - Lãnh Dịch Khánh nhìn qua trong phòng, Úc Phi Tuyết không ở đấy, chắc là đã vào buồng trong.

“Nhị đệ, nếu đệ không hài lòng với tân nương tử này, bây giờ chúng ta tiến cung. Tội khi quân này của Úc Thừa tướng khó mà tránh!”

Lãnh Dịch Khánh vẻ mặt nghiêm nghị, hắn rất bất bình thay cho Lãnh Dịch Hạo. Nếu lúc hắn thay thế Lãnh Dịch Hạo bãi đường nhắc nhở xem một chút, có lẽ sẽ không hại anh em kết nghĩa thành như vậy.

Mặc dù hắn không rõ vì sao Lãnh Dịch Hạo lại nói dối với bên ngoài là thân thể ốm yếu bệnh tật, nhưng lấy điều kiện của Lãnh Dịch Hạo, tuyệt đối có thể tìm được một mỹ nữ dung mạo thiên tiên!

“Đúng vậy! Mỹ nhân cái chó má gì chứ! Dọa đệ sợ tới mức mấy ngày ăn không ngon! Nếu phụ hoàng hỏi đệ vì sao lại gầy thế này, đệ nhất định nói cho người biết, là đệ bị nữ nhân này dọa! Cho nàng ta ăn không nổi luôn.”

Lãnh Dịch Tiêu phụ họa, một đôi mắt hoa đào tràn đầy ánh sáng “chính nghĩa”, cùng lúc giúp nhị ca, hạ quyết tâm báo mối thù đêm qua!

Lãnh Dịch Hạo nhú mày, cười như không cười nhìn ra xa:

”Ta có nói không hài lòng

“A?!”

“Cái gì?!”

Huynh đệ hai người đồng thời kinh ngạc kêu lên.

Lãnh Dịch Hạo nghiêng ngả gối lên khoe môi:

“Ta nói, chuyện này tạm thời không cần truyền ra ngoài. Ta đã có tính toán.”

“Nhưng ba ngày sau sẽ tiến cung diện thánh, đến lúc đó thì muốn giấu giếm cũng không được!” Lãnh Dịch Khánh nhắc nhở.

“Đệ biết, chuyện này đệ sẽ có sắp xếp, hai người không cần phải xen vào.” - Lãnh Dịch Hạo thoải mái, nói xong quay người bước đi. Chỉ để lại hai người miệng hình chữ O đứng nhìn nhau.

12. Giao Dịch

Giao dịch

“Người muốn nói chuyện với ta?” - Úc Phi Tuyết nhìn Lãnh Dịch Hạo không biết đầu óc bị hỏng ở đâu, nói chuyện với hắn thì có gì hay?

“Nàng không phải là con gái của Úc Thừa tướng.” - Lãnh Dịch Hạo nhàn nhã nghịch ngón tay.

“Người cũng không phải Lãnh Vương gia gì đó!” - Úc Phi Tuyết cũng không mơ hồ, nàng dám giả xấu là cũng nghĩ đến đường lui rồi. Cho rằng nàng ngốc như vậy sao?

Lãnh Dịch Hạo nhíu mày, đôi mắt hẹp mày dài chăm chú nhìn, thú vị.

“Ta là Lãnh Vương gia.”

“Bên ngoài đồn đại, Lãnh Vương gia bệnh tật yếu đuối, hai mắt mù lòa, hơn nữa xấu xí không chịu được. Người? Hừ!” - Úc Phi Tuyết nhếch mép, ý tứ rất rõ ràng: không hề giống chút nào

“Đó là lời đồn đại.” - Lãnh Dịch Hạo vừa nói dứt lời, đã biết mình bị trúng bẫy. Bởi vì vấn đề kế tiếp mà Úc Phi Tuyết nói đến sẽ là -

“Vậy người dựa vào cái gì mà nói ta không phải nữ nhi của Thừa tướng?”

Quả nhiên là vậy! Lúc này, Lãnh Dịch Hạo sẽ không ngu ngốc mà trả lời nàng rằng: Bởi vì bên ngoài đồn đại nữ nhi của Úc Thừa tướng đều rất đẹp, mà nàng thì không.

Lãnh Dịch Hạo thích thú nhìn mặt Úc Phi Tuyết, đây là khuôn mặt trái xoan điển hình, một vẻ đẹp phối thai. Ngũ quan thoát nhìn cũng có vẻ rất đoan chính, chẳng qua trên mặt không có gì rực rỡ, rất giống bị suy dinh dưỡng dài hạn [lời tg: nếu tại thời điểm đó có từ ‘suy dinh dưỡng’], thứ sát phong cảnh nhất là trên khuôn mặt nàng có một nếp da gấp đáng sợ và nếp nhăn thô thiển không đồng nhất.

Nếu -

Lãnh Dịch Hạo từ từ đứng dậy, từng bước từng bước gần Úc Phi Tuyết. Bước chân của hắn chậm rãi mà ổn định.

“Người, người, người muốn làm gì?” - Úc Phi Tuyết trừng mắt, Lãnh Dịch Hạo đến gần một bước, nàng liền lui về phía sau một bước.

Mặc dù nàng thừa nhận này tên nam nhân này bộ dạng rất đẹp, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng sẽ thích hắn.

Mặc dù nàng là phi tử của hắn, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ thuận theo hắn.

Mặc dù bây giờ nàng có chạy đằng trời, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng sẽ để hắn bắt nạt nàng!

Tâm trí còn đang bay rất xa, Úc Phi Tuyết đột nhiên cảm giác phía sau đã là tường. Vì thế, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, đôi mắt trầm xuống, sẵn sàng khai chiến.

“Đừng nhúc nhích.” - Lãnh Dịch Hạo đột nhiên mở miệng.

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng mờ ám, còn mang theo một chút khăn khăn

Úc Phi Tuyết đột nhiên ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ. Đây không phải mùi mà bình thường nàng vẫn thấy ở trên người tất cả nam nhân. Mùi hương này rất trong sạch, rất tinh khiết, còn có một khí phách điềm đạm, hơi thở nho nhã. Loại cảm giác này rất thoải mái, rất giống với.....

Tâm Úc Phi Tuyết bỗng nhiên chấn động, ngây ngốc nhìn bàn tay Lãnh Dịch Hạo tới gần.

Tay Lãnh Dịch Hạo chậm rãi tiến sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khẽ vuốt nhẹ lên lớp da gấp của nàng. Trong đôi mắt dài lóe lên một tia sắc bén.

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch.”

“..... A?” - cho đến khi Lãnh Dịch Hạo xoay người ngồi vào vị trí cũ, Úc Phi Tuyết mới như người ở trong mộng tỉnh dậy.

“Chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch, ta nghĩ đây là một cuộc giao dịch đều có lợi cho cả hai chúng ta.” - giọng Lãnh Dịch Hạo nhẹ như gió thoảng.

“Giao dịch gì?” - Úc Phi Tuyết hít sâu, nhanh chóng xóa bỏ những hỗn loạn trong lòng. Vương gia này rất gian ác, nàng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

13. Hoàng Thượng Giá Lâm

Hoàng Thượng giá lâm

“Chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch, ta nghĩ đây là một cuộc giao dịch đều có lợi cho cả hai chúng ta.” - giọng Lãnh Dịch Hạo nhẹ như gió thoảng.

“Giao dịch gì?” - Úc Phi Tuyết hít sâu, nhanh chóng xóa bỏ những hỗn loạn trong lòng. Vương gia này rất gian ác, nàng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Ở trước mặt phụ hoàng, ta vẫn là một hoàng tử bệnh tật, chỉ cần nàng giúp ta giữ bí mật, ta cũng có thể bảo toàn tính mạng cả nhà nàng.” - Lãnh Dịch Hạo thông thả nói.

”Bảo vệ cả nhà ta? Úc Phi Tuyết nhất thời không phản ứng.

“Phụ thân của nàng trước mặt phụ hoàng đã nói, nàng là nữ nhi xinh đẹp nhất của hần. Nàng đoán xem khi phụ hoàng thấy nàng, sẽ xử lý Úc Thừa tướng như thế nào? Tội khi quân, hình như phải chu di cửu tộc.” - Lãnh Dịch Hạo không thể không nhắc nhở nàng. Xem ra nha đầu này thật sự không biết được thực tế khốc liệt như thế nào.

Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng hiểu. Nhất định là phụ thân không nỡ gả ba tỷ tỷ vào đây, cho nên, lừa gạt gả nàng đến đây, hơn nữa lại còn nói dối — ai cũng biết, nàng là một kẻ không được chào đón trong nhà, lại là đứa xấu nhất trong mấy chị em. Lúc đấy phụ thân không biết có nghĩ đến đây là tội khi quân không?

“Nàng làm theo lời ta, ta có thể bảo đảm sự an toàn cho cả nhà nàng, cũng có thể để nàng làm một Vương phi tiêu dao tự do tự tại ở đây. Đến lúc đó nàng theo ta quay về biên cương, nơi đó trời cao Hoàng Đế xa, không ai quản được nàng. Nàng muốn làm gì cũng được.” - Đừng tưởng rằng Lãnh Dịch Hạo vào trận mà chưa có chuẩn bị, hần đã sớm lặng lẽ hỏi thăm tính tình cô con gái út của Úc phủ. Cho nên cũng hiểu được vì sao nàng lại ‘ngoại tộc’ như thế!

Quả nhiên, Úc Phi Tuyết vừa nghe xong biết giao dịch này có lời! Có điều -

“Người muốn ta làm cái gì?” - giao dịch mà lỗ thì nàng không làm.

“Yên tâm, rất đơn giản. Đợi đến ngày mai lúc diện thánh....”

Đôi mắt hẹp dài của Lãnh Dịch Hạo lóe lên tia sáng. Xem ra, không lâu nữa hần có thể rời kinh thành rồi.

Trước kia ba tỷ tỷ đã từng theo phụ thân vào cung, gặp qua rất nhiều vương công đại thần. Cung đình hoàng gia nguy nga hùng vĩ này, cũng là lần đầu tiên Úc Phi Tuyết đến.

Nhưng không nghĩ đến gặp Hoàng Đế lại phải ăn mặc phiền toái như vậy. Từ sáng sớm đã phải dậy tiến cung, chỉ trang điểm thôi đã mất của nàng gần một canh giờ. Xem ra về sau nàng ít gặp Hoàng Đế thì vẫn tốt hơn.

“Nhớ kỹ nói chưa?” - Lãnh Dịch Hạo nhìn xéo qua Úc Phi Tuyết đang có chút bất an.

“Yên tâm đi, đây là sở trường của ta!” - Úc Phi Tuyết phẩy phẩy tay, gạt người chứ gì, việc này nàng làm suốt ấy mà. Cho nên một chút này thôi đâu có làm khó được nàng.

“Hoàng Thượng giá lâm -”

Cùng với một tiếng hô the thé chói tai, một người thân mặc hoàng bào, một nam tử mặc dù hai bên tóc mai đã màu hoa râm, nhưng tinh thần nhanh nhẹn bước đi ra, bên cạnh hắn là Đông Hoàng hậu trang điểm rất điểm lệ.

“Phụ hoàng -” Lãnh Dịch Hạo vẫn ngồi trên ghế như cũ, vừa nhìn thấy Hoàng Đế, vốn định đứng dậy hành lễ, lại không nhẹn được mà ho khan. Bên dưới bộ quần áo rộng thùng thình kia, thân hình gầy gộc không ngừng run lên, khuôn mặt tuần tú lộ rõ vẻ tiêu tụy suy nhược, đúng là “thấy mà thương”!

Úc Phi Tuyết tiến lên đỡ Lãnh Dịch Hạo:

“Vương gia, Vương gia ngài chậm một chút.” - giọng nói nhẹ nhàng tinh tế, lại phối hợp với động tác tỉ mỉ chu đáo, trước mặt Hoàng Đế và Hoàng Hậu diễn một bức tranh phụ hiền thê thảo.

“Thôi thôi, con thân thể không tốt, miễn lễ đi.” - Hoàng Thượng đau lòng phát tay, nhưng ánh mắt nhanh chóng bị Úc Phi Tuyết bên cạnh Lãnh Dịch Hạo hấp dẫn.

14. Diễn Kịch Ở Ngự Tiền.

Diễn kịch ở ngự tiền.

“Vương phi, vì sao con lại che mặt?” - Hoàng hậu cũng kinh ngạc nhìn Úc Phi Tuyết hồng sa che mặt, tò mò hỏi.

Nàng vốn muốn đến xem nữ nhi đẹp nhất Úc gia bộ dạng khuynh quốc khuynh thành như thế nào, không ngờ Úc Phi Tuyết lại che mặt mình lại như cái bánh bao, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt thật.

“Hồi bẩm nương nương.....” - Úc Phi Tuyết định

“Đợi chút, các con đã thành thân, con nên gọi bản cung là gì?” - Đông Hoàng hậu mỉm cười nhìn Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết nhìn nụ cười của nàng, ngây ra trong chốc lát.

Nàng từ nhỏ không có mẹ, đại nương và tỷ tỷ trong nhà chưa bao giờ đối tốt với nàng, ngay cả phụ thân nàng, cũng chưa từng cho nàng cái gọi là tình thương của cha. Nhưng trên mặt Đông Hoàng hậu, nàng thấy được thứ gì đó rất dịu dàng, có thể chạm được đến tim.

Lãnh Dịch Hạo kịp thời ho khan nhắc nhở Úc Phi Tuyết.

“Nên..... gọi là mẹ.....” - Úc Phi Tuyết nhẹ nhàng trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn một thoáng ửng hồng. May mà có lớp lụa ngăn cách nên không có ai phát hiện được.

Mẹ, từ này thật xa xôi lạ lẫm, nhưng trên người hoàng hậu, nàng lại tìm được cảm giác này.

“Ah?” - Hoàng hậu vui vẻ cười nhìn Úc Phi Tuyết, giọng nói nhẹ nhàng đầy yêu thương nhưng cung mang theo chút nghi ngờ.

“Ah, gọi là mẫu hậu.” - Úc Phi Tuyết thu hồi lại suy nghĩ không nên có.

Kỳ lạ, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng giữa nàng và Đông Hoàng hậu, hình như có một loại cảm giác rất quen thuộc. Úc Phi Tuyết bất giác nhìn Hoàng hậu mấy lần.

Hoàng hậu lúc này mới nhân ái cười gật đầu.

“Hồi bẩm mẫu hậu, trước khi lấy chồng, tiểu nữ đã từng hứa nguyện trước Phật tổ, chỉ cần Vương gia thọ phúc an khang, tiểu nữ tự nguyện cách đi dung nhan, cả đời cầu phúc cho Vương gia. Chỉ cần Vương gia khỏe mạnh, cho dù muốn nô tì vĩnh viễn mất đi dung nhan khuynh thành, nô tì cũng cam tâm tình nguyện.”

Úc Phi Tuyết quả nhiên không hổ danh là được “tôi luyện” từ nhỏ. Nói dối mà nghe vô cùng chân thành, cảm động lòng người.

Hoàng hậu nghe xong, cũng không kìm được, nước mắt lăn dài, người con gái nào mà không quý trọng dung nhan của mình, nhưng nàng lại đồng ý dùng dung nhan của mình đổi lấy sức khỏe cho Vương gia, đúng là khó có được.

Ngay cả Hoàng Đế nghe xong, cũng xúc động vạn phần, đúng là một nàng dâu tốt! Hắn không chọn sai người rồi!

“Tốt lắm!” - Hoàng Đế đứng dậy tiến đến vỗ vai Lãnh Dịch Hạo:

“Hoàng nhi, con đã cưới được một Vương phi rất tốt. Con nhất định phải chăm sóc mình cho tốt, đừng để phụ tấm chân tình của Vương phi!”

“Nhi..... nhi thần.....nhi thần nhất định sẽ..... sẽ quý trọng.....” - Lãnh Dịch Hạo yếu ớt mở miệng, trên khuôn mặt tuần tú nhợt nhạt kia lộ ra một nụ cười nhẹ khó thấy được.

Nếu không phải Úc Phi Tuyết đã thấy qua bộ dáng ngọc thụ lâm phong của hắn, nhất định sẽ nghĩ là hắn đúng là bị bệnh sắp chết. Tên này rốt cục muốn làm trò gì vậy?

Hắn rõ ràng là đứa con mà Hoàng Đế yêu nhất, nghe nói hoàng hậu bây giờ không phải mẹ ruột của hắn, nhưng đối xử với hắn cũng rất tốt, vì sao hắn phải giả bộ như vậy? Giả chết vui lắm sao?

15. Kinh Trời Đất Động Quỷ Thần.

Kinh trời đất động quỷ thần.

Suy nghĩ của Úc Phi Tuyết còn đang trôi dạt vào cõi tiên, chợt nghe thấy Hoàng hậu nói:

“Ta thấy đứa nhỏ này bản tính lương thiện, Hoàng nhi coi như đã tìm được vợ hiền, cũng có thể an tâm ở lại kinh thành, cố gắng dưỡng bệnh.....”

Úc Phi Tuyết lập tức nhớ lại trọng trách của mình, nàng tiến lên một bước, chân thành quỳ xuống:

“Bẩm phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần có một yêu cầu quá đáng, không biết có nên nói ra hay không.....”

“Không được.....không nên để phụ hoàng thêm lo lắng!” - Lãnh Dịch Hạo thân thể “suy yếu” đến cả tiếng can ngăn cũng có vẻ không có chút sức lực nào.

“Chuyện gì? Nói trầm nghe xem.” - Hoàng Đế hào phóng nói, rõ ràng là có ấn tượng rất tốt với Úc Phi Tuyết.

Người phụ nữ đức hạnh nhất là người biết lo lắng vì trượng phu, Úc gia tiểu thư chẳng những không có thói hư hỏng và kiêu ngạo của những thiên kim tiểu thư bình thường, ngược lại có thể suy nghĩ cho trượng phu của nàng — cũng là đứa con trai hắn yêu thương nhất, đúng là hiếm có.

“Vâng, nhi thần chỉ chăm sóc Vương gia vài ngày ngắn ngủn, tự biết không có tư cách nói lên ý kiến. Nhưng nhi thần từ nhỏ ở nhà đã đọc thông sách thuốc, theo nhi thần thấy, chứng bệnh của Vương gia cũng không phải khó chữa, chủ yếu là do hạ chỗ, khí hậu không thuận. Người xưa nói, đất đầu nuôi người đó. Vương gia thể chất khác hẳn với người thường, cho nên đối với nơi vừa lạnh vừa khô thì lại thích hợp, kinh sư nhiều mưa gió, lại tính ẩm, cho nên Vương gia mới về kinh sư, bệnh tình liền nặng thêm.”

“Còn nữa.....” - Úc Phi Tuyết do dự một chút, thái độ tỏ vẻ rất khó khăn, muốn nói lại thôi.

“Còn gì nữa?”

Hoàng Đế có chút kinh ngạc, cô con gái của Úc gia đúng là không bình thường, một cô gái chỉ ở trong nhà mà có thể đọc thông sách thuốc, xem ra Úc Thừa tướng đúng là biết cách giáo dục nữ nhi.

Quan trọng nhất là, những lời Úc Phi Tuyết bây giờ đang nói, cùng với những lời ngự y nói trước đó không khác nhau là mấy. Điều này làm cho Hoàng Đế càng thêm tin tưởng nàng.

“Không phải nhi thần rửa Vương gia, thật sự là từ những biểu hiện gần đây của người, nếu vẫn tiếp tục như thế này, chỉ sợ tật cũ của Vương gia lại tái phát..... Phụ hoàng, hai mắt Vương gia vừa mới khôi phục, nhi thần rất lo sợ. Nhi thần cũng biết những lời này là đại nghịch bất đạo, nhưng nhi thần có chết đi nghìn lần cũng không dám lấy tính mạng Vương gia ra để nói đùa. Nhi thần nguyện ý làm bất kỳ việc gì để đảm bảo sự bình an cho Vương gia, xin Hoàng Thượng xử tử thần thiếp đi!”

Úc Phi Tuyết than thở khóc lóc, quỳ rạp xuống đất. Cơ thể mỏng manh khẽ run lên.

Lần này, đừng nói là Hoàng Thượng Hoàng hậu, ngay cả Lãnh Dịch Hạo cũng bị Úc Phi Tuyết hù cho sợ hãi.

Biểu hiện bây giờ của nàng đúng là tốt đến mức ngoài ý muốn.

Quá mạnh mẽ, cho tới tận bây giờ, đây là người nói dối giỏi nhất mà hắn từng gặp.

Hơn nữa hắn tin chắc rằng, cho dù là lời nói dối lớn nhất thiên hạ, từ miệng của nàng nói ra, cũng có thể làm cho tất cả mọi người tin đấy là thật, nữ nhân như vậy rốt cục là lớn lên như thế nào vậy?

Úc gia đúng là có bản lĩnh, có thể nuôi dưỡng một nữ nhi như vậy! Đúng là kỳ tích!

“Lại đây, đứng lên.” - Hoàng hậu nương nương tự mình bước xuống, tiến đến nâng Úc Phi Tuyết dậy, hai hàng nước mắt lăn tăn về đôi tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết thở dài:

“Đứa nhỏ, làm khó con rồi.”

“Mẫu hậu - thần thiếp không sợ, thần thiếp chỉ cần Vương gia khỏe mạnh, tất cả đều đáng giá.”

Lúc Úc Phi Tuyết ngẩng đầu lên nói những lời này, Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa bị chấn động.

Nàng khóc? Còn khóc đến mức kinh trời đất động quỷ thần như vậy?! Thật là thần kỳ!

16. Diễn Trò Mà Còn Phân Tâm.

Diễn trò mà còn phân tâm.

“Ái phi.....” - Lãnh Dịch Hạo nhanh chóng chuyển sự kinh ngạc trong mắt thành sự cảm động ấm áp, lại dùng giọng nói dịu dàng mà mềm mại bất đắc dĩ kêu lên một tiếng thống khổ.

“Vương gia -” - Úc Phi Tuyết quay người bỏ vào bên cạnh Lãnh Dịch Hạo, nắm chặt tay hắn.

Nhìn nhau không nói gì, chỉ có hàng ngàn giọt nước mắt chảy xuống, cảm động quá!

Hoàng hậu nương nương đột nhiên quay người quỳ xuống trước Hoàng Đế, than thở khóc lóc:

“Hoàng Thượng, thần thiếp biết lời này không nên do thần thiếp nói ra, thần thiếp sợ Hoàng Thượng nghĩ rằng thần thiếp đang vì con của mình. Nhưng thần thiếp thật sự lo lắng cho thân thể hoàng nhi, Hoàng Thượng nay thân thể khỏe mạnh, thật sự không cần phải lo lắng chọn thái tử sớm như vậy, để cho hoàng nhi trở về đi, đợi hắn dưỡng bệnh tốt rồi lại triệu vào cung cũng không muộn.....”

Hoàng hậu nương nương khóc không thành tiếng.

“Hoàng hậu -” - Hoàng Thượng than nhẹ một tiếng, an ủi Hoàng hậu đang quỳ dưới đất. Trong lòng có một tia cảm kích và xấu hổ.

Thật ra rõ ràng biết con trai mình bệnh tình không nhẹ, không thể cưới vợ. Nhưng lại vẫn tin vào mấy lời lừa lọc xung hỷ gì đó, cưới cho hắn một thê tử như hoa như ngọc.

Lấy nhân phẩm tài mạo của Úc tiểu thư, sau này chắc chắn xứng đôi với một Vương hầu xuất sắc. Nhưng lại vì một chỉ dụ của mình mà nàng phải đến hầu hạ một Vương gia bệnh tật, vì Vương gia này, là đứa con trai hãn yêu thương nhất.

Như vậy đúng là không công bằng với Úc Phi Tuyết. Chỉ có thể nói, đáng thương thay cho lòng cha mẹ!

Cũng may thấy vợ chồng hai người hòa thuận, Loan Phượng hài hoà, cũng làm cho hãn thấy an ủi phần nào.

Hoàng Đế lúc này cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nắm chặt tay Hoàng hậu, nhưng lại không nói gì.

Đã bao lâu rồi, Hoàng Đế đã bao lâu rồi không nắm tay nàng như vậy? Hoàng hậu nường nường nhất thời nghĩ vậy, nước mắt rơi như mưa.

Bên kia, Úc Phi Tuyết ghéech đầu lên xem náo nhiệt, một đôi mắt tinh ranh lóe lên phía sau tấm hồng s

Tình cảm của Hoàng Thượng và Hoàng hậu thật là tốt! Tay cầm tay trước mặt bọn họ.

Nhưng mới liếc mắt một cái, đã bị một bàn tay to không hề khách khí ấn xuống, làm cho đầu nàng một lần nữa quay về trên đùi hãn.

Nha đầu này, diễn trò mà còn phân tâm sao!

Cuối cùng, Hoàng Đế thở dài một tiếng:

“Được rồi, Hạo Nhi, trăm vốn một lòng muốn giữ con ở lại kinh sư, làm quen với hoàn cảnh nơi này. Sau này..... Thôi được rồi, nếu thân thể con thật sự không tốt, hãy đi về trước đi. Trước tiên cứ chăm sóc mình cho tốt, cái khác, nói sau đi.”

Cục đá to trong ngực Lãnh Dịch Hạo cuối cùng cũng rơi xuống đất, nhưng ngoài mặt lại yếu ớt cười, trên khuôn mặt tuần tú tái nhợt kia tràn ngập sự bất lực:

“Nhi thần đa tạ phụ hoàng. Thật ra, lần này hồi kinh, có thể lấy được thê tử như hoa thế này, nhi thần dẫu có chết, cũng thấy đáng giá!”

“Không cho phép con nói mấy lời xui xẻo đó, nhớ cho kỹ, con là đứa con trăm yêu thương nhất, trăm nhất định sẽ không để con xảy ra chuyện gì!” - Hoàng Đế xoay người tiến lại gần, nắm lấy vai Lãnh Dịch Hạo.

Hai bàn tay trên vai, có độ ấm nóng bỏng, trái tim Lãnh Dịch Hạo đang ấm áp, lại vì một nơi trong ký ức mà đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

17. Không Vắt Vả Chút Nào.

Không vắt vả chút nào.

“Cám ơn phụ hoàng!” - Lãnh Dịch Hạo yếu ớt nở nụ cười, cúi đầu ho nhẹ.

“Phụ hoàng, Vương gia chắc là đã mệt rồi.” - Úc Phi Tuyết kịp thời mở miệng

“Hạo Nhi, không dễ gì mới thấy con tiến cung, trăm thật muốn con ở bên cạnh trăm lâu một chút, trăm già rồi -”

Hoàng Đế nhìn khuôn mặt xanh xao vì bệnh tật của Lãnh Dịch Hạo, đứa trẻ này, cho dù là yếu ớt, nhưng lông mày của nó luôn luôn lạnh lùng và ngạo nghễ, thần thái này, rất giống với mẹ ruột của nó. Người đó là nữ nhân hãn yêu nhất đời này. Tâm tư của Hoàng đế bỗng chốc giạt mình.

Úc Phi Tuyết cảm nhận được rõ ràng thân mình Lãnh Dịch Hạo cứng đờ lại, chẳng qua ánh mắt Hoàng Đế vẫn đang chăm chú nhìn vào mặt hãn, suy nghĩ lại bay đến một nơi rất xa nên vẫn chưa nhận thấy được sự thay đổi trong nháy mắt của Lãnh Dịch Hạo.

“Phụ hoàng, người vẫn đang còn sung sức lắm, sao có thể già được chứ? Hơn nữa, Hoàng Thượng lại là vạn tuế vạn tuế vạn tuế nữa!” - Úc Phi Tuyết cười khanh khách đứng dậy giúp Lãnh Dịch Hạo giải vậy.

Quan hệ của hai cha con này hình như có chút tế nhị, nhưng mà không liên quan đến nàng, dù sao thì hấn cũng đang nợ cô một cái ân tình!

Hoàng Đế nghe vậy cất cao giọng cười lớn:

“Trên đời làm gì có người nào vạn tuế chứ. Chẳng qua chỉ là mọi người xu nịnh thôi.”

“Không phải xu nịnh mà là nguyện vọng.”

Lãnh Dịch Hạo cầm lấy tay Hoàng Đế, nhẹ nhàng cười nói.

Những lời này, từ miệng Lãnh Dịch Hạo nói ra làm cho Hoàng Đế rất hưởng thụ.

Dường như có một thứ tình cảm ấm áp xa lạ đang chảy giữa ánh mắt hai cha con.

Hoàng hậu mang theo nụ cười dịu dàng, nhìn hai cha con khó có lúc gặp được nhau, sau đó kéo tay Úc Phi Tuyết qua một bên, nhẹ giọng hỏi:

“Con à, mẫu hậu hỏi con một việc.”

“Việc gì ạ?” - Trước mặt Hoàng Đế còn thần bí như thế làm gì?

“Đứa trẻ Hạo Nhi này cơ thể yếu ớt, các con có hay không.....” - Hoàng hậu nương nương hạ giọng, muốn nói rồi lại thôi.

Úc Phi Tuyết không hiểu nàng muốn nói cái gì, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Bản cung muốn nói, tối hôm tân hôn đó, lúc động phòng, các con.....có hay không.....có ở cùng nhau hay không?” - Có một số việc không tiện nói rõ ra.

“Ah, động phòng, có ạ. Đương nhiên là ở cùng nhau rồi!” - Úc Phi Tuyết đã hiểu rồi.

Nàng còn tưởng là có chuyện gì chứ, thì ra là chuyện này! Tối hôm đó đâu chỉ ở cùng nhau, thiếu chút nữa còn đánh nhau ấy chứ!

Hai cha con đang nói chuyện cùng lúc quay sang bên này.

Hoàng hậu nương nương thở dài nhẹ nhõm, vui mừng nhìn Hoàng Đế, sau đó vỗ bàn tay Úc Phi Tuyết:

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Cơ thể Hoàng nhi yếu ớt, vất vả cho con rồi!”

“Không vất vả, không vất vả chút nào!” - Úc Phi Tuyết lắc đầu, nàng nói thật mà, nàng không hề sợ đánh nhau. Làm sao mà vất vả được!

18. Nàng Ở Trên Ta Ở Dưới.

Nàng ở trên ta ở dưới.

Hoàng hậu còn định hỏi thêm gì đó nhưng Lãnh Dịch Hạo đằng kia đột nhiên một trận ho khan một trận.

“Phu quân -” -Úc Phi Tuyết biết, Lãnh Dịch Hạo đang nhắc nhở nàng, không nên ở đây lâu. Vì thế, nàng lao như bay đến bên cạnh Lãnh Dịch Hạo, đỡ lấy cánh tay

“Phu quân, chàng sao rồi? Có bị nặng lắm không?”

“Không.....không sao, ta chỉ..... hơi mệt mỗi một chút.....”

Hoàng Đế lập tức truyền chỉ:

“Mau truyền Tôn thái y Ngô thái y Trương thái y, lập tức theo Vương gia hồi phủ, những ngày này ở lại Thuận vương phủ xem bệnh cho Vương gia, Vương gia mà gặp vấn đề gì, cứ hỏi tội bọn họ!”

Sau đó, Hoàng Đế quay đầu yêu thương nhìn Lãnh Dịch Hạo:

“Hạo Nhi, trăm thật sự không nỡ để con đi. Chỉ bằng như thế này, cuối tháng này là mừng thọ trăm, con từ nhỏ đến lớn hầu như đều ở biên quan, ngày trở về rất ít, cũng chưa từng bên cạnh trăm trong ngày mừng thọ nào, con ở đây qua ngày đó đi. Con thấy thế nào?”

“Vâng thưa phụ hoàng.”

Lãnh Dịch Hạo trong lòng nghĩ: Cuối cùng cũng có thể rời đi, hai mươi mấy ngày mà thôi, chỉ cần cô gái này không gây ra trò gì là có thể thuận lợi rời khỏi kinh thành rồi.

Úc Phi Tuyết trong lòng nghĩ: Tốt quá rồi! Cuối cùng cũng sắp tự do! Còn có hai mươi mấy ngày, nàng nhất định phải tìm cách đi ra ngoài cáo biệt với nhóm ‘bạn lang bè sói’ của mình, Úc Phi Tuyết sắp được tự do rồi!

Thuận vương phủ

Lãnh Dịch Hạo vừa về đến vương phủ, việc đầu tiên chính là đuổi bọn hạ nhân đi, hắn cần phải bàn bạc cẩn thận với Úc Phi Tuyết về chuyện “động phòng”.

“Nếu lại có người hỏi như vậy, nàng cũng biết phải như thế nào trả lời rồi chứ?”

“Đương nhiên là biết. Đêm tân hôn, chúng ta vốn ở cùng nhau mà.” - Úc Phi Tuyết không cảm thấy có gì không ổn, chẳng qua là đối với hai chữ động phòng này, vẫn chưa thể hiểu được. Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không ngu ngốc mà đi hỏi Lãnh Dịch Hạo

“Nếu người khác hỏi, thân thể ta yếu ớt, động phòng như thế nào, nàng sẽ trả lời như thế nào?”

“Ah? Đúng vậy!” - Thân thể yếu ớt như vậy thì đánh nhau như thế nào? Nên trả lời như thế nào mới không “phá hủy tự do sau này của nàng” đây?

“Nàng có thể nói, nàng ở bên trên, ta ở bên dưới.” - Lãnh Dịch Hạo cố nín cười nhìn Úc Phi Tuyết, đợi chờ phản ứng của nàng.

“Vì sao?” - Kỳ quái, đây là cái tư thế gì? Võ công mới sao? Sao nàng lại không biết.

“Người ở trên là người cai trị, kẻ ở dưới là người bị trị. Nàng không thích thì thôi vậy.” - trong ánh mắt sâu thẳm của Lãnh Dịch Hạo hiện lên một tia gian manh.

“Đồng ý đồng ý!” - Nàng ghét nhất bị người khác thao túng, ở trên thì ở trên sợ gì. Có điều -

“Nói như vậy là được rồi chứ? Người khác sẽ không nghi ngờ chứ?”

Đúng là bảo bảo ngây thơ!

“Yên tâm đi. Ta yếu đuối thế này, đương nhiên nàng chỉ có thể ở trên.” - Lãnh Dịch Hạo dựa vào ghế, nhíu mày nhìn “bảo bảo ngây thơ” trước mặt, cố nén để không cười to lên.

“Ah. Biết rồi. Nói xong chưa?” - Nói xong nàng có thể đi được rồi chứ? Hôm nay tiến cung một chết nàng rồi.

“Còn nữa, sau này không được gọi ta là phu quân.”

Nghe nàng ỏn à ỏn ẻn gọi hắn là “phu quân”, hắn khó chịu chết đi được.

“Ai quan tâm!” - Úc Phi Tuyết trợn mắt liếc hắn một cái, bây giờ đúng là không có hơi đâu mà đi tranh cãi với hắn, mặc kệ hắn!

Nhưng mà “nàng ở trên ta ở dưới” là cái thế gì

Tiếng cười lớn vang lên trong phòng. Lãnh Dịch Hạo cười thiếu chút nữa thì ngã lăn xuống ghế.

Quá thú vị, trong đầu nữ nhân này chứa cái gì vậy?

19. Một Đêm Thành Danh

Một đêm thành danh

Úc Phi Tuyết hoàn toàn không ngờ được rằng, một chuyến đi vào hoàng cung lại làm cho nàng trong một ngày trở thành người nổi danh!

Gần như tất cả Vương công nữ quyến đều tới cửa tiếp kiến. Còn có một số người kéo tay nàng xin học tập y thuật, học cách nói chuyện thế nào để Hoàng thượng Hoàng hậu vui, làm thế nào để có được chân tình của tướng công. Thậm chí còn có người kéo tay nàng hỏi một số thủ thuật khuê phòng.

“Vương phi à, Vương gia cơ thể yếu đuối như thế, không biết hai người.....cái kia.....đêm tân hôn.....” - Vương gia suy yếu ngay cả sức bái đường cũng không có, làm sao có thể ** đây? Vấn đề mà Nghi Thân Vương phi hỏi là nỗi lòng của tất cả nữ nhân.

“Động phòng phải không?” - Lần này, Úc Phi Tuyết đã có chuẩn bị đầy đủ.

“Ta ở trên chàng ở dưới.”

“Ahh!” - Tiếng hít thở liên tiếp vang lên, như thế cũng được sao?

Phải biết rằng, trong một thời đại được thống trị bởi nam giới, nữ giới làm sao có cơ hội “ở trên” chứ! Nhưng mà có lẽ đây cũng là một biện pháp.

Sau đó không lâu, Nghi Thân vương, chú của Lãnh Dịch Hạo, đen mặt tìm đến cửa khiển trách Lãnh Dịch Hạo không nên để Vương phi dạy hư nữ nhân của hắn, lúc này Lãnh Dịch Hạo mới biết được kế hoạch “nàng trên ta dưới” của mình đã bị cái miệng của Úc Phi Tuyết truyền đi khắp nơi. Làm cho nàng trong nháy mắt trở thành một bậc “nữ trung hào kiệt”, thậm chí có không ít nữ nhân muốn noi g

Nghi Thân vương vừa đi, Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa cười lớn.

Đúng lúc ấy Lãnh Dịch Tiêu cũng có mặt, hắn còn nghiêm túc hỏi một câu:

“Huynh chắc chắn nữ nhân ngu ngốc kia đúng là Vương phi của huynh chứ?”

Sau đó ngã lộn xuống đất, ôm bụng cười đến run rẩy toàn thân. Đúng lúc ấy Úc Phi Tuyết đi ngang qua, nghĩ hắn đang lên cơn động kinh nên ra sức ‘chữa trị’. Dẫn đến việc sau đó mỗi khi nhớ đến chuyện này Lãnh Dịch Hạo không nhịn được mà cười to.

Đương nhiên, đây là chuyện của sau này, bây giờ tạm thời không nhắc tới.

Đơn giản nói đến Úc Phi Tuyết vì ứng phó với đám Vương công nữ quyến mà cả một ngày đều phải làm ra vẻ dịu dàng, lúc nào cũng phải mỉm cười yếu điệu, nói chuyện phải nhỏ nhẹ mềm mỏng, mỗi động tác giờ tay nhắc chân phải lễ phép đoan trang, nghệt thở chết mất thôi!

Nhưng cũng không còn cách nào khác, vì không muốn bị người khác nhìn ra sơ hở, nàng phải nhịn. Để thuận lợi rời xa Hoàng cung, nàng nhịn. Vì ‘hạnh phúc’ sau này của nàng, nàng lại nhịn!

Nhưng đến ngày hôm sau, Úc Phi Tuyết còn chưa rời giường đã nghe thấy bên ngoài cửa thông báo:

“Vương phi, phu nhân và tiểu thư của Lý đại nhân Vương đại nhân Võ đại nhân đến gặp Vương phi nương nương, đang ở tiền đình đợi người.”

“Ahhh -” - Úc Phi Tuyết không thể chịu đựng được nữa rồi!

“Để ấy người họ đi chết hết đi -”

Tiếng Úc Phi Tuyết rít gào từ trong chăn truyền ra. Cả một ngày hôm qua, mặt của nàng cười đến cứng đờ ra, cả người thì ngồi đến mức hóa đá, giọng nói cũng sắp bị nghẹn đến nơi rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, chưa đợi được đến lúc rời kinh thành nàng cũng đi đời nhà ma rồi!

ịọng nói ngoài cửa không nhanh không chậm:

“Vương phi, Vương gia nói, nếu người không đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ đắc tội các vị phu nhân này, đến lúc đó những lời này mà rơi vào tai Hoàng Thượng, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ tìm Vương phi nương nương đến hỏi.”

Ầm - quả boom trong đầu Úc Phi Tuyết phát nổ. Gặp Hoàng Đế? Không không không! Nàng nhất định không muốn!

20. Sâu Không Lường Được

Sâu không lường được

Ầm - quả boom trong đầu Úc Phi Tuyết phát nổ. Gặp Hoàng Đế? Không không không! Nàng nhất định không muốn!

Nhưng mà nàng thật sự rất ghét gặp gỡ mấy vị phu nhân đại thần đó, đôi mắt tròn chuyển động, tăng hăng giọng, dịu dàng nói:

“Chắc là đêm qua bản vương phi bị nhiễm lạnh, đau đầu quá, đau quá....”

Sau đó ngã xuống tiếp tục ngủ. Nàng bị bệnh, bị bệnh không thể gặp khách, đương nhiên cũng không thể tiến cung.

“Người đi nói ấy vị phu nhân gì gì đó biết, bản vương phi không may bị trúng phong hàn, thân thể không khoẻ, không tiện tiếp khách.”

“Việc này.....” - Người bên ngoài cửa do dự một chút, rốt cục đáp:

“Vâng.”

Con người Úc Phi Tuyết lại đảo tròn, ở lại trong phủ chỉ bị người ta làm phiền, chỉ bằng đi ra ngoài làm phiền người khác.

“Còn nữa, hôm nay bản vương phi thân mình không khoẻ, không cho phép bất kỳ người nào đến quấy rầy bản vương phi nghỉ ngơi!”

”Vâng

Nghe tiếng bước chân ngoài cửa đã đi xa, con người Úc Phi Tuyết lóe lên một tia ranh mãnh, đã lâu không ra ngoài đi dạo, cơ hội tới rồi!

Úc Phi Tuyết rất cao hứng, không chú ý tới phía sau mình có một bóng đen đi theo.

Cho nên, đợi đến lúc đêm xuống trăng lên, lúc nàng uống say từ bên ngoài trở về, Lãnh Dịch Hạo sớm đã ở trong phòng chờ nàng.

Cả ngày hôm nay Cảnh Thu đều đi theo Úc Phi Tuyết, lặng lẽ điều tra hành tung của nàng.

Nha đầu này hôm nay đúng là rất bận rộn!

Đầu tiên là đến y phố giúp đỡ mấy người ở đây, gọi đại phu ở đó là nhị sư phụ.

Sau đó mua một con gà nướng đến miếu hoang ở thành bắc gặp một gã ăn xin, gọi lão ăn xin đó là đại sư phụ.

Mấy việc đó không quan trọng, hắn sẽ phái người điều tra rõ lai lịch của hai người này.

Nhưng việc làm cho hắn không chịu nổi là, nữ nhân này lại đi Xuân Hương Lâu! Một nữ nhân một mình đi vào kỹ viện, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn chưa trở về!

Đêm càng khuya, sắc mặt Lãnh Dịch Hạo càng khó coi!

Cuối cùng, ngoài cửa, bước chân loạng choạng, nàng cuối cùng cũng biết đường mà quay về rồi! Hơn nữa nếu hần đoán không nhầm, chắc là nàng đã uống rượu!

Quả nhiên, giây tiếp theo, cửa phòng bị Úc Phi Tuyết hung hăng đập ra.

“Uống ngon lắm! Yên Chi hôm nay muội rất vui!” - Úc Phi Tuyết ngây ngô cười, bước đi không vững, cứ nghiêng trái rồi lại nghiêng phải trong phòng.

Lãnh Dịch Hạo chỉ lẳng lặng ngồi trên giường đợi mình bị cô nàng say khướt k

Yên Chi? Danh kỹ của Xuân Hương Lâu? Lãnh Dịch Hạo nhú mày.

Cuối cùng nàng còn có bao nhiêu việc mà hần không biết?

Lần trước hần phái người đi thăm dò về Úc tứ tiểu thư này, người đi điều tra trở về chỉ nói nàng là người không được thương yêu ở trong nhà, năm ba tuổi, khi mẹ nàng bị bệnh mà chết, nàng bị phụ thân đại nương và các tỷ tỷ vứt bỏ ở hậu viện, sống cùng đám người hầu. Mười một năm dường như chưa bao giờ đi qua tiền đình. Nghe qua đúng là rất bi thảm.

Nhưng lại không ai nói cho hần biết, nữ nhân này lại kết giao thân thiết với một số nhân sĩ giang hồ, phong trần nữ tử. Xem ra, là hần điều tra sai hướng rồi. Nữ nhân này đúng là “sâu không lường được”!

Úc Phi Tuyết đang đắm chìm trong cảm xúc của mình, hoàn toàn không phát hiện trong phòng mình có thêm một vị khách không mời.

21. Khóc Phụ Hoàng Gọi Nương Nương

Khóc phụ hoàng gọi nương nương

Úc Phi Tuyết đang đắm chìm trong cảm xúc của mình, hoàn toàn không phát hiện trong phòng mình có thêm một vị khách không mời.

Hôm nay nàng thật sự rất vui vẻ! Đã lâu không được vui vẻ như hôm nay rồi. Úc Phi Tuyết khẽ ngâm nga trong phòng, cơ thể mảnh mai như bướm bướm nhẹ nhàng bay, ngồi phịch xuống ghế nằm bò ra bàn.

“Yên Chi tỷ tỷ, tỷ biết không? Vương phủ đúng là một cái nhà tù lớn! Còn đáng ghét hơn nhà muội nữa!”

Úc Phi Tuyết ôm ấm trà trên bàn như ôm bầu rượu, thì thào tự nói. Không chú ý đến có người bị bỏ quên một bên đang nhướn cao lông mày chuẩn bị giáo huấn người khác. Sau khi nghe xong lời nàng nói, ngược lại còn thấy thú vị, khóe môi gợn lên một nụ cười. Vương phủ là nhà tù? Những lời này đúng là rất mới mẻ, Lãnh Dịch Hạo không quấy rầy Úc Phi Tuyết nữa, cứ để nàng đ

“Ta mới không thèm quan tâm! Cái tên Vương gia gì đó kia, khoe khoang vô cùng, người cứ chờ đó. Đợi đến khi ra khỏi kinh thành, rời khỏi cái nơi nhảm chán này, bản cô nương nhất định đánh cho người phải khóc cha gọi mẹ! À, không đúng, phải là khóc phụ hoàng gọi nương nương!” - Úc Phi Tuyết vừa nói vừa ngây ngô cười rồi lại cạn một ly!

Được thôi, nữ nhân này xem ra chí hướng không nhỏ! Hần rất khoe khoang sao?

Lãnh Dịch Hạo cười lạnh tiếp tục xem trò, hần vẫn muốn nghe xem, nha đầu kia còn nói cái gì gây bất ngờ nữa không. Nào ngờ tiểu nha đầu kia lại leo lên bàn, giọng nói càng ngày càng nhỏ:

“Yên Chi tỷ tỷ, sau khi muội đi rồi, sẽ không thể đến gặp tỷ, tỷ phải sống tốt.....sau này.....muội muốn.....muội muốn.....”

Rốt cục nàng muốn cái gì? Lãnh Dịch Hạo cực kỳ tò mò! Đáng tiếc Úc Phi Tuyết hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của “người nghe”, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Lãnh Dịch Hạo đợi lâu mà không nghe thấy tiếng gì, đứng dậy lại gần, đẩy đẩy Úc Phi Tuyết:

“Này, đứng lên!”

Úc Phi Tuyết rên hừ hừ, tiếp tục ngủ.

Lãnh Dịch Hạo nhíu mày, lấy một bông hoa từ bình hoa ở bên cạnh ra, một tay cầm cành hoa, để cánh hoa lướt trên mặt Úc Phi Tuyết, rồi từ hai má chậm chậm đi xuống dưới....

Ngứa quá! Ngứa không chịu được!

“Ai?” - Úc Phi Tuyết giật mình ngồi dậy, nhìn quanh, bên trái nàng là cái gì, một thứ thật lớn -

“Cây cột? Sao lại có cây cột ở đây?” - Úc Phi Tuyết dụi dụi mắt, không nhìn rõ, mặc kệ đi, cây cột này thật ấm quá, đúng lúc có thể xua đi cái lạnh trong đêm đen. Sau đó nàng dang rộng cánh tay, ôm lấy “cây cột”:

“Cây cột, ấm quá!”

Lãnh Dịch Hạo đúng là dở khóc dở cười, nữ nhân này đúng là biết diễn trò!

“Tĩnh lại tĩnh lại! Tĩnh lại mau!” - Lãnh Dịch Hạo chụp bên trái, Úc Phi Tuyết liền quay mặt sang bên phải, chụp bên phải, nàng quay mặt sang bên trái. Nhất quyết không mở mắt ra.

“Đừng ầm ỹ nữa! Ngủ đi!” - Không còn sức lực và đầu óc để suy nghĩ nữa, vì sao cây cột này lại biết bắt người chứ.

Lãnh Dịch Hạo thở dài, thôi quên đi, nam nhân không đấu với nữ nhân, vứt bông hoa trong tay đi, xoay người, ôm lấy Úc Phi Tuyết, đi đến bên giường.

22. Ôm Không Thoải Mái Chút Nào!

Ôm không thoải mái chút nào!

Úc Phi Tuyết chỉ cảm thấy trời đất quay tròn, cơ thể nhẹ nhàng bay lên. Có một dòng nhiệt nóng đang cuộn cuộn hướng về phía nàng.

Ấm quá!

Úc Phi Tuyết theo bản năng rúc người vào ‘dòng nhiệt’ kia, muốn được ấm thêm nữa.

Lãnh Dịch Hạo nhướn mày, cô nàng này đang ăn đậu hũ sao?

Lãnh Dịch Hạo càng lui người về phía sau, đầu Úc Phi Tuyết bị khiêu khích, nàng duỗi thẳng tay ra, ôm lấy ‘dòng nhiệt’ kia về phía mình.

“Thật thoải mái!” - Úc Phi Tuyết khẽ nói, tiếp tục ngủ. Cảm giác thật thoải mái, đã lâu không thoải mái như vậy. Rất sáng khoái, rất dễ chịu, rất quen thuộc!

“Ta không thoải mái! Buông tay ra!” - Lãnh Dịch Hạo hận không thể ném Úc Phi Tuyết lên giường, nhưng hai cánh tay của nha đầu kia lại ôm chặt lấy cổ hắn, làm cho hắn không thể cúi người mà gỡ hai tay nàng ra.

“Gối không được làm ồ ngủ đi!” - Úc Phi Tuyết chạm được vào mặt giường mềm mại, thoải mái uốn người một cái, một tay vẫn ôm chặt lấy cổ Lãnh Dịch Hạo như cũ, một tay vỗ ‘cái gối’ không nghe lời.

Lãnh Dịch Hạo đen mặt, hắn vinh hạnh từ cái cột biến thành cái gối! Nữ nhân này cuối cùng có biết mình đang làm cái gì hay không?

Hơi thở đều đều của Úc Phi Tuyết phả vào Lãnh Dịch Hạo, còn có mùi hương nhẹ nhẹ trên người nàng, tất cả đều tràn ngập vào các giác quan của Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo giật mình, ánh mắt dừng lại ở nếp nhăn xấu xí trên khuôn mặt nàng.

Hắn đã cho người hỏi thăm, Úc gia sinh ra mỹ nữ, là vì Úc lão gia lúc còn trẻ vốn là một nhân tài tính tình phong lưu phóng khoáng, cưới hai phu nhân lại đều là hai mỹ nữ xinh đẹp. Nhất là nhị phu nhân, lại từng làm cho phụ hoàng của hắn sau khi gặp qua cũng cảm than vì gặp gỡ quá muộn.

Nhưng đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, nhị phu nhân sinh hạ Úc Phi Tuyết không lâu, liền bị bệnh nằm liệt giường, lúc Úc Phi Tuyết được ba tuổi thì tạ thế. Sau đó Úc Phi Tuyết bị đại phu nhân đuổi tới hậu viện.

Theo lý mà nói, Úc Phi Tuyết chắc chắn phải kế thừa vẻ đẹp của mẫu thân mới đúng. Hơn nữa người đi hỏi thăm về cũng nói, mặc dù Úc Phi Tuyết không xinh đẹp bằng ba tỷ tỷ, nhưng cũng không đến mức xấu xí. Như vậy trên mấy thứ trên khuôn mặt này, chắc cũng chỉ là một thủy thuật để che mắt mọi người.

Lãnh Dịch Hạo hướng tay lên mặt Úc Phi Tuyết, cuối cùng cũng tìm được một chỗ nổi lên đàng sau tai nàng.

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo nhẹ cong lên, từ từ kéo lớp da người trên mặt nàng xuống, một khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn không che đầy xuất hiện trước mặt Lãnh Dịch Hạo.

Nàng không xấu, phải nói, thật sự rất thanh tú. Mặc dù chưa thoa phấn tô son nhưng đã có một vẻ đẹp thanh tao nhã nhặn giống hoa sen mới nở, chẳng qua là hơi gầy một chút. Hai má hơi lõm, sắc mặt thiếu sức sống. Mười bốn tuổi, cơ thể cứ gầy bé như vậy, người không biết còn tưởng là một đứa trẻ con!

Cái quan trọng là, ôm không t chút nào!

Xem ra, hắn vẫn phải dưỡng nàng béo lên một chút mới được!

Ngón tay Lãnh Dịch Hạo trượt trên khuôn mặt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn bóng mịn như tơ, giống như cỏ xanh chưa bị ai bước chân qua, làm lòng người thêm thoải mái. Ngón tay Dịch Hạo không tự chủ được trượt xuống tiếp.

Đột nhiên một trận đau truyền đến:

“A -”

Nữ nhân đáng chết này, tự nhiên lại cắn hắn!

“Ngon quá!” - Úc Phi Tuyết trong mộng đẹp đang lép bép cái miệng nhỏ nhắn, không biết nàng lại mơ thấy cái gì, một nụ cười thích thú hiện lên trên mặt.

Mây đen trên đầu Lãnh Dịch Hạo nhanh chóng tụ tập về rồi lại tiếp tục mở rộng.

Trước khi đôi chân của Úc Phi Tuyết càn quét đến, Lãnh Dịch Hạo vội đẩy Úc Phi Tuyết ra, lui về sau:

“Diên rồi!”

Trước khi nàng coi hắn thành bữa điểm tâm mà ăn, hắn nên sớm rời đi, đỡ bị nàng làm cho tức chết!

Chưa đi được hai bước, Lãnh Dịch Hạo đột nhiên dừng chân, quay đầu nhìn qua nữ nhân đang ngủ loạn trên giường, đôi lông mày thon dài của Lãnh Dịch Hạo nhíu nhẹ.

Hôm nay bị nữ nhân này vừa ôm lại vừa cắn, nếu cứ như vậy buông tha cho nàng, thế không phải sẽ rất thiệt sao?

23. Thật Đáng Sợ Thật Khủng Khiếp Thật Khó Coi.

Thật đáng sợ thật khủng khiếp thật khó coi.

Ngày hôm sau lúc trời đã sắp sang trưa, Úc Phi Tuyết mới từ trong mộng đẹp tỉnh lại. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, Úc Phi Tuyết thoải mái ưỡn người một cái.

Ý, cái gì vậy? Còn đang dụi vào đầu nàng.

Úc Phi Tuyết nghiêng đầu nhìn, một chú lợn con trắng bóng đang thỏ phì phì nằm bên cạnh nàng.

“Ahhhh....”

Một tiếng thét chói tai từ trong phong truyền ra, trong phòng bên cạnh, Lãnh Dịch Hạo vui vẻ ra mặt.

Lãnh Dịch Tiêu tò mò nhìn Lãnh Dịch Hạo, mắt Lãnh Dịch Hạo đang nhìn về một nơi rất xa cười tươi rói.

Lãnh Dịch Tiêu không nhịn được quơ quơ tay trước mặt Lãnh Dịch Hạo:

“Hồi hồn nào hồi hồn nào, huynh à, huynh đã cười cả một cái buổi sáng rồi đấy.”

Đôi mắt Lãnh Dịch Hạo quay về đây, lạnh buốt dừng lại trên người Lãnh Dịch Tiêu, Lãnh Dịch Tiêu hất hất tay:

“Tiếp tục đi, tiếp tục đi!”

“Lãnh Dịch Hạo -” - Úc Phi Tuyết tóc chưa chải mặt chưa rửa, vội vàng tới trước mặt Lãnh Dịch Hạo chất vấn tội trạng. Ở đây, trừ hấn ra còn ai dám làm việc này nữa!

Lãnh Dịch Hạo thay đổi vẻ mặt lạnh lùng trước đó, cười tủm tỉm nhìn Úc Phi Tuyết đang tiến nhanh đến.

“Vương phi, chào buổi sáng!” - hôm nay tinh thần Lãnh Dịch Hạo cực kỳ thoải mái, tâm tình cũng vô cùng tốt.

Lãnh Dịch Tiêu vừa uống trà xong suýt chút nữa thì nuốt luôn cả cốc hòng mình, ngũ ca gọi cô nàng xấu xí này là gì? Vương phi? Hấn có nghe nhầm không đấy?

“Chào cái đầu người ấy! Sao người lại thả một con heo lên giường của ta!” - việc này mà truyền ra ngoài thì nàng còn có mặt mũi nào mà đi gặp người khác đây? Ngủ với heo, không phải nàng cũng biến thành heo m

Heo? Thả một con heo lên giường của cô nàng xấu xí này? Lãnh Dịch Tiêu ngạc nhiên quay sang nhìn Lãnh Dịch Hạo, có thể sao? Ngũ ca lúc nào cũng lạnh lùng của hấn lại làm chuyện nhầm chán như vậy sao?

“Heo nào?” - Lãnh Dịch Hạo tỏ vẻ không hiểu.

“Người không phải giả bộ! Trừ người ra còn ai làm cái việc này nữa!” - coi nàng là đồ ngốc sao?

Lãnh Dịch Tiêu quay đầu nhìn Úc Phi Tuyết, rồi lại quay đầu nhìn Lãnh Dịch Hạo - có thể lắm! Xem ra cái sự bất bình thường của Ngũ ca không phải bắt đầu từ hôm nay mà là từ đêm qua rồi.

“À à...” - Lãnh Dịch Hạo gian ác bấm ngón tay, tỏ vẻ như đã hiểu ra mọi chuyện.

“Ta biết nàng nói cái gì rồi, nghe quản gia nói ngày hôm qua nàng uống rượu say, lúc trở về, trên lưng còn vác một cái bao lớn, hay là - nàng uống nhiều quá, tự công heo về nhà?”

“Có người mới đi công heo về!” - kể cả là say rượu, cũng không thể làm một việc ngu ngốc như vậy được!

“Vậy ta hỏi nàng, có phải ngày hôm qua nàng đi uống rượu đúng không?”

“Đúng!” - hợp tình hợp lý, uống rượu thì có tội chắc?

“Sau đó uống say?”

“Người quản được ta chắc?” - Ta cao hứng!

“Nàng có nhớ sau khi về phủ, từ cửa phủ đến phòng nàng, trên đường đi có đụng phải ai không?” - mỗi câu Lãnh Dịch Hạo nói ra lại làm Úc Phi Tuyết giật mình một cái.

“Sao ta phải nhớ mấy cái đấy!” - Úc Phi Tuyết quát.

“Nàng đương nhiên không nhớ rõ. Ngày hôm qua nàng uống say như chết, dĩ nhiên sẽ không nhớ rõ chuyện gì xảy ra. Cho nên, dựa vào thị lực của nàng sau khi uống say, công một con heo về cũng không có gì đáng ngạc nhiên.” - Lãnh Dịch Hạo tâm tình rất tốt phân tích cho nàng nghe.

Lời hần nói cũng có căn cứ, lúc đầu thì coi hần là cây cột, sau đó lại coi hần là cái gối, suýt chút nữa thì coi hần là điểm tâm mà đánh chén, nữ nhân này sau khi say tuyệt đối có thể không phân biệt được đen trắng đúng sai, chỉ hươu bảo ngựa!

“Người.....” - Úc Phi Tuyết tức đến phát điên nhưng lại cười rất tươi, cười đến mức làm cho Lãnh Dịch Tiêu đứng bên cạnh xem kịch phải dựng tóc gáy, thật đáng sợ thật khủng khiếp thật khó coi!

24. Hủy Hoại Đời Hoa

Hủy hoại đời hoa

“Lãnh Dịch Hạo, là người trêu chọc ta trước, người cứ nhớ đấy!” - Úc Phi Tuyết hung hăng bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

Lãnh Dịch Hạo nhìn bóng lưng nàng lạnh lạnh mở miệng nói:

“Vậy con heo sữa kia làm sao bây giờ? Có cần ta kêu nhà bếp đến giúp nàng không?”

Úc Phi Tuyết nhả nhận xoay người lại, ném cho hần một nụ cười tươi rói:

“Được thôi, làm món heo sữa nướng đi! Tối hôm nay chúng ta sẽ ăn nó!”

Heo sữa nướng? Nhìn nàng có vẻ giống một con heo sữa đang tức giận đến mức hồ đồ!

Lãnh Dịch Hạo cất tiếng cười to!

Lãnh Dịch Tiêu trợn mắt đã lâu mà nói không ra lời, đây là ngũ ca lạnh lùng quỷ quái của hần sao?

Quỷ quái ấy hả, cái này chắc chắn rồi! Ngay cả một nữ nhân xấu như ma thể kia cũng không buông tha!

Lạnh lùng ấy hả, không giống chút nào, nhìn cái ánh mắt kia giống như là đang trêu đùa người ta vậy, lại còn thả một con heo trên giường nàng ta nữa chứ! Đúng thật là —— quá tuyệt!

Nhưng mà vì sao ngũ ca lại cố tình làm khó một cô nàng xấu xí như vậy?

Nhưng rất nhanh sau đó, Lãnh Dịch Tiêu sẽ hiểu được.

Tối bữa cơm trưa, không thấy Úc Phi Tuyết đâu, Lãnh Dịch Hạo hỏi:

“Nữ nhân kia đâu?”

Cảnh Thu nói, nàng ở hậu hoa viên.

Tối bữa cơm chiều cũng không thấy Úc Phi Tuyết. Lãnh Dịch Hạo lại hỏi:

“Vương phi đâu?”

Cảnh Thu nói, vẫn đang ở hậu hoa viên.

Ăn xong cơm chiều, Úc Phi Tuyết vẫn không xuất hiện, Lãnh Dịch Hạo bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Cảnh Thu, nữ nhân kia thật sự vẫn ở nhà chứ?”

“Đúng vậy, Vương gia, Vương phi vẫn luôn ở hậu hoa viên, không hề đi ra ngoài.” - Cảnh Thu thành thật trả lời, hần đã phụng mệnh đi xem xét hơn năm lần rồi. Hần xác định nhất định và khẳng định chắc chắn, Vương phi đang ở trong nhà, không đi ra ngoài nửa bước.

“Ngũ Ca, nữ nhân kia nhất định là trốn đến chỗ nào đó khóc rồi, không cần để ý đến nàng nữa!”

Nếu là hần, tỉnh dậy mà nhìn thấy một con heo nằm bên cạnh, không khóc thì nửa ngày cũng ăn cơm không ngon. Xem ra cái cô nàng xấu xí kia đã bị ngũ ca giáng sét lên đầu rồi. Có điều chiều này của ngũ ca có phải hơi độc ác không?

Lông mày Lãnh Dịch Hạo nhăn lại, không thể nào. Nữ nhân khác có thể sẽ sợ tới mức khóc như mưa, nhưng mà nữ nhân này thì không thể nào. Nhưng cả ngày nay nàng ở trong hậu hoa viên làm cái gì?

”Đến hậuLãnh Dịch Hạo đứng dậy đi đến hậu hoa viên.

“Ngũ Ca!” - Lãnh Dịch Tiêu trợn mắt há mồm nhìn Lãnh Dịch Hạo đứng dậy rồi đi, không phải chứ, hắn nói “Đi” là cứ đi như vậy sao? Hắn làm sao có thể cứ như vậy mà đi được!

“Vậy mấy tên thái y kia.....” - vẫn đang ở trong phủ, chẳng may bọn họ nhìn thấy Lãnh Dịch Hạo ‘tự nhiên đi qua’ như thế, vậy không phải để lộ bí mật sao? Bọn họ đều đến từ trong cung, không phải là bọn nô tài được dạy dỗ cẩn thận trong phủ này!

“Đuổi bọn họ đi!” - mấy tên vương vớ! Lãnh Dịch Hạo không thèm quay đầu cứ thế đi ra ngoài.

Lãnh Dịch Tiêu nuốt nước miếng, quay đầu nhìn Cảnh Thu nói:

“Nghe thấy chưa? Đuổi bọn họ đi!”

Nói xong, chạy như bay đuổi theo sau Lãnh Dịch Hạo. Tuồng hay sắp bắt đầu, xấu xí đáng thương sắp bị ngũ ca “hủy hoại đời hoa” rồi!

25. Tiểu Biến Thái Bắt Đầu Biểu Diễn!

Tiểu biến thái bắt đầu biểu diễn!

Cửa hậu hoa viên, tất cả người hầu đều canh giữ ở bên ngoài, bởi vì Vương phi nói, bất kỳ kẻ nào cũng không được đi vào, nếu không sẽ đánh gãy chân bọn họ.

Lãnh Dịch Tiêu nghi ngờ, khóc cũng không để cho người ta thấy ư? Hắn nhanh chóng đi theo Lãnh Dịch Hạo vào bên trong vườn.

Xuyên qua một con đường nhỏ hẹp phủ đầy rơm, đi vào bên trong hoa viên.

“Ngũ ca, huynh trồng rơm ở đây từ khi nào vậy?” - Lãnh Dịch Tiêu cực kỳ tò mò. Đám rơm này còn rất khô, nhưng mà khi bọn họ dẫm lên xong lại rất dễ dàng bị dính chân.

Lãnh Dịch Hạo không có sức để ý đến hắn, bởi vì hắn có một dự cảm chẳng

Trong hoa viên vô cùng tĩnh lặng, ánh hoàng hôn cuối cùng cũng từ từ nấp sau các tầng mây, trắng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, mang ánh sáng trong suốt rọi xuống hoa viên. Trên hòn giả sơn, có một thân hình nhỏ gầy đang bận rộn làm gì đó.

“Nàng đang làm cái gì vậy?” - Lãnh Dịch Hạo lớn giọng hỏi. Trèo lên cao như vậy làm cái gì?

“Người đã đến rồi à? Vừa kịp giờ!” - Úc Phi Tuyết quay đầu cười vô cùng thần bí với Lãnh Dịch Hạo, nhún chân một cái phi thân lên hòn giả sơn cao hơn.

“Này, tiểu biến thái, bữa tiệc heo nướng bắt đầu rồi, người đã chuẩn bị xong chưa?” - giọng nói lạnh lạnh của Úc Phi Tuyết còn chưa dứt đã thấy nàng vung tay lên không trung. Nhất thời, khói lửa đồng thời nổi lên khắp bốn phía, sáng rực cả hoa viên.

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu còn đang kinh ngạc không biết nàng lấy ở đâu ra nhiều pháo hoa đến vậy thì dưới chân bọn họ cũng đã phát ra những tia lửa sáng chói.

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu không đề phòng đến việc nàng sẽ ra tay như vậy, theo bản năng phi thân lên, bay đến một chỗ khác đứng, nhưng những tia lửa dưới chân bọn họ đã chạm lên đám rơm khô, bọn họ bay đến chỗ nào là chỗ đó pháo hoa rục rịch.

Pháo hoa mỗi nơi chỗ này còn rục rịch sáng lạn hơn chỗ kia, nhanh chóng đốt cháy quần áo tơ lụa trên người bọn họ, quần áo màu trắng kết hợp với pháo hoa, bốc khói đen thui.

Cuối cùng thì Lãnh Dịch Tiêu cũng hiểu được đám rơm khô này dùng để làm cái gì!

“Đẹp quá đẹp quá! Mau đến xem con heo đầu đàn bắt đầu biểu diễn nào! Màn biểu diễn heo bay qua vòng lửa vô cùng phần khích đây, mọi người mau đến xem mau đến xem! Có tiền thì ném tiền cổ vũ, không có tiền thì ném người cổ vũ, mau đến xem mau đến xem nào!” - Úc Phi Tuyết hưng phấn kêu lên với bọn người hầu đang trợn mắt há mồm ở cửa hoa viên.

Thế giới tĩnh lặng không tiếng động. Mọi người đang há to miệng trợn to mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu bay tới bay lui tên không trung, đánh lửa khắp nơi.

Đây là cái tình huống gì thế này? Đây là lễ pháo hoa đẹp nhất rực rỡ nhất mà bọn họ từng thấy trong đời. Nhưng hình như có chỗ nào đấy không đúng thì phải?

Tân vương phi kêu bọn hắc xem heo bay qua lửa? Nhưng đang bay qua bay lại rõ ràng là Vương gia mà!

Cuối cùng, Cảnh Thu là người đầu tiên có phản ứng:

“Vương gia! Ao ở bên trái!”

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu cũng bị vụ pháo hoa này làm cho giật mình, được Cảnh Thu nhắc nhở, hai người đồng thời phi thân xuống cái ao.

Úc Phi Tuyết cười gian trá, hình như hành động này của bọn họ là đúng với ý nàng.

26. Chiến Dịch “heo Quay Nguyên Con” Chính Thức Thành Công!

Chiến dịch “heo quay nguyên con” chính thức thành công!

Sau đó nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Úc Phi Tuyết lại một lần nữa vang lên:

“Mau đến xem! Đánh cho chó rơi xuống nước này!”

Gần như cùng lúc, Úc Phi Tuyết vung tay lên, đánh tới một chưởng gió phía sau Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu, hai người trong lòng cùng kêu lên:

“Không hay rồi!”

Nhưng chưởng gió phất sau tới gần, hai người bọn hắc giờ như tên đã rời cung, không thể thu hồi lại được, trong tiếng pháo hoa nổ giòn giã, ngã tõm xuống ao.

Cuối cùng thù cũng có nhiều người có phản ứng:

“Vương gia! Mau cứu Vương gia!”

Haii xuống làm nước bắn ra tung tóe mang theo một mùi tanh hôi kinh khủng.

Cái ao ngày thường trong suốt nhìn thấy tận đáy nay lại nổi lên mấy thứ đủ màu sắc, không cần đoán cũng biết đấy là cái gì!

Không đợi Lãnh Dịch Tiêu nói ra hai chữ “Thối quá”, tiếng Úc Phi Tuyết một lần nữa lại chậm chậm vang lên.

“Cẩn thận đấy!”

Âm thanh này giống như là bùa đòi mạng, làm cho sắc mặt Lãnh Dịch Tiêu đột nhiên biến đổi lớn, ngơ ngác nhìn một ngọn “đuốc lửa” đang hùng hổ lao về phía bọn họ.

Cũng may Lãnh Dịch Hạo phản ứng khá nhanh, túm lấy Lãnh Dịch Tiêu, phi thân lên, dừng ở một nơi an toàn, nhưng ai mà biết vẫn còn có người bất hạnh hơn bọn họ chứ.

Đúng lúc Lãnh Dịch Khánh đến phủ tìm Lãnh Dịch Hạo, đi theo đám náo nhiệt tìm đến hậu hoa viên, vừa bước vào hoa viên, hắn chỉ thấy Lãnh Dịch Tiêu và Lãnh Dịch Hạo đang bay lên, sau đó một con ‘rồng lửa’ hung hãn lao về phía hắn, muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi. Giây tiếp theo, chiến dịch “heo quay nguyên con” chính thức thành công!

Trước đó Lãnh Dịch Khánh mặc quần áo thể nào không ai nhìn rõ, bây giờ mọi người chỉ nhìn thấy toàn thân hắn đen thui, từ đầu đến chân đều bốc khói, cả người toàn mùi khét. Ngay cả đến khuôn mặt trắng trẻo nghiêm nghị ngày thường bây giờ cũng đã không còn nhận ra được nữa. Đôi mắt còn đang kinh ngạc đảo một vòng rồi bùm một tiếng, ngã xuống.

Trong ý thức cuối cùng của Lãnh Dịch Khánh, hắn chỉ nhìn thấy khói lửa ngút trời và khuôn mặt một nữ nhân đang cười vô cùng quái dị.

“Đại ca!” - Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu cùng phi thân đến.

Vẫn ổn, chắc là đang hôn mê.

“Này.....” - Úc Phi Tuyết đang đứng trên hòn giả sơn cao cao, nhìn bọn họ tùm tùm cười.

Lãnh Dịch Tiêu vừa nghe thấy tiếng của nàng, đã phản xạ có điều kiện đến tr sau lưng Lãnh Dịch Hạo.

Xem ra hắn sai rồi, không phải “xấu xí đáng thương bị ngũ ca hủy hoại đời hoa”, mà là Diêm La Vương gặp phải Mẫu Dạ Xoa!

Nữ nhân thật đáng sợ, về sau có đánh chết hắn, hắn cũng không dám đắc tội nữ nhân này!

“Heo sữa quay có thú vị không? Có muốn ta phục vụ một bàn điểm tâm khác không?” - Úc Phi Tuyết lắc lắc cọng cỏ trong tay, cười nghiêng ngả.

Lãnh Dịch Hạo nhú mày, hắn thật sự quá coi thường nữ nhân này!

“Mang vương gia xuống.” - giọng nói Lãnh Dịch Hạo nghe không có chút cảm xúc, giống như màn kinh thiên động địa kia chưa từng xảy ra.

Những người hiểu tính hắn - ví dụ như Lãnh Dịch Tiêu - rõ ràng cũng hiểu, Lãnh Dịch Hạo sắp nổi giận rồi, hơn nữa không phải là nổi giận bình thường!

Đã có người mang Lãnh Dịch Khánh bị ‘nướng’ đến hôn mê đi.

Lãnh Dịch Hạo quay người nhìn qua bóng người nhỏ gầy trên hòn giả sơn, khóe môi lạnh lùng cong lên một nụ cười khó nhận thấy, được lắm, trận chiến này chính xác là do hắn khơi mào trước, vậy thì hắn sẽ chịu trách nhiệm đến cùng!

Nàng muốn chơi, hắn nhất định sẽ tiếp nàng đến cùng!

Lãnh Dịch Tiêu không khỏi rùng mình. Nụ cười thật đáng sợ.

27. Nụ Cười Ngây Ngất, Mắt Đẹp Ngóng Nhìn

Nụ cười ngây ngất, mắt đẹp ngắm nhìn

Việc Thuận vương phủ đêm qua pháo hoa tứ phía đã truyền đến hoàng cung với tốc độ nhanh nhất. Hoàng Đế và Hoàng hậu vì không rõ sự tình cho nên tự mình đến Thuận vương phủ xem xé “Mẫu hậu, phụ hoàng!” - Úc Phi Tuyết quỳ xuống, đôi mắt linh động đảo qua đảo lại, kéo cả Hoàng Đế lẫn Hoàng hậu tới đây, làm sao bây giờ?

Lãnh Dịch Hạo ngồi trên ghế gỗ, hơi thở mong manh:

“Phụ hoàng, mẫu hậu.....”

“Hoàng nhi, trầm nghe nói hôm qua Thuận vương phủ pháo hoa tứ phía, chuyện gì xảy ra vậy?” - Hoàng Đế rất ngạc nhiên. Lãnh Dịch Hạo luôn luôn thích thanh tĩnh, không thích ồn ào, làm sao có thể đốt pháo hoa trong phủ được?

“Bẩm báo phụ hoàng, sau khi Vương gia được mấy vị Thái y tận tình chữa trị, bệnh tình đã có khởi sắc! Cho nên nhi thần muốn tận dụng đêm qua trăng thanh gió mát mà chúc mừng Vương gia một chút.” - Úc Phi Tuyết chính xác là một “kẻ xấu biết tâu tội trước” điển hình! Trước mặt Lãnh Dịch Hạo tranh miệng cướp lời.

Bệnh tình của Vương gia bệnh rõ ràng nghiêm trọng như vậy, nàng còn có tâm tình đốt pháo hoa, nếu không nói bệnh tình Vương gia tốt lên, chẳng lẽ chờ Hoàng Đế K (chém) nàng sao?

Lãnh Dịch Hạo liếc mắt nhìn Úc Phi Tuyết, được lắm, phản ứng cũng nhanh lắm.

“Thật vậy sao?” - Hoàng hậu vui sướng lại gần xem.

“Đa..... Đa tạ mẫu hậu!” - Lãnh Dịch Hạo lặng lẽ lui về sau, yếu ớt mở miệng.

“Tốt! Tốt quá rồi! Tôn thái y Lí thái y, các người chú ý chăm sóc Vương gia, nếu có thể làm cho Vương gia khỏi hẳn, trăm sẽ thưởng lớn!” - Hoàng Đế nghe nói đứa con yêu quý bệnh tình khởi sắc, không thể không cười lớn.

Lãnh Dịch Hạo khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên một nụ cười yếu ớt.

“Tốt quá rồi, Hoàng Thượng, nếu hoàng nhi khỏe rồi, sẽ không phải rời kinh nữa, có thể ở bên cạnh Hoàng thượng phụ tá Hoàng thượng, lo lắng giúp Hoàng Thượng!” - Hoàng hậu một bên vui vẻ phụ họa, một bên cầm lấy tay Úc Phi Tuyết, quay sang nói với Hoàng Đế:

“Hoàng Thượng, vẫn là Hoàng Thượng anh minh, tìm cho hoàng nhi một Vương phi hiền lương thực đức như vậy, người xem, Vương phi vào cửa mới vài ngày, bệnh tật của hoàng nhi đã liền khởi sắc.”

Lời này làm cho Hoàng Đế hết sức vui vẻ, ánh mắt tán thưởng nhìn khuôn mặt giấu sau lớp lụa trắng của Úc Phi Tuyết.

Có thể nhìn thấy vợ chồng Hạo Nhi hòa thuận, thân thể khỏe mạnh, là chuyện vui mừng nhất của hắn. Cuối cùng cũng không làm Thực phi đã mất phải thất vọng!

Úc Phi Tuyết mỉm cười ngọt ngào, mấy lời nịnh hót nói ra trôi chảy:

“Là phụ hoàng anh minh, trời cao thương tình!”

Tại góc khuất mà Hoàng Đế không nhìn tới, Úc Phi Tuyết hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo. Đấu với ta sao, ta cho người giả chết!

Lãnh Dịch Hạo nhìn khuôn mặt đang đùa giỡn đến quái dị của Úc Phi Tuyết mỉm cười:

“Bệnh của nhi thần chắc sẽ nhanh chóng khỏi, đến lúc đó có thể lo lắng giúp phụ hoàng!”

Hoàng Thượng cười ha hả vỗ vai Lãnh Dịch Hạo:

“Tốt tốt tốt! Trước tiên cứ chăm sóc mình đã, những thứ khác không quan trọng, quan trọng nhất là chăm sóc chính mình!”

“Nhi thần tuân chỉ, nhi thần cũng vui mừng giống hiền thê, nàng chăm sóc nhi thần thật sự rất cẩn thận.” - Lãnh Dịch Hạo cảm kích nhìn Úc Phi Tuyết, cũng vươn tay ra với nàng.

Úc Phi Tuyết nhìn khuôn mặt cảm kích và cảm động của Lãnh Dịch Hạo, mặc dù rõ ràng biết là hắn đang giả vờ, mặc dù biết rõ trong tay áo của hắn không có giấu bảo vật, mặc dù trong lòng không muốn, cũng chỉ có thể vươn đôi tay nhỏ ra, nắm lấy tay Lãnh Dịch Hạo, nụ cười ngây ngất, mắt đẹp ngóng nhìn, tỏ vẻ thâm tình.

Tại góc khuất mà Hoàng Đế không nhìn tới, ánh mắt hai người nhanh chóng thay đổi

Tên nhóc này, cho người giả bộ này! Úc Phi Tuyết cười vô cùng gian trá.

Tiểu nha đầu, ngày tháng yên bình của nàng sắp hết rồi! Lãnh Dịch Hạo cười vô cùng xấu xa xảo quyệt.

28. Nhu Tình Mật Ý

Nhu tình mật ý

“Phu quân quá khen, đây là việc nương tử phải làm!”

Lúc c Phi Tuyết nghiêng mặt, nhú mày trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo, người không cho ta gọi phu quân, ta càng muốn gọi, ta còn gọi cho người khó chịu chết thôi! Ai sợ ai?

Lãnh Dịch Hạo lặng lẽ nắm chặt tay Úc Phi Tuyết. Trước kia vì sao hắn lại không phát hiện, bàn tay của nàng gầy chỉ có da bọc xương, giống móng vuốt gà quá, một chút cảm giác cũng không có! Cái đám nhà bếp kia đang làm cái gì vậy?

“Nương tử, cưới được hiền thê như thế, phu quân không mong gì hơn! Bản vương đúng là tam sinh..... khụ....”

Lãnh Dịch Hạo vẽ mặt nhu tình mật ý, lưu luyến bịn rịn. Úc Phi Tuyết rõ ràng biết là hắn đang diễn kịch, nhưng vẫn cảm thấy hoa đào rực rỡ một vùng, nam tử này quá đẹp, cực kỳ tuấn tú, mê hoặc lòng người. Trong sự dịu dàng mang theo vài phần cứng rắn cương nghị, trong lạnh lẽo lại có vài phần tình ý....

Đột nhiên, sắc mặt Lãnh Dịch Hạo biến đổi, trên khuôn mặt vốn suy yếu kia trong khoảng khắc tái nhợt, một ngụm máu tươi chính xác phun lên bàn tay của Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết giật mình, muốn thu hồi tay mà không kịp. Trên bàn tay trắng kia nhất thời đỏ sẫm một mảng, một mùi tanh nồng bốc lên, máu từ tay nàng nhanh chóng chảy xuống.

“Hoàng nhi -” - Hoàng Đế và Hoàng hậu cùng kêu lên, đẩy Úc Phi Tuyết đang ngạc nhiên ra, tiến đến đỡ Lãnh Dịch Hạo.

“Người đâu! Thái y! Mau truyền Thái y!”

Khóe miệng Úc Phi Tuyết khẽ run rẩy, còn chưa kịp nói ra câu nào trước mắt đã đen thui, ngã xuống.

Từ nhỏ cứ thấy máu là nàng bị ngất!

“Để ta để ta! Ấn vào nhân trung huyết là tỉnh! Hiệu quả rất nhanh!”

Lãnh Dịch Tiêu đứng ở một bên xem náo nhiệt cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện, cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù rồi!

Ta ấn, ta ấn, ta bóp chết người!

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Vương gia có lẽ bị nhiễm lạnh.” - Thái y cung kính hồi bẩm.

“Đại khái là đêm qua gió lạnh, Vương gia đứng gió lâu, cho nên gió độc nhiễm vào cơ thể, làm cho bệnh tình tái phát.....” - Một thái y khác cũng cúi đầu khom người phụ họa.

Úc Phi Tuyết đen xì mặt mũi, nhận thức đầu tiên của nàng là: Tên yêu nghiệt chết bầm kia thu mua lũ thái y từ khi nào vậy?

“Phi Tuyết, Hạo Nhi thể chất yếu đuối, vẫn nên để cho nó ở trong phòng, ít đi ra ngoài thôi. Mấy cái pháo hoa gì gì đó, không được làm nữa.” - trong giọng nói của Hoàng Đế rõ ràng có sự không hài lòng.

“Vâng.” - Úc Phi Tuyết ầm ức gạt đầu, Lãnh Dịch Hạo chết bầm, dám dùng cách ấy đối phó nàng!

“Hoàng Thượng, thiếp thấy trong phủ từ trên xuống dưới nam đình khá nhiều, nha hoàn lại ít, chỉ sợ chăm sóc không được thoải mái, thần thiếp cho rằng, vẫn nên ột mama trong cung đến đây chăm sóc Hạo Nhi.”
- Hoàng hậu nương nương đau lòng nhìn Lãnh Dịch Hạo sắp “ngất”, lo lắng nói.

Hoàng Đế suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

“Uh, chuyện này, Hoàng hậu nàng lo liệu đi, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng!”

Gọi một mama đến? Úc Phi Tuyết lại muốn ngất đi.

Không nghĩ tới Hoàng hậu sẽ ra một chiêu như thế, vậy không phải là sắp xếp một “gian tế” ở trong vương phủ sao? Vậy sau này cuộc sống của nàng còn gọi gì là tự do nữa!

29. Chính Xác Là Hẳn Muốn Nàng Phát Diên!

Chính xác là hẳn muốn nàng phát diên!

Dung ma ma, là ma ma già nhất trong cung, là nữ mẫu của Hoàng hậu, cùng vào cung với Hoàng hậu, là người trung thành cương trực. Trong cung nha hoàn ai ai cũng s bà, ngay cả Hoàng hậu cũng phải kính bà ba phần. Nhưng bà làm việc đúng là cực kỳ cẩn thận chu toàn, hơn nữa, chính xác bà là người trung thành nhất bên cạnh Hoàng hậu.

Vừa vào phủ, bà hỏi thăm rành mạch tất cả mọi việc trong Lãnh vương phủ, báo cho Hoàng hậu nương nương biết mỗi ngày vương phủ làm cái gì, trong phủ xảy ra việc gì.

Bà lại đích thân dạy đầu bếp nên nấu đồ ăn gì, không nên nấu đồ ăn gì, buổi sáng làm món gì, giữa trưa nấu cái gì, buổi tối chế món gì. Thậm chí mỗi ngày nấu món ăn nào, đều kêu người lấy bút ra ghi chép lại, cẩn thận đưa cho đầu bếp làm theo.

Tất cả thức ăn, sau khi bà kiểm tra qua, cảm thấy không có vấn đề gì mới đưa lên cho Vương gia và Vương phi. Nếu bà cảm thấy không ổn thì ngay lập tức thay đổi đầu bếp!

Đương nhiên, sắp xếp phòng bếp là một phần công việc mỗi ngày của bà.

Trong phủ từ trên xuống dưới, không cần biết là việc lớn hay việc nhỏ, việc nào bà cũng hỏi đến, nghiêm nhiên trở thành một quản gia. Nhưng cũng không cần biết bà ta làm gì, Lãnh Dịch Hạo vẫn tiếp tục “giả chết

Giữa trưa nắng ấm, trong hậu hoa viên, Lãnh Dịch Hạo đang nhàn nhã ngồi phơi nắng trên xe lăn. Nếu hẳn đoán không sai, chỉ cần đếm đến mười, sẽ có người chủ động đến làm phiền hẳn!

“Lãnh Dịch Hạo! rốt cục thì ngươi có xử lý hay không!”

Quả nhiên, một bóng người tức tối lao đến trước mặt hẳn, kéo lớp khăn mỏng che nắng trên mặt hẳn ra.

“Vương phi? Có việc gì sao?” - Lãnh Dịch Hạo mỉm cười nhìn Úc Phi Tuyết.

Nhìn thấy bộ dáng muốn xem kịch hay của hẳn, Úc Phi Tuyết đã biết nàng đến đây là sai rồi!

Nếu bây giờ quay người bỏ đi, thật ra thì cũng có chút khí phách, nhưng mà nói như vậy, cuộc sống của nàng vẫn phải chịu khổ sở — Dung ma ma dạy dỗ còn nhiều hơn cả hòa thượng trong miếu! Hơn nữa bà ta giống như là âm hồn không tiêu tan, lúc nào cũng mang một khuôn mặt sắt đá, thần không biết quỷ hay âm thầm xuất hiện sau lưng nàng. Nếu mà cứ như vậy, không quá ba ngày, nàng không buồn mà chết thì cũng sẽ bị Dung ma ma hù chết!

“Có việc, có việc rất quan trọng!” - Úc Phi Tuyết tạm thời nhin lời cay độc, không nhìn thấy, thời vận cao, không nhìn thấy! Không nhìn thấy ánh mắt tà ác của người, không nhìn thấy nụ cười gậy khó dễ của người.

“Thật là hiếm thấy, Vương phi cũng có việc tới tìm ta, nói ta nghe xem!”

Lãnh Dịch Hạo duỗi chân ra, nằm trên phiến đá đối diện, hai tay gối lên sau đầu, tiếp tục lười biếng phơi nắng.

Úc Phi Tuyết xoay người nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh thật tốt tâm trạng của mình, lúc xoay người đối mặt với Lãnh Dịch Hạo, trên khuôn mặt nhỏ là nụ cười lấy lòng:

”Vương gia, không phải người rất có bản lĩnh sao? Người có thể thu phục mọi người từ trên xuống dưới trong phủ, có thể mua chuộc được thái y, có thể lừa gạt phụ hoàng mẫu hậu của người, vậy liệu có thể đuổi bà già kia đi một cách nhanh nhất không?”

“Vì sao?” - Lãnh Dịch Hạo biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, còn nhướn mày, hứng thú nhìn khuôn mặt đang cười vô cùng miễn cưỡng cực kỳ khoa trương của Úc Phi Tuyết, hẳn chỉ sợ bỏ qua mất một số chi tiết. Đúng vậy, hẳn chính xác muốn nhìn thấy bộ dáng phát điên của nàng!

“Bởi vì -” - trong cái nhìn tuyệt đối không có ý tốt của Lãnh Dịch Hạo, giọng nói của Úc Phi Tuyết nhất thời cao lên vài phân, rồi lại chậm chậm hạ xuống.

“Bởi vì bà ấy ở đây nên người không có lấy một chút tự do nào, mỗi ngày đều phải ngồi xe lăn vô nghĩa, có đúng không? Chi bằng đuổi bà ấy đi, phủ này chính là thiên hạ của chúng ta, cũng đỡ phải để ọi người diễn trò vớ vẩn như vậy, đúng không? Hơn nữa người không biết sao, bà già kia nói cho dễ nghe là đến đây phụ trách, thật ra khác gì gian tế, mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều truyền vào cung, rất phiền phức, có phải không?”

Lãnh Dịch Hạo nhíu mày, nàng cũng cảm thấy Dung ma ma là gian tế sao? Hình như trong những lời nàng nói, chỉ có câu cuối cùng là có chút đạo lý.

“Thế nào thế nào? Người không nói ta coi như là người đồng ý.” - Úc Phi Tuyết hưng phấn đến lắc lắc cánh tay Lãnh Dịch Hạo.

“Vì sao ta phải đồng ý?” - thái độ Lãnh Dịch Hạo vẫn lười biếng như cũ. Nheo mắt lại lơ đãng liếc nhìn ‘kê trảo’ đang đặt trên cánh tay mình.

Úc Phi Tuyết trợn mắt, thì ra nàng nói nhiều như vậy này giờ là vô ích! Tên ngu ngốc này lại còn hỏi lại nàng một vấn đề!

“Lãnh Dịch Hạo, người nhất định phải đáng ghét như vậy sao?” - Úc Phi Tuyết bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Lãnh Dịch Hạo, mục đích của hắn không phải ở đây, cơ hội chỉnh tiểu nha đầu này về sau vẫn còn, không thể để trò chơi còn chưa bắt đầu đã làm cho người ta tức chết được.

“Được rồi, ta có một điều kiện. Nếu nàng đáp ứng, trong vòng ngày, ta sẽ làm cho Dung ma ma hồi cung.”

“Ba ngày? Được rồi! Điều kiện gì?” - Ba ngày thì ba ngày, dù sao cũng còn tốt hơn hai mươi ngày!

“Ở đây có một tờ giấy trắng, trên đấy có ba mực, nhưng đều để trắng, nàng cứ ký tên vào đó trước, coi như nàng đáp ứng ta ba điều kiện, còn việc là ba điều kiện gì, chờ ta nghĩ xong sẽ viết lên trên.” -Lãnh Dịch Hạo lấy ra một tờ giấy từ trong ngực, đưa cho Úc Phi Tuyết ký tên.

Gian trá! Âm mưu! Tuyết đối là âm mưu!

Hắn giống như một tên thợ săn, làm tốt hết tất cả công việc, chỉ còn chờ con mồi của hắn nhảy vào thôi.

Quá đáng! Úc Phi Tuyết không thể nhịn được nữa, nàng phải bùng nổ thôi:

“Lãnh Dịch Hạo! Người nghĩ ta là đứa ngốc chắc? Không may đến lúc đó người muốn ta đi tìm chết thì sao! Hoặc không người cố ý làm khó dễ ta thì sao? Người nhìn ta giống một đứa ngốc lắm sao? Ký cái thứ này, sao người không bảo ta đi chết luôn đi!” - Úc Phi Tuyết nổi giận đùng đùng quát.

Lãnh Dịch Hạo nhíu mày không nói gì, bởi vì hắn nhìn thấy Dung ma ma đang dẫn theo vài nha hoàn đã đi tới.

“Vương gia Vương phi.” - Dung ma ma hành lễ theo tiêu chuẩn cung đình.

“Ma ma, ma ma có việc gì sao?” - Úc Phi Tuyết đã sớm kéo sa che mặt lên, giọng nói mềm mại, ngữ khí dịu dàng, hoàn toàn là hai người so với người lúc này. Sắc mặt biến hóa cực nhanh, giọng nói thay đổi rất lớn làm cho Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa ngạc nhiên không thôi.

“Khởi bẩm Vương phi, lão nô ngày hôm qua thấy Vương gia và Vương phi hình như không ngủ chung, lão nô đặc biệt bẩm báo cho Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương nói, để cho Vương phi chuyển đến cùng ở với Vương gia, một là có thể chăm sóc tốt Vương gia, hai là cũng có thể sớm sinh người kế vị cho hoàng gia.” - Dung ma ma nói từng câu từng chữ, có âm vang lớn, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của hai người trước mặt.

“Cho nên lão nô vừa mới đem đồ dùng của Vương phi chuyển sang phòng của Vương gia, lão nô hầu hạ ngay phòng bên cạnh Vương gia, nếu cần gì, chỉ cần phân phó lão nô, lão nô chắc chắn sẽ làm tốt hết khả năng, vì Vương gia và Vương phi.”

Miệng Dung ma ma mở ra rồi đóng lại, rất giống miệng sư tử, Úc Phi Tuyết nhìn mà khoe mắt run run.

Cái gì, muốn nàng cùng cái tên “giả chết” này ngủ chung!

Dung ma ma vừa đi khỏi, Úc Phi Tuyết yếu ớt vươn tay.

“Làm gì vậy?” - Lãnh Dịch Hạo cố nín không hề cười rộ lên.

“Ta ký!”

30. Thoải Mái Lắm! Dừng Sức Chút Đi!

Thoải mái lắm! Dừng sức chút đi!

“Ta nói cho người biết, ta ngủ trên giường, người ngủ dưới đất! Người dám tranh chỗ với ta thì người nhất định phải chết!” - Úc Phi Tuyết hung tợn gầm lên với Lãnh Dịch Hạo.

“Ta là người bệnh!” - Lãnh Dịch Hạo lười biếng uốn người. Thật ra giả vờ bệnh tật cũng mệt chết đi được.

“Người là người chết! Tránh ra!” - Úc Phi Tuyết một cước đá Lãnh Dịch Hạo xuống giường.

“Ai yo -” - Lãnh Dịch Hạo phát ra một tiếng kêu kinh động đất trời.

“Vương gia, ngài làm sao vậy? Có cần lão nô đến hầu hạ ngài không?” - tiếng Dung ma ma đứng lúc truyền từ ngoài cửa vào.

Úc Phi Tuyết đầu tiên kéo Lãnh Dịch Hạo lên giường:

“Không cần đâu, có ta ở trong này hầu hạ Vương gia là đủ rồi. Đêm đã khuya, ma ma nghỉ ngơi đi.”

Úc Phi Tuyết vừa nhẹ nhàng trả lời, vừa hốt hoảng lấy tay che miệng Lãnh Dịch Hạo, gần như toàn bộ cơ thể đều ở trên người Lãnh Dịch Hạo, sợ Lãnh Dịch Hạo sẽ phát ra mấy tiếng không nên có

Nữ nhân này sao lại còn nhẹ hơn cả cái chăn thế này, rốt cục thì nàng ta có ăn cơm không vậy?

Lãnh Dịch Hạo cảm thấy rất khó chịu, lấy tay mình đè lên Úc Phi Tuyết.

“Người làm cái gì!” - Úc Phi Tuyết vùng tay lên, chát một cái tát lên mặt Lãnh Dịch Hạo.

“A -” - Lãnh Dịch Hạo thành công phát ra một tiếng hét thảm thiết, lần này là thật. Nàng đánh hấn! Hấn đơn giản mới lấy tay “đè” lên nàng một chút, cũng không tính là ôm mà!

“Vương gia, ngài thật sự không có việc gì chứ?” - Dung ma ma lo lắng hỏi. Nghe tiếng, bà dường như muốn phá cửa vào.

“Nói đi!” - Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng hiểu, nàng nói cũng không có tác dụng gì, vì thế nàng lấy tay chọc Lãnh Dịch Hạo.

“Nói cái gì?” - Muốn hấn phối hợp thì phải trả một cái giá. Đôi mắt gian xảo của Lãnh Dịch Hạo chợt lóe lên, khoe môi lạnh lùng gợn lên một độ cong, tiếp tục giả ngu.

“Nói người không có việc gì!” - Úc Phi Tuyết dường như sắp cắn răng nghiêng lợi.

Lãnh Dịch Hạo chỉ chỉ vào khuôn mặt vừa bị đánh:

“Đau quá.”

Úc Phi Tuyết dùng sức thổi thổi lên khuôn mặt tuần tú của hấn:

“Hết đau chưa?”

Một mùi thơm thiếu nữ thoang thoảng bên người làm tim Lãnh Dịch Hạo đập nhanh chóng. Trong đôi mắt sáng lên hai ngọn lửa.

“Chưa.” - giọng nói yếu ớt mang theo vài phần ảm ức, Lãnh Dịch Hạo quyết định tiếp tục tận dụng lợi thế.

Úc Phi Tuyết cắn chặt răng, tiếp tục đối thổi hơi vào

“Thật thoải mái!” - Lãnh Dịch Hạo không kìm lòng được rên thành tiếng, thật sự rất thoải mái, ấm ấm, mềm mềm, nhẹ nhẹ.

“Tiếp tục đi.” - tay Lãnh Dịch Hạo đặt trên lưng Úc Phi Tuyết, lần này, Úc Phi Tuyết đang tức giận thổi ‘khí’ không ý thức được móng vuốt sói đã xâm nhập. Vì thế, Lãnh Dịch Hạo được một tác lại muốn tiến một thước kéo cả người Úc Phi Tuyết vào trong lòng.

“A — thoải mái lắm — dùng sức chút đi — dùng thêm sức chút đi -” - tiếng Lãnh Dịch Hạo khi to khi nhỏ, còn mang theo vài phần ảm muội.

Úc Phi Tuyết một lòng muốn đuổi bà già ngoài cửa đi, vì thế cố gắng thổi vào mặt Lãnh Dịch Hạo, càng thổi, càng gần, càng gần, càng dùng sức.....

31. Ba Phần Trong Sáng, Bảy Phần Tà Gian

Ba phần trong sáng, bảy phần tà gian

“Đã đỡ chưa?!” Úc Phi Tuyết gằm nhẹ, miệng sắp khô đến nơi rồi.

Cái quan trọng là, mùi thơm thanh nhã trên người hấn làm cho tâm trí nàng hoảng loạn, cũng làm cho nàng không kìm lòng được mà nhớ tới một người khác.

“Nàng nói xem?” - Lãnh Dịch Hạo thoải mái nhú mày, đôi mắt gian ác nhìn nàng.

Úc Phi Tuyết nghiêng tai lắng nghe, ý, ngoài cửa yên lặng rồi.

“Cuối cùng cũng đi rồi!” - Úc Phi Tuyết thở dài nhẹ nhõm, lăn từ trên người Lãnh Dịch Hạo xuống dưới.

“Mệt chết ta rồi!”

Chẳng qua là nàng chỉ đánh hấn một cái, hơn nữa nàng cũng không phải cố ý, chỉ là tay không cẩn thận mà vung sang thôi, làm sao mà đau như vậy được, hay là tên biến thái chết tiệt này cố ý chinh nàng

“Vương phi, đầm chân cho ta.” - Lãnh Dịch Hạo bắt đầu đắc ý cười.

“Dựa.... dựa vào cái gì!” - nàng không thể không hạ giọng quát.

“Vậy ta gọi Dung ma ma đến....”

“Ta đâm!” - đâm chết người! Đâm chết người! Nàng làm sao có thể cho rằng người trước mặt và người kia giống nhau được chứ? Chắc chắn là hai người!

“Nhẹ một chút, Vương phi, đừng tưởng rằng không phải chân của nàng thì nàng có thể dùng sức như vậy.” - Lãnh Dịch Hạo hai tay gối lên sau đầu, nhàn nhả nói.

“Vâng! Vương gia!” - Người đang ở dưới nanh vuốt của sói, không thể không cúi đầu, chờ thêm ba ngày nữa, đuổi bà phù thủy phòng bên cạnh đi, để xem nàng xử trí hắn như thế nào!

“Mạnh một chút.....uh.....rất tốt, rất tốt!”

“Xoa bóp vai nữa, ngồi cả một ngày, mệt chết.”

“Được được, tay nghề đúng là không tệ, nặng nhẹ thích hợp, trái một chút.....phải một chút.....”

Úc Phi Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nhắm mắt lại cầu nguyện: Ta có một giấc mơ, biến mười ngón tay của mình thành kim châm, đâm chết cái con sói đáng khinh này. Ta có một giấc mơ, mặt của hắn mọc lên đầy mụn độc. Ta có một giấc mơ, ngày mai hắn bị bệnh nặng chết luôn!

Lãnh Dịch Hạo không nghe thấy tiếng lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng lại từ đôi mắt đang nhắm chặt, khuôn mặt đầy cảm giận kia liếc một cái cũng có thể đọc được suy nghĩ của nàng.

Thú vị, thú vị, nữ nhân này có thể giả vờ, đóng vai hiền lành thực đức đúng là có chút giống, ngay cả Hoàng Đế Hoàng hậu cũng bị lừa, nhưng cái gì nàng cũng viết ở trên mặt, hỉ nộ ái ố, thậm chí cả suy nghĩ trong lòng nàng.

Nhìn qua thì có chút mâu thuẫn, nhưng đây lại xác thực đúng là nàng. Có chút hoang, lại có chút đáng yêu, có chút gian xảo, lại có chút ngây thơ. Ba phần trong sáng, bảy phần tà gian, đúng là hợp khẩu vị của hắn!

Xem ra, cuộc sống sau này của hắn sẽ không lo buồn nữa rồi.

Lãnh Dịch Hạo nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên cảm thấy bên cạnh không có động tĩnh, người đang đâm lưng rất lâu không nhúc nhích, cúi đầu nhìn thấy nha đầu kia lại gục lên người hắn ngủ rồi.

Khuôn mặt nhỏ đang trong giấc ngủ mà vẫn nhăn nhó, cái này làm cho hắn hoài nghi, nếu hắn đánh thức nàng lúc này, không biết nàng cộp mẹ này có nhảy dựng lên cắn người không đây.

Được rồi, ngủ đi ngủ đi, tiểu nha đầu, sáng ngày mai, nàng nhất định sẽ có bất ngờ!

32. Kế Sách Tuyệt Đỉnh.

Kế sách tuyệt đỉnh.

Sáng sớm, trong Thuận vương phủ truyền đến tiếng huyên náo:

“Không hay rồi, Vương phi phát ban rồi!”

“Phát ban rồi phát ban rồi! Mau mời thái y!”

Úc Phi Tuyết mơ mơ màng màng mở mắt, thu cánh tay không biết tung ra ngoài chăn từ bao giờ lại, dụi dụi mắt.

Gì đây? Kỳ lạ, tay nàng sao lại nhiều chấm đỏ như vậy? Hơn nữa lại còn hơi ngứa nữa?

Úc Phi Tuyết lấy tay gãi gãi, đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng của Dung ma ma:

“Các người đi xuống cả đi, Vương phi phát ban, phải cách ly, Vương gia, mời ngài cũng tránh đi.”

“Ta..... Ta không đi. Ta muốn ở trong này với nàng. Hơn nữa chúng ta lúc nào cũng ở bên nhau, nếu đúng là Vương phi bị đậu mùa, bây giờ rồi đi cũng không kịp nữa rồi. Dung ma ma chúng ta vợ chồng tình thâm, nhất là những lúc như thế này, ta càng không muốn rời xa nàng.”

Gì? Đây là tiếng của Lãnh Dịch Hạo. Không nghĩ cũng biết tên này nhất định lại đang diễn trò!

Nhưng mà.....ai bị phát ban vậy? Là nàng sao?

Úc Phi Tuyết nghi hoặc nhìn những chấm đỏ trên cánh tay nàng, vươn tay lấy cái gương đồng bên gối, vừa nhìn thấy mình trong gương, Úc Phi Tuyết sợ tới mức nhảy dựng lên.

Trời ạ, không chỉ có ở trên cánh tay, còn ở trên mặt, còn..... trên khắp người! Chỗ nào cũng có!

Đây, đây, đây không phải bệnh đậu mùa sao? Úc Phi Tuyết hoảng sợ, năm năm trước lúc kinh thành gặp phải dịch đậu mùa, lúc đó nàng đang lang thang đầu đường, hơn nửa nhị sư phụ là đại phu, nên lúc ấy nàng còn giúp nhị sư phụ cứu không ít bệnh nhân bị đậu mùa. Đối với căn bệnh này nàng có chút hiểu biết, nhưng nhìn kỹ lại thì nàng không giống bị đậu mùa.

Ở bên ngoài, thanh âm suy yếu của Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa truyền đến:

“Dung ma ma, bà đi ra ngoài đi, bà còn phải hồi cung hầu hạ phụ hoàng và mẫu hậu, bà không thể có việc gì, nếu không bản vương đắc tội lớn. Bản vương quyết định cùng Vương phi đồng sinh cộng tử, cho dù thật sự có chuyện gì đi nữa, cũng cam tâm tình nguyện!”

“Vương gia, ngài nên vì Hoàng Thượng, vì hoàng hậu mà suy nghĩ kỹ. Bệnh của Vương phi không phải chắc chắn trị không khỏi, ngài đi ra ngoài trước, chờ thái y đến xem lần nữa rồi quyết định cũng không muộn.”

“Không, ta sẽ không rời khỏi Vương phi”

Hai người ở ngoài, một người tận tâm khuyên bảo, một người kiên trì không đi. Nghe ra có vẻ rất là chân thành, Úc Phi Tuyết khẽ hừ một tiếng, tên Lãnh Dịch Hạo này đúng là lắm trò quỷ!

Nàng có thể chắc chắn, đầu nàng không đau, lưng không đau, không lạnh không nóng, càng không có nôn mửa, theo kinh nghiệm của nàng thì tuyệt đối không phải bị đậu mùa, chẳng qua chỉ là nổi mẩn giống như bị đậu mùa

Nhất định là Lãnh Dịch Hạo muốn dùng cách này để đuổi Dung ma ma. Có điều xem tình hình hiện tại bên ngoài, Dung ma ma không chỉ không đi, còn cố chấp muốn ở lại chăm sóc bọn họ, tận trung làm hết phận sự. Xem ra cách này dường như không có tác dụng lắm.

Lãnh Dịch Hạo ơi là Lãnh Dịch Hạo, người cũng có lúc tính toán sai lầm rồi!

Nhưng mà — Úc Phi Tuyết đảo đảo mắt, nếu nàng thật sự bị đậu mùa, như vậy nàng sẽ nhanh chóng bị cách ly. Đến lúc đó sẽ không có người làm phiền nàng!

Đúng rồi! Úc Phi Tuyết mắt sáng ngời, hào quang lan tỏa! Nếu đến lúc đó nàng bất hạnh bị đậu mùa mà “chết”, như vậy từ nay về sau trên đời này sẽ không có Thuận vương phi nào đó, cũng không có Úc Phi Tuyết! Nàng sẽ không phải ở đây nhìn sắc mặt người khác mà sống! Đến lúc đó, trời đất bao la, tiêu dao khoái hoạt! Nàng tin rằng đây tuyệt đối là một kế sách tuyệt đỉnh!

Đúng vậy, phải giả chết! Thì ra giả chết đúng là rất tốt!

Úc Phi Tuyết đảo nhanh con người, kế sách ào ạt đến như nước sông cuộn cuộn chảy xiết. Vừa rồi còn nhăn nhó cau mày, bây giờ thì mặt mày hớn hờ.

Vì thế, khi Thái y đến xem mạch cho nàng, hỏi nàng có khó chịu gì không, nàng liền trả lời y như những hiểu biết về bệnh đậu mùa, khua môi múa mép.

Mà thái y nghe xong cũng tin tưởng, nói y như sách cho tất cả mọi người biết: Vương phi bị đậu mùa!

Hoàng thượng hạ chỉ: Nhanh chóng cách ly!

33. Đúng Là Làm Xấu Đi Một Khối Kho Báu!

Đúng là làm xấu đi một khối kho báu!

Đằng sau hậu hoa viên cô quanh cửa Thuận vương phủ, có một căn phòng lâu rồi chưa có người ở, sau khi được quét dọn sạch sẽ liền sắp xếp cho Úc Phi Tuyết ở

Bởi vì là nơi cách ly nên có rất ít người đến. Chỉ có hai nha đầu được sắp xếp thỉnh thoảng đến đưa thuốc. Đến buổi tối, lại càng có ít người đến, Úc Phi Tuyết thấy trong phòng không có người, lập tức muốn chơi đùa.

Đi thêm mấy bước nữa từ hậu viện này là đến cửa sau, từ đây chuồn ra ngoài tuyệt đối không có người nào biết.

Vì thế, trời vừa mới tối, liền có một bóng người từ cửa sau trực tiếp lén ra ngoài, phía sau nàng, ba cái đầu đồng thời xuất hiện đằng sau giả sơn.

“Nữ nhân này, vừa điêu ngoa vừa xấu xí vừa đáng ghét, ta thấy đệ nên bỏ nàng luôn đi!” - Lãnh Dịch Khánh có vẻ ghét cay ghét đắng Úc Phi Tuyết.

“Đúng vậy, huynh à, bỏ nàng đi, đệ tìm cho huynh một người tốt hơn!” - Lãnh Dịch Tiêu cũng phụ họa.

Lãnh Dịch Hạo không thèm quan tâm đến hai kẻ không có đầu óc này, hừ nàng? Vậy những ngày sau này của hần không phải sẽ rất nhàm chán sao?

“A Tiêu, đệ nói xem, ở vương phủ, nàng là Vương phi, ra khỏi vương phủ, nàng sẽ trở thành cái gì?” Lãnh Dịch Hạo nhíu mày nhìn theo hướng Úc Phi Tuyết rời đi.

Lãnh Dịch Tiêu chợt hiểu ra: Ở trong phủ không làm gì được nàng, nhưng ra khỏi phủ không có gì có thể che chở cho nàng! Bằng bản lĩnh và những mối quen biết của Lãnh Dịch Tiêu hần ở kinh thành, không tin không chinh được tiểu nha đầu này!

“Huynh à, chờ tin tức tốt của đệ!” - Lãnh Dịch Tiêu vỗ vai Lãnh Dịch Hạo, vẻ mặt tự tin. Ngày hôm nay thế nào hần cũng phải báo mối hận hôm trước!

“Thực sự để cho hần đi sao?” - Nhìn bóng Lãnh Dịch Tiêu theo sát Úc Phi Tuyết, Lãnh Dịch Khánh cảm thấy có chút không ổn, tuyệt đối không phải hần thông cảm với Úc Phi Tuyết, mà là cảm thấy làm như vậy hình như không hợp với lễ giáo.

“Đệ có nói là cho hần đi sao?” - Lãnh Dịch Hạo thoải mái nhún vai.

Úc Phi Tuyết phi thân chạy nhanh trên nóc nhà, bỗng nhiên phát hiện phía sau có một bóng người đang bám sát theo, vì thế nàng phi thân xuống hòa vào trong phố xá náo nhiệt.

Kinh thành về đêm, so với những nơi khác náo nhiệt hơn nhiều. Ánh đèn sáng như ban ngày, tiếng kêu la âm ỹ vang lên liên tục, náo nhiệt như ban ngày.

Úc Phi Tuyết chui vào dòng người, xuyên qua một cái ngõ nhỏ, chui vào Xuân Hương Lâu.

Xuân Hương Lâu? Nữ nhân này không ngờ lại đi vào Xuân Hương Lâu?

Tâm hồn yếu ớt của Lãnh Dịch Tiêu lại một lần nữa bị đả kích trầm trọng — Xuân Hương Lâu là nơi ở của đám oanh oanh yến yến, làm sao cô nàng xấu xí này lại đi vào được! Đúng là làm xấu đi một khối kho báu!

“Ah.... Tiểu Vương gia, đã ba ngày nay ngài không tới Xuân Hương Lâu chúng tôi rồi, các cô nương đều nhớ ngài chết đi được!” - Tú bà Thúy Hoa lắc cái thân hình mập mạp, cười khanh khách tiến ra nghênh đón.

“Ta hỏi người, vừa rồi có phải có một nữ nhân rất xấu đi vào đây hay không?” - Lãnh Dịch Tiêu hôm nay không có tâm trạng.

“Nữ nhân xấu xí? Tiểu vương gia, ngài nói như vậy không phải bôi nhọ thanh danh Xuân Hương Lâu của chúng tôi sao? Cô nương của chúng tôi, ai ai cũng đều là mỹ nữ xuất chúng!” - Thúy Hoa vừa nói vừa cạo cái thân hình mập mạp vào người Lãnh Dịch Tiêu.

“Quên đi, để ta tự vào tìm.” - đẩy Thúy Hoa ra, Lãnh Dịch Tiêu bước vào trong.

Trong một đồng hoa tươi đẹp thế này muốn bắt được một cây cỏ dại nhỏ nhỏ, hẳn là không khó khăn gì. Chờ xem, đừng để ta bắt được, đến lúc đó ta sẽ bán người vào Xuân Hương Lâu làm cô nương ở đây!

34. Tiểu Vương Gia, Ngài Cứ Từ Từ Mà Hưởng Thụ

Tiểu vương gia, ngài cứ từ từ mà hưởng thụ

“Yên Chi cô nương đến rồi đây.....” - Một giọng nói cao vút vang lên, ánh mắt mọi người đều tập trung vào một cô gái mặc đồ hồng phấn ở lầu hai.

Mắt Lãnh Dịch Tiêu đột nhiên như bị dính chặt vào đấy, chân như bị đóng đinh, không di chuyển được.

Hắn là người hâm mộ trung thành của Yên Chi cô nương, lần nào đến đây cũng nghe một khúc ca của nàng.

Giọng hát của nữ nhân này như rót mật vào tai, người còn đẹp hơn hoa. Dáng người này, tài đánh đàn này tuyệt đối là hạng nhất! Hơn nữa trên người là nàng bán nghệ chứ không bán thân, chỉ với “mười tám nhạc cụ” đã nổi khắp kinh thành.

Chẳng trách rất nhiều người táng gia bại sản chỉ vì muốn chiếm được nụ cười của hồng nhan. Lãnh Dịch Tiêu cũng bắt đầu từ ngày đầu tiên Yên Chi cô nương tới đây, mỗi ngày đến Xuân Hương Lâu để ngắm mỹ nữ.

Hôm nay Yên Chi cô nương đặc biệt xinh đẹp, trang phục màu hồng nhạt phiêu phiêu nhảy múa, hai gò má như châu như ngọc, trắng hồng ửng hiện, đôi môi mỉm cười, ánh mắt quyến rũ.

Nàng theo cầu thang, ôm đàn tỳ bà chậm rãi đi xuống, vừa đi, vừa đàn. Phía sau nàng là hai em bé trong tay cầm lăng hoa, mỗi bước đi tung ra những cánh hoa hồng nhạt, càng làm cho Yên Chi giống như tiên nữ hạ phàm.

“Hay!” - Dưới lầu tiếng trầm trồ khen ngợi không ngừng vang lên, Lãnh Dịch Tiêu đã sớm quên mất chuyện phải đi tìm Úc Phi Tuyết, hắn cùng đám người bên trong trầm trồ khen ngợi.

Làm Vương gia có một lợi thế, chính là khi xem diễn luôn được ngồi phía trước sân khấu.

Để Lãnh Dịch Tiêu tìm một vị trí gần Yên Chi nhất, cũng chuẩn bị đồ ăn và rượu tốt nhất cho hắn. Úc Phi Tuyết tránh ở một bên lợi dụng lúc không có ai chú ý, lén bỏ vào rượu của Lãnh Dịch Tiêu một ít thuốc xổ.

Tiểu Vương gia, ngài cứ từ từ hưởng thụ, bản cô nương ta đi trước một bước!

Úc Phi Tuyết cười gian xảo, phi thân theo lối cửa sau rồi đi. Nàng có việc rất quan trọng muốn nói với sư phụ.

“Đại sư phụ!” - Vừa tiến vào cửa miếu, Úc Phi Tuyết bắt đầu hô to gọi nhỏ.

“Thơm, thơm quá!” - ngửi thấy mùi gà quay, lão ăn mày tắt ta tắt tưởi chạy ra.

“Đại sư phụ, nói cho người nghe một tin tốt!” - Nàng sắp được tự do rồi! Đáng tiếc nàng còn chưa nói xong, đã bị lão ăn mày ngắt lời.

“Ta cũng nói cho con một cái tin tốt!” - hôm nay tâm tình lão ăn mày cực kỳ tốt, vừa ngon lành ăn gà quay, vừa cười tủm tỉm nói.

“Tin tốt gì?” - Đối với tin tốt của sư phụ, nàng luôn thấy rất hứng thú, Úc Phi Tuyết hai mắt trong veo nhìn lão ăn mày.

“Hắc hắc, muốn biết là gì, mua thêm cho ta ba con gà quay, hai chai rượu trắng!” - Lão ăn mày cố ý ra điều kiện.

“Không thành vấn đề! Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” - Ai cũng có lòng hiếu kỳ, nhất là Úc Phi Tuyết. Nhìn đại sư phụ ra điều kiện với mình như thế, trong lòng nàng nhen nhóm một chút chờ đợi. Vì thế nàng nhảy trái nhảy phải quanh lão ăn mày.

“Sư phụ, lão nhân gia người là tốt nhất, là chuyện gì, mau nói cho con biết đi!”

“Tuyết Nhi” - Một giọng nói tao nhã ở phía sau vang lên, người Úc Phi Tuyết nhất thời cứng đờ. Ngạc nhiên quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười quen thuộc mà thân thiết kia cứ như vậy xuất hiện trước mặt nàng.

Một thân bạch sam không nhiễm một hạt bụi, gió thổi nhẹ tung bay một góc y phục làm cho cả người hần mang theo một thần thái phiêu dật.

35. Tiểu Sư Phụ.

Tiểu sư phụ.

Một thân bạch sam không nhiễm một hạt bụi, gió thổi nhẹ tung bay một góc y phục làm cho cả người hần mang theo một thần thái phiêu dật. Ánh trăng sáng bao phủ lấy dáng người mảnh khảnh của hần, khuôn mặt đẹp như tranh vẫn giống như trước kia, nụ cười nhẹ gần như hoàn hảo, duy nhất có cái trán xuất hiện một vết sẹo dài. Đó là lần đầu tiên gặp Úc Phi Tuyết, vì cứu nàng mà bị như vậy. Nhưng cũng không hề tổn hại đến khí chất thần tiên phiêu dật hoàn mỹ của hần.

Con người đen láy hờ hững như nước, lại giống như luôn ngập đầy tình nghĩa vô tận, dĩ nhiên, chỉ khi đối mặt với nàng hần mới có ánh mắt này.

Chính là loại cảm giác nhẹ như gió, lại dịu dàng như ánh trăng này làm cho từng đám mây nhẹ trôi qua trước mặt Úc Phi Tuyết.

Hần khác với Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Hạo dung nhan tuấn mỹ, ánh mắt luôn luôn có một phần lạnh buốt, một phần mê hoặc, là cực phẩm nhân gian. Mà tiểu sư phụ lại giống như từ Thiên Sơn hạ phàm, phiêu lãng như tiên, là thần tiên.

Chết tiệt, tại sao lúc này lại có thể nghĩ đến cái tên biến thái Lãnh Dịch Hạo kia được chứ!

“Tiểu sư phụ.....” - giọng Úc Phi Tuyết trong nháy mắt thay đổi độ, trở nên dịu dàng động lòng người.

Tiểu sư phụ luôn là người nàng kính nể nhất!

Nguyên nhân thứ nhất: Trong tất cả những người mà nàng kết giao từ trước tới giờ, chỉ có duy nhất trên người tiểu sư phụ là có mùi hương sạch sẽ mà phiêu dật nhất.

Nguyên nhân thứ hai: Đại sư phụ và tiểu sư phụ đều dạy nàng võ công, nhưng võ công của đại sư phụ chỉ cương chỉ dũng, nàng học rất vất vả, ngược lại võ công của tiểu sư phụ chỉ âm chỉ nhu, rất thích hợp với nàng, học cũng không quá vất vả. Cho nên tuy rằng tiểu sư phụ mỗi năm mới trở về một hai lần, thời gian nàng và đại sư phụ ở chung nhiều hơn, nhưng võ công của nàng phần lớn vẫn là kế thừa của tiểu sư phụ.

Nguyên nhân thứ ba: Tiểu sư phụ là người hoàn mỹ, khi nàng bảy tuổi gặp gỡ hần, mãi cho đến tận bây giờ, hần dường như không khác trước kia là mấy. Vĩnh viễn tuấn lãng như vậy, duy nhất có khác là, bởi vì nàng mà sự hoàn mỹ của tiểu sư phụ bị phá hỏng rồi. Mỗi lần nhìn đến vết thương trên trán của hần, nàng không khỏi đau lòng.

Nguyên nhân thứ tư: Tiểu sư phụ đối kẻ nào cũng đều lạnh nhạt, chỉ duy nhất với nàng là luôn ấm áp dịu dàng như vậy, ánh mắt này làm cho Úc Phi Tuyết cảm thấy cực kỳ thân thiết.

Nguyên nhân thứ năm.....

Tóm lại, tiểu sư phụ Phong Vô Ngân chính là người nàng thân thiết nhất khâm phục nhất! Nhưng mà nếu để việc này cho đại sư phụ và nhị sư phụ biết, nhất định sẽ mắng nàng là kẻ không có lương tâm! Bởi vì mỗi người bọn họ đều nhìn nàng lớn lên, dạy nàng bản lĩnh làm người.

“Nghe nói ngươi và Thuận Vương gia thành thân?” - Giống như là nghi vấn, nhưng lại không đọc được một chút cảm xúc nào. Giống như là lãnh đạm, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một cái gì đó mà Úc Phi Tuyết không hiểu.

Phong Vô Ngân cười nhẹ, nụ cười như phong, thản nhiên mà nhẹ nhàng.

36. Ngươi Muốn Rời Đi, Vì Sao Không Nói Cho Ta Biết?

Ngươi muốn rời đi, vì sao không nói cho ta biết?

“Vâng” - Úc Phi Tuyết bắt đầu lôi kéo Phong Vô Ngân, hoa chân múa tay vui sướng nói về hôn sự hoang đường của nàng.

“Lại có loại phụ thân như vậy sao!” - Phong Vô Ngân lạnh lùng đứng dậy.

“Tiểu lão đệ, đừng nóng vội đừng nóng vội, tiểu nha đầu không phải vẫn rất tốt sao? Hơn nữa, cho dù phụ thân có không đứng đi nữa, cũng không phải do tiểu nha đầu kia gật đầu thì mới được sao?” - Lão ăn mày vỗ vai Phong Vô Ngân, tính tình tiểu nha đầu này có ai mà không biết, nếu nàng không muốn, chín con trâu cũng không kéo được nàng lên kiệu hoa.

Sự lạnh lùng xuất hiện trong mấy phút trước của Phong Vô Ngân trong nháy mắt thu lại, quay lại ầm ập nhìn Úc Phi Tuyết:

“Ngươi muốn dùng cách này để rời khỏi Úc gia?”

“Đúng vậy, ta nghĩ tên Vương gia gì đó đã bệnh đến mức không xuống giường được, sống không được ngày, cho nên mới đáp ứng thôi.....” - Úc Phi Tuyết buồn chán gãi đầu, ai mà biết cái tên Lãnh Dịch Hạo kia thì ra đang giả vờ bệnh tật!

“Nha đầu ngốc! Ngươi muốn rời đi, vì sao không nói cho ta biết?” - Phong Vô Ngân vuốt lên mái tóc dài của nàng. Trong mắt tràn ngập sự dịu dàng, chẳng qua trong sự dịu dàng này cũng mang theo vài phần đau xót khó nhận thấy.

Trước kia nàng chưa bao giờ mở miệng nói muốn rời khỏi đó. Nếu nàng mở miệng, hẳn nhất định sẽ đưa nàng rời đi!

“Ah? Ta.....” - đúng là nàng chưa từng nói vậy, bởi vì trước kia cơ bản nàng không nghĩ tới việc phải rời khỏi đó.

Mặc dù phụ thân đối với nàng không tốt, gia đình mặc dù không lấy chút ầm ập, nhưng dù sao đó cũng là nhà của nàng. Hơn nữa nàng vẫn luôn cho rằng, chỉ có ở đây nàng mới có thể nhìn thấy tiểu sư phụ. Về phần dùng việc kết hôn để rời đi là do ngoài ý muốn. Bởi vì nàng biết, nếu nàng không chịu gả đi, có lẽ nàng không đợi được đến khi tiểu sư phụ trở về thì đã bị ba vị yêu tinh tỷ tỷ làm phiền đến chết rồi!

“Haiz! Nha đầu này làm việc lúc nào cũng không đầu không đuôi như vậy, ngay từ đầu cũng đã làm lão ăn mày ta hoảng sợ rồi! Có điều người ta bây giờ đường đường chính chính là Vương phi rồi!” -Lão ăn mày sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cố ý cười hớ hớ chen vào.

“Đại sư phụ!” - Úc Phi Tuyết không đồng ý dậm chân, chu cái miệng nhỏ lên nói.

“Con mới không thêm cái Vương phi gì đó! Hơn nữa con nói cho hai người biết, Thuận vương phi cũng sắp chết rồi!”

“Nói bậy bạ gì đó?” - Phong Vô Ngân lấy tay khê gõ lên đầu nàng.

“Thật mà!” - Úc Phi Tuyết bắt đầu tươi tỉnh đắc ý giảng giải kế hoạch “tử vong” của mình

“Người thật sự đồng ý rời đi?” - ánh mắt Phong Vô Ngân khôi phục lại sự dịu dàng thân thiết. Trên khuôn mặt hoàn mỹ mang theo nụ cười ấm áp.

Úc Phi Tuyết dùng sức gật đầu:

“Đương nhiên rồi! Cái Vương phủ quái quỷ kia làm ta ghê tởm muốn chết!”

“Được, ta giúp ngươi.” - tiếng Phong Vô Ngân không lớn, nhưng ngữ khí trầm định. Ánh mắt như dòng nước nhẹ nhàng chậm rãi mơn trớn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết. Bỗng nhiên, Phong Vô Ngân chấn động, trong thời gian ngắn ngùn nàng được gả đi, mặc dù vẫn gầy như vậy, nhưng sắc mặt hồng hào hơn trước kia rất nhiều. Xem ra cuộc sống của nàng trong Vương phủ rất tốt.

“Phụt...” - Lão ăn mày phun hết rượu từ trong miệng lên mặt đất.

“Thật sao?” - Úc Phi Tuyết rất hưng phấn! Nếu có tiểu sư phụ hỗ trợ đến lúc đó nhất định có thể thành công lớn!

Tiến Úc Phi Tuyết đi rồi, lão ăn mày mới hỏi:

“Người thật muốn mang nó đi?”

“Đúng vậy” - câu trả lời rất thản nhiên, không hề do dự.

Lão ăn mày uống một ngụm rượu, bỗng nhiên hỏi:

“Lần này ngươi đột nhiên trở về không phải vì tiểu nha đầu này chứ?”

37. Muốn Làm Gì Thì Làm

Muốn làm gì thì làm

Lúc Úc Phi Tuyết trở về phủ, nàng đi đường vòng một chuyến đến hiệu thuốc bắc của nhị sư phụ, lấy một ít dược liệu, sau khi ăn mấy thứ này sẽ có những triệu chứng bệnh tự nhiên. Nhưng chỉ cần ăn giải dược đúng lúc thì sẽ không có

Vì thế ngày hôm sau, trong phủ có tin đồn, bệnh của Vương phi ngày càng thêm nghiêm trọng. Hoàng hậu lo lắng cho sức khỏe của Dung ma ma, sáng sớm liền gọi bà ta hồi cung. Đối mặt với sự suy yếu của Úc Phi Tuyết, mấy người thái y cũng không có biện pháp nào.

“Các người đi truyền lời cho phụ hoàng mẫu hậu, nói là ta đã làm cho bọn họ phải bận tâm rồi. Sau khi ta ra đi, bọn họ phải bảo trọng thân thể, tìm cho Vương gia một phu nhân tốt. Ta..... Ta không có cái phúc khí này rồi.” - Úc Phi Tuyết yếu ớt nói với thái y.

Mấy người thái y chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Chỉ có thể tận tâm tận sức, còn lại đành theo ý trời!

“Bệnh đậu mùa! Dù cho tất cả mọi người có chết hết nàng ta cũng không có khả năng bị bệnh đậu mùa!” Lãnh Dịch Tiêu nhảy dựng lên. Hắn lại bị trúng bẫy của nữ nhân kia! Thật đáng chết!

“Nhưng tất cả thái y đều nói là bệnh đậu mùa.” - Lãnh Dịch Khánh cũng rất nghi ngờ. Hắn luôn không có hảo cảm với nữ nhân này, không đúng, phải nói là “ác” cảm!

“Tất cả thái y đều nói là bệnh đậu mùa, nhưng mà là ngũ ca bắt họ nói vậy.” - Lãnh Dịch Tiêu không đoán ra được Úc Phi Tuyết đang giở trò gì.

“Nhưng bây giờ không rõ bệnh tình như thế nào, chẳng may đúng thật là bệnh đậu mùa, vậy thì.....” - không phải Lãnh Dịch Khánh sợ chết, mà là hắn không mong có người vô tội bị nhiễm bệnh. Bệnh đậu mùa rất đáng sợ!

Vài năm trước vì bệnh đậu mùa mà trong kinh thành đã có rất nhiều người chết, lúc ấy hấn cũng đã chứng kiến tận mắt. Nhìn nạn dân từng người từng người ngã xuống trước mặt mà hấn thì lại bất lực. Cảm giác này thật đáng sợ! Cũng may có một đại phu y thuật hơn người kịp thời ổn định được bệnh tình, nếu không hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng được!

Lúc ấy, ngay cả hấn suýt chút nữa cũng bị bệnh đậu mùa, hấn còn nhớ rõ, lúc đó, là một tiểu nha đầu bên cạnh đại phu đã cứu hấn, lại chăm sóc hấn, đợi đến khi thân thể hấn hồi phục thì tiểu cô nương kia cũng không thấy đâu nữa. Việc này cũng làm hấn u sầu trong thời gian

“Để đệ đi xem sao!” - Lãnh Dịch Hạo đứng dậy chuẩn bị đến phòng của Úc Phi Tuyết. Nha đầu kia một khi còn có thể treo cột thì sẽ không chịu đi xuống đâu!

“Nhị đệ!”

“Ngũ ca!”

“Yên tâm đi. Mấy người có biết nhị sư phụ của nha đầu kia là ai không?” - Lãnh Dịch Hạo quay đầu thú vị nở nụ cười, hấn cũng vừa mới biết tin này.

“Sư phụ? Sư phụ nào?”

“Nàng có hai vị sư phụ, một người là lão ăn mày trong căn miếu hoang ở thành bắc. Người này võ công rất cao, sâu không lường được, ta đã phí rất nhiều công sức mà cũng không tra được thân thế của hấn.”

“Người kia là một đại phu trong Nhân An Đường ở thành đông. Ai ai cũng nói y thuật của hấn cao siêu, nhưng chắc chắn các người không thể ngờ được hấn là ai!”

“Hấn là ai vậy?”

“Mười năm trước hấn được gọi là diệu thủ hồi xuân Giang Bất Nhị.”

“Giang Bất Nhị? Là giang hồ quái y? Làm sao hấn có thể ở đây được?” - Lãnh Dịch Khánh cực kỳ kinh ngạc. Người nắm đó cứu hấn chính là vị đại phu này của Nhân An Đường! Không ngờ hấn lại là Giang Bất Nhị! Vậy năm đó nha đầu chăm sóc hấn rồi mất tích là ai?

“Vì sao hấn ở đây thì đệ vẫn đang điều tra, nhưng có thể khẳng định là, nơi này có Giang Bất Nhị, tiểu nha đầu kia sẽ không bị bệnh đậu mùa gì hết. Hai người đợi ở trong đây, chẳng may có chuyện gì thì chống đỡ giúp ta. Ta đi xem sao.” - Lãnh Dịch Hạo nói xong, một mình đi vào căn phòng nhỏ, để lại một Lãnh Dịch Tiêu tức giận bất bình và một Lãnh Dịch Khánh nghi ngờ thắc mắc.

Úc Phi Tuyết mặt mày tái nhợt nằm trên giường.

”Nha đầu, ta đến thăm nàng.

Không có động tĩnh.

Đôi lông mày dài của Lãnh Dịch Hạo húng thú nhếch lên, không có động tĩnh sao, như vậy có phải là hấn muốn làm gì thì làm không?

38. Để Xem Nàng Có Thể Chống Cự Được Bao lâu!

Để xem nàng có thể chống cự được bao lâu!

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo cong lên, lông mày khẽ nhếch lên, vén rèm lên đi đi vào, dựa vào bên cạnh Úc Phi Tuyết.

Ngón tay thon dài nhẹ vỗ về lên khuôn mặt Úc Phi Tuyết, từ hai má nàng đến đằng sau tai, đầu ngón tay của hấn rõ ràng truyền đến một cơn run rẩy, nhưng mà cái nha đầu kia lại vẫn cứ cắn răng đỡ giả bộ bất tỉnh.

“Tuyệt Nhi.....” - tiếng Lãnh Dịch Hạo tao nhã mà ám muội vang lên bên tai Úc Phi Tuyết, nàng có thể cảm nhận được hơi ấm của Lãnh Dịch Hạo đang phải vào lỗ tai nàng, là cho nàng cảm thấy ngứa ngáy.

Tên chết tiệt này! Không có việc đến gần như vậy làm gì? Không sợ bị lây bệnh sao?

Nếu không phải vì nghĩ đến ngày mai nàng phải “chết”, cho nên hôm nay nàng mới phải giả bộ sao cho giống người sắp chết một chút, không thì nàng đã sớm đá cho hắn một cước rồi!

“Tuyệt Nhi, nàng sẽ không nhẫn tâm bỏ ta đi như vậy chứ?” - Tiếp tục trêu người.

Người nào đó vẫn tiếp tục giả chết.

“Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi, sao nàng lại nhẫn tâm rời ta mà đi như vậy?” - giọng Lãnh Dịch Hạo bắt đầu khàn khàn, cứ như là sắp khóc đến nơi.

Úc Phi Tuyết không mở mắt ra, dĩ nhiên cũng không nhìn thấy khóe môi Lãnh Dịch Hạo mỉm cười - thái độ và giọng nói hoàn toàn là hai việc khác nhau - nhưng dựa vào hiểu biết của nàng về Lãnh Dịch Hạo, nàng biết chắc chắn là t nam nhân này không có chút hảo tâm nào!

“Nàng biết không? Nàng cứ đi như vậy, vậy ta biết làm sao bây giờ? Sau này không có ai có thể phối hợp với ta, giúp đỡ ta như vậy nữa, phụ hoàng chắc sẽ bắt ta cưới thêm vợ. Đến lúc đó đừng nói là rời đi, ngay cả muốn có một cuộc sống bình thường cũng không có cơ hội. Tuyệt Nhi, nàng không thể bỏ ta lại được.....”

Đúng là thảm thiết động lòng người, môi Lãnh Dịch Hạo ngay sát tai nàng, cánh môi của hắn thỉnh thoảng lại chạm vào vành tai nàng, mỗi lần chạm vào đều làm cho nàng rung mình. Không ngờ cơ thể nàng lại miễn cảm như vậy, ý đồ trêu ghẹo của Lãnh Dịch Hạo nhất thời nổi lên.

Hắn một tay ôm lấy Úc Phi Tuyết vào lòng. Đúng lúc ấy, hắn nhìn thấy rõ ràng mi mắt Úc Phi Tuyết giật giật.

Rất thú vị! Nha đầu này rõ ràng đang tức giận phát điên lên lại còn cố chống đỡ! Được, để xem nàng có thể chống cự được bao lâu!

Lãnh Dịch Hạo ôm lấy cơ thể nhỏ gầy của Úc Phi Tuyết, bàn tay vén mái tóc dài rối loạn trên mặt Úc Phi Tuyết. Ngón tay mang theo hơi ấm, từ hai má nàng, chậm rãi vuốt ve dần xuống, đến cổ nàng thì chậm rãi vòng một đường. Vô cùng ám muội. Hơn nữa rất có thể nếu nàng không có động tình gì thì hắn sẽ tiếp tục cứ thế mà đi xuống.

Cơ thể Úc Phi Tuyết chợt cứng ngắc, chưa có ai làm như vậy với nàng bao giờ! Cái tên Lãnh Dịch Hạo đáng chết này, thật đáng ghét!

Bỗng nhiên nàng mở mắt ra, nắm lấy ‘móng vuốt sói’ đang chuẩn bị tiến công xuống trước ngực nàng, ánh mắt Úc Phi Tuyết mơ màng, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp:

“Vương gia, ngài làm sao có thể ở đây? Người đi mau, đi mau, bệnh của ta..... sẽ lây cho người.” - giọng nói thống khổ thân thiết.

“Bản vương không sợ, bản vương làm sao có thể để ái phi của ta một mình ở đây chịu tội được!” - Lãnh Dịch Hạo dịu dàng lắc đầu, dùng giọng truyền cảm chậm rãi nói, đồng thời dùng bàn tay to bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Người đi nhanh đi! Ta..... Ta là người sắp chết. Không thể hại cả người được, sau khi ta chết, người t một lý do rời nơi này đi, sống cuộc sống mà người muốn, ta.....ta không giúp được người rồi.” - Úc Phi Tuyết muốn dùng sức rút bàn tay bị nắm lấy ra, Lãnh Dịch Hạo chết tiệt, nắm chặt như vậy làm cái gì!

“Ái phi, bản vương luyến tiếc nàng! Bản vương tuyệt đối sẽ không để nàng một mình cô độc rời đi!” - Lãnh Dịch Hạo lúc này đây không chỉ nắm lấy bàn tay của nàng mà đến cả cơ thể của nàng cũng ôm chặt hơn.

39. Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật

Lãnh Dịch Hạo lúc này đây không chỉ nắm lấy bàn tay của nàng mà đến cả cơ thể của nàng cũng ôm chặt hơn. Lòng mày Úc Phi Tuyết khẽ nhíu lại, một lần nữa nhẹ nhàng nói:

“Không, Vương gia, là ta tự giả bệnh, không ngờ lại bị báo ng như vậy, người đi nhanh đi, đừng giả bệnh nữa, bằng không cũng sẽ không có kết quả tốt! Biết không? Phải sống tốt, ta.....ta.....”

Úc Phi Tuyết “suy yếu” nói không ra lời.

Mặc dù Úc Phi Tuyết che giấu rất khéo, nhưng Lãnh Dịch Hạo vẫn lập tức nghe ra, nha đầu kia đang rửa hân!

Đúng là nha đầu to gan lớn mật, xem ra không giáo huấn nàng một chút không được!

Lãnh Dịch Hạo đột nhiên một tay đẩy Úc Phi Tuyết đến trước mặt, tình thâm ý thiết nói:

“Nương tử, ta muốn chứng minh với nàng, không có gì có thể chia cắt chúng ta!”

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo cong lên mê hoặc, lúc Úc Phi Tuyết còn chưa kịp phản ứng, hân bỗng nhiên cúi đầu, chuẩn xác ôm trọn lấy môi nàng.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Úc Phi Tuyết mờ mịt trợn mắt lên nhìn.

Khuôn mặt tuần lãng của Lãnh Dịch Hạo phóng đại ngay trước, hàng lông mi dài khẽ khép lại, khuôn mặt trong nháy mắt dường như trở nên dịu dàng lưu luyến.

Vẫn trợn mắt lên nhìn, trên môi truyền đến một cảm giác hưng phấn kỳ lạ làm áu toàn thân Úc Phi Tuyết giống như sục sôi trong nháy mắt. Không khí càng lúc càng loãng, gương mặt trước mắt cũng càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng mơ hồ. Bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết gắt gao nắm chặt lấy vải lụa trong tay, càng nắm càng chặt.....

Lãnh Dịch Hạo không khỏi khẽ cười ra tiếng, tiểu nha đầu này rất ngây ngô đáng yêu, nếu hân cứ hôn như vậy thì liệu có phải nàng sẽ thật sự chết vì không thở được không?

Còn nữa, nàng lo lắng như vậy làm cái gì? Sắp xé rách quần áo của hân rồi! Vốn dĩ sắc mặt đã không được tốt lắm, bây giờ lại sợ tới mức mặt mày tái nhợt, aizzz, làm cho hân thực sự có chút.....không đành lòng hôn tiếp!

Buồn cười quá!

Lãnh Dịch Hạo xoay người ngã xuống bên cạnh Úc Phi Tuyết, cười đến toàn thân run run, nếu không phải sợ sẽ chọc giận nha đầu bên cạnh thì hân thật sự muốn cười phá lên thật to!

Không khí, không khí! Không khí sống ở đâu rồi? Cuối cùng, Úc Phi Tuyết cũng tìm được hô hấp của mình.

Thở - sâu

Nóng quá nóng quá, hai má giống như bị thiêu đốt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ý thức quay về, ít nhất nàng cũng hiểu rõ một việc — Lãnh Dịch Hạo đang cười nàng!

Mặc dù nàng không rõ vì sao hân cười, nhưng ít nhất nàng biết, nụ cười của hân chính là cười nhạo, giống như lúc nàng nói nàng không biết động phòng là gì.

Nếu không phải nghĩ đến Phong Vô Ngân nói đêm mai sẽ sắp xếp ổn thỏa tất cả, sau đó tới đón nàng, cùng nàng rời khỏi đây. Nếu không phải nghĩ đến, chỉ cần qua ngày mai, nàng sẽ được tự do. Bây giờ nàng rất muốn nhảy dựng lên, đánh cho cái tên nam nhân đáng ghét, đang cười đến run c người kia một trận nên thân!

40. Nương Tử, Nàng Cứ Yên Tâm Mà Đi Đi!

Nương tử, nàng cứ yên tâm mà đi đi!

“Không hay rồi! Không hay rồi! Vương gia, Vương phi người.....” - Tiểu nha hoàn sợ tới mức nói không ra lời.

“Vương phi làm sao vậy?”

“Vương phi người..... Ngài mau đi xem một chút đi!” - Tiểu nha hoàn sợ tới mức nước mắt rơi đầy mặt. Vương phi cứ như vậy mà đi rồi.

Lại chết rồi? Sao lại cứ không cho hắn lo lắng như vậy chứ! Lãnh Dịch Hạo cảm thán.

Trong căn phòng nhỏ, toàn bộ nha hoàn và thái y quỳ rạp xuống, tiếng nức nở vang lên trong phòng.

“Vương gia tha tội, Vương gia tha tội! Vương phi đêm qua vẫn còn rất khỏe, nhưng không ngờ sáng hôm nay lại.....Vương gia tha tội!” - Tiểu nha hoàn quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu, đêm qua cũng không biết vì sao các nàng lại ngủ như chết như vậy.

“Đứng lên đi!” - Lãnh Dịch Hạo phát tay, lại một lần nữa cảm thán, xem xem nàng đã làm đám nha đầu này sợ đến mức này rồi!

“Nương tử, dậy đi, lát nữa phụ hoàng và mẫu hậu sẽ đến đây.” - Lãnh Dịch Hạo vỗ lên khuôn mặt tái nhợt của Úc Phi Tuyết, những vết phát ban trên khuôn mặt dường như càng ngày càng nhiều. Hóa trang đúng là giống thật, đủ để đổi giả thành thật.

Đám tiểu nha hoàn bị dọa thì thôi cho qua, làm kinh sợ phụ hoàng mẫu hậu sẽ không hay lắm. Hắn cũng không ngờ phụ hoàng lại tìm cho hắn một nương tử kỳ kỳ quái quái như vậy.

Bọn nha hoàn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không xong rồi! Vương gia nhất định là quá thương tâm nên hồ đồ rồi! Làm sao bây giờ đây?

Lãnh Dịch Hạo lại v lên khuôn mặt Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết vẫn không động đậy. Chợt Lãnh Dịch Hạo nhíu mày lên, trong mắt xẹt qua một tia sáng.

Hắn than nhẹ một tiếng:

“Nương tử, nàng làm sao có thể đi như vậy được? Nàng làm sao có thể bỏ ta lại một mình chứ? Nương tử, bản vương thật sự rất luyến tiếc nàng!”

Không nhúc nhích.

“Nương tử, bản vương nhất định không thể cho nàng cứ thế mà đi được. Bản vương muốn lưu lại một thứ nàng thường mang theo bên người. Nhìn thấy nó cũng giống như đang nhìn thấy nàng. Lấy cái gì thì được đây?” - ánh mắt Lãnh Dịch Hạo bắt đầu đánh giá từ đầu đến chân nàng, cuối cùng, ánh mắt ấy dừng lại trên mái tóc đen kia.

“Người đâu! Mau cắt tóc Vương phi, à, không đúng, cạo cả da đầu xuống, như vậy mới có thể dễ dàng bảo tồn, nương tử, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ trân trọng.... tóc của nàng, mỗi ngày sẽ treo nó lên đầu giường, ngày ngày tưởng niệm, nương tử, nàng cứ yên tâm mà đi đi!”

Lãnh Dịch Hạo vung tay lên đã có người cầm dao đi đến.

“Vương gia, ngài thật sự muốn.....” - Cảnh Thu do dự, như thế này có phải quá tàn nhẫn không? Người chết rồi cũng không được toàn thây!

“Bản vương quá yêu Vương phi, nếu không thể cùng nàng đi, chỉ có thể lưu lại thứ thuộc về nàng, Cảnh Thu, bắt đầu động thủ đi, nhớ là cắt từ trán xuống, động tác phải nhanh, đừng để tóc dính máu, biết chưa?” - Lãnh Dịch Hạo nheo mắt chờ người nào đó nhảy dựng lên kêu ầm ỹ.

Lông mày Úc Phi Tuyết giật giật, biến thái! Quá biến thái! Tên yêu nghiệt này nhất định đã nhận ra nàng đang giả chết, làm sao bây giờ? Nếu bây giờ mà nhảy dựng lên thì khác gì kiểm cũi ba năm thiêu một giờ, nhưng mà nếu không dậy thì có khi nàng mất mạng thật!

“Vâng.” - Cảnh Thu luôn là một nô tài nghe lời. Vương gia kêu hắn làm việc gì, hắn nhất định sẽ làm, hơn nữa còn sẽ làm thật tốt!

Lưỡi dao lấp lánh cứ từng tắc từng tắc lại gÚc Phi Tuyết.

“Ra tay đi!” - Lãnh Dịch Hạo lười biếng khoanh tay chờ phản ứng của Úc Phi Tuyết.

“Không được phép ra tay!” - Đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên, giống như một tiếng sấm rền trong im lặng, làm ọi người trong phòng giật mình.

41. Hai Ca Ca Đều Diên Hết Rồi!

Hai ca ca đều diên hết rồi!

Một tiếng quát chói tai vang lên, làm ọi người trong phòng giật mình.

Mọi người quay lại nhìn, một bóng người cao lớn khôi ngô dưới ánh mặt trời trông thật uy nghi lẫm liệt. Lãnh Dịch Khánh đang nghiêm nghị đứng trước cửa lớn, trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo. Hắn vừa đến đã thấy con dao trong tay Cảnh Thu, trong ánh mắt lúc nào cũng dịu dàng bắn ra tia sắc lạnh. Hắn nhanh chóng tiến đến, đẩy Cảnh Thu ra, chắn trước giường, giận dữ quát lên với Lãnh Dịch Hạo:

“Dù thế nào nàng cũng là thê tử của đệ, đệ làm sao có thể để nàng ngay cả khi chết rồi cũng không được toàn thây?!”

Ấn tượng của mọi người với Lãnh Dịch Khánh là tao nhã lễ độ, nhưng lúc này đây lại xông tới giáo huấn người, Lãnh Dịch Hạo không thể không nhíu mày, chẳng lẽ có chuyện gì đó mà hắn không biết?

Lãnh Dịch Hạo phát tay, tất cả mọi người yên lặng lui xuống, trong phòng chỉ còn Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Khánh, còn có cả Lãnh Dịch Tiêu đang đứng ngoài cửa nghe lén nữa.

Làm ơn đi, hai ca ca vì một nữ nhân - lại là một nữ nhân đã chết — mà cãi nhau, hắn đi vào làm cái gì? Vẫn là nên đứng xa xem trò vui thì hơn!

“Đại ca, đệ nhớ rõ huynh luôn rất ghét nữ nhân, nhất là nữ nhân này.” - Lãnh Dịch Hạo gần từng tiếng.

Lãnh Dịch Khánh quay đầu nhìn Úc Phi Tuyết sắc mặt tái nhợt, đã không còn hơi thở ở trên

“Đúng vậy, ta luôn luôn chán ghét nữ nhân, là vì trong lòng ta sớm đã có một nữ nhân. Tất cả nữ nhân bên cạnh ta, nếu không phải vì tài, thì cũng vì thế, bởi vì ta là đại hoàng tử, các nàng tiếp cận ta, đều có mục đích của mình. Nhưng ta đã gặp một cô gái, nói chính xác là một cô gái nhỏ, nụ cười của nàng là nụ cười rực rỡ thuần khiết nhất mà ta từng thấy, hơn nữa, nàng đã cứu mạng ta!”

“Chưa từng nghe thấy huynh nói qua việc này.” - mày Lãnh Dịch Hạo càng lúc càng nhíu chặt. Quả nhiên là có việc mà hắn không biết.

“Đệ luôn ở ngoài biên quan, chuyện trong kinh thành, đệ biết được bao nhiêu? Hơn nữa có một số việc, không cho người khác biết có lẽ tốt hơn.” - ý Lãnh Dịch Khánh là, lấy tôn nghiêm của một đại hoàng tử như hắn, nếu giường cờ gỗ trống đi tìm một tiểu cô nương của hiệu thuốc bắc, một là cũng không thích hợp cho lắm, hai là làm kinh động những kẻ có dụng tâm, chỉ sợ hiệu thuốc bắc kia cũng không thể tiếp tục mở nữa.

“Đừng nói với đệ rằng nàng chính là cô gái nhỏ kia.” - Lãnh Dịch Hạo chỉ vào Úc Phi Tuyết nằm trên giường.

“Đúng vậy, lúc đệ nói cho ta biết sự phụ của nàng chính là Giang đại phu Nhân An Đường, ta đã lập tức phái người đi thăm dò, Giang đại phu quả nhiên có một nữ đệ tử, chính là nàng! Úc gia tứ tiểu thư. Chẳng qua vì thân phận đặc biệt của nàng, cho nên Giang đại phu vẫn không chịu thừa nhận.”

“Cho nên?” - Lãnh Dịch Hạo lại nhú mày, nụ cười lạnh lẽo trên khóe môi. Huynh ấy không phải là muốn tranh giành nữ nhân với mình chứ?

“Cho nên, ta sẽ không cho đệ làm tổn thương nàng!” - trên khuôn mặt nghiêm nghị của Lãnh Dịch Khánh hiện rõ sự kiên quyết. Người hắn vẫn luôn tìm kiếm, hóa ra vẫn luôn ở trong mắt mình. Hơn nữa hắn còn nhiều lần khuyến khích Lãnh Dịch Hạo làm tổn thương nàng. Mỗi lần nghĩ đến việc này, hắn không thể nào tha thứ ỉn. Cho nên, bây giờ hắn nhất định phải dùng hết mọi năng lực của mình để bảo vệ nàng, để nàng yên tĩnh rời đi, không bị một chút thương tổn nào!

Lãnh Dịch Khánh làm việc luôn quan tâm đến nguyên tắc và lễ nghĩa. Lúc này hắn lại vì nữ nhân này mà trở mặt với đệ đệ ruột thịt, không phải là hắn đã động tâm với nữ nhân này đấy

Ý thức được điều này, sự lạnh lùng trong mắt Lãnh Dịch Hạo bắn ra bốn phía, giọng nói trêu chọc nhưng không có chút ấm áp:

“Huynh cũng đừng quên, nàng là Vương phi của đệ.”

Lãnh Dịch Tiêu đứng ngoài cửa thăm nghĩ trong lòng không ổn rồi, làm sao bây giờ? Nhìn cái tư thế này là sắp đánh nhau đến nơi rồi đây mà.

Diên rồi diên rồi! Hai ca ca đều diên hết rồi! Lại đánh nhau vì một nữ nhân xấu xí, lại còn là một nữ nhân xấu xí đã chết nữa chứ!

42. Xác Chết Vùng Dậy!

Xác chết vùng dậy!

Lãnh Dịch Khánh lạnh lùng nhìn vẻ mặt chế nhạo của Lãnh Dịch Hạo. Hắn biết Úc Phi Tuyết ở trong phủ ngõ nghịch, luôn bất hòa với Lãnh Dịch Hạo. Mà dựa vào tính tình của Lãnh Dịch Hạo, hôm nay là cạo da đầu, ngày mai nói không chừng chính sẽ là cắt ngón tay rồi chặt chân.

Cho nên, hắn nhất định sẽ không để Úc Phi Tuyết ở đây.

“Từ giờ trở đi, nàng không phải nữa rồi!” - Lãnh Dịch Khánh trịnh trọng tuyên bố xong, quay người ôm lấy Úc Phi Tuyết.

Ai ngờ tay còn không chạm tới Úc Phi Tuyết thì cổ tay đã bị một bàn tay giữ chặt lấy.

“Đại ca, nàng là nữ nhân của đệ!”

“Là nữ nhân của đệ, đệ có thể đối xử như vậy với nàng sao? Ta hỏi đệ, đệ yêu nàng sao?” - Lãnh Dịch Khánh gạt tay Lãnh Dịch Hạo ra, trợn mắt nhìn hắn.

Nếu sớm biết rằng nàng là người hắn muốn tìm, lúc trước bá đường hắn nên mang nàng đi!

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nhìn Lãnh Dịch Khánh, cũng không tính hỏi của hắn.

“Đừng để ta đoán được là, trong lòng đệ vẫn chỉ có.....”

“Đại ca, huynh nghĩ quá nhiều rồi!” - Lãnh Dịch Hạo ngắt lời Lãnh Dịch Khánh.

“Ah! Hôm nay thời tiết thật đẹp, hai vị ca ca, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.... ah...” - Lãnh Dịch Tiêu vô cùng bất đắc dĩ, cuối cùng đành chọn lao vào “cứu nguy tại trận”, nào ngờ Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Hạo cùng lúc vung tay, Lãnh Dịch Tiêu còn chưa đứng vững đã bay thẳng ra ngoài.

Xui xẻo nhất là, chân hắn bị mắc vào tấm trướng lụa, hắn ngã không quan trọng nhưng lại kéo cả tấm trướng kia rơi xuống một ngọn đèn, nhất thời một ngọn lửa bùng lên.

Lãnh Dịch Khánh vội vàng cứu người, Lãnh Dịch Hạo kiên quyết không cho hắn chạm vào Úc Phi Tuyết. Vòng vo vài lần, lửa đã lan đến trên giường.

Lãnh Dịch Tiêu bị đánh đến choáng váng đầu óc, nhất thời không kịp phản ứng. Trong lòng Lãnh Dịch Khánh tràn đầy lo lắng, sợ lửa sẽ làm tổn hại đến di thể Úc Phi Tuyết.

Chỉ có Lãnh Dịch Hạo là có vẻ thật sự nhàn nhã, chỉ không cho Lãnh Dịch Khánh tới gần.

Nha đầu kia hại hấn và đại ca bất hòa, để cho nàng sợ hãi một chút thì có gì là không tốt! Hơn nữa, lát nữa lúc nàng không chịu nổi, tự nhiên sẽ nhảy dựng lên! Hấn sẽ đợi để thưởng thức biến hiện thấy ‘xác chết vùng dậy’ của Lãnh Dịch Khánh!

Quả nhiên, Úc Phi Tuyết bị ngạt hơi không chịu nổi, đợi lâu quá mà hai huynh đệ kia vẫn còn đang đánh nhau. Nếu nàng không tự cứu mình thì sẽ không gặp được tiểu sư phụ! Một bóng người bật dậy từ trên giường lao về phía hai người đang đánh nhau trong phòng, thuận tiện cốc mạnh lên đầu hai người một cái.

“Đánh cái rắm gì mà đánh! Không thấy bốn cô nương ta sắp bị chết cháy rồi sao, còn đánh cái gì! Các người có chút từ bi nào không vậy! Chết cũng không cho người ta chết được thoải mái!” - Úc Phi Tuyết càng nói càng bức, một người một cước lần lượt xuất ra. Lãnh Dịch Hạo đã sớm thấy tất cả, nghiêng người một cái tránh được chân của nàng. Lãnh Dịch Khánh thì thảm hơn, cú đá sau đó trúng ngay chỗ “thần kinh” của hấn, vô cùng kinh ngạc, lại đau đớn gục xuống, thậm chí không có cơ hội kêu lên.

“Người, người, không phải người chết rồi sao?” - Lãnh Dịch Tiêu vắt vẻo lồm cồm mới thoát ra khỏi tình trạng choáng váng lại bị dọa sợ tới mức suýt chút nữa thì ngất đi lần nữa.

“Đều là công sức của ba người các người, có thể làm cho người chết hồi sinh!” - Úc Phi Tuyết nổi giận dưng dưng, ba huynh đệ này không một ai tốt cả.

“Xác...xác chết sống lại.....” - một tiếng kêu to ngoài cửa, bọn nha hoàn chạy tới cứu hoả sợ hãi kêu lên chạy toản loạn, làm cho Hoàng đế Hoàng hậu đang đi tới bị đâm loạn choạng.

43. Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Anh hùng cứu mỹ nhân

“Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?” - Hoàng hậu cao quý nhìn bọn nha hoàn đang chạy hỗn loạn bên cạnh mà ngạc nhiên nhìn xung quanh.

“Ta vào xem xem!” - Hoàng đế lo lắng cho đứa con trai yêu quý, lại thấy trong phòng có khói bay ra liền nhanh chóng bước đến.

“Vương gia, Hoàng thượng đến!” - Cảnh Thu nhanh chân hơn Hoàng đế một bước, lên đến cửa mật báo. Vừa mới dứt lời, hơi thở bị nghẹn lại trong cổ họng, nuốt không xuống, thở không ra.

Vương phi sống lại rồi! Sống lại thật rồi!

Sau đó, hấn liền tưởng đến con dao vừa cầm trong tay.

Sau đó, hấn liền tưởng đến mệnh lệnh lúc trước Vương gia yêu cầu hấn làm.

Sau đó, hấn nặng nề nhận thức được một sự thật:

“Xác chết sống lại! gia cảnh thật!”

Cảnh Thu tung ra một cước, ngay chính giữa mặt Úc Phi Tuyết - nghe nói chỉ có đánh vào đầu thi thể mới có tác dụng. Cơ thể cương thi đao thương bất nhập.

“Ah....” - Úc Phi Tuyết không chú ý Cảnh Thu sẽ ra tay, nhất thời bị đánh trúng rất thê thảm, cơ thể như một mũi tên, bay trúng vào Lãnh Dịch Tiêu.

“Ah....” - Lãnh Dịch Tiêu vừa mới đứng lên, lại một lần nữa vô tội bị đập vào tường, còn phải trở thành đệm thịt nữa.

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Khánh không ngờ đến việc Cảnh Thu sẽ ra tay như vậy, cả hai đều giật mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn Úc Phi Tuyết bị đá bay đi, sau đó, trong lúc hỗn loạn bị mảnh trường lụa phủ lên đầu, lại rơi xuống trên người Lãnh Dịch Tiêu.

Lụa!

Lửa, đang theo mảnh lụa nhanh chóng lao về phía Úc Phi Tuyết! Mà Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Tiêu lại hồn nhiên không hề hay biết.

“Cẩn thận!” - hai bóng người cùng nhau lao đến, anh hùng cứu mỹ nhân.

Lãnh Dịch Khánh rút trường kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm chém đứt mảnh lụa dài, cứu Úc Phi Tuyết.

Mà Lãnh Dịch Hạo một tay kéo Úc Phi Tuyết lại gần, tiện tay dùng cắt lớp băng gạc quấn lấy mặt Úc Phi Tuyết, thấp giọng nói bên tai nàng:

“Phụ hoàng mẫu hậu đến rồi!”

Vừa dứt lời, Lãnh Dịch Hạo buông Úc Phi Tuyết, cơ thể cao lớn lại một lần nữa bay đi, chính xác ngồi lên chiếc ghế gỗ gần đó.

Úc Phi Tuyết bị đá qua ôm lại, bay tới lại bay lui, vẫn còn đang choáng váng mơ hồ, chính mình cũng không biết “năm nay là năm nào”, lại bị Lãnh Dịch Hạo đột nhiên thả tay ra như vậy không khỏi lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống. Lãnh Dịch Khánh nhanh tay nhanh mắt, phi thân đến, đỡ lấy Úc Phi Tuyết.

Lúc Hoàng thượng và vào cửa, nhìn thấy Lãnh Dịch Tiêu vẫn đang nằm trên amwtj đất rên hừ hừ, Lãnh Dịch Hạo bắt lực ngồi trên ghế, cả người nhếch nhác. Mà Úc Phi Tuyết thì đang ở trong lòng Lãnh Dịch Khánh!

Phòng ốc lộn xộn, rõ ràng là có dấu vết của đánh nhau. Trên nền nhà, có một thanh trường kiếm đang lóe sáng. Lửa, đang lan nhanh qua mảnh trường lụa, càng lúc càng lan rộng, giống như muốn nuốt hết cả căn phòng.

“Các người đang làm cái gì!” - Hoàng đế gầm lên giận dữ.

44. Oan Hờn Cả Nàng Đậu Nga!

Oan hơn cả nàng Đậu Nga!

Mặc dù đã dập tắt lửa nhưng căn phòng bị cháy cũng bị bỏ quên, đợi sau này trùng tu lại.

Úc Phi Tuyết và ba vị Hoàng tử cùng đến tiền đình thỉnh an thỉnh tội với Hoàng đế Hoàng hậu.

Hoàng đế vẻ mặt xanh mét nhìn mấy hoàng tử đang quỳ trên mặt đất.

“Nói đi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” - Hoàng đế tức giận nhìn một lượt mấy người con.

Không ai hé răng. Úc Phi Tuyết che mặt quỳ gối phía sau Lãnh Dịch Hạo. Oan uống quá! Nàng còn oan hơn cả nàng Đậu Nga nữa! Vốn dĩ là nàng đã chết rồi, nào ngờ đâu còn bị lôi đến đây hỏi tội!

“Thuận vương phi, không phải con bị bệnh đậu mùa sao? Nay bệnh tình sao rồi?” - Hoàng đế nhìn Úc Phi Tuyết đang chột dạ, trên đường đến Thuận vương phủ nghe được tin Vương phi bệnh nặng không thể chữa trị đã ra đi rồi, nhưng xem ra ở đây có không ít việc mà hắn không biết!

“Ah? Dạ..... dạ..... đã khỏe rồi.” - người cũng đã đứng ở đây, có thể nói không khỏe sao?

“Vậy sao? Vì sao trên đường đến đây trỗi lại nghe nói, con bị bệnh nặng không thể chữa trị, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” - Đối với Úc Phi Tuyết, Hoàng đế vẫn có chút áy náy, cho nên cố gắng ức chế sự tức giận.

“Là.....chết rồi lại hồi sinh!” - Úc Phi Tuyết nhanh chóng suy nghĩ, ánh mắt chợt sáng lên.

“Nói rõ ràng ra!” - chắc chắn là đang nói dối, hẳn dễ dàng bị lừa như vậy sao? Hoàng đế không nhin được tức giận quát lên, nếu hẳn đoán không sai, tất cả vấn đề đều xuất phát từ nữ nhân này!

Hoàng hậu cảm thông nhìn Úc Phi Tuyết, không nói xen vào.

“Là như thế này, có một loại phương pháp có thể trị bệnh đậu mùa, chính là chết rồi sau đó hồi sinh. Nhìn qua giống như đã chết, sau đó, chỉ cần được tính qua đi, người có thể sống lại, mà bệnh đậu mùa cũng có thể khỏi hẳn.” - Không còn cách nào khác, đành phải dùng chiêu mèo mù bắt chuột chết thôi, có bắt được không thì đành chờ may mắn vậy.

“Có phải vậy không?” - Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, lại quay đầu nhìn Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo còn chưa kịp mở miệng, Lãnh Dịch Khánh đã đứng dậy trước:

“Đúng vậy, phụ hoàng, nhi thần có thể làm chứng.”

“Con?” - Hoàng đế nghi ngờ nhìn Lãnh Dịch Khánh. Xem ra sự việc có vẻ phức tạp, ngay cả Lãnh Dịch Hạo cũng chưa mở miệng nói, Lãnh Dịch Khánh lại ra mặt nói đỡ cho Úc Phi Tuyết.

Lãnh Dịch Tiêu biết, tiếp theo nếu hẳn mà không mở miệng, mọi việc sẽ nghiêm trọng rất nhiều. Vì thế chỉ có thể vui vẻ tham gia góp vui:

“Đúng vậy, nhi thần cũng có thể làm chứng, chuyện này, ba huynh đệ bọn con đều biết, chỉ không nói cho bọn hạ nhân, vì vậy mới làm bọn họ sợ hãi. Thật ra cũng không có gì, chỉ là một cách chữa bệnh mà thôi, phụ hoàng người xem đi, không phải bây giờ nàng rất khỏe sao? Xem ra phương pháp này thật sự hữu ích! Phải không? Ha ha...”

Mấy cái ‘ha ha’ của Lãnh Dịch Tiêu ngay lập tức che giấu được mối quan hệ ‘đặc biệt’ của Lãnh Dịch Khánh và Úc Phi Tuyết, cũng coi như giải vây giúp Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết nhìn hẳn biết ơn, Lãnh Dịch Tiêu trừng mắt nhìn lại nàng. Không phải hẳn nàng, chẳng qua là vì hai vị ca ca, miễn cho hai ca ca đáng thương bị phụ hoàng phạt! Úc Phi Tuyết nhủ vậy, không nhận thì thôi!

“Được, cho dù việc các con nói là thật sự, vậy hai đứa các con, vừa rồi làm gì vậy?” - Hoàng đế nhớ rõ ràng, hẳn nhìn thấy Lãnh Dịch Khánh ôm Úc Phi Tuyết.

45. Tự Túc Là Hạnh Phúc

Tự túc là hạnh phúc

“Ah? Cái đó, là do chị dâu nhỏ không đứng vững nên đại ca mới đỡ nàng một chút, phụ hoàng đừng nghi ngờ!” - trong ba huynh đệ này, Lãnh Dịch Hạo quá “yếu ớt”, không nói được nhiều như vậy. Lãnh Dịch Khánh thì không thạo nói năng, cũng chỉ có Lãnh Dịch Tiêu nói chuyện trôi chảy nhất, nói dối cũng giỏi nhất.

“Con im miệng!” - Hoàng đế cũng không phải là lão già hồ đồ, tiếng gầm giận dữ làm Lãnh Dịch Tiêu sợ tới mức rụt đầu lại. Con hẳn, hẳn dĩ nhiên là hiểu nhất!

Lãnh Dịch Tiêu vô tội rụt cổ, ném cho Lãnh Dịch Hạo một biểu hiện “tự túc là hạnh phúc”.

“Chuôi kiếm này là như thế nào? Khánh Nhi! Con nói đi!” - Hoàng đế quay mắt về phía Lãnh Dịch Khánh. Lãnh Dịch Khánh từ trước đến giờ chưa bao giờ nói dối. Hơn nữa, thanh kiếm kia hẳn cũng nhận ra, là của Lãnh Dịch Khánh, Lãnh Dịch Khánh luôn mang theo bên mình.

Làm Hoàng đế, điều làm hẳn lo lắng nhất là con trai hẳn vì ngôi vị Hoàng đế mà huynh đệ trở mặt. Những năm gần đây, hẳn luôn chú ý bồi dưỡng tình cảm giữa anh em bọn họ, nhưng không ngờ hôm nay hẳn lại nhìn thấy bọn họ rút kiếm chĩa vào nhau! Nếu hẳn đoán không sai, có lẽ là vì nữ nhân này!

“Là.....nhi thần dùng lúc cứu hỏa.....” - Lãnh Dịch Khánh đúng là không thể nói, ngập ngập ngừng ngừng, nhìn thấy là biết có mờ ám.

“Cứu hỏa mà phải dùng kiếm sao?” - Hoàng đế lại một lần nữa nổi giận.

“Các con đều coi trầm là lão già hồ đồ sao? Các con cho rằng tôi đáng chết vạn lần, là có thể dùng để lừa trầm sao? Nói! Hôm nay mà không nói rõ ràng, trầm sẽ nhốt tất cả vào thiên lao!”

Im lặng, sự im lặng đáng sợ. Sự khôn khéo của lão Hoàng đế, bọn họ cũng không phải là ngày đầu tiên nhận thức được, lúc này nói nhiều sai nhiều.

“Các con không nói phải không? Được, vậy để trầm nói! Căn phòng sẽ không vô duyên vô cớ bị cháy, A Tiêu sẽ không vô duyên vô cớ ngã trong góc tường, trong phòng có vết tích đánh nhau, Úc Phi Tuyết sẽ không vô duyên vô cớ bị ngã! Các con còn muốn trầm nói rõ ra nữa không? Mấy đứa các con coi trầm là lão hồ đồ sao?” - Hoàng đế tức giận tận trời. Đúng là một đám con ngoan của hắn!

Lãnh Dịch Tiêu sợ hãi rụt cổ, người già những lúc cần khôn ngoan thì khôn ngoan vô cùng!

“Phụ hoàng.....” - Lãnh Dịch Hạo cuối cùng cũng mở miệng - “Phụ hoàng, tất cả đều là lỗi của nhi thần. Người không cần trách cứ đại ca và tiểu đệ.”

“Hạo Nhi, con không cần nói!” - giọng Hoàng đế dịu đi một chút, nhưng lúc quay sang Lãnh Dịch Khánh thì lại không khách khí như vậy.

“Khánh Nhi! Trầm muốn con nói!” - Hoàng đế biết, Lãnh Dịch Hạo không nghe ai khuyên bảo, Lãnh Dịch Tiêu thì miệng lưỡi trơn tru, chỉ có Lãnh Dịch Khánh dễ dàng ‘khai thác’ nhất. Đứa nhỏ này thành thật.

“Con.....” - Lãnh Dịch Khánh do dự, giống như đang hạ quyết tâm rất lớn, đột nhiên hần ngắc đầu, nhìn Hoàng đế:

“Hoàng thượng, xin người hãy thu hồi tứ hôn, hủy bỏ hôn sự của hoàng đệ và Úc tiểu thư.”

“Con nói cái gì?”

“Nhi thần mấy ngày nay, nhìn trong mắt, hiểu trong lòng, Úc tiểu thư và hoàng đệ không thích hợp, vì vậy hy vọng Hoàng thượng có thể hủy bỏ hôn sự của hai người bọn họ, cho Úc tiểu thư một tự do.” - Lãnh Dịch Khánh không muốn Úc Phi Tuyết phải chịu khổ. Cái trò cạo da đầu, cắt ngón tay gì đó rất khủng khiếp, nếu hắn không ở bên cạnh, Lãnh Dịch Hạo bắt nạt Úc Phi Tuyết thì phải làm sao?

Úc Phi Tuyết cảm động. Hai mắt đầm lệ nhìn Lãnh Dịch Khánh, đúng là ân nhân rồi!

“Hỗn láo! Hôn nhân không phải là trò đùa!” - Hoàng đế thực sự nổi giận.

“Đúng vậy, danh tiết đối với một nữ nhân mà nói là quan trọng nhất, Thuận vương phi và Hạo Nhi đã là vợ chồng, làm sao có thể nói bỏ là bỏ được!” - Hoàng hậu cũng không nhịn được nói xen vào.

“Nhưng bọn họ cơ bản không có vợ chồng chi thực!” - tiếng Lãnh Dịch Khánh vang lên, từng chữ dọa cả một đám người trong phòng!

46. Già càng Già càng Cay!

Già càng già càng cay!

“Nhưng bọn họ cơ bản không có vợ chồng chi thực!” - tiếng Lãnh Dịch Khánh vang lên, từng chữ dọa cả một đám người trong phòng!

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?!” - Hoàng đế bước lên một bước, trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Khánh.

“Hoàng đệ bệnh nặng suy yếu, cơ bản không thể viên phòng.” - lúc quan trọng nhất, Lãnh Dịch Khánh cũng không bán đứng Lãnh Dịch Hạo.

“Nhưng lần trước các con không phải nói.....” - Hoàng hậu nghi ngờ.

“Phụ hoàng, thật ra nghiêm khắc mà nói, ngày đó người cùng Úc tiểu thư báỉ đường là con, nàng hẳn phải là thê tử của con. Hoàng đế ngay cả sức báỉ đường cũng không có thì làm sao có thể viên phòng đây!” - tiếng Lãnh Dịch Khánh vang lên.

Úc Phi Tuyết ngây ngẩn cả người, người cùng nàng báỉ đường là Lãnh Dịch Khánh? Có chuyện này sao? Sao nàng lại không biết?

“Hạo Nhi!” - Hoàng đế quay lại nhìn Lãnh Dịch Hạo - ”Thật sự có

“Phụ hoàng.....” - Lãnh Dịch Hạo thông minh bắt đầu giả bệnh, thở hồng hộc, không thể nói tiếp được. Lúc trước đúng là hắn cự tuyệt báỉ đường, cho nên mới ép Lãnh Dịch Khánh thay hắn đi báỉ đường. Không ngờ hôm nay Lãnh Dịch Khánh lại đem chuyện này nói ra, xem ra, hắn không mang Úc Phi Tuyết đi không được!

“Nhưng lúc trước ai gia hỏi con, không phải các con nói các con đã động phòng sao?” - Hoàng hậu không nhịn được cũng mở miệng hỏi. Hơn nữa nàng nghe Dung ma ma nói, hai người này xác thực đã viên phòng rồi. Sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện việc này?

“Phi Tuyết!” - Hoàng đế quay lại nhìn Úc Phi Tuyết, tiếng gọi thân thiết nhưng không hề mất đi uy nghiêm.

“Ah?” - Bị điểm danh, Úc Phi Tuyết chỉ có ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế. Bây giờ phải làm sao đây?

“Con nói đi! Trẫm tin tưởng con, con mau nói đi!” - Ánh mắt mọi người đều tập trung lên Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết bất đắc dĩ nhìn qua Lãnh Dịch Hạo, làm sao bây giờ?

“Là.....Con ở trên chàng ở dưới.....” - trả lời như vậy đúng không?

Hoàng đế đột nhiên hiền hòa cười với Úc Phi Tuyết:

“Vậy sao? Phi Tuyết, trẫm biết con là một đứa nhỏ hiểu chuyện lại rất biết nghe lời.”

Ba hoàng tử ở bên dưới liếc nhìn nhau, nàng sao? Hiểu chuyện lại rất biết nghe lời? Thật vậy sao? Có chắc không? Quả nhiên gừng càng già càng cay!

“Trẫm hỏi con, con nhất định phải thành thật trả lời trẫm, nếu không chính là tội khi quân, con biết chưa?” - trên mặt Hoàng đế vẫn là nụ cười nhân ái ấy nhưng trong giọng nói lại mang đậm sự uy hiếp.

“Nhi thần nhất định biết gì nói hết, không giấu giếm.” - bây giờ trong lòng Úc Phi Tuyết đang tính toán xem tối nay bỏ trốn đi như thế nào. Nếu không thể thoát thân thành công sẽ liên lụy đến phụ thân và người nhà. Đến lúc đó, cũng tội khi quân! Nhưng bây giờ nàng không thể “chết” lần nữa được, vậy tối nay nàng đi như thế nào đây?

Cái đầu nhỏ của Úc Phi Tuyết nhanh chóng quay vòng vòng.

“Tối đêm tân hôn, Hạo Nhi có đến phòng con không?” - Hoàng đế nhìn chằm chằm Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết thực thành thật gật đầu.

“Khi nào thì đi?” - Hoàng đế tiếp tục hỏi, giống như nhất định phải hỏi ra chi tiết gì đó. Hoàng hậu muốn ra mặt ngăn cản, để con gái nói mấy việc này không được ổn cho lắm nhưng lại bị Hoàng đế dùng ánh mắt ngăn lại.

Trong đầu Úc Phi Tuyết bỗng nhiên lóe sáng, có cách rồi! Có biện pháp “chết” lần nữa rồi!

47. Nha Đầu Đây Đang Hãm Hại Hắn!

Nha đầu này đang hãm hại hắn!

Vì thế nàng giả bộ trầm tư, sau đó nghiêm túc trả lời:

“Lúc A Tiêu đi là lúc trăng lên cao, chắc là đã qua giờ tỵ.”

“Chờ một chút, A Tiêu đến tân phòng?” - Hoàng đế neho mắt lại, lạnh lùng nhìn sang Lãnh Dịch Tiêu.

“Đúng vậy.”

“Đến làm gì?”

“Động.....phòng.....” - Úc Phi Tuyết mới nói một chữ đã cảm thấy khí lạnh xung quanh đang lao thẳng đến nàng làm nàng không khỏi rùng mình. Vì ‘tự do’ của mình, nàng vẫn cương quyết nói tiếp từ thứ hai.

Nhìn qua khoeo mắt, nàng cảm thấy tất cả những người bên cạnh nàng giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Hỗn xược!” - Hoàng đế tức giận một tiếng, hoàn toàn bùng nổ!

“Nói cách khác, Hạo Nhi cưới vợ, báí đường là Khánh Nhi, động phòng là Tiêu Nhi, tình cảm của ba huynh đệ các con đúng là sâu sắc!”

“Phụ hoàng, không phải như vậy.....người nghe con giải thích đã.....” - Lãnh Dịch Hạo không thể không lên tiếng. Nha đầu kia lại muốn làm cái trò quỷ gì vậy? Chắc chắn là nàng cố ý! Cho dù nàng thật sự không biết cái gì gọi là động phòng nhưng cũng không thể đem một việc trái với luân thường đại lý ra nói như thật được.

“Còn nói cái gì? Hạo Nhi! Trẫm luôn tin tưởng con như vậy, nhưng con nhìn con xem.....con..... làm trẫm quá thất vọng rồi! Cho dù con không thể lấy vợ, con cũng có thể trực tiếp nói với trẫm, trẫm nhất định sẽ không trách con, nhưng các con.....các con.....” - trên khuôn mặt già nua của Hoàng đế tức giận đến mức đỏ lên, lộ ra những nếp nhăn.

“Phụ hoàng, oan uổng, đúng là con bị oan, con chỉ đến nháo động phòng thôi!” - Lãnh Dịch Tiêu không mở miệng không được. Nếu không mở miệng, hắn sẽ trở thành tên tiểu nhân trộm vợ sau lưng huynh đệ! Hắn lại không gánh nổi tội danh lớn như vậy! Hắn thực sự là bị oan mà!

“Hỗn xược! Tân lang còn chưa đến, con đến làm cái gì? Có kiểu nháo động phòng như vậy sao?” - Hoàng đế giận tím mặt. Hai tròng mắt như đang phun lửa làm cho Lãnh Dịch Tiêu ảm ức sợ hãi rụt cổ.

Nha đầu kia đang hăm hại hắn!

Lãnh Dịch Khánh sau một lúc lâu im lặng, việc nháo động phòng, hắn cũng biết, chẳng qua hắn không rõ vì sao Úc Phi Tuyết lại cố ý để Hoàng đế hiểu lầm bọn họ. Nhưng hắn cũng không nhẫn tâm vạch trần Úc Phi Tuyết, vì thế tiếp tục giữ im lặng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng người bớt giận, thiếp thấy hình như có hiểu lầm trong đó.....” - Hoàng hậu mở miệng.

“Đủ rồi! Còn hiểu lầm hay không hiểu lầm gì nữa! Mọi việc đã rất rõ ràng rồi! Hạo Nhi, con làm cho trẫm quá thất vọng rồi! Thôi được rồi, dù sao thì lòng của con cũng không ở đây, con đi đi! Ngày mai đi đi! Quay về biên thành của con đi! Hai con cũng đi đi! Trẫm không muốn nhìn thấy các con nữa!” - Hoàng đế nói dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Hoàng hậu bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, đuổi theo sau Hoàng đế, dùng ánh mắt tức giận trừng Lãnh Dịch Khánh một cái, cái đứa con trai không chịu thua kém ai này!

Nhìn thấy Hoàng đế Hoàng hậu đều đã bỏ đi, Úc Phi Tuyết mới thở dài nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt của ba huynh đệ lại biến thành lưỡi kiếm sắc nhọn, đâm rào rào về phía nàng.

“Không được giết ta, đừng có trách ta, ta.....ta chỉ ăn ngay nói thật thôi.....” - vẻ mặt Úc Phi Tuyết giống hệt vẻ mặt cô dâu nhỏ chịu ảm ức, lã chã chỉ chực khóc, lưu lại cho bọn hắn một bóng lưng đang chạy trốn như bay.

“Nha đầu chết tiệt kia! Dám hăm hại ta!” - Lãnh Dịch Tiêu tức giận muốn đuổi theo, lại bị Lãnh Dịch Hạo giữ chặt lấy. Bên trong đôi mắt Lãnh Dịch Hạo hàn khí đang lạnh lùng lưu chuyển, một tia sáng chột lóe

lên rồi biến mất.

48. Lừa Dối

Lừa dối

Đêm, bất ngờ buông xuống.

Úc Phi Tuyết đặt di thư được chuẩn bị cẩn thận lên bàn, sửa sang lại mũ áo, cố ý để lại một chút manh mối để mọi người dễ dàng đi tìm nàng.

Sau đó, mới nhảy từ cửa sổ ra ngoài, lần này chỉ cần nàng “chết” thành công, nàng có thể chỗi hện đúng giờ, có thể gặp lại tiểu sư phụ!

Ánh trăng mờ lung om lấy hồ nước ở hậu hoa viên trong vương phủ.

Trong di thư, Úc Phi Tuyết viết rất rõ ràng, nàng đã làm cho ba huynh đệ phải hổ thẹn, lại làm cho huynh đệ ba người tương tàn, nàng không còn mặt mũi nào để sống trên đời, xin Hoàng đế Hoàng hậu tha thứ cho nàng.

Cho nên, bây giờ đang đi chịu chết! Một cái chết rất khảng khái vĩ đại

Dưới cây cầu đá, hồ nước lặn tẩn, hồ nước này nối liền với sông Bích Thủy bên ngoài thành, nước sông vừa sâu lại vừa xiết, đến lúc đo dừ cho không tìm thấy thi thể của nàng, cũng sẽ không có người nào nghi ngờ.

Nhìn bốn bề vắng lặng, Úc Phi Tuyết cởi giày đặt bên cạnh cầu, tạo ra dấu vết nhảy sông giả. Sau hi hoàn thành tốt mọi chuẩn bị, nàng bắt đầu nhảy sông!

Lúc còn nhỏ nàng thường cùng sư phụ lặn xuống nước bắt cá, những việc đó phụ thân và các tỷ tỷ của nàng đều không biết.

Cho nên chiêu lừa dối này nhất định không có vấn đề!

Úc Phi Tuyết thả người, lao vào trong nước.

Lúc nhảy xuống, trong đầu của nàng xuất hiện hình ảnh xinh đẹp: chỉ cần theo dòng nước này ra khỏi vương phủ là có thể tới chỗ hện với tiểu sư phụ. Đến lúc đó, trời cao biển rộng, nàng có thể cùng tiểu sư phụ lưu lạc chân trời!

Nhưng mà tất cả mộng tưởng đột nhiên ngừng lại. Một tấm lưới bắt cá ngang trời xuất thế, tóm gọn lấy nàng!

Kẻ nào đặt lưới bắt cá dưới chân cầu thế này! Úc Phi Tuyết đá cái chân bị vướng vào lưới, tức giận muốn mắng người.

Đúng lúc này, bốn bề rực lên ánh sáng chói lọi.

Lãnh Dịch Hạo ung dung ngồi dưới cầu câu cá, hần ngẩng đầu, vẻ mặt trêu tức nhìn Úc Phi Tuyết:

“Vương phi yêu dấu, nàng làm sao có thể chết như vậy được? Nàng chết rồi, ai rửa sạch oan khuất cho chúng ta, ai cùng bản vương trở về biên thành đây?”

“Liên quan gì đến ngươi! Có quỷ mới đi vớ ngươi! Thả ta ra!” - chân Úc Phi Tuyết bị mắc vào lưới, tay chân không dùng được sức, cả người chống ngược treo lơ lửng trên dây.

”Cái đây không được rồi, ta nhất định sẽ không để nàng biến thành quỷ.Lãnh Dịch Hạo tằm tằm nhìn nàng, không hề có ý định cứu nàng.

Tiểu nha đầu này nghĩ rằng để lại di thư là có thể chuồn mất sao? Không có cửa đâu! Hắn cam đoan tới hôm nay nàng mà nhảy sông thì sẽ bị vướng vào lưới bắt cá, thất cổ thì cột bị gãy. Nhất định không để cho nàng được như ý!

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi thả ta xuống dưới! Nếu không ngươi không xong với ta đâu!”

“Haiz, nàng thật ầm ỹ. Cẩn thận lời cả phụ hoàng mẫu hậu đến đây, khuôn mặt của nàng lại quên không có mạng che.” - Lãnh Dịch Hạo lấy cần câu gõ vào đầu Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết giận dữ muốn tóm lấy cần câu của hắn nhưng lại bắt vào khoảng không. Tức giận hoa chân múa tay.

Cuối cùng, có người không thể tiếp tục nhìn được nữa.

49. Mỹ Nhân Kế

Mỹ nhân kế

Cuối cùng, có người không thể tiếp tục nhìn được nữa, Lãnh Dịch Khánh phi thân đến, lại một lần nữa làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Lãnh Dịch Tiêu muốn ngăn cũng không ngăn được, cuối cùng đành quyết định sống chết mặc bay, không nhúng tay vào nữa, không thì lát nữa người bị thương tổn lại là hắn!

Trường kiếm được rút ra khỏi vỏ, sắc bén chặt đứt lưới cá trên chân Úc Phi Tuyết, cánh tay đã chuẩn bị đón lấy người sắp rơi xuống, xoay người một cái hạ xuống mặt cầu.

“Nàng không sao chứ?” - Lãnh Dịch Khánh quan tâm xem xét Úc Phi Tuyết.

Trên khuôn mặt chính trực của Lãnh Dịch Khánh hiện lên nét dịu dàng, đôi mắt sâu thẳm dưới ánh trăng càng thêm thâm thúy, trong đầu Úc Phi Tuyết nhanh chóng hiện lên hai câu nói:

“Liên quan gì đến ngươi!” [nói đúng ra là, đối với Lãnh Dịch Khánh, nàng không có ấn tượng gì. Hắn quan tâm đến làm gì!]

“Ngươi còn biết cứu ta sao!” [ngươi đã nói là ta cứu ngươi, vậy ta đây chính là ân nhân của ngươi, tốt xấu gì ngươi cũng nên xuất hiện sớm một chút chứ!]

Nhưng sau khi nhanh chóng cân nhắc lợi hại, lời từ miệng nàng nói ra lại là:

“A Khánh, ngươi tới rồi! Đệ đệ của ngươi bắt nạt ta!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ chực khóc, lớp da người trên cái mặt xấu xí kia lại thậm chí còn làm cho người ta sợ hãi, chỉ có một đôi mắt trong veo như nước rạn vỡ dưới ánh trăng.

“Muốn xấu bao nhiêu có xấu bấy nhiêu!” - Lãnh Dịch Tiêu rung mình một cái, chuyển mắt đi chỗ khác. Thật không biết làm sao Lãnh Dịch Khánh có thể cười với khuôn mặt đầy được!

“Yên tâm, không có việc gì đâu.” - Lãnh Dịch Khánh nâng tay muốn trấn an nàng, nhưng cuối cùng lại nắm chặt tay thành quyền, ngượng ngùng cúi xuống.

“Đại ca, đây là việc nhà của đệ.” - Lãnh Dịch Hạo không biết đã đến sau lưng họ từ khi nào, gầy gầy cần câu trong tay, lạnh lùng mở miệng.

Úc Phi Tuyết nhanh chóng trốn ra phía sau Lãnh Dịch Khánh, nàng phát hiện nam nhân đến lúc quan trọng rất là hữu dụng!

Quả nhiên, Lãnh Dịch Khánh mở miệng nói:

“Thôi bỏ đi, có chuyện từ từ nói. Đệ ép buộc nàng cũng không có tác dụng.”

Lãnh Dịch Hạo rõ ràng rất khó chịu với câu nói của Lãnh Dịch Khánh, đối với việc Úc Phi Tuyết trốn sau lưng Lãnh Dịch Khánh lại càng không thích! Nàng lại dám trốn sau lưng nam nhân khác sao! Đúng là không để cho tướng công Vương gia này chút mặt mũi!

“Nha đầu, lại đây!” - Lãnh Dịch Hạo ngoắc ngón tay về phía Úc Phi Tuyết.

“Ta không qua, ta qua đó người sẽ bắt nạt ta!” - Úc Phi Tuyết nắm lấy Lãnh Dịch Khánh.

Đối với động tác nho nhỏ vô tình này của nàng, hai nam nhân rõ ràng đều có phản ứng — Lãnh Dịch Khánh theo bản năng cả người cứng đờ, cúi đầu nhìn qua bàn tay nhỏ bé trên cánh tay, trong đôi mắt thâm sâu hiện lên một mảng sáng. Sắc mặt Lãnh Dịch Hạo trái lại lạnh như băng, ánh mắt như lưỡi kiếm bắn về phía bàn tay gây chuyện kia.

“Người trốn mắt với ta làm cái gì! Ta nói cho người biết, ta cũng không sợ người đâu!” - Úc Phi Tuyết giữ lấy tấm lá chắn hướng về phía Lãnh Dịch Hạo quát. Dĩ nhiên ánh mắt của nàng ở trên người Lãnh Dịch Hạo.

“Lại đây!” - giọng Lãnh Dịch Hạo lạnh hơn vài phần, làm cho Lãnh Dịch Tiêu đứng bên cạnh xem náo nhiệt thầm kêu lên không ổn.

“A Khánh, hấn dọa ta!” - Úc Phi Tuyết nhẹ nhàng chu đôi môi, lớp da người xấu xí kinh dị trên mặt gợn giếc đến mức làm cho Lãnh Dịch Tiêu lại một lần nữa rùng mình, quay đầu đi chỗ khác lẽ lười.

Lãnh Dịch Khánh trúng “mỹ nhân kế” vỗ tay Úc Phi Tuyết:

“Đừng sợ.”

50. Yêu Nữ! Yêu Nữ Trăm Phần Trăm!

Chương 11

Mọi người đến trước cửa lớn Lí phủ, chỉ thấy trên cửa lớn treo hai cái đèn lồng màu đỏ thắm, bên trong phủ giăng đèn kết hoa, người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt.

Thu Dĩnh hỏi người đi đường, “Vị lão bá này, xin hỏi chú có biết sao Lí phủ lại náo nhiệt vậy không?”

“Hôm nay là ngày đầy tháng của tiểu thiếu gia Lí phủ a, nếu không phải ta có việc quan trọng thì đã đến chúc mừng một phen rồi.” Nói xong, hơi tiếc nuối lắc đầu đi.

“Như vậy cũng tốt, đi vào cũng tiện, không cần kiếm có.” Giọng ôn nhu của Bạc Hà vang lên

Mọi người đi vào lí phủ, chung quanh đều là không khí vui sướng, mà xung quanh Tần Nguyệt... Giống như hình thành một vòng tròn ngăn cách cô ấy và người khác vậy, đôi mắt mang nét u buồn của cô ấy ngược hẳn với nụ cười vui sướng của mọi người xung quanh

“Lý... Ô ô!” Thu Dĩnh che miệng Thu Thuỷ lại, cười xin lỗi với mọi người chung quanh

“Dĩnh Dĩnh, sao lại che miệng mình a!” Thu Thuỷ được giải phóng liền bắt mồm chu miệng

“Lấy cái giọng nói ào ào của cậu, người ta còn tưởng chúng ta đến là để kiếm chuyện, không chừng còn bị đuổi ra ngoài, đừng nói đến việc nói chuyện cùng Lý Thanh Thư, có khi ngay cả mặt hấn ta cũng không được.” Thu Dĩnh vừa nói vừa thuận tiện cầm một ly nước lên, uống một hớp

“Oh.” Dĩnh Dĩnh a... Đó là ly của Diệp Lạc.

Khi mọi người tìm được Lý Thanh Thư, hấn đang nói chuyện cùng một ông cụ.

“Mình đi gọi hấn tới!” Thu Thuỷ xung phong nhận việc

“Vẫn là tôi đi đi, trò ngoan ngoãn đứng bên này.” Bạc Hà nói xong sờ sờ đầu cô ấy, mang theo nụ cười âm áp đi đến trước mặt Lí Thành Thư

“Mama, ngồi.” Bé ngồi xuống, vỗ vỗ ghế

“Con ngoan lắm.” Thu Dĩnh ngồi cạnh Diệp Lạc, hôn nhẹ lên cái má hồng chúm chím đáng yêu của bé, nhìn lại Diệp Lạc đang miến cưỡng ngồi, thỉnh thoảng uống một hớp trà, huh? Trà? Hình như cô vừa uống qua.... Nhìn lại mặt bàn, phát hiện chỉ có ly của Diệp Lạc là có trà, mà những cái ly còn lại đều khô ráo, quỳnh... Không phải chứ...

Diệp Lạc phát hiện tầm mắt của Thu Dĩnh, mỉm cười, lắc lắc cái ly trong tay, “Phu nhân, muốn uống nữa không?”

>< muốn?“” không?“” muốn?“” cái?“” này...?“” bảo?“” tôi?“” làm?“” sao?“” mà?“” trà?“” lời?“” a?...?“”>

<> “Các vị, đại thiếu gia nhà ta ời.” Lí phủ quản gia Lí Phúc khom người nói.

<> Thu Dĩnh nghe được nhanh chóng đứng dậy, tặng cho Lí quản gia một ánh mắt cảm kích

<> Thư phòng Lí phủ.

<> “Các vị, không biết tìm Lí mỗ có chuyện gì?”

<> “Cầm Tâm.” Diệp Lạc thản nhiên nói ra hai chữ.

<> “Cầm Tâm?” Tay Lí Thành Thư đặt lên ngực trái, đau đớn làm hần nhúu mày, “Cầm Tâm... Là ai?”

<> Tần Nguyệt nghe được đứng mạnh lên, làm ngã cả cái ghế bằng gỗ lim, làm rớt cả cái khăn che mặt (vì người Lí phủ đã biết nàng trước nên phải đeo cái khăn che mặt để đề phòng), “Cái gì?! Người không biết Cầm Tâm là ai?! Cô ấy là tỷ tỷ của ta! Thê tử của người!” Tiếng nói kích động trở nên bén nhọn.

<> “Ta... Khụ khụ khụ...” Lí Thành Thư túm lại ngực áo, ho một trận mãnh liệt mới khàn khàn nói: “Người có thể nói cho ta biết chuyện liên quan đến nàng ấy không?” Trong mắt hiện lên một tia đau đớn

<> Tần Nguyệt hồi phục lại tâm trạng bình thường, từ từ kể lại nội việc...

<> Nghe Tần Nguyệt nói xong, Lí Thành Thư cảm thấy càng khổ tâm.... Đứa nhỏ, thống khổ nhắm lại hai mắt, nước mắt vô tức chảy xuống, “Tâm nhi, Tâm nhi... Khụ khụ khụ... Khụ khụ...”

<> “Mama, sao chú ấy lại khóc a?” Bé nhỏ giọng hỏi Thu Dĩnh

<> Thu Dĩnh nhẹ nhàng nói, “Bởi vì người quan trọng nhất của chú ấy không thấy nữa nên chú mới đau lòng, đau lòng nên khóc a.”

<> “Vậy nếu không thấy cục cưng, mama cũng sẽ khóc sao?”

<> “Đúng, nếu không thấy con, mama sẽ rất đau lòng, còn nếu không thấy mama, con có khóc không?”

<> “Không muốn, cục cưng muốn mãi mãi ở chung với mama.” Nói đến câu cuối cùng, khoé mắt bé hơi hồng hồng, gắt gao ôm lấy áo Thu Dĩnh, giống như sợ cô biến mất vậy

<> Thu Dĩnh đỡ khóc đỡ cười nhìn bé gắt gao nắm áo cô, vốn muốn đùa bé, không ngờ lại biến thành như vậy, cô nhìn Diệp Lạc nhàn nhã ngồi cạnh bên cịn giúp đỡ

<> Diệp Lạc sờ sờ đầu cục cưng, nhìn thấy cục cưng quay ra phía sau, anh mới nói: “Con ngoan, con tin ba không?” Thấy bé gật đầu, anh mới nói tiếp: “Ba hứa, con và mẹ sẽ vĩnh viễn ở chung 1 chỗ.”

<> “Uh.”

<> Một tiếng vỗ vụn thanh tĩnh Lí Thành Thư đang trong cơn đau khổ, “Ai?”

<> Mọi người quay đầu nhìn lại, là một vị phu nhân mũ mào tuyết trắng, dưới chân là cái bát đã bị vỡ, còn chảy ra vài chất dịch màu đen

<> “Người tới có chuyện gì?” Lí Thành Thư lạnh lùng hỏi.

<> “Tướng công, thuốc bị thiếp làm đổ rồi, thiếp muốn đi nấu lại.” Vương Y Y ôn nhu nói, nhưng trong mắt lại hiện lên tia tàn nhẫn

<> “Uh.” Lí Thành Thư thản nhiên nói

<> Lúc này, một nha hoàn vội vàng chạy đến, nhìn thấy Vương Y Y, trên mặt cô ấy liền lộ vẻ bất an, nhưng cố tỏ vẻ không có gì.

<> “Đại thiếu gia, nô tỳ có một chuyện muốn bẩm báo.”

<> “Nói.”

<> “Mấy tháng trước, lúc nô tỳ giặt đồ trên một con sông, thấy đại phu nhân cùng nhị phu nhân, không biết vì nguyên nhân gì mà nhị phu nhân cùng đại phu nhân nổi lên tranh chấp, sau đó, đại phu nhân đã đẩy nhị phu nhân xuống sông, khi nô tỳ chạy đến thì nhị phu nhân đã...”

<> “Vậy sao người không sớm nói ra?”

<> “Vì đại thiếu gia sinh bệnh nên nô tỳ không dám nói, đợi đến khi thiếu gia hết bệnh lại quên mất nhị phu nhân.”

<> “Tại sao người lại hại Tâm nhi?!” Lí Thành Thư nhìn Vương Y Y

<> “Tại sao? Ha ha... Từ khi người cưới ả ta, có khi nào nhìn tới ta không?! Lần nào ta đến tìm người mà không thấy hai người ân ái với nhau! Ta là thê tử được cưới hỏi đàng hoàng của người! Chính thê muốn được gặp phu quân của mình còn phải chờ hạ nhân thông báo, được người cho phép mới được gặp! Ngày đó ta chỉ đến nói với ả, cầu xin ả ta cách xa người một chút, nhưng ả nói ả không muốn, ha ha, cho nên, tôi đẩy... đẩy nó xuống, ha ha... Ha ha a...”

<> Lí Thành Thư nhìn cô gái thường ngày dịu dàng đoan trang, nay lại trở thành điên cuồng, đây là lần đầu tiên hắn thấy được

<> “Nữ nhân ác độc này, là bà hại chết tỷ tỷ của tôi! Tôi muốn giết bà! Vì tỷ tỷ báo thù!” Tầm Nguyệt phần nộ rút ra cây đao bên hông, hướng về phía Vương Y Y đang cười như điên

<> “Phốc” Máu đỏ tươi phun ra, làm nhiễm cả một màu lam thanh lịch

<> “Ta mong, kiếp sau sẽ gặp được người thật sự yêu ta...” Vương Y Y ngã xuống, chậm rãi nói ra những lời cuối cùng

<> ...

<> “Các vị ân công, cảm ơn mọi người, tôi có một quyển Lạc Nhật đao pháp, còn có mấy bình thuốc chữa thương, tặng ọi người, hẹn sau này gặp lại”

<> “Đinh – chúc mừng người chơi Hòa Mạt, Diệp Lạc Bi Ai, Thu Thủy Thần Lộ, Bạc Hà hoàn thành nhiệm vụ – tìm kiếm chân tướng, tặng 2000 kinh nghiệm, 200 bạc trắng”

<> “A – rất cục cựa xong rồi, có thể log out đi ngủ!” Thu Thủy ngáp một cái thật to, lười biếng nói

<> Mọi người cáo biệt xong liền log out, ngủ.

51. Không Thấy Được Người Tốt.>

Không thấy được người tốt.>

<> Trước khi rời khỏi kinh thành, Lãnh Dịch Hạo không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên sau khi Úc Phi Tuyết đáp ứng tiến cung giải thích rõ ràng hiểu lầm, hắn cũng không đi chọc giận cô nàng mèo hoang này, đỡ để nàng lại làm loạn lên.

<> Đợi đến lúc rời khỏi kinh thành xem, hừm, nàng cứ đợi đấy!

<> Sáng sớm hôm sau Úc Phi Tuyết tiến cung, nhưng Hoàng đế không muốn gặp nàng. Hoàng hậu lên truyền kiến Úc Phi Tuyết, hơn nữa thái độ đối với nàng vẫn thân thiết như cũ, bà kéo tay Úc Phi Tuyết ngồi lên ghế phượng.

<> “Bản cung tin tưởng con không phải là đứa nhỏ như vậy, có phải có chuyện gì muốn nói với mẫu hậu hay không?”

<> Úc Phi Tuyết gật gật đầu:

<> “Việc kia.....động phòng.....”

<> Thật ra nàng vẫn muốn làm rõ ràng, cái gì gọi là động phòng. Lãnh Dịch Hạo không thể nói cho nàng, sư phụ là nam nhân, cũng không tiện hỏi, Yên Chi nhất định biết, nhưng dù sao ở Xuân Hương Lâu mồm năm miệng bảy, nếu nàng mà hỏi thì chỉ sợ sau này nàng không có mặt mũi nào mà vào Xuân Hương Lâu nữa. Đến lúc đó không may chuyện bất hạnh này truyền ra ngoài thì nàng, Úc Phi Tuyết làm sao có thể loạn giang hồ được nữa!

<> Cho nên chuyện này đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ.

<> “Làm sao vậy?” - Hoàng hậu rất thông cảm vẫy tay cho người xung quanh lui ra.

<> Úc Phi Tuyết ngượng ngùng thì thầm to nhỏ vào tai Hoàng hậu rất lâu. Lời nói còn chưa xong, Hoàng hậu đã cười nghiêng cười ngả.

<> Thì ra là thế, thì ra nàng hiểu động phòng là thế này! Đứa nhỏ này đúng là ngốc nghếch đáng yêu!

<> Nhưng nếu thật sự là như vậy, vậy lời Lãnh Dịch Khánh đúng là thật sự, bọn họ còn chưa viên phòng.

<> “Yên tâm đi, bản cung sẽ giải thích rõ ràng với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vẫn còn đang tức giận, chỉ sợ bản cung nói cái gì người cũng không nghe. Chỉ bằng như vậy, các con trước tiên cứ đi đi, coi như là rời kinh đi thư giãn. Bản cung sẽ tìm cơ hội từ từ giải thích với Hoàng Thượng, đến lúc đó Hoàng Thượng nhất định sẽ lại gọi các con trở về. Chỉ là về phía Hạo Nhi, con phải tốn nhiều tâm sức hơn rồi.” - Hoàng hậu vỗ tay Úc Phi Tuyết, đồng thời tháo chiếc vòng ngọc quý của mình đeo lên tay Úc Phi Tuyết.

<> “Đây là vậy của mẫu hậu bản cung, năm đó người đưa cho bản cung, hôm nay bản cung tặng nó cho con. Con à, làm khó cho con rồi!”

<> “Cám ơn mẫu hậu!” - Hoàng hậu đúng là một người tốt! Tình thương của mẹ trong ký ức xa xưa trong nháy mắt dường như quay về bên cạnh nàng. Úc Phi Tuyết lại một lần nữa cảm động đến rơi nước mắt.

<> Sau khi nghe Úc Phi Tuyết kể lại sinh động như thật tình hình sau khi tiến cung và việc Hoàng hậu nhân ái như thế nào, biết cảm thông cho con gái ra sao, Lãnh Dịch Hạo chỉ thản nhiên nói một câu:

<> “Tốt nhất nàng đừng coi bà ta là người tốt. Nếu không nàng sẽ thất vọng đấy.”

<> “Này, ngươi là loại người gì vậy? Sao lúc nào cũng không thấy được người tốt như vậy!” - Úc Phi Tuyết trợn mắt liếc hẩn một cái, quay người rời đi thu dọn đồ đạc.

<> Cuối cùng cũng có thể rời khỏi kinh thành!

<> Tương lai của nàng không phải là mơ! Mặc dù đường đi quanh co một chút, nhưng tiền đồ rất tươi sáng, tương lai thật tươi đẹp!

<> Rời kinh! Trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới, lại giống như việc đã mong đợi từ lâu, cuối cùng đã có thể đến!

<> Nhất là nghĩ đến tiểu sư phụ đang ở biên quan đợi nàng, tâm tình của nàng lại vô cùng thích thú.

<> Thật ra nàng cũng đã từng nghi ngờ, vì sao tiểu sư phụ không ở ngoài thành, hoặc là ở nơi nào đó trên đường đợi nàng mà phải đến Ấp Thành nơi biên quan xa như vậy. Nhưng tiểu sư phụ làm như vậy nhất định có lý do của người! Chỉ cần có thể rời khỏi kinh thành, những ngày hạnh phúc của nàng đến rồi!

<> Lãnh Dịch Hạo hình như không được vui vẻ như nàng, có Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Tiêu hai người này đồng hành, chỉ sợ dọc đường đi muốn không náo nhiệt cũng không được!

52. Lòng Hiếu Kỳ Hại Chết Con Mèo Nhỏ.

Lòng hiếu kỳ hại chết con mèo nhỏ.

Đoàn xe của ba Vương gia chậm rãi xuất phát lúc bình minh.

Cao cao phía trên hoàng thành, Hoàng hậu đứng nhìn đoàn xe cho đến khi đoàn xe biến mất nơi cuối đường.

“Đại ca, sau này chúng ta hồi kinh, tất cả nhờ vào huynh!” - Lãnh Dịch Tiêu hai mắt đầm lệ nhìn về phía kinh thành, Yên Chi, ta sẽ rất nhớ nàng.

Hoàng hậu là mẹ ruột của đại ca, bà nhất định sẽ nghĩ biện pháp để bọn họ trở về.

Lãnh Dịch Khánh vẫn không nói câu nào đi lên phía trước.

Trong xe ngựa, Úc Phi Tuyết cúi đầu, giống như đang trầm tư chuyện gì đó. Cặp lông mi dài khẽ chớp, che đi đôi mắt linh hoạt, lưu lại cái nhìn chỉ trong chớp mắt.

Mới vừa rồi trong đám người, nàng nhìn thấy di đầu bếp và mấy nha hoàn ở Úc phủ cũng đến, còn thấy được mấy người anh em trên phố của nàng, còn có cả đại sư phụ và nhị sư phụ!

Nhưng mà, người nhà của nàng, phụ thân và tỷ tỷ, sau khi nàng được gả về đây thì không có tin tức về bọn họ nữa. Ngay cả lúc này rời khỏi kinh thành, cũng không có được vài lời của các tỷ. Có lẽ từ ngày nàng rời Úc phủ, nàng cũng đã giống như gánh nặng, bị ném ra bên ngoài. Ai lại đi lưu luyến một gánh nặng đây?

Vốn nghĩ rằng đối việc này nàng đã sớm rộng lượng cho qua. Nhưng trong giây phút rời đi, trong lòng vẫn dâng một chút chua xót.

”Sao vậy, luyến tiếc? lạnh lẽo vang lên bên cạnh. Rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của nàng, không ngờ nàng cũng có vẻ mặt này. Nhất là đôi mắt kia của nàng, giống như ánh ngọc trai trên hạt trân châu đen, nửa khép nửa mở, như đang liếc nhìn lại như đang ngủ, làm trái tim hắn không thể không lo lắng — vẫn là thấy nàng cười đùa mới có vẻ đẹp mắt hơn.

“Vậy mới lạ! Ta không biết vui vẻ thế nào!” - Úc Phi Tuyết cuốn trôi đi cảm giác mất mát phía trước, lắc lắc cái đầu nhỏ, quay đi mặc kệ hắn.

Quên đi, dù sao đây cũng là chuyện trong dự tính rồi. Có thể rời khỏi kinh thành, đến Ấp Thành tìm tiểu sư phụ, đây là việc hạnh phúc nhất của nàng!

“Sắc mặt thay đổi nhanh thật.” - con người gian xảo của Lãnh Dịch Hạo chợt lóe lên, lười biếng nheo mắt lại, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Này, cũng rời khỏi kinh thành rồi, người còn định giả chết!” - Úc Phi Tuyết tức giận đá một cước.

“Vậy còn nàng?” - Lãnh Dịch Hạo nheo mắt, ánh mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt Úc Phi Tuyết.

“Có ý gì?” - Bị ánh mắt của hắn tra xét, toàn thân nàng run lên, Úc Phi Tuyết hung dữ trừng mắt lại. Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa nhìn thấy mỹ nữ sao!

Lãnh Dịch Hạo chỉ ra bên ngoài xe:

“Ồ đây phong cảnh không tệ.”

Gì đấy, sao đề tài lại nhảy sang cái này? Có điều lòng hiếu kỳ hại chết con mèo nhỏ, Úc Phi Tuyết chính là con mèo ngây thơ kia!

Trong nháy mắt thừa dịp Úc Phi Tuyết quay đầu chuẩn bị nhắc màn xe lên, Lãnh Dịch Hạo duỗi tay ra, bóc lớp da người trên mặt nàng, một khuôn mặt nhỏ xinh xắn bỗng nhiên xuất hiện.

Lãnh Dịch Hạo nhú mày, sao lại vẫn gầy như vậy?

Úc Phi Tuyết muốn ngăn lại nhưng không kịp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là sự kinh ngạc, trơ mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo cầm lớp da người trong tay lắc lư

“Người.....Làm sao người biết?” - Một khi đã như vậy, cứ đơn giản đã lộ thì cho lộ luôn đi!

Lãnh Dịch Hạo từ từ đứng dậy, ghé sát vào Úc Phi Tuyết, đôi mắt gian xảo hơi sáng lên:

“Nàng đoán xem!”

53. Tính Số

Tính số

Sau đó, trước khi Úc Phi Tuyết nổi giông bão, hắn nhảy xuống xe ngựa.

“Người đứng lại đó cho ta!” - Úc Phi Tuyết nhảy xuống đuổi theo sát Lãnh Dịch Hạo, nếu Úc Phi Tuyết biết sớm một chút, lần này nàng đã nhảy vào ‘cạm bẫy’ mà Lãnh Dịch Hạo tỉ mỉ sắp xếp, không biết nàng có nguyện ý tiếp tục ở trong xe hay không.

Đoàn xe xung quanh sớm chẳng biết đi đâu, chỉ có Cảnh Thu ở bên hầu hạ. Ngựa của Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Tiêu vẫn còn, nhưng người thì không thấy đâu.

“Vương gia, tất cả đều đã sắp xếp thỏa đáng.” - Cảnh Thu chấp tay cung kính nói.

Lãnh Dịch Hạo chậm rãi gật đầu:

“Cẩn thận mọi việc.”

“Vâng!” - Cảnh Thu nói xong, bắt lấy chiếc xe ngựa quay người rời đi.

“Này này, người đi đâu vậy!” - Úc Phi Tuyết không kịp than khóc cho lớp da giả quen thuộc của mình, vội vã đuổi theo xe ngựa. Nàng cũng không muốn đi bộ từ đây đến Ấp Thành đâu!

Nào ngờ còn chưa đi được hai bước, một bàn tay to đã bắt được chính xác vạt áo sau của nàng:

”Nha đầu, chúng ta có phải nên tính toán nợ cũ trước không

“Tính toán cái gì?” - không phải hắn định ném nàng lại cái nơi khỉ ho cò gáy này, sau đó để nàng tự sinh tự diệt đấy chứ? Nếu là như vậy thì hắn cũng quá xem thường Úc Phi Tuyết nàng rồi!

Lãnh Dịch Hạo thả Úc Phi Tuyết ra, lui về phía sau hai bước, lười biếng tựa lưng vào cây đại thụ. Đôi mắt hẹp dài gian ác kia hơi nheo lại, khóe môi gợn lên một nụ cười ám muội, ánh nắng xuyên qua lá cây tí tách rơi xuống trên khuôn mặt tuấn tú làm cho những đường cong trên khuôn mặt trở nên mềm mại, nhìn kỹ lại, thật ra là còn có vài phần “đẹp đến chảy nước miếng”.

“Yêu nghiệt!” - Úc Phi Tuyết thấp giọng mắng, quay đầu đi, cự tuyệt bị mỹ nam kế của hắn dụ dỗ.

Lãnh Dịch Hạo càng phát ra tiếng cười hấp dẫn, vươn tay ngoắc ngoắc Úc Phi Tuyết:

“Lại đây, nợ cũ cần tính quá nhiều rồi, nàng nghe cho kỹ.”

Úc Phi Tuyết nheo mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo, tên biến thái chết tiệt này rốt cuộc muốn làm cái gì? Nhìn hắn cười gian như vậy, nhất định là không có gì tốt! Vẫn là cách hắn xa một chút có vẻ tốt hơn.

Úc Phi Tuyết vừa nghĩ như vậy, vừa từ từ lui về phía sau:

“Lãnh Dịch Hạo, người muốn dùng thủ đoạn trước mặt bản cô nương, người..... a.....”

Úc Phi Tuyết dưới chân bị giữ chặt, trời đất quay tròn, cơ thể thoát một cái bị lộn ngược lại.

“Tên biến thái, thả ta xuống dưới!” - Úc Phi Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nhưng bất lực! Nàng đã sớm biết tên yêu nghiệt này nhất định không có gì tốt mà!

“Nàng gọi ta là gì?” - Lãnh Dịch Hạo từ từ nhặt một cành cây dưới đất lên, chuẩn bị bắt đầu tính số!

Úc Phi Tuyết hừ lạnh một tiếng, cái thứ trẻ con này mà cũng đòi hù dọa nàng! Cũng phải dùng cái gì to tát một chút mà dọa nàng>

<> “Tên biến thái! Ahh!”

<> Hắn lại dám đánh nàng! Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn cành cây dài trong tay Lãnh Dịch Hạo đã biến thành hung khí.

54. Uy Vũ Không Khuất Phục

Uy vũ không khuất phục

“Tên biến thái! Ahh!”

Hắn lại dám đánh nàng! Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn nhánh cây dài trong tay Lãnh Dịch Hạo đã biến thành hung khí.

“Nói lại lần nữa xem, ta không nghe thấy gì hết!” - Lãnh Dịch Hạo tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, thản nhiên nhìn Úc Phi Tuyết đang chống ngược trong không trung.

Chơi vui thật, nhìn bộ dáng giương nanh múa vuốt của nha đầu kia, đúng là hả hê lòng người! Uất hận tích tụ trong lòng bấy lâu nay cuối cùng cũng có thể “mở mây mở mặt”!

“Tên biến thái chết tiệt!” - Uy vũ không khuất phục!

Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa vung nhánh cây lên, nói thật là hắn thật sự không dùng nội lực gì hết, chỉ mượn “sức gió” để cành cây kia “sờ” mỏng nàng một chút mà thôi. Cái này không gọi là đánh. Chính xác mà nói, ngay cả thân thể của nàng cũng chưa chạm vào, sao lại có thể gọi là đánh được!

“Ahhh.... cứu mạng! Tên biến thái đánh người!” - Mặc dù không phải rất đau, nhưng mà ầm ỨC khó chịu! Rất mất mặt! Úc Phi Tuyết kêu gào thảm thiết.

“Vương phi thân yêu, nàng gọi ta là gì?” - Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa lắc lắc cành cây trong tay, uy hiếp cực kỳ dịu dàng.

“Vương gia.....” - Hảo hán phải biết tạm thời thoát khỏi bất lợi trước mắt! Lãnh Dịch Hạo, người nhớ kỹ đấy

“To lên nào.”

“Vương gia Vương gia Vương gia!” - thế đã đủ chưa! Tên biến thái dê tiện!

“Nàng nên gọi ta là Vương gia tướng công!” - Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa phát phát cành cây trong tay.

“Người..... Người tên khốn kiếp này! Đồ trứng chim! Đồ trứng rùa!” - tính kiên nhẫn của con người là có giới hạn!

“Aiz, nương tử thân mến, sao nàng lại không nghe lời như vậy chứ?” - Lãnh Dịch Hạo thương tiếc lại một lần nữa giơ cành cây trong tay lên.

“Dừng tay!” - Một tiếng quát chói tai truyền đến. Úc Phi Tuyết chuyển mắt nhìn sang, là Lãnh Dịch Khánh!

Xem ra, hai người vừa mới đi vào trong rừng thay quần áo, bỏ đi trang phục sang trọng quý giá của Vương gia, thay quần áo thường dân. Lãnh Dịch Khánh thay một thân trường sam lụa màu xám, mặc dù hóa trang giống dân thường, nhưng không hề che đi được khí chất khôi ngô nghiêm nghị của hắn. Đứng bên cạnh hắn là Lãnh Dịch Tiêu đang cười giống như tên gian tặc Lãnh Dịch Hạo. Một thân trường sam màu trắng làm cho hắn càng thêm xinh đẹp diễm lệ.

Lãnh Dịch Khánh trợn mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo:

“Đệ thật quá đáng!”

Sau đó vung cánh tay lên, ám khí chặt đứt dây thừng, chân Úc Phi Tuyết được tự do.

Lãnh Dịch Khánh phi thân lên, đỡ được Úc Phi Tuyết, đặt nàng an toàn xuống đất.

Nhìn bóng Lãnh Dịch Khánh phi thân lên, ánh mắt Lãnh Dịch Hạo trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, ngưng tụ.

“Nàng.....” không sao chứ? Lãnh Dịch Khánh vừa mới nói ra một chữ, liền bị người trước mặt làm cho giật mình.

Khuôn mặt nhỏ xinh xắn sau khi bỏ đi lớp da xấu xí kia của hắn giật mình. Trong nháy mắt, bất ngờ, ngạc nhiên, cảm khái.....cùng nhau xuất hiện trong tâm trí hắn.

Đúng là khuôn mặt này, hắn nhớ không hề sai!

“Nàng.....” - Lại một lần nữa mở miệng, hắn muốn hỏi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng, lúc hắn phát ra tiếng, lại thành:

“Nàng không sao chứ.”

55. Không Thể Tùy Tiện Sờ Loạn Được.

Không thể tùy tiện sờ loạn được.

“Nàng.....” - Lại một lần nữa mở miệng, hắn muốn hỏi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng, lúc hắn phát ra tiếng, lại thành:

“Nàng không sao chứ.”

“Người nói xem!” - Úc Phi Tuyết nổi giận đùng đùng quát lại, nhưng nghĩ đến nam nhân này cực kỳ có lợi với nàng, vì thế khuôn mặt nhỏ xíu ra, thay bằng vẻ mặt ầm ức, chỉ vào Lãnh Dịch Hạo:

“Hắn đánh ta!”

Lại cái chiêu này! Nàng có thể dùng chiêu nào mới hơn được không? Lãnh Dịch Hạo khinh bỉ liếc nhìn Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết chán ghét trừng mắt nhìn lại Lãnh Dịch Hạo: Chiêu không cần nhiều, hữu dụng là được!

“Đại ca, đại ca! Nha đầu kia sao lại trở nên xinh đẹp như vậy? Có phải trước đây nàng luôn lừa dối chúng ta không?” - Lãnh Dịch Tiêu ngắt lời thật đúng lúc, bằng không hai ca ca lại đánh sắp đánh nhau rồi!

Thật đúng là, sao phải khổ vậy chứ! Có điều nói thật, nữ nhân này trên mặt không có cái thứ gớm ghiếc kia thì đúng là không xấu, không không không, phải nói là còn có vẻ nhìn được, mặc dù so với Yên Chi, nàng có vẻ hơi non một chút, hơn nữa trên người lại khô quá không có gì, nàng tuyệt đối không được tính là đại mỹ nhân, nhiều nhất cũng c như là một tiểu mỹ nhân đi.

“Đúng vậy! Ta lừa dối các người!” - Dù sao cũng là như vậy mà! Úc Phi Tuyết sờ cái mông bị đánh, hung tợn trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo.

“Vì sao?” - Lãnh Dịch Khánh nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng, giọng nói dịu dàng. Cho dù nàng xấu hay đẹp cũng không quan trọng, quan trọng là, nàng chính là cô gái từng làm cho hắn rung động. Khác nhau là, trước đó, nàng chỉ là một cô gái, mà hiện tại, nàng đã là một nữ tử duyên dáng yêu kiều.

“Các người vương công quý tộc, người nào mà không có tam thê tứ thiếp đào hoa cả đám! Ta Úc Phi Tuyết ghét nhất mấy kẻ ngụy quân tử mặt người dạ thú các người! Ta nói cho các người biết, ta thà gả cho chó èo, chứ không gả ấy kẻ như vậy! Nhưng lệnh cha khó cãi, lệnh Hoàng thượng càng khó chối, nếu phải gả đi, vậy dọa các người, để các người ít tìm đến ta gây phiền toái. Bây giờ các người đã biết, có thể loại bỏ ta! Hừ ta đi, như vậy mọi người đều thoải mái!”

Ánh mắt Lãnh Dịch Khánh đột nhiên biến thành khâm phục, đúng là nữ nhân hãn nhân trúng! Quả nhiên không giống bình thường!

“Này, nha đầu, ngươi không có bệnh đấy chứ?” - Lãnh Dịch Tiêu trong lòng nghĩ cái gì rất nhanh nói ra miệng, hần tiến đến vài bước định sờ trán Úc Phi Tuyết. Tay còn chưa chạm đến đã bị Lãnh Dịch Khánh đập bốp xuống.

“A Tiêu.” - Lãnh Dịch Khánh lạnh lùng nhắc nhở, nữ nhân này không thể tùy tiện sờ loạn được.

“Huynh có thể ôm, sao đệ lại không được sờ!” - Lãnh Dịch Tiêu không hề khách khí, đại ca quá ích kỷ!

Đôi huynh đệ này đều có bệnh rồi! Úc Phi Tuyết đúng là không còn gì để nói!

Đúng lúc này, một bóng màu trắng theo tiếng gió bay qua, lướt qua giữa Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Tiêu, khom người với tay chụp đến, Úc Phi Tuyết còn chưa kịp kinh ngạc kêu lên, cơ thể đã bay lên không trung, chính xác nằm gọn trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

Con ngựa nhanh chân chạy, không hề dừng lại, tất cả chỉ trong nháy mắt, giống như một trận gió thổi qua, cuốn lấy Úc Phi Tuyết, bỏ lại Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Ti đang ngây ra. Trên con đường núi nhỏ bụi bay bốn phía truyền đến tiếng la mắng của Úc Phi Tuyết như ở trong mộng mới tỉnh:

“Tên biến thái, thả ta ra!”

56. Nam Nhân Bà Và Tên Ếo Lả

Nam nhân bà và tên ẻo lả

Úc Phi Tuyết không thể không thừa nhận, tên biến thái đúng là đã làm một việc tốt — để Cảnh Thu dẫn theo đại đội nhân mã đi đường lớn, mấy người bọn họ cải trang thành thường dân đi đường nhỏ, một cách để du sơn ngoạn thủy tiêu diêu tự tại, đúng là một cách hay. Rất hợp sở thích của nàng!

“Này, vì sao ngươi nhất định phải hạ thấp mình như vậy, có phải có quá nhiều kẻ thù nên sợ bị người khác nắm thóp không?” - Úc Phi Tuyết vừa ăn vừa chế nhạo Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo liếc nàng một cái, lười trả li nàng, có một số việc có nói ra nàng cũng không hiểu. Lãnh Dịch Tiêu không để ý người khác tiếp tục ăn cơm, nhưng Lãnh Dịch Khánh lại có chút dăm chiêu liếc nhìn Lãnh Dịch Hạo.

“Nhất định là vậy, người giống như ngươi, nhất định là con chuột qua đường cả nhà hô đánh rồi!” -Úc Phi Tuyết không cảm nhận được sự khác biệt trong thoáng chốc của Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Hạo, cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục nói không ngừng.

Lãnh Dịch Hạo lơ lửng dùng đũa gõ gõ cái bàn, chỉ còn lại một con tôm hùm lớn duy nhất.

Úc Phi Tuyết nhất thời cảnh giác! Nhanh chóng vươn tay lấy đũa tranh cướp nhưng vẫn chậm một bước, đũa của Lãnh Dịch Tiêu cũng đã đoạt được rồi.

“Này, ngươi giành ăn với nữ nhân, ngươi có thấy xấu hổ không?” - Úc Phi Tuyết dùng sức ấn lấy cái chân cuối cùng của con tôm hùm.

“Ngươi được xem là nữ nhân sao?” - Lãnh Dịch Tiêu không hề có ý định buông tay. Hoàng đình mỹ vị cũng không bằng cái này, hần đương nhiên là muốn “việc nhân đức không thể nhường ai”

“Ngươi mới không được xem là nam nhân! Mất hoa đào, da thịt mịn màng, tên ẻo lả! Tranh ăn với một cô gái! Không biết xấu hổ!” - Úc Phi Tuyết cũng không hề yếu thế. Con cuối cùng này nàng phải có được!

“Ngươi.....lập gia đình rồi, còn là con gái! Ngươi mới không biết xấu hổ!” - Lãnh Dịch Tiêu duỗi tay ra, cầm lấy con tôm trên bàn ném về phía Úc Phi Tuyết, dù sao hần cũng là tên ẻo lả rồi! Ai sợ ai!

“Lập gia đình thì sao? Liên quan gì đến người? Tên ẻo lả!” - Úc Phi Tuyết nghiêng người tránh, dùng luôn một cái đĩa không hỏi thăm.

“Nam nhân bà đánh người...”

“Tên ẻo lả người đi chết đi!”

Đánh nhau rồi! Mặc dù không phải đồ ăn bay đầy trời, nhưng muốn không vô duyên vô cớ bị hại là không thể được.

Lãnh Dịch Khánh đập bàn, đột nhiên đứng lên, quát lớn một tiếng:

“Đủ rồi!”

“Đại ca, chúng ta ném nam nhân bà này đi! Để nàng ăn gió uống sương đi!” - Lãnh Dịch Tiêu tức giận cầm miếng bắp cải trên đầu mình xuống.

“Ai ném ai đi còn không chưa biết đâu!” - Úc Phi Tuyết trợn mắt lên nhìn Lãnh Dịch Tiêu. Từ khi nào thì tên Lãnh Dịch Tiêu này bắt đầu thích tìm nàng gây phiền toái như vậy!

“Hết tôm rồi.” - Lãnh Dịch Khánh dùng cái giọng dự báo thời tiết chậm chậm nói.

Gì cơ?

Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Tiêu cùng quay đầu lại nhìn — Lãnh Dịch Hạo hiển nhiên là ngư ông đắc lợi, bóc con tôm hùm cuối cùng ra rồi từ từ đưa lên miệng. Chậm rãi ăn, nhai kỹ nuốt chậm. giống như đang từng chút từng chút nhấm nháp thịt tôm tươi ngon. Đôi mắt hấp dẫn đảo qua, nháy mắt với hai người đang đánh nhau

Cái thái độ này giống như muốn nói: Nhị vị, tiếp tục đi!

57. Con Thỏ Bị Dồn Ép Cũng Biết Cẩn Người Đấy!

Con thỏ bị dồn ép cũng biết cẩn người đấy!

Úc Phi Tuyết tức giận đến phẫn nộ, trợn mắt nhìn con tôm hùm ngon lành cuối cùng sắp chui vào họng.

Lãnh Dịch Tiêu đắc ý nở nụ cười:

“Này, nam nhân bà, lần này người thua đi! Cái này gọi là nước phù sa không tưới ruộng ngoài! Ta ăn hay ngủ ca ăn kết quả đều giống nhau! Người ấy, cũng chỉ có giường mắt mà ghen tỵ thôi, đừng nói tiểu ca ta không nhường người, cho người một cơ hội cuối cùng, nếu người có thể cướp được, tiểu ca ta sẽ trần truồng chạy quanh cái trấn nhỏ này một vòng! Nếu người không thể cướp được, vậy gọi ta một tiếng ca ca, để ta sai bảo một năm, thế nào?”

Lãnh Dịch Tiêu cười tủm tỉm trêu chọc Úc Phi Tuyết, hẳn bắt đầu biết vì sao Lãnh Dịch Hạo thích chọc tức nàng, thì ra bộ dáng nàng tức giận thật sự rất đáng yêu! Vụ cá cược này, hẳn thắng chắc rồi!

Úc Phi Tuyết liếc nhìn Lãnh Dịch Tiêu đang cười đắc ý, lại liếc nhìn Lãnh Dịch Hạo đang chậm rãi bỏ con tôm to dùng vào trong miệng, chuẩn bị sẵn sàng:

“Được! Là người nói nhé! Người đợi mà trần truồng đi!”

Con thỏ bị dồn ép cũng biết cẩn người đấy!

Lãnh Dịch Tiêu còn chưa khôi phục tinh thần, nụ cười tươi trên mặt nhất thời cứng ngắc, trợn mắt há hốc mồm nhìn Úc Phi Tuyết đột nhiên cúi người xuống, nâng mặt Lãnh Dịch Hạo lên, trực tiếp cắn một nửa con tôm trong miệng hắn, còn bóc cả con tôm ở trên môi hắn.

Thế giới lặng đi.

Tất cả dường như đều ngưng trệ

Ngay cả tiếng gió cũng không có.

Tiếng hít thở cũng không có.

Úc Phi Tuyết thành công cắn được con tôm hùm đang định lui về, nhưng Lãnh Dịch Hạo làm sao lại có thể bỏ qua thời cơ lớn như vậy được, vì thế hắn đuổi tay ra, ấn cái đầu nhỏ của nàng.

Úc Phi Tuyết đột nhiên trừng lớn mắt, người muốn làm gì?

Đôi mắt vốn đầy mê hoặc của Lãnh Dịch Hạo phát sáng, nàng ăn xong chưa? Bây giờ ta bắt đầu ăn!

Lãnh Dịch Hạo còn không hề gấp gáp vươn đầu lưỡi, liếm một vòng quanh cái miệng nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết.

Dĩ nhiên, đối với việc này Úc Phi Tuyết rất chi là không có kinh nghiệm, dựa vào cái logic của nàng, bây giờ chính là lúc phải chửi ầm lên.

Vì thế, Lãnh Dịch Hạo lại thành công.

Miệng Úc Phi Tuyết vừa hé ra liền có cái gì thuận thế chui vào bên trong. Úc Phi Tuyết còn đang ngây ngốc, cũng không đến nỗi nghĩ rằng cái chân của con tôm hùm kia đang tiến vào trong miệng nàng.

Đáng tiếc bây giờ kêu cũng không được, mắng cũng không được. Chỉ có thể trừng mắt nhìn đám nam nhân xung quanh đang che mặt cười gian, sau đó, đầu óc trống rỗng.

Cái cảm giác mới mẻ này lại một lần nữa ngập tràn các giác quan của nàng. Còn có cả cảm giác khô nóng trên môi trong nháy mắt tràn ra, nhanh chóng truyền đến cả người nàng, làm cho tay chân nàng tê dại.

Lại một lần nữa, Úc Phi Tuyết ngây đần ra.

Đần đến mức quên cả động thủ, vẫn ngơ ngác nâng cằm hắn như cũ;

Đần đến mức quên cả giành ăn với hắn, thậm chí, giống y như lần đầu tiên, quên cả thở.

58. Vào Lúc Này Mà Cười Là Rất Không Đạo Đức

Vào lúc này mà cười là rất không đạo đức

Trời đất chứng giám, nàng chỉ là bị bức bách mà phải đi giành ăn mà thôi. Nào biết được là thức ăn cướp được rồi nhwdng trả giá cũng quá lớn. Nàng ăn người ta một miếng, người ta lại cắn nàng không chịu nhả ra.

Hơn nữa, người bên ngoài nhìn thấy, tuyệt đối không phải là Lãnh Dịch Hạo đang chiếm tiện nghi, mà là hai người tình ý miên man lưỡng tình ân ái.

Miệng Lãnh Dịch Tiêu mở lớn còn chưa kịp khép lại, Lãnh Dịch Khánh đã giáng một quyền thật mạnh lên bàn, sau đó vẽ mặt xanh mét quay người ra sương phòng.

Một quyền không đánh ra chưa làm hai người tỉnh ý miên man kia tỉnh lại nhưng làm iệng Lãnh Dịch Tiêu khép lại. Nhìn trái nhìn phải, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Phải đi an ủi đại ca đau thương, hay là ở đây xem kịch vui?

Xem xét nặng nhẹ, Lãnh Dịch Tiêu lạnh lùng hừ một cái với Úc Phi Tuyết, quay người đuổi theo Lãnh Dịch Khánh.

Đợi đến khi Lãnh Dịch Hạo kết thúc cơn ác mộng, cuối cùng cũng buông tay ra, Úc Phi Tuyết vẫn còn chưa kịp khôi phục tinh thần.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Nóng quá! Nóng quá! Đôi môi hồng khê mở ra, cuối cùng cũng hít thở được một ngụm không khí trong lành.

Nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng trước mặt, đôi mắt mơ màng, còn có đôi môi hồng ướm át, vẫn đang khê run run, Lãnh Dịch Hạo thỏa mãn cong khóe môi.

Nha đầu kia đúng là ngây ngô đến đáng yêu! Làm cho hắn không nhịn được lại muốn hôn nàng.

Nếu hắn không ngừng lại, nữ nhân này thật sự sẽ bị ngạt thở mà chết

Nhịn đi, nhịn đi, cố gắng nhẫn nhịn đi, vào lúc này mà cười là rất không đạo đức.

Nhưng mà...rất cục hắc vẫn không nhịn được, nụ cười ghen ở trong lồng ngực bật ra, tiếng cười vang vọng trong căn phòng không lớn.

Úc Phi Tuyết như người trong mộng mới tỉnh. Sau khi cân bằng lại hô hấp, không nói năng gì, tung một quyền ra.

Bực mình quá! Hôm nay tâm tình Úc Phi Tuyết cực kỳ khó chịu, phải tìm một người trút giận!

Tìm ai? Đương nhiên là Lãnh Dịch Tiêu! Là chính hắn nói, nếu nàng cướp được, hắn sẽ trần truồng mà chạy một vòng quanh cái trấn nhỏ này mà!

“Lãnh Dịch Tiêu! Người phải trả giá vì lời nói của mình!” - Úc Phi Tuyết hung dữ đuổi đánh Lãnh Dịch Tiêu. Nếu đánh nhau thật, võ công của Úc Phi Tuyết sẽ không thua kém Lãnh Dịch Tiêu.

“Ta nói đùa thôi mà!” - Lãnh Dịch Tiêu cười khan chạy trốn khắp nơi, lúc đấy hắn cho rằng mình thắng chắc rồi nên mới có thể nói năng ‘hùng hồn khoa trương’ như vậy, ai ngờ đầu óc nữ nhân này phát triển khác với người thường, cái gì không thể với người khác thì với nàng đều thành có thể!

Lần này Lãnh Dịch Tiêu kêu võ cả cổ họng cũng không có người nào để ý đến hắn — tự tìm lấy, đáng đời!

Lãnh Dịch Khánh vẫn đang hờn dỗi, ngồi một mình trong phòng uống rượu giải sầu, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Lãnh Dịch Hạo hôm nay tâm tình rất tốt, chỉ lo sợ thiên hạ không loạn, cười tươi như hoa, ‘nhộng chạy’ là một ý kiến hay!

“Tên ẻo lả! Tên ẻo lả nói lời không giữ lời! Người cứ chạy đi, sau này ta sẽ nói ọi người biết, đường đường một tiểu vương gia nói lời không giữ lời, lừa đảo con gái, không biết xấu hổ!” - Úc Phi Tuyết đuổi một, quát lớn với bóng lưng

Lãnh Dịch Tiêu không chịu nổi kích tướng cuối cùng cũng dừng chân, vẻ mặt sẵn sàng hy sinh:

“Giữ lời thì giữ lời! Ai sợ ai!”

59. Vương Gia Phải ‘chạy Nhộng’

Vương gia phải ‘chạy nhộng’

Đêm, đến rất đúng hẹn.

Úc Phi Tuyết chờ trên nóc nhà chuẩn bị xem Lãnh Dịch Tiêu ‘chạy nhộng’.

Rất cục, Lãnh Dịch Tiêu cũng xuất hiện. Nhưng ngoài ý muốn hắn lại khoác một cái áo choàng lớn.

“Này, ‘nhộng chạy’ là cái gì, rất cục người có biết không vậy? Không biết thì bản cô nương có thể dạy người!” - Úc Phi Tuyết nói như thể rất có kinh nghiệm, dù sao nàng cũng không tính buông tha Lãnh Dịch Tiêu.

“Người có thể làm mẫu trước một lần.” - Lãnh Dịch Tiêu vừa mới dứt lời đã cảm thấy hai luồng ánh mắt sắc tựa kiếm bắn lại từ phía sau lưng. Quên đi, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân!

“Này, ta có nói là phải trần như nhộng, nhưng ta có nói là chạy như thế nào đâu? Chỉ cần ta không mặc quần áo thì sẽ không tính là phạm quy. Ta cũng không nói không thể khoác áo choàng.” - Lãnh Dịch Tiêu dùng cái áo choàng lớn bọc kín mít người, nói rõ ràng là muốn lật lọng.

“Được!” - Úc Phi Tuyết cũng không so đo với hắn, đứng dậy vỗ tay, sau khi tiếng vỗ tay trong trẻo vang lên, dưới nhà đột nhiên vang lên một chuỗi tiếng chiêng tiếng trống.

Mười mấy tiểu hài tử khua chiêng gõ trống bắt đầu vừa đi vừa hô:

“Mau đến xem ‘nhộng chạy’ nào! Mau ra đây xem tiểu vương gia ‘chạy nhộng’ nào!”

Tiếng ồn như thế này làm đèn đuốc trên ngã tư đường vừa mới tắt lại một lần nữa được thắp sáng.

“Chuyện gì chuyện gì?”

“Ai muốn trần truồng chạy nhộng?”

“Tiểu vương gia? Tiểu vương gia sao có thể đến nơi thâm sơn cùng cốc này của chúng ta được!”

Một đám đầu tò mò vươn ra cửa sổ xem náo nhiệt.

Xem như người lợi hại! Lãnh Dịch Tiêu hung tợn trừng mắt với Úc Phi Tuyết:

“Người muốn nhìn đúng không? Vậy người nhìn cho kỹ!”

Lãnh Dịch Tiêu dứt lời, bóng người lóe lên, sử dụng kỹ năng đặc biệt, bay ra ngoài.

Hắn cũng không nói không thể dùng khinh công! Lãnh Dịch Tiêu thành công mang theo nụ cười gian trá biến mất trong bầu trời đêm.

“Người ở đâu?”

“Trẻ con nhà ai, không ngủ được ra ngoài làm ồn vậy!”

Ngó ra nửa ngày cũng không thấy có chuyện gì xảy ra, mọi người đóng cửa sổ rầm rập tiếp tục ngủ.

Úc Phi Tuyết nhìn bóng dáng Lãnh Dịch Tiêu phi thân vào đêm tối, khóe môi gợi lên một nụ cười nham hiểm. Người có kẻ Trương Lương, ta có thang vượt tường! Để xem ai chơi hơn ai!

Chỉ một lát sau, Lãnh Dịch Tiêu áo choàng bọc kín xuất hiện trước mặt Úc Phi Tuyết:

“Tốt lắm, ta chạy nhộng xong rồi, quay về ngủ đây! Nghe đây, đừng quẩn lầy ta nữa, đừng quẩn lầy ta nữa biết chưa!”

“À, được thôi!” - Úc Phi Tuyết tủm tỉm gật gật đầu.

Lãnh Dịch Tiêu rõ ràng là bị khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của nàng “mê hoặc”, nhất thời không để ý đến áo choàng của mình bị người ta cố tình dẫm lên.

Lãnh Dịch Tiêu vốn chuẩn bị phi thân thoát khỏi nơi này cảm thấy phía sau có một lực kéo áo choàng của hắn xuống, hắn phản ứng theo bản năng giật trở về. Mái ngói dưới chân bị xô ra, hắn cứ giật như vậy, rất tự nhiên trọng tâm không ổn định liền bị lệch đi.

Cùng lúc bị nghiêng đi, hắn cũng không nhân rồi, một tay túm lấy đầu sổ gây chuyện đi xuống.

“A, người không biết xấu hổ...” - trước khi Úc Phi Tuyết bị túm cuối cùng cũng nhìn thấy rõ ràng, Lãnh Dịch Tiêu mặt dày! Hắn cơ bản không hề cởi quần áo!

60. Trọng Sắc Khinh Đệ!

Trọng sắc khinh đệ!

Đáng tiếc nàng còn chưa có cơ hội chỉ trích Lãnh Dịch Tiêu đã bị Lãnh Dịch Tiêu kéo xuống nóc nhà. Hơn nữa vô cùng bi thảm rơi xuống trước mặt Lãnh Dịch Hạo.

Mắt thấy sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất thì một bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Lãnh Dịch Tiêu kêu to:

“Đại ca cứu đệ....!”

Lãnh Dịch Khánh chính xác đã đến đây, đáng tiếc không phải để cứu hắn. Cho nên Lãnh Dịch Tiêu vẫn vô cùng bi thảm rơi xuống mặt đất.

“Nàng không sao chứ?” - giọng nói khàn khàn mà hấp dẫn.

Hình như mỗi một lần Lãnh Dịch Khánh xuất hiện, câu đầu tiên hắn nói đều là câu “Nàng không sao chứ?”.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng thản mà cương nghị hiện lên những đường nét sâu, ánh mắt hắn sâu thẳm đối lập với ánh trăng trong veo.

Nếu nói trước kia Úc Phi Tuyết chưa bao giờ nhìn thẳng vào hắn, thậm chí ở trong lòng nàng, Lãnh Dịch Khánh và Lãnh Dịch Hạo là cùng một loại mặt hàng, nhưng giờ phút này, từ trong ánh mắt hắn Úc Phi Tuyết hiểu được một thứ, một thứ mà trong mắt Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu không thể nhìn thấy. Một thứ gì đó rất sâu sắc.

“Không.....không sao.” - Úc Phi Tuyết cứng người, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Ánh mắt nóng rực này cũng quá quen thuộc làm cho tâm trí Úc Phi Tuyết nghẹn lại — ánh mắt này, giống tiểu sư phụ. Lúc tiểu sư phụ nhìn nàng cũng dùng ánh mắt này.

“Đại ca, huynh bắt công!” - Lãnh Dịch Tiêu xoa cái mũi bị ngã đau kêu to. Trọng sắc khinh đệ!

“Đáng đời nhà ngươi!” - Nhìn Lãnh Dịch Tiêu bị rơi thảm thương, Úc Phi Tuyết từ trong lòng Lãnh Dịch Khánh nhảy xuống, không khách khí bồi thêm một cước.

Trong lòng Lãnh Dịch Khánh trống rỗng, hai tay chột ngừng trong không trung, sau một lúc lâu mới mất mát buông xuống.

“A Khánh, cảm ơn ngươi!” - Úc Phi Tuyết trở lại tặng Lãnh Dịch Khánh một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, khuôn mặt tươi cười này cùng nụ cười rất nhiều năm trước giống nhau, Lãnh Dịch Khánh thất thần giây lát, tất cả giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nụ cười sáng lạn của Úc Phi Tuyết giống như một tia sáng, chiếu xuống đáy lòng Lãnh Dịch Khánh.

“Không.....không cần khách khí, nàng không sao là tốt rồi.” - Nàng gọi hắn gì? A Khánh? Nói cách khác, nàng không hề chán ghét hắn sao?

“Ta không sao! A Khánh, đi! Ta mời ngươi ăn khuya! Để cảm ơn ân cứu mạng của ngươi!” - Úc Phi Tuyết vừa nói, vừa quay đầu làm mặt quỷ với Lãnh Dịch Tiêu - đáng đời!

“Ăn khuya?” - vẻ mặt Lãnh Dịch Khánh như được yêu chiều quá mà giật mình. Nàng muốn mời hắn ăn khuya?

Úc Phi Tuyết quay đầu tỏ thái độ hung tợn với Lãnh Dịch Tiêu, sau này ta sẽ tìm ngươi tính sổ! Sau đó kéo Lãnh Dịch Khánh cười hì hì nói:

“Đúng vậy! Đi!”

Nói không chừng là vì đột nhiên thấy được Lãnh Dịch Khánh đúng là người tốt, hay là bởi vì ánh mắt Lãnh Dịch Khánh trong nháy mắt rất giống tiểu sư phụ, dù sao hôm nay Úc Phi Tuyết tâm tình rất tốt.

Nhưng có người tâm tình không tốt! Một ánh mắt lạnh như băng dõi theo bóng dáng Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Khánh rời đi, rất lâu không nói gì.

“Đại ca trước giờ đều không coi nữ nhân để vào mắt, lần này sao lại nghe lời như vậy!” - Lãnh Dịch Tiêu xoa cái móng đau lều bầu bên cạnh Lãnh Dịch Hạo. Rất tự nhiên, hắn lại nhận được một cái trừng mắt.

61. Nữ Nhân Khủng Khiếp Nhất.

Nữ nhân khủng khiếp nhất.

Tâm tình Úc Phi Tuyết tốt nàng sẽ muốn ăn linh tinh. Chẳng qua, nàng không có bạc.

“Không vấn đề gì, ta có.” - Lãnh Dịch Khánh vẫn còn đang trong tình trạng ngây ngất.

Đồ ăn vặt đặc biệt trong trấn hết sức ngon miệng! Úc Phi Tuyết ăn đến quên trời quên đất, hoàn toàn ném đi lời mời Lãnh Dịch Khánh. Mà Lãnh Dịch Khánh lại dùng ánh mắt thưởng thức những màn ca múa hấp dẫn để nhìn tướng ăn khó coi của Úc Phi Tuyết.

“Cái này..... thật ra.....ta thật sự không nhớ rõ việc ta từng cứu ngươi.” - Úc Phi Tuyết xấu hổ gãi đầu. Nàng biết Lãnh Dịch Khánh làm vậy để báo ơn cứu mạng của nàng. Nhưng nàng thật sự không nhớ nổi có người nào tên Lãnh Dịch Khánh!

“Ta biết. Nhưng không sao cả.” - Lãnh Dịch Khánh cười không hề để ý, ánh mắt trong sáng. Thật ra hắn đã sớm biết Úc Phi Tuyết không nhớ hắn. Nàng không nhớ cũng không vấn đề, chỉ cần hắn nhớ là đủ rồi.

“Vậy.....sau này ngươi còn giúp ta không?” - Úc Phi Tuyết rất cẩn thận hỏi. Đường đến Ấp Thành còn rất xa, không may Lãnh Dịch Hạo bắt nạt nàng thì biết làm sao bây giờ? Vẫn phải có người đứng về phe nàng mới

“Đương nhiên là sẽ giúp!” - Lãnh Dịch Khánh gật đầu như đinh đóng cột.

“Tốt quá rồi! A Khánh, sau này chúng ta sẽ là anh em!” - Úc Phi Tuyết hào khí ngất trời vỗ vai Lãnh Dịch Khánh.

Anh em? Lãnh Dịch Khánh hơi sững sốt một chút, trong lòng dâng lên một tia mất mát, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, anh em, nói cách khác, bọn họ là bằng hữu. So với trước kia, quan hệ của bọn họ đã tiến thêm một bước, đúng không?

Trên khuôn mặt cương nghị của Lãnh Dịch Khánh hiện lên nụ cười hiểu biết.

“Là anh em, vậy có thể cho ta mượn một chút bạc không?” - Úc Phi Tuyết cười hề hề như một tên trộm.

“Lãnh Dịch Tiêu ngươi ra đây cho ta!” - Úc Phi Tuyết một cước đá văng cửa phòng Lãnh Dịch Tiêu. Lãnh Dịch Tiêu đang mơ mơ màng màng, cảm nhận được một trận lạnh đang hướng về phía hắn, vì thế, hắn rùng mình một cái, tỉnh lại.

Trước giường, Úc Phi Tuyết đang mỉm cười xấu xa nhìn hắn:

“A Tiêu, ngươi đã nói gì, ngươi còn nhớ rõ không?”

“Nói.....nói cái gì?” - Lãnh Dịch Tiêu đang buồn ngủ cũng bị nụ cười xấu xa trên mặt Úc Phi Tuyết làm cho tỉnh lại. Nụ cười thật đáng sợ, vì sao càng nhìn càng thấy giống Lãnh Dịch Hạo vậy!

Lãnh Dịch Tiêu sợ tới mức ôm chăn chui vào trong giường.

Đã nửa đêm rồi, nữ nhân này không muốn ngủ sao?

“Ngươi nói ngươi phải trần truồng chạy một vòng quanh cái trấn nhỏ này.” - Úc Phi Tuyết gần từng tiếng nhắc lại.

“Vừa này không phải chạy rồi sao?” - Lãnh Dịch Tiêu nói chuyện rõ ràng thiếu tự ti

“Cái đây mà gọi là trần truồng sao? Người không biết cái gì gọi là trần truồng, bản cô nương sẽ nói cho người biết!” - Úc Phi Tuyết nắm lấy quần áo Lãnh Dịch Tiêu.

“Cứu mạng với..... phi lễ.....” - Lãnh Dịch Tiêu sợ tới mức mặt mày tái nhợt, vừa kêu vừa nhảy xuống giường. Hắn có thể cam đoan, nữ nhân này là người kinh khủng nhất mà hắn từng gặp qua!

62. Đúng Là Bị Cởi Sạch

Đúng là bị cởi sạch

Lãnh Dịch Tiêu kéo cửa ra định chạy, nhưng không nghĩ tới thứ khủng bố hơn còn đang ở đằng sau — ngoài cửa, một đám oanh oanh yến yến ngực trần đang lao về phía hắn.

“Công tử....” - Một tiếng gọi nũng nịu làm cho Lãnh Dịch Tiêu nổi da gà.

“Cứu mạng với....” - không thể xuống tay với một đám nữ nhân ở trần nửa thân, Lãnh Dịch Tiêu bất đắc dĩ bị bắt, sợ hãi nhảy lên nhảy xuống.

Úc Phi Tuyết nhàn nhã ngồi một bên xem náo nhiệt:

“A Tiêu, người vẫn nên đi theo các nàng đi!”

Cửa phòng Lãnh Dịch Tiêu nhanh chóng chất đầy một đám người đến xem náo nhiệt.

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Khánh tự nhiên cũng nghe tiếng ồn đến. Bọn họ rất nghĩa khí giúp Lãnh Dịch Tiêu đuổi đám quần chúng nhằm chán đi, sau đó tiện tay giúp hắn đóng cửa phòng.

“Nha đầu, đủ rồi!” - Nhìn thấy đệ đệ bị bắt nạt đến đáng thương, đã bị một đám nữ nhân như lang như hổ ép lên giường rồi, Lãnh Dịch Hạo cuối cùng cũng lên tiếng.

“Dám cá cược thì dám chịu thua, đạo lý này không phải là người không hiểu chứ?” - Úc Phi Tuyết

“Ta thấy.....lần này hãy bỏ qua cho hắn đi. Được không?” - Lãnh Dịch Khánh cũng vì đệ đệ mà cầu tình.

Cái gọi là mượn thủ đoạn của người ta, bạc là nàng mượn Lãnh Dịch Khánh, nếu hắn cũng mở miệng cầu tình, tự nhiên phải cho hắn mặt mũi.

Úc Phi Tuyết gật đầu, hướng về phía Lãnh Dịch Tiêu đang bị cởi quần áo nói:

“Nhưng hắn còn chưa nhận thua!”

Cho người một cái bậc đi xuống!

Trong đám nữ nhân truyền ra tiếng gào khóc thảm thiết của Lãnh Dịch Tiêu:

“Đệ thua rồi thua rồi! Tỷ tỷ, tha cho đệ đi, từ nay về sau đệ nghe tỷ sai bảo, cứu mạng với....”

Úc Phi Tuyết lúc này mới hài lòng gật đầu, vỗ vỗ tay:

“Được rồi, các người có thể đi về.”

Đám nữ nhân nhận được bạc chỉ có thể không bằng lòng mà ngừng tay, aizzz, mặc dù nói là được bạc, nhưng mà buông tha cho tiểu soái ca da thịt mịn màng như vậy, thật sự là đáng tiếc!

“Nhớ rõ lời người nói, sau này người phải nghe ta sai bảo!” - để lại Lãnh Dịch Tiêu trốn trong chăn lui vào góc giường run run, Úc Phi Tuyết đắc ý bỏ lại một câu, thành công rút lui trở về ngủ! Bây giờ nàng ngủ được rồi!

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Khánh ghen cười nửa ngày cuối cùng cũng bạo phát.

Thật khôi hài, Lãnh Dịch Tiêu dùng là bị cởi sạch rồi!

Trải qua một hồi đả kích như vậy, thể xác và tinh thần Lãnh Dịch Tiêu đã bị “tổn thương nặng”. Quá mất mặt mà!

Quan trọng nhất là, hai ca ca của hắn đều thấy chết mà không cứu, để cho hắn bị đấm nữ nhân bắt nạt! Quan trọng nhất nhất nữa là, hai ca ca đều đứng về phe Úc Phi Tuyết, hắn muốn báo thù cũng không có cơ hội.

Quên đi, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, Úc Phi Tuyết, người nhớ kỹ đấy!

Lãnh Dịch Tiêu thê lương cuộn chặt chần lấy người — thiên thời địa lợi nhân hoà, hắn không chiếm được một cái nào, ở lại đây chỉ có bị bắt nạt, lúc này không đi còn đợi đến khi nào!

Đã sớm biết nữ nhân này không thể trêu chọc, nhưng mà rốt cục hắn gốc rễ không đứng chỗ nào, cố tình đi trêu chọc nàng! Kết quả trộm gà không thành còn mất đi nắm gạo! Mất sạch mặt mũi!

Hắn vẫn nên trở về Xuân Hương Lâu tìm Yên Chi để an ủi tâm hồn bị thương của hắn thôi!

63. Kêu Đi, Kêu Vỡ Yết Hầu Cũng Vô Dụng

Kêu đi, kêu vỡ yết hầu cũng vô dụng

Lãnh Dịch Tiêu đi một cái, Úc Phi Tuyết tức giận đến nổi oa oa kêu to:

“Tên ẻo lả không giữ chữ tín, người chờ đấy!”

Lãnh Dịch Hạo bật cười khanh khách, bộ dáng Úc Phi Tuyết tức giận rất là đáng yêu! Ánh mắt rời đi, ánh mắt Lãnh Dịch Khánh nhìn Úc Phi Tuyết sâu lắng mà chuyên chú, trên khuôn mặt ngày thường vẫn cương nghị kia cũng mang theo vài nét cười dịu dàng.

Gần như cùng lúc, ánh mắt Lãnh Dịch Khánh cũng rời đi, ánh mắt hai người gặp nhau trong khoảng không, nụ cười của bọn họ trong nháy mắt ngưng tụ lại.

Lãnh Dịch Tiêu đi rồi, người bắt nạt Úc Phi Tuyết cũng chỉ có Lãnh Dịch Hạo. Nhưng Úc Phi Tuyết rất nhạy cảm nhận thấy rằng, mỗi một lần chỉ cần nàng và Lãnh Dịch Khánh đi cùng nhau, Lãnh Dịch Hạo sẽ tức giận.

Cho nên Úc Phi Tuyết cố ý lớn nói:

“A Khánh! Đợi ta với!”

“A Khánh! Người thật lợi hại!”

“A Khánh, người tốt nhất!”

“A Khánh! Chúng ta đi thả điều!”

Nét mặt Lãnh Dịch Khánh càng ngày càng toả sáng, mà sắc mặt Lãnh Dịch Hạo lại càng ngày càng âm u.

Cuối cùng, một ngày nào đó trong một cái trấn nhỏ nào đó, có người bạo phát.

Quá nửa đêm, Úc Phi Tuyết đột nhiên muốn ăn kẹo hồ lô, Lãnh Dịch Khánh xung phong nhận việc đi mua giúp nàng.

“A Khánh thật tốt!” - ánh mắt Úc Phi Tuyết đuổi theo bóng dáng Lãnh Dịch Khánh, giống như đang thì thầm tự nói, cũng giống như ý nói cho người nào đó nghe.

Ngoài tiểu sư phụ, không ai tốt với nàng như vậy. Không biết bây giờ tiểu sư phụ đến đâu rồi.

Con người Úc Phi Tuyết sáng như viên ngọc trai đen, lấp lánh như nước hồ mùa xuân.

Cái chén trong tay Lãnh Dịch Hạo phát ra một tiếng tách, nước, dọc theo vết nứt chảy ra, lan thành một dòng suối nhỏ.

Úc Phi Tuyết vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không phát hiện đã có người lòng kiên nhẫn đã chạm đến cực hạn.

Úc Phi Tuyết chỉ cảm thấy cổ áo chặt căng, cả cơ thể bay lên không.

“Người làm gì vậy, thả ta xuống dưới!” - Ta không phải mèo, đừng có mang ta như một con mèo hoang!

Lãnh Dịch Hạo không phí lời với nàng, trực tiếp mang Úc Phi Tuyết quay đi.

Nha đầu này phải được dạy dỗ cẩn thận

Rừng cây nhỏ, ánh trăng âm u lạnh lẽo, bốn bề vắng lặng.

“Lãnh Dịch Hạo, người thả ta ra!” - Tên biến thái đê tiện, dám thừa dịp nàng chưa chuẩn bị mà điểm huyết nàng!

Lãnh Dịch Hạo từ từ cong khóe môi:

“Kêu đi, kêu vỡ yết hầu cũng vô dụng.”

Nhìn bộ dáng Úc Phi Tuyết thở phì phì lại không thể làm gì, tâm tình Lãnh Dịch Hạo tốt hẳn, hẳn chậm rãi tiến lại gần, trong giọng nói có vị chua mà chính hắn cũng không nhận ra:

“Nàng đoán xem lần này, A Khánh của nàng có thể tới cứu nàng hay không?”

“Đồ biến thái! Người rút cuộc muốn thế nào! Ta trêu chọc gì người!” - Có trêu chọc hắn hay không, trong lòng cả hai hiểu rõ, có điều Úc Phi Tuyết tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Hình như lần trước nợ nần của chúng ta vẫn chưa tính toán xong.” - Lãnh Dịch Hạo cười cực kỳ mê hoặc.

“Nợ nần gì, người.....a....” - Úc Phi Tuyết chưa nói xong đã cảm thấy cơ thể nhẹ tênh, bị thả xuống mặt đất bằng phẳng.

64. Sau Đây Ta Nói Một, Không Cho Phép Nàng Nói Hai.

Sau này ta nói một, không cho phép nàng nói hai.

“Người làm cái gì!” - Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo, tên biến thái lại cởi giày của nàng!

“Nàng đoán xem?” - tiếng Lãnh Dịch Hạo vô cùng hấp dẫn vang lên trong khoảng không của khu rừng nhỏ, có vẻ hết sức mê hoặc. Vung bàn tay, miếng lụa trắng theo gió bay lên, lộ ra một đôi chân bạch ngọc.

“Đoán cái đầu người, người thả ta ra.....” - Úc Phi Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, cắn răng trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo. Tên biến thái này lại muốn làm cái gì đây?

Lãnh Dịch Hạo tiện tay bứt một cây cỏ đuôi chó bên bụi cỏ, thích chí lắc lắc trước mặt Úc Phi Tuyết, sau đó dùng ngón cỏ lông xù kia chậm rãi quét qua chân Úc Phi Tuyết.

“A.... đồ biến thái, người thả ta ra!” - ngứa không chịu được, Úc Phi Tuyết vừa kêu vừa cười.

“Nàng nên gọi ta là gì?” - Tiếp tục vấn đề lần trước chưa trả lời xong.

“Vương gia tướng công.....” - Hảo hán không tính thiệt hơn trước mắt, Úc Phi Tuyết tuân thủ theo tinh thần biết co biết duỗi lớn tiếng cầu xin tha thứ.

“Ngoan, thế này mới là nghe lời!” - Lãnh Dịch Hạo tùm tùm gặt đầu. Nha đầu kia hẳn cảm đến đáng yêu!

“Thả.....thả.....thả ta ra!” - Úc Phi Tuyết cười đến sắp đau hai bên hông rồi.

“Nàng là Vương phi của ta, cho nên, sau này ta nói một, không cho phép nàng nói hai.” - Lãnh Dịch Hạo bắt đầu ra điều kiện.

“.....Không.....Được.....được! Được!” - Úc Phi Tuyết mới nói được nửa chữ “không”, chân đã bị một trận ngứa khó chịu. Vì thế rất biết điều sửa miệng. Nhưng mà nàng thề, câu trả lời trong lòng nàng tuyệt đối là: Không được!

“Gọi ta lại một lần nào.”

“Vương gia.....chết tiệt.....tướng công.” - Úc Phi Tuyết thấp giọng bỏ thêm một chữ vào giữa.

“Nàng nói cái gì?” - Đừng nghĩ là ta không nghe thấy. Ngọn cỏ nhỏ Lãnh Dịch Hạo cầm trong tay nhẹ nhàng chuyển động giữa bàn chân Úc Phi Tuyết. Cảm giác vừa rát vừa ngứa từ lòng bàn chân lại truyền khắp toàn thân, làm cho Úc Phi Tuyết run rẩy cả người.

“A..... tướng công, tướng công....” - Úc Phi Tuyết kêu to. Trời ơi, ai đến cứu nàng được không!

Lãnh Dịch Hạo, ó rơi vào tay ta, bằng không ta nhất định nhất định sẽ làm cho người hối hận vì đã trêu chọc ta!

“Ngoan!” - con người mê hoặc của Lãnh Dịch Hạo tràn đầy màu sắc, cuối cùng cũng ngừng tay, cúi xuống áp sát người vào Úc Phi Tuyết.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết đã nghẹn đến mức đỏ ửng. Thật đúng là làm cho người ta xúc động muốn cắn một cái.

“Nhớ kỹ đấy, nàng là Vương phi của ta, không được chạy đi với người khác, biết chưa?” - ngón tay thon dài của Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt Úc Phi Tuyết, hô hấp nhẹ nhàng phả lên khuôn mặt Úc Phi Tuyết, cái cảm giác nhẹ nhàng mới mẻ này lại một lần nữa tràn ngập tất cả giác quan của Úc Phi Tuyết. Ký ức về hai lần trước hiện lên trước mắt.

Tại sao vậy? Vì sao không khí xung quanh đều trở nên loãng? Hít - thở - hít

Lãnh Dịch Hạo đột nhiên cười nói:

“Nha đầu, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ cái đại đầu quỷ nhà ngươi! Ngươi mau bỏ ta ra!” - Úc Phi Tuyết gầm lên với Lãnh Dịch Hạo.

“Suyt....” - Lãnh Dịch Hạo tỉnh táo lấy tay chặn miệng Úc Phi Tuyết.

Trong rừng cây, một trận gió lạ thường vang lên.

Ánh mắt Úc Phi Tuyết nhất thời sáng ngời, là Lãnh Dịch Khánh đến!

65. Làm Mấy Việc Vợ Chồng Nên Làm.

Làm mấy việc vợ chồng nên làm.

“Phi Tuyết....” - tiếng Lãnh Dịch Khánh từ không xa truyền đến.

“A.....” - Úc Phi Tuyết đang định cầu cứu, nào ngờ vừa mở miệng đã bị hai phiến mềm mại chuẩn xác ngăn chặn đôi môi.

Quả nhiên lại nữa rồi!

Úc Phi Tuyết trợn trừng mắt, cơ thể cứng đờ, hô hấp ngừng lại. Mặc cho cái cảm giác mới mẻ trong miệng kia lại một lần nữa làm cho cảm giác của nàng hồ đồ.

Lãnh Dịch Hạo tâm tình lại rất tốt, từng chút từng chút thương thức ‘mỹ thực’ trong lòng. Cầm khu mềm mại, ngọt ngào, rõ ràng chưa có ai bước vào, nơi đây là đặc quyền của hắn. Nghĩ vậy, tâm tình Lãnh Dịch Hạo tốt hẳn lên.

Chẳng qua nha đầu kia rõ ràng rất không có kinh nghiệm, chỉ hôn một chút thôi mà trở nên giống như bị ngạt hơi vậy sao?

Nếu không phải sợ nàng thật sự không thở được mà chết, để cho hắn từ nay về sau bị mắc cái tội danh ‘hôn’ chết Vương phi, hắn thực sự không nỡ buông ra món ngon bên miệng thế này. Lãnh Dịch Hạo lưu luyến ngẩng đầu.

Nào ngờ lần này, Úc Phi Tuyết phản ứng rất nhanh, vừa chạm được vào không khí, nàng kêu ầm lên trước tiên:

“A Khánh cứu ta....”

Lúc Lãnh Dịch Khánh trở về, không tìm thấy Úc Phi Tuyết. Hắn đầu tiên đã nghĩ đến - không hay rồi! Chỉ sợ là đệ đệ tốt của hắn lại muốn bắt nạt người rồi!

Đương nhiên hắn không thể nhìn Úc Phi Tuyết bị bắt nạt. Lãnh Dịch Khánh tìm kiếm xung quanh giống như người điên.

Vừa rồi trong mơ hồ nghe thấy tiếng kêu của Úc Phi Tuyết cho nên hắn đi vào một khu rừng nhỏ. Nhưng vì sao đột nhiên lại không nghe thấy tiếng kêu nữa?

Ngay lúc Lãnh Dịch Khánh quay người chuẩn bị rời đi, lần này, hắn chính xác nghe thấy tiếng cầu cứu của Úc Phi Tuyết:

“A Khánh cứu ta....”

”Phi Tuyết!Khánh nghe tiếng, phi thân đến.

Không ngờ tới khi hắn đến nơi lại nhìn thấy một cảnh - Úc Phi Tuyết nằm thẳng trên mặt đất, một đôi chân bạch ngọc trắng trẻo hiện ra dưới ánh trăng, cánh môi như hoa trôn bóng sáng loáng, vừa nhìn qua là biết mới bị hôn qua.

Một cổ lửa giận mãnh liệt bùng lên trong đầu, ánh mắt Lãnh Dịch Khánh bỗng nhiên lạnh lẽo, không kiềm chế được tay nắm chặt thành quyền.

Mà cái kẻ làm chuyện xấu kia vẫn đang nhàn nhã nằm nửa người bên cạnh nàng, trong miệng còn ngậm một ngọn cỏ đuôi chó lắc lắc, một tay chống đầu, tay kia thì ôm lấy eo Úc Phi Tuyết. Cười giống như một con mèo ăn vụng!

“A Khánh, cứu ta....” - Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt Lãnh Dịch Khánh nhìn nàng, giống như thấy được tiểu sư phụ.

Tiếng Úc Phi Tuyết kêu cứu hoàn toàn đập tan lý trí của Lãnh Dịch Khánh, lửa giận dâng lên như hồng thủy, “xoạt” một tiếng, trường kiếm được rút ra khỏi vỏ. Mũi kiếm lao thẳng vào cổ Lãnh Dịch Hạo.

“Đệ đã làm gì nàng?” - tiếng Lãnh Dịch Khánh lạnh lẽo như băng, lửa giận trong ánh mắt bắn ra bốn phía.

“Bọn đệ chỉ làm mấy việc vợ chồng nên làm thôi, sao vậy? Đại ca có ý kiến sao?”

Lãnh Dịch Hạo dùng tay tào nhả đẩy lưỡi kiếm sắc nhọn ra, nở một nụ cười quyến rũ với Lãnh Dịch Khánh.

66. Tên Này Đùa Như Thật!

Tên này đùa như thật!

Lãnh Dịch Khánh nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, trường kiếm trong tay hơi run run, giống như một con linh xà đã sẵn sàng rời động.

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo, quay người giải huyết đạo

Lãnh Dịch Khánh nghĩ Lãnh Dịch Hạo lại muốn chạm vào Úc Phi Tuyết, trường kiếm sắc bén bất ngờ đâm về hướng Lãnh Dịch Hạo, làm Lãnh Dịch Hạo lùi về sau một bước để hấn rời xa Úc Phi Tuyết.

Gần như cùng lúc, Lãnh Dịch Khánh phi thân lại ôm lấy Úc Phi Tuyết vẫn nằm yên trên mặt đất:

“Nàng sao rồi?”

“Giải huyết đạo cho ta trước đã!” - cái tên ngu ngốc này! Úc Phi Tuyết gấp đến mức muốn cắn người.

Một bóng màu xám xuất hiện, là ngọn cỏ đuôi chó vừa rồi, mang theo một cỗ nội lực mạnh mẽ, vừa vạn tách Lãnh Dịch Khánh và Úc Phi Tuyết ra.

“A...” - Úc Phi Tuyết vừa được giải khai huyết đạo, còn chưa đứng vững đã bị đánh lùi về phía sau một bước, lão đảo thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

Ngay lập tức bóng Lãnh Dịch Hạo lao đến, cánh tay ôm lấy Úc Phi Tuyết vào trong lòng:

“Vương phi yêu quý, không bị dọa sợ chứ?”

“Buông nàng ra!” - Lãnh Dịch Khánh trừng mắt, giận dữ vung kiếm đến.

Lãnh Dịch Hạo không thèm chớp mắt lấy một cái, nở nụ cười nhàn nhã mà hấp dẫn.

Mũi kiếm Lãnh Dịch Khánh đã kề sát đến cổ Lãnh Dịch Hạo, chỉ cần dùng thêm chút sức nữa là có thể đâm thủng yết hầu của hắn.

Mặt Lãnh Dịch Hạo vẫn không đổi sắc, vẫn cười như cũ. Tay Lãnh Dịch Khánh lại run run.

“Thả ta ra!” - Úc Phi Tuyết ra sức mở cánh tay Lãnh Dịch Hạo, lúc này mới phát hiện không khí có vẻ không hợp lý.

Khuôn mặt Lãnh Dịch Khánh co giật, ngón tay cầm kiếm trở nên trắng bệch. Tên này đùa như

“Này, đừng kích động, đừng kích động!” - Úc Phi Tuyết dùng tay đẩy kiếm Lãnh Dịch Khánh ra, nàng cũng không muốn vì nàng mà huynh đệ nhà người ta trở thành hai kẻ tự giết lẫn nhau, vậy thì tội nghiệt của nàng sẽ rất lớn!

Trong lòng Lãnh Dịch Khánh có một dòng nước ầm chảy qua - không ngờ lúc này nàng còn suy nghĩ cho hắn, sợ hắn trong lúc xúc động giết Lãnh Dịch Hạo sau này sẽ hối hận. Lãnh Dịch Khánh nghĩ đến việc này, đột nhiên cầm lấy cánh tay Úc Phi Tuyết:

“Phi Tuyết, đi với ta!”

“A?” - Úc Phi Tuyết nghĩ mình đang nghe nhầm.

“Chúng ta không đi Ấp Thành. Chân trời góc biển, nàng muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi đến đó. Lưu lạc thiên nhai. Nàng đồng ý không?” - ánh mắt sáng ngời của Lãnh Dịch Khánh nhìn Úc Phi Tuyết, chỉ cần nàng gật đầu, cho dù mọi người khắp thiên hạ có phản đối, hắn cũng không để ý.

“A?” - Lưu lạc thiên nhai? Lời này nghe sao thật quen tai. Tiểu sư phụ cũng từng nói như vậy.

Cùng tiểu sư phụ lưu lạc thiên nhai, đây cũng là ước mơ lớn nhất của nàng. Nhưng tiểu sư phụ đang ở Ấp Thành chờ nàng.

“Phi Tuyết.....” - Chẳng lẽ nàng không muốn? Trên khuôn mặt của Úc Phi Tuyết xuất hiện một tia do dự làm cho ánh mắt Lãnh Dịch Khánh đột nhiên tối sầm mất mát.

“Nàng không muốn đi cùng ta sao?”

Úc Phi Tuyết khó khăn cười gượng, đôi mắt đảo toán loạn, chỉ không dám nhìn vào mắt Lãnh Dịch Khánh:

“Cái này.....ây.....”

Nàng muốn lưu lạc thiên nhai, nhưng không phải là cùng Lãnh Dịch Khánh.

Lãnh Dịch Hạo, báo ứng của người đến rồi!

Nàng muốn lưu lạc thiên nhai, nhưng không phải là cùng Lãnh Dịch Khánh.

Trên khuôn mặt nhỏ của nàng viết rõ ràng lời cự tuyệt, nổi mắt mắt trong mắt Lãnh Dịch Khánh lặng lẽ lan tràn thành một nỗi đau đớn kịch liệt. Thì ra nàng không phải vì hắn, mà là vì Lãnh Dịch Hạo.

Mắt Lãnh Dịch Hạo hơi nheo lại, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, khóe môi vẫn mang theo nụ cười nhẹ như cũ:

“Đại ca, xem ra, tiểu nha đầu không muốn đi theo huynh. Phải không, nha đầu?”

“Cút ngay!” - cái tên đáng ghét này, ngay cả huynh đệ của mình cũng chèn ép, đúng là không phải người!

Thù mới hận cũ cùng nhau xộc đến, Úc Phi Tuyết không khách khí tung một chưởng đánh. Lãnh Dịch Hạo thoải mái né tránh, sau đó phi thân lui về phía sau vài bước, đắc ý cao giọng nhún mày:

“Đánh không trúng rồi!”

Úc Phi Tuyết tức giận vung tay theo sát.

Lãnh Dịch Khánh im lặng không nói gì nhìn theo bóng Lãnh Dịch Hạo và Úc Phi Tuyết bay tới trốn lui.

Lãnh Dịch Hạo chỉ tránh né không tấn công, mỗi lần Úc Phi Tuyết sắp đánh được, hắn liền phi thân né tránh, làm cho Úc Phi Tuyết vừa tức vừa bực, vì thế đuổi theo không tha, kết quả bị Lãnh Dịch Hạo dẫn đi càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt Lãnh Dịch Khánh.

Đêm không tiếng động, khu rừng nhỏ trong ánh trăng mờ mịt lại quay về với sự yên tĩnh trước đó. Gió đêm, thổi bay trường sam của hắn, bóng dáng cao lớn của Lãnh Dịch Khánh trong khu rừng tĩnh lặng trở nên vô cùng cô đơn.

Lãnh Dịch Khánh bỏ đi. Đi trong vô thanh vô tức.

Úc Phi Tuyết tức giận. Rất tức giận, rất tức giận. ên biến thái chết tiệt, Lãnh Dịch Hạo thối tha, dám đối xử với nàng như vậy! Còn làm A Khánh tức giận bỏ đi! Thù này nàng phải báo, thề không bỏ qua!

Lãnh Dịch Hạo hí mắt, nhìn thoáng qua bóng dáng giận dữ của Úc Phi Tuyết, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn biết nàng sẽ trở về.

Nha đầu ơi là nha đầu, nàng không đi cùng Lãnh Dịch Khánh, tuyệt đối không phải là vì ta. Như vậy, rốt cục là vì sao nàng lại cự tuyệt Lãnh Dịch Khánh? Đừng để cho ta biết nàng có mục đích khác. Nếu không, nàng sẽ hối hận vì đã chọn đi theo ta.

Úc Phi Tuyết quả nhiên quay lại rất nhanh, chẳng qua là, nàng không phải trở về một mình.

“Các người.....” - Lãnh Dịch Hạo chậm rãi đánh giá vài vị đại hán lực lưỡng ngốc nghếch trước mặt, đôi mắt dài hơi đảo, dễ dàng bắt được bóng dáng Úc Phi Tuyết đang đứng cách đó không xa cười gian như một tên cướp. Vì thế hắn chớp mắt, nở một nụ cười nhẹ:

“Các vị tìm ta?”

“Vô nghĩa! Đứng lên cho lão tử!” - Bất người tiền tài thay người tiêu tai. Vài tên nam nhân hung thần ác sát cao lớn thô kệch rống lên với Lãnh Dịch Hạo.

Nha đầu kia tìm đâu ra mấy tên ngu ngốc to con này vậy? Lãnh Dịch Hạo lười biếng uốn lưng. Nàng sẽ không ngốc nghếch đến mức cho rằng mấy cái tên to con đần độn này sẽ thay nàng báo thù chứ?

Úc Phi Tuyết nhún mày xem diễn.

Có phải ngu ngốc to xác hay không, lát nữa sẽ rõ. Về việc nàng kiếm ở đâu ra ấy à, nàng Úc Phi Tuyết là nhân vật nào? Làm loạn mười tám sông bạc lớn trong kinh thành cũng không tìm được thân cớ bạc nào là đối thủ! Nếu thật sự bức ép nàng, đi đến sông bạc mượn chút tiền thuê lấy vài người thì có gì là khó!

Lãnh Dịch Hạo, báo ứng của người đến rồi!

67. Giày Vò Nam Nhân

Giày vò nam nhân

Úc Phi Tuyết giật giật chân mày, vài gã nam nhân vóc dáng cao lớn liền tiến lên động thủ chuẩn bị đánh người.

Đương nhiên, bọn họ không có khả năng là đối thủ của Lãnh Dịch Hạo. Chỉ trong nháy mắt đã ngã chổng vó trên mặt đất, đau đớn rên rừ rừ. Dĩ nhiên là Lãnh Dịch Hạo thủ hạ lưu tình nên bọn họ còn sống.

Úc Phi Tuyết thấy thế, chẳng những không lo lắng, ngược lại còn cười càng thêm quyến rũ.

Lãnh Dịch Hạo nhắm mắt, sao lại thế này, trước kia không phát hiện nữ nhân này bộ dạng lại đẹp mắt như vậy. Ăn ngon mặc đẹp, nữ nhân này đã bắt đầu trở nên xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào giống quả táo, làm cho người ta không nhận được chỉ muốn cắn một cái. Dáng người cũng không khô quắt giống như trước, ngược lại trở nên yếu điệu nở nang hơn.

Lãnh Dịch Hạo lắc lắc đầu, Úc Phi Tuyết trước mắt cười tươi sáng lại trở nên càng thêm quyến rũ. Chỉ nhìn nàng mỉm cười đã làm cho hắn nhanh chóng có phản ứng.

Không hay rồi! Lãnh Dịch Hạo trong lòng giật mình, nữ nhân chết tiệt, lại dám hạ xuân dược với hắn!

“Lãnh Dịch Hạo, cho dù ngươi thông minh, ngươi cũng nhất định không thể ngờ rằng ta sẽ đem dược đồ trên người bọn họ. Chỉ cần ngươi chạm tới bọn họ chắc chắn chết không thể nghi ngờ!” - Úc Phi Tuyết cười vô cùng xảo quyệt.

“Ah, không không không, phu quân yêu quý của ta, ta sao nỡ để chàng chết được, ý ta là, ngươi nhất định không trốn thoát khỏi bàn tay của bản cô nương ta đâu!” - Úc Phi Tuyết cười càng tươi.

Nhìn Lãnh Dịch Hạo tay nắm thành quyền, sắc mặt xanh mét, tâm tình Úc Phi Tuyết vô cùng tốt. Nàng bắt đầu hiểu vì sao Lãnh Dịch Hạo thích làm cho nàng tức giận như vậy. Thì ra, nhìn bộ dáng tức giận của đối phương thật sự quá thú vị!

Lãnh Dịch Hạo không còn sức lực cãi nhau với nàng, ánh mắt trầm xuống, lập tức cố gắng vận khí bức độc nhưng lại phát hiện dùng nội lực bản thân đối phó với loại độc dược này giống như dùng tay vào đá vậy, dùng hết sức lực của bản thân nhưng lại không hề gây thương tích cho đối phương.

“À, đúng rồi, ta quên nói cho ngươi biết, loại dược này, tên là Xuân Nhật Ngưng Hương Tán. Ngươi chắc là cũng nghe qua rồi. Nó là cực phẩm trong các loại xuân dược. Ta mất rất nhiều công sức mới tìm được nó! Nó có thể rút đi tất cả nội lực của ngươi, đồng thời kích thích mạnh mẽ trí tưởng tượng của ngươi, sau đó biến giấc mộng của người thành sự thật!”

Trong sách thuốc của nhị sư phụ ghi lại như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy, nhìn dáng vẻ của Lãnh Dịch Hạo, lời trong sách thuốc quả nhiên không sai!

Úc Phi Tuyết cười khanh khách chọn một vị trí đẹp, vừa hảo tâm lại kiên nhẫn từ từ giải thích.

Để tìm được loại dược “giày vò nam nhân” này, nàng đã phải chạy đến không ít nơi:

“Hơn nữa dược này dược tính rất mạnh, chỉ cần một giọt nhỏ cũng đủ để giết chết tất cả ý chí của một người, cho dù tự chủ của người có mạnh trở lại, cũng tuyệt đối không đến nữa nén hương.”

Trước mặt Lãnh Dịch Hạo bắt đầu hiện lên ảo ảnh, một đám nam tử cao lớn thô kệch kia biến thành một đám nữ nhân vô cùng kiều diễm, lắc lư vòng eo đi về phía hắn.

Mà đám nam nhân béo ú to con đàn độn kia dĩ nhiên kia cũng trúng chiêu của Úc Phi Tuyết, bọn họ cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác, Lãnh Dịch Hạo trước mắt bọn họ giống như một nữ tử xinh đẹp tuyệt thế.

68. Rối Loạn Hô Hấp Nặng Nề

Rối loạn hô hấp nặng nề

Sắc mặt Lãnh Dịch Hạo xanh mét, lại không nói được một lời. Hai quyền nắm chặt cùng với gân xanh nổi lên ở trán cho thấy hắn gần như đã mất đi khả năng tự kiểm soát và ngăn chặn tức giận đến cực điểm.

Nhìn bộ dáng của hắn, Úc Phi Tuyết cười đến nghiêng ngả. Ha ha! Lãnh Dịch Hạo, người có ngày hôm nay!

“Lãnh Dịch Hạo, ta biết bây giờ ngươi còn nghe được tiếng ta nói chuyện, ta cũng biết, với nội lực của ngươi, cũng có thể áp chế được một thời gian, nhưng mà loại độc được này ngươi không có biện pháp chống cự đâu. Nội lực của ngươi, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ trong chốc lát. Cho nên nếu bây giờ ngươi cầu xin ta tha thứ, có lẽ ta sẽ xem xét cho ngươi giải được, thế nào?”

Lãnh Dịch Hạo tái mét mặt mày không nói được lời nào, con ngươi hẹp dài đột nhiên lóe lên một ánh sáng u ám.

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, thời gian của ngươi cũng không còn nhiều đâu.” - Úc Phi Tuyết đắc ý cười.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi đánh bản cô nương lúc trước, sau đó điểm huyết đạo của bản cô nương, hôm nay chỉ là trừng phạt nho nhỏ, nếu ngươi sẵn sàng đáp ứng, về sau bản cô nương ta nói gì nghe nấy, ta nói một ngươi không được nói hai, ta nói đông ngươi tuyệt không được nói tây, ta sẽ cho ngươi giải được, thế nào?”

Úc Phi Tuyết biết, cái tên này còn tinh ranh hơn quỷ, bắt được cơ hội như thế này cũng không dễ dàng gì, cho nên, một khi có cơ hội, đương nhiên phải hạ được mạnh.

Quân tử báo thù, ngay ngày hôm nay. Đừng trách bản cô nương tàn nhẫn, là Lãnh Dịch Hạo ngươi trêu chọc ta trước!

Úc Phi Tuyết cười khanh khách nhìn đám nam nhân kia đang tiến về phía Lãnh Dịch Hạo từng bước một, nhìn khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần, Úc Phi Tuyết đồng thời cũng đếm thầm trong bụng: một.....hai.....

Nếu nàng đoán không sai, nàng đếm tới ba, Lãnh Dịch Hạo nhất định sẽ đầu hàng.

“Ba.....”

Đột nhiên, trước mặt sáng loáng lên một cái, một trận nổ ầm ầm, Úc Phi Tuyết trợn mắt há mồm nhìn Lãnh Dịch Hạo trong nháy mắt đánh ngã mấy tên nam tử to con kia, sau đó quay người đi đến trước mặt nàng.

Đây, đây, cái tên này còn là người không vậy? Ngay cả Xuân Nhật Ngưng Hương Tán cũng không khống chế được hắn, hắn vẫn còn sức đánh người?! Úc Phi Tuyết run rẩy khóe miệng, bị hắn giáng sét xuống không nói được câu nào. Khinh địch rồi!

Hô hấp nặng nề phả lên khuôn mặt của Úc Phi Tuyết, chuông cảnh báo trong lòng Úc Phi Tuyết đột nhiên kêu lên mãnh liệt.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Úc Phi Tuyết quay người bỏ chạy, nào ngờ vẫn chậm! Nàng vừa bước được một bước, bên hông bị người lôi kéo, cả người ngã mạnh vào lòng Lãnh Dịch Hạo.

Úc Phi Tuyết xoay tay định gỡ ra, nào ngờ Lãnh Dịch Hạo giống như sớm có phòng bị, cầm lấy bàn tay của nàng, trong nháy mắt đem cánh tay nhỏ bé kia xoay lại sau người nàng.

Vì thế, cơ thể Úc Phi Tuyết dán chặt vào trước ngực Lãnh Dịch Hạo, nàng nhạy cảm cảm giác được Lãnh Dịch Hạo khác hẳn với bình thường, nhiệt độ cơ thể cực nóng và hô hấp bị rối loạn nặng nề.

“A Khánh! Cứu ta!” - Úc Phi Tuyết đột nhiên hướng về phía sau Lãnh Dịch Hạo kêu to.

69. Đè Chết Người Rồi! Cứu Mạng Với!

Đè chết người rồi! Cứu mạng với!

“A Khánh! Cứu ta!” - Úc Phi Tuyết đột nhiên hướng về phía sau Lãnh Dịch Hạo kêu to.

Trong thoáng chốc Lãnh Dịch Hạo quay đầu, Úc Phi Tuyết như bay thoát ra khỏi ôm ấp của hắn, quay người muốn chạy trốn.

Xuân Nhật Ngưng Hương Tấn chết toi! Trong sách thuốc nói, nam nhân sau khi ăn nó nội lực sẽ hoàn toàn biến mất, xuất hiện ảo ảnh.

Nếu sách thuốc không viết sai, thì tức là nàng phí năm trăm bạc mua phải hàng giả kém chất lượng rồi!

Úc Phi Tuyết nhón chân một cái, lách qua cửa sổ, nào ngờ có người vừa mới ra khỏi cửa sổ, trên chân đã bị một lực kéo mạnh lại, cơ thể vừa mới đi ra ngoài dò xét đã lại bay trở về, hơn nữa còn ngã thật mạnh lên giường.

Vừa rồi vài tên nam tử cái cao lớn dĩ nhiên đã bị ngất đi rồi, ngã chổng vó trên mặt đất. Lãnh Dịch Hạo dẫm lên cơ thể to xác của bọn họ, từng bước một đi tới. Lửa giận trong ánh mắt đỏ tươi của hắn ra xung quanh, vì tác dụng của dược tính mà bước chân có vẻ nặng nề, làm cho hắn giống một con báo sẵn nguy hiểm. Ấy, báo sẵn phát dục, thật nguy hiểm.

“Giải được, ta đưa giải được cho ngươi!” - Úc Phi Tuyết trước giờ vẫn là hảo hán không tính thiệt hơn trước mắt, ném ra một cái bình sứ nhỏ về phía Lãnh Dịch Hạo.

Hàng giả kém chất lượng rồi! Úc Phi Tuyết hận mụ tú bà xấu xa ở kỹ viện kia đến tận xương tủy!

Nào ngờ Lãnh Dịch Hạo cũng không hề cảm kích, vung cánh tay lên, bình sứ đập vào vách tường, vỡ vụn.

Bình sứ trống rỗng.

Sắc mặt Lãnh Dịch càng thêm u ám.

Úc Phi Tuyết sợ hãi lui vào trong giường. Chưa bao giờ thấy qua sắc mặt này của Lãnh Dịch Hạo, đường nét trên khuôn mặt tuấn tú căng ra, giống như được khắc sâu bằng dao, tà khí ngày thường trong đôi mắt bây giờ phát ra sáng lạnh, ngay cả khí chất thanh tao nhàn nhã ngày thường cũng biến mất gần như hoàn toàn, trở nên lạnh lẽo u ám, thù địch tràn ngập.

Ahhh! Đến mức này sao?!

“Này, ta đùa đấy, ta đi lấy giải được cho ngươi!” - Úc Phi Tuyết nghiêng người muốn chạy trốn, nào ngờ giây tiếp theo, trời xoay đất chuyển, ngã lên trên giường. Mà cơ thể Lãnh Dịch Hạo cũng đè ép xuống kín không kẽ hở.

“Ngươi nặng quá, đè chết người rồi! Cứu mạng với!” - Úc Phi Tuyết khóc không ra nước mắt. Sớm biết cái thuốc này không khống chế được hắn, nàng sẽ không dùng phương pháp ngu ngốc như vậy! Mua dây buộc mình đây mà!

“Câm miệng!” - tiếng Lãnh Dịch Hạo cộc cằn kèm theo sự tức giận. Hơi thở dồn dập phả lên mặt Úc Phi Tuyết, hoàn toàn mất đi hương vị nhẹ nhàng thoải mái ngày thường, ngược lại có một loại hơi khí trầm đục nồng đậm làm cho Úc Phi Tuyết rất không thoải mái.

Từ nhỏ đã ở trong hiệu thuốc bắc làm loạn, Úc Phi Tuyết nhanh chóng ý thức được, đây là trúng độc! Không phải độc bình thường!

“Ngươi.....” - Úc Phi Tuyết nghi hoặc nhìn khuôn mặt Lãnh Dịch Hạo gần trong gang tấc. Nàng quen thuộc dược tính, dược vừa rồi nàng hạ với Lãnh Dịch Hạo, chỉ là xuân dược bình thường, tuyệt đối không giống với tất cả độc tính thể hiện ra ngoài trên người Lãnh Dịch Hạo giờ phút này.

Nói cách khác, không liên quan đến nàng.

“Nàng dám hạ độc với ta!” - bàn tay to của Lãnh Dịch Hạo bỗng nhiên bóp chặt cổ Úc Phi Tuyết, hấn xuống tay rất mạnh, làm cho Úc Phi Tuyết gần như ngạt thở.

“Cổ.....sắp đứt rồi.....” - Úc Phi Tuyết giãy dựa khó khăn nói ra một câu. Cổ của nàng bị người ta bóp, trên bụng còn bị cái gì đó nóng rực đè lên rất mạnh, làm cho nàng không thể hô hấp.

Lãnh Dịch Hạo chẳng những không buông tay, sắc mặt ngược lại càng lúc càng lạnh, ánh mắt ngày thường tà khí giống như hàn băng ngàn năm ngưng tụ, hai tay bóp chặt lấy cổ Úc Phi Tuyết, giống như là giãy tiếp theo sẽ bóp đứt cổ nàng.

Thật sự không thể thở được rồi! Úc Phi Tuyết ra sức quay cổ nhưng lại bất lực. Đúng lúc này, nàng cảm nhận rõ ràng được, cái thứ gì đó nóng rực vẫn đè lên bụng nàng đã di chuyển đến giữa hai chân, gắt gao xuống đến nơi mềm mại của nàng, cảm giác xa lạ mà kích thích này làm cho toàn thân nàng run lên!

70. Nàng Phải Phụ Trách Dập Lửa

Nàng phải phụ trách dập lửa

Lãnh Dịch Hạo chết tiệt! Đến mức này sao?! Chỉ vì vậy mà muốn giết nàng?

Lúc trước hấn bắt nạt nàng, nàng cũng không nhỏ mọn như vậy! Lại còn giấu một cây gậy đâm vào mông Úc Phi Tuyết cũng nổi giận rồi....

Con hồ mà không ra uy người lại nghĩ ta là con mèo bệnh! Tốt xấu gì nàng cũng có võ công đầy người, ai sợ ai chứ! Nàng vừa nhắc đến liền tức giận, một cước đá văng Lãnh Dịch Hạo ra.

Lãnh Dịch Hạo nghiêng người tránh, Úc Phi Tuyết vung tay một lần nữa đánh qua. Lần này, nàng cũng không lưu tình.

Là người trêu chọc ta trước đây!

Nào ngờ quyền của Úc Phi Tuyết vừa vung ra, cơ thể lại một lần nữa bị đè xuống dưới. Thì ra không phải nàng chạy trốn thành công, mà là có người cố ý dung túng. Thừa dịp nàng cố đứng dậy, lập tức “roẹt” một cái, quần áo trên người nàng từng mảnh một rách vụn, lại tiện tay đẩy nàng lên giường. Trên người Úc Phi Tuyết trong nháy mắt chỉ còn lại một cái yếm đỏ tươi.

“A.... lưu manh!” - dấm cởi quần áo của nàng!

Úc Phi Tuyết luống cuống tay chân muốn che đi cơ thể trần trụi của mình lại bị Lãnh Dịch Hạo bắt được hai tay.

“Lãnh Dịch Hạo!” - Úc Phi Tuyết quát lên giận dữ. Việc này có thể bỏ qua thì còn cái gì không thể cho qua nữa! Nhưng chênh lệch giữa nam và nữ quá lớn, Úc Phi Tuyết có một bụng tức giận lại bất lực.

“Không phải nàng muốn chơi xuân được sao? Bản vương gia chơi với nàng!” - Lãnh Dịch Hạo đặt hai tay Úc Phi Tuyết lên đỉnh đầu, một bàn tay cũng đủ để kẹp chặt nàng.

Hắn đang tức giận, rất tức giận! Nha đầu này lại dám hạ được với hắn! Tức giận ồ ạt tràn đến như nước lũ làm cho hắn hận không thể bóp chết nàng!

Hắn hận nhất kẻ nào hạ được hắn!

Nhưng khi ánh mắt hắn chạm đến cơ thể trắng nõn như ngọc của nàng, tức giận trong cơ thể ngược lại bị một loại cảm giác khô nóng thay thế, hơi thở khô nóng này đang tăng lên chóng mặt, rít gào, gặm nhấm từng tế bào

Không phải chưa hôn nàng, cũng không phải chưa cùng nàng đồng giường cộng chăn, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể của nàng.

Có lẽ là tác dụng của xuân dược, ở trong mắt hắn, thân thể của nàng trơn bóng như trân châu vừa ra khỏi nước, vì ngưỡng ngừng mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng đáng yêu, vết ửng hồng kia kéo dài đến trước ngực của nàng, trốn vào bên trong cái yếm đỏ tươi, làm cho người ta không nhìn được muốn vạch cái yếm ra để nhìn đến tận cùng!

“Buông ta ra!” - Úc Phi Tuyết cố gắng giãy dụa, lại cảm thấy rõ ràng ‘cây gậy’ kia lại tới nữa! Lúc này không chỉ đặt ở nơi mềm mại của nàng, mà còn nhảy dựng lên nữa, sẵn sàng chờ xuất phát.

Một nỗi sợ hãi chưa từng có tăng lên không thể giải thích.

Lãnh Dịch Hạo không vội hôn môi nàng, mà cúi đầu, cắn vành tai của nàng, cái cắn nhẹ mang theo trừng phạt.

Cơ thể Úc Phi Tuyết run lên theo từng dấu răng của hắn làm cho Lãnh Dịch Hạo không nhìn được nở nụ cười.

Nha đầu này đúng là có thể làm cho hắn tức chết lại cùng có thể làm cho hắn cười đến chết!

Dám hạ được với hắn! Hắn nhất định nhất định sẽ bắt nàng trả giá đắt!

Nhưng giờ phút này nàng lại ngây ngô đến mức cực kỳ đáng yêu, làm cho người ta không nhìn được muốn cười lớn, muốn yêu thương. Một loại cảm xúc mềm mại lặng lẽ nảy sinh.

Lãnh Dịch Hạo cảm thấy chính mình đã bị nha đầu kia làm cho điên rồi!

Cuối cùng, hắn lựa chọn bỏ qua tất cả cảm xúc, với tốc độ nhanh nhất, một tay cởi hết quần áo trên người mình.

“Người..... muốn làm gì?” - tùy tiện cởi quần áo là lưu manh!

“Nàng nên chịu trách nhiệm cho những việc mình làm!” - Lãnh Dịch Hạo nói, lập tức cúi đầu, ngăn chặn đôi môi của nàng.

Lại nữa rồi! Cái cảm giác này lại tới nữa! Úc Phi Tuyết nhất thời ngừng hô hấp.

Chỉ có điều lần này khác hai lần trước đó, lúc này đây da thịt nóng cháy của Lãnh Dịch Hạo trực tiếp dán lên người nàng, quan hệ da thịt xa lạ kia làm cho cơ thể nàng không tự chủ được mà mềm xuống.

Mà nụ hôn của Lãnh Dịch Hạo rõ ràng cũng mang theo trừng phạt, hắn bừa bãi hút lấy mật ngọt trong môi nàng, bàn tay kia cũng không khách khí thăm dò trên cơ thể mềm mại của nàng. Cuối cùng kéo thứ che đây cuối cùng trên người nàng xuống, cái yếm đỏ tươi bay trong gió, cô đơn rơi xuống giường.

Hơi thở xa lạ và một thứ cảm giác chưa từng có lao đến như thủy triều, có chuyện gì thế này, bàn tay Lãnh Dịch Hạo giống như mang theo ma lực vô tận, bàn tay của hắn chạm đến chỗ nào cũng khiến cho nàng run rẩy từ tận đáy tâm hồn. Cảm giác này chưa bao giờ có này lại trong nháy mắt ồ ạt đến như thác lũ.

Nàng lại một lần nữa cảm nhận được rõ ràng, Lãnh Dịch Hạo lại dùng gậy đâm nàng! Hơn nữa cây gậy kia nóng như lửa, nhảy dựng lên, làm cho cả cơ thể nàng cũng trở nên khô nóng.

Úc Phi Tuyết lại bị cái cảm giác xa lạ mà kịch liệt này làm cho trống rỗng, quên cả giãy dụa, quên cả hô hấp.

Cảm giác tê dại lao đến từng đợt từng đợt như thủy triều, xô nàng lên trên bờ biển, nàng chỉ cảm thấy không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, càng ngày càng ít.....

Người dưới thân ngừng phản kháng dường như là trong ý của Lãnh Dịch Hạo, chút lý trí còn sót lại làm cho hắn ngừng đầu lên, nhìn người bị mình hôn giống như sắp ngất xỉu, Lãnh Dịch Hạo vừa tức giận vừa buồn cười.

Nha đầu vô dụng! Không phải nàng muốn nghịch xuân dược sao? Chỉ là hôn một chút sờ một chút thôi mà đã hôn mê, nếu thật sự phải làm cái việc kia, có phải nàng sẽ chết luôn không?

Mặc kệ, thân thể hần khô nóng đến khó chịu, nhất là vùng bụng dưới, giống như là sắp nổ. Nha đầu, là nòng muồn dừa, nòng sẽ phụ trách dập lửa

Lãnh Dịch Hạo cúi đầu, hôn lên cái cổ trắng ngần của Úc Phi Tuyết, hôn một đường thăm dò từ cổ của nòng cắn xuống đến trước ngực nòng.

Quả nhiên đúng như hần suy nghĩ, vết đỏ kia vẫn kéo dài đến trước ngực nòng, ngay cả nụ hoa của nòng cũng đắm chìm bên trong một mảnh đỏ sẫm. Quả nhiên là ‘kỳ quan’ hiếm thấy!

Một tia lý trí cuối cùng của Lãnh Dịch Hạo hoàn toàn bị hút ra, khát vọng cực độ tràn ngập tất cả các giác quan của hần, hần cởi bỏ trói buộc cuối cùng trên người, nhắm ngay đến mỹ thực của hần, chuẩn bị ăn cơm!

71. Một Người Thật Cô Đơn Thật Nhàm Chán

Một người thật cô đơn thật nhàm chán

Thứ cứng rắn nhất của hần, đang chính xác đặt ở cảm khu mềm mại nhất không phòng vệ của nòng....

Đúng lúc này, lông mày Lãnh Dịch Hạo giật giật. Có một cỗ khí lạnh lẽo vô cùng, kể từ lúc vùng bụng dưới nhanh chóng phát nổ, nhất thời nuốt lấy toàn bộ ý thức của hần. Cảm giác này đến quá nhanh chóng, làm cho hần không có một chút phòng bị mà hôn mê bất tỉnh.

Úc Phi Tuyết bị lửa nóng của Lãnh Dịch Hạo làm cho choáng váng đầu óc. Vất vả lắm mới có được cơ hội thở dốc, nòng vùng một quyền đánh Lãnh Dịch Hạo sang một bên, sau đó thở hổn hển.

Lãnh Dịch Hạo chết tiệt, đồ lưu manh! Cởi hết quần áo của nòng ra rồi!

Úc Phi Tuyết luống cuống kéo chăn che đi cơ thể trơn bóng của mình, lại bỗng nhiên cảm thấy phản ứng của Lãnh Dịch Hạo có chút không thích hợp.

Tên biến thái này làm sao vậy?

Úc Phi Tuyết lấy tay đẩy đẩy Lãnh Dịch Hạo.

A! Không phải chứ, hôn mê

Hơn nữa Lãnh Dịch Hạo một giây trước cơ thể còn nóng rực, lúc này lại trở nên lạnh như băng, hơi thở cũng rất không ổn định.

“Người làm sao vậy?” - Úc Phi Tuyết nắm lấy cổ tay hần, cẩn thận bắt mạch, đôi mày liễu nhất thời cong thành ngọn đồi.

Đúng là hần trúng độc! Hơn nữa đây không phải độc bình thường, là Mạc Tình Thương.

Mạc Tình Thương, một loại độc cực kỳ âm lạnh đến từ Tây Vực. Người trúng cổ, không chỉ gương mặt bị phá hủy hoàn toàn, trở nên xấu xí không chịu nổi, hơn nữa vào ngày trúng cổ mỗi năm, đều bị khí lạnh công tâm, sống không bằng chết. Hơn nữa theo mạch tượng của hần, hần trúng độc chắc đã rất lâu.

Nhưng mà không giống! Úc Phi Tuyết lấy tay kéo kéo mặt Lãnh Dịch Hạo, khuôn mặt tuần tú này là thật, chắc chắn không phải da người giả. Điểm này không giống với miêu tả của sách thuốc.

Nhưng mà hình như bây giờ không phải thời điểm để nghiên cứu, mau mau cứu hần, nếu không hần sẽ thật sự sống không bằng chết.

Lãnh Dịch Hạo kia, gặp được bản cô nương xem như người may mắn! Trong thiên hạ, chỉ có hai người có thể giải cổ này. Một người chính là sư phụ vĩ đại của nòng, một người khác, đương nhiên chính là nòng.

Trong một tiểu viện nhỏ vắng vẻ bên ngoài thành tây.

Lãnh Dịch Hạo cuối cùng cũng tỉnh lại.

Cơ thể hắn không hề rét run, cũng không khó chịu giống như lúc phát độc trước kia. Cử động tay chân, hắn lại có thể cử động tự nhiên.

“Người tỉnh rồi? Uống thuốc!” - nể tình hắn còn phải đưa nàng đi Ấp Thành, nàng dùng đến tài năng, lại đến sòng bạc “mượn” tiền, lại mua thuốc rồi sắc thuốc bận rộn cả một ngày. Rốt cục thì hắn đã tỉnh.

Lãnh Dịch Hạo quay người lại, tay chống lấy tấm ván gỗ trên giường. Rõ ràng là không hiểu được tình hình hiện tại

“Nào, thuốc bản cô nương tự tay sắc, người có lộc ăn rồi.....”

Nào ngờ “bang” một tiếng, Lãnh Dịch Hạo hất tay, thuốc bị đổ, tràn ra mặt đất.

“A! Nóng quá!” - Úc Phi Tuyết nhảy lên, tên biến thái đánh đổ mất thuốc mà nàng vất vả sắc, còn cố ý làm bỏng nàng. coi nàng là người dễ bắt nạt lắm sao?

Úc Phi Tuyết không khách khí vung một quyền qua! Lãnh Dịch Hạo nghiêng người tránh được, đồng thời bắt lấy cổ tay nàng, kéo nhẹ, Úc Phi Tuyết liền ngã vào trong lòng hắn.

“Người buông ra! Đồ biến thái! Người có biết bản cô nương ta từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tự tay sắc thuốc không, người lại đánh đổ! Người không phải là người! Người @#\$%^! @...” - Úc Phi Tuyết mắng mỗ chửi bới Lãnh Dịch Hạo một trận.

Lãnh Dịch Hạo lần này không “hai quân đối chọi” với nàng giống như trước kia, chỉ mím môi không nói câu nào. Từ lúc hắn tỉnh lại đến bây giờ, trên mặt hắn cũng không tỏ thái độ gì.

“Người bỏ ta ra!” - sao lại giữ nàng chặt như vậy! Úc Phi Tuyết mắng đủ rồi lại phát hiện từ đầu tới đuôi chỉ có một mình nàng độc thoại, Lãnh Dịch Hạo cơ bản khinh thường không tranh cãi với nàng. Một người tranh cãi thì còn có ý nghĩa gì nữa!

Lãnh Dịch Hạo lần này nghe lời buông nàng ra, nhưng không buông cổ tay nàng.

“Này!” - Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng phát hiện chỗ không bình thường của Lãnh Dịch Hạo.

Trong đôi mắt ngày thường phát ra tà khí, giờ phút này lại giống một hồ nước lặng, sâu thẳm không thấy đáy. Úc Phi Tuyết vươn bàn tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt hắn.

Không phải chứ!

“Người.....mắt của người.....”

”Không nhìn được.

“Không liên quan đến ta!” - Úc Phi Tuyết lại một lần nữa phủ nhận mình có tội.

“Sư phụ nói, loại cổ độc này rất âm độc, đã sớm tuyệt tích trên giang hồ, ta làm sao mà biết người xui xẻo trúng cổ độc như vậy.” - Thật sự không liên quan đến nàng.

Nhưng nhìn khuôn mặt hờ hững không tỏ thái độ gì của Lãnh Dịch Hạo, đột nhiên cảm thấy Lãnh Dịch Hạo trước kia vẫn đáng yêu hơn. Không ai cãi nhau với nàng, một người thật cô đơn thật nhàm chán.

Được rồi được rồi! Úc Phi Tuyết chợt dạ gãi đầu:

“Ta biết trong Xuân Nhật Ngưng Hương Tán có Túy Tâm Hoa, ta cũng biết Túy Tâm Hoa có thể dẫn phát cổ độc, nhưng mà ta làm sao mà biết người xui xẻo trúng cổ độc như vậy, bình thường không phải người rất lợi hại sao? Làm sao lại cũng trúng bẫy của kẻ khác vậy?”

Nói tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết đột nhiên sáng lên:

“A! Người hạ cổ này chắc chắn là thiên tài, lại có bản lĩnh hạ độc người! Có cơ hội nhất định phải tìm hắn bàn luận một chút!”

Mặt Lãnh Dịch Hạo đột nhiên trở nên um ám vô cùng, ngay cả quyền cũng nắm chặt hơn.

Ký ức lúc trước ồ ạt lao đến, Úc Phi Tuyết sợ hãi im miệng. Xem ra hẳn thật sự căm thù cái kẻ đã hạ độc kia đến tận xương tủy! Nàng cũng không muốn bị hắn coi là kẻ thể tội mà bóp chết đâu.

“Cài này.....uống thuốc, uống thuốc. Có điều cũng thật kỳ quái, trong sách thuốc nói, người trúng loại cổ độc này, toàn thân sẽ thối rữa, trở nên vô cùng xấu xí, ta thấy người không giống vậy!” - Úc Phi Tuyết lập tức quay lại đề tài này, đưa chén thuốc đến tay Lãnh Dịch Hạo.

Lần này, vẻ u ám trên mặt Lãnh Dịch Hạo quả nhiên dịu xuống.

“Ah, đúng rồi! Sự phụ hình như có nói, sau khi loại cổ độc này xâm nhập vào cơ thể, sẽ ẩn trong hai mươi tư canh giờ, nếu trước khi tác có người thay người độ cổ, như vậy có thể làm giảm thương tổn của cổ độc với người xuống thấp nhất, nhưng cổ độc vẫn sẽ không bị hủy, mỗi năm đến ngày trúng cổ, vẫn sẽ phát tác.”

Có vẻ là như vậy, Úc Phi Tuyết không thể không phục mình, người thấy ta thông minh chưa! Ngay cả việc khó như vậy cũng được nàng nghĩ ra!

Tuy rằng không nhìn thấy bộ dạng Úc Phi Tuyết, nhưng nghe khẩu khí của nàng, chỉ dựa vào tưởng tượng cũng biết, bây giờ nàng nhất định đang đắc ý lắc lư cái đầu. Sắc mặt Lãnh Dịch Hạo rốt cục cũng dịu xuống, uống một hơi hết sạch bát thuốc Úc Phi Tuyết đưa đến trên tay.

“Nhưng mà.....” - Úc Phi Tuyết gãi gãi đầu.

“Nhưng mà ai lại vĩ đại như vậy, dùng cơ thể của mình độ cổ cho người?”

Độ cổ chính là đem cổ độc chuyển lên người mình, hơn nữa độc tính sẽ phát tác gấp đôi trong nháy mắt. Người độ cổ này, không chết thì cũng sống không xong!

Choang một tiếng, bát thuốc trong tay Lãnh Dịch Hạo bị bóp nát, lại một lần nữa dọa Úc Phi Tuyết nhảy dựng lên. Cái tên biến thái này, đừng có thất thường như vậy có được không!

72. Thỏa Mãn Trí Tò Mò Của Nàng Một Chút!

Thỏa mãn trí tò mò của nàng một chút!

“Vì sao lại mù vậy?” - Úc Phi Tuyết kéo lên kéo xuống mắt Lãnh Dịch Hạo nghiền cứu..

Thật kỳ lạ! Không nhìn thấy bất kỳ triệu chứng nào khác, nhưng chính xác sự phụ cũng không hề nói qua cổ độc sẽ làm cho người ta mù.

“Nàng nhìn đủ chưa vậy!” - Lãnh Dịch Hạo hết kiên nhẫn nói.

Nha đầu kia thật sự cho là hắn “không có cảm giác” sao? Đôi chân ngọc ngà của nàng đang quỳ lên trên đùi hắn, mà đầu gối của nàng thì đang đặt lên chỗ mấu chốt của hắn, cùng với cái lắc lư c động trên dưới trái phải của nàng, nhẹ một cái mạnh một cái cọ xát lên sự ‘nhẫn nại’ của hắn!

“Thật kỳ lạ!” - tất cả sự chú ý của Úc Phi Tuyết đều dồn lên đôi mắt của Lãnh Dịch Hạo, hoàn toàn không ý thức được tư thế của mình và Lãnh Dịch Hạo giờ phút này ám muội như thế nào.

“Nếu nàng mà không đi xuống, nàng sẽ hiểu được cái gì gọi là kỳ lạ!” - Hắn tuyệt đối sẽ không để ý hoàn thành những việc trước đó còn chưa làm xong. Nàng đốt lên một ngọn lửa, đến bây giờ vẫn còn đang dồn nén trong lồng ngực hắn, đang lo không tìm thấy chỗ phát tiết. Tiện thể hắn cũng dạy nàng một chút cái gì gọi là động phòng! Thỏa mãn tinh thần ham học hỏi của nàng một chút!

“Cái gì mà cái! Người ta không phải là vì người được chưa?” - Úc Phi Tuyết phát hiện ra Lãnh Dịch Hạo đôi khi thật sự không biết phân biệt. Nàng cũng là vì muốn chữa khỏi mắt cho hắn mà!

“Cho nên hạ độc với ta?” - giọng Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng.

Úc Phi Tuyết không phục nhảy xuống, chỉ vào Lãnh Dịch Hạo quát:

“Này, người đừng có mà nhỏ mọn như vậy nhé! Lúc trước người hãm hại ta ta có bóp cổ người không. Còn nữa, ta cũng không giống như người, đánh lén người khác! Giấu một cái gậy để bắt nạt người khác!”

Tức nhất là, sau đây nàng tìm thể nào cũng không thấy ‘hung khí’ của hắn!

“Gậy gì?” - Lãnh Dịch Hạo kinh ngạc mở miệng, lại bỗng nhiên lý giải được lời Úc Phi Tuyết, nhất thời cười nghiêng cười ngả.

Đúng là chỉ có nàng thôi, gậy ư!

Nữ nhân này tuyệt đối có bản lĩnh làm cho hắn tức giận đến quên cả chết, nhưng cũng cười đến không sống được!

Thật là khôi hài, gậy sao!

“Cười cái gì mà cười! Có bản lĩnh thì người quang minh chính đại cầm thương cầm đao lại đây, nếu lại đánh lén, không để cho người yên!” - Úc Phi Tuyết đá một cước, Lãnh Dịch Hạo lần này chắc chắn đã trúng một cước của nàng.

Nhưng mà hắn không có hơi sức mà đi so đo mấy cái đó, để cho hắn lát nữa lại phải cười!

Úc Phi Tuyết suy nghĩ một ngày, cuối cùng rút ra một kết luận:

“Chỉ có một khả năng.”

Lãnh Dịch Hạo chăm chú lắng nghe.

“Sư phụ cũng có nói, loại cổ độc này độc tính rất ác, có thể tùy người trúng mà có thay đổi, người bị mù, chắc cũng là vì nguyên nhân này.”

Nói cũng như không.

“Vậy sư phụ nàng có nói cho nàng phương pháp phá giải không?” - theo kinh nghiệm trước kia, mắt của hắn phải được điều trị đặc biệt, ba tháng là có thể khỏi hẳn. Nhưng mà lúc này, vị “chuyên gia” kia không có ở đây. Hơn nữa hắn phải nhanh chóng trở về.

“Trên Thiên Linh Sơn có một loại hoa lạ, tên gọi Linh Diên Hủy, bên cạnh Linh Diên Hủy luôn có một loại cỏ xấu hổ sinh sống, người đời đều biết Linh Diên Hủy đáng quý, nhưng lại không biết loại cỏ này có thể trị bách bệnh. Nhất là có công hiệu đặc với các bệnh về mắt. Ta nghĩ chỉ cần tìm được loại cỏ này, nhất định có thể chữa khỏi mắt cho người. Hơn nữa nếu thêm Linh Diên Hủy, ta nghĩ rất có ích với cổ độc mà người trúng.”

Úc Phi Tuyết nói năng chắc như đinh đóng cột.

“Thiên Linh Sơn?” - không tiện đường.

“Nhưng mà ta không biết Thiên Linh Sơn ở đâu.” - Úc Phi Tuyết tỏ vẻ lực bất tòng tâm. Nàng không nhận biết được đường, cũng chưa từng đến Thiên Linh Sơn.

“Từ nơi này đến Thiên Linh Sơn, nếu lấy tình hình hiện tại của chúng ta, đi bộ ít nhất cần nửa tháng, cưỡi ngựa nhanh nhất cũng phải ba ngày.” - Hơn nữa phải là thiên lý mã, chạy liên tục cả ngày lẫn

Lãnh Dịch Hạo nhíu mày, hắn không thể chờ đợi được. Từ Thiên Linh Sơn về Ấp Thành, cũng cần một tháng, vậy mất thời gian gần hai tháng. Hai tháng, quá lâu. Hắn không chờ được, phải mau chóng hồi phủ.

Úc Phi Tuyết cũng đang cân nhắc, quá lâu, tiểu sư phụ vẫn đang chờ nàng, bọn họ phải nhanh lên.

Vì thế, hai người nhanh chóng nhất trí một kết luận: Cưỡi ngựa.

Lại có vấn đề nữa. Mua ngựa là chuyện nhỏ, vấn đề là cưỡi như thế nào.

Lãnh Dịch Hạo không nhìn được, không thể một mình cưỡi một con ngựa. Úc Phi Tuyết không nhận được đường, có cưỡi ngựa cũng không có tác dụng.

Cho nên để bù trừ cho nhau tốt nhất là, hai người cưỡi chung một con ngựa. Úc Phi Tuyết ngồi phía trước, Lãnh Dịch Hạo ngồi phía sau. Chỉ có điều tư thế này cũng rất ách muội thì phải? Lãnh Dịch Hạo nắm chặt dây cương, hoàn toàn ôm Úc Phi Tuyết vào trong lòng.

Quên đi! Tính ra mắt của hắn sở dĩ trở nên như vậy, nàg ít nhiều cũng có chút trách nhiệm, Úc Phi Tuyết cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Nhưng mà chưa được bao lâu, tuần mã trên thảo nguyên lại một lần nữa vang lên tiếng hét của Úc Phi Tuyết:

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi lại dùng gậy đâm ta!”

Một người mù, một người không biết đường, hai người này hợp tác, muốn ba ngày đến Thiên Sơn, hình như cũng không có khả năng.

Úc Phi Tuyết mệt mỏi từ chối mở mắt, cho nên bọn họ không thể không xuống ngựa tìm chỗ nghỉ ngơi.

Lãnh Dịch Hạo vừa nghỉ ngơi đã bắt đầu sai bảo người.

“Nha đầu, ta khát.”

Nhìn

“Nha đầu, ta đói bụng.”

Nhìn nữa!

“Nha đầu, ta không nhìn thấy thì ăn cơm thế nào được? Nàg đút cho ta!”

Tiếp tục nhần nhìn!

“Nha đầu, ta muốn đi ngủ.”

Không thể nhìn được nữa!

Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng nổi giận:

“Muốn ngủ thì cút về bên cạnh mà ngủ!” - nàg cũng mệt chết đi được! Cho tới giờ cũng chưa cưỡi ngựa lâu như vậy, cả người nàg đều rã rời ra rồi!

“Không được, không may có người bắt nạt nàg thì làm sao đây.” - Lãnh Dịch Hạo chính nghĩa đầy mặt.

“Ngươi không bắt nạt ta, sẽ không có ai bắt nạt ta!” - Úc Phi Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo.

Mặc dù cái sắc mặt gian xảo này của hắn làm cho người ta chán ghét, nhưng so với cái không khí trầm lặng trước đó vẫn đáng yêu hơn. Lãnh Dịch Hạo nên như thế này! Thế này chơi mới vui!

“Vậy không may có người bắt nạt ta thì làm sao bây giờ?” - Lãnh Dịch Hạo không tính phân chỗ ngủ với Úc Phi Tuyết. Bắt đầu từ khi nào, hắn cảm thấy ở cùng với nha đầu kia là một việc rất vui vẻ.

“Ngươi không bắt nạt người khác đã là cảm ơn trời đất rồi, ai dám bắt nạt ngươi!” - Thật sự quá mệt mỏi, đừng nhiều lời nữa!

“Vậy không may.....”

Úc Phi Tuyết ném một cái gối qua, người nào đó ngây lập tức giả bộ bất tỉnh. Ta hôn mê ở chỗ này, xem nàg làm gì nào.

Úc Phi Tuyết định lần tới lúc dìu hắn đến nhà vệ sinh, trực tiếp đá hắn vào trong hố phân cho rồi!

73. Võ Mông Ngựa Rất Đúng Lúc

Võ mông ngựa rất đúng lúc

Hai người cứ giằng co như vậy cho đến lúc đến dưới chân Thiên Linh Sơn, đã là ngày thứ sáu...

Úc Phi Tuyết đã sớm nghe sư phụ nói, thành Ngọc Sơn Thạch dưới chân núi Thiên Linh Sơn là một nơi sơn linh thủy tú. Có lẽ là vì địa hình, nơi này bốn mùa đều là mùa xuân, khí hậu rất dễ chịu.

Mà nay có thể đến được nơi đây, Úc Phi Tuyết thực sự có một chút hứng thú.

“Nhanh, nhanh lên một chút!” - Úc Phi Tuyết vội vã thúc ngựa.

Thật ra lúc trước chọn cưỡi ngựa là hy vọng có thể đến Thiên Linh Sơn nhanh một chút. Nhưng mà khi thật sự đến Thiên Linh Sơn, Lãnh Dịch Hạo lại cảm giác thời gian dường như trôi đi quá nhanh.

“Chân của ta đau.” - Lãnh Dịch Hạo từ chối đi nhanh hơn.

“Cũng không phải bắt người chạy!”

“Nàng bị lắc đi lắc lại như vậy không đau sao?” - Lãnh Dịch Hạo vẫn nhớ rõ, vào ngày đầu tiên, là ai mới cưỡi được một canh giờ đã bắt đầu kêu gào ầm ỹ.

“Người.....” - Úc Phi Tuyết bắt đầu muốn phản bác, nhưng xem xét có một số người mắt bị mù, quyết định không so đo với hắn, hơn nữa cứ ở đây cãi nhau với hắn, không bằng để cho hắn đi nhanh lên một chút. Vì thế khẩu khí thay đổi, dịu dàng cười nói:

“Chân của người đau sao? Ta quay lại giúp người xoa bóp, nhưng mà chúng ta đi vào trong thành trước tìm chỗ nghỉ rồi tính sau, có được không? Người cũng muốn nghỉ ngơi sớm một chút, chúng ta đi nhanh một chút đi, được không?”

Mặc dù không thấy, nhưng Lãnh Dịch Hạo hoàn toàn có thể cảm nhận được khuôn mặt Úc Phi Tuyết nhất định là đang chuyển từ thịnh nộ sang nịnh nọt. Cái sắc thái biểu cảm này biến hóa nhất định giống trước kia. Bỗng nhiên, hắn đột nhiên rất hy vọng được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nàng.

Vào đúng lúc này, từ trên trời vang lên một tiếng sấm.

Quái lạ, mặt trời lớn như vậy sao lại có sét đánh được? Úc Phi Tuyết ngẩng đầu lên thì nhìn thấy - một phiến gì đó ánh vàng rực rỡ từ trên trời rơi xuống, bay bay như tuyết, lại lấp lánh như vàng. Cuối cùng, theo gió rơi nhẹ xuống. Quả thật là vàng!

Chính xác mà nói, là vàng thiếc, mỏng như cánh ve, lại sáng lên ánh ngọc. Mỗi một phiến đều có hình dáng như lá cây vàng, ngay cả gân trong ‘lá’ cũng rất rõ ràng, chắc chắn là được tạo ra rất tỷ mỉ.

“Oa! A Hạo, vàng từ trên trời rơi xuống này!” - Úc Phi Tuyết hô to gọi nhỏ.

Mảnh kim điệp tử kia dưới ánh mặt trời rạng rỡ lấp lánh, rất là xinh đẹp.

Lãnh Dịch Hạo lại mím môi không nói gì, tinh tế nghiêng tai lắng nghe:

“Có người đến đây.”

“Cái gì cơ! Có rất nhiều người đến đây!” - Úc Phi Tuyết cố ý nhấn mạnh hai chữ “rất nhiều”.

Nàng mở lớn đôi mắt xinh đẹp nhìn một đoàn xe ngựa xa xa đang đến gần. Một tiếng đàn cầm theo gió bay đến, từ xa đến gần. Úc Phi Tuyết bắt đầu cảm thấy mắt không đủ dùng.

Phía trên mỗi xe ngựa đều có nóc xe được khắc bằng thanh trúc, đơn giản mà tinh xảo. Bên trong mỗi xe đều có hai nữ tử tay áo bay bay ngồi, các nàng tay ôm đàn tỳ bà, tay ôm thiết cầm, động tác nhẹ nhàng lưu loát, nhưng âm khúc lại hài hòa thống nhất.

Hơn mười hai xe ngựa đang tiến đến, lại đồng thời ghìm ngựa dừng lại cách đó không xa; mấy trăm vị mỹ nữ, động tác như nhau, tay áo phấp phới như bay trong từng phiến kim điệp tử càng làm cho cảnh đẹp ý vui. Một khúc [Bách điệu triều phượng] thấm vào ruột gan.

Thật là quá phô trương! Ngay cả ở kinh thành, cũng chưa thấy bao giờ!

“Sao lại thế này?” - Lãnh Dịch Hạo cũng cảm thấy được. Thật không may, hắn không nhìn thấy.

“Đẹp quá! Đẹp quá!” - Úc Phi Tuyết trợn mắt há mồm, sung sướng hoa chân múa tay miêu tả cho Lãnh Dịch Hạo một màn rung động lòng người trước mắt này.

Hai hàng lông mày Lãnh Dịch Hạo càng nhíu càng chặt.

Đúng lúc này, đoàn xe trước mặt từ từ hướng sang hai bên, tạo ra một con đường ở giữa. Một chiếc xe tám ngựa kéo chậm rãi tiến lên, tám góc ngũ sắc lưu ly trên xe nhìn qua vừa thanh lịch vừa khí phái, bên cạnh nằm vàng khảm thụy, ngay cả tám con ngựa kéo xe con nào con nấy cũng đều là thiên lý mã thuần bạch. Chỉ liếc mắt một cái cũng biết khí thế phi phàm.

Xe ngựa đó dừng lại cách chỗ bọn họ không xa, màn xe được vén lên, một hồng y nam tử bước ra. Đầu hắn đội mũ ngũ sắc, cầm trong tay đàn hương phiến, cười như gió xuân, mặt mày như nguyệt, tuần lãng phi phàm. Kim điệp tử rơi xuống trên người hắn, làm cho người ta chân chính cảm nhận được cái gì gọi là dật hoa trên gấm. Ánh mặt trời chiếu lên từng đường nét của hắn làm cho khuôn mặt tuần tú của hắn càng tăng thêm thần thái. Tuần mỹ như công tử trong tranh, thoát tục như thần tiên giáng thế.

“Sao vậy?” - Úc Phi Tuyết đột nhiên không nói gì, Lãnh Dịch Hạo không nhận được hỏi.

“.....Đẹp..... đẹp trai quá!” - Úc Phi Tuyết nghẹn họng nhìn trân trối.

“Tần Thế Viễn cung nghênh Thuận vương gia Thuận vương phi!” - giọng nói trong như gió không kiêu ngạo không xu nịnh.

Hai hàng lông mày Lãnh Dịch Hạo nhíu chặt, quả nhiên là hắn.

“Tin tức của người thật nhanh nhẹn.” - trong giọng nói của Lãnh Dịch Hạo không nghe ra cảm xúc.

“Vương gia quá khen! Làm nghề này như chúng tôi, tin tức không nhanh nhẹn sao được đặc biệt chuẩn bị chút đồ ăn, chỉ chờ Vương gia Vương phi đại giá quang lâm!” - Tần Thế Viễn mang theo nụ cười nho nhã, chấp tay cung kính trước xe ngựa tinh xảo, không hề để ý đến thái độ bất hòa của Lãnh Dịch Hạo.

Úc Phi Tuyết không ngừng hít thở, hít thở, cuối cùng cũng hoàn hồn lại.

“Người chính là Tần Thế Viễn? Thương gia giàu nhất cả nước Tần Thế Viễn?” - Úc Phi Tuyết kinh ngạc.

“Đúng là tại hạ.” - Tần Thế Viễn chân thành nói.

“Trời ơi, người không phải một ông già sao?” - Úc Phi Tuyết vẫn nghĩ đến có thể trở thành người giàu nhất thiên hạ, ít nhất cũng qua tuổi năm mươi, không ngờ lại là một tiểu tử không kém năng bao nhiêu!

“Vương phi nghĩa tại hạ là một lão già?” - nụ cười của Tần Thế Viễn rất thân thiện, cũng rất tuần lãng.

“Không phải ta nghĩ vậy, mà là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy! Người giàu nhất, lại còn dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, làm sao có thể trẻ tuổi như vậy!” - Nếu không phải thấy tận mắt, Úc Phi Tuyết tuyệt đối sẽ không tin, Tần Thế Viễn lại là một người trẻ tuổi như vậy!

Tần Thế Viễn cao giọng cười to:

“Vương phi quả nhiên là nhanh người mau miệng, tính tình hướng ngoại! Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt!”

“Ta rất nổi tiếng sao?” - Úc Phi Tuyết vừa nghi ngờ lại vui sướng.

“Đương nhiên, ít nhất tại hạ đã nghe qua rất nhiều sự tích về Vương phi, thời gian Vương phi vào cung không lâu, nhưng lại được Hoàng đế Hoàng hậu vô cùng yêu thích, tình thông y thuật lại văn võ song toàn, hào khí ngất trời, có thể gọi là hình mẫu của các nữ tử trong kinh thành!” - lời nói này của Tần Thế Viễn rõ ràng là đang vuốt mông ngựa, nhưng lại gặp đúng lúc, tim Úc Phi Tuyết nở hoa!

Nếu có người nói nàng hiền lành thực đức, nàng nhất định sẽ cười nhạt, nhưng hắn khen nàng là “hào khí ngất trời”, thật sự đã nói đến lòng nàng! Tần Thế Viễn này rất hợp

“Thật vậy sao? Mọi người đều nói về ta như vậy sao?” - Úc Phi Tuyết bắt đầu đặc ý vênh váo.

“Đương nhiên! Nếu không kinh thành xa như vậy, thần làm sao có thể biết đây!” - Tần Thế Viễn thành khẩn thề thốt, cười tươi như hoa.

“A Hạo, nghe thấy không? Ta cũng rất nổi tiếng đấy!” - Úc Phi Tuyết quay đầu lại mới phát hiện, khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hạo lạnh lẽo đến cực điểm, sự kiên nhẫn của hắn dường như đang trải qua thử nghiệm nghiêm trọng.

74. Rõ Ràng Có Rắp Tâm Bất Lương

Rõ ràng có sắp tâm bất lương

Lãnh Dịch Hạo mặt mày lạnh lẽo không nói một câu..

Tần Thế Viễn là thương nhân, Lãnh Dịch Hạo từ trước đến giờ luôn không thích thương nhân.

Mà Tần Thế Viễn này thật sự không đơn giản, ở đây cách kinh thành gần ngàn dặm, nhưng hắn lại có thể nắm mọi việc ở kinh thành trong lòng bàn tay.

Ngay cả đến việc hắn đến thành Ngọc Sơn Thạch, hắn cũng có thể biết được đầu tiên. Mặc dù mắt Lãnh Dịch Hạo không nhìn thấy gì, nhưng lỗ tai của hắn nghe thấy được, hắn biết rằng cái vẻ phô trương ngày hôm nay, không có chuẩn bị đầy đủ kỹ càng là tuyệt đối không thể làm được.

Quả nhiên người này chí không hề nhỏ.

Tần Thế Viễn không hề để ý đến vẻ lạnh nhạt của Lãnh Dịch Hạo, lại chấp tay cung kính:

“Thuận vương gia, tiểu nhân đã chuẩn bị chút thức ăn và rượu ngon cho hai vị, hân hạnh mời hai vị qua quý phủ một chuyến, không biết ý Vương gia Vương phi thế nào?”

Lúc Tần Thế Viễn nói chuyện, ánh mắt tuần mỹ dịu dàng nhìn Úc Phi Tuyết, có thể thấy được, vị Vương phi này có vẻ dễ dụ dỗ..

“Được!” - Úc Phi Tuyết cười tủm tỉm đồng ý. Nàng cũng muốn xem, cái tên giàu nhất thiên hạ này rốt cuộc ở trong cái kim ốc ngân lâu gì.

“Ta có nói đi sao?”

Tên này rõ ràng có sắp tâm bất lương, tiểu nha đầu lại cùng kẻ này ăn nhậu với nhau! Nếu nói trước đó Lãnh Dịch Hạo chỉ bình thường không thích Tần Thế Viễn, thì giờ phút này cực kỳ bài xích hắn.

“Đi thôi đi thôi!” - Úc Phi Tuyết đang được tăng bốc nên vẫn lâng lâng, lười so đo với mấy lời lạnh nhạt của Lãnh Dịch Hạo.

Úc Phi Tuyết lắc lắc cánh tay Lãnh Dịch Hạo ngọt ngào thuyết phục, thấy Lãnh Dịch Hạo vẫn không có phản ứng, vì thế lấy tay kéo cổ Lãnh Dịch Hạo xuống, nói bên tai hắn:

“Người nghĩ đi, hắn ta là kẻ giàu nhất nước đấy, nói không chừng cả cái thành Ngọc Sơn Thạch đều là của hắn, người đi ở trọ ăn cơm, cũng có thể là của hắn mở ra, thế thì không bằng trực tiếp đến nhà hắn ăn, có phải không? Đi thôi, được chứ?”

Úc Phi Tuyết để có thể ghé sát đến bên tai hắn, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ hắn, hơi thở ấm áp tinh tế phả vào tai Lãnh Dịch Hạo, cơ thể Lãnh Dịch Hạo chợt cứng đờ.

Xuân Nhật Ngưng Hương Tán quả nhiên thật lợi hại, đã qua lâu như vậy rồi mà vẫn rất dễ dàng tạo nên phản ứng! Hay là.....hắn thật sự bắt đầu có phản ứng với nha đầu này? Không thể nào!

Úc Phi Tuyết nói hết lời, bỏ lại Lãnh Dịch Hạo đang ngây ra, quay đầu sang sang nói:

“Chúng ta đi!”

Tần gia quả nhiên khí phái phi phàm.

Đúng là một Tần gia trang rộng lớn, chiếm mất một nửa thành Ngọc Sơn Thạch. Mà một nửa khác, cũng có không ít sản nghiệp của Tần gia. Nhỏ từ quán trà sông bạc, lớn đến khách sạn tiền trang, dường như không có cái gì không giao thiệp với Tần gia. Hoàn toàn có thể nói, thành Ngọc Sơn Thạch này Tần gia

Cho nên, quyết định của Úc Phi Tuyết là chính xác.

Tần Thế Viễn dùng lễ tiết long trọng nhất tiếp đãi bọn họ, Úc Phi Tuyết cũng lần đầu tiên chân chính trải nghiệm cái gì gọi là tiêu tiền như nước.

“Hai vị lần này đến thành Ngọc Sơn Thạch, là vì Linh Diên Hủy sao?” - Tần Thế Viễn không hề ngại vẻ lạnh nhạt không quan tâm của Lãnh Dịch Hạo, ngược lại vẫn luôn cung kính.

“Làm sao người biết?” - tin tức của hắn đúng là nhanh nhạy! Úc Phi Tuyết mới mở miệng, đã bị người ta đập vào chân, Lãnh Dịch Hạo mắt nhìn nàng, Úc Phi Tuyết lập tức im miệng.

Quái lạ, vị Tần công tử này vừa nhìn cũng biết là người tốt, tại sao Lãnh Dịch Hạo không thích hắn vậy?

“Tại hạ ngoài thành cũng có vài cửa hàng, tất cả những hiệu thuốc bắc ngày trước Vương phi đến đều là Tần mở mở.”

Tần Thế Viễn nói rất khiêm tốn, nhưng lại làm cho Úc Phi Tuyết lú lẫm, nói cách khác cửa hàng của hắn không chỉ ở thành Ngọc Sơn Thạch, ở bên ngoài cũng có, hơn nữa nói không chừng, trải rộng khắp nơi, có lẽ ngày nào đó không chừng lại bước vào địa bàn của Tần gia.

Hơn nữa theo ngụ ý của hắn, hắn đã sớm biết mất Lãnh Dịch Hạo có vấn đề, lại một chữ cũng không nhắc đến, xem ra người này thật đúng là không đơn giản.

“Cửa hàng của người, không phải trải khắp cả thiên hạ đấy chứ?” - Úc Phi Tuyết cẩn thận hỏi một câu.

Tần Thế Viễn cười mà không đáp.

“Nếu hai vị thật sự muốn lên núi, Tần mỗ cũng nguyện ý giúp hai vị một tay.”

“Người đồng ý giúp chúng ta?” - Úc Phi Tuyết đang lo làm thế nào lên núi, loại cỏ này cực kỳ mảnh mai, sau khi rời khỏi mặt đất, không đến nửa canh giờ thì khô héo, hoàn toàn vô dụng. Cho nên nàng phải mang Lãnh Dịch Hạo lên n

“Đương nhiên, núi này rất trơn, đường đi gập ghềnh, chỉ sợ hai vị đi bộ lên núi sẽ có khó khăn, cho nên tại hạ đã chuẩn bị một vài đồ dùng cần thiết để lên núi cùng bốn kiện phu, có lẽ có thể giúp các vị.” - Tần Thế Viễn vẫn tươi cười vui vẻ như trước.

Úc Phi Tuyết không khỏi cảm thán nói:

“Tần công tử, người thật sự rất cẩn thận! Nếu ai may mắn gặp được cho người, đúng là đã tu luyện phúc khí mấy đời!”

Người tốt đây mà! Giải quyết một vấn đề khó của nàng! Nàng cũng không muốn một mình mang theo một người mù lên núi!

Úc Phi Tuyết thuận miệng một câu, Tần Thế Viễn chậm rãi cười:

“Nói ra thì, Tần mỗ cũng vừa mới định một việc hôn nhân.”

“Ah? Cô nương nhà ai có phúc khí như vậy?” - lại có thể gả cho người giàu nhất nước, nghĩ ra thì nhất định là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, có tài xử lý việc nhà.

“Chính là đại thiên kim Úc phủ Thừa Tướng.”

“Phụt...” - Úc Phi Tuyết vừa mới uống xong một ngụm rượu đã phun hết ra. Là đại tỷ?

Đại tỷ một lòng muốn gả cho kẻ có tiền, xem ra cả đời này đã được như mong muốn.

“Úc Thừa tướng cũng đáp ứng Tần mỗ, hôn kỳ đã định. Chính là ngày mừng tám tháng tư năm sau.” - trên mặt Tần Thế Viễn vĩnh viễn lộ ra nụ cười ấm áp.

“Nói cách khác.....” - Úc Phi Tuyết không nói gì nhìn Tần Thế Viễn, trong mắt hiện lên hình ảnh đại tỷ chanh chua mắng người. Hai người bọn họ sắp thành hôn?

“Nói cách khác, chúng ta rất nhanh sẽ là người một nhà.”

Cơm nước xong, Úc Phi Tuyết vẫn không tiêu hóa được tin tức

“Tần Thế Viễn nhìn qua tao nhả lẽ độ, làm sao có thể cùng đại tỷ.....”

“Trước tiên chăm sóc nàng tốt đi đã.” - Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nhắc nhở, từ lúc nhìn thấy Tần Thế Viễn đến bây giờ, miệng nha đầu kia vẫn chưa thấy khép lại, liú riu suốt dọc đường, phiền muốn chết!

“Vương gia, Vương phi, công tử nhà ta đã sắp xếp một xe ngựa đặc biệt, đưa hai vị ra phố xá đi dạo, không biết ý hai vị như thế nào?” - Một nam tử mặc đồ nhả nhận ở ngoài cửa hỏi.

“Không đi!”

“Được!” - gần như cùng lúc.

Ý kiến không đồng nhất.

“Người không đi cũng được, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ta nhất định sẽ mang đồ ăn ngon về cho người! Ngoan nha!” - Úc Phi Tuyết quả thực rất hưng phấn, Tần Thế Viễn này làm việc gì cũng đều rất hợp khẩu vị nàng. Lại nghĩ đến việc nàng muốn đi dạo phố mua đồ! Úc Phi Tuyết vỗ mặt Lãnh Dịch Hạo, xem ra việc hấn không nhìn thấy đối với nàng mà nói cũng có cái hay!

“Không cho phép đi!”

“Cách.”

Lãnh Dịch Hạo còn chưa nói xong, đã vang lên tiếng cửa khép lại, Úc Phi Tuyết tâm trạng tốt sôi nổi đi chơi.

Tách một tiếng, chén trà trong tay Lãnh Dịch Hạo nứt ra. Tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Vương gia sao lại tức giận như vậy, đó là chút tâm ý của tại hạ.” - tiếng Tần Thế Viễn truyền đến.

“Tần Thế Viễn, bản vương biết trong lòng người nghĩ cái gì, có điều bản vương có thể nói rõ cho người biết, bản vương sẽ không cho người đạt được ý muốn.” - Lãnh Dịch Hạo quay sang, không hề khách khí lạnh lùng đối mặt.

75. Người Muốn Khuyên Khích Bản Vương Mưu Phản?

Người muốn khuyên khích bản vương mưu phản?

“Vương gia sao lại nói những lời chắc chắn như vậy.” - Tần Thế Viễn thay một chén nước khác cho Lãnh Dịch Hạo, sau đó tươi cười ngồi xuống.

“Thật ra Tần gia cũng từng là một họ lớn, chỉ vì đủ thứ nguyên nhân, gia đạo sa sút, đến thời thế hệ Tần mỗ này, dường như đã chỉ còn căn nhà với bốn bức tường trống. Mà nay Tần gia có thể khôi phục danh tiếng, hy vọng lớn nhất của Tần mỗ, chính là có thể đạt được một chức quan, có thể phục vụ quốc gia.”

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng cười:

“Thật sự để phục vụ quốc gia? Hay là để củng cố gia nghiệp nhà người?”

Bởi vì thương nhân còn có tên là gian thương, cho nên làm quan trong triều, luôn luôn không cần thương nhân. Ngay cả khoa khảo cũng thiết lập mức ngưỡng rất cao đối với thương nhân, thương nhân không thể đạt được quyền lợi chính trị, cho nên bọn họ phải có chỗ dựa chính trị mới có thể chân chính củng cố gia nghiệp của mình.

Nhưng Tần Thế Viễn này lại muốn tự mình làm quan. Hơn nữa ở thành Ngọc Sơn Thạch xa xôi lại có thể rõ ràng mọi chuyện trong kinh thành, không thể không nói là có động cơ thầm kín.

“Người trong sáng không nói lời mờ ám. Chí hướng cả đời của Tần mỗ chính là có thể vào triều làm quan. Củng cố gia nghiệp là tất nhiên, Tần mỗ có thể có tất cả ngày hôm nay cũng không hề dễ dàng. Tần mỗ hy vọng Tần gia có thể làm rạng rỡ tổ tông, vinh hiển huy hoàng, cũng không phải cái gì sai trái.”

”Hơn nữa Tần mỗ từ nhỏ đọc đủ thứ thi thư, trong bụng chỉ có trả thù, ngày đó lập nghiệp làm thương nhân cũng là bất đắc dĩ. Mà nay, Tần mỗ cũng chỉ hy vọng có thể đem tất cả những gì mình học, cống hiến cho hậu thế. Nếu như một ngày nào đó Vương gia có thể đạt được vị trí lớn nhất, Tần mỗ chỉ hy vọng có thể mượn miệng vàng của Vương gia, thỏa lòng mong muốn, một bước đi được hai món hời thế này, có gì không thể được?”

Tần Thế Viễn tươi cười, giọng nói đều đều. Tổ tiên của hắn chính bởi vì chọn sai núi dựa, cho nên gia đạo mới sa sút, vì thế hắn phải làm ình trở thành núi để dựa vào. Vào triều làm quan, cùng lúc phát triển tham vọng, cũng có thể để Tần gia không bị người khác thao túng.

Lãnh Dịch Hạo mỉm cười:

“Lời này của ngươi, không phải chỉ nói với một mình ta đấy chứ.”

Tần Thế Viễn cũng không trả lời vấn đề này, chỉ khẽ cười nói:

“Vương gia ngực ôm chí lớn, Tần mỗ cũng đầy ngấp khát vọng, nếu hai người chúng ta hợp tác, có cái gì không làm được chứ?”

Lãnh Dịch Hạo neho mắt, hắn không nhìn thấy, nhưng không phải hắn nghe không hiểu.

Tần Thế Viễn đang giao dịch với hắn. Hắn ta giúp hắn làm Hoàng đế, cái giá chính là đợi sau khi hắn làm Hoàng đế, có thể cho thương nhân vào triều làm quan.

Hơn nữa Lãnh Dịch Hạo tin rằng, những lời này của Tần Thế Viễn, tuyệt đối không chỉ nói với một mình hắn, hắn là một thương nhân, có lợi mới thực hiện mới kinh doanh.

“Đáng tiếc ngươi tìm nhầm người rồi.” - trên khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hạo hiện lên nụ cười trào phúng.

“Nếu bản vương để ý đến ngôi vị Hoàng đế, sẽ không cứ trú lâu dài tại biên quan Ấp thành.”

“Tướng sĩ một lòng, đủ để mưu sự.”

“Ngươi muốn khuyến khích bản vương mưu phản?”

“Tần mỗ tuyệt đối không có ý này. Tần mỗ chỉ bàn việc, trên thực tế ai làm Hoàng đế, đối với Tần mỗ mà nói cũng không quan trọng, quan trọng là, ai có thể cho Tần mỗ được thỏa lòng mong muốn. Tần mỗ hôm nay thành thật với Vương gia, cũng bởi vì Vương gia là nhân trung long phượng. Tần mỗ tin tưởng Vương gia. Tần mỗ cũng tin rằng, mắt Tần mỗ sai. Việc hôm nay, Vương gia nếu có tâm, hai người chúng ta có thể tính toán lâu dài, nếu như Vương gia vô tình, coi như tất cả những gì Tần mỗ nói hôm nay đều là nói vui, như không khí, Tần mỗ coi như kết giao bằng hữu với Vương gia!”

Tần Thế Viễn lấy trà thay rượu, kính Lãnh Dịch Hạo một ly, tự uống cạn, xoay người ra cửa.

Hắn biết, ở trong mắt tầng lớp quyền quý, thương nhân chỉ là tảng đá để bọn họ đạt được mục đích, sau khi lợi dụng xong, không phải bị bỏ đi như giày thì là bị giết người diệt khẩu. Tổ tiên của hắn chính là như thế.

Vì thế hắn phải thay đổi điều này, trong tất cả các Vương gia, hắn nhìn trúng Lãnh Dịch Hạo. Người này có thể nắm bắt sâu sắc thời cuộc, gặp biến không sợ hãi. Mặc dù thân ở biên cương, nhưng mọi việc lớn

nhỏ trong triều đều nắm rõ trong lòng. Hơn nữa có thể che lấp hào quang dưới mũi nhọn tranh chấp, đẩy lui dòng nước xiết. Hiếm có nhất là, hần cầm binh, kẻ nào cũng là tử sĩ. Luận tài luận đức luận mưu lược, Thuận vương gia này, đều là sự lựa chọn tốt nhất. Cho nên hần mới tồn không ít tâm tư, hy vọng có thể có được sự chắc chắn của hần. Thậm chí đến Úc vương phủ cầu thân, kéo gần quan hệ cùng Lãnh Dịch Hạo.

Nhưng xem xét tình huống trước mắt, con đường này có vẻ không khả thi.

“Công tử, theo phân phó của công tử, Thuận vương phi đã đi phố.” - Quân gia tiến đến bẩm báo..

Tần Thế Viễn phát phát tay, nếu con đường Lãnh Dịch Hạo này đi không thông, có lẽ hần có thể thử sang Vương phi.

Tần Thế Viễn có lòng tiếp cận Úc Phi Tuyết, cho nên đối với Úc Phi Tuyết cái gì cũng tốt. Úc Phi Tuyết thích thú hết sức vui vẻ.

Tần Thế Viễn còn cố ý lên kêu người đến sông bạc khiêu khích, sau đó lại mời Úc Phi Tuyết đến sông bạc ra tay, làm cho Úc Phi Tuyết thích thú một phen.

Nhưng mà có người cũng rất mất hứng.

Tâm tình Lãnh Dịch Hạo rất tệ! Hần không nhìn thấy, ở trong căn phòng xa lạ chỉ có thể khô héo ngồi chờ đợi, hần chưa bao giờ bị thất bại

Nhất là sau khi hần ném vỡ ba cái bát, bốn cái đĩa, năm chén trà mà vẫn không thấy tiểu nha đầu quay về. Sự kiên nhẫn của Lãnh Dịch Hạo đã sát đến vạch mép của sự bùng nổ!

Một ngày không thấy tiếng của nàng, cũng không cảm thấy được sự tồn tại của nàng, Lãnh Dịch Hạo đột nhiên phát hiện ra cuộc sống của mình giống như thiếu cái gì đó, làm cho hần đứng ngồi không yên.

Cho đến khi giọng nói vui sướng của Úc Phi Tuyết truyền đến, hần mới đột nhiên cảm thấy giống như một tia nắng mặt trời chiếu rọi vào thế giới hắc ám của hần.

Nhưng bên bờ vực của sự bùng phát giận dữ, làm cho hần lạnh lùng đối mặt với Úc Phi Tuyết. Hần sợ một khi hần mở miệng sẽ ăn mất tiểu nha đầu tự cho là đúng này.

Tâm tình Úc Phi Tuyết vẫn vui vẻ như bình thường, trực tiếp biến sự tức giận của Lãnh Dịch Hạo thành lực cản không khí, làm như không thấy.

“A Hạo! Người xem ta mang về cho người cái gì?” - Úc Phi Tuyết bắt đầu đem mấy thứ mang về từ chợ cho Lãnh Dịch Hạo xem. Sau đó miêu tả sinh động như thật cho Lãnh Dịch Hạo nghe.

“Người không biết Tần Thế Viễn kia thú vị như thế nào đâu, hần.....”

“Tần Thế Viễn kia quả thực quá thông minh.....”

“Tần công tử nói.....”

“Tần công tử còn nói.....”

“Nàng nói đủ chưa!” - Lãnh Dịch Hạo nghe mà bốc hỏa đầu đầy, tức sùi bọt mép. Giọng nói lạnh như băng.

Thì ra cả một ngày nay nàng đều ở cùng Tần Thế Viễn!

76. Rõ Ràng Đã Trúng Mỹ Nam Kế

Rõ ràng đã trúng mỹ nam kế

Thật ra hôm nay Tần Thế Viễn tới tìm hần, nói với hần những lời đó, không phải là hần hoàn toàn không thể chấp nhận....

Ngoài việc thật sự không có hứng thú gì đối với vương vị, cơ bản từ con người Tần Thế Viễn này mà nói thì thật ra cũng đã thay đổi một số ấn tượng không tốt của Lãnh Dịch Hạo về hắn trước đó.

Rất nhiều thương nhân đều thấy tiền là sáng mắt, lại chỉ có thể nhìn thấy món lợi trước mắt. Tần Thế Viễn có cái nhìn lâu dài, hy vọng thay đổi địa vị của thương nhân từ gốc rễ, ước nguyện ban đầu này cũng không có gì sai trái. Thậm chí có thể nói, chí hướng của hắn rất rộng lớn, làm cho Lãnh Dịch Hạo không thể không nhìn một người xuất thân thương nhân như Tần Thế Viễn với một ánh mắt khác xưa.

Nhưng mà nha đầu kia trái Tần Thế Viễn, phải cũng Tần Thế Viễn, làm ột chút hảo cảm mới nảy sinh với Tần Thế Viễn của hắn lại biến mất gần như sạch sẽ. Hơn nữa càng nghe càng muốn bốc hỏa.

Vì thế, hắn không thể nhịn được nữa cả giận nói:

“Nàng nói đủ chưa vậy!”

Úc Phi Tuyết bị hắn quát cho hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lãnh lùng của Lãnh Dịch Hạo, đột nhiên giống như phát hiện ra một đại lực mới hết lên thật to:

“Ahhh.... ta biết rồi, người đang ghen tị!”

Cơ thể Lãnh Dịch Hạo chột cứng đờ, hắn ghen tị? Bởi vì nàng và Tần Thế Viễn ở cùng một chỗ? Có thể như vậy sao?

Nào ngờ lời nói kế tiếp đủ làm Lãnh Dịch Hạo tức giận chết thêm một lần nữa:

“Người nhất định nghĩ mình ở nhà nhàm chán cả một ngày, mà ta đi ra ngoài lại có thu hoạch lớn như vậy, cho nên ghen tị, đúng không? Chi bằng như vậy, ngày mai ta đi với người! Nhất định để người được chơi vui vẻ!”

Nữ nhân ngu ngốc này! Lãnh Dịch Hạo phát hiện đôi khi nữ nhân ngu ngốc này thật sự làm cho người ta rất muốn bóp chết nàng!

Bàn tay to nắm chặt thành quyền, nhắm mắt lại, hít vào - thở ra - lại hít vào - bình tĩnh.

Chậm rãi mở mắt ra, khóe môi Lãnh Dịch Hạo cong lên một nụ cười nhẹ. Ánh mắt của hắn mặc dù mất đi thần thái lúc trước, nhưng con người u tối càng thêm thâm trầm, khuôn mặt tuần tú cũng hiện lên sự dịu dàng hiếm có ngày thường.

Ánh mắt Úc Phi Tuyết đột nhiên hoảng hốt. Thật ra bộ dạng của tên biến thái này cũng rất đẹp mắt.

Lãnh Dịch Hạo vươn tay, ngoắc ngoắc Úc Phi Tuyết.

Ý gì đây?

“Lại đây.” - giọng nói bình thản, dường như không có gì nguy hiểm. Úc Phi Tuyết do dự tiến đến.

Ngón tay tiếp tục ngoắc ngoắc, lại gần một chút nữa.

Tên biến thái này hiếm khi có được lúc dịu dàng như vậy, không lẽ nghe nói ngày mai nàng sẽ dẫn hắn đi chơi cho nên hắn không tức giận nữa?

Úc Phi Tuyết rõ ràng đã trúng mỹ nam kế, nghe lời tiến gần một chút.

Hơi thở ấm áp càng ngày càng gần, Lãnh Dịch Hạo đột nhiên vươn tay nắm lấy cằm Úc Phi Tuyết, sau đó, khi Úc Phi Tuyết còn chưa kịp phản ứng, mạnh mẽ cúi đầu hôn đôi môi nàng.

Úc Phi Tuyết rối loạn nhịp tim, không thể tin được nhìn chằm chằm vào Lãnh Dịch Hạo.

Lại bị lừa rồi!

Tên biến thái này làm sao có thể dịu dàng được! Hắn chỉ có thể tà ác thôi. Từ cái việc bây giờ hắn đang làm là có thể nhìn ra được rồi....

Bàn tay Lãnh Dịch Hạo một cái giữ chặt đầu nàng, cái khác nắm chặt thắt lưng nàng, không cho nàng có cơ hội lùi b

Nụ hôn của Lãnh Dịch Hạo, thâm sâu mà bá đạo. Không có chút thương tiếc mà hung hăng xâm nhập, lưỡi của hắn linh hoạt khuấy động trong miệng nàng, không cho nàng có cơ hội hô hấp, khiến cho Úc Phi Tuyết nhiều lần gần như nghẹt thở.

“Thuận vương phi, thứ người thích.....” - tay Tần Thế Viễn đang cầm hộp gỗ vui vẻ đẩy cửa vào, thấy được một cảnh nóng như lửa như vậy, không khỏi xấu hổ yên lặng rời đi.

Trong phòng. Cơ thể Úc Phi Tuyết dán chặt trên người Lãnh Dịch Hạo, đầu óc Úc Phi Tuyết đã thiếu không khí trầm trọng, nửa tỉnh nửa say. Tiếng Tần Thế Viễn truyền đến tai nàng, làm cho nàng thanh tỉnh chốc lát, nhưng Lãnh Dịch Hạo lại tăng cường tấn công, nàng lại tiếp tục không biết năm nay là năm nào.

Lãnh Dịch Hạo lại tỉnh táo, Tần Thế nhìn thấy rồi cũng tốt! Hơn nữa lần đầu tiên hắn phát hiện, cơ thể xinh đẹp của Úc Phi Tuyết ở trong lòng hắn phù hợp như thế nào.

Ý nghĩ này làm cho nụ hôn của hắn cuối cùng cũng từ từ dịu dàng đi.

Còn nha đầu đáng yêu lúc này, cơ thể nhỏ bé dịu dàng ngã vào trong lòng hắn, mặc hắn làm càn. Thân thể của nàng không ngừng run rẩy theo từng cái đụng chạm của hắn. Phản ứng ngây ngô đáng yêu đó, dễ dàng kích động những chuỗi dịu dàng trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

Cuối cùng, Lãnh Dịch Hạo thoả mái nói:

“Sáng mai lên núi.”

Nhưng Úc Phi Tuyết lại không nhúc nhích. Lúc này, không phải nàng sẽ nhảy dựng lên đánh người sao?

“Nha đầu! Nha đầu!” - Lãnh Dịch Hạo lắc lắc nữ nhân trong lòng.

Vẫn không nhúc nhích.

Không phải chứ? Thật sự bị hắn hôn đến mức hôn mê sao?

Vậy.....chỉ có thể miễn cưỡng, làm lại một lần nữa để hô hấp nhân tạo là được

Úc Phi Tuyết rất tức giận rất tức giận.

“Không đi! Ai thích thì đi! Dù sao ta cũng không đi!” - Lãnh Dịch Hạo chết tiệt, đồ biến thái!

Lãnh Dịch Hạo không nói câu nào, tự mình đi trước. Hơn nữa từ chối dùng bất kỳ đồ gì của Tần Thế Viễn.

“Tần Thế Viễn, ta nói rồi, thứ mà người muốn ta vĩnh viễn không có khả năng cho người, cho nên, người không cần ký thác hy vọng gì với ta.” - Lãnh Dịch Hạo rời đi không quay đầu lại.

Tần Thế Viễn biết, không cần biết hắn nói cái gì, Lãnh Dịch Hạo cũng sẽ không nghe.

Hắn sẽ không thật sự đi một mình đấy chứ! Úc Phi Tuyết nhìn chằm chằm bóng dáng Lãnh Dịch Hạo.

“Vương phi, người thật sự không đi sao?” - Tần Thế Viễn hỏi.

“Không đi không đi! Tên mù chết tiệt! Cho người ngã chết luôn! cho người đông cứng chết luôn! Không có ta, ta xem người tìm Linh Diên Hủy như thế nào!” - Úc Phi Tuyết mạnh miệng.

“Đúng là có thể bị ngã chết.” - Tần Thế Viễn nói tiếp.

“Cái gì..... Có ý gì.” - Úc Phi Tuyết muốn mạnh miệng, nhưng lại thiếu tự tin.

Tần Thế Viễn mỉm cười, nhẹ nhàng phe phẩy đàn hương phiến từ từ nói:

”Dưới Thiên Linh Sơn tuy rằng bốn mùa là mùa xuân, nhưng trên đỉnh núi lạnh lẽo vô cùng, không có đủ mây vật chống lạnh, người bình thường cơ bản không lên được đỉnh núi, cho dù Vương gia võ công cao cường, có thể dùng nội lực chống chọi với cái lạnh, nhưng sơn đạo gập ghềnh, trên đường đi hái Linh Diên Hủy, sẽ đi qua một con đường núi hẹp, lại có tên là Thiên Khiếm Nhai, nơi đó địa hình hiểm yếu, nhìn ra Hàn Đàm. Hàn Đàm nước sâu ngàn thước, bên trên có hàn băng bao phủ, tiếp nối với mặt đất, khó có thể phân biệt. Vương gia đi như thế này,

“Ta mệt rồi, muốn ngủ!” - Úc Phi Tuyết đột nhiên đứng dậy, quay người trở về phòng.

Tần Thế Viễn khẽ cười lắc đầu, Vương phi này không hề có một chút bộ dáng Vương phi, nhưng thật ra thực sự đáng yêu.

“Truyền lệnh xuống, Vương phi muốn nghỉ ngơi, cho dù là kẻ nào cũng không được đến quấy rầy.”

Tiếng Tần Thế Viễn từ rất xa truyền đến tai Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết không khỏi lại cảm thán, nam nhân này, rất vừa ý nàng! Rất ý tứ!

Mặc dù lần nào cũng nhìn thấu tâm tư nàng, nhưng từ trước đến giờ không hề làm cho nàng cảm thấy không thoải mái. Đáng giá kết giao!

77. Trên Đường Cái Rất Nhiều Người Đang Nhìn, Thật Là Mất Mặt!

Trên đường cái rất nhiều người đang nhìn, thật là mất mặt!

Giống như là có người cố ý chuẩn bị tốt mọi thứ, Úc Phi Tuyết thành công ra khỏi phủ từ cửa sau mà không gặp một người nào. Đi ra khỏi Tần phủ rẽ vào một khúc cong, Lãnh Dịch Hạo đang đứng trên một cầu đá nhỏ đợi nàng.

“Ồ, có mấy kẻ không phải nói muốn đi một mình sao?” - Úc Phi Tuyết lắc lư cái đầu nhỏ, cười tủm tỉm lại gần, giọng điệu chế giễu.

“Cũng có người vừa mới nói nàng nhất định không đi.” - Lãnh Dịch Hạo dựa vào bên cầu đá lười biếng đáp lễ.

“Cho người ngã chết luôn đi!” - Úc Phi Tuyết bị chạm đến điểm yếu, biến sắc, tức giận bỏ lại một câu, quay người muốn đi.

Nào ngờ Lãnh Dịch Hạo lại có thể chính xác nắm lấy cánh tay nàng, sau đó tiện tay dùng sức kéo, Úc Phi Tuyết liền thành công biến thành cái nặng của hắn.

“Làm gì vậy làm gì vậy! Buông tay ra!” - Trên đường cái, có người đang nhìn!

“Buông tay rồi ai dẫn ta đi.”

“Ai thích thì đi! Dù sao ta cũng không đi!”

“Nàng là nương tử của ta, nàng không đi thì ai đi?”

“Ai là nương tử của ngươi! Mau buông tay ra! Đây là đường cái!” - rất nhiều người đang nhìn, thật là mất mặt!

“Mặc kệ bọn họ.” - Dù sao hắn không nhìn thấy. Mắt không thấy tâm không phiền.

.....

Phía sau hai người, hai bóng người đi theo bọn họ không xa không gần. Mỗi một dặm đường, lại có người thay phiên theo dõi, kịp thời báo cáo tình hình của Lãnh Dịch Hạo và Úc Phi Tuyết cho chủ tử.

Thiên Linh Sơn đúng là danh bất hư truyền, dọc đường đi, phong cảnh xinh đẹp, lúc mới bắt đầu, hai người còn có thể cãi nhau âm ỉ, nhưng theo sơn đạo càng đi càng gấp ghev, thời tiết quả nhiên cũng càng ngày càng lạnh lẽo, tuyết đọng trên mặt đất cũng càng ngày càng dày.

Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Hạo đồng thời vận công ngự khí, nhưng Úc Phi Tuyết vẫn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như cũ. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, từ Úc Phi Tuyết giúp đỡ Lãnh Dịch Hạo, trở thành Lãnh Dịch Hạo ôm lấy Úc Phi Tuyết.

Không còn hơi sức mà cãi nhau, bên trong một không khí băng hàn, hình bóng hai người đang ôm chặt lấy nhau đi lên đỉnh núi.

Thiên Khiêm Nhai, chỉ rộng có vài thước, dốc trượt xuống, trên có tuyết đọng, cực kỳ hiểm trở. Lãnh Dịch Hạo không nhìn thấy, Úc Phi Tuyết nhìn thấy, lại bị dọa chết khiếp.

Dưới này chính là hồ băng sao? Nhìn qua trắng xóa một mảnh, nếu không phải Tần Thế Viễn lúc trước có nói qua, nàng thật sự không biết phía dưới là một hồ nước.

Lãnh Dịch Hạo đột nhiên cầm lấy tay Úc Phi Tuyết

“Đừng nhìn xuống dưới, nhìn phía trước kìa.”

Úc Phi Tuyết hít sâu một hơi, cầm tay Lãnh Dịch Hạo, cẩn thận đi về phía trước. Đột nhiên, trong một mảng trắng xóa trước mắt có một bụi hoa màu hồng, hết sức bắt mắt!

“Linh Diên Hủy!” - Úc Phi Tuyết vui sướng, giãy tay ra chạy về phía Linh Diên Hủy quý hiếm, cũng không lưu ý nên trượt chân một cái.

“A...” - cơ thể Úc Phi Tuyết rầm một cái, cùng với bông tuyết bay lả tả và nham thạch to to nhỏ nhỏ, lăn xuống dưới vách đá. Nham thạch rơi xuống ở phía trên Hồ băng, phát ra tiếng vang nặng nề, tạo nên vài lỗ hổng lớn sâu thẳm trên hồ băng.

Trên sườn núi, nham thạch sắc nhọn, Úc Phi Tuyết bám lấy chỗ nham thạch hơi nhô ra.

“Nha đầu, nàng sao rồi?” - trên vách đá truyền đến tiếng kêu lo lắng của Lãnh Dịch Hạo.

Úc Phi Tuyết rất muốn trả lời, nhưng trên mảnh nham thạch mà nàng đang bám lên tuyết đọng rất sâu, cái chỗ hơi nhô ra đó không thể chịu đựng được sức nặng của nàng, bàn tay nhỏ bé đang trượt dần từng chút từng chút xuống. Nàng sợ nói ra một câu thì sẽ ngã xuống.

Nàng cũng muốn tắm trong hồ băng! Trời ạ, mắt Lãnh Dịch Hạo lại không nhìn thấy, ai tới cứu nàng với!

“Nha đầu! Úc Phi Tuyết! Phi Tuyết!” - tiếng Lãnh Dịch Hạo càng ngày càng dồn dập, có thể nghe thấy hấn cũng rất lo lắng.

“Ta.....” - Úc Phi Tuyết vừa mở miệng, tay trượt xuống dưới một tấc, Úc Phi Tuyết sợ tới mức lập tức im miệng, chân không ngừng tìm kiếm khắp nơi chỗ có thể đặt chân. Cuối cùng, nàng cũng tìm được một tảng nham thạch nhô ra.

Ngay lúc Úc Phi Tuyết vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên một bóng người từ trên trời rơi xuống, rơi thẳng xuống hồ băng.

Úc Phi Tuyết trợn mắt há mồm, Lãnh Dịch Hạo lại tự mình

78. Cô Nam Quả Nữ Ở Trong Sơn Động Có Thể Làm Cái Gì

Cô nam quả nữ ở trong sơn động có thể làm cái gì

Không phải đấy chứ! Lãnh Dịch Hạo lại tự mình nhảy xuống! Cuối cùng là hấn muốn cứu nàng hay là muốn hại nàng vậy!

Úc Phi Tuyết hoàn toàn im lặng.. Vừa mới thở nhẹ được một hơi lại một lần nữa lo lắng.

Cái tên ngu ngốc này! Nhiệt độ hồ băng rất thấp, cổ độc của Lãnh Dịch Hạo lại chí âm chí hàn, hơn nữa hấn còn không nhìn thấy được! Hấn nhảy xuống đấy thì có ích lợi gì!

Phản nản gì cũng vô dụng rồi, Úc Phi Tuyết chấp nhận số phận thả tay ra.

“Bùm” một tiếng, lại một người ngã xuống.

Mặc dù Úc Phi Tuyết quen thuộc với nước, nhưng ở trong hồ băng sâu thẳm lại lạnh lẽo như thế này, một cô nhóc như nàng cũng không chống đỡ được.

Dưới hồ băng là một mảnh tối tăm hỗn loạn, mơ hồ nhìn thấy một bóng người quen thuộc cách đó không xa, đột nhiên trong lòng Úc Phi Tuyết nóng lên, người này vì nàng mới nhảy xuống đây.

Cái tên ngu ngốc này! Rõ ràng biết bản thân sau khi nhảy xuống có thể khó giữ được an toàn, thế mà vẫn cứ nhảy xuống.

Lãnh Dịch Hạo nghe thấy tiếng nước, tay cố gắng dò dẫm trong nước, Úc Phi Tuyết chủ động đưa tay tới.

Hai bàn tay liền nắm chặt lấy nhau.

Trong giây phút này, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, trong lòng bàn tay của Lãnh Dịch Hạo có một độ ấm mà xưa nay chưa từng có.

“Hô...” - hai cái đầu cuối cùng nhô lên khỏi mặt nước.

Câu đầu tiên Lãnh Dịch Hạo nói chính là: “Nha đầu, nàng sao rồi?”

“Sắp chết rồi!” - Úc Phi Tuyết yếu ớt nói.

Lãnh Dịch Hạo biến sắc, lại nghe Úc Phi Tuyết nói thêm một câu:

“Sắp bị người dọa chết rồi!”

Lạnh, lạnh đến thấu xương. Có nội lực cũng không có cách nào chống lại cái lạnh.

Đôi mắt sắc bén của Úc Phi Tuyết phát hiện trong một mảng trắng xóa này, phía trên bờ, có đặt vài món đồ gì đó. Lại gần thì thấy thì ra là hai cái áo bông lớn và một số đồ chống lạnh, còn có một cái hộp gỗ, là hộp đựng thuốc lúc trước nàng có nhắc qua với Tần Thế Viễn. Bên trong là tất cả những thứ mà nàng đã nhắc đến, được liệu châm cứu, tất cả đều đầy đủ.

Không cần nói nữa, chắc chắn là kiệt tác của Tần Thế Viễn.

Tên Tần Thế Viễn này đúng là có lòng tốt, Lãnh Dịch Hạo không nhận sự giúp đỡ của hắn, hắn lại vẫn phái người đi theo bọn họ lên núi. Hơn nữa cũng không ra mặt tranh công, mà là âm thầm tương trợ.

Nhìn khắp nơi trắng xóa một mảnh, hảo cảm của Úc Phi Tuyết với Tần Thế Viễn không khỏi tăng lên vài phần.

Tần Thế Viễn quả nhiên rất cẩn thận, ở bên trong áo bông, nàng còn tìm thấy một tấm bản đồ. Là bản đồ Thiên Linh Sơn.

Dựa vào bản đồ, Úc Phi Tuyết rất dễ dàng tìm được một chỗ trú ẩn.

Bên trong một sơn động không lớn, đã có người nhóm một đống lửa trại, ngay cả củi để thêm vào cũng đã đặt ở bên cạnh.

Tần Thế Viễn đặt một bức thư bên cạnh, trong thư nói, người của hắn đã lui đến một nơi an toàn khác, kêu Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Hạo cứ yên tâm nghỉ ngơi. Nếu bọn họ có yêu cầu gì, Úc Phi Tuyết lúc nào cũng có thể bắn pháo khói, người của hắn tự nhiên sẽ xuất hiện giúp đỡ bọn họ.

Tên Tần Thế Viễn này, làm việc thật là chu toàn. Chi li từng chút, tiến lui có chừng mực.

Úc Phi Tuyết cất thư đi, bắt đầu thêm củi sưởi ấm. Nàng cũng không định nói chuyện này cho Lãnh Dịch Hạo biết, bởi vì nàng không muốn giờ phút này cả người lạnh lẽo đi ra ngoài đón gió lạnh.

Quần áo ẩm ướt hết cả, lạnh quá!

Lãnh Dịch Hạo không nói một tiếng nào, im lặng. Hắn không nói gì, không hỏi gì. Nhưng bên trong đôi mắt đen láy tĩnh lặng kia có sự bình tĩnh nhận rõ thế sự, còn có một số cảm xúc làm cho người ta không thể hiểu rõ.

Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng, chỉ có củi lửa bốc cháy, phát ra âm thanh tanh tách. Úc Phi Tuyết nhìn qua Lãnh Dịch Hạo yên lặng không nói gì, lại nhìn bốn phía chung quanh, aiz, thật là nhàm chán! Cô nam quả nữ ở trong sơn động có thể làm cái gì!

“Hắt xì!” - Úc Phi Tuyết không nhịn được hắt xì một cái.

“Lại đây.” - Lãnh Dịch Hạo theo hướng âm thanh truyền đến nhìn sang.

“Làm gì? Lại muốn hại ta sao?!” - hắn làm hại nàng còn chưa đủ sao? Mỗi lần gọi nàng qua, nhất định là không chuyện gì tốt!

“Hai người ở chung sẽ ấm lên một chút, lại đây đi.” - giọng Lãnh Dịch Hạo thật ấm áp.

Úc Phi Tuyết do dự tiến lại gần, Lãnh Dịch Hạo một tay ôm nàng vào lòng. Ôm được cơ thể nhỏ bé của nàng, trái tim vừa đánh mất của hắn cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Vừa rồi giây phút nghe thấy tiếng nàng rơi xuống vách núi, trái tim của hắn đột nhiên hự hẫng, giống như người ngã xuống không phải là nàng, mà là hắn. Hắn lo lắng gọi nhưng lại không có được tiếng đáp lại của nàng, chính giây phút đó, hắn không còn quan tâm đến cái gì nữa, hắn chỉ biết rằng, hắn không thể để cho nàng xảy ra chuyện gì được!

Cho nên, hắn nhảy xuống đây. Có lẽ đây là một việc làm cả đời hắn, nhưng hắn không hối hận.

Cánh tay siết chặt, Lãnh Dịch Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cũng may, cuối cùng nàng đã quay lại.

“Thả tay thả tay! Ta sắp không thở được rồi!” - Úc Phi Tuyết lớn tiếng phản đối, có vẻ nàng đã quen với việc bị ôm.

“Không được ầm ỹ! Chưa thấy người nào ngốc như vậy, biết rõ vách núi hiểm trở mà cũng không biết cẩn thận một chút!” - Lãnh Dịch Hạo khẩu khí khó chịu. Lo lắng qua đi lại bắt đầu dạy dỗ người.

“Vậy còn người? Người không ngu ngốc vậy người nhảy xuống làm cái gì! Rõ ràng biết mất mình không nhìn được, người cũng không sợ nhảy xuống đụng chết ta sao!”

“Ngậm cái miệng quạ đen của nàng lại!” - cũng là nàng sáng sớm đã rửa hã “ngã chết”, bây giờ linh nghiệm rồi, đúng là ngã thật! Cũng may là hắn may mắn, chết không thành công.

“Người trách ta cái gì chứ! Là người tự mình nhảy xuống đấy chứ!”

“Nàng thật là ầm ỹ!”

“Ta cứ ầm ỹ đấy! Nếu không phải người, chúng ta làm sao có thể thê thảm như vậy được!”

“Là ai hạ được gây chuyện trước?”

“Là ai bắt nạt ai trước?!”

Vấn đề này, xem ra khó khăn rất lớn.

.....

Ngoài động, tuyết trắng chưa khi nào rơi như vậy, từng bông từng bông, vô cùng xinh đẹp, làm cho toàn bộ Thiên Linh Sơn như mộng như ảo. Trong động, lửa trại lập lòe, Úc Phi Tuyết cuối cùng nằm trong lòng Lãnh Dịch Hạo ngủ say. Lãnh Dịch Hạo không ngủ, suy nghĩ của hắn đang trôi đi rất xa.

Trong lúc ngủ mơ, Úc Phi Tuyết mơ hồ cảm thấy độ ẩm xung quanh càng ngày càng lạnh, cơ thể cũng không ngừng run run.

Sao lại thế này?

Úc Phi Tuyết mở mắt ra, phát hiện người đang run không phải là mình, mà là Lãnh Dịch Hạo. Úc Phi Tuyết quay người lại sờ, cả người Lãnh Dịch Hạo lạnh như băng, khuôn mặt tái nhợt như sương.

Không hay rồi! Cổ độc trong người Lãnh Dịch Hạo lại phát tác!

79. Ăn Đậu Phụ, Sờ Mổ Lung Tung.

Ăn đậu phụ, sờ mó lung tung.

“Này, Lãnh Dịch Hạo, không cho phép người chết, người chết rồi thì ta làm sao bây giờ! Người có nghe thấy không hả! Người tỉnh lại cho ta!” - Úc Phi Tuyết vỗ vào mặt Lãnh Dịch Hạo...

Lãnh Dịch Hạo lại không hề có phản ứng, tiếp tục vỗ, vẫn không có phản ứng, Úc Phi Tuyết bây giờ rất mong có thể nhìn thấy Lãnh Dịch Hạo bật dậy cãi nhau với nàng, nhưng mà tên này vẫn chết lạng như cũ, không có một chút sức sống.

“Này, mau ngồi dậy cãi nhau!” - Úc Phi Tuyết lay lay Lãnh Dịch Hạo, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoang mang, nếu như Lãnh Dịch Hạo chết, nàng nên làm gì bây giờ?

Đối với nàng mà nói, vai trò của Lãnh Dịch Hạo có lẽ chính là đưa nàng tới Ấp Thành. Đợi sau khi nàng gặp sư phụ, Lãnh Dịch Hạo coi như là “đã sử dụng xong”, từ nay về sau có thể đường ai nấy đi.

Nhưng mà những hoang mang lo lắng trong lòng nàng bây giờ tuyệt đối không chỉ dừng lại tại đây.

Nếu hắn chết, ai cãi nhau với nàng?

Nếu hắn chết, sau này nàng biết chèn ép ai đây?

Nếu hắn chết, vậy.....vậy không phải cuộc sống của nàng sẽ rất vô vị sao?

“A Hạo, người đừng c được không?” - Úc Phi Tuyết càng nghĩ càng sợ, không khỏi vươn bàn tay vuốt lấy khuôn mặt lạnh như băng của Lãnh Dịch Hạo. Cái lạnh từ đầu ngón tay truyền thẳng đến trái tim Úc Phi Tuyết.

Một sự ngạc nhiên xảy ra trước mắt, khuôn mặt của Lãnh Dịch Hạo trong nháy mắt trở nên chói sáng rạng rỡ.

“A Hạo, người tỉnh lại đi, sau này ta sẽ không bắt nạt người nữa!” - Úc Phi Tuyết lay Lãnh Dịch Hạo.

“Sau này ta không làm người tức giận nữa, được không?”

“Lãnh Dịch Hạo! Người ngồi dậy đi, tỉnh lại tỉnh lại tỉnh lại!”

Úc Phi Tuyết dùng hết chiêu thức của bản thân, vừa dấm vừa xoa, Lãnh Dịch Hạo vẫn không tỉnh lại.

Trong động chỉ còn tiếng củi cháy kêu lép lép, âm thanh ấy vang vọng trong hang động trống rỗng, lại mang theo sự cô đơn lan tỏa khắp thạch động, dấm thẳng vào trái tim Úc Phi Tuyết.

“A Hạo, người tỉnh lại đi mà! Ta không bắt nạt người còn chưa được sao?” - Úc Phi Tuyết cúi đầu, dùng khuôn mặt nhỏ áp lên trán Lãnh Dịch Hạo, lạnh quá, trán của hắn thật là lạnh.

Úc Phi Tuyết không khỏi vươn bàn tay, xoa oa nắn nắn khuôn mặt lạnh như băng của hắn, hy vọng có thể truyền cho hắn một chút hơi ấm.

Từ khuôn mặt hắn đến tận cổ hắn, cho đến khi chạm vào vạt áo ẩm ướt của hắn.

Vừa mới rơi xuống nước, quần áo của hắn vẫn ẩm ướt, như vậy rất không tốt với thân thể hắn. Úc Phi Tuyết do dự một lúc, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng cho Lãnh Dịch Hạo.

“Đồ biến thái, mọi người đều nói thời thế xoay vần, lúc trước người cởi quần áo của ta, bây giờ cũng đến lượt ta cởi quần áo của người rồi! Tên nhóc này! Nếu người không tỉnh lại, ta sẽ bóp chết người! Cho người nếm thử cảm giác bị người khác bóp cổ.”

Úc Phi Tuyết cắn nhai liên tục, mơ hồ truyền vào tai Lãnh Dịch Hạo. Thật ra lúc nàng nói, nàng không bắt nạt hắn nữa thì hắn đã tỉnh lại rồi.

Chẳng qua là cả người lạnh lẽo không có nổi chút sức lực, cho nên hắn nhắm mắt nghỉ ngơi, khi bàn tay Úc Phi Tuyết bắt đầu tàn phá khuôn mặt hắn, hắn rất muốn phản kháng, nhưng mà hắn không còn hơi sức đâu mà cãi nhau với nàng. Hơn nữa hắn rất muốn biết kế tiếp Úc Phi Tuyết sẽ làm gì.

Nào ngờ tiểu nha đầu chuẩn bị cởi quần áo cho hắn, vậy hắn cứ tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi là được rồi. Thấy nha đầu kia vừa mới đau buồn thảm thiết kêu hắn không được chết, hắn không tin nha đầu này thật sự nở bốp chết hắn!

Có điều nha đầu kia thật sự rất ngu ngốc! Cởi quần áo cũng không biết làm, đôi tay nhỏ bé nhẹ có nặng có cọ xát trên người hắn, hắn thật sự rất nghi ngờ có phải nàng đang cố ý sờ mó lung tung không!

Đáp án là: Đúng vậy.

Mong muốn ban đầu của Úc Phi Tuyết là muốn giúp hắn cởi quần áo ra hong cho khô, nhưng lần đầu tiên chạm vào cơ thể nam nhân, hơn nữa lại dưới tình huống như thế này.... đối phương không có chút nhận thức nào, có phải nàng có thể muốn làm gì thì làm không?

Cơ thể Lãnh Dịch Hạo thật rắn chắc, phàm là người luyện võ đều như thế, nhưng sờ lên cơ thể hắn, trong nhu có cương, kiên nghị mạnh mẽ. Lại trong cương có nhu, không quá cách biệt. Cảm giác cũng không tồi đấy chứ?

Không đợi cởi áo ngoài, bàn tay Úc Phi Tuyết đã chui vào bên trong.

Oa, cơ thể tên này cứ như một khối băng! Ha ha sờ vào thật là thoải mái, cảm giác không tệ. Trên dưới trái phải, nếu không phải quá lạnh, chắc là cảm giác rất thích!

Trong mơ hồ, dường như nàng nghe thấy một tiếng thở dài nặng nề. Úc Phi Tuyết sợ tới mức ngậy ra một lúc, rút đôi tay nhỏ bé đang phạm tội về.

“Lãnh Dịch Hạo! A Hạo!” - Úc Phi Tuyết lắc lắc Lãnh Dịch Hạo, không nhúc nhích.

Úc Phi Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tốt quá! Chưa tỉnh. Nếu không nàng sẽ cực kỳ xấu hổ!

Quên đi, vẫn nên cởi quần áo trước.

Nhưng cơ thể Lãnh Dịch Hạo rất nặng, nàng ôm cổ của hắn, mới có thể miễn cưỡng nâng nửa người hắn lên được. Ngay lúc Úc Phi Tuyết di chuyển cổ Lãnh Dịch Hạo, nàng quá chuyên tâm đến công việc của đôi tay, không để ý có người đang làm công tác nghiên cứu với sự mềm mại trước ngực nàng.

Thật ra trước đây sao lại không chú ý tới cơ thể của nàng nhỏ bé, lại thích mặc quần áo có vẻ rộng rãi thoải mái một chút, cho nên không thể hiện rõ dáng người, nhưng khi bộ ngực của nàng dán lên khuôn mặt của hắn, cảm giác này hoàn toàn khác.

Mềm mại, thơm thơm ngọt ngọt...sau đó hoàn toàn là tưởng tượng. Lần trước chưa kịp ăn đã bị hôn mê, thật là thiệt thòi. Bây giờ chỉ cách một lớp quần áo mà đã mất hồn như thế này, nếu trực tiếp ‘ăn’ cái đóa anh đào hồng phấn kia vào miệng...nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi!

Cho nên hắn không ngại nàng cởi nhiều hơn một chút, cơ thể tiếp tục cúi xuống, ngăn cản Úc Phi Tuyết cởi thành công quần áo của hắn. Như vậy cũng có thể làm tiểu nha đầu phân tâm, tránh được việc nàng sẽ chú ý tới hắn lại bắt đầu có “cây gậy”.

Úc Phi Tuyết đang rất cố gắng “làm việc” nếu biết rằng người trong lòng nàng đã hóa thân thành sói, không biết sẽ có phản ứng gì.

Nặng quá, cái tên này sao lại nặng như vậy!

Úc Phi Tuyết đơn giản ngồi lên người Lãnh Dịch Hạo, ôm lấy cổ của hắn từ chính diện. Vì thế, có người không những được thuận lợi lại quang minh chính đại vùi mặt vào nơi mềm mại của nàng, còn có thể nhân cơ hội hít lấy hương thơm, hương vị nhẹ nhàng ngọt ngào trên người nàng dường như bao phủ lên toàn bộ giác quan của Lãnh Dịch Hạo.

Được rồi! Cuối cùng cũng lộ ra hai bờ vai rộng lớn mà rắn chắc của hắn, thân hình cái tên biến thái này thật ra cũng rất đẹp! Sờ nắn thấy cực kỳ dẻo dai!

Gì đây? Nàng chỉ giúp hắn cởi một ít quần áo mà thôi, cơ thể cái tên này lại bắt đầu ầm ập d

Xem ra cái đồng quần áo ướt sũng này đúng là không thể mặc được!

Úc Phi Tuyết càng quyết định chắc chắn, phải đem toàn bộ - quần áo - ẩm ướt - của hắn - cởi ra! Có lẽ như vậy hắn sẽ càng thoải mái hơn!

80. Tiểu Nha Đầu, Ngày Tháng Tiêu Dao Của Nàng Đã Kết Thúc Rồi.

Tiểu nha đầu, ngày tháng tiêu dao của nàng đã kết thúc rồi.

Nói là làm, Úc Phi Tuyết tháo đai lưng của Lãnh Dịch Hạo dùng sức cởi cái quần ngoài có chút ẩm ẩm của hắn, đúng lúc này, nàng phát hiện ra một việc rất kỳ quái..

Vì sao chỗ kia của hắn có một cái lều nhỏ?

Tò mò tiến lại gần, dùng tay chọc chọc.

Một tiếng rên nặng nề truyền đến. Có muốn tiếp tục nhấn tiếp tục nhện, bị nàng làm như vậy cũng không nhện được, phải nói là, cách nàng làm như vậy, người chết cũng có thể bị nàng làm cho sống lại! Lãnh Dịch Hạo bất đắc dĩ thở dài.

“A Hạo! Người tỉnh rồi!” - Úc Phi Tuyết vui sướng lao lên trước.

Lãnh Dịch Hạo rất muốn nói, không phải, ta đang hôn mê. Đáng tiếc không có cơ hội. Vì thế hắn đơn giản mở mắt tỉnh lại, yếu ớt nói ra hai chữ:

“Lạnh quá.....”

Đầu nghiêng đi, lại hôn mê tiếp.

“Này! Lãnh Dịch Hạo! Lãnh Dịch Hạo!” - mặc kệ Úc Phi Tuyết lắc như thế nào, Lãnh Dịch Hạo tiếp tục giả chết.

Nhưng Úc Phi Tuyết lại lo lắng, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hắn lại hôn mê. Thật sự rất lạnh sao?

Úc Phi Tuyết xoa xoa mặt và tay của hắn, lại xoa xoa cánh tay hắn, hình như thật sự rất lạnh.

“Hắt xì!” - Không có vòng tay ôm ấp của Lãnh Dịch Hạo, vẫn không thể chống lại với cái lạnh bên ngoài. Úc Phi Tuyết cúi đầu nhìn qua quần áo cũng đang ẩm ướt của mình, vì thế thoải mái cởi quần áo, tiến vào trong lòng Lãnh Dịch Hạo, đồng thời cũng không quên dùng áo bông dày bao bọc lấy hai người bọn họ. Sau đó, lúc này mới thoải mái thở dài một hơi.

Mặc dù cơ thể Lãnh Dịch Hạo rất lạnh, nhưng lúc trước còn lạnh hơn, được nàng xoa đi xoa lại như vậy, đã có chút ấm áp. Cho nên ôm thêm nữa thì tốt rồi, lát nữa hắn là sẽ ấm lên.

Úc Phi Tuyết thoải mái thở nhẹ một tiếng, giống như con thuyền cô đơn cuối cùng đã cập bến, nói thật, quay vòng gần một ngày, thật sự quá mệt mỏi! Tìm một vị trí thoải mái, không bao lâu đã ngủ say.

Nhưng có người lại tỉnh rồi, dựng lên một cái ‘lều nhỏ’, không thể ngủ được.

Ông trời nhất định đang tra tấn hắn! Nhất định là như vậy!

Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vươn tay ôm Úc Phi Tuyết vào lòng, cơ thể trong suốt sáng bóng của nàng, dưới ánh lửa dưới nhiệt một tầng đỏ sẫm, cái yếm xinh đẹp trước ngực của nàng giúp cho làn da càng thêm trắng mịn, hấp dẫn người ta đến cực điểm. Nàng sau khi ngủ say, thanh nhã như thủy tiên, ngoan ngoãn co tròn trong lòng hắn, thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu thoải mái.

Chống đỡ cổ độc đã tiêu hao quá nhiều thể lực của hắn, cơ thể suy yếu bây giờ lại đối mặt với “mỹ thực”, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Đúng là đau khổ mà!

Đợi một chút!

Lãnh Dịch Hạo đột nhiên kinh ngạc! Chỉ có thể nhìn!

Đúng vậy, lúc này sau khi tỉnh lại, hắn lại có thể nhìn thấy!

Điều này làm sao có thể! Bọn họ còn không tìm thấy Linh Diên Hủy, hắn lại có thể nhìn thấy!

Lãnh Dịch Hạo cúi đầu, ánh mắt lại một lần nữa dừng trên người đang ngủ say trong lòng.

Ánh mắt của hắn lại có thể không trị mà khôi! Đây là một tình huống trước kia chưa từng có, chẳng lẽ bởi vì hắn vừa mới ngâm mình trong hồ băng, ngược lại lại giúp ích cho việc giải cổ độc của hắn? Bây giờ hắn chỉ mới phỏng đoán, nhưng cuối cùng hắn sẽ điều tra rõ nguyên nhân.

Không cần biết là thế nào, bây giờ, hắn đã có thể nhìn thấy được. Tiểu nha đầu, ngày tháng tiêu dao của nàng đã kết thúc rồi!

Tay hắn chạm tới sợi dây màu đỏ sau lưng Úc Phi Tuyết, vì thế dùng lực một chút, cái yếm màu đỏ liền rơi xuống dưới, tay kia thì chỉ cần tận dụng lợi thế một chút, hai đoá mai hồng trước ngực liền sống động hiện ra.

Lãnh Dịch Hạo cười khở vươn tay vuốt ve hai đoá hồng mai dụ dỗ người kia, chỉ có thể nhìn, không thể ăn.

Lúc Úc Phi Tuyết tỉnh lại, Lãnh Dịch Hạo vẫn tỉnh. Chỉ là có hai đôi mắt thâm quầng nhiều hơn trước.

“A Hạo! Người tỉnh rồi!” - Úc Phi Tuyết cảm giác được Lãnh Dịch Hạo bên cạnh không còn lạnh nữa, cơ thể nóng hầm hập của hắn tỏa ra hương vị làm cho nàng cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng. Úc Phi Tuyết bị vui sướng làm choáng váng đầu óc hoàn toàn không ý thức được bọn họ giờ phút này gần như khỏa thân ôm lấy nhau.

“A Hạo, mắt của ngươi làm sao vậy?” - Úc Phi Tuyết nhìn hai đôi mắt đen như cái óng khói của Lãnh Dịch Hạo, tò mò sờ tay vào.

“Trúng độc rồi.” - Lãnh Dịch Hạo nghiêng đầu đi, tránh tay Úc Phi Tuyết, vô cùng uất ức trả lời.

Rõ ràng trước đây chính là người mình ghét, rõ ràng chính là người dùng để tiêu khiển, bây giờ vì nàng mà trắng một đêm không ngủ, không phải trúng độc thì có thể là cái gì. Là cổ độc, cũng là độc Xuân Nhật Ngưng Hương Tán!

“Chúng ta lập tức đi lấy Linh Diên Hủy!” - Úc Phi Tuyết xoay người đứng dậy, lại phát hiện cái yếm mình rơi xuống trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

“A!” - Úc Phi Tuyết sợ hãi kêu một tiếng, kéo chăn che đi cơ thể mình.

“Làm sao vậy?” - con sói nằm trên mặt đất rất vô tội hỏi dê con.

Úc Phi Tuyết lấy tay quơ quơ trước mặt Lãnh Dịch Hạo, không có gì khác. May quá, mắt hắn không nhìn thấy, nếu không nàng còn tưởng rằng hắn cố ý!

“Không có gì!” - Úc Phi Tuyết thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu thoải mái mặc quần áo trước mặt Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo không chớp mắt lấy một cái, không rời mắt nhìn Úc Phi Tuyết lấy quần áo dày che đi cơ thể trơn bóng như ngọc của mình, bất lực cười khở. Cách tiểu nha đầu này giày vò người khác thật đúng là giỏi!

Tiểu nha đầu, nếu không phải sợ hàn độc sẽ có ảnh hưởng với nàng, chuyện đầu tiên sau khi ta khôi phục thể lực chính là ăn nàng!

Nghỉ ngơi một đêm, ăn một chút đồ ăn Tần Thế Viễn để lại, hai người lại xuất phát. Có bản đồ của Tần Thế Viễn, tìm đồ lại càng thuận tiện hơn.

Úc Phi Tuyết nhanh chóng tìm được Linh Diên Hủy và cổ nhỏ. Nửa ngày ở trong động điều chế được.

“Lại đây, mau uống đi!” - Úc Phi Tuyết mang được đưa đến tay Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo vẫn đang nghịch Linh Diên Hủy còn thừa. Bông hoa nhỏ bốn cánh màu sắc khác nhua này, ở trong tuyết cực kỳ bắt mắt, chỉ là một bông hoa nhỏ như vậy lại có thể chống đỡ cổ độc, thật sự là như vậy sao? Vậy hắn mang thêm mấy bông nữa về.

“Nghĩ cái gì vậy?” - Hắc không nhìn thấy, nhìn chăm chăm vào hoa làm cái gì!

Lãnh Dịch Hạo ngẩng đầu mỉm cười, Úc Phi Tuyết lại giật mình. Nụ cười này còn chói mắt hơn ánh mặt trời ló lên sau cơn bão tuyết.

Lãnh Dịch Hạo cũng không thấy tò mò chút nào với sức hấp dẫn của bản thân, tiếp nhận cái bát một hơi uống cạn.

Đối với ý tưởng Lãnh Dịch Hạo kiên trì chọn thêm mấy bụi Linh Diên Hủy, Úc Phi Tuyết cũng không nghĩ nhiều, dù sao đây cũng là linh hoa, thế gian ít người biết. Cũng là thuốc dẫn trị liệu cổ độc tốt nhất. Hắc đại khái sợ sau này sẽ dùng đến nó, cho nên hái thêm một ít. Dù sao có cách bảo vệ hoa đặc biệt của nàng, loại hoa này còn có thể lưu giữ một tháng. Hắc là cũng đủ cho bọn họ mang về vương phủ.

Úc Phi Tuyết lại không nghĩ tới, sau khi trở lại vương phủ, trở lại Ấp thành mà nàng mong nhớ, lại sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhiều đến mức, đủ để thay đổi vận mệnh sau này của nàng!

81. Đây Là ‘cây Gậy’ Vẫn Từng Muốn Bắt Nạt Nàng Sao?

Đây là ‘cây gậy’ vẫn từng muốn bắt nạt nàng sao?

Lúc hai người trở lại Tần phủ, thân thể Lãnh Dịch Hạo cũng chưa hoàn toàn khôi phục, phải tiếp tục dùng được châm cứu ba ngày mới có thể hoàn toàn chữa khỏi, về việc sau này có tái phát hay không, Úc Phi Tuyết nói còn phải tiếp tục quan sát mới biết được.. Nhưng vì lúc trước lên núi tìm được, lại rơi xuống hồ băng, Lãnh Dịch Hạo tiêu hao quá nhiều nội lực cho nên phải nằm trên giường nghỉ ngơi, mau chóng khôi phục nội lực, nếu không đối với cổ độc trên người hắc chỉ có hại không có lợi, cho nên ba ngày nay, hắc phải nằm trên giường nghỉ ngơi!

Lãnh Dịch Hạo cũng nóng lòng muốn hồi phủ nên đối với việc này cũng không phản đối.

Vì hắc là bệnh nhân, lại “không nhìn thấy” nên hắc được hưởng thụ đãi ngộ cho bệnh nhân không tệ chút nào!

“Nha đầu, ta muốn ăn cơm.”

“Đến, há miệng ra.” - Không biết từ lúc nào, Úc Phi Tuyết đã quen dứt cơm cho hắc ăn. Đơn giản là vì lúc này, nàng có thể nhìn thấy chút dịu dàng hiếm có trên mặt hắc.

“Nha đầu, ta muốn tắm.”

“Ta đi gọi nha hoàn.....” - nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Úc Phi Tuyết liền thấy hối hận, gọi nha hoàn đến giúp hắc tắm, vậy tất cả của hắc không phải để cho nha hoàn thấy hết sao? Thôi đi, vẫn nên để tự nàng làm.

“Ta không cần nha hoàn!” - Lãnh Dịch Hạo kiên quyết từ chối.

“Được được được.....” - gãi đúng chỗ ngứa rồi! Úc Phi Tuyết mang theo nụ cười gian trá giúp Lãnh Dịch Hạo chà lưng.

Bây giờ thân thể hắc ấm áp, trong cứng có mềm, trong mềm có cứng, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Đối với hành vi không biết là tắm rửa hay là sờ mó lung tung phía sau lưng hắc của Úc Phi Tuyết, Lãnh Dịch Hạo vừa tức giận vừa buồn cười. Nàng không biết là nàng đang nghịch lửa sao?

Cơ thể Lãnh Dịch Hạo không nhịn được run lên, khăn mặt trong tay Úc Phi Tuyết rung rung một chút rồi rơi xuống nước

“Nữ nhân ngốc nghếch!” - Lãnh Dịch Hạo mắng yêu.

“Người mới ngu ngốc! Tắm cũng không biết làm!” - Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo, thò tay vào trong thùng nước giặt khăn mặt, nào ngờ lại đụng phải một vật kỳ quái, tròn tròn lại dài dài, vừa nóng lại biết nhảy.

Cái gì đây? Cây gậy sao?!

Úc Phi Tuyết mở to mắt tò mò muốn lấy ra xem. Đây là ‘cây gậy’ vẫn từng muốn bắt nạt nàng sao?

“A!” - Lãnh Dịch Hạo kêu thảm thiết một tiếng, có ai xui xẻo như hắn không! Nữ nhân này muốn chặt đứt gốc rễ của hắn sao?!

“Người làm sao vậy, người làm sao vậy?” - Đầu sở gậy chuyện cực kỳ vô tội quan tâm hỏi.

Lãnh Dịch Hạo lần này thật sự không phát được ra tiếng! Sao thế? Hắn thấy rất cần thiết phải để nàng biết một chút, rốt cuộc là hắn bị làm sao!

Lãnh Dịch Hạo nào ngờ rằng, không đợi đến lúc hắn có cơ hội này, tiểu nha đã kêu to có người dùng gậy đâm nàng, Lãnh Dịch Hạo liền chết nhảy xuống giường tìm kẻ kia liều mạng!

Trải qua việc như vậy, tắm xong châm cứu xong cho Lãnh Dịch Hạo, nhân cơ hội Lãnh Dịch Hạo vận công điều dưỡng, Úc Phi Tuyết đi bộ ra cửa tìm Tần Thế Viễn.

Tần Thế Viễn đang luyện công.

“Không ngờ người cũng biết võ công.” - Úc Phi Tuyết nhìn thân hình Tần Thế Viễn cao cao như một cây hòe, nụ cười như trắng sáng, nhìn qua đáng vẻ hào hoa phong nhã, không ngờ là thương nhân hắn cũng biết võ công, hơn nữa võ công không tệ. Nhìn qua, chiêu thức võ công của hắn còn có chút quen mắt như vậy.

“Chỉ để thân thể khỏe mạnh mà thôi.” - Tần Thế Viễn khiêm tốn trả lời.

“Thật ra lần này ta rất muốn cảm ơn người.” - Úc Phi Tuyết chấp tay hướng Tần Thế Viễn, đây là cách cảm ơn trong chốn giang hồ. Tần Thế Viễn mỉm cười, cũng chấp tay trả lời:

“Nên làm thôi. Giúp người làm niềm vui là gốc rễ của sự vui vẻ. Nghĩ đến Tần gia ta từ trên xuống dưới gia tài bạc triệu, đáng tiếc chỉ có một mình ta. Nếu bớt đi một chút gia tài mà có thể có được một người bạn, theo lý mà nói, ta còn là lời nửa là khác.”

Úc Phi Tuyết không khỏi buồn cười, Lãnh Dịch Hạo nói đúng, thương nhân chính là thương nhân, có điều thương nhân này vẫn có rất nhiều ngoại lệ.

Dù sao, trong mắt một số người chỉ có tiền tài, không có bạn bè.

“Người.....thật sự sẽ thành thân cùng đại tỷ của ta?”

Tần Thế Viễn nhún mày: “Đúng vậy.”

“Nhưng người cũng không hiểu tỷ ấy.” - nể tình Tần Thế Viễn có ân với nàng, Úc Phi Tuyết có lòng tốt khuyên bảo. Mặc dù nàng biết đại tỷ của nàng yêu tiền, nhưng nàng cũng không cho rằng đại tỷ sẽ hợp với Tần Thế Viễn.

“Có vấn đề gì sao?” - thành thân thời gian đó, không có ai là không phải nghe lời của cha mẹ vàa mối, trước khi thành thân không thấy mặt, cũng không phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Dù sao cũng là tỷ tỷ của mình, Úc Phi Tuyết không muốn nói xấu nhiều về tỷ tỷ, vì thế nàng gãi đầu, cười gượng nói:

“Thật ra, ta chỉ cảm thấy, hai người muốn sống chung thì nhất định phải hiểu biết lẫn nhau, có thể giúp đỡ nhau lúc khó khăn, có thể không rời bỏ nhau những lúc gian nan vất vả. Nếu là người không hợp đột nhiên sống cùng nhau, có lẽ sẽ không có hạnh phúc.”

Tần Thế Viễn giật mình nhìn Úc Phi Tuyết, lời nói này của nàng, chính xác nói đến suy nghĩ trong tâm khảm hắn. Thật ra Tần gia hắn gia tài bạc triệu, muốn có bao nhiêu nữ nhân chẳng được? Nhưng về mặt này, hắn chưa bao giờ bắt cần. Bởi vì hắn chỉ muốn tìm một nữ nhân có thể giúp đỡ lẫn nhau mà không phải nhả vào gia tài bạc triệu của hắn.

Sở dĩ hần cưới con gái lớn của Úc gia, hoàn toàn là vì muốn kéo gần quan hệ với Lãnh Dịch Hạo, hơn nữa hần biết, Úc phủ đại tiểu thư vẫn muốn gả ột kẻ có tiền, cho nên nhất định sẽ không từ chối lời cầu hôn của hần.

Mặc dù nói cưới một nữ nhân có thể đỡ dần lẫn nhau là tâm nguyện cả đời hần, nhưng so với nguyện vọng có thể làm cho thương nhân chân chính đạt được độc lập trên chính trị và quyền tự chủ, là hần không thể có được cả cá và chân gấu. Hơn nữa cưới tiểu thư Úc phủ chính là liên hôn với Úc Thừa tướng, nói như vậy, Úc Thừa tướng cũng trở thành hậu phương vững chắc.

Đương nhiên hần biết tính tình Úc gia đại tiểu thư, nhưng hần chỉ có thể bỏ cá mà cầm lấy chân gấu.

“Sao vậy?” - trên mặt nàng rất bồn sao? Sao cứ nhìn chằm chằm nàng như vậy?

“Nghe nói Úc phủ sản sinh mỹ nữ. Đúng là không sai, hơn nữa nghe nói tỷ tỷ của người cũng là đại mỹ nhân hiếm có.” - Tần Thế Viễn xấu hổ thu hồi ánh mắt. Thật ra hần rất hâm mộ Lãnh Dịch Hạo, có được một cô gái ở bên hần không rời như thế này.

82. Nữ Chi Hương, Đủ Làm Cho Tâm Tư Hần Rung Động

Nữ chi hương, đủ làm cho tâm tư hần rung động

Úc Phi Tuyết nhún vai, thành thật nói:

“Đại tỷ đúng là rất xinh đẹp...”

Nếu như thứ mà Tần Thế Viễn theo đuổi là cái này, vậy thì nàng cũng không còn gì để nói.

Tâm tình Úc Phi Tuyết luôn luôn viết trên mặt, với kinh nghiệm xử thế của Tần Thế Viễn, làm sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Úc Phi Tuyết, chẳng qua hần không tiện nghiên cứu sâu hơn cái vấn đề này tại đây, vì thế sửa lời nói:

“Ta thấy Vương phi cũng là người tập võ, không biết người thích binh khí gì?”

Tần Thế Viễn lòng vòng mở lời, nói đến những gì Úc Phi Tuyết thích mỗi khi nói chuyện với nàng đã trở thành một bản năng ca hần.

Quả nhiên, khuôn mặt Úc Phi Tuyết tươi cười rạng rỡ:

“Chính là cái này! Chúng ta so tài thử xem?”

Úc Phi Tuyết chọn một thanh ngọc tiêu, vũ khí tiểu sư phụ thường xuyên dùng nhất.

“Vậy ta dùng cái này.” - Tần Thế Viễn chọn một cây đoản côn.

Ngay từ đầu Úc Phi Tuyết đã cảm thấy võ công của Tần Thế Viễn nhìn quen mắt, tỷ võ một trận, nàng càng cảm thấy võ công của hần thật sự nhìn rất quen mắt!

Chẳng qua võ công của Úc Phi Tuyết tạp nham, mấy sư phụ cùng nhau dạy, cho nên hiểu mà không tinh. Mà công phu của Tần Thế Viễn thoát nhìn phiêu dật, từng chiêu từng chiêu cứng rắn lạnh lùng, cực kỳ thuần thực. Úc Phi Tuyết thất thần một cái, bị một gậy đâm vào bả vai, lại thất thần, bị một gậy đâm đến thất lạng. Cũng may Tần Thế Viễn ra tay chú ý, chỉ chạm đến là dừng.

“Không được không được, ta thích chiêu này, ngươi dạy ta!” - cuối cùng Úc Phi Tuyết cũng nhớ được mình thấy qua chiêu thức đó ở hình là đại sư phụ! Chỉ có đại sư phụ từng chiêu lạnh lùng mà lợi hại, mà Tần Thế Viễn lại đem chiêu thức này phát huy phiêu dật vô cùng, cho nên mới nhìn qua chiêu thức có chút khác nhau, nhưng sau khi ra chiêu nội công tâm pháp mượn lực đánh, đánh bất ngờ, cứng rắn lạnh lẽo như sắt cũng không hề sai biệt.

Úc Phi Tuyết nhảy đến trước mặt Tần Thế Viễn, ngay trong nháy mắt ấy, Tần Thế Viễn ngửi được một mùi hương thơm ngát của nữ nhi. Mùi hương này khác với tất cả mùi hương lúc trước hắn từng gặp qua, không phải mùi son phấn, mà là một mùi hương rất tự nhiên, rất nhẹ nhàng, xử nữ chi hương, đủ làm cho tâm tư hắn rung động.

“Được.” - thật ra hắn vốn định nói, không hay lắm.

Đợi đến lúc Úc Phi Tuyết trở về phòng, Lãnh Dịch Hạo đã tỉnh.

“Đi đâu vậy?” - Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng hỏi.

“Đi ra ngoài một lát.” - Úc Phi Tuyết rót ừng một cốc nước, giữa đầu uống cạn.

Chỉ đi ra ngoài thôi sao, sao mồ hôi đầy đầu vậy được? Lãnh Dịch Hạo biết nữ nhân này lại đang nói dối.

“Nha đầu, nàng đang sỉ nhục trí tuệ của ta sao?”

“Được rồi được rồi! Chẳng qua là ta đi tìm Tần Thế Viễn chơi một chút, kết quả cái kia tên dùng gây đâm ta! Đâm ta đau quá!” - đến bây giờ Úc Phi Tuyết vẫn đang ầm ừ chuyện tỷ võ thất bại. Lúc dạy nàng võ công, Tần Thế Viễn cũng rất tận tâm, nàng chỉ cần làm sai là đã bị gây đâm rồi!

Nào ngờ Lãnh Dịch Hạo vừa nghe xong, sắc mặt biến đổi:

“Nàng nói cái gì? Tần Thế Viễn.....hắn dùng gây đâm nàng!” - rõ ràng là sự lý giải của hắn và ý Úc Phi Tuyết muốn diễn đạt hoàn toàn khác nhau.

Hãy tha thứ cho sự thiếu hiểu biết của hắn, từ xưa có câu, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Huống chi đã nhiều ngày nay hắn vẫn luôn bị nhiễu loạn với chính ‘cây gây’ của mình! Úc Phi Tuyết kinh ngạc gật đầu, hắn tức giận như vậy làm cái gì? Không phải muốn báo thù cho nàng đấy chứ? Không cần thiết thế đâu? Chỉ là tỷ võ thua thôi mà! Có điều lúc trước cũng không thấy Lãnh Dịch Hạo quan tâm đến nàng như vậy!

Đúng lúc này, Tần Thế Viễn ở ngoài thấp giọng gõ cửa:

“Vương phi, Vương gia đã tỉnh chưa?” - Có được bài học lần trước, Tần Thế Viễn không dám tùy tiện đẩy cửa vào nữa.

Nếu chưa tỉnh, hắn định làm gì?! Lãnh Dịch Hạo xoay người xuống giường, kéo cửa ra đánh cho Tần Thế Viễn một trận.

Tần Thế Viễn vô duyên vô cớ bị đánh, lại e ngại đối phương là Vương gia, không thể đánh trả.

“Này, không được đánh nhau!” - việc quá bất ngờ, Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, lao người đến khuyên can.

Tần Thế Viễn từ đầu đến cuối chỉ tránh chứ không đánh, Lãnh Dịch Hạo lại chiêu nào chiêu nấy sắc bén, rõ ràng cơ thể không tốt, còn đánh đấm cái gì! Cứ như là muốn liều mạng vậy!

Úc Phi Tuyết một tay ngăn chiêu thức của Lãnh Dịch Hạo lại, bảo vệ Tần Thế Viễn vô tội ở phía sau.

Nàng che chở cho Tần Thế Viễn! Trong đôi mắt u ám của Lãnh Dịch Hạo là một mảng lạnh lẽo.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi phát điên cái gì vậy! Tỷ võ chấp nhận chịu thua, đâu ra cái kiểu đáng xấu hổ như người!” - Úc Phi Tuyết vô cùng hào khí.

Khóe miệng Lãnh Dịch Hạo run rẩy một chút, tỷ võ? Vậy cây gây mà nàng nói tới không phải là.....

“Nàng có nói qua là tỷ võ sao?” - Lãnh Dịch Hạo đột nhiên lại muốn bóp chết Úc Phi Tuyết. Có điều hắn còn muốn bóp chết mình hơn.

Chỉ số thông minh của hắn làm sao có thể giống nữ nhân ngu ngốc này được! Lại đi tin lời nữ nhân ngu ngốc này!

“Ta nghĩ giữa ta và Vương gia có lẽ có một chút hiểu lầm, không biết Vương phi có thể tránh đi một lát, để ta và Vương gia nói chuyện.” - Tần Thế Viễn lúc nào cũng tươi cười nhẹ nhàng ầm ập.

Úc Phi Tuyết do dự một chút, nàng biết Tần Thế Viễn sẽ không động thủ, chỉ không yên tâm về Lãnh Dịch Hạo. Bây giờ hấn yếu đến mức ngay cả một chưởng của nàng cũng không bắt được! Còn không ngoan ngoãn mà nằm trên giường!

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại Lãnh Dịch Hạo và Tần Thế Viễn.

“Vương gia, không biết Vương gia có phải có hiểu lầm với tại hạ không?” - Tần Thế Viễn chấp tay hỏi.

“Người vừa ở cùng một chỗ với Vương phi.” - Lãnh Dịch Hạo xoay người nói.

“Phải, chúng ta chỉ khoa tay múa chân vài quyền cước, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong được thứ lỗi!” - thấy Lãnh Dịch Hạo hỏi như thế, Tần Thế Viễn trong lòng nhất thời hiểu được vài phần, vì thế lại nói:

“Thật ra tại hạ vẫn có việc cầu xin Vương gia, làm sao dám làm ra chuyện vô lễ với Vương gia được. Nếu cuộc tỷ võ lúc trước có chỗ mạo phạm, vẫn mong Vương gia thứ lỗi!”

Lời của Tần Thế Viễn không có chỗ nào sai đạo lý, chính xác là hấn không dám.

Lãnh Dịch Hạo hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình đã bị ‘cây gậy’ của Úc Phi Tuyết làm cho vô cùng âm ứ, hấn lạnh lùng nói với Tần Thế Viễn:

“Tần Thế Viễn, việc ngươi làm, trong lòng bản vương đã rõ, bản vương sẽ ghi nhớ tấm nhân tình này. Nhưng bản vương một lần nữa nói cho ngươi biết, bản vương không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, cho nên, thứ ngươi muốn có, bản vương vĩnh viễn không có khả năng cho ngươi.”

“Vương gia nghiêm trọng rồi. Tần mỗ đã nói qua, cho dù không thể hợp tác, cũng có thể làm bạn bè. Chỉ cần có một ngày Vương gia dùng đến Tần mỗ, Tần mỗ chắc chắn sẽ làm hết sức mình, muôn lần chết không chối từ!” - Tần Thế Viễn chấp tay bày tỏ tấm lòng trung

Lãnh Dịch Hạo sau lưng lãnh đạm nói:

“Ngày mai chúng ta sẽ rời đi. Ta nói lại lần nữa, ta sẽ ghi nhớ tấm nhân tình này của ngươi, nhưng thứ mà ngươi muốn, ta vĩnh viễn không cho được. Ngươi đừng có bất kỳ hy vọng gì.”

Tần Thế Viễn cũng không trả lời, chỉ chấp tay, xoay người ra cửa. Ánh mắt Vương gia đã khỏi rồi, có thể đi. Hấn đã sớm đoán được, nhưng hấn sẽ không buông tay.

Bởi vì hấn biết, ngôi vị hoàng đế, ngoài Lãnh Dịch Hạo ra không còn ai xứng đáng hơn. Hấn tin chắc mình không nhìn lầm.

Ngày hôm sau, Lãnh Dịch Hạo và Úc Phi Tuyết quả nhiên rời đi.

“Tần công tử, có rảnh thì đến Ấp thành chơi nhé!” - Úc Phi Tuyết nhiệt tình vẫy tay lại bị Lãnh Dịch Hạo kéo vào xe ngựa.

“Làm gì vậy!”

“Ấp thành không chào đón hấn.”

“Vì sao!”

“Bởi vì ta nói như vậy.”

“Quý hạp hời!”

.....

Nhìn bóng dáng xe ngựa hai người rời đi, Tần Thế Viễn mỉm cười, Ấp thành sẽ nhanh chóng náo nhiệt, hấn đương nhiên muốn đến đó!

83. Vương Phi Thứ Tám.

Vương phi thứ tám.

Lãnh Dịch Hạo biết, trong giây phút mở cửa so chiều kia, Tần Thế Viễn đã nhận ra ánh mắt của hắn khôi phục rồi.. Nhưng hắn cũng biết, có một tiểu ngọc ngách vẫn chưa nhận ra. Cho nên hắn cũng vui vẻ nhàn nhã.

ọc đường đi, Lãnh Dịch Hạo tiếp tục giả làm người mù, dù sao cũng có người hầu hạ.

Ăn cơm có người đút, uống nước có người đưa, đi đường có người đỡ, buổi tối ngủ cũng có người để ôm.

Chẳng qua càng gần Ấp thành, Lãnh Dịch Hạo bắt đầu có vẻ có tâm sự gì đó. Úc Phi Tuyết bắt đầu không rõ tại sao, nàng cũng biết, Lãnh Dịch Hạo không muốn nói, nàng hỏi cũng không được.

Đợi đến khi đến Ấp thành, Cảnh Thu đã sớm chờ ở cửa thành khá lâu. Mà phía sau Cảnh Thu, lại có một hàng oanh oanh yển yển. Bầy cô gái, quần áo các màu, vừa vặn là đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh thiên thanh, xanh lam, tím!

“Các nàng là ai?” - Úc Phi Tuyết ngạc nhiên hỏi. Vợ của Cảnh Thu sao? Không giống!

“Thị thiếp của ta.” - Lãnh Dịch Hạo lười biếng trả lời.

“Thị-thiếp của người!” - Úc Phi Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cung nghênh Vương gia hồi phủ!” - tất cả động tác của các cô gái đều nhịp nhàng, ngoan ngoãn đáng yêu.

“Lên xe đi.” - Lãnh Dịch Hạo lười giải thích, vẫy tay, trong nháy mắt, bầy cô gái cùng leo lên cái xe ngựa không lớn cho lắm này.

Úc Phi Tuyết rất tự nhiên bị đẩy sang một bên xe ngựa.

“Lãnh Dịch Hạo!” - Úc Phi Tuyết gầm lên, vì sao lúc trước không ai nói cho nàng biết, thì ra gã nam nhân vừa mù vừa ác vừa gian này lại có một đồng thị thiếp! Vậy còn cưới nàng làm cái gì!

“Quên không giới thiệu cho các nàng biết, nàng chính là Vương phi ta mới cưới, sau này các nàng phải gọi nàng là Vương phi tỷ tỷ.”

Lãnh Dịch Hạo mỉm cười, đồng thời giới thiệu cho Úc Phi Tuyết:

“Bảy người này đều là thị thiếp của ta, đi theo ta đã một thời gian rồi, bọn họ tên Hồng Điệp, Chanh Điệp, Hoàng Điệp, Lục Điệp, Điệp, Lam Điệp, Tử Điệp. Tên rất dễ nhớ, nàng có thể gọi bọn họ là Hồng phu nhân, Chanh phu nhân.....”

Lãnh Dịch Hạo còn chưa dứt lời, Úc Phi Tuyết tiện tay ném một số thứ không rõ là gì qua:

“Đi chết với một đám phu nhân hồ điệp của người đi!”

Nàng không phát hiện lúc Lãnh Dịch Hạo nghe đến hai chữ hồ điệp, ánh mắt trở nên lạnh buốt vô cùng.

Úc Phi Tuyết giật dử nhảy xuống xe ngựa.

Tên Lãnh Dịch Hạo chết tiệt, lại nuôi cả một đám hồ điệp! Hắn có đến bảy thị thiếp, vậy tính cả nàng nữa là gì, Vương phi thứ tám? Tức chết nàng mất thôi!

Dù sao đã đến Ấp thành, mục đích của nàng cũng đã đạt được. Hắn mù hay không, nàng cũng không quan tâm đến hắn! Nàng muốn đi tìm tiểu sư phụ!

“Vương gia, sao nàng ta ngay cả một chút quy củ cũng không hiểu?” - Lam phu nhân nghi ngờ lại dịu dàng dựa vào lòng Lãnh Dịch Hạo.

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo đuổi theo bóng dáng Úc Phi Tuyết, trước khi nàng biến mất trong đám người, Lãnh Dịch Hạo nhìn Cảnh Thu một cái, Cảnh Thu hiểu ý gật đầu đuổi theo.

Phản ứng của Úc Phi Tuyết, hẳn cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào. Đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lãnh Dịch Hạo nâng cằm Lam phu nhân, mỉm cười vô cùng quyến rũ nhưng cũng cực kỳ lạnh lùng:

“Nghe đây, ta nói lại lần nữa, nàng là Vương phi hoàng đế ban cho ta, các người nên tôn kính gọi nàng một tiếng Vương phi tỷ tỷ.”

Lam phu nhân lấy làm mất mặt, trên mặt lại mang theo nụ cười mềm mại vô cùng:

“Vâng...”

“Vương gia, Vương phi tỷ tỷ lấy ấm trà ném ngài!” - Tử Diệp phu nhân thét lên kinh hãi, tiếng khắp cả xe.

“Trời ơi! Ấm trà! Vương gia, ngài không sao chứ?”

Úc Phi Tuyết không ngờ nhân duyên của nàng tốt như vậy, đi đến đâu cũng có người mời khách.

“Đây là món ăn sở trường nhất của quán chúng tôi, mời cô nương nhắm nháp!” - chẳng qua là đói bụng muốn đi ăn gì đó, vừa mới đi đến cửa tiểu điểm, đã bị tiểu nhị nhiệt tình mời vào, rượu ngon đồ ăn tốt tiếp đón. Hơn nữa nàng phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Nhìn cái gì vậy! Người Ấp Thành cứ xếp hàng bên ngoài như vậy sao?” - Úc Phi Tuyết nhìn mình, thật sự không rõ bản thân có chỗ nào không ổn.

“Còn nữa, đây là điểm tâm ngon nhất của chỗ chúng tôi, cô nương ném thử.” - Tiểu nhị đưa rượu và thức ăn lên, lại mang cả điểm tâm.

Vô cùng nhiệt tình.

“Này!” - Úc Phi Tuyết giữ chặt lấy tiểu nhị, chỉ chỉ mấy người xung quanh đang nhìn chằm chằm nàng hỏi

“Bọn họ nhìn ta làm gì?”

“A? Bởi vì.....” - Tiểu nhị gãi gãi đầu, đột nhiên hai tròng mắt sáng ngời, giống như đọc thuộc lòng từ trong sách:

“Bởi vì cô nương là hóa thân của trí tuệ và mỹ mạo, cô nương là hình mẫu hiền lương thực đức, cô nương là tấm gương thông thư văn võ song toàn!”

Úc Phi Tuyết không đợi hắn nói xong, chiếc đĩa trong tay tách một tiếng, rơi lên trên bàn.

Hắn đang nói chuyện với nàng sao?

“Mời cô nương dùng bữa! Nếu có cái gì không đủ, mong cô nương cứ gọi nhiều hơn, chúng tiểu nhân nhất định sẽ làm thật tốt!” - Tiểu nhị nói xong, cúi đầu khom lưng đi xuống.

Dưới sự quan sát chăm chú của mọi người Úc Phi Tuyết [như đứng trên lửa, như ngồi đồng than], đập bàn quát to một tiếng:

“Các người nhìn cái gì mà nhìn!”

Mọi người nhìn nhau, gần như đồng thời xoay người sang chỗ khác, cúi đầu ăn cơm. Ăn cơm xong, tiếp tục cầm chiếc đĩa ở trong bát cơm không kéo kéo, tạo thành tiếng bát cơm kêu leng keng.

Úc Phi Tuyết lờm mắt một cái, xem ra tất cả người trong Ấp thành đều có bệnh!

Không ăn nữa!

Úc Phi Tuyết quăng chiếc đĩa ra ngoài cửa.

Nào ngờ tất cả mọi người cũng buông đĩa, đi theo sau nàng không xa không gần. Sau đó, không cần biết là nàng đi đâu, đều thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Trong ánh mắt những người này có kính ý có mừng vui cũng có kinh ngạc.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Các người đã nhìn đủ chưa!” - Úc Phi Tuyết tức giận vung tay áo, quát lên một tiếng. Mọi người cùng nhau im lặng, sau đó vài phút cùng lúc trả lời một câu đủ để Úc Phi Tuyết đập đầu vào tường:

“Bởi vì cô nương là hóa thân của trí tuệ và mỹ mạo, cô nương là hình mẫu hiền lương thực đức, cô nương là tấm gương thông thư văn võ song toàn!”

Thần kinh hết rồi à!

Úc Phi Tuyết dường như cũng muốn chạy trốn, nào ngờ xung quanh đã bị người vây lại kín mít. Nàng chỉ có thể phi thân lên mái nhà. Đám người kia đứng là âm hồn bất tán vẫn đang ngửa đầu nhìn nàng:

“.....hình mẫu.....hóa thân.....tấm gương.....”

Úc Phi Tuyết rung mình cả người nổi da gà, xoay người định đi, lại đụng phải Cảnh Thu đang chờ đã lâu một cái đau điếng.

“Vương phi, xin hãy trở về.” - Đối với việc Vương phi đột nhiên trở nên xinh đẹp, Cảnh Thu đã có thể bình yên tiếp nhận rồi.

“Ta dựa vào cái gì mà trở về với người! Dù sao Vương gia phong lưu của các người đã có nhiều hồ điệp phu nhân như vậy, ta trở về làm cái gì!” - Úc Phi Tuyết ồ ạt mắng Cảnh Thu một trận.

Dưới mái hiên, mọi người ngẩng đầu lên, gương mặt há mồm nhìn Úc Phi Tuyết giống y như một bà vợ đánh ghen đang chửi ầm lên.

Nàng lại dám mắng Cảnh Thu đại danh鼎鼎! Nàng lại dám rời nhà bỏ đi vì mấy vị bảo bối thị thiếp của Vương gia!

“Người có thể không quay về, Vương gia đã để tất cả dân chúng xem bức họa của người, Vương gia nói, dân chúng của ngài sẽ chăm sóc người rất tốt.” - Cảnh Thu cũng không miễn cưỡng, chẳng qua chỉ chỉ vào đám người dưới mái hiên.

Đám người nọ giống như tuân lệnh, đồng thời lại một lần nữa cao giọng hô vang:

“Người là hóa thân của trí tuệ và mỹ mạo, người là hình mẫu hiền lương thực đức, người là tấm gương thông thư văn võ song toàn!”

“Lãnh-Dịch-Hạo!” - Úc Phi Tuyết đằng đằng sát khí hướng về vương phủ, chưa đi được hai bước đột nhiên nhớ ra mình vốn không biết vương phủ đi như thế nào, vì thế quay đầu hỏi:

“Vương phủ ở đâu!”

Nàng phải về giết Lãnh Dịch Hạo!

84. Nếu Nàng Biết Người Cưới Về Một Vương Phi

Nếu nàng biết người cưới về một Vương phi

“Về rồi à?” - Lãnh Dịch Hạo lười biếng nằm dài trên ghế, bên cạnh hắn là một đám hồ điệp đang cung kính đứng..

Thấy Úc Phi Tuyết trở về, các nàng đồng loạt thay đổi thái độ xung đột trước đó với Úc Phi Tuyết, mỉm cười hành lễ với Úc Phi Tuyết:

“Cung nghênh Vương phi tỷ tỷ! Chúc Vương phi tỷ tỷ mỹ mạo vĩnh viễn, phúc thọ an khang!” - nhìn qua là biết đã được luyện tập rất tốt!

Khóe miệng Úc Phi Tuyết hơi run rẩy. Không nói hai lời, vung quyền lên đánh về hướng Lãnh Dịch Hạo. Sự kiên nhẫn của bản cô nương có hạn!

Lãnh Dịch Hạo nghiêng người phi thân.

“Mắt của ngươi khỏi rồi?” - Úc Phi Tuyết rốt cục cũng biết được mình bị lừa.

“Nha đầu, tiếng động của nàng lớn như vậy, ngay cả người mù cũng có thể tránh được!” - Lãnh Dịch Hạo không định kết thúc trò chơi giả yếu vờ đuổi nhanh như vậy.

“Vậy ta đây đánh chết cái tên mù chết tiệt nhà ngươi!” - Úc Phi Tuyết không hề nương tay vờ lấy mấy thứ bên cạnh ném đi, không cần biết đẩy làm ấm trà hay là ghế dựa. Một đám hồ điệp sợ tới mức kinh hoảng hô hào ầm ỹ chạy toán loạn.

Trời ạ, nữ nhân này thật quá đáng sợ! Ngay cả Vương gia cũng dám đánh!

Lãnh Dịch Hạo không vội vàng, nghe âm thanh xác định vị trí, trước khi Úc Phi Tuyết tấn công, xoay người một cái tránh đi công kích.

Úc Phi Tuyết chuẩn bị mượn tường sử dụng sức, quay lại tấn công bất ngờ, nào ngờ lúc nàng cách tường chỉ còn nửa tấc, vách tường đột nhiên mở ra, lộ ra một phòng tối khá lớn. Úc Phi Tuyết thu tay lại không kịp, lao thẳng người vào phòng tối, cánh cửa phòng tối ầm ầm đóng lại sau lưng nàng.

Bị lừa rồi!

“Lãnh Dịch Hạo! Đồ biến thái, ngươi dám nhốt ta lại! Thả ta ra ngoài!” - Úc Phi Tuyết lần này thật sự kêu vỡ vụn hầu cũng không có người nào đáp.

Lãnh Dịch Hạo phân phó Cảnh Thu, trừ việc đứng giờ đưa cơm cho Úc Phi Tuyết, không cho bất luận kẻ nào tới gần phòng tối, lại càng không cho phép thả Úc Phi Tuyết ra.

Sau khi sắp xếp xong, một mình đến phòng khách riêng.

Thư phòng là một mảng yên tĩnh sau vương phủ, ngày thường không có sự cho phép của Lãnh Dịch Hạo, không ai dám vào, ngay cả việc quét tước, cũng giao cho Cảnh Thu làm.

Lúc Lãnh Dịch Hạo đẩy cửa vào, có người ở bên trong chờ đợi đã lâu.

“Ngươi trở về thật là đúng lúc.” - giọng nói trên chóc của nam tử sau bình phong vang lên.

“Thế nào?” - vẻ mặt Lãnh Dịch Hạo có chút khấn trương.

Phái sau bình phong một nam tử mặc hoàng sam đi ra, ánh mắt thanh lệ mà khôn ngoan, khoe môi mang theo nụ cười có vài phần bất cần đời:

“Vẫn là bộ dáng cũ, hơn nữa ta thấy, lần này còn tệ hơn lần trước.”

“Tại sao có thể như vậy?” - Lãnh Dịch Hạo nhún mày.

“Loại cổ độc này, mỗi một lần phát tác đều tạo ra thương tổn lớn với cơ thể, với tình hình hiện tại của nàng, có thể duy trì sinh mệnh đã là kỳ tích, nếu nàng biết người cười về một Vương phi, chỉ sợ.....” - vẻ mặt nam tử cười giống như đang xem kịch.

“Chỉ cần ngươi không nói, nàng sẽ không biết.” - Lãnh Dịch Hạo liếc nam tử một cái.

“Yên tâm, ta từ trước đến giờ vẫn luôn ít lời.”

Lãnh Dịch Hạo cười, bỏ qua không tin:

“Mấy ngày này rất quan trọng, nàng nhất định không thể xảy ra vấn đề gì. Bất kỳ việc gì, chờ thêm mấy ngày nữa rồi nói sau. Nhưng cho dù nàng muốn biết, cũng nên để ta nói cho nàng.”

“Yên tâm đi, việc này ta biết, chẳng may nếu không cẩn thận xảy ra mất mạng, chẳng phải là hủy diệt một đời anh minh của y tiên ta sao!” - Nam tử vừa cười chế nhạo, vừa chỉ vào ghế dài sau bình phong.

“Muốn ta xem giúp ngươi không?”

“Không cần, ta đến thăm nàng trước.” - Lãnh Dịch Hạo mở cửa đằng sau thư phòng ra, giá sách nghiêng đi hé ra một con đường nhỏ.

“Người đi đi, ta sẽ không vào. Chờ khi nào người nói xong chuyện, đến tìm ta sau.” - Nam tử thuận tiện nằm lên ghế dài nhắm mắt nghỉ ngơi. Theo kinh nghiệm trước đây, Lãnh Dịch Hạo là một đi không trở lại. Cho nên hần hẩn là cũng có thể an tâm mà ngủ ngon.

Buổi tối, còn có một trận đánh ác liệt nữa!

Lãnh Dịch Hạo cũng không nói nhiều, theo đường nhỏ đi vào trong một mảnh rừng hoa đào. Nơi này hoa đào rực rỡ, xuân ý ngập tràn. Ở cuối khu rừng, có một ngôi nhà trúc nhỏ, thanh lịch tinh xảo.

Nơi này, là một nơi thanh tĩnh cho nàng.

Lãnh Dịch Hạo một mình xuyên qua rừng hoa đào, đi đến trước ngôi nhà.

“Tiểu Diệp. Ta đã trở về.” - Lãnh Dịch Hạo nhẹ giọng gõ cửa.

“Vương gia! Vương gia!” - Một tiếng kêu vui sướng từ trong phòng truyền ra, một nữ tử cả người mặc đồ lụa đen lao ra, chính xác lao vào trong lòng Lãnh Dịch Hạo. Nàng từ đầu đến chân đều được lụa đen bao chặt lấy, dường như sợ người ngoài nhìn thấy.

“Tiểu Diệp, nàng có khỏe không?” - Lãnh Dịch Hạo ôm chặt lấy nữ nhân trong lòng, hình như nàng càng gầy đi.

“Thiếp sợ vương gia bỏ đi không trở lại, thật sự rất sợ.” - Nữ tử run lên trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

“Đồ ngốc, ta đáp ứng nàng, nhất định sẽ cùng nàng vượt qua cửa này. Ta đã khi nào lừa gạt nàng chưa?” - trên mặt Lãnh Dịch Hạo là sự dịu dàng hiếm có.

“Thiếp biết, thiếp tin tưởng Vương gia, cho dù mọi người khắp thiên hạ gạt thiếp, Vương gia cũng nhất định sẽ không gạt thiếp!” - trong mắt nữ tử lộ ra hạnh phúc sâu sắc.

Lãnh Dịch Hạo nâng tay nâng mặt hắc sa nữ tử, hắc sa nữ tử lại quay mặt đi:

“Đừng nhìn.....”

“Đừng sợ, để cho ta xem, được không?” - ngón tay của Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng xoa lên mảnh lụa đen che trên mặt nữ tử, cảm giác được vết sẹo ghê gớm dưới mảnh lụa, trong lòng Lãnh Dịch Hạo đau xót, ánh mắt âm u.

Hắc sa nữ tử buồn bã xoay người tránh Lãnh Dịch Hạo:

“Không, không cần.....”

“Đồ ngốc! Yên tâm đi, dung nhan của nàng nhất định có thể khôi phục. Lăng Nhất Sơn là dược tiên, hẳn chăm sóc chúng ta lâu như vậy, nàng cũng có thể tin tưởng hẳn. Đợi nàng vượt qua tối hôm nay, hẳn có thể giúp nàng thay đổi dung nhan, để nàng đẹp giống như trước.” - Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng vỗ vai hắc sa nữ tử.

Hắc sa nữ tử buồn bã lắc đầu, nụ cười bất lực u buồn hiện lên dưới tấm hắc sa:

“Đừng lừa thiếp. thân thể của thiếp, tự thiếp hiểu rõ nhất.”

Hắc sa nữ tử đi đến trước cửa sổ, chỉ vào rừng hoa đào trước mặt nói:

“Trước kia, mỗi lần thiếp đều có thể chơi ở đây nửa canh giờ, nhưng bây giờ, chỉ đi nửa vòng đã cảm thấy mệt. Bây giờ, thiếp ngủ một giấc là một ngày, có đôi khi, sẽ ngủ một ngày một đêm, thế nào cũng không tỉnh. Thiếp sẽ nhìn thấy Vương gia ở trong mộng, mơ thấy Vương gia nói với thiếp, Tiểu Diệp, dậy đi. Thiếp rất muốn mở mắt, nhưng mà, nhưng mà lại.....”

Lãnh Dịch Hạo lại gần giữ lấy hắc sa nữ tử, ôm nàng vào trong lòng:

“Đồ ngốc, ta nói rồi ta nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng, không cần biết dùng phương pháp gì, không cần biết trả giá lớn như thế nào, ta cam đoan!”

C Sống không thấy người, chết không thấy x

Hắc sa nữ tử dịu dàng lại buồn bã cười, nhẹ nhàng dựa vào trong lòng Lãnh Dịch Hạo:

“Thiếp cũng tin tưởng Vương gia, chẳng qua có đôi khi, số trời làm khó, có lẽ, đây là số phận của thiếp!”

“Không được nói vậy!”

“Vương gia, thiếp biết người vừa trở về, nhất định có rất nhiều việc phải xử lý, nhưng.....người có thể ở bên cạnh thiếp được không? Ở lại đây qua tối hôm nay.... được không?” - Hắc sa nữ tử ngắt lời Lãnh Dịch Hạo, dịu dàng khẩn cầu.

Lãnh Dịch Hạo gật đầu:

“Được, ta ở đây cùng nàng, ta sẽ luôn luôn ở đây cùng nàng.”

Về phần được tiên đang chờ ở thư phòng, cứ để cho hần đợi đi, dù sao hần cũng quen rồi.

Úc Phi Tuyết cuộn mình trong phòng tối mắng chửi Lãnh Dịch Hạo một ngàn lần. Ngoài việc có người đưa đồ ăn nước uống từ một cái cửa nhỏ giống y như chuồng chó, ngay cả một người nói chuyện với nàng cũng không có.

Cuối cùng cũng đến buổi tối, chỉ có một mảnh trăng lưỡi liềm từ ô cửa sổ bé bằng bàn tay nghiêng nghiêng rơi vào trong phòng tối - trên cửa sổ phủ đầy rêu xanh, nếu không phải có ánh trăng, Úc Phi Tuyết cũng sẽ không phát hiện ô cửa sổ hoàn toàn có thể bỏ quên này.

Lãnh Dịch Hạo chết tiệt, rốt cuộc nhốt nàng ở đây làm cái gì?

Úc Phi Tuyết thông thả bước tới bước lui trong căn phòng tối, không được! Tên biến thái này xem ra lát nữa sẽ không thả nàng ra ngoài, tự nàng phải cứu lấy mình thôi!

Dùng cách gì mới có thể đi ra ngoài từ cái nơi không thể phá vỡ này đây?

Đúng lúc này, một tiếng thét thê lương chói tai vang lên phía chân trời, cũng xé tan sự tĩnh lặng

Tiếng kêu khóc khóc liệt và thê lương của nữ nhân, giống như tan nát tâm can, đau khổ không chịu nổi. Úc Phi Tuyết không khỏi rùng mình một cái.

Không phải là Lãnh Dịch Hạo lại đang bắt nạt người khác chứ?

Không ngờ rằng, tiếng kêu thê lương kia vang suốt một đêm, cho đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới dần lắng đi, tất cả mọi người đều đang nói về tiếng kêu khóc đáng sợ đêm qua.

Úc Phi Tuyết đưa đầu đến sát ô cửa sổ nhỏ, nhìn kỹ lại, thì ra bên ngoài là một cái ao nhỏ, đầu của nàng cao hơn nước trong ao một chút. Thật đúng là một nơi bí ẩn!

Đúng lúc này, giọng nói của vài nữ nhân càng đi càng gần:

“Hong tỷ tỷ, tỷ nghe thấy không? Tiếng khóc đêm qua, còn ghê gớm hơn cả trước kia!”

“Không phải đấy chứ? Một năm một lần, âm ỹ chết người!”

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem nàng ta rốt cuộc là một như nhân như thế nào? Vì sao vẫn tránh ở hậu viện?”

“Chuyện này, tốt nhất muội đừng quan tâm, cũng trăm ngàn lần không nên hỏi.”

“Hong tỷ tỷ, tỷ không hiểu kỳ sao? Muội nghe nói, nữ nhân kia từ ba năm trước đã bắt đầu bị nhốt ở đó, chưa bao giờ thấy đi ra ngoài. Hơn nữa cũng chưa từng có người nào nhìn thấy bộ dáng của nàng. Tỷ nói nếu Vương gia thích nàng, vậy vì sao lại giấu nàng ở hậu viện, chưa bao giờ để nàng đi ra ngoài?”

“Thanh muội, muội đã nghe qua bao giờ chưa, người nào quá tò mò, cũng sẽ không có kết thúc tốt đẹp gì đâu. Trước đây đã có một nữ nhân, chỉ vì quá tò mò, cho nên sống không thấy người, chết không thấy xác, nếu muội muốn giống nàng ta, vậy muội cứ tiếp tục tò mò đi.”

“Tỷ tỷ, ở đây chỉ có hai tỷ muội chúng ta, sợ cái gì.....”

“Cẩn thận tai vách mạch rừng, họa là từ miệng mà ra.”

“Yên tâm đi tỷ tỷ, muội biết chừng mực.”

Tiếng hai người càng lúc càng xa, lần này đến phiên Úc Phi Tuyết nghi hoặc.

Nữ nhân đêm qua sao? Nàng thật ra rất ngạc nhiên, không biết có ai tới kể chuyện cho nàng nghe không đây?

Úc Phi Tuyết lại ở đây đợi một ngày, lại không có thu hoạch gì, có điều lại làm cho nàng nghĩ ra một cách có thể đào thoát!

Đợi đến lúc Cảnh Thu lại một lần nữa đưa đồ ăn đến, Úc Phi Tuyết cầm lấy cổ tay Cảnh Thu.

“Vương phi.....” - chưa bao giờ có nữ tử chạm vào mình, Cảnh Thu nhất thời rối loạn chừng mực.

“Cảnh Thu, hiện tại ngươi đã trúng Thất bộ đoạn trường tán của ta, nếu ngươi muốn sống, thả ta ra. Đương nhiên, ta cũng biết, ngươi là một kẻ trung thành, ngươi có chết, cũng sẽ không thả ta ra, có điều, loại Thất bộ đoạn trường tán này uy lực vô cùng, ngươi chỉ có nửa canh giờ, ngươi có thể dùng nửa canh giờ này đến nói với chủ của ngươi, tối hôm nay là thời gian cổ độc của hắc phát tác, nếu hắc không muốn chết, kêu hắc nhanh chóng tới tìm ta. Nếu không, hai kẻ chủ tớ các ngươi cùng nhau làm bạn xuống Hoàng Tuyền đi!” - Úc Phi Tuyết nói xong, buông Cảnh Thu ra.

Ngoài cửa im lặng một lát, có tiếng bước chân rời đi, Úc Phi Tuyết cong lên một nụ cười đắc ý. Tên Cảnh Thu thật đúng là dễ lừa!

Hậu viện, đào hoa uyển.

Đêm qua đúng là một đêm dài, hoàng sam nam tử được xưng là Dược tiên từ lúc bình minh đã mệt mỗi ngã lên ghé nằm ngủ.

Hắn phải ngủ thật nhiều, hồi phục tinh thần, tối hôm nay còn phải tiếp tục. Mỗi một năm, ba ngày này đều là những ngày khó khăn nhất!

“Tiểu Điệp, nàng cảm thấy thế nào? Tiểu Điệp!” - Lãnh Dịch Hạo vẫn nắm chặt tay hắc sa nữ tử, cả đêm chưa từng buông ra. Mỗi một lần nhìn thấy nàng đau khổ như thế, trong lòng Lãnh Dịch Hạo giống như bị một nhát dao. Thà rằng người chịu loại đau khổ này là bản thân hắn!

Hắc sa nữ tử chậm rãi mở mắt ra:

“Vương gia.....thiếp.....thiếp không sao.....thiếp.....thiếp còn chịu đựng được.....”

Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng cười, Lãnh Dịch Hạo giờ phút này, đã hoàn toàn không còn vẻ gian tà lúc trước, thái độ dịu dàng hiếm có đang hiện hữu trên khuôn mặt hắn.

“Yên tâm đi, Dược tiên nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.”

“Vương gia, thiếp nhớ rõ người đã nói, nếu thiếp khỏe rồi, người sẽ lấy thiếp làm Vương phi, là thật sao?” - Hắc sa nữ tử khó khăn ngẩng đầu nhìn Lãnh Dịch Hạo.

Dược tiên Lăng Nhất Sơn mở hờ mắt, có vẻ hắn cũng cảm thấy rất hứng thú đối với việc này, có điều hắn sẽ không xen vào lúc này.

“Đúng vậy, ta đồng ý với nàng, cho nên nàng nhất định phải kiên trì cầm cự, biết chưa?” - bàn tay của Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng xoa lên trán hắc sa nữ tử.

Có được lời hứa hẹn của Lãnh Dịch Hạo, hắc sa nữ tử lúc này mới mỉm cười yếu ớt:

“Thiếp biết Vương gia chỉ đang an ủi thiếp, thật ra thiếp chỉ muốn trong lòng Vương gia có thiếp, thiếp có chết.....”

“Không được nói vậy!”

“Được, thiếp không nói vậy. Vương gia, hôm nay cũng là ngày cổ độc của người phát tác, người cũng nghỉ ngơi đi.” - hắc sa nữ tử khó khăn nở nụ cười, yếu ớt đẩy tay Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng cười, đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Cảnh Thu:

“Vương gia, tiểu nhân có việc gấp bẩm báo.”

85. Nụ Cười Đây Của Người Quá Quý Quái, Có Chút Giống

Nụ cười này của người quá quý quái, có chút giống

Nhìn bóng dáng Lãnh Dịch Hạo rời đi, hắc sa nữ tử buồn bã rơi xuống một hàng lệ..

Nàng chẳng qua chỉ mới nói có mấy câu mà đã thở hồng hộc, mệt không chịu nổi, còn có thể cầm cự qua đêm nay sao? Cho dù có qua được đêm nay, liệu có đêm mai không?

Mỗi một lần cổ độc phát tác đều liên tục ba buổi tối, ngày đầu tiên chỉ là một khúc nhạc dạo, ngày hôm sau mới là đau khổ nhất, ngày thứ ba xem như kết thúc.

Ba ngày mỗi năm này, nàng giống như chết đi một lần, nhưng mà năm nay, vì sao mới chỉ qua một ngày, nàng đã cảm thấy mình chết đi mấy lần rồi?

Xem ra, nàng thật sự sắp không ổn rồi.

Hắc sa nữ tử từ từ nhắm mắt lại. Nàng không muốn chết, nàng còn muốn làm Vương phi. Cho nên, nàng sẽ cố gắng hết sức.

Cảnh Thu tiến đến bên tai Lãnh Dịch Hạo thấp giọng nói vài câu.

Lãnh Dịch Hạo cau mày: “Lời nói của nha đầu kia cũng có thể tin sao?”

Cảnh Thu bị một câu nói của Lãnh Dịch Hạo làm cho ghen hờn, nhìn chằm chằm nửa ngày không nói ra lời.

“Người chỉ để ý theo dõi nàng, cho dù nàng có kêu vờ trời cũng không cần để ý. Qua ngày mai, ta sẽ tự đi gặp nàng. Có điều nhớ kỹ, mấy ngày này, một chữ cũng không cho phép nói.” - Lãnh Dịch Hạo nói.

“Vâng!” - Cảnh Thu chấp tay lên tiếng, quay người rời đi, vẫn là chủ tử anh minh!

“Sao vậy? Phiền toái của người đến rồi à?” - Dược tiên Lăng Nhất Sơn từ cầu thang trúc từ từ đi xuống, tay áo bay bay, phiêu dật như thần lại phong lưu

Lãnh Dịch Hạo lo lắng nhìn qua bên trong phòng trúc.

“Yên tâm đi, nàng đã ngủ rồi. Chỉ cần nàng ngủ, sét đánh cũng không tỉnh. Trừ phi cổ độc ban đêm phát tác, cho nên người có thể đi gặp cái phiền phức kia của người. Chẳng may nếu như nàng ta bỏ một ít độc vào hồ nước, làm ầy con cá nhỏ người yêu thích bị trúng độc chết hết, vậy thì người lỗ nặng rồi!” - Lăng Nhất Sơn biết Lãnh Dịch Hạo luôn rất quý trọng cá ở đây, bởi vì chúng là do Tiểu Điệp năm đó tự tay nuôi nấng.

Nói đến Ngọc Điệp, nữ nhân này thật sự lợi hại! Rõ ràng biết loại cổ độc này không có dược nào giải được, vẫn hiên ngang lăm liết giúp Lãnh Dịch Hạo độ cổ. Biến thành một kẻ người không ra người quý không ra quý. Nếu hắc sa nữ tử là Lãnh Dịch Hạo, hắc sa nữ tử cũng sẽ cảm động.

Nhất là một kẻ từ nhỏ không biết tình cảm là thứ gì giống Lãnh Dịch Hạo, một người ngay cả tình thân là gì cũng không hiểu, đột nhiên giữa lúc đó được một nữ nhân dùng sinh mệnh trân trọng, loại cảm động này chắc là rất mãnh liệt.

Cho nên Lăng Nhất Sơn đúng là có thể hiểu được tâm tình Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo lắc đầu: “Bây giờ ta không đến chỗ nào hết.”

“Muốn ta xem giúp người trước không?” - Lăng Nhất Sơn chỉ vào cổ tay Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo gật đầu, ngồi xuống.

Lăng Nhất Sơn nhắm hờ mắt, tập trung toàn bộ tinh thần vào bắt mạch, nào ngờ vẻ mặt của hắn bắt đầu càng ngày càng nghiêm túc.

“Kỳ lạ.” - Lăng Nhất Sơn đột nhiên cau mày.

“Sao vậy, có phải cổ độc lại biến hóa sâu hơn không?” - chuyện đã trong dự đoán, Lãnh Dịch Hạo cũng không có thái độ bất ngờ cho lắm.

Lăng Nhất Sơn lắc đầu, mím môi không nói, lại một lần nữa

“Còn có việc gì có thể làm khó y tiên thiếu niên của chúng ta?” - Lãnh Dịch Hạo nhíu mày.

Lăng Nhất Sơn tiếp tục không nói, chỉ nhẹ cau mày từ từ chuẩn đoán, sau một lát, đột nhiên hần hỏi:

“Gần đây có người nào châm cứu cho người không?”

Lãnh Dịch Hạo nhớ tới Úc Phi Tuyết lúc không có việc gì lại thích cầm ngân châm đâm loạn trên người hần.

Hỏi nàng đang làm gì, nàng nói cái này chơi vui.

Kêu nàng không được chơi cái trò nguy hiểm như vậy, cái đầu nhỏ của Úc Phi Tuyết lại nhếch lên:

“Không cho ta chơi ta sẽ không ngủ cùng người!”

Nghĩ đến đây, khóe môi Lãnh Dịch Hạo đột nhiên nở một mỉm cười.

“Kỳ lạ, rất kỳ lạ!” - Lăng Nhất Sơn tiếp tục thì thào tự nói.

“Lại sao vậy?”

“Ta muốn nói, nụ cười của người rất quý quai! Hình như.....có chút giống phát xuân!” - Lăng Nhất Sơn tiếp tục bắt mạch nửa thật nửa giả.

“Lăng Nhất Sơn, người muốn chết ta cũng không ngại giúp người đâu.” - ánh mắt Lãnh Dịch Hạo nhất thời trở nên sắc bén. Phát xuân? Bởi vì nữ nhân điên kia sao? Làm sao có thể!

“Người không nỡ giết ta đâu, giết ta ai giúp các người trị cổ độc?” - Lăng Nhất Sơn bắt mạch xong, sửa sang lại quần áo, đứng lên.

“Nói đi.” - Lãnh Dịch Hạo đã chuẩn bị cho điều tệ nhất. Một chuyến đi hái Linh Diên Hủy kia, rơi vào hồ băng, tiêu hao không ít thể lực. Chỉ sợ nước trong hồ băng, sẽ có phản tác dụng đối với loại cổ độc chí âm chí hàn này.

“Nói cái gì?” - Lăng Nhất Sơn nhíu mày hỏi.

“Rốt cuộc là thế nào?” - Lãnh Dịch Hạo không còn kiên nhẫn.

“Ta vừa mới hỏi rồi, người còn chưa trả lời. Có phải có người giúp người châm cứu không?” - Lăng Nhất Sơn thần nhiên hỏi. Dù sao cũng không phải hần trúng độc, hần không lo lắng chút nào.

“Phải.” - Lãnh Dịch Hạo thành thật gật đầu.

Lăng Nhất Sơn có chút dăm chiêu nhìn qua tiểu trúc lâu, thấp giọng nói:

“Người theo ta đến đây đi.”

Thần bí như vậy sao? Không phải nói Tiểu Điệp đã ngủ rồi sao?

Lãnh Dịch Hạo lo lắng lại quay sang nhìn vào trong tiểu lâu, Tiểu Điệp đúng là còn ngủ. Lúc này mới yên tâm đi đến thư phòng với Lăng Nhất Sơn.

“Người chắc là còn nhiều việc chưa nói cho ta biết.” - Lăng Nhất Sơn đi thẳng vào vấn đề.

Lãnh Dịch Hạo do dự một chút:

“Đúng vậy, đúng là có một số việc chưa kịp nói cho người.”

Không phải hần không muốn nói, mà nguyên nhân sự tình là Xuân nhật ngưng hương tán, nếu để Lăng Nhất Sơn biết hần trúng xuân dược của người ta, chỉ sợ miệng cái tên này một tháng cũng không khép lại được.

Vì thế, hần bắt đầu nói từ Túy Tâm Hoa, đến cổ độc, mắt mù, thậm chí đến một đêm trong hồ băng, Úc Phi Tuyết chằm cứu cho hần.

Chẳng qua hần cố ý che giấu hành vi tội ác hần ăn đậu hũ của người ta cả một đêm kia.

“Theo ta được biết, ở Trung Nguyên, Túy Tâm Hoa xuất hiện rất ít, trừ phi là ở trong xuân dược.” - Lăng Nhất Sơn cũng không phải dễ bị đánh lừa. Nếu không y tiên của hần không phải hư da

“Vào vấn đề chính đi.” - Lãnh Dịch Hạo nghiêm mặt không trả lời vấn đề của hần.

“Vấn đề chính là, cổ độc của người đã được người khác giải rồi.” - Lăng Nhất Sơn không nói thì thôi, nói một cái là làm người ta kinh ngạc.

86. Vì Sao Lân Nào Cũng Ăn Nàng Ghê Gớm Vậy.

Vì sao lân nào cũng ăn nàng ghê gớm vậy.

“Giải rồi?” - tại sao có thể như vậy! Chẳng lẽ là.....

“Theo ta được biết, loại cổ độc này không có thuốc giải, có điều ta nghe được một tin tức nhỏ, nghe nói Giang Bất Nhị một năm trước đã nghiên cứu chế tạo ra giải dược, trong thiên hạ, có lẽ chỉ có hần có thể giải.. Nhưng mà người này đã sớm quy ẩn giang hồ, không màng thế sự. Không ai biết Giang Bất Nhị ở đâu, cho dù có biết, một người như hần từ trước đến giờ không thích giao tiếp với giới quyền quý, cho nên hần cũng không nhất định sẽ giúp người giải cổ độc. Về phần cổ độc của người được giải như thế nào, ta cũng không biết được. Có điều Linh Diên Hủy người hái về, hần là có thể giúp Tiểu Diệp vượt qua một đêm nay.” - Lăng Nhất Sơn từ từ phân tích.

Lãnh Dịch Hạo cuối cùng cũng hiểu được: “Không phải chỉ có Giang Bất Nhị mới có thể cứu Tiểu Diệp.”

“Còn có ai nữa?”

Lãnh Dịch Hạo không trả lời, cau mày không nói.

“Đừng nói với ta đó chính là Vương phi kia của người!” - bên cạnh Lãnh Dịch Hạo chỉ có nữ nhân này. Nhưng mà nữ nhân này lợi hại như vậy sao?

“Nàng là đồ đệ của Giang Bất Nhị.” - Lãnh Dịch Hạo giải thích.

“Thì ra là thế!” - Lăng Nhất Sơn cũng đã hiểu. Xem ra, Ngọc Diệp hôm nay được cứu rồi. Không không không, xem ra Ngọc Diệp lần này chết chắc

“Người cảm thấy nữ nhân kia sẽ cứu Tiểu Diệp sao?” - Lăng Nhất Sơn cảm thấy khả năng hai người gặp mặt rồi đánh nhau sắp lớn hơn một chút rồi.

Lãnh Dịch Hạo cau mày một lúc lâu, nói:

“Không cần biết là như thế nào, ta nhất định phải thử xem.”

Nếu Úc Phi Tuyết thật sự có thể giải cổ độc trên người hần, vậy cũng nhất định có thể cứu Tiểu Diệp.

“Người vừa mới nói, lúc mắt của người mù, rơi xuống hồ băng, cũng không cần dược mà khỏi?” - Lăng Nhất Sơn phân biệt rõ câu này.

“Không sai, ta cũng thấy kỳ lạ, hay là nước hồ băng thật sự có ích cho cổ độc?” - Lãnh Dịch Hạo vẫn luôn muốn hỏi vấn đề này.

Lăng Nhất Sơn nhíu mày đi qua đi lại:

“Không phải không có khả năng, có điều.....có lẽ.....nếu muốn có đáp án chính xác nhất, ta phải tự mình đến hồ băng một chuyến.”

Thật ra cái hấn nghĩ đến, là một khả năng khác, chẳng qua bây giờ hấn vẫn không thể tùy tiện nói ra.

“Người cứ từ từ nghĩ, ta đi tìm tiểu nha đầu trước.” - Lãnh Dịch Hạo sẽ không lãng phí thời gian của mình với vấn đề mình không hiểu.

Hấn đi tìm Úc Phi Tuyết, không cần biết dùng biện pháp gì, hấn cũng muốn Úc Phi Tuyết chữa khỏi cổ độc giúp Ngọc Diệp.

Bởi vì cổ độc của Ngọc Diệp, là vì hấn mà trúng. Lúc nào cũng là nàng thay hấn chịu khổ. Hấn không thể nhìn Ngọc Diệp cứ đau khổ mà chết đi như vậy.

Úc Phi Tuyết lại đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Cảnh Thu đến, đang suy tư không biết có phải cái tên hồ ly Vương gia kia đã nhìn thấu mưu kế của nàng, đúng lúc này, lại thấy cửa rầm rầm mở Úc Phi Tuyết làm sao có thể buông tha cơ hội này, phi thân lên ra. Nào ngờ một đạo thiên la địa võng ồ ập lao đến, quấn chặt lấy Úc Phi Tuyết.

“Lãnh Dịch Hạo, ta trêu chọc gì người! Người cái tên khốn kiếp này!” - phí công dọc đường nàng lặng lẽ giúp hấn giải cổ độc, cái tên nam nhân không có lương tâm này! Sớm biết thế này thì cứ để độc giết chết hấn cho rồi!

“Nha đầu, ta làm sao nỡ tổn thương nàng? Yên tâm yên tâm, ta chỉ sợ không nhốt nàng lại, nàng lại chạy mất thì làm sao bây giờ?” - Lãnh Dịch Hạo ung dung ngồi bên cạnh nhìn Úc Phi Tuyết cười.

Úc Phi Tuyết bị người ta coi như đồ trang trí, treo lác lư trong phòng khách, cũng may đám oanh oanh yến yến kia không ở đây, nếu không thì thật là mất mặt!

“Vậy người có bản lĩnh thì không cần thả ta ra! Cứ để cho cổ độc trong người phát ra đến chết là được rồi!” - Úc Phi Tuyết lạnh lùng hầm hừ. Bà cô ta đây cũng không đi nữa!

“Nàng không đi cũng được, qua một lát, già trẻ lớn bé từ trên xuống dưới trong nhà, đều sẽ ở đây tham kiến tân vương phi của họ, nếu nàng không ngại gặp bọn họ thế này, nàng cứ đứng đấy đi!” -Lãnh Dịch Hạo đứng dậy bước đi.

“Lãnh Dịch Hạo!” - cái tên biến thái này vì sao lần nào cũng đều ăn nàng ghê gớm vậy!

“Muốn xuống dưới không?” - Lãnh Dịch Hạo cũng không quay đầu.

“Vô nghĩa! Thử treo người lên xem!” - người cho là cái cảm giác này dễ chịu lắm sao?

“Không được chạy! Không được lộn xộn! Có chuyện gì, chúng ta từ từ thương lượng, thế nào?” -Lãnh Dịch Hạo lúc này mới từ từ quay người.

“Được!” - cho dù lúc này Lãnh Dịch Hạo đưa ra yêu cầu là kêu nàng ăn cả mặt trời, nàng cũng sẽ đáp ứng không chút do dự, nàng cũng không phải quân tử, nàng là nữ tử. Cho nên, có thể lật lọng.

“Thật ra nàng muốn đi cũng được, dù sao bây giờ tất cả dân chúng Áp thành đều biết nàng là Vương phi của ta, bọn họ nhất định sẽ đối tốt với nàng.” - khoe môi Lãnh Dịch Hạo cong lên một nụ cười đầy gian ác.

Khóe miệng Úc Phi Tuyết run rẩy, nàng nhớ tới một đám cả trai lẫn gái vây quanh nàng, quả đúng đều là do tên biến thái xúi giục, rốt cuộc là hấn cổ động như thế nào mà dân chúng khắp toàn thành lại làm ra cái chuyện biến thái như vậy!

“Còn nữa, bảy hồ điệp phu nhân kia, các nàng đúng là thị thiếp của bản vương, hơn nữa các nàng còn có ích với bản vương. Không cho phép nàng làm khó dễ các nàng, nếu không bây giờ ta gọi các nàng vào đây xem náo nhiệt.”

Úc Phi Tuyết cười nhạt, lại còn bản vương nữa chứ! Sĩ diện trước mặt nàng! Được, nàng không bắt nạt các nàng ta, cũng không làm khó dễ các nàng ta! Nàng sẽ chinh chết các nàng! Đuổi tận giết tuyệt cái đám oanh oanh yến yến kia!

“Nếu nàng không đồng ý cũng không cần gấp quá, hoặc là nàng đồng ý rồi lại đổi ý cũng không cần gấp quá, dù sao trước khi chúng ta trở về, Cảnh Thu đã cài trong phủ đặt ba mươi tư cơ quan từ trên xuống dưới,

chắc là đủ dùng.” - Lãnh Dịch Hạo liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư Úc Phi Tuyết, vì thế hảo tâm chỉ chỉ vào lưới cá. Ý tứ rất rõ ràng, nàng không nghe lời, vẫn còn “cơ hội” như vậy hầu hạ nàng!

Úc Phi Tuyết rất khó khăn nặn ra một nụ cười dịu dàng lại nịnh nọt:

“Được, ta đáp ứng người. Chỉ cần các nàng không chủ động trêu chọc ta, ta sẽ không chủ động trêu chọc các nàng.”

“Không chạy?”

“Không chạy!” - bên ngoài so với trong phủ còn khủng bố hơn!

“Không náo loạn?”

“Không náo loạn.” - Dù sao bây giờ nàng chỉ chờ tiểu sư phụ đến tìm nàng, đến lúc đó mặc kệ cái tên Vương gia lăng nhăng này nuôi bao nhiêu hồ điệp, đều không có liên quan gì đến nàng!

Hiệp nghị đạt mục đích! Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng lấy được tự do. Bên trong đôi mắt trấn định của Lãnh Dịch Hạo hiện lên một tia sắc bén. Làm thế nào mới có thể để nha đầu đồng ý chữa trị cho Tiểu Điệp? Xem ra hẳn phải sắp xếp cẩn thận một chút.

87. Độc Nhất Lòng Dạ Nam Nhân.

Độc nhất lòng dạ nam nhân.

“Nha đầu, ta vẫn chưa ăn cơm...” - lần này Lãnh Dịch Hạo nói thật. Vì chăm sóc Ngọc Điệp, chính xác là hẳn từ đêm hôm qua chưa ăn qua cái gì.

“Liên.....” - liên quan gì tới ta! Tốt nhất là dói chết người đi! Úc Phi Tuyết rất muốn quát lại, nhưng đảo mắt suy nghĩ lại thì, rõ ràng ánh mắt cái tên này đã khởi rồi, còn giả bộ trước mặt nàng! Xem ra không dạy dỗ hẳn một chút, hẳn lại thật sự coi nàng là kẻ ngốc!

“Được, ta cũng đang rất dói bụng.” - Úc Phi Tuyết đột nhiên đổi lời, sắc mặt cũng thay đổi một trăm tám mươi độ, làm cho Cảnh Thu vừa mới bước vào cửa sợ tới mức rùng mình một cái, tốc độ thay đổi khuôn mặt Vương phi và Vương gia thật sự không hề khác biệt, đều làm cho người ta khủng bố!

Ăn cơm.

Lãnh Dịch Hạo cứ theo lẽ thường đợi Úc Phi Tuyết dứt cơm.

Úc Phi Tuyết cười đến dịu dàng, gấp một miếng hạt tiêu lớn, đưa đến bên miệng Lãnh Dịch Hạo:

“Ngoan, mở miệng ra nào.”

Hạt tiêu là thứ Úc Phi Tuyết thích nhất, Lãnh Dịch Hạo chưa bao giờ ăn.

Lãnh Dịch Hạo do dự một chút: “Ta muốn ăn canh.”

“À, ăn canh phải không? Được!” - Úc Phi Tuyết múc một bát canh cho Lãnh Dịch Hạo, lại từ từ lấy từ trong lòng ra một bao giấy bột màu vàng, đổ vào trong bát canh, sau đó đưa bát canh đến trước mặt Lãnh Dịch Hạo.

“Nào, ngoan, ta giúp người uống canh, a...” - Úc Phi Tuyết tươi cười

Nếu há mồm mới là đồ ngốc! Ai mà biết nha đầu kia lại hạ được gì!

Xem ra tiểu nha đầu này có ý định không cho hẳn ăn bữa cơm này!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, một nữ tử áo xanh xông vào:

“Trời ạ, Vương gia, ngài làm sao có thể ăn mấy thứ này, sao mà.....” - bây giờ tất cả đồ ăn trên mặt bàn đều là hạt tiêu!

“Vì sao không thể ăn?” - Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn một Thanh Hồ Điệp không có việc gì chạy đến gây sự. Nữ nhân này mập mạp thật đúng độ, giống một con sâu bướm màu xanh!

Khi ánh mắt Thanh Hồ Điệp phu nhân gặp phải đôi mắt sắc bén của Lãnh Dịch Hạo, giọng nói lập tức mềm đi:

“Vương phi tỷ tỷ, là như thế này, Vương gia luôn sống ở phía nam, ở đây thời tiết nóng, bốn mùa không thể rõ ràng như kinh thành phương bắc được, cho nên ở đây, bọn muội cực kỳ ít ăn cay. Muội tới đây hai năm, cũng chưa bao giờ thấy Vương gia ăn cay. Cho nên.....”

“Người không ăn cay sao?” - Úc Phi Tuyết biết rõ còn cố hỏi.

Lãnh Dịch Hạo nhún vai, chẳng nói chẳng rằng.

“Thanh Hồ Điệp, bát canh này thưởng cho nàng, nàng đi xuống đi.” - Lãnh Dịch Hạo không thay đổi thái độ, Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là độc nhất lòng dạ nam nhân! Rõ ràng biết trong canh này có cái gì, bản thân không uống, lại kêu phu nhân hẩn uống!

“Cám ơn Vương gia!” - Thanh Hồ Điệp bưng canh lên một hơi uống cạn.

Úc Phi Tuyết trước giờ không phải thiện nam tín nữ gì cả, đối với việc này quyết định làm như không thấy. Không phải ta kêu người uống, nếu có chuyện gì, người đi mà tìm chủ của người!

Cơm nước xong, Lãnh Dịch Hạo quả nhiên kêu mọi người trong phủ từ trên xuống dưới lại đây tham kiến Vphi. Nào ngờ việc đầu tiên Úc Phi Tuyết làm, chính là nhảy lên bàn nói lớn:

“Nếu về sau các người ai ở trước mặt bản vương phi nói cái gì mà hình mẫu dịu dàng hiền thực, thì toàn bộ chờ chết đi!”

Tiếng hít thở liên tiếp ngập căn phòng, chỉ có Lãnh Dịch Hạo nhún mày mỉm cười.

Úc Phi Tuyết ngược lại nhìn bảy hồ điệp phu nhân:

“Còn nữa, bảy người các người! Là thị thiếp của Vương gia phải không? Trước kia ta không ở đây, các người thế nào cũng được. Có điều bây giờ ta mới là Vương phi trong phủ, Vương gia nói, hẩn giữ lại các người còn có chỗ dùng. Cho nên ta cũng sẽ không đuổi các người đi, có điều, ta là lớn, các người là nhỏ. Về sau thấy ta tốt nhất đi đường vòng! Nếu không chẳng may có cái gì không hay xảy ra người nóng đầu đau, cũng trăm ngàn lần đừng trách bản vương phi ta ra tay không lưu người!”

Tiểu nha đầu được lắm, mở miệng một cái đã đem hẩn đi bán rồi. Muốn dùng cách này để châm ngòi ly gián đối phó hẩn, cũng quá xem thường Lãnh Dịch Hạo hẩn thì phải? Lãnh Dịch Hạo tiếp tục im lặng cười khê.

Vương gia im lặng, tương đương với thừa nhận. Mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, đứng thẳng tắp ở đó, nghe tân vương phi giảng quy củ.

Thanh phu nhân nhin vài lần cuối cùng vẫn không nhin tiếp được, trong bụng lại một trận quặn đau, Thanh phu nhân thật sự không nhin được hét thảm một tiếng:

“Vương gia..... Thiếp.....thiếp.....”

“Làm sao vậy?” - Lãnh Dịch Hạo biết rõ còn cố hỏi. Hẩn chú ý Thanh phu nhân đã nửa ngày. Ăn được của nha đầu, làm sao có thể không có phản ứng!

“Thiếp muốn đi nhà xí.....” - còn chưa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng khó nghe phát ra, một mùi khó ngửi nhất thời tràn ngập toàn bộ phòng khách.

Tất cả mọi người bịt mũi, trong ánh mắt chán ghét, Thanh phu nhân hốt hoảng bỏ chạy.

Úc Phi Tuyết nhún mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết rõ ràng, nhìn thấy chưa? Nàng chính là tấm gương của các người. Đoán chừng nếu là Lãnh Dịch Hạo ăn cái bát được kia, lấy nội lực của hẩn, thật ra vẫn đề

cũng không lớn. Nhưng Thanh phu nhân này là một nữ nhân bình thường, không có võ công, chỉ sợ phải nằm nửa tháng trên giường. Cho nên có thể nói, còn chưa bắt đầu, nàng đã xử lý xong một người!

Dạy dỗ xong, Lãnh Dịch Hạo lúc này mới đưa Úc Phi Tuyết khí thể hiên ngang, đắc thắng trở về Kỳ Lâm Các, nơi chuẩn bị dành riêng cho Vương phi.

“Nha đầu, nàng không giúp ta xem cổ độc?” - Lãnh Dịch Hạo nghiêng người nằm trên giường.

Úc nha đầu xả hết tức giận trong lòng, bây giờ nhìn qua tinh thần rạng rỡ, vừa chải đầu vừa lẩm bẩm hát. Không biết nếu bây giờ nói đến chuyện Tiểu Điệp với, nàng có đáp ứng không.

Thật ra ở chung với Úc Phi Tuyết lâu như vậy tới nay, Lãnh Dịch Hạo cũng biết nha đầu kia chính là mạnh miệng mềm lòng. Nàng sẽ không từ chối cứu Tiểu Điệp, vấn đề chính là, làm thế nào để nàng xuất hiện trước mặt Tiểu Điệp, lại không làm Tiểu Điệp hoài nghi thân phận của nàng. Việc này cần Úc Phi Tuyết phối hợp.

“Cổ độc của người đâu có liên quan tới ta.” - Úc Phi Tuyết không nể mặt mũi, cầm lấy một hộp son bắt đầu vẽ. Lần đầu tiên tự đánh son, dĩ nhiên đánh vừa không cân xứng lại khó coi! Nàng nhớ rõ lần trước, lại là trước khi thành thân bị người ta cứng rắn đánh son trên mặt.

Lãnh Dịch Hạo không nhịn được cúi đầu cười.

Úc Phi Tuyết khéo môi gợi lên một nụ cười nhẹ:

“Vương gia, người lại đây.....”

Lãnh Dịch Hạo nhìn cười tiến đến hỏi:

“Vương phi có gì phân phó?”

Mặt của nàng bây giờ thật sự rất giống mông khỉ!

Úc Phi Tuyết cười đến đáng yêu, sau đó lúc Lãnh Dịch Hạo sắp tới gần, đột nhiên dậm hai ngón tay qua:

“Người không phải người mù sao? Người cười cái gì mà cười! Người dám lừa bản cô nương! Nói, người nhìn thấy từ khi nào!”

Lãnh Dịch Hạo bị đánh một cái trở tay không kịp, trên mặt vẫn rất khó tránh bị dậm vài cái, cũng may không bị thương nặng, chẳng qua trên trán bị in vài dấu vân tay xinh đẹp.

Đúng lúc này, bóng Cảnh Thu xuất hiện ở ngoài cửa sổ, vẻ mặt của hắn lo lắng, không cần hỏi cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Lãnh Dịch Hạo bắt lấy tay Úc Phi Tuyết, một tay ấn ngã nàng vào giường, được rồi, bây giờ nàng có thể an phận được chưa?

“Giúp ta một việc.” - Lãnh Dịch Hạo không có thời gian náo loạn với Úc Phi Tuyết.

“Vương gia cũng có lúc cầu xin người khác sao?” - Úc Phi Tuyết hằm hừ, không nể mặt.

“Giúp ta cứu một người, từ nay về sau, trong vương phủ mọi việc do nàng quyết định.” - Điều kiện này thật hấp dẫn, đôi mắt Úc Phi Tuyết sáng lên.

88. Bắt Đầu Huấn Phu

Bắt đầu huấn phu

“Giúp ta cứu một người, từ nay về sau mọi việc trong vương phủ sẽ do nàng quyết định”.

Điều kiện này thật hấp dẫn. Mắt Úc Phi Tuyết sáng lên. Nhớ ngày ấy, nàng đồng ý gả tới đây cũng là vì có thể làm chủ cái nhà này.

“Người nào?”

Lãnh Dịch Hạo hơi do dự, hần đứng

“Nàng từng hỏi ta, là ai đã giúp ta độ cổ.”

Đến lượt Úc Phi Tuyết giật mình:

“Hắn còn sống?”

“Nàng còn sống, nhưng rất khổ sở. Dung nhan bị hủy hết, nàng cũng biết nỗi đau đớn này rồi đấy.” - giọng Lãnh Dịch Hạo trầm xuống.

Sắc mặt Úc Phi Tuyết cũng u ám, loại đau khổ này người bình thường đúng là không chịu được.

“Đêm qua thật sự là nữ nhân kia sao?”

“Đúng.” - thì ra nàng cũng nghe thấy, Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng nói.

“Vì người, nàng không tiếc biến mình thành như vậy, là nàng điên rồ hay ngu ngốc?” - Úc Phi Tuyết lắc đầu, những chuyện này ngoài sự hiểu biết của nàng.

“Nha đầu, trước giờ ta chưa bao giờ cầu xin nàng, nhưng cơ thể nàng ngày càng yếu đi, nếu nàng không cứu nàng ấy, tối nay nàng ấy chắc chắn sẽ chết.” - vẻ mặt Lãnh Dịch Hạo nghiêm nghị.

Khó thấy được Vương gia xấu xa cũng có được lúc thật lòng như vậy, Úc Phi Tuyết suy nghĩ một chút, nói:

“Được! Ta đồng ý với người, nhưng ta có một yêu cầu”

“Yêu cầu gì?”

“Chúng ta cùng nhau cam kết ba điều, người đáp ứng ta, ta giúp người cứu người.” - Úc Phi Tuyết giơ ba đầu ngón tay.

Lông mày Lãnh Dịch Hạo nhướn lên, thay đổi nhanh thật đấy, vừa rồi là một, lúc sau đã thành ba rồi.

“Nàng nói đi.” - bây giờ không phải là lúc so đo.

“Thứ nhất, thu dọn tất cả mấy cạm bẫy của người lại. Bắt đầu từ bây giờ, bất kể là ta làm gì, người không được phép quát ta, không được hung dữ với ta, không được bắt nạt ta, lại càng không được mắng ta.”

Chân mày Lãnh Dịch Hạo giật giật, nha đầu này....

“Thứ hai, là người tự nói đấy nhé, nếu như ta cứu nàng, Vương phủ do ta làm chủ. Cho dù ta muốn đem bán Vương Phủ, người cũng không được can thiệp.”

Khóe miệng Lãnh Dịch Hạo hơi co giật, chân mày hững thú nhướn cao lên, ngay cả đến việc bán Vương phủ nàng cũng đã nghĩ đến rồi đấy, tốt thôi, chỉ cần có người dám mua, hắn cũng không thấy có vấn đề gì.

“Thứ ba, trong thành ngoài thành không cho phép kẻ nào nói ta là dạn dàng gì đó. Nếu ta nghe được một lần thì nàng ta nhất định phải chết”

“Không thành vấn đề.” - việc này không khó, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng là được.

“Còn một điều phụ nữa.” - Úc Phi Tuyết quát to một tiếng.

“Còn nữa sao?”

“Nếu có một ngày, ta muốn rời khỏi đây, người không được ngăn cản.” - Đây là điều quan trọng nhất, sao cuối cùng nàng mới nghĩ đến chứ, đúng là ngốc. Đến lúc tiểu sư phụ đến đón nàng đi, nàng cũng không còn gì phải lo lắng nữa rồi.

Lần này Lãnh Dịch Hạo do dự:

“Là cam kết ba điều” - Lãnh Dịch Hạo nhấn mạnh chữ “ba”. Bởi vì tiểu nha đầu kia nhắc đến việc “đi” làm hắn thấy rất không thoải mái, trực giác muốn từ chối.

“Ta nói ba là ba, nói bốn là bốn. Làm sao? Không được sao?” - Úc Phi Tuyết bắt đầu chống nạnh huân phu.

“Được, nàng cứu người trước đi.” - Lãnh Dịch Hạo nhắc tay Úc Phi Tuyết lên.

Có để cho nàng đi hay không, không do nàng định đoạt. Đã vào Vương phủ của hắn, là người của hắn. Nàng muốn náo loạn được nhưng đừng nghĩ đến việc rời đi. Nhưng những lời này bây giờ tạm thời hắn không nói ra.

Đào Hoa Uyển vẫn tĩnh lặng. Còn chưa đi đến Thanh Trúc Lâu đã nghe thấy tiếng kêu khóc rên rỉ đau đớn truyền ra.

Ngọc Diệp hôn mê nằm co quắp. Máu đen từ tám mạng đen che mặt không ngừng chảy ra làm người ta không đành lòng nhìn. Úc Phi Tuyết không ngừng rung mình.

Sư phụ đã nói, loại cổ độc này sau khi độ cổ độc tính sẽ tăng gấp đôi, người bình thường không chịu nổi năm, bởi vì sang năm thứ nàng sẽ không chịu được sự đau đớn mà chết. Nhưng nữ nhân này lại kiên trì đến ba năm, thật lợi hại. Rốt cuộc là điều gì đã khiến nàng sống lâu đến vậy.

Úc Phi Tuyết lại gần bắt mạch cho Ngọc Diệp, Lăng Nhất Sơn định nói gì đó nhưng Lãnh Dịch Hạo đã ngăn lại. Úc Phi Tuyết vừa bắt mạch vừa đánh giá nữ nhân mang lụa đen che mặt. Mạng đen che đi dung mạo của nàng nhưng từ vóc dáng mảnh mai không khó nhận ra, cô gái này lúc trước rất yếu điệu thướt tha, xinh đẹp mỹ miều.

“Kỳ lạ quá!” - Úc Phi Tuyết vừa bắt mạch vừa lắc đầu.

“Sao vậy?” - Lăng Nhất Sơn kích động, cái gì kỳ quái, sao hắn không phát hiện ra.

Úc Phi Tuyết đưa mắt liếc Lăng Nhất Sơn, ánh mắt hiện rõ ý hỏi: người là ai?

Lăng Nhất Sơn không hề vui vẻ, quay đầu lại, thấp giọng hỏi Lãnh Dịch Hạo:

“Làm sao người trị được nàng vậy?”

Lãnh Dịch Hạo nhướn mi cười một tiếng, trên khuôn mặt xấu xa hiện lên nét đắc ý khó dấu, nha đầu này, cũng chỉ có nàng mới làm được.

Úc Phi Tuyết không có thời gian so đo với hai nam nhân phía sau. Nàng vươn tay định kéo khăn che mặt Ngọc Diệp, đột nhiên Ngọc Diệp mở mắt, kinh ngạc nhìn Úc Phi Tuyết:

“Người là ai? Người là ai? Vương gia đâu? Vương gia” - Ngọc Diệp quơ loạn đôi tay nhỏ. Úc Phi Tuyết thấy rõ từ chảy ra máu đen.

“Ta ở đây, ta ở đây!” - Lãnh Dịch Hạo cầm tay Ngọc Diệp, sao nàng lại thế này?

“Vương gia, Vương gia..” - Ngọc Diệp lo sợ đưa tay ôm Lãnh Dịch Hạo, hoảng sợ bắt an kêu lên:

“Nữ nhân này là ai, tại sao nàng lại ở đây? Bảo nàng ta đi đi, bảo nàng ta đi đi.”

“Tiểu Diệp, Tiểu Diệp, nàng bình tĩnh lại đi, nàng ta đến xem bệnh giúp nàng, nàng ta có thể giải cổ độc. Nàng còn nhớ không. Ta đã nói rồi, ta nhất định sẽ trị lành cho nàng. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, nàng ta có thể giúp nàng.” - Lãnh Dịch Hạo dịu dàng khuyên nhủ.

Lại là một con Hồ Diệp, Lãnh Dịch Hạo này có đam mê cất giữ hồ điệp sao? Tại sao nữ nhân có liên quan đến hắn đều gọi là “Diệp” vậy. Hơn nữa, nam nhân trước mặt nàng thực sự là Lãnh Dịch Hạo sao? Là Lãnh Dịch Hạo cả ngày chỉ biết híp đôi mắt xấu xa đùa giỡn người khác đây sao?

Úc Phi Tuyết vô cùng nghi ngờ nhìn hắn, trong lòng có chút chua xót.

89. Vương Gia, Đừng Nên Xem Thường Quyết Tâm Của Bản Cô Nương.

Vương gia, đừng nên xem thường quyết tâm của bản cô nương.

Dựa vào trong lòng Lãnh Dịch Hạo, Ngọc Diệp cuối cùng cũng dần yên tĩnh.

“Nàng ta thật sự có thể cứu thiếp sao?” - Ngọc Diệp ngược đôi mắt đáng yêu, nếu là trước kia, nhất định làm cho người nhìn ngã gục.

“Đúng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, nằm xuống đừng cử động.” - Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng khuyên nhủ Ngọc Diệp, sau đó nhìn Úc Phi Tuyết gật đầu.

Được lắm, tình chàng ý thiếp.

“Không cứu nữa!” - Úc Phi Tuyết đột nhiên cảm thấy khó chịu, phát tay đứng dậy bỏ đi.

“Nha đầu!” - Lãnh Dịch Hạo nắm lấy cánh tay Úc Phi Tuyết, rất dễ nhận thấy sự lạnh lùng trong đôi mắt. Lăng Nhất Sơn lui vào trong góc xem trò vui.

“Làm gì vậy. Ta đáp ứng người sẽ cứu nàng, nhưng cũng không đáp ứng là nhất định phải cứu sống nàng. Cho dù là sư phụ ta ở đây, cũng chỉ cứu người sống chứ không cứu người chết!” - Úc Phi Tuyết phát tay bỏ đi.

“Có ý gì?” - Lãnh Dịch Hạo một lần nữa nắm cánh tay Úc Phi Tuyết lại.

“Không bột đổ gột nên hồ, người chưa từng nghe qua sao?” - Úc Phi Tuyết lại một lần nữa gạt tay Lãnh Dịch Hạo.

“Linh Diên Hủy vẫn không đủ sao?” - Lãnh Dịch Hạo đột nhiên hỏi.

Úc Phi Tuyết chợt hiểu, không phải hẳn có lòng tham muốn có nhiều Linh Diên Hủy, mà là muốn mang về cứu nữ nhân này. Bây giờ nàng cũng hiểu tại sao lúc đầu nàng dịch dung xấu đến như vậy, ngay cả Lãnh Dịch Tiêu nhìn thấy cũng chán ghét nhưng Lãnh Dịch Hạo lại không có phản ứng gì. Thì ra vì trong nhà hẳn còn có người xấu hơn.

Nhìn thoáng qua cô gái áo đen khổ sở nằm trên giường, Úc Phi Tuyết nhẹ thở dài, không phải nể mặt Lãnh Dịch Hạo mà là vì cô gái thật quá đáng thương.

“Vấn đề không phải ở Linh Diên Hủy, Linh Diên Hủy mọc trên núi Tuyết Phong, là vật chí hàn, có thể làm thuốc dẫn. Nhưng độc của nàng không giống với người. Nàng trúng độc nặng hơn, thân thể lại yếu hơn người. Cho nên nhất định phải có một thứ tương tự mới có thể cứu nàng, nếu không cho dù là Đại La Thiên Tiên cũng hết cách.” - Úc Phi Tuyết nhún vai.

“Thứ gì?” - Bất kể là dùng cách gì, chỉ cần có thể cứu Tiểu Diệp, Lãnh Dịch Hạo cũng đồng ý thử.

“Xích Luyện Thảo”

“Xích Luyện Thảo!” - Lãnh Dịch Hạo và Lăng Nhất Sơn cùng ngạc nhiên kêu lên

”Không sai, hơn nữa cần một lượng lớn Xích Luyện Thảo. Loại cỏ này sống ở vùng đất lửa nóng như thiêu đốt, là thiên địch của cỏ độc. Nhưng vì nàng trúng độc quá sâu, điều trị phải trải qua ba chu kỳ, mỗi chu kỳ sử dụng lượng thuốc khác nhau, tổng cộng lại phải qua bảy bảy bốn chín ngày mới khỏi hẳn.

“Dễ thôi, ta sẽ phái người đi hái.” - Lãnh Dịch Hạo thở phào nhẹ nhõm.

“Cái gì, ở đây có Xích Luyện Thảo?” - đến lượt Úc Phi Tuyết kinh ngạc. Sư phụ nói loại cỏ này rất khó tìm. Sư phụ cả đời cũng chưa từng nhìn thấy.

“Phía đông Vương phủ, trên Tiểu Thương Sơn có rất nhiều Xích Luyện Thảo. Sao lúc đầu ta lại không nghĩ đến nhỉ.” - Lăng Nhất Sơn ngược đầu nhìn trời than vãn.

“Vì người đàn!” - Úc Phi Tuyết liếc hẳn một cái. Bất kể nam nhân này là ai, hẳn cùng một nhóm với Lãnh Dịch Hạo thì chắc cũng không phải người tốt. Cho dù biết Xích Luyện Thảo thì sao nào? Nếu không biết

cách điều chế thì cho dù có nhiều Xích Luyện Thảo cũng vô dụng. Lăng Nhất Sơn bị Úc Phi Tuyết chặn họng, khó chịu lui về chỗ, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân.

“Tiểu Điệp, bọn ta đi, trước khi trời tối nhất định sẽ mang Xích Luyện Thảo trở về.” - Lãnh Dịch Hạo nắm chặt tay Ngọc Điệp nói. Ngọc Điệp nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta cũng muốn đi.” - Úc Phi Tuyết chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội xem náo nhiệt nào. Nhất là, nàng cũng muốn thấy Xích Luyện Thảo, liệu nó có thật sự giống như lời sư phụ nói không, mỗi khi hái một bó, trên trời sẽ giáng xuống một dải cầu vồng.

“Không cho phép nàng đi.” - Tiểu Thương Sơn không phải nơi một cô gái có thể đi, Lãnh Dịch Hạo kiên quyết phản đối.

“Ta nhất định phải đi, nếu không ngươi cứ chờ mà nhặt xác nàng.” - Úc Phi Tuyết hậm hực, đáng vẻ như muốn cắn Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo híp đôi mắt xấu xa lại gần

“Nha đầu, đừng nên thách thức sự nhẫn nại của ta”.

“Vương gia, đừng nên xem thường quyết tâm của bản cô nương.” - Úc Phi Tuyết thách thức Lãnh Dịch Hạo. Tại sao có chuyện vui không cho nàng đi lại muốn nàng ở chỗ này với người chết hả.

Chân mày Lãnh Dịch Hạo chau lại, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp:

“Đi sau ta, không được rời một bước.”

“Còn phải xem tâm trạng của bản cô nương đã.” - Úc Phi Tuyết lắc lắc cái đầu nhỏ, ném tay Lãnh Dịch Hạo ra, đi ra ngoài.

“Đợi ta trở về.” - Lãnh Dịch Hạo cầm tay Ngọc Điệp an ủi, xoay người theo sát sau Úc Phi Tuyết.

Ngọc Điệp vẫn lặng lẽ nhìn Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Hạo trao đổi, đến khi hai người cùng rời đi mới nhẹ giọng hỏi Lăng Nhất Sơn:

“Nữ nhân này là ai?”

“Một nữ nhân mà thôi, đến chữa bệnh cho người.” - Lăng Nhất Sơn sợ lúc không có Lãnh Dịch Hạo lại gây ra án mạng, đánh chết hẳn cũng không thể nói nữ nhân này là Vương phi mới của Thuận vương phủ.

“Nàng cũng là nữ nhân của Vương gia sao?” - Ngọc Điệp hơi thở mong manh nói, ngay cả ho khan cũng không còn sức, mà máu đen càng thấm càng nhiều, Lăng Nhất Sơn chỉ có thể liên tục dùng thảo dược cầm máu cho nàng.

“Không phải, không phải, người yên tâm, Vương gia chưa hề chạm vào nàng ta. Ta dùng tính mạng bảo đảm.” - Lăng Nhất Sơn giờ tay thề.

Vương gia đúng là chưa hề chạm vào nàng ta, chỉ có ôm, sờ, hôn thôi, muốn “chạm” sâu hơn nhưng chưa tìm được cơ hội mà thôi.

”Nếu như ta chết nàng ta sẽ làm Vương phi

Trực giác của nữ nhân thường rất chuẩn, chỉ quan sát họ trao đổi, Ngọc Điệp cũng dễ dàng nhận ra Lãnh Dịch Hạo rất quan tâm Úc Phi Tuyết.

Tiểu Thương Sơn là nơi ác nhân tụ hội, năm đó triều đình phái ra mười vạn binh mã cũng không chiếm lại được Tiểu Thương Sơn. Vì có Lãnh Dịch Hạo đóng quân ở đây nên nước sông không phạm nước giếng, bình an vô sự. Nhưng lần này họ xông vào Tiểu Thương Sơn, hơn nữa còn muốn cướp bảo vật của chúng, chắc chắn rất nguy hiểm.

Ngọc Điệp nhớ đến đáng vẻ khi Lãnh Dịch Hạo kêu Úc Phi Tuyết:

“Không cho phép đi.”

Trong đôi mắt của hắn, có một loại tình cảm nàng chưa thấy bao giờ.

“Người nghĩ nhiều quá rồi, đúng là nghĩ quá nhiều rồi. Trong mắt Vương gia chỉ có một mình người. Thật đấy!” - Lần này Lăng Nhất Sơn không dám mang đầu ra bảo đảm nữa.

90. Lần Đầu Tiên Lâm Trận Đằng Sau Nữ Nhân.

Lần đầu tiên lâm trận đằng sau nữ nhân.

Tiểu Thương Sơn là nơi kẻ ác tụ tập ở biên cương Ấp thành. Trước khi Lãnh Dịch Hạo đến Ấp thành, cả một vùng trộm cướp hung hăng ngang ngược, cần cổ hoang vu. Sau khi Lãnh Dịch Hạo đến, tiêu diệt phần lớn trộm cướp, còn lại bọn dư đảng trốn vào Tiểu Thương Sơn, không dám ra ngoài quấy phá nữa.

Bởi vì địa thế Tiểu Thương Sơn cực kỳ phức tạp, hơn nữa lại dễ thủ khó công. Tình hình biên cương Ấp thành phức tạp, là nơi có giao lưu, quan hệ với nhiều nước, nếu quyết liệt tấn công lên núi, trái lại sẽ dễ gây nên mâu thuẫn giữa các nước nên Thương Sơn đã thực sự trở thành biên giới. Cũng vì như vậy nên không ít trộm cướp tập trung lên Thương Sơn, cố thủ ở đây. Tiểu Thương Sơn từ đó còn được gọi là Ác Nhân Lĩnh.

Cũng vì e ngại nên những kẻ này chưa bao giờ dám xuống núi quấy rối. Vì thế Lãnh Dịch Hạo tiến vào Tiểu Thương Sơn cũng phải hết sức cẩn thận.

Cũng may Lãnh Dịch Hạo tương đối quen thuộc với vùng phụ cận Tiểu Thương Sơn, dẫn dắt Úc Phi Tuyết đi theo đường nhỏ phía sau núi. Tiểu Thương Sơn quanh năm không có người ngoài xâm phạm nên vẫn giữ được vẻ đẹp thiên nhiên. Úc Phi Tuyết lại rất lưu luyến nơi đây nhưng đồng thời nàng cũng phát hiện ra rằng, bốn phía tuy không có người nhưng đã bày ra kỳ môn trận pháp, nếu như có kẻ khởi động trận pháp thì người lọt vào trận không thể chạy thoát. Nhưng pháp trận này có thể có tác dụng với người bình thường, nhưng đối với nàng thì chỉ như bữa ăn sáng. Tiểu sư phụ đã dạy nàng những trận pháp phức tạp hơn nhiều.

“Lát nữa nếu xảy ra chuyện gì, người nhớ đi trước theo con đường này.” - Úc Phi Tuyết chỉ cho Lãnh Dịch Hạo con đường nhỏ khó nhìn thấy trong bụi cỏ.

“Có ý gì?” - Lãnh Dịch Hạo nhíu mày, không khí ở Tiểu Thương Sơn thật không bình thường, quá tĩnh lặng.

“Nơi này đã bày kỳ môn trận pháp, nếu chúng ta bị bọn chúng phát hiện, trận pháp sẽ khởi động. Đến lúc đó người đi trước theo con đường này.”

“Ý nàng là ta sẽ bỏ lại nàng mà đi trước?” - trong mắt Lãnh Dịch Hạo chợt lóe lên ánh sáng lạnh, trong lòng nha đầu này, hẳn là người như vậy sao.

Úc Phi Tuyết dĩ nhiên hiểu được sự bất mãn trong lời nói của Lãnh Dịch Hạo, nàng quay đầu dịu dàng cười với Lãnh Dịch Hạo:

“Nếu không, hai chúng ta cùng nhau ở cái chỗ này cũng được, dù sao thì ta cũng sẽ không sao cả. Người chết cũng không phải là ta.”

Chân mày Lãnh Dịch Hạo nhếch lên, nha đầu này đúng là phải ăn đòn.

Phía chân trời, trời chiều như ngọn lửa, đốt cháy một biển mây. Khi Úc Phi Tuyết quay đầu lại, chợt phát hiện bên vách núi hiện lên một dải cầu vồng. Nhị sư phụ đã nói rằng, nơi có Xích luyện thảo sẽ có cầu vồng.

“Nha đầu, bây giờ không phải là lúc đùa. Đi mau.” - Thời gian không còn nhiều, Lãnh Dịch Hạo kéo Úc Phi Tuyết, bây giờ hẳn không có tâm trạng mà chơi đùa với tiểu nha đầu.

Úc Phi Tuyết trợn mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo:

“Ta muốn chơi ở đây, người có đến không?”

Úc Phi Tuyết phi thân lên đỉnh vách núi, Lãnh Dịch Hạo quan sát xung quanh, xác định bốn bề vắng lặng mới đuổi theo. Nào ngờ khi hắn tiến đến, hắn đã thấy một hình ảnh vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa.

Một dải cầu vồng xinh đẹp tuôn xuống, như thác nước đổ xuống từ vách đá, rơi xuống trong từng làn sóng bạc. Trong khung cảnh sáng chói ấy, cơ thể yêu kiều của Úc Phi Tuyết nhẹ nhàng uyển chuyển như chim yến, bay liệng trên những mảnh đá nhô ra, vươn tay ngắt Xích Luyện Thảo mọc trên vách đá, mỗi một cây Xích Luyện Thảo được hái xuống, mỗi giọt nước trên thân cây lại nhẹ nhàng rơi xuống, tạo nên một dải cầu vồng.

Khuôn mặt như tuyết trắng của Úc Phi Tuyết trong cầu vồng giống như một viên trân châu, đôi mắt sáng như sao trở nên vàng trắng lấp lánh.

“Này, còn không đến giúp sao!” - Úc Phi Tuyết vừa hái Xích luyện thảo vừa kêu lên.

Lãnh Dịch Hạo như từ trong mộng bừng tỉnh lại, phi thân lên hỗ trợ.

Hai bóng người phối hợp ăn ý, nhẹ nhàng lên xuống trong ánh cầu vồng, chỉ một lúc sau đã hái đầy một gùi Xích luyện thảo

“Tốt lắm, chỗ này chắc là đủ dùng rồi.” - Úc Phi Tuyết vỗ vỗ cái gùi sau lưng, cùng Lãnh Dịch Hạo phi thân xuống núi.

Hai người vừa đứng trên mặt đất, một loạt mũi tên bằng trúc bay về phía họ.

“Chạy mau!” - Úc Phi Tuyết tay mắt nhanh nhẹn đẩy Lãnh Dịch Hạo ra, quả nhiên trận pháp đã được khởi động

Lãnh Dịch Hạo thuận thế kéo tay nàng, cánh tay dùng sức một chút, ôm Úc Phi Tuyết vào lòng, sau đó xoay người bay đến chỗ khác. Nào ngờ mũi chân Lãnh Dịch Hạo chạm vào đâu, chỗ ấy trở thành cái đích bị tấn công, mũi tên bằng trúc xanh giống như có mắt, mang theo mùi bùn đặc trưng của núi, nhanh chóng lao về phía hai người.

Úc Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn Lãnh Dịch Hạo, lúc này, trong ánh chiều tà, làm cho hấn lộ ra đôi chân mày như tranh vẽ. Đôi mắt sắc bén của Lãnh Dịch Hạo lạnh buốt quét qua từng tác đất trong rừng cây, đôi tay mang theo gió, ánh mắt bén nhọn quét qua, vô số trúc xanh rơi đầy đất.

Mỗi một chiêu của hấn đều hết sức dứt khoát nhưng cánh tay lại rất âm áp. Lần đầu tiên, Úc Phi Tuyết cảm thấy cực kỳ an toàn. Giống như cho dù bên ngoài có đao quang kiếm ảnh, chỉ cần ở trong lòng hấn, là sẽ an toàn.

Ngây ngất trong nháy mắt không có nghĩa là mê muội, từ cái xoay người cấp tốc của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần. Tên biến thái này không bỏ đi một mình, coi như hấn có chút lương tâm. Hấn cứu nàng như vậy cũng không biết là vì cứu nàng, hay là cứu thảo dược trong lòng nàng. Vì thế Úc Phi Tuyết đặt thảo dược nàng cầm trong tay vào ngực Lãnh Dịch Hạo, phi thân xông vào trận.

“Nha đầu!” - Lãnh Dịch Hạo vươn tay muốn giữ Úc Phi Tuyết nhưng lại chỉ chạm vào vạt áo lụa.

Úc Phi Tuyết dựa vào phương pháp phá giải tiểu sư phụ dạy nàng, rất dễ dàng ra khỏi pháp trận. Nào ngờ vừa quay người lại, Lãnh Dịch Hạo bộ mặt lạnh cứng ngắt đứng sau nàng.

Sắc mặt xanh mét rõ ràng thể hiện rằng, đây là lần đầu tiên Lãnh dịch Hạo hấn lâm trận đằng sau nữ nhân. Thật sự rất mất mặt!

Nhìn qua thảo dược Lãnh Dịch Hạo ôm trong lòng, Úc Phi Tuyết đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Xem ra tên biến thái vẫn có điểm tốt, không phải vì thảo dược mới cứu nàng.

Mà giờ khắc này, tia nắng cuối cùng ở sườn núi cũng chìm xuống đáy biển, cầu vồng trên vách đá đột nhiên biến mất, chỉ có tiếng thác nước chảy vang lên trong vùng núi tĩnh lặng

Trong lòng Lãnh Dịch Hạo đột nhiên cảm thấy như bị mất đi thứ gì đó, một nỗi buồn dâng lên nhưng lại biến mất trong giây lát. Nhưng bây giờ không còn thời gian cho hấn suy nghĩ nhiều nữa.

“Đi nhanh thôi.”

91. Cấn Chết Lãnh Dịch Hạo

Cấn chết Lãnh Dịch Hạo

Vì nữ tử mặc đồ đen bị trúng cổ độc quá nặng làm cho Úc Phi Tuyết tổn không ít công sức tâm tư. cũng may là dần dần đã có hiệu quả. Lãnh Dịch Hạo và Lăng Nhất Sơn cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng.

“Nha đầu...” - thật ra Lãnh Dịch Hạo muốn nói, cảm ơn nàng. Thế nhưng khi hắn vừa quay đầu lại, thấy Úc Phi Tuyết đang dựa vào bàn ngủ thì không nhin được cười khẽ.

“Nha đầu, dậy về phòng ngủ đi.” - Lãnh Dịch Hạo xoa mái tóc dài của Úc Phi Tuyết. Đây là nơi ở của Ngọc Điệp, không dư cái giường nào. Chỉ có một cái ghế nằm, thì đã bị Lăng Nhất Sơn chiếm lấy.

Úc Phi Tuyết mở to đôi mắt đang lim dim vì buồn ngủ, lơ mơ nhìn Lãnh Dịch Hạo, đứng dậy đi về phía giường. Vì chữa thương cho Ngọc Điệp, Úc Phi Tuyết đã hai ngày hai đêm không chợp mắt. Bây giờ nàng chỉ cảm thấy cơ thể bỗng bênh như đám mây.

“Không phải ở đây, quay về phòng nàng đi!” - Lãnh Dịch Hạo đưa tay ngăn Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết chưa phân biệt được phương hướng đã bị Lãnh Dịch Hạo quay vòng vòng, cũng không tìm được lối ra cửa. Lãnh Dịch Hạo than nhẹ một tiếng, bỏ đi. Nha đầu thì sự rất mệt mỏi, vì vậy hắn hạ cánh tay xuống, ôm Úc Phi Tuyết ra khỏi tiểu lâu.

Úc Phi Tuyết ngủ giống như chú mèo con yên lặng trong lòng Lãnh Dịch Hạo. Mà phía sau Lãnh Dịch Hạo, nữ tử mặc đồ đen từ từ mở mắt ra, trong ánh mắt thống khổ có một t

Lãnh Dịch Hạo đối xử với nữ nhân này quả nhiên không giống những người khác.

Lãnh Dịch Hạo đặt Úc Phi Tuyết đang ngủ say xuống giường, lúc xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên Úc Phi Tuyết đang ngủ vươn tay ôm lấy cổ Lãnh Dịch Hạo.

“Tên biến thái chết tiệt, không được nhúc nhích!” - Úc Phi Tuyết bắt mãi vỗ vỗ đầu Lãnh Dịch Hạo.

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo không khỏi cong lên, xem ra, nàng đã quen ngủ cùng hắn. Được rồi, khó lắm nàng mới có được thói quen này, tối nay cứ theo ý muốn của nàng đi - cũng như mong muốn của chính hắn!

Lãnh Dịch Hạo cởi áo khoác, xoay người lên giường, ôm nàng vào trong lòng. Thật ra hai người đều vì chăm sóc Ngọc Điệp, hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi rồi, nằm lên giường, Lãnh Dịch Hạo mới phát hiện ra mình cũng thực sự mệt mỏi. Nào ngờ Lãnh Dịch Hạo vừa nhắm mắt, lại nghe tiếng Cảnh Thu gấp gấp đập cửa:

“Vương gia, Vương gia!”

Lãnh Dịch Hạo hạ thấp giọng, xoay người hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ngọc phu nhân tỉnh, phu nhân đang tìm ngài.” - Cảnh Thu luôn chỉ biết ăn ngay nói thật.

Tỉnh rồi sao? Lãnh Dịch Hạo khoác áo bước vội ra cửa.

Trong phòng, Ngọc Điệp cuộn mình nơi góc giường lạnh run.

” Ngọc Điệp, nàng tỉnh rồi!” - Lãnh Dịch Hạo lại gần trấn an Ngọc Điệp đang trợn mắt kinh hoàng.

“Vương gia, Vương gia thiếp nằm mơ, thiếp mơ thấy người không cần thiếp nữa, thiếp sợ...” - Ngọc Điệp bám chặt lấy cánh tay Lãnh Dịch Hạo, giống như một người bất lực lại như một đứa trẻ vô tội.

“Đồ ngốc! Sao ta lại không cần nàng được! Bất kể nàng biến thành gì đi nữa, ta đều cần nàng. Yên tâm!” - Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng an ủi.

“Vương gia, đừng rời khỏi thiếp có được không? Ở đây với thiếp có được không? Thiếp hứa với người, thiếp nhất định sẽ kiên cường, nhất định sẽ khỏe lên.” - Ngọc Điệp cuộn mình dựa vào lòng Lãnh Dịch Hạo run rẩy.

Lãnh Dịch Hạo vỗ nhẹ lên vai nàng:” Được, ta ở đây với nàng.”

Lăng Nhất Sơn ngáp một cái, tặng lại căn phòng cho đôi uyên ương số khổ này.

Sau mười ngày chữa trị, cổ độc trên người Ngọc Diệp về cơ bản đã có thể khống chế được.

“Cảm ơn cô vẫn luôn chăm sóc tôi.” - Ngọc Diệp dịu dàng nhìn Úc Phi Tuyết.

“Không cần cảm ơn ta, nếu cần cảm ơn thì cảm ơn Lãnh Dịch Hạo đi.” - là Lãnh Dịch Hạo đem vương phủ ra làm vật trao đổi. Chỉ có điều bây giờ Úc Phi Tuyết vẫn chưa phát hiện giao dịch này đối với nàng mà nói, có cái gì tốt.

Bây giờ nàng suốt ngày phải ở đây chăm sóc Ngọc Diệp, một chút thời gian cho riêng mình cũng không có. Thậm chí cũng không có thời gian đi tìm tiểu sư phụ. Hơn nữa nàng thành một tiểu nhà đầu chịu một nhọc, thay thuốc châm cứu giúp Ngọc Diệp. Ngay cả đến bản thân nàng cũng không hiểu, vì sao lại biến thành như thế này.

Mang ngân châm đến bên giường, Úc Phi Tuyết chuẩn bị châm cứu cho Ngọc Diệp.

“Vương gia? Ngài đối với tôi đúng là rất tốt.” - Lúc Ngọc Diệp nói những lời này, đôi mắt dịu dàng ngân ngấn nước.

“Cho dù tôi trở nên xấu xí như vậy, ngài cũng chưa bao giờ ghét bỏ tôi, vẫn đối xử với tôi giống như trước.”

Úc Phi Tuyết miễn cưỡng cười cười. Chuyện đó có liên quan gì với nàng, vì sao lại muốn nói cho nàng biết?

“Tôi bây giờ nhất định rất xấu phải không?” - Ngọc Diệp đột nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết, dịu dàng mà đau khổ

“Bây giờ cô không xấu, chỉ là trúng độc thôi. Chờ giải xong cổ độc, cô có thể khôi phục dung nhan như trước.” - Không rõ vì sao, Úc Phi Tuyết không thích sự đụng chạm của Ngọc Diệp. Úc Phi Tuyết rút tay ra, đặt từng túi ngân châm lên giường.

“Tôi cho cô xem một thứ.” - Ngọc Diệp lấy một bức tranh từ phía trong giường. Mở ra, trên giấy hiện lên hình ảnh một thiếu nữ tươi cười sống động.

Thiếu nữ trên bức họa có khí chất thanh thoát, khuôn mặt thông minh lanh lợi, dáng vẻ tươi cười như hoa như mộng. Thế nhưng thiếu nữ này sao nhìn lại quen như vậy? Mà dòng chữ đề tặng là: Ngọc Diệp.

“Đây là...” - Úc Phi Tuyết vô cùng kinh ngạc nhìn hình ảnh thiếu nữ tuyệt vời trên bức họa. Nữ tử này nhìn có chút quen mắt. Trong nháy mắt, Úc Phi Tuyết đột nhiên nghĩ đến bảy vị hồ điệp phu nhân ở tiên viện.

Nàng thực sự rất ngốc nghếch! Vì sao không sớm nghĩ ra nhỉ, mấy vị hồ điệp phu nhân kia thật ra đều là tạm thời, chỉ có một người mới là chính thức. Sở dĩ Lãnh Dịch Hạo tìm về bảy nữ nhân dáng vẻ tương tự Ngọc Diệp, chính là để nhớ về dung nhan đã mất đi của Ngọc Diệp. Ngay cả cái tên của các nàng, đều có thêm một chữ Diệp!

“Đây là tôi. Có đẹp không?” - Trong mắt Ngọc Diệp lộ vẻ dịu dàng có chút nước mắt - “Đáng tiếc đó chỉ là trước kia. Vương gia nói, sau khi tôi khỏe lại sẽ phong tôi làm Vương phi. Thế nhưng hôm nay tôi biến thành thế này, làm sao có thể xứng là Vương phi của người...” - Ngọc Diệp buồn bã cúi đầu rơi lệ.

Trong đầu Úc Phi Tuyết on gong một chút như muốn nổ tung.

“Hắn nói phong cô làm Vương phi?”

Ngọc Diệp dịu dàng gật đầu:

”Chính những lời nói ấy, đã làm tôi chống đỡ đau khổ suốt ba năm qua. Tôi một mực mong chờ, kỳ vọng có một ngày, có thể chính thức trở thành Vương phi của người. Người đã đồng ý với tôi, nếu như tôi khỏe mạnh, sẽ để tôi trở thành Vương phi... Cô nói tôi có thể khỏe được không

Khóe miệng Úc Phi Tuyết giật giật, nói không ra lời.

“Cô làm sao vậy?” - Ngọc Diệp cuối cùng cũng phát hiện Úc Phi Tuyết có điểm gì đó không bình thường.

“Không sao.” - Úc Phi Tuyết đột nhiên cảm thấy muốn tự mình cắn chết Lãnh Dịch Hạo.

92. Tức Giận! Rất Tức Giận! Cực Kỳ Tức Giận!

Tức giận! Rất tức giận! Cực kỳ tức giận!

Lăng Nhất Sơn để thư lại, một mình đến Thiên Linh Sơn tìm hồ băng, muốn nghiên cứu sâu thêm nguyên nhân Lãnh Dịch Hạo hồi phục thị lực. Mà Lãnh Dịch Hạo cũng càng ngày càng bận rộn, giống như có chuyện gì đó rất quan trọng, khiến cho hắn thường cả đêm không ngủ, ngồi trong thư phòng. Vì vậy thời gian ở cùng Ngọc Diệp cũng càng ngày càng ít.

Tâm tình Ngọc Diệp bắt đầu càng ngày càng bất ổn. Chỉ cần Lãnh Dịch Hạo không ở cạnh, nàng ta lúc thì trở nên nhút nhát như chuột, lúc thì điên loạn, thể nào cũng gây ra ỉn h một vài vết thương. Mỗi lần Lãnh Dịch Hạo nhìn thấy những vết thương đó, ánh mắt đều tỏ ra đau thương làm cho Úc Phi Tuyết bực bội không thể tả.

“Vương gia, Vương gia! Người ở đâu?” - Úc Phi Tuyết vừa gục ngủ trên bàn, chợt nghe thấy Ngọc Diệp kêu gào.

“Này, cô làm sao vậy? Cô thế nào rồi?”

Úc Phi Tuyết càng muốn làm cho Ngọc Diệp bình tĩnh, thì Ngọc Diệp trái lại càng hoảng hốt kêu to, bàn tay nhỏ bé múa may lung tung trong không trung.

“Tránh ra, cô đừng hại tôi, tôi xin cô đừng giết tôi! Vương gia, cứu thiếp —— ”

Úc Phi Tuyết tối tăm mặt mũi nhìn nữ nhân đang nổi điên trước mặt, nếu như nàng muốn giết nàng ta, hà tất phải ở đây ngủ gục trên bàn!

“Này, rốt cuộc là cô làm sao vậy?” - Úc Phi Tuyết kiên trì hỏi.

Ngọc Diệp chỉ run rẩy lắc đầu, cơ thể co thành một khối tròn, liên tục run rẩy.

“Đưa tay cho tôi!” - Úc Phi Tuyết biết hỏi cũng không ích gì, vì vậy cố gắng nắm lấy cổ tay nàng ta, bắt mạch cho nàng.

Ngọc Diệp liều mạng quơ tay chống cự:

“Đừng, đừng giết tôi! Đừng —— ”

“Nàng đang làm gì vậy?” - Một tiếng gầm nhẹ lạnh lùng truyền đến từ cửa.

Úc Phi Tuyết quay lại, Lãnh Dịch Hạo đã trở về. Chẳng qua là sắc mặt hắn vô cùng âm u, ánh mắt lạnh buốt.

“Ta... Nàng...” - Úc Phi Tuyết vốn định nói, ta đang giúp nàng ta trị liệu. Cũng muốn nói, nàng ta đột nhiên không biết vì sao lại biến thành như vậy. Thế nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt xanh mét xám xịt của Lãnh Dịch Hạo, những gì định nói đều hóa thành hư ảo.

Vì Lãnh Dịch Hạo cơ bản không cho Úc Phi Tuyết cơ hội giải thích, đã vội sai bước đến chỗ Ngọc Diệp.

“Vương gia! Vương gia ——” - Ngọc Diệp giống như gặp được cứu tinh, nhào về phía Lãnh Dịch Hạo, cơ thể gầy yếu giống như lá rụng, bất lực ngã xuống mặt đất.

Lãnh Dịch Hạo đứng lúc một tay đỡ lấy Ngọc Diệp, đem nàng ôm vào lòng:

“Tiểu Diệp, nàng sao thế?”

“Vương gia, nàng ta muốn hại thiếp, nàng ta nhất định là muốn giết thiếp! Vương gia cứu thiếp, Vương gia cứu thiếp với!” - Ngọc Diệp cuộn mình lại trong lòng Lãnh Dịch Hạo. Đôi mắt trống rỗng đầy hoảng loạn.

“Tôi muốn hại cô?” - Úc Phi Tuyết cảm thấy bản thân ngay cả giải thích cũng có thể bỏ qua rồi.

Lãnh Dịch Hạo ngẩng đầu nhìn qua , lại cúi đầu nhìn Ngọc Diệp:

“Tiểu Điệp, Tiểu Điệp, yên tâm. Nàng ấy tới giúp nàng. Sẽ không hại nàng đâu.”

“Nhưng vì sao mắt thiếp không nhìn thấy? Vương gia, mắt thiếp không nhìn thấy, không nhìn thấy gì hết!”
- bàn tay Ngọc nắm chặt lấy vạt áo Lãnh Dịch Hạo.

“Không nhìn thấy? Để tôi xem!” - Úc Phi Tuyết thấy rất lạ. Rõ ràng là từ trước đến giờ hồi phục rất tốt, sao lại có thể đột nhiên bị mù chứ? Dựa vào tình trạng hiện tại của nàng ta, không thể như thế được.

“Đừng —— Đừng chạm vào tôi——” - tiếng kêu cuồng loạn của Ngọc Điệp truyền khắp tiểu lâu.

“Nàng tránh ra!” - Lãnh Dịch Hạo đẩy Úc Phi Tuyết ra, ôm Ngọc Điệp lên giường.

Cơ thể Úc Phi Tuyết lao đảo rồi ngã xuống đất. Bàn tay nhỏ bé chạm phải bát thuốc nóng hổi, cảm giác đau đớn càng lúc càng nhiều. Thế nhưng ánh mắt Lãnh Dịch Hạo vẫn chỉ quan tâm đến Ngọc Điệp ở trong lòng.

“Tiểu Điệp, nàng sao rồi?”

“Thiếp không nhìn thấy, thiếp thực sự không nhìn thấy! Vương gia! Thiếp không nhìn thấy!” - nước mắt sợ hãi của Ngọc Điệp thấm ướt tấm khăn che mặt màu đen, đôi tay nhỏ bé bất an nắm chặt vạt áo Lãnh Dịch Hạo, thân thể gầy yếu lạnh run.

Dáng vẻ nhỏ bé lại bất lực vừa đáng thương của Ngọc Điệp đã hấp dẫn toàn bộ sự quan tâm của Lãnh Dịch Hạo. Thậm chí Úc Phi Tuyết đi lúc nào, hắn cũng không chú ý.

Tức giận! Rất tức giận! Cực kỳ tức giận!

Úc Phi Tuyết quay về Kỳ Lâm Các quãng đồ đạc trút giận.

Lãnh Dịch Hạo chết tiệt! Rõ ràng trong lòng chỉ có Ngọc Điệp kia, còn nàng thì chỉ như một con bé giúp việc biết nghe lời! Thật không giống tác phong của Úc Phi Tuyết nàng!

“A ——” - ức quá! Úc Phi Tuyết ứa mắt lên trời hét một tiếng lớn.

“Tỷ tỷ sao vậy?” - Hoàng Điệp phu nhân nhẹ nhàng đến.

“Cô tới đây làm gì?” - Rõ ràng lớn tuổi hơn nàng, nhưng còn gọi nàng là tỷ tỷ, đúng là ác tâm! Lúc này Úc Phi Tuyết nhìn ai cũng thấy đáng ghét, nhất là nữ nhân của Lãnh Dịch Hạo.

“Muội vội tới đưa tin cho tỷ tỷ.” - Hoàng Điệp phu nhân nhìn xung quanh một chút, xác định không có người, mới lấy ra một phong thư.

Úc Phi Tuyết nghi hoặc mở thư, chữ viết quen thuộc đập vào mắt:

“Tuyết nhi, đợi ta mười ngày. Nhất định sẽ về. Giữ gìn sức khỏe.”

Tiểu sư phụ!

Trong lòng Úc Phi Tuyết nóng lên, nhất là đang lúc vì cơn giận không đâu do Lãnh Dịch Hạo gây ra, bốn chữ “Giữ gìn sức khỏe” quý giá vô cùng.

Mặc dù nàng không biết tiểu sư phụ đang bận rộn việc gì, nhưng nàng vẫn biết tiểu sư phụ bề bộn nhiều việc, quanh năm suốt tháng, hầu như đều bận bên ngoài. Nhưng chỉ cần tiểu sư phụ đáp ứng chuyện của nàng, sẽ nhất định làm được!

“Thư là ai đưa cho cô?” - Úc Phi Tuyết kích động kéo Hoàng Điệp phu nhân.

Hoàng Điệp phu nhân cảnh giác nhìn qua mọi nơi, mới từ từ nói:

“Vương phi tỷ tỷ đừng nóng vội, thư này do chủ nhân bảo muội chuyển cho đích thân Vương phi tỷ tỷ. Muội muội cũng không biết trong thư viết cái gì, chỉ theo dặn dò của chủ nhân mà làm thôi. Chủ nhân nói, nếu như tỷ tỷ có dặn dò bất kỳ việc gì, muội muội sẽ hết sức hỗ trợ.”

Vốn những lời này cũng chẳng có gì, nhưng Úc Phi Tuyết càng nghe càng chói tai. Nữ nhân này rõ ràng lớn tuổi hơn nàng, nhưng lại gọi nàng là tỷ tỷ.

“Cái này... Cô gọi tôi là Phi Tuyết đi.” - gọi tỷ tỷ nghe không được tự nhiên chút nào. Dù sao nàng ta cũng là người của tiểu sư phụ, cũng đều là người một nhà cả.

“Không được, lúc trước tỷ tỷ lập ra quy củ trước mặt mọi người, quy củ đã lập rồi, không thể thay đổi được. Nếu như muội muội làm trái quy củ, sẽ làm người khác nghi ngờ. Thư đã đưa đến rồi, muội muội đi trước. Tỷ tỷ nếu có việc gì, đừng ngại kêu người đến nói uội muội một tiếng, muội muội nhất định hết sức giúp đỡ.” - Hoàng Diệp phu nhân nói xong thì rời đi.

Úc Phi Tuyết cầm thư ngây ra đấy, tiểu sư phụ cuối cùng cũng sắp đến đón nàng rồi!

“Nha đầu, nàng đang cầm cái gì?” - Cũng không biết qua bao lâu, tiếng Lãnh Dịch Hạo đột nhiên từ phía sau truyền đến, dọa Úc Phi Tuyết giật mình.

93. Vì Người Đàn Ông Mà Cô Thích, Cô Có Thể Làm Bất Cứ Chuyện Gì

Vì người đàn ông mà cô thích, cô có thể làm bất cứ chuyện gì

“Nha đầu, nàng đang cầm gì vậy?” - Cũng không qua bao lâu, tiếng Lãnh Dịch Hạo đột nhiên từ phía sau truyền đến, dọa Úc Phi Tuyết giật mình.

Muốn giấu thư đi đã không còn kịp rồi, Úc Phi Tuyết đành cầm thư lách qua lách lại trước mặt Lãnh Dịch Hạo:

“Đừng gọi ta như vậy, ta và ngươi thân quen lắm sao?”

Đôi mắt Lãnh Dịch Hạo nheo lại sáng tỏ, tiểu nha đầu đang nổi giận.

“Tiểu Diệp chẳng qua đột nhiên bị mù nên có chút rối loạn. Nha đầu, nàng không nên tính toán với một người bệnh chứ?”

“Ta sẽ làm thế đấy!” - Úc Phi Tuyết liếc nhìn Lãnh Dịch Hạo.

“Tứ tiểu thư Úc gia tài giỏi phóng khoáng cũng có lúc nhỏ mọn như vậy sao?” - Lãnh Dịch Hạo trêu tức nhìn Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết ngây ngốc một lúc, tránh ánh mắt Lãnh Dịch Hạo, tức giận nói: “Lần sau, để người đi làm tiểu nha hoàn, ta đi ôm nam nhân khác, xem người không!”

Con người Lãnh Dịch Hạo chợt lóe lên tia xấu xa: “Nha đầu, nàng đang ghen?”

“Ghen cái đầu người ấy!” - Úc Phi Tuyết què quá hóa khùng, xoay người lại quát.

“Nhớ giao ước giữa chúng ta không? Nàng đã nhận lời chữa khỏi bệnh cho nàng ấy.” - Lãnh Dịch Hạo cười ngọt ngào như hồ ly. Thấy bộ dạng ghen tức của tiểu nha đầu, tâm tình hẳn cực kỳ tốt.

“Giao ước cái gì, ta nói cho người biết, ta không thèm! Mang cái giao ước của người lập tức đi ra ngoài! Nếu như người kêu ta đến chữa trị cho nàng ta, người có tin ta hạ độc chết nàng ta hay không!” - Úc Phi Tuyết tức giận đẩy Lãnh Dịch Hạo ra ngoài cửa.

Rầm một tiếng đóng cửa lại.

Lãnh Dịch Hạo bắt đầu dĩ than nhẹ. Hai nữ nhân đều khó trị như vậy!

Lăng Nhất Sơn lúc này lại không có trong vương phủ, làm sao bây giờ đây?

“Vương gia, Vương gia, Ngọc Diệp phu nhân không ổn rồi.” - Cảnh Thu lại tới.

Úc Phi Tuyết nhốt mình trong phòng suy đi nghĩ lại nhiều lần, thế nhưng vẫn không hiểu vì sao Ngọc Diệp lại bị mù.

Mấy ngày nay, nàng giải độc cho Ngọc Diệp, nàng hiểu rất rõ cơ thể Ngọc Diệp. Nàng vẫn thấy rất kỳ lạ, vì sao Ngọc Diệp bị trúng cổ độc nghiêm trọng như vậy nhưng lại có thể chịu đựng được hơn ba năm. Cho dù là một người có ý chí mạnh mẽ, thân thể của hắn cũng sẽ không chịu đựng được.

Tình huống của Ngọc Diệp có thể coi là một kỳ tích.

Trong quá trình giải cổ, nàng cẩn thận làm đúng theo phương pháp giải độc sư phụ đã dạy, không hề có một lỗi nào, hẳn là sẽ không thể làm cho Ngọc Diệp bị mù. Rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Đột nhiên một đáp án rõ ràng hiện lên trước mắt Úc Phi Tuyết.

Nếu như nàng giải cổ không có vấn đề, vậy là Tiểu Diệp có chuyện. Xem ra, nàng phải thử Ngọc Diệp một chút.

Ban đêm, lúc Úc Phi Tuyết đến tiểu lâu, Ngọc Diệp đang ngủ. Lãnh Dịch Hạo không ở trong tiểu lâu, mọi nơi đều yên lặng. Cách kiểm tra hay nhất là nhìn xem vết sẹo trên người nàng đã lành chưa. Nếu như cổ độc đã được giải, như vậy dung nhan của nàng cũng sẽ khôi phục.

Úc Phi Tuyết cẩn thận bước đến bên giường, tay nhỏ bé chạm rãi hương đến khăn che mặt kiểm tra.

Ngay lúc tay nàng sắp chạm đến mặt Ngọc Diệp, Ngọc Diệp đột nhiên mở mắt ra, chặn tay Úc Phi Tuyết. Đôi tay mạnh mẽ, không có chút gì suy yếu.

“Cô quả nhiên đã khỏe rồi.” - Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp.

Nếu như Ngọc Diệp thật sự có chuyện, nếu là người bị trúng cổ độc, chỉ ít phải sau bốn mươi chín ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục. Thế nhưng hiện tại mới chỉ hơn mười ngày, tay Ngọc Diệp đã có sức lực như vậy, còn nói là không có vấn đề!

“Cô đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.” - Lực trên tay Ngọc Diệp không mấy may giảm nhẹ nhưng giọng điệu dịu dàng và ánh mắt nhu hòa lại đầy vẻ vô tội.

“Cô còn giả bộ! Cô cơ bản không trúng cổ độc! Sở dĩ cô làm bộ mù là vì cô không muốn cho tôi gặp cô, không muốn bị tôi phát hiện. Có đúng không?” - Úc Phi Tuyết dùng lực một chút, bóp cổ Ngọc Diệp.

Đột nhiên trong tay Ngọc Diệp bắn ra một đạo chân khí, cơ thể Úc Phi Tuyết nhất thời bị văng ra.

Ngọc Diệp chậm rãi đứng dậy, cười khanh khách nói:

“Ai da, chuyện gì cũng đều bị cô phát hiện hết, không xong rồi! Làm sao bây giờ đây?”

“Cô... cô biết võ công!” - Không chỉ có võ công, hơn nữa võ công còn cao hơn hẳn Úc Phi Tuyết. Chẳng trách nàng ta có thể sống quá ba năm!

“Ai nói thế?” - Ngọc Diệp lấy khăn che mặt xuống, lần đầu tiên lấy hình dáng chân thật gặp người khác. Trên mặt của nàng ta có vết thương loang lỗ dữ tợn, như giun hoành hành, xấu xí không gì sánh được.

“Mặt của cô cũng là giả!” - Úc Phi Tuyết khẳng định chắc chắn.

“Điều này cô cũng biết sao? Ai da, vì sao cô lại thông minh như thế?” - Ngọc Diệp thanh thoát bước đến bên cửa sổ, dưới lầu, bóng dáng quen thuộc của một người đang đi tới phía tiểu lâu.

“Cô đúng là cũng chịu nhiều cực khổ rồi.” - Úc Phi Tuyết châm chọc nói.

“Vì người đàn ông mà cô thích, cô có thể làm bất cứ chuyện gì.” - ánh mắt Ngọc Diệp u ám nhìn về phía phương xa, sau đó, nàng ta chậm rãi thu hồi tầm mắt, dịu dàng nhìn Úc Phi Tuyết.

“Cô có thể không quan tâm. Chẳng hạn như nói...” - Ngọc Diệp đột nhiên vươn tay, đánh vào vai trái của chính mình. Đột nhiên, cơ thể Ngọc Diệp nặng nề ngã sấp xuống trên vách tường, miệng nàng phun ra một ngụm máu đen.

“Cô...” - Úc Phi Tuyết nghẹn họng, nhìn chằm chằm Ngọc Diệp đột nhiên tự mình hại mình, nói không ra lời.

“Tôi thực sự yêu Vương gia, tôi thực sự thương chàng, cho dù cô giết tôi, tôi cũng sẽ không thay lòng...”

Khóe miệng Úc Phi Tuyết co quắp một chút, nữ nhân này có bệnh không vậy?

“Tiểu Điệp!” - Một tiếng kêu gấp gáp từ phía sau Úc Phi Tuyết truyền đến, bóng dáng cao lớn của Lãnh Dịch Hạo như một tia chớp, bay đến bên người Ngọc Điệp.

“Tiểu điệp, nàng sao rồi?” - khuôn mặt gúm ghềnh của Ngọc Điệp khiến cho Lãnh Dịch Hạo hơi run sợ một chút.

“Đừng... đừng nhìn thiếp...” - Ngọc Điệp đột nhiên hoảng sợ dùng hai tay che mặt, sợ hãi lắc đầu khóc - “Đừng nhìn thiếp! Xin chàng đừng nhìn thiếp!”

“Tiểu Điệp!” - Nhìn Ngọc Điệp gần như điên cuồng, nét mặt Lãnh Dịch Hạo càng thêm lạnh lùng u ám.

“Được, ta không nhìn nàng, ta không nhìn! Thương thế của nàng thế nào?” - Lãnh Dịch Hạo khẩn trương muốn xem vết thương trên vai Ngọc Điệp. Nhưng lại một lần nữa khiến Ngọc Điệp run sợ gào khóc.

Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn mọi chuyện rối loạn trước mắt, không ngờ cũng có lúc Úc Phi Tuyết nàng bị trúng kế kẻ khác. Ngọc Điệp, xem như cô lợi hại!

94. Nữ Nhân Của Lãnh Dịch Hạo, Đúng Là Không Tội!

Nữ nhân của Lãnh Dịch Hạo, đúng là không tội!

Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn mọi việc diễn ra trước mắt, không ngờ cũng có lúc Úc Phi Tuyết nàng bị mắc bẫy của kẻ khác. Ngọc Điệp, xem như cô lợi hại!

Lãnh Dịch Hạo gương mặt lạnh buốt nhìn Úc Phi Tuyết: “Vì sao phải làm như vậy?”

“Ta làm gì?” - giọng điệu của Úc Phi Tuyết cũng không tốt. Lãnh Dịch Hạo ngu ngốc, không phải người rất thông minh sao? Thì ra người cũng bị một nữ nhân lừa dối!

“Vương gia, là lỗi của thiếp, nàng ấy thực sự không làm gì!” - Ngọc Điệp đau khổ nhìn Lãnh Dịch Hạo, sau đó lại đưa ánh mắt đầy vẻ bi thương nhìn Úc Phi Tuyết - “Thiếp xin người, xin người buông tha cho thiếp! Thiếp thực sự không muốn chết. Thật ra thiếp đã biết người là Vương phi. Lãng đại ca đã nói cho thiếp biết, thật ra thiếp việc gì thiếp cũng biết, nhưng thiếp sẽ không tranh giành với người! Thiếp chỉ mong lúc Vương gia có thời gian rảnh rỗi thì đến thăm thiếp một chút, thiếp sẽ không tranh giành với người... Xin người đừng giết thiếp...”

“Tôi giết cô!” - Úc Phi Tuyết bị chọc giận. Nàng đã từng gặp qua nữ tiện nhân, nhưng chưa từng gặp nữ nhân nào đề tiện như thế!

Đáng tiếc tay nàng còn chưa chạm được vào Ngọc Điệp thì đã bị Lãnh Dịch Hạo ngăn cản

“Nàng ồn ào đủ chưa?”

“Ta ồn ào?” - Úc Phi Tuyết cười châm biếm, nàng hất tay Lãnh Dịch Hạo ra:

“Nếu như ta nói với người rằng, nữ nhân này cơ bản không trúng cổ độc, cổ độc của nàng ta là giả! Thật ra nàng ta đã khỏi bệnh từ lâu! Nàng ta cũng không có mù! Tất cả đều là nàng ta lừa gạt người, ngu ngốc!”

“Nha đầu, nàng đừng lấy Tiểu Điệp ra làm trò đùa.” - sắc mặt Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng đầy vẻ đáng sợ.

Úc Phi Tuyết từ nhỏ đến lớn chưa từng giận dữ như thế này, trong đầu đầy phẫn nộ. Có vẻ như trong nháy mắt sẽ bùng nổ.

“Ta nói giỡn? Được, ta sẽ cho người biết cái gì là nói giỡn!” - Úc Phi Tuyết dùng một chưởng đẩy Lãnh Dịch Hạo ra, lại lắc mình một cái đánh một quyền hướng về phía Ngọc Điệp. Một quyền này của nàng là dùng toàn lực, nàng không tin không ép được Ngọc Điệp dùng võ công!

Vậy mà lần này, Ngọc Diệp lại nhắm mắt với vẻ bất lực kinh sợ, không có một chút tránh né hay chuẩn bị đánh trả.

Đúng lúc này Lãnh Dịch Hạo lắc mình một cái, ngăn Úc Phi Tuyết lại, ôm Ngọc Diệp nhu nhược vào trong ngực: “Nàng quá đáng rồi!”

Nhìn vẻ mặt vô tội Ngọc Diệp trong lòng Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết rốt cục cũng hiểu, nàng có nói gì thêm cũng vô ích.

Bởi vì cơ bản Lãnh Dịch Hạo vốn không tin nàng.

Có thể nói, giữa nàng và Ngọc Diệp, Lãnh Dịch Hạo lựa chọn tin tưởng Ngọc Diệp.

Đột nhiên một nỗi chua xót trào dâng từ tận đáy lòng.

Nàng bị làm sao vậy, vì sao trước mắt bắt đầu mơ hồ, hai mắt như bị vật gì che lấp khiến nàng không nhìn rõ vẻ mặt lạnh lùng

“Lãnh Dịch Hạo, ta thấy rõ bộ mặt thật của ngươi rồi.”

Từng câu từng chữ Úc Phi Tuyết nói ra lạnh như nước mùa đông. Dứt lời, nàng cô đơn xoay người rời đi.

“Vương gia, thiếp sợ, thiếp sợ...” - Ngọc Diệp nép sát vào trong lòng hắn, ôm chặt lấy cơ thể Lãnh Dịch Hạo.

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo phức tạp nhìn qua bóng lưng Úc Phi Tuyết, ánh mắt nha đầu này lúc bỏ đi khiến lòng hắn đột nhiên thất lại.

Cái gì gọi là thấy rõ bộ mặt thật của hắn? Nha đầu kia đang nói chuyện ma chuyện quỷ gì vậy?

Đúng lúc này, cơ thể Ngọc Diệp trong lòng hắn mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Diệp!”

Úc Phi Tuyết chỉ cảm thấy ngực mình bị vật gì đó đè nặng đến mức muốn nổ tung! Sự phẫn nộ ngập tràn, còn có thương tâm, còn có...còn có một loại cảm xúc không sao diễn tả được đang trào dâng như muốn làm nổ tung toàn bộ ý thức của nàng.

Nàng chạy một mạch, chạy không rõ phương hướng. Cảnh vừa rồi cứ lảng vảng trong tâm trí nàng, Lãnh Dịch Hạo ôm Ngọc Diệp với ánh mắt dịu dàng, trong khi đó lại nhìn nàng với ánh mắt lạnh buốt đầy vẻ chất vấn, từng chút từng chút in sâu vào đáy lòng.

Nàng thật khờ! Thực sự khờ khạo.

Nàng vốn không nên ở lại Lãnh vương phủ, nhưng nàng lại ở đây.

Nàng vốn không nên chăm sóc Ngọc Diệp, nhưng nàng lại làm.

Nàng cũng không nên ... vì Lãnh Dịch Hạo mà đau khổ, nhưng vì sao nàng vẫn đau khổ!

Gió đêm lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh buốt của nàng khiến trong lòng chợt cảm thấy chán nản. Trước mắt mọi vật như mơ hồ, Úc Phi Tuyết không để ý có mấy người đang bí mật đi theo nàng.

Qua khúc cua, một bóng đen phi thân xuống, rơi đúng trước mặt Úc Phi Tuyết, nhân lúc Úc Phi Tuyết giật mình, một bóng đen khác bỗng nhiên đi ra, đánh Úc Phi Tuyết một chưởng khiến nàng ngất đi.

“Nhanh! Khiêng đi!” - Mấy gã hắc y nhân nâng Úc Phi Tuyết lên, biến mất trong đêm tối.

Khi Cảnh Thu dẫn người tới đã sớm không tìm thấy bóng dáng Úc Phi Tuyết. Trên đường cái trống vắng chỉ có tiếng gió thổi.

Hắc y nhân mang Úc Phi Tuyết đi, hướng về Tiểu Thương Sơn.

Trong phòng khách của Tiểu Thương Sơn, một nam nhân cao lớn thô kệch, râu quai nón trái ôm phải ấp, vừa uống rượu, vừa dùng cái miệng đầy mỡ hôn mê nữ tử trong lòng.

“Lão đại, người huynh cần đã đem về.” - Hắc y nhân thả Úc Phi Tuyết đang ngất xỉu xuống trước mặt gã râu quai nón.

Gã râu quai nón hài lòng phất phất tay, mỹ nữ hai bên tự giác tránh ra.

Sau đó có kẻ tiến lại kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết để gã râu quai nón thấy rõ hình dạng của nàng.

Ánh mắt gã râu quai nón dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi tắn như hoa đào gặp mưa của Úc Phi Tuyết, đột nhiên ý đồ xấu xa hiện lên trong mắt gã, gã không kìm được tiến lại chạm vào khuôn mặt thanh tú ấy:

“Nữ nhân của Lãnh Dịch Hạo, đúng là không tệ!” - Khuôn mặt nhỏ này đúng là làm người người yêu mến.

Lúc Úc Phi Tuyết bị người ta vút trên mặt đất, nàng đã từ từ khôi phục được ý thức, sau đó lại nghe có kẻ nhắc đến ba chữ Lãnh Dịch Hạo, nàng lập tức tỉnh táo lại.

Mở to đôi mắt trong suốt quan sát xung quanh:

“Đây là đâu?”

Trang trí nơi này thô tục, vò rượu quăng lung tung, trên chiếc bàn gỗ lớn ở chính giữa căn phòng, khay rượu thịt để linh tinh. Không giống như nhà của người bình thường.

“Đây chính là Tiểu Thương Sơn, sao thế? Không biết lần này ngươi còn có bản lĩnh để bình ăn quay về giống như lần trước không?” - trong lòng gã râu quai nón dĩ nhiên vẫn ghi hận việc Lãnh Dịch Hạo đến trộm thảo dược.

Úc Phi Tuyết hừ lạnh một tiếng, muốn đánh đòn phủ đầu, nào ngờ khi nàng khê nhúc nhích mới phát hiện cơ thể mình bủn rủn vô lực. Chết tiệt! Lại bị bọn chúng hạ Nhuyễn Cốt Tán!

” Nhiều năm qua Lãnh Dịch Hạo và Tiểu Thương Sơn bọn ta đối nghịch, khiến huynh đệ bọn ta ăn đắng nuốt cay không ít! Ngày hôm nay nữ nhân của hắc rơi vào trong tay ta, ngươi nói xem, ta nên xử phạt ngươi thế nào?” - trong mắt gã râu quai nón lộ rõ sự dâm dăng.

95. Để Bản Đại Vương Giúp Nàng Dễ Chịu

Để bản đại vương giúp nàng dễ chịu

“Nhiều năm qua Lãnh Dịch Hạo và Tiểu Thương Sơn chúng ta đối nghịch, khiến huynh đệ chúng ta ngậm đắng nuốt cay! Ngày hôm nay nữ nhân của hắc rơi vào tay ta, ngươi nói xem, ta nên xử phạt ngươi thế nào đây?” - Tên râu quai nón lông mày rậm rạp, trong mắt lóe lên tia dâm dăng.

“Đừng nên nhắc đến Lãnh Dịch Hạo với ta! Ta không phải nữ nhân của hắc!” - Từ lâu nàng với tên biến thái ấy đã có khoảng cách rồi.

“Lão đại! Giết ả ta ấy đi!” - Có tên thuộc hạ lỗ mãng kêu lên.

“Giết nàng ta?” - Tên râu quai nón nhìn nét mặt Úc Phi Tuyết với vẻ vô cùng hưởng thụ. Đúng là một thiếu nữ đáng yêu, ngay cả khi tức giận cũng vẫn xinh đẹp như vậy! Hắc không đành lòng giết nàng! Lãnh Dịch Hạo thật là may mắn, mỗi ngày có thể hưởng thụ tiểu thiên tiên này!

“Không thể giết được! Đại vương, không thể giết nàng!” - Im lặng đứng bên một lúc lâu, “Quân sư quạt mo” đột nhiên kêu lên, lại gần thì thầm bên tai tên râu quai nón mấy câu

“Có thật không?” - Trong mắt tên râu quai nón liến lóe lên vẻ hài lòng.

“Chắc chắn sẽ không sai!” - Tên quân sư khẳng định chắc chắn.

“Ha ha ha —— ông trời đúng là có mắt! Người đâu, đem nha đầu kia đưa về phòng cho ta!” - Tên râu quai nón ra lệnh một tiếng, lập tức có người áp giải Úc Phi Tuyết về phòng.

“Cút ngay! Các ngươi là một lũ khốn kiếp!” - Sức lực Úc Phi Tuyết bây giờ chỉ đủ mắng người. Lãnh Dịch Hạo chết tiệt, đều là hấn làm hại nàng!

“Tướng mạo Hoàng hậu. Ngươi nói thật chứ?” - Tên râu quai nón hỏi lại một lần nữa cho chắc ăn.

“Thiên chân vạn xác! Đệ theo tiên sư khổ học lâu như vậy, nhất định sẽ không nhìn lầm!” - Quân sư quạt mo vội thề thốt.

Tên râu quai nón đột nhiên cúi đầu hạ giọng:

“Nếu như nàng ta thực sự có tướng mạo hoàng hậu, vậy thì sau đêm nay, bản đại vương chính là hoàng đế rồi?” - Dứt lời, hấn ta lại một lần nữa ngửa đầu cười ha ha.

Có tướng mạo hoàng hậu, dù đúng hay sai cũng không quan trọng, quan trọng là ... hấn luyện tiếc tiểu mỹ nhân! Cho dù thế nào, hấn sẽ không làm chuyện thiệt thòi!

“Làm hoàng đế! Làm hoàng đế!” - Một đám ô hợp mượn rượu kêu gào.

Tên râu quai nón đưa tay lên: “Được rồi! Lời này ngày hôm nay coi như là lời nói trong lúc say, nói một chút thì được, nhất định không được để tiên sư nghe được, nếu ta biết được có người tiết lộ nửa câu, bản đại vương ta sẽ cho kẻ đó đầu rơi xuống đất!”

“Vâng!”

Tên râu quai nón lúc này mới thỏa mãn gật đầu, lại nhìn qua những mỹ nữ mà trước đó hấn mới ôm, bỗng cảm thấy thật tẻ nhạt. Vì vậy hấn ngửa đầu nốc thêm hai chén rượu, lắc lư đi vào trong phòng. Phía s, đám thuộc hạ hò hét không ngừng.

Trong phòng, Úc Phi Tuyết vô lực ngã vào trên giường, đầu óc của nàng hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là cơ thể ấy giống như không phải của nàng, không nghe nàng sai khiến.

Làm sao bây giờ?

Úc Phi Tuyết còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp, bên ngoài cửa liền có tiếng bước chân nặng nề đến.

Là tên râu quai nón tới.

Trời ơi, có ai đến cứu nàng không!

Tên râu quai nón mang theo nụ cười dâm dăng, từng bước một tiến tới gần.

“Ta biết ngươi hận Lãnh Dịch Hạo thấu xương, chúng ta làm một giao dịch, được không?” - Con người Úc Phi Tuyết đảo đảo, nhanh chóng nghĩ cách tự cứu mình.

“Nói xem?” - Tên râu quai nón vừa cởi quần áo vừa ngắm nàng.

“Thế này... Ta biết ngươi hận hấn, nhưng hấn lại tin tưởng ta, chỉ bằng như thế này, ngươi thả ta ra, ta mang hấn đến đây cho các ngươi... Ta nghĩ, chúng ta nên kêu hai bầu rượu với vài đĩa đồ nhắm, ngồi xuống bàn bạc chi tiết, được không?” - Úc Phi Tuyết nở nụ cười nịnh nọt.

Nhưng tên râu quai nón đã cởi xong áo ngoài, bước tới sát bên giường.

“Đừng đến gần như thế, sẽ nóng lắm, ngươi xem, thời tiết ở đây thực sự rất nóng, chỉ bằng chúng ta đi ra ngoài...”

“Rất nóng sao? Vậy để bản đại vương giúp nàng thoải mái!” - Tên râu quai nón ôm lấy Úc Phi Tuyết, xoay người đem Úc Phi Tuyết đặt ở dưới thân.

“Cho dù ngươi giết ta, Lãnh Dịch Hạo cũng không quan tâm. Trong tim hấn không có ta, ngươi thả ta, ta còn có thể giúp ngươi!” - Úc Phi Tuyết dùng hết sức giãy dụa, đáng tiếc loại giãy dụa này chỉ làm tăng thêm dục vọng trong mắt hấn.

“Tiểu mần, bây giờ ta không ngại nàng giúp ta đâu!” - miệng tên râu quai nón sặc sụa mùi rượu thoả vào Úc Phi Tuyết.

Đúng lúc này, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, một cước đá bay hần. Tên râu quai nón vốn định nổi giận, vừa thấy thân ảnh người ấy, lập tức nén giận.

“Tiên cô? Sao tiên cô lại tới đây, cũng không báo lũ tiểu nhân chúng tôi đón tiếp người!” - Vẻ kiêu căng trước đó biến mất hoàn toàn, giờ chỉ còn lại nụ cười xu nịnh.

Nữ nhân mặc áo đen cúi đầu nhìn Úc Phi Tuyết một chút, không nói một lời xoay người bước ra khỏi cửa. Tên râu quai nón theo sát phía sau.

Úc Phi Tuyết cố gắng xoay người xuống giường, lúc nàng đến bên cạnh cửa, chỉ loáng thoáng nghe được giọng nói của nữ tử bên ngoài cửa:

“Nếu đã biết, vậy người rõ nên làm thế nào rồi chứ?”

“Biết, biết, tiên cô người yên tâm, nếu là người quan trọng với tiên sư, chúng tôi nhất định chăm sóc tốt, nhất định sẽ không để nàng mất đi một sợi tóc.” - mặc dù không nhìn thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra hình dạng khúm núm của tên râu quai nón, trong lòng Úc Phi Tuyết cảm thấy khinh bỉ hần.

Song giọng nói của nữ nhân này rất quen thuộc.

Úc Phi Tuyết đang muốn nghe thêm, âm thanh ngoài cửa đột nhiên biến mất. Tên râu quai nón đẩy cửa bước vào, Úc Phi Tuyết vô ý thức co người lại.

“Cô nương, cô không sao chứ? Cô nương muốn cái gì, cứ việc ra lệnh. Xích Diện Hồ ta nhất định thực hiện.” - Trong mắt tên râu quai nón vẫn còn chút háo sắc, nhưng thái độ đã kính cẩn hơn rất nhiều.

Thì ra hần là người đứng đầu Tiểu Thương Sơn, Xích Diện Hồ Mã Thiên Ba.

“Đưa ta giải được!” - Đây là việc cấp bách.

“Vâng vâng. Nhanh lên! Đưa giải được cho Úc cô nương!” - Tên râu quai nón ra lệnh một tiếng, lập tức có người đưa

” Nếu như cô nương còn muốn đi, ta đưa cô nương quay về. Nếu cô nương không muốn đi, hãy ở lại Tiểu Thương Sơn dạo chơi. Ngày mai ta phái người giúp cô nương hái xích luyện thảo, cô nương muốn bao nhiêu cũng có!” - Mã Thiên Ba khúm núm cười nói, so với lúc này thái độ giống như là hai người khác biệt.

Sau một hồi sợ bóng sợ gió, Úc Phi Tuyết vỗ vỗ ngực. Xem ra nàng thật đúng là phúc lớn mạng lớn. Luôn có người từ trên trời giáng xuống cứu nàng.

Nhưng tiên cô kia là ai? Tiên sư là ai mà có thể khiến Mã Thiên Ba thay đổi thái độ nhanh như vậy?

Quay về? Ở lại? Đây là một vấn đề. Úc Phi Tuyết uống thuốc giải, cả người lại khỏe mạnh. Nhớ tới Lãnh Dịch Hạo vô tình, nếu như bây giờ nàng quay về, không phải rất mất mặt sao?

96. Từ Trước Đến Giờ Người Chỉ Xem Nàng Như Một Món Đồ Chơi

Từ trước đến giờ người chỉ xem nàng như một món đồ chơi

Đương nhiên là nàng chọn ở lại.

Ở chỗ này có ăn có uống lại có người hầu hạ, quay về phải làm tiểu nha hoàn, còn bị người ta vô cớ trút giận! Ở lại!

Úc Phi Tuyết không mất nhiều thời gian để quyết định ở lại Tiểu Thương Sơn.

“Tiên cô là ai?” Úc Phi Tuyết rót thêm một chén đầy cho Mã Thiên Ba. Cái tên ngu ngốc to lớn này rất dễ lừa.

“Tiên cô...Chính là tiên cô...” - Có mỹ nhân tiếp rượu, mặc dù chỉ có thể nhìn không thể ăn, nhưng hân vẫn thấy rất sung sướng! Mã Thiên Ba uống nhiều rồi.

“Vậy ai là tiên sư?” Úc Phi Tuyết không cho phép hân uống thêm nữa.

Mã Thiên Ba nắc một cái, thở dài:

“Tiên sư chính là ân nhân của Tiểu Thương Sơn chúng ta! Người thần thông quảng đại, nắm rõ thiên văn địa lý, võ công thiên hạ đệ nhất! Lại còn tạo cho chúng ta cái trận thế gì đó, không còn ai dám đến trộm Xích luyện thảo nữa! ... Nhưng Lãnh Dịch Hạo là một ngoại lệ! Chỉ có hân trộm được! Nếu như không nhờ cô nương giúp hân, hân nhất định không thoát được trận pháp do tiên sư bày ra!” Mã Thiên Ba say khướt nhưng vẫn cầm lấy bình rượu tiếp tục uống.

“Diện mạo tiên sư như thế nào?”

“Tiên sư chính là... Chính là tiên sư!” Mã Thiên Ba lè nhè, nghiêng đầu sang một bên, ngủ gục.

Úc Phi Tuyết bực bội đập cho Mã Thiên Ba một cước, quên đi, xem ra hôm nay cũng không hỏi được chuyện gì. Dù sao Tiểu Thương Sơn nàng cũng chưa dạo chơi bao giờ, ở chỗ này hưởng thụ vài ngày, chẳng qua không biết nàng ở đây, tiểu sư phụ có tìm được nàng hay không.

Úc Phi Tuyết mất tích.

Lãnh Dịch Hạo phái người đi tìm suốt một đêm nhưng cũng không tìm được bóng dáng Úc Phi Tuyết.

Ấp thành là địa bàn của Lãnh Dịch Hạo, không có người nào mà hân không tìm được. Trừ khi, nàng gặp chuyện không may.

Kể nào lại to gan như thế, biết rõ nàng là nữ nhân của hân, còn dám tới cướp người? Xem ra, ngoài đám trộm cướp ở Tiểu Thương Sơn kia, sẽ không có ai khác dám.

Lãnh Dịch Hạo hạ lệnh:

“Cảnh Thu, lập tức phái người đến Tiểu Thương Sơn, tìm Mã Thiên Ba. Cần phải tìm được Vương phi!”

“Vâng! Chỉ là... Vương gia ngài không đi à?” Cảnh Thu do dự một chút, Tiểu Thương Sơn với Lãnh Dịch Hạo coi nhau như “kẻ thù truyền kiếp”. Phái người khác đi, Mã Thiên Ba nhất định không nể tình.

Lãnh Dịch Hạo chậm rãi lắc đầu:

“Bây giờ ta lộ dich hợp. Mã Thiên Ba biết rõ nàng là Vương phi mà còn dám tới cướp người, nhất định là đã có tính toán trước. Nếu như ta đi, chắc sẽ bị kẻ khác khống chế. Đến lúc đó sẽ chỉ làm nha đầu gặp nguy hiểm, trước tiên ngươi cứ phái người đi thăm dò tình hình, nhớ kỹ bất kể gặp phải chuyện gì, phải thông báo cho ta biết trước. Ta...” - Lãnh Dịch Hạo còn chưa dứt lời đã thấy một thân ảnh bay vọt đến, đang lúc Lãnh Dịch Hạo không để ý, đột nhiên ra quyền, đẩy lùi Lãnh Dịch Hạo hai bước.

“Đại ca?!” - cầm Lãnh Dịch Hạo đau rát, con ngươi hiện lên sự ngạc nhiên.

“Đừng gọi ta là đại ca! Ta giao Tiểu Tuyết cho ngươi, ngươi đối xử với nàng thế nào! Đừng tưởng ta không biết, nếu như không phải tại ngươi đối xử không tốt với nàng, tại sao nàng phải rời bỏ vương phủ, lại sao có thể bị người ta bắt đi!” - Khuôn mặt chính trực của Lãnh Dịch Khánh tràn đầy sự tức giận, hai bàn tay nắm chặt nổi đầy gân xanh.

Lãnh Dịch Hạo chau mày: “Huynh vẫn luôn ở đây.”

“Đúng, ta vẫn luôn ở đây. Ta tưởng rằng ngươi sẽ coi trọng việc nàng chọn ngươi, rồi đối xử tốt với nàng. Nhưng ngươi đã làm cái gì? Nàng vì ngươi mà đi Thiên Linh Sơn, giúp ngươi giải cổ độc, thậm chí vì ngươi mà đi giúp Ngọc Diệp giải cổ, vì ngươi mà xông lên Tiểu Thương Sơn lấy Xích luyện thảo. Bây giờ cũng vì ngươi, nàng bị bọn giặc cướp ở Tiểu Thương Sơn bắt đi, trong lòng của ngươi vẫn chỉ có Ngọc Diệp! Từ trước đến giờ trong lòng ngươi chỉ xem nàng như một món đồ chơi!” Lãnh Dịch Khánh lửa giận bừng bừng.

Lãnh Dịch Hạo sửa sang lại quần áo, mắt nhú lại:

“Không phải đệ không quan tâm nàng, nàng cũng không phải món đồ chơi. Nàng là nữ nhân của đệ.”

“Đủ rồi! Người có quan tâm hay không, chính người hiểu rõ nhất. Nếu như bây giờ người bị bắt là Ngọc Diệp, người sẽ làm gì? Tiểu Thương Sơn, người không muốn đi, ta đi! Cảnh Thu! Dẫn đường!” Lãnh Dịch Khánh giận dữ xoay người rời đi.

Cảnh Thu nhìn qua sắc mặt vô cùng lạnh lùng của Lãnh Dịch Hạo, lặng lẽ xoay người rời đi.

Đôi mắt Lãnh Dịch Hạo tràn ngập băng giá, một lúc lâu, hắn đột nhiên đánh một quyền thật mạnh vào bàn, ai nói hắn không quan tâm! Từ giây phút nha đầu rời đi, hắn đã biết hắn không nên để nàng ra đi.

Thế nhưng, hắn không thể không chăm sóc Ngọc Diệp!

Nếu có thêm một cơ hội, hắn nhất định sẽ không để nàng đi! Nha đầu, nàng tốt nhất hãy bình an trở về cho ta!

Úc Phi Tuyết đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nghe có người hấp tấp xông vào:

“Không xong rồi, không xong rồi!”

“Làm sao vậy?” Úc Phi Tuyết dụi dụi cặp mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, lười biếng hỏi.

“Lãnh Dịch Khánh mang binh đánh Tiểu Thương Sơn rồi.” Mã Thiên Ba cấp báo. Nếu là trước đây, hắn không hề sợ, cùng lắm thì cá chết lưới rách, thế nhưng bây giờ khác lúc trước, hắn phải hỏi Úc Phi Tuyết, tránh đánh nhầm người.

“Ai?” Úc Phi Tuyết cho rằng mình đã nghe nhầm.

“Lãnh Dịch Khánh.” Mã Thiên Ba nói lại rõ ràng một lần nữa cho nàng nghe.

“A Khánh? Không phải Lãnh Dịch Hạo?”

“Không phải. Lãnh Dịch Hạo không tới! Là Lãnh Dịch Khánh mang theo Cảnh Thu cùng nhân mã đến tấn công. Chúng ta làm sao bây giờ?”

“A Khánh sao lại tới đây?” - Phải nói là, Lãnh Dịch Khánh sao lại biết nàng ở chỗ này.

“À, là như thế này. Từ tiểu thư chắc chắn có điều không biết, các người bước vào thành lúc trước, lúc sau Lãnh Dịch Khánh cũng vào thành. Hắn vẫn theo sau các người, chỉ không lộ diện thôi. Lần này nếu như không phải chúng ta đánh ngã hắn, cũng không dễ dàng bắt được cô nương như vậy...” Mã Thiên Ba xấu hổ sờ sờ gáy ha ha cười.

“A Khánh vẫn luôn theo ta?” A Khánh đúng là người tốt.

“Đúng vậy, giờ phải làm sao đây?” Mã Thiên Ba lại một lần nữa xin chỉ thị.

Mắt Úc Phi Tuyết đảo qua đảo lại:

“Người nói xem, Lãnh Dịch Hạo quan tâm nhất là cái gì?”

“Hả? Quan tâm nhất?” Mã Thiên Ba gãi đầu suy nghĩ một chút - “Hắn là Vương gia, lại là người đứng đầu biên cương, trấn thủ một phương, thứ quan trọng nhất đối với hắn chắc là ấn soái rồi. Cái thứ đồ chơi ấy, có thể thống nhất quân sĩ bốn phương.”

“Tốt lắm, chúng ta sẽ lấy ấn soái!” Úc Phi Tuyết quyết định rồi, cứ như vậy đi. Lãnh Dịch Hạo, người ác lắm! Dám không lộ diện!

Không chơi đùa chết người, bản cô nương không phải Úc Phi Tuyết!

Nhìn Úc Phi Tuyết nở nụ cười gian xảo, Mã Thiên Ba cũng cười. Vừa nhìn đã biết, Lãnh Dịch Hạo sắp đen đủi rồi!

97. Sống Động Thật! Giống Y Như Thật!

Sống động thật! Giống y như thật!

Lãnh Dịch Khánh và Cảnh Thu mang binh đánh Tiểu Thương Sơn, dọc đường đi không gặp khó khăn nào. Cho đến khi tới sườn núi, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to:

“Các người thật to gan! Dám ngang nhiên xông vào Tiểu Thương Sơn, lẽ nào Lãnh Dịch Hạo đã quên cam kết lúc trước rồi sao?”

“Y chính là Mã Thiên Ba!” - Cảnh Thu nói nhỏ bên tai Lãnh Dịch Khánh.

“Người thiết lập cam kết với người là Lãnh Dịch Hạo, không phải Lãnh Dịch Khánh ta. Nếu như hôm nay các người không chịu giao Vương phi ra đây, ta sẽ san phẳng Tiểu Thương Sơn của bọn người!” Khuôn mặt chính trực của Lãnh Dịch Khánh đầy vẻ tức giận.

“Đúng là chúng ta đã bắt Vương phi, nhưng phải hỏi xem Lãnh Dịch Hạo đã làm chuyện gì! Là do hắn không tuân thủ quy củ, xông vào Tiểu Thương Sơn của bọn ta trộm Xích luyện thảo trước nên chúng ta mới mời Vương phi đến đây uống trà. Đại hoàng tử, chuyện này tốt nhất người đừng quan tâm.” - tiếng Mã Thiên Ba vang vọng khắp khe núi làm cho người khác không nhận ra được hắn đang ẩn thân ở đâu.

“Chuyện này ta nhất định phải quan tâm!” - Lãnh Dịch Khánh không muốn phí lời, trực tiếp phát tay ra hiệu chuẩn bị tấn công.

“Đại hoàng tử! Dịch trong tối, ta ngoài sáng, tình thế rất không thuận lợi.” Cảnh Thu ngăn Lãnh Dịch Khánh lại. Nếu như Tiểu Thương Sơn dễ dàng bị tấn công như thế thì nó đã không tồn tại lâu như vậy.

Sắc mặt Lãnh Dịch Khánh cương quyết như cung đã kéo căng dây, trán nổi đầy gân xanh. Thật đáng ghét! Đến Tiểu Thương Sơn rồi mà lại không biết Úc Phi Tuyết đang bị giam giữ ở đâu!

” Vẫn là Cảnh Thu hiểu chuyện, không nên lấy trứng chọi đá, nếu như các người bước lên một bước thì đừng trách ta không khách khí với Vương phi!” Mã Thiên Ba vừa nói xong, trong không trung liền truyền đến tiếng Úc Phi Tuyết hét lên thảm thiết:

“A —— cứu mạng —— ”

Lãnh Dịch Khánh cầm đao muốn xông lên phía trước, lại bị Cảnh Thu kéo lại:

“Đại hoàng tử! Bình tĩnh, đừng nóng!”

“Quay về gọi Lãnh Dịch Hạo đến đây. Nếu như trước buổi trưa nay hắn không đến, hãy chờ nhật xác Vương phi đi!” Tiếng Mã Thiên Ba cùng với tiếng kêu thảm thiết của Úc Phi Tuyết vang vọng trong khe núi, thật lâu không dứt..

“A ——” Lãnh Dịch Khánh phần nộ vung đao chém lên vách đá.

“Tứ tiểu thư, ngộ nhỡ...Ý tôi là nếu như Lãnh Dịch Hạo không đến thì làm sao đây?” - thời gian Mã Thiên Ba và Lãnh Dịch Hạo biết nhau không phải ngắn, hắn biết rõ Lãnh Dịch Hạo ghét nhất là bị người khác uy hiếp, lần này, Lãnh Dịch Hạo sẽ ngoan ngoãn để cho người ta điều khiển sao?

Mã Thiên Ba nói vừa xong, lập tức thấy khuôn mặt đang cười gian xảo của Úc Phi Tuyết nhanh chóng biến thành lạnh lùng, phần nộ nghiêng r

“Bản cô nương sẽ về bán vương phủ của hắn đi!”

Lúc Lãnh Dịch Hạo đến cũng đã gần trưa, hắn thản nhiên ngồi trên xe ngựa buông rèm hồng, trái phải mỗi bên ôm một Hồ Điệp phu nhân.

“Nghe nói Mã trại chủ tìm ta, không biết có chuyện gì?” Lãnh Dịch Hạo nheo mắt, đón lấy chén rượu do Hoàng Điệp phu nhân dâng lên.

Mã Thiên Ba trầm giọng nói:

“Thuận Vương gia giá đáo kiệu lớn như vậy, xem ra Vương gia cũng không để ý đến sự sống chết của Vương phi, chi bằng như thế này, Vương gia có rất nhiều nữ nhân, đưa một người cho ta là được rồi!”

Lãnh Dịch Hạo lại thần nhiên uống một ngụm rượu:

“Thật ra cũng không có gì là không thể, ngặt nỗi nàng ấy là do Hoàng đế ban cho bản vương, mặc dù nói nữ nhân của bản vương rất nhiều, nhưng người Hoàng đế ban cho lại chỉ có một. Ta thì không sao cả, không biết Mã trại chủ ngươi có thể nuốt trôi không!”

Lãnh Dịch Khánh nghe vậy giận dữ muốn ra tay đánh người, lại bị Cảnh Thu ngăn cản:

“Đại hoàng tử, nếu như Vương gia không quan tâm, người sẽ không đến, địa hình Tiểu Thương Sơn phức tạp, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu như muốn cứu Vương phi, phải nghe theo Vương gia sắp xếp.”

“Hắn sẽ quan tâm đến sự sống chết của Tiểu Tuyết sao?”

“Ngài yên tâm đi, Vương gia đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Cảnh Thu rất hiểu rõ tính cách của Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Khánh chỉ có thể hung hăng trừng liếc mắt Lãnh Dịch Hạo, nếu như Úc Phi Tuyết xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Lãnh Dịch Hạo cùng với ả Ngọc Điệp kia!

Trong không trung truyền đến tiếng Mã Thiên Ba cười to:

“Vương gia, theo như hiểu biết của ta về ngươi, Vương gia không phải loại người b. Không bằng như vậy, ta và ngươi làm một giao dịch. Nếu như ngươi đồng ý đem ả soái ra trao đổi, ta sẽ trả Vương phi lại cho ngươi, chuyện lúc trước ngươi lên núi trộm Xích luyện thảo, ta cũng sẽ bỏ qua. Ngươi thấy thế nào?”

Trong ánh mắt hút hồn của Lãnh Dịch Hạo hiện lên sự lạnh lùng, điều kiện này đúng là ngoài dự tính của hắn. Tĩnh lặng, trong khe núi chỉ có tiếng gió thổi vọng lại.

“Ngươi cho rằng cầm được ả soái là có thể điều binh khiển tướng sao? Mã Thiên Ba, nếu ngươi nghĩ rằng Lãnh Dịch Hạo ta đến đây để nghe ngươi sai khiến, vậy ngươi cũng quá coi thường Lãnh Dịch Hạo ta rồi!” - giọng Lãnh Dịch Hạo bình tĩnh mà thần nhiên vang vọng trong khe núi.

“Thuận Vương gia, ta muốn làm gì đó là chuyện của ta. Nếu như ngươi không đồng ý ——” Mã Thiên Ba đột nhiên im bặt. Trên sườn núi, đồng loạt xuất hiện một đám người.

Toàn bộ đám trộm cướp đã vây chặt nơi này, mỗi kẻ trong chúng đều cầm cung tên trong tay, ở chính giữa, Úc Phi Tuyết bị trói chặt, một thanh đại đao sáng loáng đang dí sát trên cái cổ trắng mịn của nàng.

“Cứu mạng ——” Úc Phi Tuyết nhìn thoáng qua vách đá thẳng tắp dưới chân, địa thế ở đây đúng là dễ thủ khó công.

“Lãnh Dịch Hạo, ta cho ngươi thời gian suy nghĩ. Ta đếm đến ba, nếu như ngươi không đồng ý, ngươi đoán xem Vương phi xinh đẹp của ngươi sẽ có kết cục như thế nào?” Mã Thiên Ba cầm đại đao trong tay ấn thêm một chút.

“A Hạo, cứu ta ——” - giọng Úc Phi Tuyết có chút run sợ. Sống động thật! Giống y như thật!

Đôi mắt Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng, nắm chặt chén rượu trong tay, run nhẹ nhẹ, người ngoài không nhìn ra, nhưng Hoàng Điệp phu nhân lại nhạy bén phát hiện ra. Lãnh Dịch Hạo cũng có lúc run sợ như vậy sao? Đúng là chuyện lạ trong thiên hạ!

“Một...” Mã Thiên Ba không để cho Lãnh Dịch Hạo kịp suy nghĩ, hắn ta bắt đầu đếm.

Úc Phi Tuyết cố ý dùng bàn chân cọ trên mặt đất, đá vụn bên trên rơi vụn xuống làm con ngựa kinh hoảng chồm lên hí vang. Không khí xung quanh càng thêm căng thẳng.

“Hai...” Mã Thiên Ba đưa mắt liếc qua, lập tức có người đem tên nhắm bắn Úc Phi Tuyết.

Lãnh Dịch Khánh rút cục nhìn không nổi nữa, xông lên trước túm lấy vạt áo Lãnh Dịch Hạo, lần này Lãnh Dịch Hạo không đợi Lãnh Dịch Khánh nổi điên, một chưởng đẩy Lãnh Dịch Khánh ra:

” Mã Thiên Ba!”

“Vương gia, người không định phí lời trong lúc này đây chứ? Đúng lúc hôm nay tâm trạng Mã Thiên Ba ta đang rất tốt, ta cũng không để ý mấy câu nói vô nghĩa của người đâu. Tiểu mỹ nhân đáng yêu như vậy, chỉ bằng người ở đó mà phí lời, ta ở đây hưởng thụ một chút!” Mã Thiên Ba vừa nói, vừa đưa tay hướng đến Úc Phi Tuyết. Úc Phi Tuyết cắn Mã Thiên Ba một cái. Mã Thiên Ba hét ầm một tiếng, thu tay lại, cảm tức nhìn Úc Phi Tuyết:

“Nha đầu chết tiệt kia, dám cắn ta! Cho người ném thử sự lợi hại của bản đại vương!”

Dứt lời, Mã Thiên Ba vung tay một cái, trong khe núi heo hút vang lên rõ ràng âm thanh một cái tát, tiếng Úc Phi Tuyết ngã xuống đất.

“Dừng tay” Lãnh Dịch Khánh nắm chặt đại đao, hai tay áo run rẩy, động tác hỗn loạn, hai tròng mắt đỏ tươi như máu, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay giết người..

“Dừng tay!” Lãnh Dịch Hạo đột nhiên đứng dậy, vẻ thản nhiên một phút trước dường như hoàn toàn biến mất, khuôn mặt lạnh lẽo như một tảng băng ngàn năm.

Cầm sừng Vương gia trước mặt mọi người

Úc Phi Tuyết giả bộ té trên mặt đất, cái tát kia đương nhiên là giả rồi, Mã Thiên Ba phối hợp rất ăn ý! Nhờ có vách núi che chắn, Úc Phi Tuyết ngồi dưới đất nghịch cỏ, Lãnh Dịch Hạo, xem bản cô nương chơi đùa người như thế nào!

“Thế nào? Thuận Vương gia đau lòng sao?” Mã Thiên Ba cười nhạt nhìn Lãnh Dịch Hạo, hẳn dĩ thường thức biểu hiện của Lãnh Dịch Hạo lúc này. Tranh đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng hẳn cũng biết đâu là nhược điểm của Lãnh Dịch Hạo rồi!

“Không đúng, xem ra một cái tát này của ta đã làm đau cả hai vị Vương gia rồi, có ý nghĩa, rất có ý nghĩa!” Tiếng cười ngông cuồng của Mã Thiên Ba vang vọng khắp sơn cốc.

“Mã Thiên Ba, người sẽ phải trả giá vì tất cả những gì đã làm hôm nay!” Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nói, ánh mắt lóe lên những tia băng lạnh.

“Thuận Vương gia, đáp án của người đâu? Hay là không cần thời gian suy nghĩ nữa, ta cũng không để ý đâu!” Mã Thiên Ba nói xong xoay người, giả bộ cúi người.

“Mã Thiên Ba! Được rồi, ta đồng ý.” Lãnh Dịch Hạo khôi phục lại dáng vẻ tươi cười nhàn nhã như trước, nhưng trong ánh mắt vẫn là một màn sương giá lạnh lẽo như cũ - “Đừng trách ta không nhắc nhở người, thứ này, người ăn không được đâu.”

“Một tay giao người, một tay giao hàng.” Mã Thiên Ba cũng không phí lời.

Lãnh Dịch Hạo phát tay, lập tức có người phi ngựa lên đưa ấn soái. Sắc mặt Lãnh Dịch Khánh thoáng có chút hoảng sợ. Lãnh Dịch Hạo không thể biết trước được Mã Thiên Ba sẽ đòi giao ấn soái, ấn soái được đưa đến từ lúc nào vậy? Xem ra, từ lúc Mã Thiên Ba đưa ra yêu cầu đã có người phi ngựa lấy ấn soái, Lãnh Dịch Hạo đã tính toán đến điều tệ nhất.

Dùng ấn soái đổi lấy một nữ nhân, nếu như phụ hoàng biết được nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Nhưng nếu hẳn là Lãnh Dịch Hạo, hẳn cũng không do dự mà làm như vậy, đơn giản người ấy là Úc Phi Tuyết. Bàn tay đang nắm chặt của Lãnh Dịch Khánh rốt cục cũng chậm rãi buông ra. Lãnh Dịch Hạo thật sự quan tâm nàng ấy.

“Thả người!” Mã Thiên Ba sau khi kiểm tra đúng thật là ấn soái lập tức ra lệnh.

Mã Thiên Ba cho tay chân rút lui, Úc Phi Tuyết chậm rãi đứng dậy nhưng không vội vàng trở lại bên người Lãnh Dịch Hạo, thân thể xinh đẹp của nàng đứng trên vách đá cheo leo, gió thổi bay tay áo của nàng, bỗng bồng bềnh như tiên nữ.

“Các người đừng qua đây!” -Úc Phi Tuyết vang lên trên vách đá.

Ánh mắt Lãnh Dịch Khánh hoảng hốt trong giây lát, mới không gặp mấy tháng nhưng nàng thay đổi, đẹp hơn trước nhiều. Đẹp như một đóa sen vừa chớm nở, thanh nhã, ngọt ngào, lại mang theo chút phóng khoáng mà thế gian hiếm có. Tiểu Tuyết!

“Ta không quay về. Dù ta trở lại, cũng lại trở thành tiểu nha đầu cho người ta sai khiến, còn có người đánh ta. Ta không quay về.” Úc Phi Tuyết đưa ánh mắt bi thương nhìn xuống dưới chân núi.

“Nha đầu, xuống đây!” Lãnh Dịch Hạo cắn chặt hàm răng, nha đầu kia đáng đánh đòn, cực kỳ đáng đánh đòn!

“Ta không xuống, người chỉ biết quát ta mắng ta! Người tin tưởng Ngọc Diệp lại không tin ta! Ta không quay về!” Trong giọng nói của Úc Phi Tuyết mang theo tiếng khóc nức nở, chân cọ lên vách đá cheo leo bên cạnh.

“Ta không hề...” Lãnh Dịch Hạo xoa hai bên thái dương đang ê ẩm đau. Hắn sai rồi, sai thật rồi, lần sau hắn nhất định sẽ không buông tay nàng ra nữa, một khi đã buông ra, hậu quả rất tai hại!

“Tiểu Tuyết! Cẩn thận!” Đá sàn sạt rơi xuống nát vụn khiến cho Lãnh Dịch Khánh run sợ.

“Ta nói Ngọc Diệp kia lừa gạt người, người có tin không?” Úc Phi Tuyết không chịu buông tha. Nàng chưa từng phải chịu nổi bức tức như vậy, Ngọc Diệp thật sự là một nữ nhân cực kỳ gian trá!

“Tin, ta tin!” Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa day day hai bên trán.

“Người gạt người! Người chỉ tin tưởng nàng ấy, không tin ta!” Úc Phi Tuyết liếc mắt cũng nhìn thấu lời nói dối của Lãnh Dịch Hạo! Nàng nhất định sẽ tìm cơ hội lật tẩy Ngọc Diệp xấu xa kia!

“Ta tin! Ta tin, nàng xuống trước đi.” Lãnh Dịch Hạo bất đắc dĩ thở dài.

“Ta không xuống! Người không tin ta, vậy ta, vậy ta ... A — ” Úc Phi Tuyết tiếp tục cọ vào vách đá bên cạnh, rốt cục trượt chân, cả người rơi xuống như cánh diều đứt d

“Nha đầu!”

“Tiểu Tuyết!”

Hai bóng người gần như phi thân lên cùng lúc, kinh công Lãnh Dịch Hạo rõ ràng tốt hơn, chuẩn xác đón được thân thể xinh đẹp của Úc Phi Tuyết trong không trung. Một người quay về vững vàng hạ xuống đất. Úc Phi Tuyết nháy mắt gian trá, cười khanh khách nhìn bộ mặt cứng đờ của Lãnh Dịch Hạo, đầy vẻ đắc ý.

Nha đầu kia cố ý! Chắc chắn là cố ý! Dựa vào công phu của nàng, dù có thật sự nhảy xuống từ phía trên cũng sẽ không có chuyện gì!

Lãnh Dịch Hạo vừa tức vừa giận, hai tay ôm chặt Úc Phi Tuyết, không có tay nào rồi, đành dùng tay véo nàng.

“A—” Úc Phi Tuyết kêu to nhảy xuống giống như mòng bị lửa đốt. Tên biến thái kia dám véo mông nàng!

Vậy mà thân thể Úc Phi Tuyết vừa chạm đất đã bị một cánh tay kéo vào trong lòng, ôm chặt đầu nàng vào ngực.

“Cứu mạng với—” - chặt quá, không thể thở được! Lãnh Dịch Hạo muốn mưu sát nàng à?

Úc Phi Tuyết cố sức giơ chân, một cước đá văng Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo né người để không bị đá, nhưng người ở trong lòng cũng bay ra.

“A Khánh, hắn khi dễ ta!” Úc Phi Tuyết phi thân trốn phía sau Lãnh Dịch Khánh, quay sang Lãnh Dịch Hạo lên án.

Lãnh Dịch Khánh không nói gì nhìn thoáng qua Lãnh Dịch Hạo, cúi đầu nhìn vẻ mặt ủy khuất của Úc Phi Tuyết, nha đầu kia đúng là đơn giản, đáng yêu, nàng không nhìn ra Lãnh Dịch Hạo đang lo lắng cho nàng?

“Nàng không sao chứ?” - giọng Lãnh Dịch Khánh khàn khàn.

“Không sao, không sao. A Khánh, huynh thật tốt, mỗi lần ta xảy ra chuyện huynh đều ở bên cạnh ta!” Úc Phi Tuyết ôm cánh tay Lãnh Dịch Khánh lắc lắc, ánh mắt khiêu khích liếc Lãnh Dịch Hạo

Người có thể ôm nữ nhân khác, ta cũng có thể ôm nam nhân khác. Không không không, hắn không phải nam nhân khác, hắn là A Khánh vẫn luôn đối xử tốt với nàng!

Cảnh Thu và những người khác đồng loạt quay mặt đi, không nhìn thấy, không thấy gì hết, không nhìn thấy Vương phi cầm sừng Vương gia trước mặt mọi người.

“Quay về với ta.” sắc mặt Lãnh Dịch Hạo buốt giá vô cùng.

”Ta - Không - Về!” Có bản lĩnh thì người đánh ta đi!

“Báo — bẩm báo Vương gia, Mã Thiên Ba đã bị bắt, những tên còn lại trốn vào Tiểu Thương Sơn, chúng ta có cần tiếp tục truy sát không?” Một người toàn thân giáp phục thúc ngựa xông đến. Trong đầu Úc Phi Tuyết âm âm tiếng vang, vẻ tươi cười trên mặt biến mất sạch. Mã Thiên Ba đã bị bắt? Vì nàng?! Tên biến thái đúng là đã lợi dụng nàng!

98. Hắn Như Một Con Khỉ Nóng Vội Không Có Tiền Đồ.

Hắn như một con khỉ nóng vội không có tiền đồ.

Ngay lập tức Úc Phi Tuyết đưa ra quyết định - Mã Thiên Ba ở Tiểu Thương Sơn lẫn trốn nhiều năm như vậy vẫn bình an vô sự, đều do nàng mới có thể mắc sai lầm nhất thời, bị tên hồ ly Lãnh Dịch Hạo thừa cơ bắt giữ! Úc Phi Tuyết nàng sao có thể bội bạc, thấy chết mà không cứu được! Vì vậy, nàng phải trở lại! Trở lại cứu Mã Thiên Ba ra!

Lãnh Dịch Khánh biết ánh mắt Úc Phi Tuyết không nhìn hắn. Lãnh Dịch Khánh có chút thất vọng đưa tay vuốt nhẹ đầu Úc Phi Tuyết - nha đầu, trong lòng nàng, cuối cùng ta không thể bằng A Hạo.

“Không cần đuổi bắt đến cùng. Áp giải Mã Thiên Ba về đại lao!” Lãnh Dịch Hạo thu binh hồi phủ.

“Vâng!”

“Nha đầu, hồi phủ!” - tiếng Lãnh Dịch Hạo còn chưa dứt, đã bị Lãnh Dịch Hạo kéo ra khỏi tay Lãnh Dịch Khánh, bắt lên ngựa.

Nàng dám chạy loạn! Nàng dám nhảy núi! Nàng dám hồng hạnh vượt tường! Trở về phải trừng phạt nàng thật nặng mới được.

Lãnh Dịch Hạo mang theo Úc Phi Tuyết đang giãy giụa phóng một mạch về phủ, đội kỵ mã đông đảo áp giải Mã Thiên Ba chậm rãi quay về doanh trại. Lãnh Dịch Khánh do dự một chút, giục ngựa tiến lên, Cảnh Thu theo sát phía sau. Một lúc sau về đến vương phủ, Lãnh Dịch Hạo không thèm nhìn đến Lãnh Dịch Khánh đang theo sát phía sau, trực tiếp khiêng Úc Phi Tuyết đang giãy giụa vào Kỳ Lân Các.

Lãnh Dịch Khánh vừa tiến lên một bước đã bị Cảnh Thu ngăn lại:

“Đại hoàng tử, Kỳ Lân Các là nơi ở riêng của Vương phi, người ngoài vào không tiện.”

Lãnh Dịch Khánh tay nắm thành quyền, ánh mắt sáng quắc bất lực nhìn bóng lưng Lãnh Dịch Hạo.

Úc Phi Tuyết dù sao cũng là Thuận Vương phi, hắn có thể làm gì chứ? Hình bóng cô đơn kéo dài thật dài dưới bóng chiều tà.

“Tên biến thái, người buông ta ra!” Úc Phi Tuyết vùng tay múa chân chống đối.

Đáng tiếc chống đối vô hiệu.

“Chơi vui không?” - Chơi cái gì không chơi, lại đi chơi trò nhảy vực! Nữ nhân này không phải muốn chết thì đúng là muốn bị đánh mà! Lãnh Dịch Hạo quăng thẳng Úc Phi Tuyết lên giường, sau đó áp chặt thân thể lên người nàng.

“Liên quan gì đến ngươi! Ngươi nhanh đi mà xem Ngọc Diệp của ngươi, nếu không nàng...” Úc Phi Tuyết còn chưa nói xong đã bị Lãnh Dịch Hạo dùng miệng ngăn lại.

Tiểu nha đầu đáng đánh đòn này! Chơi trò mất tích, nhảy vực, hồng hạnh vượt tường. Dù sao những việc hần không thích, nàng đều làm hết! Nhìn nàng làm loạn, hần rất tức giận.

Nhìn nàng rnguy hiểm, hần sốt ruột hơn bao giờ hết!

Nhưng khi hần chạm lên đôi môi của nàng, hương vị mềm mại ngọt ngào trong nháy mắt xâm chiếm từng tế bào hần. Trong lòng vốn tràn đầy lửa giận, lại bị thay thế bằng một loại cảm giác vui mừng sau khi tìm lại được thứ đã mất.

Nha đầu kia luôn luôn dễ dàng làm rối loạn lòng hần!

Hần nên làm sao với nàng đây?

Đột nhiên môi dưới đè mạnh, Lãnh Dịch Hạo nghiêm phạt bằng cách dùng lưỡi tiến sâu vào trong miệng nàng. Úc Phi Tuyết hươu đôi tay nhỏ bé muốn chống cự, lại bị sự nhiệt tình của Lãnh Dịch Hạo khiến đầu óc thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, hai tay nhỏ bé chợt dừng trong không trung không biết làm sao.

Đợi đến khi Lãnh Dịch Hạo phát hiện nếu không dừng lại bây giờ thì sẽ không ngừng lại được nữa. Hần từ từ ngẩng đầu, áp nhẹ trán mình vào trán của Úc Phi Tuyết, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giống như đang cầm một viên trân bảo độc nhất vô nhị.

Hơi thở dồn dập phả lên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Úc Phi Tuyết - Chết tiệt! Lãnh Dịch Hạo phát hiện ra hần giống như một con khỉ nóng vội không có tiền đồ.

Ý thức của Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng bắt đầu từ từ quay lại, phát hiện đầu tiên của nàng là - Lãnh Dịch Hạo lại dùng gậy! Cái gậy rung động khiến cho toàn thân nàng khô nóng không chịu nổi.

“Lãnh Dịch Hạo! Cút về Đào Hoa Uyển tìm Ngọc Diệp của ngươi đi! Đừng chạm vào ta! Ngươi không đi tìm nàng, coi chừng nàng phát bệnh hay lại nhảy lầu...” Úc Phi Tuyết nói còn chưa dứt lời, một lần nữa miệng lại bị ngăn chặn.

Thật ảm i! Như thế này vẫn là tốt nhất.

Lãnh Dịch Hạo lại lần nữa hôn môi nàng, chỉ là lúc này, động tác của hần mới cực kỳ dịu dàng.

Tiểu nha đầu đang ghen, nếu như hần nhìn vẫn không ra điều này thì hần thực sự quá ngu ngốc rồi! Lãnh Dịch Hạo tâm tình sáng khoái hần lên.

Tiểu nha đầu này như một viên ngọc chưa qua chạm trổ, hần không ngại từ từ dạy bảo nàng, lại càng không ngại in dấu ký hiệu của riêng mình lên cơ thể nàng. Nghĩ tới đây, một loại kích thích vô cùng nguyên thủy trào lên toàn bộ giác quan của hần. Trong nháy mắt một cảm xúc dậy sóng xâm nhập dưới bụng hần.

Thật ra, về vấn đề gây gộc, hần đã muốn giải quyết từ lâu rồi. Lúc trước vì cơ thể không cho phép nên để nha đầu thoải mái thật lâu. Sau đó lại vì chuyện của Ngọc Diệp nên để lờ đến bây giờ. Giờ đã đến lúc nên giải quyết.

Mỗi lần nghe thấy tiểu nha đầu tự xưng “bản cô nương”, hần đột nhiên thấy tức giận vô cớ, từ hôm nay trở đi, hần muốn cho nàng biết, nàng không phải là “bản cô nương” mà là “Thuận Vương phi”!

Chú cừ non đáng yêu nào đâu biết rằng lúc này mình đang sắp sửa bị ăn thịt, cảm giác vừa xa lạ vừa kỳ quái này khiến nàng lại một lần nữa hít thở không thông. Nàng tựa như đang ở giữa sóng biển nhấp nhô, chỉ có thể bắt lực bám víu vào tấm gỗ. Ngay lúc mọi vật trước mắt nàng tối sầm lại, một hơi ấm từ giữa môi xâm nhập vào. Úc Phi Tuyết đột nhiên mở mắt ra, nàng phát hiện mình đang ôm cổ Lãnh Dịch Hạo.

Hàng mi dày che mắt ánh sáng rực rỡ trong mắt Lãnh Dịch Hạo, khuôn mặt dịu dàng của hần hiện ra trước mắt nàng, ngay từ đầu nàng đã biết, Lãnh Dịch Hạo là cực phẩm nhân gian. Mùi hương thoang thoảng dễ chịu từ hần làm nàng rất thích. Lúc này, vẻ dịu dàng khó có được trên gương mặt hần lại mang theo sức mạnh mê hoặc lòng người khiến cơ thể đang căng thẳng của Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng từ từ thả lỏng.

Hôn, không phải lần đầu tiên, nhưng lúc này lại khiến cho tâm tư Úc Phi Tuyết lay động.

“Nha đầu...” Lãnh Dịch Hạo cúi đầu mê hoặc lăm lăm, vung tay lên, vạt áo trước ngực Úc Phi Tuyết tựa cánh bướm theo gió mà rơi.

Cây gậy! Cây gậy nóng quá! Một lần nữa Úc Phi Tuyết sợ đến mức một lần nữa tỉnh táo lại, tiềm thức nói cho nàng biết nguy hiểm đang cận kề! Đáng tiếc nàng còn chưa kịp tìm đường thoát ra khỏi đám sương mù thì đã bị một đợt đau đớn xâm chiếm toàn

“A...” Úc Phi Tuyết đột nhiên trợn to mắt, móng tay cắm sâu lên da thịt Lãnh Dịch Hạo.

“Thả lỏng ra!” Chết tiệt, nàng căng thẳng như thế làm gì. Nơi đó của nàng thật chặt khiến hấn sắp không chống đỡ nổi, nàng co rút nhanh quá sắp bức điên hấn rồi! Thiếu nữ đáng yêu trước mặt vì sợ hãi và đau đớn mà nước mắt chảy ròng.

Thực sự đau như vậy sao, giống như giết người vậy! Mồ hôi trên trán Lãnh Dịch Hạo liên tục rơi, lúc này, hấn lui không được, tiến cũng không xong.

99. Dấu Vết Của Hấn

Dấu vết của hấn

“Nha đầu, không phải sợ, theo ta.” - bàn tay Lãnh Dịch Hạo cẩn thận mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại chậm chậm đi vào cơ thể xinh đẹp. Môi hấn lướt nhẹ trên cái cổ trắng nõn, lưu lại từng dấu vết của hấn.

Những cái vuốt ve dịu dàng cùng những nụ hôn nhiệt tình dịu dàng cuối cùng cũng làm Úc Phi Tuyết ngừng rơi nước mắt.

“Người dùng gậy bắt nạt ta...” Nàng nhìn hấn với đôi mắt trong veo như một chú nai con vô tội, lên án hấn. Lãnh Dịch Hạo than nhẹ một tiếng, hấn thực sự cố gắng hết sức rồi, thật đấy!

Một lúc sau, không thể kiềm chế được, vừa chậm rãi đến mức Úc Phi Tuyết không còn kêu đau nữa, Lãnh Dịch Hạo đã nhanh chóng mạnh mẽ tấn công đưa hai người bước vào một thế giới mới.

Ngoài cửa sổ ánh chiều tà như lửa thiêu đốt một mảng trời, cho đến khi đêm tối che phủ những áng mây cuối cùng. Màn đêm buông xuống.

“Nha đầu!” Ngón tay Lãnh Dịch Hạo dịu dàng lướt qua khuôn mặt đỏ bừng của Úc Phi Tuyết. Nàng cho hấn không chỉ có sự mềm mại từ tận đáy lòng, mà còn là sự thỏa mãn chưa có bao giờ. Giống như thứ gì đó khao khát đã lâu, cuối cùng lại tìm thấy trong lúc vô ý, hơn nữa lại hoạch được ngay nhiên bất ngờ.

Nha đầu này, đầu tiên là dùng bày phần xấu xa ba phần trong sáng hấp dẫn sự chú ý của hấn, sau đó cái đầu đầy bất ngờ của nàng lại thu hút hứng thú của hấn. Hạ xuân được vào thức ăn, còn nhảy xuống núi, hồng hạnh vượt tường khiến hấn muốn chiếm lấy. Thì ra có một số tình cảm, mỗi ngày lại phát triển thêm một bậc như vậy.

Lúc bắt đầu có thể không để ý, nhưng rồi đột nhiên có một ngày hấn phát hiện, thì ra có thứ gì đó mỗi ngày góp nhặt một chút cũng đủ để lấp đầy trái tim hấn. Chỉ tiếc là, muốn cho tiểu nha đầu ngu ngốc này hiểu rõ tấm lòng hấn, còn phải mất rất nhiều thời gian.

Lãnh Dịch Hạo thỏa mãn ôm Úc Phi Tuyết vào lòng, vô cùng thân mật nghịch nụ hoa anh đào trước ngực nàng. Úc Phi Tuyết đang ngủ, hươu bàn tay nhỏ bé, lấm bầm nói mê phản kháng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hơi ửng hồng, lông mi thật dài như che khuất đôi mắt ranh mãnh, khiến đáng vẻ trong lúc ngủ mơ có vẻ điềm tĩnh, động lòng người.

So với lúc mới quen, trên người Úc Phi Tuyết cũng không có đồ nịt, nơi mềm mại kia làm cho hấn yêu thích không nỡ buông tay.

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo khẽ nhếch lên dịu dàng, chuẩn bị ôm mỹ nhân ngủ một giấc thật ngon. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng do dự của Cảnh Thu: “Vương gia... Ngọc Diệp phu nhân bị trượt chân, ngã xuống từ cầu thang.”

Lãnh Dịch Hạo vô cùng kinh ngạc nhìn Úc Phi Tuyết đang ngủ say trong lòng, nha đầu này đúng là miệng quạ đen mà.

“Mau đi xem xem.” Lãnh Dịch Hạo xoay người ngồi dậy, khẽ hôn nhẹ lên môi Úc Phi Tuyết, rồi vội vã rời đi.

“Ngọc Diệp!” Lãnh Dịch Hạo nhìn Ngọc Diệp cả người đầy thương tích, trán cũng chảy máu, lo lắng không thôi: “Vì sao phải chạy như vậy?”

“Vương gia, Vương gia, Úc cô nương đã trở về phải không? Thiếp biết là thiếp hiểu lầm nàng, là thiếp khiến nàng không vui, nàng mới rời nhà trốn đi, là lỗi của thiếp, đều là lỗi của ta, để thiếp đi xin lỗi nàng, thật đấy, thiếp muốn đến xin lỗi nàng...” Ngọc Diệp áy náy rơi lệ.

“Không cần.” Nghĩ đến Úc Phi Tuyết khoe môi Lãnh Dịch Hạo khẽ nở nụ cười: “Nàng ấy bây giờ đang nghỉ ngơi, hơn nữa cũng không sao cả, nàng cũng nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nụ cười kia đập vào mắt Ngọc Diệp, trong lòng đau xót, Ngọc Diệp lại rơi lệ: “Vương gia, thiếp biết, thật ra thiếp và Úc cô nương không thân quen, nàng ấy lại tận tâm tận lực chăm sóc thiếp, giải cổ cho thiếp. Thiếp không nên hoài nghi nàng. Là thiếp không hiểu chuyện, thiếp sợ, sợ lại mất đi Vương gia, cho nên ngờ vực lung tung vô căn cứ, Vương gia, thiếp sai rồi. Thiếp... Thiếp từ lúc nào lại trở nên quá đáng như thế, xấu xa như thế...”

“Ngọc Diệp, không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ tại cổ độc dần vất nàng lâu quá, cho nên nàng nóng ruột suy nghĩ như vậy, ta hiểu mà. Bây giờ nàng không nên cử động, nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe, ta cho người đi mời đại phu.” Lãnh Dịch Hạo an ủi Ngọc Diệp.

“Thiếp không cần đại phu, thiếp không cần! Thiếp chỉ muốn Vương gia ở bên thiếp một lúc, có được không?” Ngọc Diệp níu lấy ống tay áo Lãnh Dịch Hạo chờ đợi, Lãnh Dịch Hạo đành bất đắc dĩ gật đầu.

Sau một lúc, nửa đêm khi Úc Phi Tuyết từ trong mơ tỉnh lại, chỉ có một mình nàng trong gian phòng vắng vẻ với ngọn nến. Trên người truyền đến một trận đau đớn như muốn nghiền nát cơ thể, Lãnh Dịch Hạo chết tiệt kia, đúng là hấn dùng gậy đâm nàng! Đau quá!

“Lãnh Dịch Hạo...” Úc Phi Tuyết xoa xoa cặp mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, nhìn khắp mọi nơi nhưng không thấy ai. Xem ra, tên biến thái kia lại ở bên cạnh Ngọc Diệp rồi.

Một cảm giác thất vọng lẫn chua xót khổ sở tự đáy lòng dâng lên, đột nhiên nàng tỉnh ngủ. Đỡ lấy thân thể đau nhức, khoác áo choàng xoay người nhảy lên nóc nhà. Vừa rồi xảy ra chuyện gì, Úc Phi Tuyết cũng không hiểu được, nhưng ít ra nàng biết, có vài chuyện không giống như trước nữa.

Ví dụ như, nàng đang nhớ Lãnh Dịch Hạo. Nhưng Lãnh Dịch Hạo nhất định đang ôm Ngọc Diệp xấu xa kia.

Nghĩ vậy, Úc Phi Tuyết trong lòng đau xót, nàng rất muốn khóc.

Lớn như vậy rồi, bị phụ thân vứt bỏ ở hậu viện làm môi uối, nàng cũng chưa khóc. Khi bụng đói, nàng cũng không khóc. Khi bị người ta bắt nạt, nghĩ đến việc suýt nữa phải chết, nàng cũng không khóc. Nhưng bây giờ, nàng muốn khóc.

Sụt sịt mũi, Úc Phi Tuyết hít một hơi gió đêm, có gì đáng khóc chứ! Dù sao nàng cũng sắp rời nơi đây rồi.

Tám ngày nữa, tiểu sư phụ đến, nàng sẽ đi!

Không phải quan tâm cái gì mà Ngọc Diệp, Hồng Diệp, không phải nhìn cái bộ mặt khó ưa của Lãnh Dịch Hạo nữa!

Không biết từ bao giờ, bóng người cao lớn đứng lặng yên phía sau nàng. Ánh trăng đằng sau hắt sáng tỏ, khiến thân ảnh hắt kéo dài, trên mặt trần đầy vẻ cô đơn lẫn đau thương. Hấn rất muốn ôm nàng vào lòng vỗ về yêu thương, nhưng hấn không thể. Cảnh Thu nói đúng, Lãnh Dịch Hạo nói cũng đúng. Nàng là Thuận Vương phi, là thê tử của Lãnh Dịch Hạo, nếu như trong lòng nàng có hấn, hấn có thể vì nàng mà liều lĩnh, dù cho đối địch với mọi người hấn cũng không hề do dự. Nhưng trong lòng nàng, trong mắt nàng lại không có hấn, hấn vốn dĩ không có tư cách nói chuyện.

Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng ý thức được mình bị một bóng người bao phủ, trong lòng vui vẻ, quay đầu lại, vẻ rạng rỡ trong mắt nhất thời mất đi: “A Khánh?”

Lãnh Dịch Khánh từ từ lại gần, nỗi cô đơn trong đáy mắt dễ dàng thấy được. Hắn và Úc Phi Tuyết sóng vai ngồi ở trên hàng ngói, nhìn vầng trăng tròn trên không trung. Lãnh Dịch Khánh im lặng không nói, hắn không biết nên nói cái gì. Úc Phi Tuyết cũng im lặng.

Một lúc lâu sau, Úc Phi Tuyết mới mở miệng: “A Khánh, ta lạnh quá.”

100. Lãnh Dịch Hạo, Người Vãn Tin Nàng Ta Chứ Không Chịu Tin Ta

Lãnh Dịch Hạo, người vãn tin nàng ta chứ không chịu tin ta

Úc Phi Tuyết không ngờ mới sáng sớm như vậy đã gặp một vị khách không mời mà đến.

“Người đến đây làm gì?” Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp. Nàng ta vẫn mặc một chiếc váy lụa màu đen trùm kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt to động lòng người. Chẳng qua mỗi lần nhìn thấy đôi mắt này, trong lòng Úc Phi Tuyết lại bắt đầu khó chịu.

“Phi Tuyết muội muội, tỷ tới xin lỗi muội.” Ngọc Diệp chân thành hành lễ với Úc Phi Tuyết. Úc Phi Tuyết hầm hừ, nữ nhân này lại đến đây làm trò! Mới sáng sớm mà tâm tình đã bị ảnh hưởng nặng nề!

“Ở đây mọi người gọi ta là tỷ tỷ.” Úc Phi Tuyết không hề cảm thấy mình đang bắt nạt người khác, nữ nhân xấu xa này hôm nay nhất định lại có âm mưu gì rồi.

“Vâng... Vương phi tỷ tỷ, lần trước là muội không tốt, là muội không đúng, không nên nói oan Vương phi tỷ tỷ, người đại nhân không nên trách tiểu nhân, xin người tha thứ uội.” Ngọc Diệp vừa dịu dàng nói, vừa chân thành quỳ xuống.

Gì thế này? Nàng ta quỳ xuống? Úc Phi Tuyết nhếch mi cười lạnh: “Lạ thật, lần trước không phải là người rất lợi hại sao? Sao lại đến cầu xin ta?”

“Lần trước là lỗi của muội, tỷ tỷ, xin người tha thứ. Muội thật sự thành tâm xin lỗi người. Thật đấy.” Ngọc Diệp phủi đất trên đầu gối, chặm rãi lại gần giữ chặt cánh tay Úc Phi Tuyết - “Muội biết rõ người là có lòng tốt giúp muội, là muội không đúng, muội không nên dùng lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Là lỗi của muội, người tha thứ uội chứ!”

Trong mắt Ngọc Diệp tràn đầy khẩn cầu, giọng nói dịu dàng, nhìn qua giống như đang thật sự thành tâm chuộc tội, nhưng lúc bàn tay của nàng ta cầm cánh tay Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết cảm nhận rõ ràng cánh tay mình nặng nề, nữ nhân này lại muốn dùng nội lực đả thương nàng! Chơi xấu à! Lửa giận trong lòng Úc Phi Tuyết đột nhiên nổi lên, nàng vung cánh tay lên, hất Ngọc Diệp qua một bên.

Úc Phi Tuyết dùng lực không mạnh, nhưng thân thể Ngọc Diệp lại như điều đứt dây, bay thẳng tắp ra ngoài, nặng nề đâm vào vách tường, Ngọc Diệp lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Tiểu Diệp!” Thân ảnh Lãnh Dịch Hạo nhanh chóng hiện ra, một tay ôm lấy thân thể Ngọc Diệp mềm mại như không có xương, “Tiểu Diệp, nàng sao thế?”

Lại mắc bẫy nữ nhân này rồi, Ngọc Diệp cố ý diễn trò trước mặt Lãnh Dịch Hạo, lại giáng họa cho nàng! Trên mặt Lãnh Dịch Hạo viết rõ ràng, hắn rất lo lắng. Thái độ này làm cho tâm Úc Phi Tuyết đột nhiên đau xót, lửa giận hừng hực càng đốt càng mãnh liệt.

“Thiếp không sao, thiếp thực sự... không sao!” Ngọc Diệp lại phun một ngụm máu tươi, yếu ớt ngã vào trong lực Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo ngẩng đầu nhìn Úc Phi Tuyết, trong ánh mắt lạnh buốt có bất mãn cùng chất vấn: “Tại sao nàng phải động thủ?”

“Ta...” Ta không dùng lực! Chuyện không liên quan đến ta! Úc Phi Tuyết còn chưa kịp mở miệng, lại bị Ngọc Diệp giành nói trước.

“Không phải tại Vương phi, là do tự thiếp ngã! Vương gia, cổ độc của thiếp là do Vương phi giải, nàng làm sao có thể hại thiếp, người xem, người xem, hôm nay thiếp phát hiện vết sẹo trên mặt thiếp đã khá hơn nhiều, không có nghiêm trọng như trước, cho nên thiếp mới đến cảm ơn Vương phi. Tất cả đều do thiếp không tốt, lần trước là do thiếp quá nhỏ nhen, là thiếp hiểu lầm vương phi, thật sự chuyện không liên quan đến nàng...” Ngọc Diệp nước mắt rơi đầy, nói những câu thương tâm, khiến người nghe cảm động.

Úc Phi Tuyết rất cục cựa cũng hiểu được nàng gặp phải đối thủ như thế nào.

“Rõ ràng là nàng ta động thủ trước, nàng ta dùng nội lực đả thương ta!” Úc Phi Tuyết tức giận vén tay áo lên, đưa chứng cứ ra cho Lãnh Dịch Hạo xem, nhưng nàng lại phát hiện trên cánh tay của mình hoàn hảo không tỳ vết, không có một dấu vết bị thương. Sao có thể như vậy?

“Nàng ồn ào đủ chưa?” Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết, ngồi một chỗ ôm lấy Ngọc Diệp, thấp giọng trách cứ: “Bảo nàng đừng tới, vì sao lại không nghe lời.”

“Tỷ tỷ đã cứu thiếp thiếp chỉ là muốn đến cảm ơn nàng, xin nàng tha thứ cho thiếp. Đúng là thiếp tự ngã mà, thật sự không liên quan đến Vương phi.” Ngọc Diệp khẽ chớp đôi mắt to lay động lòng người.

“Ta giết người!” Chưa thấy nữ nhân nào gian trá như vậy! Trong lòng Úc Phi Tuyết cảm thấy khó thở, rút bảo kiếm trên tường ra, đâm về phía Ngọc Diệp. Ngọc Diệp sợ hãi co lại trong ngực Lãnh Dịch Hạo hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Dịch Hạo xoay người chặn đứng đường kiếm, phịch một tiếng, trường kiếm bị bẻ gãy, hàn khí bắn ra bốn phía. Với tác dụng quán tính, thân thể Úc Phi Tuyết không kịp được đảo một bước, dội ngược lại, một thân ảnh bay nhanh tới, vung văng tiếp được Úc Phi Tuyết.

“Coi chừng!” - giọng Lãnh Dịch Khánh trầm ổn vang lên.

Con người Lãnh Dịch Hạo lạnh như băng kiếm: “Nha đầu, nàng thật quá đáng!”

“Ta quá đáng? Lãnh Dịch Hạo, ta cho người biết cái gì mới thật sự quá đáng!” Úc Phi Tuyết ngưng tụ nổi tức giận trên đầu kiếm, xoay người xuất kiếm, tất cả đồ vật trong phòng bị quăng đầy mặt đất, nắm thanh kiếm gãy đứng trước đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Dịch Hạo.

“Tiểu Tuyết!” Lãnh Dịch Khánh nắm chặt cánh tay Úc Phi Tuyết, nha đầu kia nổi điên lên thì cái gì cũng dám làm, dám cầm kiếm chỉ vào Lãnh Dịch Hạo!

Trong đôi mắt của Lãnh Dịch Hạo không có lấy một chút cảm xúc, ánh mắt lạnh như băng khiến lòng Úc Phi Tuyết đau xót, thanh kiếm gãy nhẹ nhàng run rẩy.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi vẫn tin nàng chứ không chịu tin ta.” Úc Phi Tuyết chậm rãi buông tay xuống, đẩy Lãnh Dịch Khánh ra, phi thân rời đi.

“Ta đuổi theo nàng.” Lãnh Dịch Khánh chưa dứt lời, người đã biến mất trước mặt Lãnh Dịch Hạo.

Ít nhất hai huynh đệ bọn họ đều có chung một nhận thức - giờ phút này mà để cho nữ nhân ấy rời đi, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lông mày Lãnh Dịch Hạo giật giật, thật lâu sau, cuối cùng hắn mới từ từ thu hồi tầm mắt, nhìn Ngọc Diệp ngất trong lòng, xoay người mang nàng về Đào Hoa Uyển.

Đám Hồ Diệp phu nhân trốn ở xa xa xem náo nhiệt, không nhận được nở nụ cười hả hê. Thật ra đối với các nàng mà nói, ai là phi cũng không phải quan trọng, quan trọng là, Vương gia đứng về bên nào.

Trong Đào Hoa Uyển không có người ngoài bước vào lại có một nữ nhân. Xem ra, nữ nhân này mới là chủ nhân. Vương phi? Cũng chẳng qua là như vậy thôi!

101. Chuyện Biến Thái Này Chỉ Có Lãnh Dịch Hạo Làm Được.

Chuyện biến thái này chỉ có Lãnh Dịch Hạo làm được.

“Tiểu Tuyết!” Lãnh Dịch Khánh giữ chặt Úc Phi Tuyết đang nổi điên.

“Ngay cả người cũng không chịu tin ta có phải không?” Úc Phi Tuyết quay đầu lại trừng mắt nhìn Lãnh Dịch Khánh.

“Ta tin.” Thật ra việc hắn vừa mới nhìn thấy, cùng chung suy nghĩ với Lãnh Dịch Hạo, Ngọc Diệp thỉnh cầu Úc Phi Tuyết tha thứ, Úc Phi Tuyết vênh váo hung hăng, hơn nữa đẩy Ngọc Diệp ngã vào tường. Chẳng qua hắn tin Úc Phi Tuyết sẽ không làm như vậy, cho dù Úc Phi Tuyết thật sự làm vậy, cũng là có lý do.

Úc Phi Tuyết nhìn thấu lời nói dối của Lãnh Dịch Khánh: “Người gạt ta! Bỏ đi, trong lòng các người, nàng mới là người tốt, còn ta chỉ là người xấu! Tránh ra!”

“Tiểu Tuyết! Nàng hãy nghe ta nói!” Lãnh Dịch Khánh giữ chặt Úc Phi Tuyết, không cần biết là vì Lãnh Dịch Hạo, hay vì chính hắn, hắn cũng không dám buông Úc Phi Tuyết ra. Khả năng gây chuyện của nha đầu này quá cao.

“Ta không nghe! Tất cả các người đều tin tưởng nàng, không tin ta!” Úc Phi Tuyết cảm giác trong lòng có một ngọn lửa giận sắp đốt cháy nàng

“Không! Ta tin nàng, nhưng xin nàng hãy nghe ta nói trước.” Lãnh Dịch Khánh nắm chặt cánh tay Úc Phi Tuyết, “Quan hệ của Ngọc Diệp và Lãnh Dịch Hạo khng giống bình thường.”

“Ta biết! Nàng ta là người Lãnh Dịch Hạo yêu nhất!” - Không nghe, không nghe!

“Không phải vấn đề này. Trước hết nàng hãy nghe ta nói! Ta chỉ muốn nói cho nàng biết, không phải A Hạo không tin nàng, mà là đệ ấy không thể không tin tưởng Ngọc Diệp.”

“Người đang nói cái gì vậy?” Nghe không hiểu.

”Ngọc Diệp ở bên cạnh Lãnh Dịch Hạo đã bảy năm. Bảy năm trước, nàng là cô nhi được A Hạo cứu về từ chiến trường, A Hạo thấy tội nghiệp nàng, nhận nàng là nha hoàn, nàng ta hết lòng hết sức hầu hạ A Hạo.

Sau đó có một lần, A Hạo mang binh chiến thắng trở về, vừa mới vào thành đã bị người ta bắn lén, Ngọc Diệp đã đỡ một mũi tên đoạt mệnh cho A Hạo. Mũi tên ấy, suýt nữa lấy đi tính mạng Ngọc Diệp. Cũng may Lăng Sơn Nhất cứu nàng. Sau đó, A Hạo nhận nàng ta làm vợ lẽ. Không ngờ A Hạo bị kẻ thù hạ cổ độc, Ngọc Diệp lại không hề do dự lấy thân dẫn độc. Cho nên...”

“Cho nên Lãnh Dịch Hạo nhất định sẽ lựa chọn tin tưởng nàng.” Úc Phi Tuyết rốt cục cũng hiểu rõ, vì sao Ngọc Diệp có thể chiếm được toàn bộ sự quan tâm của Lãnh Dịch Hạo, không phải một năm hai năm, mà là bảy năm. Mà nàng chẳng có gì là mấy tháng ngắn ngủi.

Ngọc Diệp đã cứu Lãnh Dịch Hạo, không phải một, mà là hai lần.

Ngọc Diệp đỡ kiếm cho Lãnh Dịch Hạo, còn nàng lại cầm kiếm chỉ vào Lãnh Dịch Hạo.

Ngọc Diệp dẫn cổ cho Lãnh Dịch Hạo, còn nàng lại hạ độc Lãnh Dịch Hạo.

“Tiểu Tuyết, Ngọc Diệp không phải là người xấu, nàng ta chỉ quá yêu A Hạo.” Lãnh Dịch Khánh không biết giữa Úc Phi Tuyết và Ngọc Diệp xảy ra chuyện gì, nhưng tấm lòng của Ngọc Diệp dành cho Lãnh Dịch Hạo, đúng là làm người khác cảm động. Có nam nhân nào lại không hy vọng có một hồng nhan tri kỷ chịu đồng sanh cộng tử vì mình?

Úc Phi Tuyết tự giễu: “Nếu như ta cho người biết, Ngọc Diệp biết võ công, cổ độc của nàng ta là giả, người có tin hay không?” - nhìn dáng vẻ của Lãnh Dịch Khánh cũng biết, hắn sẽ không tin.

Lãnh Dịch Khánh thoáng im lặng: “Ta tin hay không không quan trọng, quan trọng là, A Hạo sẽ không tin.”

Trong lòng có một cảm giác nói không ra lời, chua xót, nhói đau, không sao miêu tả được. Sóng nước lăn tăn, Úc Phi Tuyết ôm đầu gối ngồi cạnh bờ không nói gì.

Lãnh Dịch Khánh ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn nước gợn lặn tẩn, chậm rãi mở miệng: “Lúc A Hạo còn rất nhỏ, mẫu thân đã mất sớm. Phụ hoàng bận bịu bao nhiêu việc, dù cố gắng bù đắp cũng không được bao nhiêu. Lúc đệ ấy còn rất nhỏ đã một mình rời kinh thành, đi đến biên cương. Tám tuổi ra trận, mười hai tuổi tiêu diệt kẻ địch, mười năm tuổi được phụ hoàng đích thân truyền ấn soái. Người bên ngoài thấy rất vinh quang, nhưng những gian khổ mà đệ ấy trải qua, chúng ta không thể tưởng tượng được. Cho nên Ngọc Diệp một mực rất sùng bái A Hạo.”

“Tuy ta không biết đệ ấy vì sao thà giả bệnh ở lại biên quan, chứ không muốn trở lại kinh thành. Nhưng ta biết rõ, với kinh nghiệm của A Hạo, đệ ấy còn khát vọng có một người bên mình chung nỗi lòng hơn chúng ta. Một người đáng để tin tưởng.”

“Ngọc Diệp hai lần liều mình cứu đệ ấy, dù là người có tâm địa sắt đá, cũng sẽ không thể thờ ơ. Huống chi...” Lãnh Dịch Khánh thoáng nhìn qua Úc Phi Tuyết, không nói tiếp.

Mắt Úc Phi Tuyết giật giật, hướng chi, Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Hạo chính là một con cá khát nước, còn Ngọc Diệp lại cho hắn cả một vùng biển.

“Nàng có biết vì sao trong phủ A Hạo lại có nhiều Hồ Diệp phu nhân như vậy không?”

Úc Phi Tuyết nghiêng mặt nhìn Lãnh Dịch Khánh, chẳng lẽ không phải vì các nàng giống

“Bởi vì đệ ấy đã đáp ứng với Ngọc Diệp, muốn để Ngọc Diệp khôi phục dung nhan. Lãnh Dịch Hạo tìm được những nữ nhân lớn lên giống Ngọc Diệp, để một ngày kia, có thể hiến dung nhan của các nàng cho Ngọc Diệp.”

Úc Phi Tuyết tròn tròn mắt: “Thuật đổi nhan!” Nàng nghe nhị sư phụ nói qua, loại đổi nhan thuật này chính xác có thể khôi phục dung nhan cho người ta, tuy nhiên nó vô cùng tàn nhẫn. Bởi vì nữ tử bị lấy đi dung nhan, nhất định sẽ chết. Ai có thể sống mà không có mặt chứ?

Biến thái! Quá biến thái! Tên biến thái này đúng là không đặt nhằm tên.

“Lãnh Dịch Hạo đã sưu tập các loại dược liệu trân quý cần thiết cho thuật đổi nhan, chỉ chờ Lăng Nhất Sơn trở về, có thể đổi nhan cho Ngọc Diệp...”

Sao đó Lãnh Dịch Khánh nói thêm gì đó nhưng Úc Phi Tuyết không nghe thấy. Cái đầu nhỏ của nàng đã bắt đầu quay cuồng. Nàng vĩnh viễn không thể vượt qua Ngọc Diệp. Lãnh Dịch Hạo đã quen sống trong bờ biển ấy, thứ Lãnh Dịch Hạo muốn, nàng không thể nào cho hắn được.

Không không không, tại sao lại đem nàng và Ngọc Diệp ra so sánh? Ngọc Diệp xả thân vì Lãnh Dịch Hạo mấy lần, nàng không thể hiểu được và cũng không thể nào làm được. Nàng và Ngọc Diệp, căn bản chính là người của hai thế giới.

Huống chi, bây giờ, chỉ còn bây giờ, nàng có thể cùng tiểu sư phụ vĩnh viễn rời đi. Làm gì còn phải hao tâm tổn trí vì Ngọc Diệp kia! Bất kể nàng ta có ý đồ xấu xa gì hay không, dù sao lời nàng nói Lãnh Dịch Hạo cũng sẽ không nghe. Có lẽ thật sự giống như Lãnh Dịch Khánh nói, Ngọc Diệp quá yêu Lãnh Dịch Hạo, cho nên những nữ nhân này kết cục nhất định sẽ rất thảm!

Vì dung nhan một nữ nhân, mà hy sinh tính mạng những nữ nhân vô tội, loại việc biến thái này chỉ có Lãnh Dịch Hạo làm được, hơn nữa với tính cách của hắn, hắn đã đáp ứng, nhất định sẽ làm. Nàng không thể nhìn những người vô tội vì một kẻ bụng dạ khó lường như Ngọc Diệp mà chết không được minh bạch. Huống chi, trong những người đó còn có người do tiểu sư phụ phái tới.

Không được! ước khi đi, nàng nhất định phải hoàn thành hai việc, đuổi bọn nữ nhân háo sắc này đi và cứu Mã Thiên Ba ra.

Úc Phi Tuyết đột nhiên đứng lên.

“Tiểu Tuyết, nàng muốn đi đâu?” Lãnh Dịch Khánh lo lắng đứng lên theo, vì sao lại có cảm giác mây đen giăng đầy trời, có một dự cảm rất xấu?

“Đuổi các nàng đi!” - Úc Phi Tuyết chưa dứt lời, bóng người đã biến mất.

“Tiểu Tuyết!” Lãnh Dịch Khánh muốn giữ chặt Úc Phi Tuyết nhưng không giữ được. Đành nhanh chóng đuổi theo. Lãnh Dịch Khánh hối hận, vô cùng hối hận, vì sao hắn lại không nghĩ đến hậu quả lúc nói những lời này chứ?

102. Vương Phi Nổi Cơn Ghen, Vương Gia Rất Sợ Vợ

Wang phi nổi cơn ghen, vương gia rất sợ vợ

“Wang phi tỷ tỷ, cầu xin người, đừng đuổi bọn muội đi, bọn muội nguyện ở đây làm trâu làm ngựa hầu hạ Vương gia!”

“Wang phi tỷ tỷ, bọn muội sai rồi, từ nay về sau bọn muội nhất định sẽ đi đường vòng, cầu xin người đừng đuổi bọn muội đi...”

“Wang phi tỷ tỷ...”

Bảy nữ nhân khóc âm ỉ, ngay cả Hoàng Diệp phu nhân cũng không ngừng gạt lệ.

Chỉ có Hồng y phu nhân vẫn bình tĩnh nhất, mặc dù vẻ mặt lộ vẻ không cam lòng, toát lên vẻ cô đơn, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh ung dung từ trước đến nay.

“Đủ rồi! Dù các người có nói gì cũng vô dụng, thu dọn đồ đạc của các người, cút!” Dù sao trong lòng Lãnh Dịch Hạo nàng cũng không phải là người tốt, vì vậy đơn giản cứ làm người xấu đến cùng đi. Hơn nữa, không phải Lãnh Dịch Hạo đã nói rồi sao, cho dù nàng bán cả vương phủ đi, hắn cũng không được phép can thiệp

Cuối cùng, nàng kêu kẻ toán xuất ra một khoản tiền rồi ném cho đám Hồ Diệp phu nhân kia, để các nàng tự mưu sinh. Nào ngờ đám nữ nhân này có chết cũng không đi, quỳ gối trước đại môn vương phủ khóc suốt một buổi sáng, hận không thể thu hút mọi người của cả Ấp thành đến xem trò vui. Về việc Vương phi nổi cơn ghen, lời đồn Vương gia rất sợ vợ, đã sớm bay khắp toàn thành. Nhưng không cần biết các phu nhân ngoài cửa khóc như thế nào, gọi như thế nào, Úc Phi Tuyết vẫn đóng cửa chính lại: “Đuổi các nàng đi, còn tiếp tục không đi thì đuổi chó ra!”

Dù sao các nàng ở lại đây cũng sẽ chết, chi bằng để các nàng đi tạo dựng lại cuộc sống sau này. Nàng không ngại làm người xấu, dù sao trong lòng các nàng, nàng cũng không phải người tốt đẹp gì. Nói xong, nàng lập tức muốn đi, không hề lưu luyến. Bây giờ nàng chỉ muốn làm xong việc của mình.

“Wang phi...” Cảnh Thu nói rồi lại dừng lại.

“Có việc gì?”

“Wang gia nổi giận...” Cảnh Thu cẩn thận mở miệng, không dám đắc tội với Vương phi đang tức giận này. Thật ra, Vương gia không chỉ nổi giận không thôi đâu. Lãnh Dịch Hạo đang rất rất tức giận. Chẳng qua vì Ngọc Diệp phu nhân bệnh tình rất tệ, vết thương cũ lại thêm vết thương mới, còn bị trúng phong hàn, Lãnh Dịch Hạo không thể bỏ đi.

“Nổi giận? Vậy hắn chết chưa?” Vì sao không đích thân đến.

“...”

Úc Phi Tuyết hiểu rõ, nàng náo động ở trước sảnh lớn như vậy, Lãnh Dịch Hạo cũng không lộ diện, trừ Ngọc Diệp ra, còn ai có bản lĩnh lớn như vậy!

“Vậy người tới làm gì?” Úc Phi Tuyết vẻ mặt lạnh lùng lườm Cảnh Thu, Cảnh Thu sợ tới mức rụt rụt cổ, nhanh chóng lui xuống.

“Tiểu Tuyết, nàng như vậy... không hay lắm đâu?” Lãnh Dịch Khánh day day huyết thái dương, hắn bắt đầu phát hiện, Úc Phi Tuyết đúng không phải là chủ nhân mà hắn có thể trêu đùa. Nhớ cho kỹ, trêu ai chứ đừng trêu đến nàng, nếu không người nhất định sẽ bị chết rất thảm.

“A Khánh, người có thể giúp ta được không?” Đôi mắt to trong veo của Úc Phi Tuyết nhìn qua khiến Lãnh Dịch Khánh cảnh giác.

“Chuyện gì?”

“Đêm hôm nay, giúp ta cứu một người.”

“Ai?”

“Mã Thiên Ba.”

“...” Lãnh Dịch Khánh hoàn toàn không biết nói gì. Là hắn nghe nhầm, hay là Úc Phi Tuyết điên rồi?

Hai người đều không có chú ý tới, một đôi mắt ghen ghét đang theo sát phía sau bọn họ.

“Tiểu Tuyết, Mã Thiên Ba là lão đại của sơn tặc Tiểu Thương Sơn, có hãn ở đây, vùng biên cảnh không thể yên bình, A Hạo mất rất nhiều công sức mới bắt được Mã Thiên Ba, nàng không thể...” Lãnh Dịch Khánh thuyết phục Úc Phi Tuyết một ngày cũng không có tác dụng, mặc cho hắn nói mỗi miệng, Úc Phi Tuyết chủ ý đã định, nói gì cũng muốn cứu Mã Thiên Ba.

Lãnh Dịch Khánh cho rằng Úc Phi Tuyết chỉ đơn thuần muốn chọc giận Lãnh Dịch Hạo, nhưng như vậy cũng phải trả một cái giá quá lớn. Úc Phi Tuyết lại ngậm nga hát, vui vẻ chế được. Ở đây có kim san được, tán, ngũ bộ độc, lát nữa chắc chắn sẽ có ích. Là do nàng hại Mã Thiên Ba bị bắt, nói thế nào nàng vẫn cảm thấy Mã Thiên Ba đối với nàng tốt hơn so với Lãnh Dịch Hạo.

Nói ngắn gọn, nàng phải cứu Mã Thiên Ba ra.

Mặc y phục dạ hành, Úc Phi Tuyết thân ảnh như yến chui lên xà nhà, Lãnh Dịch Khánh không ngăn cản được, chỉ có thể đi theo nàng.

Đại lao, nằm ở phía Tây tối nhất vương phủ. Lãnh Dịch Khánh lần đầu tiên trong cuộc đời làm cướp, phi thân dẫn thị vệ rời đi. Úc Phi Tuyết một cước đá văng cửa đại lao, phi thân vào. bị giam trong nhà tù tối tăm trong cùng, tứ chi hắn bị trói trên giá, trong miệng bị nhét đầy vải rách, quần áo đầy vết máu loang lổ, rõ ràng đã bị đánh. Mà ngay cả trên mặt, vết thương cũng vô số. Trong lòng Úc Phi Tuyết lập tức dâng lên sự áy náy, tất cả là do nàng, Mã Thiên Ba mới rơi vào kết cục thảm như vậy, chẳng trách Mã Thiên Ba giờ phút này nhìn nàng như là muốn ăn tươi nuốt sống.

“Người trừng ta làm gì vậy, cũng không phải là ta bắt người. Bây giờ ta tới cứu người, nếu người có thể tỉnh táo đi theo ta, thì hãy chớp mắt mấy cái.” Úc Phi Tuyết cần xác nhận trước Mã Thiên Ba này không có tính sát thương.

Nào ngờ Mã Thiên Ba không chỉ có liều mạng nháy mắt, mà còn liều mạng trợn mắt nhướn mày, một đôi trông mắt đảo loạn.

“Ý gì vậy? Người... vì sao lại cứ đảo như vậy?” Úc Phi Tuyết bỗng cảm thấy Mã Thiên Ba trước mặt bắt đầu xoay tròn, xoay tròn rất nhanh, cuối cùng, trước mắt nàng tối sầm, ngã trên mặt đất.

Mã Thiên Ba trợn tròn mắt, trong miệng phát ra âm thanh ô ô, trên trán nổi gân xanh nhưng lại không thể làm gì được.

Lãnh Dịch Khánh dẫn thị vệ đi, vừa vào cửa, liền phát hiện Úc Phi Tuyết chóng mặt ngã nằm trước mặt Mã Thiên Ba. Lãnh Dịch Khánh kinh hãi, phi thân vào. Nào ngờ cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, ngã xuống bên cạnh Úc Phi Tuyết.

Trong góc tối hai nữ tử từ từ đi ra.

“Tiểu Anh, người làm rất khá, nếu như bốn phu nhân có thể thuận lợi quay về vương phủ, nhất định sẽ không bạc đãi người.” Hồng Diệp phu nhân lạnh lẽo nhìn hai người trên mặt đất. Nàng ở trong vương phủ này, có thể xem như lâu nhất. Trong vương phủ này có mật đạo nào, đường tắt nào mà nàng không biết chứ? Từ trên xuống dưới, ngay cả ma ma trong phòng bếp, cũng không ai là không nể mặt nàng. Tiểu nha đầu này tự mình là Vương phi, có thể đuổi nàng đi ra ngoài sao? Chỉ sợ nha đầu ấy suy nghĩ ngây thơ quá!

Nha hoàn Tiểu Anh cung kính nói: “Phu nhân đối với em ân trọng như núi, Tiểu Anh chỉ làm chuyện mình nên làm.”

Hồng Diệp phu nhân nhẹ nhàng gạt đầu: “Người biết như thế nào rồi chứ?”

“Phu nhân yên tâm.” Tiểu Anh vẫy tay, hai người hầu nhanh chóng tiến vào, nâng Úc Phi Tuyết cùng Lãnh Dịch Khánh đi về Kỳ Lân Các.

Hồng Diệp phu nhân lộ ra tiếng cười gian xảo, sáng mai, có trò hay để xem rồi.

103. Đã Làm Thì Phải Làm Cho Thật Ác

Đã làm thì phải làm cho thật ác

“Vương gia, ở lại đây với thiếp, được không?” Ngọc Diệp kéo tay Lãnh Dịch Hạo, đôi mắt đẹp lộ vẻ đáng thương.

“Được, nàng nghỉ ngơi đi.” Lãnh Dịch Hạo kéo chăn đắp cho Ngọc Diệp, nghiêng người nằm cạnh nàng. Ngọc Diệp cuối cùng cũng yên tâm nhắm mắt lại.

Nhưng Lãnh Dịch Hạo lại không ngủ được. Trước mắt hắn hiện lên khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, cái lúm đồng tiền điệu ngoa. Bỗng nhiên hắn rất hy vọng người nằm trong lồng ngực hắn là tiểu nha đầu kia. Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn dễ dàng núp ở trong lồng ngực hắn, thân thể mềm mại như tơ, trẻ trung động lòng người. Chỉ mới nghĩ đến nàng rõ ràng khiến cho hắn có phản ứng.

“Vương gia...” Ngọc Diệp ngượng ngùng cảm giác được sự thay đổi của cơ thể Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo đối với nàng một mực rất tốt, nhưng ở phương diện này, dường như hắn có sự kiềm chế hơn người. Cho dù là trước khi nàng giúp hắn độ cổ, phản ứng của hắn ở phương diện này vẫn luôn lạnh lùng, chưa từng chủ động tỏ ra muốn nàng.

“Thân thể nàng không tốt, ngủ đi.” Lãnh Dịch Hạo tìm được một lý do rất thích hợp, kéo chăn cho Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp dịu dàng xoay người, rúc vào trong ngực Lãnh Dịch Hạo, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Diệp biết, thân thể Tiểu Diệp không tốt, dung mạo lại bị hủy hết, khiến Vương gia không hào hứng, chính là Tiểu Diệp không sợ mệt mỏi, Vương gia đã lâu không hầu hạ người...”

Bàn tay bé nhỏ Ngọc Diệp chậm rãi xoa ngực Lãnh Dịch Hạo, chạm đến khuôn ngực hắn cách lớp vải áo. Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Ngọc Diệp, đặt nụ hôn lên môi: “Ngủ đi.”

Trong mắt Ngọc Diệp lướt qua chút thất vọng, trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, không phải Lãnh Dịch Hạo không muốn, mà là hắn không muốn nàng.

Nhưng nàng nhanh chóng che dấu thất vọng trong mắt, nâng đôi mắt nhu tình như nước nhìn Lãnh Dịch Hạo, nhẹ nhàng lên tiếng: “Vâng.”

Chỉ chốc lát sau, hô hấp Ngọc Diệp trở nên đều đều, Lãnh Dịch Hạo chậm rãi đứng dậy, giúp Ngọc Diệp kéo chăn, do dự một lát, hắn tự tay điểm huyệt đạo Ngọc Diệp, sau đó mới xoay người rời đi. Lúc tiếng bước chân Lãnh Dịch Hạo biến mất ở bên ngoài, Ngọc Diệp đột nhiên mở mắt ra, đứng dậy chậm rãi đến bên cửa sổ, nhìn bóng lưng Lãnh Dịch Hạo ngoài cửa sổ, hắn quả nhiên đi đến Kỳ Lân Các! Nếu như nàng không tiêu diệt con nha đầu này, nàng sẽ không tên Ngọc Diệp.

Càng đến gần Kỳ Lân Các, bước chân Lãnh Dịch Hạo càng dồn dập.

Chưa bao giờ hắn nhớ một người đến như thế. Từ sau đêm qua, biến tiểu nha đầu thành nữ nhân của mình, một cái nháy mắt một nụ cười của nàng không ngừng xuất hiện trong đầu hắn.

Thật ra hắn rất chờ mong nhìn xem tiểu nha đầu sau khi tỉnh lại sẽ có phản ứng gì, không ngờ sau khi có được nàng, hắn còn không có cơ hội bên cạnh nàng, lại không thể không rời nàng đến Đào Hoa Uyển chăm sóc Ngọc Diệp.

Chuyện lúc sáng, tiểu nha đầu chắc chắn phải giận điên lên cho nên mới đuổi thị thiếp của hắn đi cho hả giận. Mặc dù hắn rất tức giận nhưng cũng ráng nhịn. Chỉ cần nàng không chạy đi ra ngoài gây chuyện, ở trong vương phủ, nàng phá thể nào cũng được.

Hơn nữa, người của hắn, tiểu nha đầu nói vài câu là có thể đuổi đi được sao?

Không biết tiểu nha đầu bây giờ thế nào, có còn? Vì sao nàng lúc nào cũng nói Ngọc Diệp biết võ công, lại kiên trì nói Ngọc Diệp lừa gạt hắn? Đúng là ghen rồi, máu ghen của tiểu nha đầu kia cũng quá lớn!

Lãnh Dịch Hạo mãi nghĩ, bước chân rất nhanh đã đến Kỳ Lân Các.

Tại Kỳ Lân Các, trong phòng Úc Phi Tuyết. Hồng Diệp phu nhân và Tiểu Anh đang cố cởi quần áo Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Khánh.

“Phu nhân, thật sự muốn kê đơn sao?” Tiểu Anh cầm xuân dược trong tay, do dự.

“Nếu để vương gia thưởng thức, đương nhiên phải thưởng thức cả vỏ kịch. Hơn nữa, dựa vào sự sủng ái của Vương gia đối với nha đầu này, nếu như không phải chuyện có thật, chỉ sợ Vương gia cũng không nỡ trách nàng. Hạ đi.” Hồng Diệp phu nhân quyết tâm, đã làm thì phải làm cho thật ác!

Tiểu Anh nhẹ gật đầu, đem hai gói xuân dược đổ vào miệng Úc Phi Tuyết cùng Lãnh Dịch Khánh.

Hồng Diệp phu nhân cười đắc ý: “Vương phi tử tử, buổi sáng ngày mai, không biết ngươi có thể vui mừng hay không đây? Nhưng không sao, không đảm đương nổi Thuận vương gia, có thể làm Vương phi của đại hoàng tử, ngươi cứ an tâm tận hưởng đi!”

“Phu nhân, chúng ta đi thôi.” Tiểu Anh đã sắp xếp tốt mọi việc, quay đầu nói với Hồng Diệp phu nhân.

Hồng Diệp phu nhân nhìn hai người sắp tỉnh lại, trò hay, nàng sẽ không thưởng thức, để lại sáng ngày mai xem náo nhiệt vậy.

Hồng Diệp phu nhân và Tiểu Anh xoay người rời đi. Ra cửa phòng chưa tới hai bước, đã nghe được tiếng bước chân quen thuộc.

“Vương gia? Đã trở như vậy, sao hắn vẫn còn đến đây?” Hồng Diệp phu nhân biến sắc.

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Anh nhìn mọi nơi, kéo Hồng Diệp phu nhân trốn đến một gian phòng trống, nín thở, đợi Lãnh Dịch Hạo đi rồi, hai người mới vội vàng rời khỏi.

Lãnh Dịch Hạo trong lòng nghĩ tất cả mọi khả năng, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, khi hắn đẩy cửa phòng Úc Phi Tuyết ra, nhìn thấy Lãnh Dịch Khánh xoay người đem Úc Phi Tuyết đặt ở dưới thân.

Khi Lãnh Dịch Khánh tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu rất đau. Là hoàng tử, hắn dĩ nhiên không có chút kinh nghiệm giang hồ, tỉnh lại phản ứng đầu tiên chính là: Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết thế nào? Nghiêng người xem xét, Úc Phi Tuyết lại nằm bên cạnh hắn.

Úc Phi Tuyết trên người mặc mỗi cái yếm đỏ thắm, da thịt tuyết trắng chỉ một thoáng choáng ngợp mắt của hắn. Một luồng hơi nóng từ dưới bụng nhanh chóng bay lên, Úc Phi Tuyết da thịt trắng nõn, đôi môi đỏ mềm mại, đôi mắt khẽ nhắm lại, giống như độc được đầu độc hắn.

Lãnh Dịch Khánh trong lòng biết mọi việc có chỗ không ổn nhưng bàn tay của hắn không tìm được xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết.

Đây là nữ tử hắn yêu mến!

Lãnh Dịch Khánh xoay người một cái, đem Úc Phi Tuyết áp dưới thân thể.

“Tiểu Tuyết...” Lãnh Dịch Khánh khàn khàn gọi một tiếng, môi của hắn sắp rơi xuống môi Úc Phi Tuyết.

Đúng lúc này, chỉ nghe cửa gãm lên giận dữ, đầu Lãnh Dịch Khánh bị đánh mạnh một cái, gần như cùng lúc, một chưởng lực ném hắn xuống giường, nặng nề ngã xuống sàn nhà.

Lãnh Dịch Khánh lúc này mới phát hiện, rõ ràng hắn chỉ mặc áo trong.

Lãnh Dịch Khánh còn chưa kịp phản ứng, những cú đấm đã rơi xuống như mưa trên người của hắn, Lãnh Dịch Hạo điên rồi!

104. Quá Hấp Dẫn Mà Không Biết

Quá hấp dẫn mà không biết

Đôi mắt đỏ ngầu của hắn phát ra sát khí, vẻ mặt tức giận căng ra và khí lạnh tỏa ra xung quanh, từng chiêu từng chiêu sắc bén, từng quyền tung ra vô cùng hung ác.

Lãnh Dịch Khánh làm sao có thể chống đỡ được những đòn tấn công sắc bén như vậy của Lãnh Dịch Hạo, không cẩn thận một cái đã bị đánh ngất xỉu trên mặt đất.

Quyền của Lãnh Dịch Hạo dừng trên trán Lãnh Dịch Khánh, thái dương hắn run lên vì phần nộ, đôi lông mày trước giờ vẫn lạnh lùng không kim chế được nhảy lên, chỉ thiếu một chút nữa là đầu Lãnh Dịch Khánh nổ tung.

Đúng lúc này, trên giường truyền đến tiếng kêu nhẹ nhàng: “A Hạo...” Úc Phi Tuyết tỉnh, nhưng nàng cảm thấy rất nóng, nóng quá! Thật sự khó chịu! Trong lúc vô thức nàng vuốt ve cái cổ trắng của mình, cơ thể vận vẹo, khao khát một thứ gì đó mà chính nàng cũng không biết. Một tiếng gọi nhẹ nhàng này như một tia chớp, rạch tan mây mù trên bầu trời, Lãnh Dịch Hạo sáng tỏ mọi chuyện.

Lãnh Dịch Hạo quay đầu lại, hai gò má Úc Phi Tuyết đỏ hồng, môi hồng hé nở, hạ thân nàng không ngừng vận vẹo, bộ ngực trắng lộ hơn nửa, vô cùng mê người.

Hình ảnh này quá hấp dẫn khiến lông mày Lãnh Dịch Hạo nhíu lại, nha đầu này rất trong sáng thuần khiết, bình thường chắc chắn nàng ta không thể tỏ ra như thế này.

Lý trí cuối cùng cũng chậm chạp quay lại, Lãnh Dịch Hạo nhìn Lãnh Dịch Khánh ngất đi trên mặt đất, từ từ thu hồi quyền.

Mọi việc đúng là không ổn, dường như không phải như hắn nghĩ. Lãnh Dịch Khánh từ trước đến giờ vẫn làm theo khuôn phép, là người ngay thẳng nghĩa khí. Cho dù hắn có ý với Úc Phi Tuyết, hắn sẽ tranh đoạt công bằng, tuyệt đối sẽ không làm việc dè tiện này.

Lãnh Dịch Hạo đi đến bên giường, neoh mắt lại thương thức Úc Phi Tuyết đang vô thức rên rỉ trên giường. Bên cạnh gối Úc Phi Tuyết có rơi chút bột phấn màu trắng.

Xem ra, đúng là có người đã hạ độc bọn họ!

Thật to gan, rõ ràng biết một người là Vương phi của hắn, một người dường dường là đại hoàng tử, còn dám động đến bọn họ! Hơn nữa lại còn làm ngay trước mặt hắn! Xem ra, hắn thật sự nhanh chóng xử lý người trong phủ này!

“Người đâu!” Lãnh Dịch Hạo buông màn trướng, che Úc Phi Tuyết đi, đưa Lãnh Dịch Khánh ra cửa.

“Đại hoàng tử say, dìu người trở về phòng nghỉ ngơi. Không có lệnh của ta, kẻ nào cũng không được tiến vào Kỳ Lâm Các.”

“Vâng.”

Sắp xếp xong mọi việc, Lãnh Dịch Hạo trở lại bên giường. Ý thức mơ hồ, Úc Phi Tuyết lơ mơ cảm giác dường như có một hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái thoảng qua chóp mũi, vì vậy, nàng lại một lần nữa nhẹ nhàng gọi: “A Hạo...”

Lãnh Dịch Hạo vừa giận vừa buồn cười, thật không biết nên mắng nàng hay nên thương nàng! Chỉ bỏ qua nàng một lát, nàng đã có thể làm một chuyện kinh thiên động địa. Hắn không dám tưởng tượng nếu như khuya hôm nay hắn không đến, hậu quả sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt Lãnh Dịch Hạo lóe lên hàn quang.

Chuyện tối hôm nay, muốn tra rõ ràng cũng không khó, chuyện trước mắt là, tiểu nha đầu này quá hấp dẫn người khác mà bản thân nàng không hề hay biết, hắn còn chưa động thủ, nàng đã bắt đầu động thủ xé rách cái yếm hồng còn sót lại trên người mình. Muốn hại hắn cũng mất kiểm chế luôn sao?

Lãnh Dịch Hạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết, cố định tay nàng lên đỉnh đầu, Úc Phi Tuyết tay không thể nhúc nhích, chỉ có thể bất lực lắc lắc thân thể: “A Hạo... Ta rất khó chịu...”

Lãnh Dịch Hạo mềm lòng, vẫn may là với tình hình hiện nay, nàng gọi tên của hắn. Lãnh Dịch Hạo nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng búng lên trán nàng, nha đầu, ta nên xử nàng thế nào đây!

Vốn dĩ đang muốn cùng nàng nói chuyện cẩn thận, xem ra không thể, nhưng... có lẽ... có thể dùng cách khác để nói chuyện với nàng!

Lãnh Dịch Hạo cúi đầu xuống, một mùi thơm ngát của nữ nhân tràn ngập khiến thân thể của hắn không thể không căng lên. Nhanh chóng bỏ đi những trở ngại trên người mình, môi của hắn nhiệt tình đặt những dấu ấn trên da thịt non mịn màng, cẩn thận nhẹ nhàng, trùng lên những dấu ấn đêm qua.

Rõ ràng là môi đầy lửa nóng, nhưng dường như nó có thể mang đến cho Úc Phi Tuyết sự mát mẻ, nàng nhin không được nâng người lên, áp vào cổ Lãnh Dịch Hạo, đón lấy nụ hôn của hắn, mong muốn có được nhiều hơn.

Với Lãnh Dịch Hạo mà nói, đây là một cảm giác hoàn toàn mới.

Đêm qua, tiểu nha đầu khiến hắn tìm được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có, nhưng dù sao đêm qua cũng là đêm đầu tiên của nàng, Úc Phi Tuyết không có chút kinh nghiệm nào, một nụ hôn cũng có thể làm cho nàng hít thở không thông, trong quá trình có được nàng, Lãnh Dịch Hạo không thể không cẩn thận, chỉ sợ còn chưa thỏa mãn mà người bên dưới đã đứt hơi.

Giờ phút này cảm giác hoàn toàn khác, dưới tác dụng được lực, Úc Phi Tuyết không hoảng hốt, chỉ có dựa vào cảm giác, dựa vào Lãnh Dịch Hạo, thậm chí chủ động đòi hỏi càng nhiều, tiểu nữ nhân nhiệt tình lại run rẩy, dồn ép sự kiểm chế của Lãnh Dịch Hạo đến cực hạn.

Lúc quan trọng nhất, Lãnh Dịch Hạo cố gắng ngăn xúc động, mồ hôi nhỏ giọt trước ngực nàng: “Nói, nói nàng yêu ta.” Hắn biết rất rõ ràng giờ phút này nàng nói cái gì cũng không có ý nghĩa nhưng hắn vẫn cố chấp muốn nghe nàng nói.

“Khó chịu quá...A Hạo...” Úc Phi Tuyết giãy dụa, khẩn cầu, bất lực vịn lấy Lãnh Dịch Hạo.

“Nói nàng yêu ta!” Lãnh Dịch Hạo mồ hôi chảy thành những dòng suối nhỏ.

“Ta... Ta yêu người...”

“Nói từ nay về sau nàng sẽ nghe lời, không nghịch nữa.” Sẽ nghe lời.”

“Từ nay về sau ngoan!”

“Sẽ ngoan...”

Lãnh Dịch Hạo lộ vẻ thỏa mãn cong khóe môi, vui thật sâu linh hồn mình vào cơ thể nàng, cực hạn lao đến khiến Úc Phi Tuyết trong nháy mắt có được sự thỏa mãn, mà thỏa mãn cực điểm ấy làm cho nàng bất lực thét lên...

Lúc trời bắt đầu sáng, hơi nóng trong phòng mới từ từ ngừng lại.

Úc Phi Tuyết vẫn đang ngủ say hơi vươn người dậy, như chú mèo con dụi vào trong ngực Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Hạo ôm Úc Phi Tuyết mồ hôi nhỏ giọt, thỏa mãn cong khóe môi, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, nha đầu, ta không bỏ nàng được.

Lần này, không ai đến phá họ, vì Úc Phi Tuyết kêu suốt một đêm nên tất cả mọi người đều biết cả. Vương gia và Vương phi bây giờ rất mệt mỏi.

105. Hay Cho Cái Tình Chàng Ý Thiếp!

Hay cho cái tình chàng ý thiếp!

Khi Úc Phi Tuyết mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn nụ cười vô cùng xấu xa trước mắt, nàng hoảng hốt thét lên, vội lùi về góc giường nhưng lại bị Lãnh Dịch Hạo ôm về: “Sao thế, sử dụng ta xong là muốn chạy à?”

“Cái, cái gì mà sử dụng xong...” ý thức Úc Phi Tuyết bắt đầu trở về, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Một tay Lãnh Dịch Hạo chống xuống, một tay giằng lấy tấm chăn tơ của Úc Phi Tuyết. Hắn buồn cười nhìn về mặt kinh ngạc của Úc Phi Tuyết, bắt đầu giúp nàng khôi phục trí nhớ: “Ngày hôm qua nàng dụ dỗ ta.”

Khoé môi Úc Phi Tuyết hơi run rẩy, đúng là rất biến thái: “Ai dụ dỗ ngươi! Cút ngay!”, tung một cước sang nhưng tiếc là bị Lãnh Dịch Hạo bắt được, Úc Phi Tuyết sợ đến mức kêu lên một tiếng, rụt chân lại.

“Đầu tiên là nàng gọi tên ta. Sau đó lại cởi quần áo trước mặt ta.” Bàn tay của Lãnh Dịch Hạo vươn tới nhưng bị Úc Phi Tuyết đẩy ra.

“Là nàng ôm ta rồi nói đi nói lại là, nàng vẫn còn muốn.”

Úc Phi Tuyết kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt Lãnh Dịch Hạo, có sao? Thật vậy chăng? Là thế sao? Hình như cũng hơi có ẩn tượng.

“Không cho nói, không cho nói!” Úc Phi Tuyết lao tới che miệng Lãnh Dịch Hạo, một hành động kia gài đúng chỗ ngứa. Lãnh Dịch Hạo nhân cơ hội này xoay người một cái đem nàng đặt dưới thân thể: “Là nàng nói nàng sẽ ngoan.” Như thế này có vẻ dễ nói chuyện hơn.

“Ta... Ta... Ngươi...”

“Nói phải giữ lời. Không cho phép đổi ý.” Lãnh Dịch Hạo cười hấp dẫn vô cùng. Đó chính là biểu hiện sau khi đã thoả mãn.

“Đồ biến thái, ngươi để cho ta đứng dậy!” Không thể nói chuyện bình thường sao? Làm gì cứ dùng gậy gộc chĩa về phía nàng vậy!

“Không cho!” Như vậy thật dễ nói chuyện!

“Lãnh Dịch Hạo, trở về Đào Hoa Uyển của ngươi đi... Ô...” Một khi Úc Phi Tuyết khôi phục ý thức, thù mới hận cũ sẽ cùng dâng lên.

Có được khoảng thời gian bên nhau tốt đẹp như thế, sao có thể để cho cái miệng quạ đen của tiểu nha đầu phá hủy được, Lãnh Dịch Hạo hôn lên môi của nàng. Đợi nàng bình tĩnh lại, Lãnh Dịch Hạo mới từ từ ngẩng đầu, cười hấp dẫn: “Nha đầu, muốn biết cái gì gọi là nàng trên ta dưới không?”

“Hà?” Úc Phi Tuyết trừng mắt nhìn, trước động tác thể hiện rất hình tượng của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng hiểu, trước một Lãnh Dịch Hạo to lớn không hiểu sao bỗng cảm thấy vô cùng xấu hổ ngại ngùng.

“Lãnh Dịch Hạo!” Úc Phi Tuyết liều mạng véo cổ của hắn. Đồ biến thái, từ nay về sau nàng không còn ùi gặp người khác rồi!

“Mưu sát chồng sao...” Lãnh Dịch Hạo hai tay nắm cả eo của nàng, thừa dịp nàng không sẵn sàng, trực tiếp tiến vào cơ thể.

“A -” Úc Phi Tuyết bị “Giết” trở tay không kịp, cơ thể mơ màng một lúc, lại một lần nữa để cho con soi xam ấy ăn sạch sẽ.

Tâm trạng của Lãnh Dịch Hạo rất tốt, hẳn tốt bụng vui vẻ thảo luận vấn đề cái gì gọi là “nàng trên ta dưới”, “nàng dưới ta trên”, còn có cả “nàng trước ta sau”.

Đợi đến lúc Lãnh Dịch Hạo thoả mãn, Úc Phi Tuyết đã mệt đến nỗi không mở miệng nói.

“Đồ biến thái, không cho phép người chạm vào ta!” Úc Phi Tuyết nửa mê nửa tỉnh khẽ lẩm bẩm. Lãnh Dịch Hạo không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Được, ta không chạm vào nàng.” ta chỉ ôm nàng một cái.

Úc Phi Tuyết ngủ một giấc thật ngon, mãi đến lúc hoàng hôn, mới chậm rãi mở mắt ra. Tên biến thái đâu rồi?

Úc Phi Tuyết trong lòng thoáng buồn, nhất định hẳn lại đến Đào Hoa Uyển rồi.

Úc Phi Tuyết ai oán co người lại đứng dậy, không khỏi nhẹ nhàng “a” một tiếng, đau quá. Cả người giống như vừa từ cõi chết trở về. Từ đêm hôm qua đến giờ từng đoạn trí nhớ từ chút từng chút quay lại trong đầu.

Nàng và Lãnh Dịch Hạo...

Thế nhưng Lãnh Dịch Hạo lại đi rồi.

Úc Phi Tuyết đứng dậy, đột nhiên cảm thấy tốt nhất là nằm trên giường.

Vì sao nàng nghĩ lại nghĩ đến Lãnh Dịch Hạo?

Vì sao biết rất rõ ràng Lãnh Dịch Hạo trong lòng chỉ có Ngọc Diệp độc ác kia, tại sao lại bất giác nhớ đến hẳn. Nàng cũng trúng độc rồi

Trong lòng Lãnh Dịch Hạo, nàng rốt cuộc là cái gì? Có lúc vô cùng nhiệt tình, sau đó lại vứt bỏ nàng. Muốn đến thì đến, tỉnh dậy lại đi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hẳn có khi dịu dàng như nước, nhưng một khi tỉnh táo, hẳn lại biến mất tăm — không, không phải biến mất tăm, chỉ là hẳn lại đến bên một nữ nhân khác.

Úc Phi Tuyết khổ sở ôm lấy thân thể mỏng manh của chính mình. Một cảm giác mất mát, từ đáy lòng dâng lên. Cửa ra vào truyền đến một tiếng gọi trầm trầm:

“Tiểu Tuyết, nàng đã tỉnh chưa?”

A Khánh!

Úc Phi Tuyết khoác áo choàng ngồi xuống bên giường, không biết vì sao, nàng hiện tại rất muốn tìm người trò chuyện. Mặc dù không nói ra cũng được, nhưng cứ nghĩ đến bên mình có một người, có thể ngồi cùng nàng một chút cũng tốt.

“Ta tỉnh rồi, người vào đi.”

Lãnh Dịch Khánh bước chân do dự một chút, nên vào hay không. Trong phòng, không khí mập mờ vẫn chưa tiêu tan, trên giường lộn xộn và sắc mặt ửng đỏ của Úc Phi Tuyết làm cho trái tim Lãnh Dịch Khánh tê rần. Tay hắn nắm chặt thành quyền rồi lại cố gắng để không thể hiện ra ngoài.

Lãnh Dịch Khánh chậm rãi tiến lên, lựa chọn ngồi xuống bàn cách xa giường.

“A Khánh, ngày hôm qua...”

“Ngày hôm qua chúng ta bị người hạ độc.” Lãnh Dịch Khánh tỉnh táo nói.

“A... Thực xin lỗi. Liên lụy đến người rồi.” - tất cả là do nàng muốn đi cứu Mã Thiên Ba, nên mới thành như vậy.

“Đồ ngốc, nói cái gì liên lụy với không liên lụy, chỉ cần nàng không việc gì là tốt rồi.” Ánh mắt Lãnh Dịch Khánh giống như có thể nhìn thấy cả hồ nước, trên khuôn cương nghị là cả một sự dịu dàng.

“A Khánh, người thật tốt.” Úc Phi Tuyết tự đáy lòng nói.

Lãnh Dịch Khánh khó khăn cúi đầu cười cười, tốt, có cái gì hay chứ? Nàng cuối cùng vẫn là thê tử của người khác.

“Nếu như A Hạo có thể như người, thì thật tốt.” Úc Phi Tuyết thì thảo bổ sung một câu, làm cho Lãnh Dịch Khánh lại một lần nữa lạnh từ đầu tới chân. Một cảm giác đau lòng dưới đáy lòng tràn đầy. Một câu nói kia của Úc Phi Tuyết cũng có thể giải thích: Lãnh Dịch Hạo đối với nàng không tốt.

“Sớm biết có hôm nay, có lẽ lúc báai đường ta nên mang nàng đi.” Người đang lúc bất lực, luôn đưa ra loại giả thiết vô bổ này.

Úc Phi Tuyết vô lực cười cười: “Người không sợ phụ hoàng người trách sao?”

“Không sợ.” Vì người, cái gì ta cũng không sợ, nhưng câu nói sau cùng, Lãnh Dịch Khánh không nói ra.

“A Khánh, nếu như người là hoàng đế thì tốt quá.” Úc Phi Tuyết nói một câu không khỏi làm cho Lãnh Dịch Khánh sửng sốt.

“Người nghĩ ta có thể làm hoàng đế?”

“Nếu như người là hoàng đế, sẽ không chỉ hôn ta với Lãnh Dịch Hạo, cũng sẽ không để Lãnh Dịch Hạo bắt nạt ta. Người có thể hạ chỉ đuổi Ngọc Diệp kia đi...” Úc Phi Tuyết đột nhiên im lặng. Đuổi đi thì như thế nào? Trong lòng Lãnh Dịch Hạo, người quan trọng nhất không phải là nàng.

“Tiểu Tuyết.” Lãnh Dịch Khánh dịu dàng gọi một tiếng, trong lòng của hắn Úc Phi Tuyết luôn giống như một tinh linh sinh động, thanh khiết động lòng người, hơn nữa còn rất tinh quái. Nhưng giờ phút này, Úc Phi Tuyết giống như người bị rút đi linh hồn, thất hồn lạc phách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy buồn bã bị thương khiến Lãnh Dịch Khánh trong lòng không ngừng đau đớn.

Đúng vậy, nếu như hắn là hoàng đế, hắn có thể thay đổi tất cả.

“A?” Úc Phi Tuyết từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại.

“Ta tới từ biệt nàng.” Trong nháy mắt Lãnh Dịch Khánh đưa ra một quyết

“Chào từ biệt? Người phải đi?” Úc Phi Tuyết ngạc nhiên.

Lãnh Dịch Khánh nhẹ gật đầu, trải qua chuyện ngày hôm qua, hắn biết mình ở lại đây cũng chỉ để cho những người muốn gây chuyện thêm cơ hội, bọn họ lợi dụng hắn làm thương tổn Úc Phi Tuyết. Nhưng hắn cứ như vậy rời đi, lại thấy không đành lòng. Hắn đi, Tiểu Tuyết sẽ sao đây?

Hắn đi, nhưng sẽ đi đến đâu? Nhưng bây giờ, hắn có một mục tiêu. Hắn biết rõ hắn nên đi đâu.

“Đúng vậy, ta muốn trở lại kinh.”

“A Khánh!” Úc Phi Tuyết xoay người xuống giường, một tay giữ chặt Lãnh Dịch Khánh, nam nhân này vẫn luôn ở bên cạnh nàng, rốt cục cũng muốn đi rồi sao?

“A Khánh, người thật sự muốn đi?”

“Đúng vậy. Nàng hãy đợi ta.” Trong lời nói Lãnh Dịch Khánh có sự kiên định hiếm thấy.

“Hả?” Úc Phi Tuyết nghe không hiểu lời này của Lãnh Dịch Khánh, nàng nghĩ, Lãnh Dịch Khánh đi lần này, có lẽ không còn có cơ hội gặp mặt. Bởi vì, nàng cũng sắp đi rồi.

Lãnh Dịch Khánh cười dịu dàng, gạt mấy sợi tóc dài rối bên thái dương Úc Phi Tuyết ra sau tai.

“Chăm sóc bản thân cho tốt, không nên đối đầu với A Hạo. Hắn thích nữ nhân dịu dàng, biết nghe lời kiểu như Ngọc Diệp. Người phải học được cách bảo vệ mình, biết không?” Lời nói Lãnh Dịch Khánh làm Úc Phi Tuyết đau xót.

Ngoại trừ mấy vị sư phụ, không ai đối với nàng tốt như vậy.

“A Khánh!” uất ức và đau thương trong lòng Úc Phi Tuyết giống như hồng thủy tìm được rồi một lỗ hổng, trong nháy mắt dâng lên.

Lãnh Dịch Khánh đau lòng vuốt mái tóc Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết không kìm được lòng ngả lên vai của hắn. Nàng lạnh quá, thật sự rất lạnh, nàng chỉ mong có người có thể ô

Tay Lãnh Dịch Khánh do dự một chút, rồi cực chậm rãi đặt lên vai Úc Phi Tuyết: “Tiểu Tuyết...”

Đau lòng thì sao đây, hắn có quyền gì mà yêu thương nàng?

“Hay cho cái tình chàng ý thiếp!” Một giọng nói lạnh lạnh vang ở cửa ra vào, Lãnh Dịch Khánh và Úc Phi Tuyết nhìn lại, Lãnh Dịch Hạo đang tựa vào cạnh cửa, lạnh lùng nhìn bọn họ.

106. Trong Lòng Của Nàng Ấy Chỉ Có Đệ.

Trong lòng của nàng ấy chỉ có đệ.

Lãnh Dịch Khánh đẩy Úc Phi Tuyết ra, xoay người đi đến trước mặt Lãnh Dịch Hạo: “Đệ không cần để tâm, huynh tới là để từ biệt.”

Lông mày Lãnh Dịch Hạo nhướn lên: “Lại muốn mang nàng đi?” Lúc này không giống ngày xưa, hắn quyết tâm sẽ không để cho tiểu nha đầu rời hắn nửa bước.

“Huynh cũng muốn, nhưng nàng không muốn.” Lãnh Dịch Khánh nói thật lòng, hắn biết rõ, trong lòng Úc Phi Tuyết không có sự hiện hữu của hắn, cho dù có, cũng chỉ coi hắn là bằng hữu hoặc là huynh trưởng. Là hắn cam tâm tình nguyện ở bên nàng.

Lãnh Dịch Hạo khoé môi lạnh yên nhếch thành một vòng vui vẻ.

Lãnh Dịch Khánh quay đầu lại nhìn thoáng qua Úc Phi Tuyết, không che dấu chút nào vẻ cô đơn trên mặt: “Trong lòng của nàng không có huynh. Chỉ có đệ. Nếu không, đệ nghĩ rằng lúc này huynh có thể rời đi một mình sao?”

Lời này nghe thật thoải mái. Đôi mắt hấp dẫn của Lãnh Dịch Hạo càng thêm rạng rỡ.

“Ai nói trong lòng ta có hắn! Không có! Chắc chắn không có!” Úc Phi Tuyết nói với Lãnh Dịch Hạo. Ai thích hắn chứ! Đồ biến thái!

Lãnh Dịch Hạo xem nhẹ phản ứng của Úc Phi Tuyết. Trong lòng không có hắn, sao còn ghen? Nghĩ hắn cũng nàng sao?

“Đối xử tốt với nàng, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho đệ.” Lãnh Dịch Khánh nhìn sâu vào đôi mắt Úc Phi Tuyết lần cuối cùng rồi quay đầu đi nhanh.

“A Khánh...” Úc Phi Tuyết muốn tiến lên đuổi theo lại bị Lãnh Dịch Hạo giữ lại.

“Đi đâu?”

“Mắc mớ gì tới người! Buông ra!”

“Nàng là nữ nhân của ta, sao lại không liên quan đến ta?” Lãnh Dịch Khánh trực tiếp đặt Úc Phi Tuyết lên đùi mình, ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Ai nữ nhân của người! Ngọc Diệp mới nữ nhân của người! Người không ở cùng nàng, chạy đến chỗ của ta làm gì?” Úc Phi Tuyết nghĩ đến cảnh Ngọc Diệp quần quýt bên hắn.

“Lại ghen rồi?” Lãnh Dịch Hạo hơi nhướn mày.

“Ai ghen! Người đừng có tưởng tượng...” Đột nhiên một mùi thơm mê người nhẹ nhàng bay tới, lông mày Úc Phi Tuyết hơi nhướn lên, dùng sức hít hà, đúng là rất thơm!

“Vương gia, đồ ăn đưa tới rồi.”

“Vào đi.”

Lãnh Dịch Hạo vừa dứt lời, vài nha hoàn đã bưng các loại mỹ vị đi đến.

“Oa! Thơm quá!” Úc Phi Tuyết từ trên người Lãnh Dịch Hạo nhảy xuống, chạy thẳng về phía mỹ thực, đúng là đã một ngày rồi nàng không ăn gì!

“Ngon không?”

“Ừ... Ừ...” Úc Phi Tuyết cố ăn lấy ăn để, không thèm để ý đến hân.

“Ăn chậm một chút đi, không có ai tranh với nàng đâu!” Lãnh Dịch Hạo không khỏi cười khê, bộ dáng này của nàng rất tự nhiên, thật là

Úc Phi Tuyết nghe ra Lãnh Dịch Hạo đang cười nàng, vì vậy đơn giản nắm lên một cái đùi gà, quay người nhét vào trong miệng Lãnh Dịch Hạo, nhét vào miệng của người, xem người còn nói nữa không!

Lãnh Dịch Hạo miệng bị đút đầy dầu, nhưng vẫn là vui vẻ ra mặt.

Lãnh Dịch Hạo cười nhìn Úc Phi Tuyết ăn, miệng đều là dầu, nhin không được duỗi ra ngón tay giúp nàng lau đi dầu bên khóe môi, Úc Phi Tuyết không khách khí quay đầu lại cắn, không ngờ Lãnh Dịch Hạo nhanh rút tay về, không cắn được.

Nha đầu kia, ăn cái gì cũng không ngừng miệng!

Đúng lúc này, ngoài cửa một tiếng thông truyền: “Vương gia, Mã Thiên Ba trong ngục dùng lực phá khóa sắt, định vượt ngục đào tẩu.”

Mã Thiên Ba? Úc Phi Tuyết cùng Lãnh Dịch Hạo đồng thời khê giật mình.

“Để ta đi xem.” Lãnh Dịch Hạo đứng dậy ra cửa, Úc Phi Tuyết lại nuốt không trôi đồ ăn.

Mã Thiên Ba sao lại định vượt ngục lúc này? Hơn nữa lại còn bị phát hiện, xem ra Lãnh Dịch Hạo quyết sẽ không bỏ qua hân. Không được, nàng phải sớm cứu Mã Thiên Ba ra. Không thể đợi được nữa!

Đêm đã khuya, ánh trăng nghiêng về hướng tây, Úc Phi Tuyết đoán buổi tối Lãnh Dịch Hạo chắc sẽ không đến, vì vậy thay y phục đen, che mặt, lặng yên theo cửa sổ nhảy ra, đi thẳng về phía đại lao. Lần này, nàng rất cảnh giác nhìn nhìn mọi nơi, xác định không người, lúc này mới xoay người nhảy lên nóc nhà.

Trong đại lao, truyền đến tiếng Mã Thiên Ba chửi bậy.

“Mẹ kiếp, có bản lĩnh thì một đao giết lão tử đi, lão tử không sợ các người đâu!”

Úc Phi Tuyết lật mái ngói lên nhìn xuống dưới, Mã Thiên Ba bị dây xích sắt cột, hiển nhiên là muốn trốn không thành công, lại bị bắt trở lại.

“Mã Thiên Ba, bổn tiết rõ ngươi là một con người rắn rỏi, nếu như ngươi không muốn liên lụy đến huynh đệ của mình, tốt nhất hãy nói thật.” Là tiếng của Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Hạo rõ ràng vẫn ở đây!

“Lão Tử sẽ không nói gì hết! Cũng không biết gì hết!”

“Để ta nói thay ngươi, mấy năm gần đây nghe đồn có một môn phái mới nổi lên rất thần bí tên là Thần Vực, là người của Thần Vực, ai ai cũng thông hiểu thiên văn địa lý kỳ môn Bát Quái thuật, hơn nữa võ công phi phàm, ai ai cũng có thể đối địch với cả trăm người. Nhưng những người của Thần Vực gần đây lại nhiều lần xuất hiện ở Tiểu Thương Sơn. Chuyện này ngươi không thể không biết?”

Mã Thiên Ba hừ lạnh một tiếng: “Lão Tử không biết thì sao nào!”

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng liếc hân, tiếp tục nói: “Hơn nữa, với bản lĩnh của Mã Thiên Ba ngươi, căn bản không xứng đấu với bốn vương nhiều năm như vậy! Người sau lưng ngươi, chính là Thần Vực, tổng hội của Thần Vực là ở Tiểu Thương Sơn, Vực chủ thần bí Phong Vô Ngân kia chắc cũng đang ở Tiểu Thương Sơn! Ngươi nói xem bốn vương đoán đúng hay không?”

Mã Thiên Ba lại chửi bậy một hồi, hân nói cái gì đã không quan trọng nữa rồi, đầu Úc Phi Tuyết ong ong, Phong Vô Ngân? Tiểu sư phụ!

Nàng chỉ biết là tiểu sư phụ bận rộn nhiều việc, nhưng không biết hẳn rốt cuộc đang làm cái gì. Tuy nhiên thật không ngờ tiểu sư phụ lại có liên quan tới bang hội thần bí của Thần Vực. Hẳn thật sự là Vực chủ của Thần Vực? Hẳn đang ở Ấp thành? Úc Phi Tuyết hơi chút thất thần, dưới chân gậy nên một tiếng động nhỏ.

“Kẻ nào?” - giọng Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng từ dưới phòng truyền đến.

Úc Phi Tuyết giật mình, hồng rồi, bị phát hiện rồi! Lúc này bị Lãnh Dịch Hạo bắt được, sẽ không có cách nào cứu Mã Thiên Ba. Úc Phi Tuyết phi thân đào tẩu, nhưng vẫn chậm một bước, Lãnh Dịch Hạo và Cảnh Thu đã đuổi theo ra đại lao.

Cảnh Thu lấy một mũi tên, vèo một tiếng, một tia sáng lóe lên, mũi tên lạnh lẽo bắn thẳng đến sau lưng Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết nghe thấy tiếng gió, né người bắt được mũi tên, quay người lại, ánh mắt của nàng và Lãnh Dịch Hạo chạm nhau. Trong lòng Úc Phi Tuyết bỗng nhiên chấn động, Lãnh Dịch Hạo muốn phi thân tiến lên, Úc Phi Tuyết dưới tình thế cấp bách đành ném tên lại. Lãnh Dịch Hạo nghiêng người tránh đi, tay nắm chặt mũi tên. Trong đôi mắt lạnh buốt ánh lên một tia sắc bén. Hình dáng ấy rất quen thuộc, nhất là ánh mắt của nàng!

Lúc Cảnh Thu chuẩn bị bắn mũi tên thứ hai, Lãnh Dịch Hạo bắt lấy mũi tên.

“Vương gia?” Cảnh Thu khó hiểu nhìn Lãnh Dịch Hạo.

“Không cần đuổi.”

“Không đuổi nữa?” Cảnh Thu càng thêm khó hiểu.

“Nàng sẽ còn đến nữa.” Nếu như mục đích của nàng là cứu Mã Thiên Ba, như vậy nàng nhất định sẽ lại đến.

107. Hôm Nay Chỉ Ngủ Thôi.

Hôm nay chỉ ngủ thôi.

Lãnh Dịch Hạo đẩy cửa phòng Úc Phi Tuyết, trong phòng là một màn không gian u ám... Trên giường, thân ảnh yếu điệu giống như đang ngủ say. Khuôn mặt Úc Phi Tuyết nhỏ nhắn dưới ánh trăng có vẻ vô cùng điềm tĩnh. Lãnh Dịch Hạo đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng. Úc Phi Tuyết mở mắt ra: “Lãnh Dịch Hạo? Người tới đây làm gì?”

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo tao nhã cong nhẹ: “Ngủ.”

“Hả?” Úc Phi Tuyết còn chưa kịp phản ứng, Lãnh Dịch Hạo đã xoay người lên giường, một cánh tay kéo Úc Phi Tuyết ôm nàng vào lòng.

“Người không tới gặp Ngọc Diệp sao? Không sợ nàng lại gặp chuyện không may sao?” Úc Phi Tuyết lạnh lùng hầm hừ.

“Không muốn ta ở cùng nàng sao?” Lãnh Dịch Hạo xoay người nhìn thẳng vào Úc Phi Tuyết, đôi mắt thâm thúy mà âm trầm, nhìn không ra tâm tình.

“Không muốn!” Úc Phi Tuyết đẩy Lãnh Dịch Hạo, hơi chột dạ xoay người sang ch khác. Ánh mắt tên biến thái này quá sâu, thật đáng sợ. Đúng là ứng nghiệm câu nói: có tật giật mình sao?

“Không cho phép không muốn.” Lãnh Dịch Hạo xoay người Úc Phi Tuyết để nàng nhìn hẳn.

“Người... người muốn làm gì? Ta cho người biết, không cho phép người chạm vào ta!” Nhìn ánh mắt thâm thúy của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết chột dạ thay đổi chủ đề.

Lời nàng nói cũng không phải là giả, cả người nàng đúng là đang vô cùng đau nhức! Cái tên biến thái này tình lực không phải bình thường! Ngủ một ngày trời vẫn chưa khôi phục lại!

“Được, hôm nay chỉ ngủ thôi.” Lãnh Dịch Hạo vừa nói xong, một tay ôm lấy Úc Phi Tuyết vào trong ngực, nhắm mắt lại ngủ.

Thật sự chỉ đơn giản như vậy?

Úc Phi Tuyết nhếch lên đầu nhìn qua Lãnh Dịch Hạo, khuôn mặt tuần mỹ của Lãnh Dịch Hạo giờ phút này có vẻ vô cùng yên tĩnh. Hắn thật sự ngủ.

“Này, người làm sao vậy?” Úc Phi Tuyết chọc chọc ngực của hắn, phản ứng của hắn có vẻ kỳ quái.

“Mệt mỏi.” Lãnh Dịch Hạo không có mở mắt ra, chỉ chậm rãi nói: “Hôm nay trong phủ có một thích khách, ta nghi ngờ là đồng đảng của Mã Thiên Ba nên chuẩn bị sáng sớm mai áp giải Mã Thiên Ba về kinh, để tránh đêm dài lắm mộng.”

“Lên kinh? Tại sao phải lên kinh? Không phải người quản lý chuyện này là người sao?” Nghiêm trọng như vậy sao?

“Chuyện của Biên Ấp đúng là quản lý, nhưng Mã Thiên Ba cùng Thần Vực có quan hệ, sự tình không đơn giản nữa. Mấy năm nay Thần Vực chiêu binh mãi mã, chỉ sợ chí không nhỏ, cho nên phụ hoàng từng nói qua, nếu như bắt được Mã Thiên Ba, lập tức áp giải lên kinh, người muốn đích thân tra hỏi.”

“À.” Xem ra cứu Mã Thiên Ba, chỉ còn tối mai thôi.

Lãnh Dịch Hạo im lặng một lát: “Có muốn biết là ai đã hạ độc nàng?” Ai?” Úc Phi Tuyết rất muốn biết, là ai dám to gan hành động trên đầu Thái Tuế Gia, dám hạ độc nàng!

<> “Cụ thể là ai vẫn chưa thể xác định, nhưng ả chính là một người trong bảy vị Hồng Diệp phu nhân.” Giọng nói của Lãnh Dịch Hạo hình như rất mệt mỏi.

<> “Bảy vị phu nhân? Các nàng không phải là bị đuổi đi rồi sao?” Úc Phi Tuyết có chút nghi hoặc, nhưng lập tức lại bình tĩnh đại ngộ, “Ta hiểu rồi, trong vương phủ vẫn còn có người của các nàng, vì thế có người muốn báo thù cho các nàng!”

<> Lãnh Dịch Hạo mở mắt ra, nhìn Úc Phi Tuyết, đặt nụ hôn lên trán của nàng: “Thông minh, ngủ đi.”

<> Úc Phi Tuyết làm sao có thể ngủ được, là ai hạ độc, nàng cũng rất muốn biết. Nhưng nếu để cho Lãnh Dịch Hạo tìm được người này, Lãnh Dịch Hạo nhất định sẽ biết, nàng đã đến đại lao. Đến lúc đó nhất định Lãnh Dịch Hạo sẽ nghi ngờ nàng!

<> Làm sao bây giờ?

<> “Đúng rồi, chuyện bây giờ còn chưa điều tra rõ ràng, vì thế ta cho các nàng tạm thời ở tại Tây viện, sau khi sự việc rõ ràng, đuổi các nàng đi cũng không muộn. Nha đầu, không phải nàng đang ghen đấy chứ?” Lãnh Dịch Hạo mở mắt ra, mắt ánh lên vẻ xấu xa, Úc Phi Tuyết lúc này mới an tâm. Đúng vậy, Lãnh Dịch Hạo như vậy mới là bình thường!

<> “Ai ghen chứ, đáng ghét!” Úc Phi Tuyết đẩy Lãnh Dịch Hạo một cái, xoay người ngủ.

<> Ánh trăng sáng sữa, lưng Úc Phi Tuyết dán trong ngực Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo ôm gọn eo Úc Phi Tuyết. Nhìn thân mật vô cùng, nhưng hai người lại không thể ngủ.

<> Sáng hôm sau, Lãnh Dịch Hạo rời đi, nhưng trong Kỳ Lân Các lại có một vị khách không mời mà đến. Hồng Diệp phu nhân.

<> “Người tới làm gì?” Úc Phi Tuyết lộ rõ vẻ không thích.

<> “Muội tới làm một giao dịch với Vương phi tỷ tỷ.” Hồng Diệp phu nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh>“Giao dịch? Ta và người có giao dịch gì đáng nói sao?” Úc Phi Tuyết hậm hực.

<> “Có. Người hạ độc tỷ là muội. Biết rõ tỷ định thả Mã Thiên Ba cũng là muội.”

<> “Người...” Úc Phi Tuyết đột nhiên bật dậy, “Kẻ hèn hạ vô sỉ kia chính là người!”

<> “Đúng vậy, Vương phi tỷ tỷ, muội xin lỗi tỷ, muội nguyện ý chịu tội với tỷ. Hơn nữa muội thề từ nay về sau sẽ không làm mấy việc như vậy nữa, muội biết rõ, với khả năng của Vương gia, nếu như hấn muốn điều tra thì sớm muộn sẽ tra được tội của muội. Cho nên muội tới tìm tỷ, cùng tỷ làm một giao dịch. Lần này, tỷ nhất định phải cứu muội.” Hồng Điệp phu nhân hình như rất tự tin, không hề giống người đang cầu xin.

<> “Ta cứu người? Người nghĩ thật hay! Dựa vào cái gì?” Úc Phi Tuyết liếc nàng một cái.

<> “Muội biết người cứu Mã Thiên Ba là tỷ. Vương gia hận nhất là có người phản bội hấn. Đã từng có một tướng quân đi theo Vương gia mười năm, có thể là vì hấn nhất thời hồ đồ, làm việc có lỗi với Vương gia, Vương gia liền tự tay biết rõ. Nếu để cho Vương gia biết rõ, tỷ phản bội hấn, tỷ đoán hấn sẽ như thế nào?” Trong lời nói của Hồng Điệp phu nhân không thiếu sự uy hiếp.

<> “Người đang uy hiếp ta?”

<> “Phải nói, hai người chúng ta, thật ra bây giờ là cùng hội cùng thuyền, bởi vì hai chúng ta đều phản bội Vương gia. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, tỷ có thể suy nghĩ. Chúng ta là cùng chết, hay là cùng sống.” Hồng Điệp phu nhân để lại một câu, thi lễ với Úc Phi Tuyết rồi đi ra ngoài.

<> Vừa đi ra khỏi Kỳ Lâm Các, thái độ của Hồng Điệp phu nhân lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

<> “Vương gia.” Hai tay Hồng Điệp run rẩy, nàng không ngờ, Vương gia căn bản không cần điều tra mà trực tiếp tới tìm nàng.

<> “Sao?” Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo xuyên thấu Hồng Điệp, nhìn về phía Kỳ Lâm Các.

<> “Lời Vương gia phân phó, thiếp thân đã nói tất cả. ượng gia, xin ngài tha cho nô tì.” Hồng Điệp phu nhân nơm nớp lo sợ nhìn Lãnh Dịch Hạo, không biết bước tiếp theo Lãnh Dịch Hạo sẽ làm như thế nào.

<> Lãnh Dịch Hạo lại không nói gì nhưng khóe môi cong lên lạnh lùng, lại có chút lo lắng.

<> Nha đầu, đừng là nàng. Ta không hy vọng là nàng!

108. Nha Đầu Rõ Ràng Biết Là Hấn Mà Vẫn Dám Hạ Độc Thủ!

Nha đầu rõ ràng biết là hấn mà vẫn dám hạ độc thủ!

Úc Phi Tuyết do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định đi cứu Mã Thiên Ba.

Thứ nhất, Mã Thiên Ba đối xử với nàng cũng không tệ lắm, lại vì nàng mà bị bắt, nàng không thể thiếu suy nghĩ như vậy được.

Thứ hai, nếu quả thật Mã Thiên Ba và tiểu sư phụ có quan hệ, nàng càng không thể mặc kệ ngồi nhìn, mặc dù nàng cũng biết, Thần Vực là một tổ chức thần bí, trong mắt triều đình là một tai họa lớn, nhưng nàng tin tưởng tiểu sư phụ, một niềm tin không cần lý do.

Thứ ba, nàng phải đi ngay lập tức.

Vì vậy, sau khi chuẩn bị đầy đủ, nương nhờ màn đêm, Úc Phi Tuyết lại một lần nữa xâm nhập vào đại lao.

Nàng đốt hương khiến những người trong ngục ngủ gục, cẩn thận tiến vào, xác định xung quanh không có nguy hiểm, mới bước vào đại lao.

Lần này, cứu người rất thuận lợi.

“Đừng có trợn trừng lên với ta, không phải ta bán đứng người.” Úc Phi Tuyết dùng một kiếm chém đứt khóa sắt trên cổ tay Mã Thiên Ba.

Mã Thiên Ba vuốt vuốt cái tay đau mỏi: “Ta tin tiên sư.”

Nói một cách khác, hấn không tin nàng. Nhưng nàng có được sự tin tưởng của tiên sư, cho nên tạm thời tin tưởng nàng vậy.

Úc Phi Tuyết không còn hơi sức để phí lời với hấn, hai người trực tiếp phi thân ra khỏi nhà lao, nào ngờ bên ngoài nhà lao đèn đuốc sáng trưng, thì ra gần đ sớm đã mai phục cung thủ.

Không xong rồi! Úc Phi Tuyết nhìn trận thế xung quanh, lập tức cảm thấy không ổn. Trước khi đến nàng cũng đã tìm hiểu mọi nơi rồi, phải không có ai mới đứng chứ, tại sao có thể có cung thủ được nhỉ?

“Đi mau!” Úc Phi Tuyết biết, hôm nay Mã Thiên Ba không đi thì sẽ không còn cơ hội.

Úc Phi Tuyết vung trường kiếm lên, mở đường cho Mã Thiên Ba. Mã Thiên Ba do dự một chút, phi thân lên mái nhà. Lãnh Dịch Hạo muốn giết hắn, nhưng hắn sẽ không cam lòng giết nương tử của mình, Úc Phi Tuyết cùng lắm sẽ bị hoài nghi thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nào ngờ Mã Thiên Ba chân vừa mới chạm vào mái ngói lập tức tên bay như mưa đồng loạt hướng về phía Mã Thiên Ba. Quả nhiên là thiên la địa võng!

Mã Thiên Ba đang cố hết sức đối phó, đột nhiên trên không lại xuất hiện một người áo đen, dáng người yếu đuối, Mã Thiên Ba vừa thấy, lập tức mừng rỡ hét lớn một tiếng: “Tiên cô!”

Tiên cô vừa xuất hiện, đồng nghĩa với việc hắn được cứu trợ.

Trường tiên trong tay hắc y nữ tử nhảy múa, tên dài bốn phía bay tới lập tức xoạt xoạt bị gạt ra.

“Đi mau!” Hắc y nữ tử hô lên một tiếng.

Mã Thiên Ba không nói nhiều, nghe lời phi thân trốn vào màn đêm.

Lãnh Dịch Hạo vẫn đứng bên dưới xem cuộc chiến, hắn chăm chú nhìn Úc Phi Tuyết mặc đồ dạ hành, ánh mắt lạnh lùng đầy nguy hiểm. Nha đầu, thân thể của nàng lẽ nào ta lại không rõ hay sao? Đừng nói là nàng mặc y phục dạ hành, cho dù nàng hóa thành tro ta cũng nhận ra nàng!

Đúng lúc này, trên nóc nhà xuất hiện một người áo đen khác, cũng là ngoài dự liệu Lãnh Dịch Hạo.

Nha đầu còn có đồng bọn!

Nhìn thấy Mã Thiên Ba muốn chạy trốn, Cảnh Thu phi thân lên lại bị hắc y nữ tử trên nóc nhà chặn lại. Lãnh Dịch Hạo phi thân đi, tự mình đuổi theo Mã Thiên Ba, Úc Phi Tuyết lập tức theo sát phía sau, phi thân ngăn trước người Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo xuất một chiêu đến, hắn nhẹ tay chỉ ra một phần nội lực.

Úc Phi Tuyết làm sao biết được trò mèo của nàng đã sớm bị Lãnh Dịch Hạo nhìn thấu, một lòng chỉ muốn cứu Mã Thiên Ba, dù nhìn thấy người đến là Lãnh Dịch Hạo nhưng lúc ra chiêu nàng lại xuất tám phần nội lực.

Lúc hai chiêu chạm nhau, Lãnh Dịch Hạo lập tức bị đẩy lui về phía sau, phun ra một ngụm máu nóng. Nha đầu rõ ràng biết rất là hắn mà vẫn dám hạ độc thủ!

Ánh mắt lạnh lẽo càng thêm u ám, Úc Phi Tuyết lại càng thêm hoảng sợ, Lãnh Dịch Hạo bị thương, lại bị nàng đả thương! Nàng rất muốn tiến lên xem hắn bị thương như thế nào, nhưng binh sĩ mai phục xung quanh đã vọt lên, cung thủ chuẩn bị sẵn sàng, tên cũng đã lên, sẵn sàng bắn.

“Đi!” Hắc y nữ tử giữ chặt Úc Phi Tuyết, dưới ánh mắt u ám của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết cắn răng, cùng hắc y nữ tử phi thân trốn vào trong đêm tối.

“Bắn tên!”

“Không được bắn!” Giọng nói và ánh mắt của Lãnh Dịch Hạo thật lạnh.

“Mau trở về đi, Lãnh Dịch Hạo đã phát hiện ra cô rồi, hãy cẩn thận.” Hắc y nữ tử quay đầu lại nói.

“Làm sao cô biết?” Không phải xui xẻo như vậy chứ!

“Nếu không, cô cho rằng cô có thể đơn giản tránh được thiên la địa võng của Lãnh Dịch Hạo bố trí sao?” Hắc y nữ tử hình như hiểu rất rõ Lãnh Dịch Hạo.

Úc Phi Tuyết lập tức nghĩ đến chiêu lúc này. Võ công Lãnh Dịch Hạo cao hơn nàng, không thể khinh địch như vậy được, hắn chắc chắn có thể đánh bại nàng. Hắn hạ thủ lưu tình, nhưng nàng lại đả thương hắn!

Nghĩ tới đây, Úc Phi Tuyết đột nhiên muốn quay lại.

“Nhớ kỹ, dù xảy ra chuyện gì, cố sống qua ba ngày này.” Hắc y nữ tử dường như dự đoán được chuyện sắp xảy ra.

“Cô là Hoàng Diệp phu nhân.” Úc Phi Tuyết rất cục hiểu rõ vì sao giọng nói của nàng ta nghe rất quen.

“Mau trở về đi.” Hắc y nữ tử không phủ nhận cũng không thừa nhận, phi thân về phía tây.

Úc Phi Tuyết biết, Lãnh Dịch Hạo nhất định giận điên lên rồi!

“Đi đâu vậy?” Lúc Úc Phi Tuyết trở về phòng, Lãnh Dịch Hạo đã ở trong phòng chờ lâu.

“A Hạo — người xem ta mang cái gì về cho người này?” Úc Phi Tuyết trên đường trở về hái hoa tươi kết thành một vòng hoa, nịnh nọt đưa đến trước mặt Lãnh Dịch Hạo.

“Ta dùng hoa tươi kết cho người một vòng hoa, có đẹp không?” Úc Phi Tuyết chủ động đem vòng hoa đặt trên đầu Lãnh Dịch Hạo.

“Tuấn nam mỹ hoa, đẹp!” Úc Phi Tuyết vẫn thưởng thức, cười tủm tỉm nhìn Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo bất động, lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết: “Loại hoa đại này, chỉ có trên sườn núi ở phía sau, đúng lúc tên thích khách kia, cũng đi về phía sau núi.”

“Hả? Thích khách gì? Một quá! A Hạo, chúng ta đi ngủ đi!” Úc Phi Tuyết nắm cổ Lãnh Dịch Hạo hướng đến bên giường.

Đừng nóng, đừng nóng, người ta đã chủ động dỗ dành người rồi, đừng có nhỏ mọn như vậy! Lãnh Dịch Hạo trở tay kéo Úc Phi Tuyết đến trước ngực, ánh mắt sẫm soi nhìn Úc Phi Tuyết: “Tại sao lại muốn cứu Mã Thiên Ba?”

“Ai? Ai tên Mã Thiên Ba?” Nói dối quá rồi! Đúng là có tật

Lãnh Dịch Hạo nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh xắn trước mặt:

“Cho nên nói, tất cả mọi việc ở trên sườn núi đều do các người thông đồng.”

109. Biết Rõ Là Mỹ Nhân Kế, Nhưng Không Thể Nào Kháng Cự Được

Biết rõ là mỹ nhân kế, nhưng không thể nào kháng cự được

Lãnh dịch hạo nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn khuôn mặt xinh xắn trước mặt: “Nói vậy, lúc ở trên sườn núi, tất cả đều là do các người cùng nhau diễn kịch.”

Được lắm! Úc Phi Tuyết, lần này nàng chết chắc rồi!

“Hả? Cái gì thật cái gì giả, sườn núi gì? Không biết người nói cái gì cả, mệt mỏi quá...” Úc Phi Tuyết tiếp tục giả ngu, giả vờ ngáp rồi nhào ra giường.

Lãnh Dịch Hạo nắm cổ tay nàng ngăn lại: “Ta đã từng nói với nàng, Mã Thiên Ba là tội phạm quan trọng của triều đình, nàng cứu hắn, nếu định tội chắc chắn sẽ bị xử trảm!”

Đừng có nghiêm trọng như thế chứ!

“Tướng công ——” Úc Phi Tuyết cười nịnh nọt, cánh tay trắng trẻo quấn quanh cổ Lãnh Dịch Hạo, cái đầu nhỏ khê cọ cọ trước ngực hắn - “Người ta mệt quá rồi, chúng ta đi ngủ đi! Có được không?”

Tiểu nha đầu này lần đầu tiên chủ động quyến rũ không khỏi khiến Lãnh Dịch Hạo nhớ đến lần nàng chủ động đem hôn đó, cơ thể không nghe lời liền bắt đầu có phản ứng.

Chết tiệt thật! Biết rõ là mỹ nhân kế, nhưng không thể nào chống cự được.

Lãnh Dịch Hạo then quá hóa giận, một tay đè chặt Úc Phi Tuyết trên giường, nghiêm phạt mưu kế của nàng.

” quá đi mất!” Úc Phi Tuyết kháng nghị.

Đáng tiếc kháng nghị vô hiệu.

“Nương tử không phải nàng nói một sao? Chúng ta đi ngủ nha!” Lãnh Dịch Hạo cúi đầu hôn Úc Phi Tuyết.

Nụ hôn mang theo sự trừng phạt đương nhiên sẽ không thoải mái, Úc Phi Tuyết cũng cảm nhận được rõ ràng Lãnh Dịch Hạo đang tức giận.

Nàng thừa nhận, lần này đúng thật là nàng đã làm Lãnh Dịch Hạo nổi điên, nhưng nàng không còn có lựa chọn nào khác. Nếu không có cách chối cãi, vậy cũng đành gánh chịu hậu quả thôi. Song Úc Phi Tuyết cũng không vì thế mà thiếu đi sự láu lỉnh, lập tức từ khách biến thành chủ, bắt chước thật sống động.

Nàng dùng hết sức lực đem đầu lưỡi Lãnh Dịch Hạo đẩy ra ngoài, lại bắt chước đem lưỡi mình tiến vào thâm nhập trong miệng hắn. Bắt chước Lãnh Dịch Hạo, đầu lưỡi linh hoạt lướt nhanh trên môi hắn. Lãnh Dịch Hạo không kìm được gầm nhẹ một tiếng.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng thông báo: “Vương gia, không hay rồi, Ngọc Diệp phu nhân bị trúng độc!”

Cơ thể Lãnh Dịch Hạo cứng đờ. Trúng độc?! Có người dám ở trong vương phủ của hắn ra tay hạ độc Ngọc Diệp sao!

Lãnh Dịch Hạo xoay người đứng lên, đi nhanh ra cửa.

Úc Phi Tuyết thở hổn hển chống đỡ thân thể, nhìn bóng lưng Lãnh Dịch Hạo, lần đầu tiên nàng nghĩ Ngọc Diệp này bệnh thật đúng lúc! Thế nhưng vì sao trong lòng lại vẫn cảm chua xót.

Quên đi! Mặc kệ hắn! Ngủ thôi!

Lần này, nàng nằm xuống giường là ngủ luôn, thực sự quá mệt mỏi!

Vậy mà trong lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên có một bàn tay to nắm lấy Úc Phi Tuyết.

Chuyện gì xảy ra vậy? Động đất à? Mộng d

Nàng mở đôi mắt còn đang nhập nhèm ra đã thấy Lãnh Dịch Hạo nhìn mình với vẻ mặt lạnh lẽo. Lại làm sao nữa vậy?

“Làm sao vậy? Sáng rồi à?” Úc Phi Tuyết dụi mắt, không phải là hắn đi chăm sóc cho Ngọc Hồ Diệp kia sao?

“Buổi sáng hôm nay nàng có đi qua phòng bếp không?” Lãnh Dịch Hạo hỏi một câu khiến Úc Phi Tuyết hơi do dự một chút, nàng có đi qua không nhỉ? Ý thức từ từ quay lại, Úc Phi Tuyết gật đầu, phải, có đi qua.

“Đến đó làm gì?” - giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

Nhìn khuôn mặt Lãnh Dịch Hạo không hề có một chút ấm áp, Úc Phi Tuyết rốt cục cũng hiểu, hắn nghi ngờ nàng.

“Ta đi lấy thuốc của mình về. Người cho là mua thuốc không tốn tiền sao? Dù sao nàng ta cũng không dùng nên ta đã lấy về, làm sao vậy?” Úc phi tuyết mặc kệ cánh tay Lãnh Dịch Hạo đang nắm lấy mình, nàng muốn làm rõ mọi chuyện.

Nam nhân này thật đáng ghê tởm, dám nghi ngờ nàng! Nếu như nàng muốn hạ độc, còn phải đợi cho tới hôm nay sao?!

“Chỉ là lấy thuốc thôi sao?”

“Lãnh Dịch Hạo, người đùa đủ chưa! Mỗi lần xảy ra việc gì người đều nghi ngờ ta, người thấy ta rất giống người xấu đúng không?” Úc Phi Tuyết lấy tay chọc vào ngực Lãnh Dịch Hạo, hùng hổ nói.

Lãnh Dịch Hạo cầm bàn tay nhỏ bé của nàng: “Ngủ bộ độc của nàng đâu?”

Thì ra là thế! Úc Phi Tuyết hừ lạnh một tiếng, đi tới trước gương trang điểm, vỗ vỗ vào cái hòm thuốc nhỏ: “Mở to hai mắt, nhìn cho rõ nhé!”

Bóp một tiếng, nàng mở hòm thuốc, bên trong có đủ các loại thuốc, chỉ thiếu mỗi ngũ bộ độc. Sao có thể như vậy! Lần này đến phiên Úc Phi Tuyết kinh ngạc.

“Là ta nhìn nhầm hay là do nàng không cẩn thận làm rớt mất?” Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng, nhìn chăm vào Úc Phi Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên như vậy, nếu như không phải có người tận mắt nhìn thấy nàng hạ độc, hẳn nhất định sẽ không tin tưởng!

“Ta không biết. Cho dù có làm mất cũng không liên quan đến ta!” Úc Phi Tuyết rầm một tiếng đóng nắp hộp thuốc.

“Nếu như ta muốn hạ độc nàng ấy, sẽ để các người dễ dàng phát hiện sao? Lại dùng chính thuốc độc của mình sao? Sẽ ngu ngốc như vậy đứng ở đây cho người tóm lấy ta sao?” Úc Phi Tuyết liếc nhìn Lãnh Dịch Hạo, dường như ngũ bộ độc này vẫn còn ở nơi này lúc Lãnh Dịch Khánh đến, nàng từng lấy ra, sau đó đặt ở trong hộp không hề động đến. Nếu có người động tay động chân, cũng chỉ có một khả năng, Hồng Điệp phu nhân!

Buổi tối hôm đó, xuân dược và ngũ bộ độc được nàng để cùng một chỗ. Hồng Điệp có thể dùng xuân dược của nàng, cũng có thể động đến ngũ bộ độc. Đáng tiếc nói miệng không bằng chứng, nữ nhân kia sẽ không chịu thừa nhận.

Lãnh Dịch Hạo híp tà mâu, khoe môi hiện lên nụ cười lạnh lùng: “Nàng nói xem, ta có nên tin tưởng nàng không?”

“Thích tin thì tin! Ta đã nói rồi, chuyện này không liên quan đến ta!”

“Cảnh Thu, tìm người đến canh chừng nàng, từ giờ trở đi, một bước cũng không cho phép nàng ra khỏi cửa phòng này.” Lãnh Dịch Hạo nói xong, xoay người bỏ đi.

“Lãnh Dịch Hạo! Người dám nhốt ta sao!” Úc Phi Tuyết xông ra cửa, nhưng trước mặt nàng là một cánh cửa đóng rầm lại.

” Lãnh Dịch Hạo chết tiệt! Vì sao người luôn luôn không tin ta!” Úc Phi Tuyết tức giận đá một cước vào cửa, đáng tiếc lại làm đau chính chân mình.

Không ngờ, lần giam lỏng này lại là ngày, trọn vẹn một ngày, ngoài có người đến đưa cơm thì không ai có ai đến nữa.

Cho đến buổi tối, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Cửa bị mở ra, Úc Phi Tuyết ở tong phòng buồn chán suốt cả một ngày đứng dậy nhìn, người tới lại là Ngọc Điệp.

”Người tới đây làm gì?”

Ngọc Điệp đưa tay đóng cửa lại, cười khanh khách tiến lên: “Người đoán thử xem.”

110. Bớt Thân Mật Trước Mặt Ta Thôi!

Bớt thân mật trước mặt ta thôi!

“Không phải người bị trúng độc sao?” Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn Ngọc Điệp, không biết nữ nhân này lại giở trò quỷ gì!

“Đúng vậy, nhưng mà đã giải được rồi, Vương gia không nói cho người biết sao?” Ngọc Điệp kéo khăn che mặt xuống, khuôn mặt dữ tợn trước đây giờ trở nên trắng mịn xinh đẹp, so với hình vẽ trên bức tranh thật giống nhau.

“Người...” Úc Phi Tuyết vô cùng kinh ngạc nhìn nàng.

“Bởi vì ta ở hiền gặp lành, tuy rằng người hạ kịch độc, thế nhưng cũng bởi vậy mà ta có cơ hội lấy lại được dung nhan như cũ, cho nên ta đến cảm tạ Vương phi.” Ngọc Diệp cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng không gì sánh được, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Trong đầu Úc Phi Tuyết một trận nổ vang: “Bấy vị phu nhân thế nào?”

Ngọc Diệp tiếp tục cười gian trá: “Người đoán thử xem!”

Rõ ràng dung nhan như hoa, thế nhưng trong mắt Úc Phi Tuyết lại mường tượng ra một người đàn ông. Ngọc Diệp này nhất định có vấn đề, đáng tiếc Lãnh Dịch Hạo lại một lòng tin tưởng ả.

Không biết Hoàng Diệp phu nhân thế nào rồi, nghĩ tới đây, tức giận trong lòng Úc Phi Tuyết càng tăng thêm vài phần: “Đừng nói là người giết các nàng rồi, nếu là như vậy ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Ngọc Diệp lớn tiếng mỉa mai: “Chà chà, không nghĩ tới Vương phi lại rộng lượng như thế, quan hệ với bọn họ lại tốt như vậy, ta thật đúng là xem thường người!”

“Cút!” Úc Phi Tuyết lời vô ích với loại người như thế.

“Người không muốn biết vì sao ta tới chỗ này ư?” Ngọc Diệp cười khanh khách ngồi xuống, một chút cũng không bị sự lạnh lùng của Úc Phi Tuyết ảnh hưởng.

Úc Phi Tuyết đề phòng nhìn ả, nữ nhân bộ dạng cao chót tét gà, gian trá.

“Ta là đến cho người xem vật này.” Ngọc Diệp chậm rãi từ trong lòng lấy ra tờ giấy, nhẹ nhàng mở ra, chữ viết quen thuộc liền hiện lên trước mắt.

Là thư của tiểu sư phụ!

Úc Phi Tuyết ngạc nhiên, thư của tiểu sư phụ lại bị nữ nhân này lấy được!

“Hay cho câu tự mình bảo trọng! Không biết từ giờ đến lúc các người bỏ trốn còn có mấy ngày đây?” Đôi mắt đẹp của Ngọc Diệp đột nhiên trở nên âm lãnh không gì sánh được.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn Ngọc Diệp.

“Người yên tâm, ta chỉ là muốn cùng người đánh cược một phen, nếu như ta thắng, ta giao phong thư này cho Vương gia, để cho chàng xử trí, nếu như người thắng, ta trả lại cho người. Coi như chưa từng có chuyện gì. Thế nào?” Ngọc Diệp cười tủm tỉm nhìn Úc Phi Tuyết, dung nhan tràn đầy vẻ nhu hòa.

“Người tốt như vậy sao?” Úc Phi Tuyết một chút cũng không tin.

“Người không tin? Nếu như ta muốn giao cho Vương gia, đã sớm giao rồi. Không phải sao? Vương gia hận nhất là có người phản bội hắn, thế nhưng người liên tiếp phản bội hai lần. Nếu như ta muốn hại người, trực tiếp đem thư giao cho Vương gia, người nhất định phải chết! Việc gì phải lãng phí sức lực đánh đố với người?” Ngọc Diệp nói tựa hồ rất có đạo lý.

“Dù sao người cũng đã vì ta giải cổ độc, đối với ta có ơn, tuy rằng ta không thích người, thế nhưng vì người đã cứu ta, ta cho người một cơ hội, để chính người đánh cược, coi như là người cứu mạng ta. Nhưng nếu như người thua, cũng đừng trách ta trở mặt vô tình.” Ngọc Diệp vẫn giữ dáng vẻ tươi cười ôn nhu giống như hoa xu

Úc Phi Tuyết không hiểu, một khuôn mặt mềm mại như vậy sao lại có thể ở trên người một nữ nhân tâm như rắn rết kia! Nhất định là ông trời sai lầm rồi!

“Người đối với ta có tình cảm sao? Đừng nhiều lời! Nói đi, đánh cược như thế nào!” Úc Phi Tuyết lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Diệp.

“Rất đơn giản! Người xem cái này.” Ngọc Diệp lấy từ trong lòng ra một vật, Úc Phi Tuyết nhất thời trờm to mắt, là một tiểu thanh xà! Nữ nhân này đem rắn để vào trong ngực! Thực sự rất to gan!

Tiểu thanh xà ngẩng cao đầu, nhẹ nhàng phun tín tử, một đôi mắt huyết hồng như hai viên hồng ngọc nho nhỏ. Vừa nhìn đã biết đây là loại kịch độc.

Úc Phi Tuyết lui về phía sau một chút, Ngọc Diệp này thực sự không đơn giản!

“Người xem, ta cho người một cơ hội, nếu như trước khi ta đếm tới ba, người có thể bắt được con rắn này, người liền thắng. Nhưng người phải cẩn thận, con rắn này tuy rằng rất nghe lời ta, thế nhưng nó lại sợ người lạ. Nếu như bị nó cắn phải, ta cũng không chịu trách nhiệm! Đến lúc đó, xem như người thua!” Ngọc Diệp giọng nói nhẹ như mây.

Ngọc Diệp nói xong đem con rắn nhỏ thả lên trên mặt bàn. Trong nháy mắt con rắn nhỏ hướng đến bên cạnh bàn, xẹt một chút, trượt xuống khỏi mặt bàn thành hình chữ S duyên dáng, hướng góc giường bò đến. Khóe môi Úc Phi Tuyết nở nụ cười nhạt, có thể này mà cũng muốn đến làm khó nàng!

“Một...” Ngọc Diệp đã bắt đầu đếm. Thanh âm kiều mị không gì sánh được.

Úc Phi Tuyết phi thân hướng về phía hộp thuốc, trong đó có thuốc bột chuyên dùng để khắc chế rắn, bắt luận là loại rắn gì, chỉ cần đựng tới thuốc bột đó sẽ toàn thân bủn rủn, mất đi sức chiến đấu.

Thuốc bột màu hồng nhạt rơi chuẩn xác, bao trùm khắp người con rắn nhỏ khiến nó nhất thời toàn thân bủn rủn, nhúc nhích không được.

”Hai..

Úc Phi Tuyết phi thân, túm con rắn nhỏ đưa đến trước mặt Ngọc Diệp.

Đúng lúc này, Ngọc Diệp kêu lên một tiếng kêu sợ hãi, thân thể đột nhiên ngã xuống phía dưới.

“Tiểu Diệp!” Vừa đúng lúc thân ảnh Lãnh Dịch Hạo xuất hiện, đón lấy thân thể Ngọc Diệp mềm mại. Ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Úc Phi Tuyết đang cầm con rắn nhỏ trên tay. May là hắn vừa nghe nói Ngọc Diệp tìm đến Úc Phi Tuyết lập tức đuổi tới, bằng không hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

“Úc Phi Tuyết! Nàng đem rắn dọa nàng ấy!” Cơn giận cũ của Lãnh Dịch Hạo còn chưa tiêu tan, lại thêm cơn giận mới kéo đến.

“Ta dọa nàng ấy! Con rắn này là của nàng ấy nha!”

Lãnh Dịch Hạo ôm chặt Ngọc Diệp, cổ sức day day huyết nhân trung của nàng, Ngọc Diệp hít một hơi thật dài, chậm rãi tỉnh lại.

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết: “Ta biết nàng từ trước đến nay miệng lưỡi trơn tru. Thế nhưng cái này không thể nói dối là xong chuyện. Ngọc Diệp từ nhỏ thấy chuột đã rất sợ, nói chi là rắn! Nàng cho rằng nàng ấy là nàng sao?”

“Lãnh Dịch Hạo! Người nói vậy là có ý gì?” Úc Phi Tuyết một tay cầm con rắn nhỏ quăng ra ngoài.

“Ngọc Diệp là người ngoại tộc, tại nơi của nàng đem rắn thờ thành thần, chỉ có những người tội ác tày trời mới phải đi đến trước mặt thần rắn sám hối. Vì vậy, lần sau nếu nàng muốn nói dối hãy đi tìm hiểu trước đã.” Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nói xong, cúi đầu nhìn Ngọc Diệp trong lòng đang sợ đến lạnh run.

“Nàng không sao chứ?” giọng nói dịu dàng cùng với những cử chỉ nhẹ nhàng, chỉ có lúc trên giường mới thể hiện ra đối với nàng.

Úc Phi Tuyết đột nhiên thấy trong lòng lạnh lẽo.

>

111. Con Thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang

Con thỏ không ăn cỏ gần hang

Nhìn Lãnh Dịch Hạo đối với nữ nhân khác dịu dàng như vậy, Úc Phi Tuyết đột nhiên thấy trong lòng lạnh lẽo.

Bây giờ, nữ nhân này có đúng là Ngọc Diệp hay không đã không còn quan trọng nữa. Quan trọng là vào lúc này Úc Phi Tuyết chợt nhận ra, thứ nàng muốn, Lãnh Dịch Hạo không thể cho nàng được.

Nếu như nói trước đây là do nàng ngây thơ, mới biết được cái gì gọi là tình yêu, thì lúc này đây, khi nhìn Lãnh Dịch Hạo cúi đầu dịu dàng nhìn Ngọc Diệp, nàng đột nhiên nhận ra.

Thứ nàng muốn, là duy nhất... Mà nàng không phải người duy nhất của Lãnh Dịch Hạo.

Ngọc Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, tại một góc khuất Lãnh Dịch Hạo không nhìn thấy được, ả ta nường mày nhìn Úc Phi Tuyết đầy vẻ đắc ý. Ý tứ của ả rất rõ ràng, đã nhìn rõ chưa? Người Lãnh Dịch Hạo quan tâm nhất, luôn luôn là ả.

Lần này, Úc Phi Tuyết đột nhiên không tức giận nữa.

Nữ nhân này, chỉ muốn đến xem dáng vẻ tức giận của nàng, nếu như nàng nổi giận, đúng là rất ngu ngốc rồi.

Đôi mắt trong suốt của Úc Phi Tuyết sáng lên, nàng chậm rãi bước tới bên cạnh bàn ngồi xuống, ung dung rót một chén nước, khẽ nhấp một ngụm: “Lãnh Dịch Hạo, không phải ngươi tự nhận là rất thông minh sao? Ta lại thấy ngươi rất ngu ngốc!”

Lãnh Dịch Hạo nheo mắt, ánh mắt nghiêm nghị đầy nguy hiểm liếc qua. Nữ nhân này lại muốn giở trò gì?!

“Ngươi mới biết Úc Phi Tuyết ta sao? Nếu như ta muốn hại nàng ta, sao có thể lần nào cũng đều ngốc nghếch giết gà trước cửa, làm bẩn nơi ở của chính mình?”

So sánh rất thú vị khiến Cảnh Thu đứng một bên không nhịn cười được. Lãnh Dịch Hạo không nói được gì, sắc mặt lạnh băng, tà mầu híp lại, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn không ra

Mặt Ngọc Diệp đột nhiên lộ vẻ âm hiểm, chỉ là trong nháy mắt, liền khôi phục lại vẻ nhu nhược vô tội như trước: “Vương phi, người đang nói cái gì? Thiếp nghe không hiểu.”

“Nghe không hiểu thì ngươi câm miệng lại cho ta! Bản vương phi nói chuyện với Vương gia, lúc nào đến phiên ngươi tới xen mồm!” Úc Phi Tuyết lạnh lùng quát một tiếng, ba lần bốn lượt bị ả giở trò hại, nếu như nàng không đánh trả, nàng sẽ không phải là Úc Phi Tuyết!

Lúc này, sắc mặt Lãnh Dịch Hạo trở nên tái nhợt xấu xí, nàng cũng làm như không thấy. Dù gì Lãnh Dịch Hạo cũng không để ý đến cảm giác của nàng, nàng việc gì phải để ý sắc mặt Lãnh Dịch Hạo! Nàng ra dáng Vương phi kiêu ngạo, bắt đầu dạy người.

“Ngươi là người Vương gia từng yêu thích, cũng có địa vị, nhưng ngươi chỉ là một thị thiếp nho nhỏ, theo quy củ, ngươi còn phải hướng bản vương phi hành lễ châm trà, nhưng ta miễn cho ngươi. Đỡ phải đến lúc đó ngươi bị vạ chân đau lưng, lại bảo do lỗi của bản vương phi ta. Nếu như ngươi nghe không hiểu, câm miệng của ngươi lại cho ta.”

Úc Phi Tuyết nói xong, lại nhìn đến Lãnh Dịch Hạo này giờ không nói được một lời: “Thông minh, cơ trí như Thuận Vương gia, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Mỗi một lần đều đúng lúc nàng ấy đến tìm ta là xảy ra chuyện. Thỏ còn không ăn cỏ gần hang, Úc Phi Tuyết ta lại bốn lần đều ngay tại cửa hại người, điều này không phải đưa tóc cho người túm sao? Nếu như ta thực sự muốn hại nàng ấy, ta có thể bảo đảm sẽ không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội phát hiện, lại càng không đưa tóc cho người túm!”

“Còn nữa, thủ đoạn của Úc Phi Tuyết ta ngươi đã từng thử qua. Ta sao có thể dùng thủ đoạn nhỏ như thế! Nếu như ta thật muốn đem răn dọa nàng ấy, ta sẽ không dùng một con, mà dùng cả bầy! Hơn nữa cũng sẽ không ở chỗ này, mà là đặt trong chăn, trong quần áo hoặc trong tóc của nàng ta!”

“Nhưng mà hiện giờ ta nói gì ngươi cũng sẽ không tin, chờ lúc ngươi rảnh rồi tin tưởng lời ta nói, ta có thể nói cho ngươi cái gì vừa xảy ra, nhưng hiện tại ta không muốn lãng phí nước bọt.”

“Ta nói nhiều như vậy, chuyện ngươi không thích nghe, ta cũng không xen vào. Bây giờ, không cần biết ngươi có hiểu những gì ta nói hay không, hãy mang nữ nhân của ngươi lập tức ra khỏi cửa ta!”

Úc Phi Tuyết nói xong, phất tay áo xoay người, mặc kệ đôi “Gian phu dâm phụ”!

Trong gian phòng, lặng lẽ tịch mịch, Lãnh Dịch Hạo nheo đôi mắt cuốn hút mê người nhưng lạnh lẽo lại, hần vẫn không nói được gì.

“Vương gia, Vương phi, hai người đừng cãi nhau, để Tiểu Điệp nói một lời, có được không? Tiểu Điệp chỉ nói một câu, một câu thôi.” Trong bầu không khí trầm mặc, thanh âm Ngọc Điệp dịu dàng vang lên.

“Vương gia, chàng thật sự hiểu lầm Vương phi rồi. Vương phi cũng không biết Tiểu Điệp sợ rắn, cho nên mới cầm thứ này chơi. Thế nhưng nàng cũng không muốn làm ta sợ. Thật đấy.”

“Nếu như Ngọc Điệp không đến tìm Vương phi, Vương gia sẽ không hiểu lầm Vương phi, Vương phi cũng sẽ không tức giận, đều là lỗi của Ngọc Điệp, thật đó! Hai người đừng tức giận, Ngọc Điệp sẽ ở Đào Hoa uyển, không bao giờ ... đi ra ngoài nữa, không bao giờ ... tìm đến Vương phi nữa. Hai người đừng tức giận, có được không?”

Đúng là một nữ nhân nham hiểm! Luôn luôn lấy lùi làm tiến!

“Vương gia, chúng ta quay về Đào Hoa uyển, Tiểu Điệp hứa sẽ nghe lời Vương gia nói, có được không?” Ngọc Điệp lắc lắc Lãnh Dịch Hạo.

Con người Lãnh Dịch Hạo đầy vẻ bình tĩnh một cách kỳ lạ, hần chậm rãi đẩy Ngọc Điệp ra, từng bước một đi về phía Úc Phi Tuyết.

Từ phía sau truyền đến luồng khí lạnh buốt khiến Úc Phi Tuyết không tự chủ được xoay người lại.

Khuôn mặt tuyệt thế của Lãnh Dịch Hạo mang theo nét lạnh lùng, từng bước một tiến tới gần, Úc Phi Tuyết không thể không lui về phía sau một bước, cho đến khi sau lưng chạm vào bức tường lạnh như băng.

“Rầm” một tiếng, nắm đấm Lãnh Dịch Hạo rơi ngay trên mặt tường dọa Úc Phi Tuyết giật mình.

“Nàng đang khảo nghiệm ta, hay muốn khiêu khích ta?” Thanh âm trầm thấp của trong ánh mắt hiện lên vài phần lợi hại, “Chuyện ngày hôm nay, nàng phải cho ta một lời giải thích. Có điều không phải bây giờ. Nha đầu, cho dù nàng gây chuyện thế nào, ta cũng không quản nàng, thế nhưng có hai việc, nàng không nên làm. Thứ nhất, nàng không nên phản bội ta. Thứ hai, nàng không nên thương tổn Tiểu Điệp. Từ lúc nàng phản bội ta, để cho Mã Thiên Ba chạy thoát, ta còn có thể tin tưởng nàng sao?”

Úc Phi Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng một trận bẽ tắc, hô hấp gian nan. Tim giống như đang bị vật gì cật thành từng mảnh nhỏ. Hần không tin nàng, cho dù nàng nói rõ ràng như vậy, hần vẫn không tin nàng.

Trong mắt nóng lên, có vật gì theo viền mắt chảy xuống.

Lãnh Dịch Hạo liếc nhìn nàng một cái, xoay người ôm Ngọc Điệp rời đi.

Đêm tĩnh mịch, trong thư phòng, Lãnh Dịch Hạo suốt đêm không ngủ.

“Vương gia, nên nghỉ một chút.” Cảnh Thu ở bên cạnh lại một lần nữa nhắc nhở.

“Cảnh Thu...” Lãnh Dịch Hạo muốn nói lại thôi.

“Vương gia!” Cảnh Thu chăm chú lắng nghe, lại có nhiệm vụ mới rồi.

“Còn nhớ rõ quê nhà của Ngọc Điệp không?”

“Nhớ, thưa Vương gia. Lúc Ngọc Điệp được Vương gia cứu tại chiến trường, nàng ấy nói mình là người ở Đồ Long Sơn cách Ấp thành ba dặm.” Cảnh Thu kính cẩn đáp lại.

“Đi Đồ Long Sơn một chuyến, đến nơi Ngọc Điệp nói, điều tra cẩn thận một chút. Bất luận chi tiết gì cũng không được bỏ sót, từng chuyện của nàng ấy từ nhỏ đến lớn, ta đều muốn biết rõ.”

112. Gậy Ông Đập Lưng Ông

Gậy ông đập lưng ông

Ngọc Diệp giống như mọi khi, đi dạo trong Đào Hoa Uyển rồi trở lại tiểu trúc lâu. Một lát sau, Lãnh Dịch Hạo lại đến đó.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Lãnh Dịch Hạo có vẻ bận rộn nhiều việc, nhưng mỗi ngày hẳn đều dành thời gian đến thăm ả. Hơn nữa thấy Lãnh Dịch Hạo và Úc Phi Tuyết càng ngày càng bất hòa, tâm tình Ngọc Diệp cũng càng ngày càng tốt.

Chỉ dựa vào cái con tiểu nha đầu ấy mà cũng muốn đấu với ả sao!

Theo thói quen, Ngọc Diệp thường nằm trên giường, nhưng khi cơ thể vừa chạm vào mặt giường, ả liền cảm giác có gì đó không ổn. Sao hôm nay trên giường có gì đó động đậy!

Ngọc Diệp giật mình, đang định đứng dậy thì lại cảm giác có cái gì đó trơn trơn quần lên cổ.

“Đừng nhúc nhích, loại rắn này rất hiếm đó, người chỉ cần động nhẹ là nó liền cắn người, nó có thể làm người ta chết vì độc trong vòng ba bước.” Trên xà nhà truyền tới một giọng nói rất thần nhiên.

Úc Phi Tuyết đang ngồi gác chân trên đó, vừa ăn điểm tâm vừa xem trò vui.

Ngọc Diệp nhanh chóng cảm nhận được, không chỉ ở trên cổ, mà còn trên người, trên cổ tay, trên cổ chân, trên đùi, thậm chí dưới nách đều là đám rắn lớn nhỏ trườn qua lượn lại.

Trong lúc Ngọc Diệp hoảng hốt, hai miếng bánh ngọt chuẩn xác bay đến điểm vào huyết đạo ả, Ngọc Diệp nhất thời cảm thấy thân thể cứng đờ, một giây sau, Úc Phi Tuyết phi thân xuống, với tốc độ cực nhanh điểm các đại huyết toàn thân Ngọc Diệp. Ngọc Diệp chỉ có thể trừng trừng nhìn Úc Phi Tuyết mà không thể nào nhúc nhích được.

“Không phải người bị nhốt lại rồi sao?” Ngọc Diệp mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Úc Phi Tuyết.

“Người cho là Lãnh Dịch Hạo quản được ta sao?” Úc Phi Tuyết nở nụ cười xem thường.

“Người...”

“Nghe nói người thờ phụng loài rắn. Thật ra ta có nghe nói qua, người thờ phụng Thần Rắn đều tin rằng những người phạm phải tội ác tày trời sẽ bị Thần Rắn nghiêm phạt, không biết người có bị trừng phạt không nhỉ?” Úc Phi Tuyết nâng mi nhìn về mặt tái nhợt của Ngọc Diệp, nàng có thể đánh cuộc, dáng vẻ này của ả ta không phải vì sợ mà là vì tức giận. Nói cách khác, việc ả ta thờ phụng Thần Rắn cũng là giả. Chỉ ít nàng cũng không tin là thật.

“Người muốn gì? Nếu như người làm hại ta, Vương gia sẽ không tha cho người đâu. Người không nhận ra sao? Người Vương gia tin tưởng là ta, người hẳn yêu cũng là ta!” Ngọc Diệp trợn mắt trả lời Úc Phi Tuyết.

”Ta biết, vậy thì sao? Việc này không liên quan đến Lãnh Dịch Hạo, ta đến đây, chỉ có hai mục đích, thứ nhất, dùng gây ông đập lưng ông. Ta đã từng nói rồi, nếu như là ta ra tay, người sẽ không có cơ hội kêu người đến cứu mạng đâu. Ta thấy lần nào người diễn kịch cũng vất vả như vậy nên ta muốn tự mình làm mẫu cho người xem để người biết, lần sau muốn hãm hại nên ra tay mạnh một chút, đừng có lần nào cũng dùng trò trẻ con ấy, không kịch tính chút nào! Thứ hai, ta đến đây lấy lại thứ thuộc về ta. Người biết ta muốn cái gì, hoặc người chủ động đưa cho ta, hay để ta tự tìm đây?”

Úc Phi Tuyết vừa nhìn đủ loại rắn đang lăn lộn trên người Ngọc Diệp, vừa cười tủm tỉm tiếp tục ăn điểm tâm.

Nữ nhân chết tiệt này! Vốn nàng cũng không muốn dùng cách này đối phó với Ngọc Diệp, nhưng khi nàng sang bên Tây viện thì ở đó hoàn toàn hoang vắng tĩnh lặng, không có ai ở đó. Bấy phu nhân cũng không thấy đâu, chỉ sợ hiện tại đã lành ít dữ nhiều!

Nữ nhân này thật hung ác! Đối với loại người hung ác, tất nhiên phải dùng biện pháp hung ác!

“Hả! Người không muốn nói sao? Không sao ta sẽ từ từ đi tìm.” Trước khi Ngọc Diệp mở miệng, Úc Phi Tuyết đã cướp lời, nàng bắt đầu chậm rãi xoay người rảo khắp tiểu trúc lâu tìm thư tiểu sư phụ gửi ỉnh.

“Người đừng nói cho ta biết vội, để ta tự tìm xem, nếu như ta tìm đúng chỗ, người chớp mắt mấy cái, nếu như sai, người đảo mắt vòng vòng, thế nào?” Úc Phi Tuyết cố ý kéo dài thời gian, đồng hồ, tây nhìn. Dù

sao Lãnh Dịch Hạo cũng mới đi ra ngoài, sẽ không trở về ngay, tôn chỉ của nàng là; đã không chơi thì thôi, đã chơi phải chơi cho thích!

Ngọc Diệp cố gắng chịu đựng cảm giác trơn trơn gớm ghiếc trên người, cố gắng giải huyết đạo, nhưng đáng tiếc lại thất bại

“Người đừng phí sức, phương pháp điểm huyết này là do mình ta nghiên cứu ra, không ai có thể phá giải.” Úc Phi Tuyết ngịch ngợm nhìn Ngọc Diệp nhíu mày, người hãy chậm rãi hưởng thụ đi nhé.

“Ôi! Sao nhanh như vậy đã tìm được rồi?” Úc Phi Tuyết cầm thư của tiểu sư phụ, trước mặt Ngọc Diệp ra vẻ hốt hoảng “Ôi, rõ thật là, sao người lại giấu ở cái chỗ tệ như vậy, tìm được dễ quá, đúng là không thú vị gì cả.”

Đúng lúc này, hai người nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền đến, Lãnh Dịch Hạo sao nhanh như vậy đã quay về rồi?

Úc Phi Tuyết nhanh chóng điểm mấy huyết đạo trên người Ngọc Diệp, Ngọc Diệp liền nhắm mắt lại giộng như đang ngủ say.

Nàng đem thuốc bột để vào trong cái rương gỗ nơi góc tường, lủ rần trên giường nhanh chóng bò hết vào trong đó. Trong nháy mắt tất cả trở lại như cũ, Úc Phi Tuyết tung người vọt lên xà nhà.

Lãnh Dịch Hạo đẩy cửa bước vào, chậm rãi đi tới bên giường Ngọc Diệp. Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo phức tạp nhìn gương mặt quen thuộc đang ngủ say trên giường, nữ nhân này từng chiếm trọn trái tim hắn, cũng là nữ nhân hắn tin tưởng nhất, hắn có nên nghi ngờ nàng ta không?

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong tim hắn không còn dành riêng cho nàng. Cũng không biết từ lúc nào, niềm tin hắn dành cho nàng bắt đầu dao động, hắn biết, đều do sự xuất hiện của tiểu nha đầu kia.

Một nha đầu tinh quái, làm rối loạn cuộc sống của hắn!

“Ngọc Diệp...” Lãnh Dịch Hạo vươn tay, từ từ xoa nên khuôn mặt của nàng. Trong lòng có một cảm giác rất khó tả.

Hắn có nên nghi ngờ nàng không? Nữ nhân này đã hai lần suýt chết vì hắn. Nhưng những gì Úc Phi Tuyết nói không phải là không có lý, tiểu nha đầu kia rất thích chinh phục người, nhưng thủ đoạn inh hơn nhiều. Hắn đã từng thử qua rồi mà.

Toàn bộ mọi chuyện, là do tiểu nha đầu cố ý hay là chính Ngọc Diệp cố ý?

Thà hắn tin là Úc Phi Tuyết cố ý, nếu như những gì Úc Phi Tuyết nói là sự thật, nếu như tất cả là do Ngọc Diệp cố ý sắp xếp, vậy người vẫn luôn ở bên hắn, có được toàn bộ niềm tin của hắn, sẽ thật đáng sợ.

Không, không, Ngọc Diệp không phải là người có dã tâm.

Lãnh Dịch Hạo chậm rãi cúi đầu, tới gần khuôn mặt của nàng, cảm giác được hô hấp của nàng, nhưng rồi hắn lại dừng lại trên đôi môi của nàng. Giờ phút này trong đầu hắn lại nghĩ tới tiểu nha đầu kia. Nhớ đến đôi môi của tiểu nha đầu, hương vị của tiểu nha đầu.

Nhưng động tác đơn giản này ở trong mắt Úc Phi Tuyết lại là hắn đang hôn Ngọc Diệp. Úc Phi Tuyết không khỏi khổ sở quay đầu.

Đôi môi hắn, từng hôn nàng, nhưng bây giờ lại đang hôn nữ nhân khác!

113. Lãnh Dịch Hạo Là Của Người

Lãnh Dịch Hạo là của người

Lãnh Dịch Hạo lẳng lẳng nhìn Ngọc Diệp đang ngủ say, ngồi im suy nghĩ trong chốc lát rồi chậm rãi đứng dậy, đắp chăn lại cho Ngọc Diệp, xoay người đi ra ngoài..

Trong lòng Úc Phi Tuyết tràn đầy nỗi cô đơn.

Vừa rồi, lúc Lãnh Dịch Hạo nhìn Ngọc Diệp, lúc vuốt ve nàng ta, thậm chí khi hôn cũng cực kỳ dịu dàng. Kỳ thực, nàng không cần phải phí thời gian ở lại trong vương phủ, đây đưa cùng với hai người kia! Trong lòng Lãnh Dịch Hạo vẫn chỉ có Ngọc Diệp. Nàng chỉ là người thừa.

Úc Phi Tuyết phi thân, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Ngọc Diệp, đưa tay giải mấy huyệt đạo cho Ngọc Diệp, tuy rằng thân thể ả còn chưa thể cử động nhưng đã có thể nói chuyện.

“Nghe đây, ta không có hứng thú chơi với ngươi. Ngươi biết được bí mật của ta, ta phải đề phòng ngươi, viên thuốc này là thuốc độc do ta bào chế.” Úc Phi Tuyết đem một viên thuốc nhét vào trong miệng Ngọc Diệp “Nếu như đến lúc đó ta có thể thuận lợi rời đi, ta sẽ cho ngươi thuốc giải. Nếu như ngươi muốn giở trò, ta có thể bảo đảm ngươi sẽ rất thống khổ! Chắc chắn ngươi rất hài lòng nếu ta rời đi. Lãnh Dịch Hạo... là của ngươi.”

Úc Phi Tuyết dứt lời, cô đơn xoay người bỏ đi.

Trong đôi mắt mỹ lệ của Ngọc Diệp hiện lên một tia u ám, muốn bỏ đi sao? Úc Phi Tuyết, ngươi đừng có mơ tưởng!

Trong lúc Úc Phi Tuyết đưa tay giải huyệt đạo chính cho Ngọc Diệp, ả liền lập tức vận công giải các huyệt đạo khác, ngay khi Úc Phi Tuyết mở cửa chuẩn bị rời đi. Trong căn phòng nhỏ nhỏ, hình bóng hai người chuyển động rất nhanh.

Võ công Ngọc Diệp thâm độc không gì sánh được, Úc Phi Tuyết mềm dẻo khéo léo, công phu hai người có vài nét giống nhau. Trong lòng Úc Phi Tuyết kinh sợ, từng chiêu thức của Ngọc Diệp đều cực kỳ lợi hại.

Rốt cục, Úc Phi Tuyết sơ sẩy bị Ngọc Diệp dùng đôi tay nhỏ bé chế ngự điểm yếu.

“Làm sao ngươi lại biết Phi Phượng Cửu Thiên?” Úc Phi Tuyết nhận ra chiêu thức Ngọc Diệp sử dụng chính là võ công độc môn của tiểu sư phụ, Phi Phượng Cửu Thiên.

“Lạ lắm hả? Vậy ngươi thử đoán xem.” Khóe môi Ngọc Diệp nhẹ nhàng nở nụ cười, tay khẽ động, thân thể Úc Phi Tuyết liền bay ra ngoài, nặng nề đập vào trên mặt tường. Ngọc Diệp khẽ động cổ tay, dải lụa đen trong tay trong nháy mắt bay ra ngoài, chuẩn xác quấn lấy cổ Úc Phi Tuyết.

“Không nghĩ ra sao? Ta nói rồi, ngươi vĩnh viễn không có số tốt như vậy đâu.” Ngọc Diệp từ trên cao nhìn xuống Úc Phi Tuyết.

Cổ Úc Phi Tuyết bị dải lụa quấn thật chặt, nàng cảm thấy hô hấp rất khó khăn nhưng khóe môi vẫn cong lên: “Đừng mong ép ta giao ra thuốc giải, ta không có. Muốn điều chế thuốc giải cũng cần phải có thời gian, nếu ngươi giết ta, ngươi chắc chắn sẽ chết!”

Muốn nhân lúc Úc Phi Tuyết nàng bất cẩn mà ra tay sao? Vậy mà chuyện sau đó cũng chưa chuẩn bị.

Ngọc Diệp lạnh lùng cười, trong đôi mắt đẹp như trăng rằm tỏa hơi lạnh ra xung quanh:

“Thuốc giải ư, ta không vội, ngươi sẽ chủ động đưa cho ta thôi. Về phần chết... Ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho ngươi dễ dàng chết như vậy sao? Ta muốn cho ngươi sống không bằng chết! So với chết còn thống khổ gấp ngàn lần! Gấp vạn lần!”

Trong nháy mắt dung nhan mỹ lệ của Ngọc Diệp trở nên dữ tợn.

“Oa, vậy sao? Ngươi hận ta nhiều vậy cơ à?” Úc Phi Tuyết nhú mày, ngón tay đưa ra phía sau người cấp tốc rút từ trong váy ra một cây dao nhỏ.

Thỏ khôn có ba hang, người tinh ranh như nàng lẽ nào chỉ có một?!

Ngọc Diệp nở nụ cười đắc thắng, chậm rãi nói: “Ngươi nói đi! Úc Phi Tuyết, ngày hôm nay là ngươi tự đến nạp mình. Ta có ngày hôm nay, tất cả đều là do ngươi ban tặng! Ta nói cho ngươi biết, ta chưa cho ngươi chết ta, còn muốn trước khi chết ngươi cảm nhận một chút nỗi thống khổ mà ta đã từng chịu đựng!”

“Không hiểu gì cả!” Chẳng qua chỉ là một tên Lãnh Dịch Hạo mà thôi, nàng cũng nói nàng phải đi rồi mà ả còn lải nhải cái gì vậy?

“Ta sẽ cho người biết ngay thôi!” Dải lụa đen trong tay Ngọc Diệp chột vung lên, một bình sứ nhỏ màu đen chuẩn xác rơi vào trong tay Ngọc Diệp.

“Người muốn làm cái gì?” Úc Phi Tuyết có một dự cảm không lành.

“Tiễn người một đoạn đường. Người yên tâm, thứ này sẽ không lấy mạng của người đâu, chỉ hủy đi khuôn mặt người thôi.” Ngọc Diệp cười phá lên nghe thật lạnh lùng, “Muốn biết ta đã phải chịu đựng thế nào không? Ta sẽ để cho người tự mình ném trải một chút nỗi thống khổ của ta!”

“Người vì Lãnh Dịch Hạo dẫn độc, đâu có liên quan gì tới ta!” Úc Phi Tuyết nắm chặt con dao, cảnh giác nhìn Ngọc Diệp.

“Nếu như không phải tại người, ta căn bản không cần chịu đựng nỗi thống khổ này!” Ngọc Diệp hung hăng trừng mắt nhìn Úc Phi Tuyết.

“Người bị bệnh tâm thần nặng quá!” Úc Phi Tuyết liếc Ngọc Diệp, thời gian qua nàng hoàn toàn không nhận ra căn bệnh này của ả!

“Người đoán xem, một lát nữa Vương gia có phát hiện ra người tới đây hay không?” Ngọc Diệp lắc lắc bình sứ trong tay, đột nhiên khoe môi lộ vẻ đắc ý, nắm thật chặt dải lụa trong tay, ả cầm bình sứ chậm rãi bước tới gần Úc Phi Tuyết.

Đúng lúc này, con dao trong tay Úc Phi Tuyết vung lên cắt đứt dải lụa, Úc Phi Tuyết tung mình bay lên xà trúc. Ngọc Diệp ánh mắt phát lạnh, phi thân đuổi theo.

Luận về võ công, Úc Phi Tuyết không phải đối thủ của Ngọc Diệp. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Úc Phi Tuyết phi thân ra khỏi tiểu lâu, Ngọc Diệp đuổi theo nhất quyết không buông tha.

Ngọc Diệp phi thân đá một cước vào giữa điểm chết của Úc Phi Tuyết, thân thể Úc Phi Tuyết không chịu được văng ra ngoài. Lúc nhìn thấy mình sẽ bị rơi xuống trên mặt đất, một cánh tay đã chuẩn xác ôm thân thể nhỏ bé của nàng vào lòng.

Cùng lúc ấy, một luồng khí ấm áp theo bàn tay to của hắn chảy vào trong cơ thể Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết nhất thời cảm giác toàn thân thật dễ chịu, thoải mái.

Úc Phi Tuyết nâng mắt nhìn, một khuôn mặt tuấn tú như bức tranh mang theo nụ cười hoàn mỹ đập vào mắt Úc Phi Tuyết, nàng mừng rỡ tròn mắt: “Tiểu sư phụ!”

114. Tiểu Sư Phụ, Chúng Ta Đi Thôi

Tiểu sư phụ, chúng ta đi thôi

“Tiểu sư phụ, không phải ngày mốt người mới đến sao?”

“Vì muốn gặp người sớm nên giải quyết mọi chuyện xong liền trở về.” Phong Vô Ngân vẫn tươi cười như trước, nụ cười không nhiễm một chút bụi trần.

Nhìn hình ảnh nhu tình như nước trước mặt, đôi mắt Ngọc Diệp càng thêm âm u, dải lụa đen trong tay bay lên cuốn lấy bình sứ nhỏ hướng khuôn mặt Úc Phi Tuyết bay đến. Phong Vô Ngân dễ dàng tránh được đòn đánh lén của Ngọc Diệp, bình sứ nhỏ rơi trên mặt đá phát ra một tiếng vang, tảng đá bị ăn mòn tạo thành một cái hang, ánh mắt Phong Vô Ngân phát lạnh: “Sư muội, người quá đáng lắm rồi!”

“Quá đáng?” Ngọc Diệp thu hồi dải lụa đen, trợn mắt nhìn Phong Vô Ngân “Huynh không hỏi nguyên do liền nói muội quá đáng. Phong Vô Ngân, sao huynh không hỏi xem đệ tử tốt của mình tới chỗ này làm gì?”

Ngọc Diệp lại vung dải lụa đen lên, chuẩn xác lòi rương gỗ từ trong trúc lâu ra ném trên mặt đất, trong lúc rương gỗ bị vỡ văng ra hơn mười con rắn bò tán loạn trên mặt đất.

“Thấy chưa? Đây là lễ vật của đệ tử huynh tặng muội. Muội chỉ đáp lễ mà thôi.”

Phong Vô Ngân nhàn nhạt nhìn thoáng qua bảy rắn đang bò tứ tán, trong mắt hiện lên sự bình tĩnh: “Tuy rằng ta không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta tin rằng nếu như không phải do muội trên chọc nàng ấy trước, nàng ấy sẽ không đối xử với muội như thế.”

“Tiểu sư phụ...” Úc Phi Tuyết cảm động nhìn Phong Vô Ngân, nàng nhiều lần bị Lãnh Dịch Hạo hiểu lầm thế nhưng Phong Vô Ngân lại tin tưởng nàng vô điều kiện, điều này thật đáng quý biết bao.

“Phong Vô Ngân!” Ngọc Diệp cuống nộ hét lên “Muội vì huynh mà tiếp cận Lãnh Dịch Hạo, vì muốn chiếm được lòng tin của hắn, muội cam chịu trở thành một kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, sống một cuộc sống không nhìn thấy ánh mặt trời, tự nguyện đem sinh mạng mình đặt trên lưỡi dao nhọn! Còn huynh thì sao? Từ trước đến giờ đã lần nào huynh để ý đến muội chưa? Cho đến bây giờ huynh vẫn chỉ tin tưởng nàng ta!”

“Ngay từ đầu ta đã không tán thành muội làm như vậy. Ta đã từng cảnh cáo muội, đây là một con đường cụt. Do muội cố ý đi con đường này, lại còn lên trốn xuống núi, đả thương sư phụ. Tất cả đều là do muội chọn, muội đừng đổ lỗi cho người khác. Hơn nữa, muội càng không nên làm tổn thương Tuyết Nhi, nàng ấy không biết gì hết, tất cả đều không liên quan đến nàng ấy.” Giọng nói của Phong Vô Ngân vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng xa xăm, chỉ khi cúi đầu nhìn Úc Phi Tuyết, ánh mắt ấy mới có chút ấm áp.

“Không liên quan đến nàng ấy? Thế nào là không liên quan đến nàng ấy?! Nếu như không phải bởi vì nàng, huynh sẽ đối xử với muội như vậy sao?” Ngọc Diệp nắm chặt hai tay “Huynh biết rõ muội vì huynh mới tiếp cận Lãnh Dịch Hạo, có thể bị Lãnh Dịch Hạo phát hiện bất cứ lúc nào, tính mệnh khó giữ được, còn huynh thì sao? Trong lòng của huynh chỉ có tiểu nha đầu kia! Nếu như lúc trước huynh đồng ý dẫn muội đi, muội đâu có biến thành một kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ như thế này?”

Thái độ của Phong Vô Ngân lúc nào cũng nhẹ nhàng như gió, dịu dàng như trăng, từ từ mở miệng nhưng không mang chút cảm xúc nào:

“Cho dù không có nàng ấy, ta cũng sẽ không dẫn muội đi. Nếu như muội còn muốn đi thì lúc nào cũng có thể được, với võ công của muội, Lãnh Dịch Hạo muốn giữ muội cũng không được. Muội là người Lãnh Dịch Hạo yêu, không liên quan đến người khác.”

“Không sai, muội là người Lãnh Dịch Hạo yêu. Ngoại trừ sư phụ, hắn là người đối xử tốt nhất với muội. Thế nhưng nàng ấy lại xuất hiện! Nàng ấy lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời muội, cướp đi tất cả mọi thứ của muội!” Ngọc Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Úc Phi Tuyết.

Giờ Úc Phi Tuyết mới biết được, thì ra mọi việc là như vậy. Người do tiểu sư phụ phái tới không chỉ có Hoàng Diệp phu nhân, mà còn có Ngọc Diệp, nhưng Ngọc Diệp thực sự là người Lãnh Dịch Hạo yêu.

Từ lúc được gả cho Lãnh Dịch Hạo, nàng cũng không muốn mà! Trong đầu Úc Phi Tuyết đang nhanh chóng biện hộ cho chính mình, Ngọc Diệp lại chuyển hướng chỉ trích sang nàng.

“Úc Phi Tuyết, vì sao lần nào người cũng muốn cướp đoạt của ta? Vì sao hết lần này đến lần khác lại cướp đi hạnh phúc của ta!” Cơn giận của Ngọc Diệp như nước thủy triều mãnh liệt ập đến.

“Ta không ...” Úc Phi Tuyết nói còn chưa dứt lời, Ngọc Diệp lại một lần nữa tung ra dải lụa đen mang theo sát khí nặng nề, Úc Phi Tuyết vô ý thức ôm chặt lấy Phong Vô Ngân, Phong Vô Ngân không tránh, vung tay lên trực tiếp đón được một chiêu giết người tàn ác của Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp cảm thấy trên dải lụa truyền đến một áp lực vô hình, truyền từ cổ tay ả trong cơ thể, mặc dù sẽ không tổn thương tâm mạch, nhưng cơ thể của ả không chịu được bay ra ngoài, rơi vào trong rừng hoa đào gần đ

Ả phun ra một ngụm máu tanh tràn đầy khóe miệng.

“Sư huynh, huynh thật nhẫn tâm!” Ánh mắt Ngọc Diệp tràn đầy đau thương cùng với khốn khổ khiến Úc Phi Tuyết cũng không đành lòng.

“Tiểu sư phụ, chúng ta đi thôi.” Nàng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này. Không muốn thấy Lãnh Dịch Hạo, cũng không muốn nhìn thấy Ngọc Diệp nữa.

“Được.” Phong Vô Ngân cúi đầu nhìn thoáng qua, ôm Úc Phi Tuyết vào trong ngực, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, ba người nghe được tiếng bước chân gấp gáp của một đám người đang kéo đến.

Lãnh Dịch Hạo trở về phòng không thấy Úc Phi Tuyết, lập tức nghĩ tới tiểu nha đầu rất có thể lại đến tìm Ngọc Diệp.

Bên môi Ngọc Diệp đột nhiên nở một nụ cười, Phong Vô Ngân, huynh không quan tâm đến muội, nhưng vẫn còn có người quan tâm đến muội.

Ngọc Diệp đột nhiên vươn tay, dồn công lực trong bàn tay hướng đầu vai của chính mình mà đánh tới, thân thể đơn bạc của ả lại một lần nữa nặng nề bay ra ngoài, như ả suy tính, ả được Lãnh Dịch Hạo chuẩn xác ôm vào trong lòng.

“Tiểu Diệp, nàng không sao chứ?”

“Vương gia, Tiểu Diệp... Tiểu Diệp không sao, là Tiểu Diệp vô dụng...” Ngọc Diệp vừa nói vừa rơi lệ đầy mặt, rúc vào trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

Nhưng trong lúc ả cúi đầu, ánh mắt khiêu khích lại liếc về phía Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết, không phải tất cả nam nhân trên đời đều đứng về phía người đầu, người vĩnh viễn không có cách nào tranh giành Lãnh Dịch Hạo với ta đâu.

Úc Phi Tuyết nhận được ánh mắt khiêu khích của Ngọc Diệp, không nói gì xoay người dựa đầu vào ngực Phong Vô Ngân, trong lòng bỗng thấy cô đơn.

Lãnh Dịch Hạo trấn an Ngọc Diệp xong, ngẩng đầu lên, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ thành băng.

Tiểu nha đầu lại ở trong lòng một nam nhân khác!

115. Một Bức Hư Thư Đổi Lấy Một Lọ Thuốc Giải.

Một bức hư thư đổi lấy một lọ thuốc giải.

Tiểu nha đầu lại ở trong lòng một nam nhân khác!.

Nam nhân này một thân bạch sam không nhiễm sắc bụi, vẻ mặt như tranh, nụ cười như gió thoảng, tay áo phấp phới mang dáng vẻ thần tiên thoát tục, chẳng qua trên trán hắn có một vết sẹo nhỏ màu trắng.

Điều quan trọng chính là, chỉ cần liếc mắt một cái, Lãnh Dịch Hạo có thể kết luận: võ công của nam nhân này không phải thường, tiểu nha đầu hình như rất thân quen với hắn!

“Vương gia, thiếp... thiếp sợ...” Thấy Lãnh Dịch Hạo dồn sự chú ý vào Úc Phi Tuyết, Ngọc Diệp dùng thanh âm nhu nhược run rẩy nói.

Ngọc Diệp dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo Lãnh Dịch Hạo, đôi mắt trong suốt như nước nhìn Lãnh Dịch Hạo, nước mắt tựa hồ muốn trào ra.

Phong Vô Ngân không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, rốt cục hắn đã hiểu rõ vì sao Úc Phi Tuyết lại đem một đồng răn đến hù dọa Ngọc Diệp rồi, Ngọc Diệp thay đổi rồi.

Lãnh Dịch Hạo cúi đầu nhìn qua Ngọc Diệp, trong đôi mắt lạnh lẽo nhanh chóng hiện lên vẻ u ám, rồi lại đột nhiên biến mất. Hắn dịu dàng nói: “Đừng sợ.” Sau đó đẩy Ngọc Diệp ra phía sau, tiến lên hai bước, lạnh lùng nhíu mày lại: “Nha đầu, lại đây!”

Ở phía sau Lãnh Dịch Hạo, đôi mắt Ngọc Diệp nhá lên một tia lo lắng.

không qua!” Úc Phi Tuyết cong môi lên đáp lại một câu, sau đó lùi vào trong lòng Phong Vô Ngân, cánh tay ôm chặt cổ Phong Vô Ngân như chiếc thuyền đã tìm được chỗ dựa vững chắc.

Phong Vô Ngân khước môi nở nụ cười, cúi đầu nhìn Úc Phi Tuyết, dịu dàng nói: “Tuyết Nhi, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Úc Phi Tuyết gật đầu.

Lãnh Dịch Hạo phi thân lên chặn đường Phong Vô Ngân.

“Các hạ muốn dẫn Vương phi của bản vương đi, cũng nên chào hỏi bản vương một chút chứ?” Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng nhìn Phong Vô Ngân, ngược lại hung hăng trừng mắt nhìn Úc Phi Tuyết, nha đầu, tốt nhất nàng lại đây cho ta, nếu không nàng sẽ phải tự gánh lấy hậu quả.

“Chỉ cần Tuyết Nhi nguyện ý, dù người không cho phép, ta cũng dẫn nàng đi.” Thanh âm Phong Vô Ngân nhẹ như gió lại ẩn chứa một sự chắc chắn kiên định.

Lãnh Dịch Hạo chưa nói xong, chỉ lặng lẽ nhìn Phong Vô Ngân trong chốc lát, bên môi hắn chậm rãi nở nụ cười: “Phong Vô Ngân, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi.”

“Thuận Vương gia, nghe danh đã lâu.” Phong Vô Ngân không hề sợ hãi.

“Không ngờ đường đường Vực Chủ Thần Vực đến Vương phủ của ta lại là vì muốn bắt cóc Vương phi của bản vương, trò đùa này hình như hơi quá?” Lãnh Dịch Hạo nheo mắt lại.

“Từ trước đến giờ ta chỉ làm chuyện mình muốn.”

Úc Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn sắc mặt Phong Vô Ngân tuần tú hoàn mỹ: “Tiểu sư phụ, người thật sự là Vực Chủ Thần Vực?”

“Đúng vậy.” Lúc Phong Vô Ngân cúi đầu, trong ánh mắt tràn đầy ảm áp.

“Nhưng trước giờ người chưa từng nói quá” . Ở chung với tiểu sư phụ lâu như vậy, Úc Phi Tuyết chỉ biết hắn rất bận rộn nhưng cũng không biết hắn bận rộn việc gì.

“Nếu như người muốn biết, s này ta sẽ nói tất cả mọi việc cho người.” Phong Vô Ngân thản nhiên cười.

Tiểu sư phụ? Lãnh Dịch Hạo đánh giá Úc Phi Tuyết, cái nha đầu này rốt cuộc có mấy người sư phụ?

Đúng lúc này, bên môi Ngọc Diệp máu tươi tràn ra, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn, ả té xuống.

“Ngọc Diệp phu nhân!” Đứng ở bên cạnh Ngọc Diệp, Cảnh Thu muốn đi cứu nhưng lại không dám, đành trơ mắt nhìn Ngọc Diệp ngã trên mặt đất.

Lãnh Dịch Hạo nhìn Úc Phi Tuyết, cuối cùng đứng dậy bay đến bên cạnh Ngọc Diệp: “Nàng sao rồi?”

“Vương gia...Thiếp....Thiếp...”

Úc Phi Tuyết đưa mắt nhìn qua Phong Vô Ngân, Phong Vô Ngân ăn ý buông tay, Úc Phi Tuyết nhảy xuống bước lại: “Lãnh Dịch Hạo, ta nói cho người biết. ả bị trúng độc rồi. Là ta hạ độc.”

Trong mắt Lãnh Dịch Hạo hiện lên một tia sắc nhọn.

“Đừng nhìn ta như vậy. Dù sao ả luôn miệng nói ta hạ độc hại ả, ta đây cũng tiện tay hạ độc cho ả xem. Ta biết người rất muốn cứu ả, giải được chỉ mình ta có, người muốn có giải được nhất định phải đáp ứng một điều kiện của ta, nếu không, ả sẽ chết rất bi thảm.” Úc Phi Tuyết hất đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ có một chút nghiêm nghị, ánh tà dương sau lưng nàng nhuộm đỏ cả một mảnh trời.

Lãnh Dịch Hạo chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt chứa một mảnh hàn băng: “Nàng muốn theo hắn đi như vậy sao?”

Úc Phi Tuyết không trả lời câu hỏi của Lãnh Dịch Hạo, mà nhìn lướt qua Ngọc Diệp: “Một bức thư đổi lấy một lọ thuốc giải.”

Mọi người trừng mắt nhìn Úc Phi Tuyết, tiếng hút không khí đồng loạt vang lên.

Cái gì? Hưu thư? Biết bao nhiêu phụ nữ muốn làm vương phi của Thuận Vương gia mà không được, nàng lại đòi hưu thư? Cảnh Thu quay lại nhìn phản ứng của Lãnh Dịch Hạo

Đúng lúc này, Ngọc Diệp lại một lần nữa nôn ra máu tươi, thân thể mềm mại ngã xuống mặt đất.

Ngất đi thật đúng lúc! Úc Phi Tuyết cười lạnh. Đáng tiếc cho Lãnh Dịch Hạo thông minh một đời, chỉ có ở trước mặt Ngọc Diệp mới có thể trở nên ngu ngốc như vậy. Trong lòng Úc Phi Tuyết càng thêm kiên quyết.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi có thể suy nghĩ, có điều ngươi suy nghĩ càng lâu, ả ta chịu thống khổ lại càng nhiều.”

Trong đôi mắt Lãnh Dịch Hạo hiện lên tia do dự cuối cùng, cuối cùng hắn cúi xuống, ánh mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Ngọc Diệp.

Thời gian giống như bị đóng băng, mọi người nín thở cùng đợi phản ứng của Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo rốt cục cũng từ từ đứng dậy, ánh mắt âm u khiến người ta không thấy rõ tâm tình, càng đoán không ra hắn đang suy nghĩ cái gì. Ánh mắt sắc nhọn nhìn chằm chằm vào Phi Tuyết, hắn mở miệng gần từng chữ: “Cầm giấy bút đến đây.”

Khuôn mặt Úc Phi Tuyết hơi biến sắc, cuối cùng hắn vẫn chọn Ngọc Diệp. Đây chính là kết quả mà nàng muốn, nhưng tại sao trong nháy mắt lòng của nàng lại đau giống như bị cắt ra từng khúc vậy.

Thân thể Úc Phi Tuyết lão đảo, không đứng vững. Một đôi cánh tay chắc chắn đặt trên vai nàng, Úc Phi Tuyết ngẩng đầu, đón nhận một ánh mắt ấm áp. Phong Vô Ngân nhìn Úc Phi Tuyết gật đầu, ánh mắt hắn có một loại sức mạnh có thể giúp nàng bình tĩnh, Úc Phi Tuyết mỉm cười đáp lại.

Lãnh Dịch Hạo ánh mắt lạnh buốt, vung bút trên tay, chỉ trong chốc lát, hưu thư đã được viết xong.

“Nha đầu, ta cam đoan, nàng sẽ hối hận vì quyết định của mình ngày hôm nay!” hai ngón tay Lãnh Dịch Hạo cầm hưu thư, ánh mắt lạnh lùng.

Úc Phi Tuyết tiến lên cầm bút, chỉ chốc lát nàng giơ tay lên: “Đây là phương thuốc cần dùng và cách điều chế thuốc giải.”

Hai tờ giấy bay chéo nhau trong không trung.

116. Cái Này Xem Như Thổ Lộ Chẳng?

Cái này xem như thổ lộ chẳng?

Đêm đã khuya, Lãnh Dịch Hạo vẫn đứng phía trước cửa sổ, trước mặt hắn hiện lên vẻ mặt dứt khoát của Úc Phi Tuyết lúc đi. Bàn tay to nắm lại thành quyền rồi đột nhiên đâm mạnh vào song cửa.

“Vương gia...” Cảnh Thu muốn nói rồi lại thôi.

“Nói.”

“Thuộc hạ... Thuộc hạ không hiểu tại sao người lại muốn hưu (bỏ) Vương phi. Thuộc hạ biết ngài không muốn bỏ Vương phi.” Nghĩ kỹ thì với năng lực của Vương gia, nếu hôm nay hắn muốn giữ Úc Phi Tuyết lại, vốn là chuyện hoàn toàn có thể làm được.

Lãnh Dịch Hạo khổ sở nhếch môi, ngay cả Cảnh Thu cũng phát hiện ra rồi, hắn thật sự không muốn. Nụ cười của tiểu nha đầu như ở trước mắt, hắn không muốn, nhưng hắn phải làm như vậy.

“Vương gia, nếu như ngài muốn đuổi theo đưa Vương phi quay về, thuộc hạ sẽ mang binh đến Tiểu Thương Sơn, dù cho có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng phải san bằng hang ổ của Phong Vô Ngân!” Cảnh Thu mặt đầy vẻ cương quyết nói.

Lãnh Dịch Hạo giơ tay lên, phe phẩy ngón tay: “Không vội.”

“Vương gia!” Hoàng đế không vội nhưng thái giám gấp ạ.

“Người vừa mới nói, người phái người đi điều tra thân phận Ngọc Diệp đã trở về bẩm báo, tất cả chi tiết hoàn toàn giống với lời Ngọc Diệp nói?” Lãnh Dịch Hạo đột nhiên chuyển đề tài.

Cảnh Thu buồn bực gật đầu: “Đúng vậy. Cùng lời Ngọc Diệp phu nhân nói hoàn toàn giống nhau, không có chút sơ hở.”

Lãnh Dịch Hạo bực môi câu dẫn một ý cười lạnh lùng, đầy vẻ thâm sâu.

“Vương gia hoài nghi Ngọc Diệp phu nhân?” Cảnh Thu không nhịn được hỏi.

Lãnh Dịch Hạo vốn không cho phép bất kỳ kẻ nào nói bậy nửa câu về Ngọc Diệp, nhưng bây giờ lại muốn chủ động đi điều tra nàng?

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo thâm thúy hướng phương xa, trong tà mâu một mảnh băng hàn rõ ràng. Hắn chưa bao giờ hoài nghi Ngọc Diệp, cũng không muốn hoài nghi Ngọc Diệp.

Người phụ nữ này đã dùng tính mạng của bản thân để chiếm trọn niềm tin của hắn. Hắn từng tin tưởng nàng vô điều kiện, trân trọng nàng, thậm chí còn coi người phụ nữ này chính là bạn đời của hắn. Hắn nguyện ý dùng hết thầy để bảo vệ người phụ nữ hai lần suýt chết vì chính mình, lại vừa vì hắn mà chịu đựng ba năm cô độc.

Nhưng tiểu nha đầu xuất hiện đã đánh vỡ tất cả kế hoạch của hắn, nàng thông tuệ, điêu ngoa, ngang ngạnh ... hình ảnh nàng từng chút từng chút ăn sâu vào trong lòng hắn. Thậm chí khiến hắn bắt đầu dao động.

Có lẽ là lúc tiểu nha đầu xuống đầm băng vì hắn, có lẽ là tại hắn ôm lấy thân thể nàng vô số đêm, có lẽ là lúc tiểu nha đầu phẫn nộ quát lên: “Lãnh Dịch Hạo, ta hiểu thấu ngươi rồi”, có lẽ là lúc ánh mắt nàng tràn đầy mất mát nói với hắn: “Lãnh Dịch Hạo, ngươi tin nàng chứ không tin ta”...

Tóm lại, hắn không thể không đối mặt với một thực tế, bình thường chuyện không có sơ hở có hai loại. Thứ nhất, tất cả những gì nàng nói đều là thật sự. Thứ hai, những gì nàng nói đã sớm được sắp xếp tỉ mỉ.

Chân tướng rốt cục là như thế nào?

Nếu như những gì Ngọc Diệp nói đều là thật sự, như vậy có nghĩa là tiểu nha đầu lừa gạt hắn. Tiểu nha đầu lại gạt người sao? Có thể lắm. Gạt người vốn là sở thích đùa giỡn của nàng mà, hắn từng ném qua rồi. Nhưng, tiểu nha đầu có thể đem lửa thiêu cả Thuận vương phủ rồi sau đó đứng một bên vỗ tay xem náo nhiệt, cũng sẽ không bắt nạt, lừa gạt một thiếu nữ nào đó.

Vì thế, Ngọc Diệp đang nói d

Nếu như những lời tiểu nha đầu nói là thật sự, như vậy pháo đài xây dựng trong lòng hắn nhiều năm qua sẽ sụp đổ mất. Vì vậy từ đầu đến cuối, đứng trên phương diện tình cảm mà nói, hắn tình nguyện lựa chọn tin tưởng Ngọc Diệp.

Nếu như Úc Phi Tuyết lừa hắn, cùng lắm chỉ là đôi vợ chồng trẻ ồn ào đấu khẩu, hắn có cách xử trí tiểu nha đầu không nghe lời kia.

Nếu như đúng là Ngọc Diệp lừa hắn, như vậy, mọi việc không còn đơn giản nữa rồi.

Vì sao nàng lại đến? Tại sao lại dùng tính mạng để đổi lấy niềm tin của hắn? Nàng ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy là vì mục đích gì?

“Vương gia?” Thấy Lãnh Dịch Hạo suy nghĩ sâu xa không đáp, Cảnh Thu càng thêm nghi ngờ.

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo tỏa ra khí lạnh: “Không, bản vương sao lại có thể nghi ngờ chính ân nhân cứu mạng của mình được, Cảnh Thu, ngày mai, bản vương đại hôn.”

“Cái gì?” Cảnh Thu nghĩ rằng mình đã nghe lầm. Sao lại nhảy sang đại hôn rồi?

“Truyền lệnh xuống, ba ngày sau, bản vương phong Ngọc Diệp làm Trắc phi. Đợi đến khi nàng sinh được con nối dòng cho bản vương thì liền lập làm chính phi.”

Cảnh Thu phát hiện sắc mặt Lãnh Dịch Hạo đầy vẻ lạnh lùng mà hắn chưa từng thấy, vì vậy không dám lẩm miệng, chỉ thông minh dạ một tiếng.

Nhìn vàng trắng cô độc trong đêm dài, Lãnh Dịch Hạo lần đầu tiên nhận ra, phòng không rất lớn, rất lạnh. Nhưng trong một mảnh u tĩnh, khoẻ môi Lãnh Dịch Hạo lại cong lên.

Tiểu nha đầu, sớm muộn gì nàng cũng phải trở về thôi.

Tiểu Thương Sơn, đỉnh núi Thanh Liên, tổng đàn của Thần Vực.

Đang lúc n trong núi rừng u tĩnh truyền ra tiếng hét đầy xấu hổ xen lẫn phần nộ của Úc Phi Tuyết: “Đồ biến thái! Hắn lại gạt ta!”

Lúc nàng cầm hươu thư, chỉ nhìn hai chữ “Hươu thư” trước mắt liền không có tâm tình nhìn đi xuống nữa, chỉ liếc mắt qua một cái liền xoay người đi.

Mà nay cẩn thận xem lại, Lãnh Dịch Hạo hươu nàng vì tội gian dâm! Nhưng việc làm nàng cảm tức nhất chính là thời gian Lãnh Dịch Hạo viết trên giấy.

Năm nay rõ ràng là năm Nhâm Tý, nhưng cái tên biến thái kia lại viết là năm Nhâm Ngọ, nói cách khác, nàng phải chờ ba mươi năm nữa hươu thư này mới có hiệu lực!

Úc Phi Tuyết phát điên mất rồi! Chắc chắn là Lãnh Dịch Hạo cố ý, chẳng trách lúc ấy hắn cười gian trá đến vậy! Không được, nàng phải xuống núi bắt hắn viết lại một bức hươu thư khác!

“Tuyệt Nhi!” Phong Vô Ngân giữ chặt vai Úc Phi Tuyết, ám áp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết đầy vẻ căm phẫn. “Thật ra hươu thư viết như thế nào cũng không quan trọng. Quan trọng là nàng có thể ở bên cạnh ta.”

Lời nói của Phong Vô Ngân nhẹ như gió khiến Úc Phi Tuyết đột nhiên có cảm giác như làn gió xuân đang mơn trớn mặt mình, nhẹ nhàng khoan khoái: “Tiểu sư phụ...”

Tiểu sư phụ đang thổ lộ với nàng sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết bỗng ửng hồng, đôi mắt như sao sáng lấp lánh.

117. Tuyệt Nhi, Nàng Đồng Ý Gả Cho Ta Chưa?

Tuyệt Nhi, nàng đồng ý gả cho ta chưa?

Phong Vô Ngân yên lặng nhìn Úc Phi Tuyết, mấy tháng không gặp, nàng trở nên thật xinh đẹp, gò má hồng hào, đôi môi đỏ mọng, mắt sáng như sao, cơ thể đẹp tựa trăng rằm. Lãnh Dịch Hạo chăm sóc nàng rất tốt, khiến nàng từ một cây đậu khô khan biến thành một đóa sen rạng ngời.

“Tuyệt Nhi, nàng đồng ý gả cho ta chưa?” Phong Vô Ngân đột nhiên mở miệng khiến Úc Phi Tuyết giật mình>“Hả... ?” Trả lời sao đây? Việc này quá bất ngờ khiến tim nàng không ngừng nhảy loạn.

<> “Nếu như nàng thật sự quan tâm đến bức hươu thư kia, ta sẽ thay nàng đi tìm Lãnh Dịch Hạo. Nàng cứ ở chân núi nghỉ ngơi thật tốt, đây là nơi ẩn nấp tốt nhất ở Tiểu Thương Sơn, phong cảnh rất đẹp, ngày mai ta sẽ cùng nàng đi dạo xung quanh, hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Phong Vô Ngân nở nụ cười mang theo sự ân cần, Úc Phi Tuyết thích nhất là ánh mắt của Phong Vô Ngân lúc nhìn nàng, ánh mắt này khiến nàng cảm thấy dường như mọi thứ trên thế giới đều không tồn tại, chỉ có mình nàng thôi. Cũng chỉ có lúc nhìn nàng, ánh mắt của hắn mới dịu dàng lưu luyến như thế.

<> “Tuyệt Nhi, nàng không phải vội vàng trả lời ta. Ta sẽ đợi đến lúc nàng đồng ý. Bây giờ, nàng hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

<> “Tiểu sư phụ...”. Úc Phi Tuyết thấy trong lòng ấm áp, tiểu sư phụ chưa bao giờ miễn cưỡng nàng, hẳn luôn cho nàng một không gian thoải mái, rồi đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng.

<> “Tuyết Nhi.”. Phong Vô Ngân nhẹ nhàng ôm Úc Phi Tuyết vào lòng. Mùi hương trên người hắn thanh tao lại nhẹ nhàng khoan khoái khiến Úc Phi Tuyết không kìm lòng được, hít sâu một hơi, cảm giác quen thuộc khiến nàng mềm lòng, rồi bỗng nhiên nàng mở mắt ra.

<> Lúc nàng ngủ thấy mùi hương này, nàng lại nghĩ tới Lãnh Dịch Hạo.

<> *

<> Úc Phi Tuyết trần trọc không ngủ được. Vừa nhắm mắt lại, trong đầu nàng lại hiện lên nụ cười gian trá của Lãnh Dịch Hạo, vất vả lắm mới ngủ thiếp đi, nàng lại cuộn tròn như một con mèo nhỏ, nằm trong núi khá lạnh, áo ngủ bằng gấm mặc dù rất mềm mại, nhưng một mình một giường cũng rất lạnh.

<> Trong lúc mơ màng, một bàn tay ấm áp đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái quen thuộc khiến Úc Phi Tuyết không nhận được khe khẽ nhắm mắt một tiếng, dựa sát vào bàn tay ấy.

<> Phong Vô Ngân ánh mắt dịu dàng, khó nén nổi tình cảm cúi đầu xuống, từ từ tới gần khuôn mặt của Úc Phi Tuyết. Hương thơm của riêng Úc Phi Tuyết đang tràn ngập quanh chóp mũi Phong Vô Ngân, đúng lúc này, Úc Phi Tuyết đang ngủ nhỏ bé kéo cổ Phong Vô Ngân, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “A Hạo...”

<> Nụ cười trên mặt Phong Vô Ngân nhất thời ngưng lại.

<> “Chủ nhân.” Ngoài cửa có một tiếng gọi trầm thấp, Phong Vô Ngân đặt bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết vào trong chăn, xoay người ra cửa.

<> “Chủ nhân, người của Lãnh Dịch Hạo đã lên vào Tiểu Thương Sơn, mấy chục cao thủ đã tập hợp ở dưới đỉnh Thanh Liên ba dặm.”

<> Phong Vô Ngân chậm rãi gạt đầu, hẳn biết Lãnh Dịch Hạo sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Hắn cố ý để Úc Phi Tuyết đi, sau đó bám theo, mục đích là để tìm được nơi ở của bọn họ. Tên Lãnh Dịch Hạo này, cho dù trong lòng hắn thật sự có Tuyết Nhi, chỉ sợ vị trí của Tuyết Nhi cũng có giới hạn, vì những thứ trong lòng hắn cũng quá nhiều.

<> Nếu như đã vậy thì đừng trách ta đây vô tình.

<> Phong Vô Ngân chậm rãi giơ tay lên: “Bày trận.”

<> “Dạ.”

<> Trong bóng đêm, vài thân ảnh bay xuống đỉnh Thanh Liên, một trận gió tanh mưa máu giờ mới bắt đầu.

<> Phong Vô Ngân canh giữ ở cửa Úc Phi Tuyết, lặng lẽ nhìn vàng trắng cô độc phía chân trời, trận pháp do chính hắn bày ra, thiên hạ không người nào có thể phá, cũng không người nào có thể sống sót.

<> Lãnh Dịch Hạo cho là lần này có thể đánh vào núi Thanh Liên cũng quá khinh thường hắn rồi.

<> Trong phòng, Úc Phi Tuyết đang ngủ rất say.

<> Hai ngày sau, Phong Vô Ngân đưa Úc Phi Tuyết du lãm thắng cảnh trên đỉnh Thanh Liên, trên đường đi, nàng thấy Mã Thiên Ba cùng các huynh đệ của hắn đã ở trên đỉnh núi, thấp thoáng phía xa nàng cũng thấy được Thuận vương phủ dưới đám mây.

<> “Tứ tiểu thư, tên Lãnh Dịch Hạo kia đúng là không có mắt, người yên tâm, ta bảo đảm là tiên sư tốt gấp trăm lần Lãnh Dịch Hạo kia! Để cho Lãnh Dịch Hạo cùng Ngọc Điệp chết đi!” Rượu say, Mã Thiên Ba lớn tiếng nói.

<> “Sao ngươi biết Ngọc Điệp?” Chuyện đáng xấu hổ nàng bị Ngọc Điệp trêu đùa đã truyền ra rồi sao?

<> Mã Thiên Ba ợ một hơi rượu: “Bây giờ cả Ấp Thành này có người nào không biết...”

<> “Mã bang chủ, ngươi uống say rồi.” Phong Vô Ngân từ từ mở miệng.

<> Tiểu sư phụ có chuyện đang giấu nàng! Úc Phi Tuyết tiến lên đoạt lấy chén rượu trên tay Mã Thiên Ba: “Ta hỏi ngươi, có phải mọi người đều biết rồi không?”

<> Mã Thiên Ba lập tức gật đầu: “Đúng vậy! Lãnh Dịch Hạo làm ầm lên như vậy, mang theo tân Vương phi đi dạo phố, giống như đi thị chúng, dĩ nhiên tất cả mọi người đều biết rồi.”

<> “Tân Vương phi?” Úc Phi Tuyết trong lòng chua xót, hay ột Lãnh Dịch Hạo, nàng vừa đi, hần liền đem tân Vương phi ra ngoài!

<> “Phải! Chính là Ngọc Diệp!” Mã Thiên Ba đã mở miệng là không ngừng được.

<> Phong Vô Ngân than nhẹ một tiếng, để đũa xuống đi tới bên người Úc Phi Tuyết.

<> “Tiểu sư phụ! người đã sớm biết, đúng không?” Úc Phi Tuyết quay đầu lại nhìn Phong Vô Ngân, trong ánh mắt ảm áp kia chứa biết bao quan tâm lo lắng.

<> “Đúng, nhưng ta không muốn nàng không vui. Cho nên không nói cho nàng biết.” Giọng nói của Phong Vô Ngân như làn gió mát ôn hòa, không thể an ủi lo lắng trong lòng Úc Phi Tuyết, ngược lại lại khiến lòng nàng bỗng nhiên đau nhói! Nàng sẽ vì tên biến thái chết tiệt kia mà không vui vẻ sao? Không, nhất định sẽ không đâu!

<> “Ta sẽ không vui? Cuối cùng cũng bớt được một tên ôn thần quần lấy ta, không biết ta sẽ vui vẻ thế nào đây!” Úc Phi Tuyết sáng khoái quay người lại, vỗ vai Mã Thiên Ba:

<> “Bổn cô nương hôm nay rất vui! Lại đây uống rượu đi!”

<> Úc Phi Tuyết gọi một vò rượu rồi uống cùng đám người Mã Thiên Ba.

<> Trong lòng có gì đó xót xa muốn trào ra, không thể để nó ra, nên, phải uống rượu!

<> Phong Vô Ngân im lặng, lẳng lặng chờ đợi bên cạnh Úc Phi Tuyết. Đến khi nàng uống say, Phong Vô Ngân mới ôm lấy Úc Phi Tuyết, mang nàng về phòng.

<> Hương thơm của nữ nhi quanh quần bên chóp mũi Phong Vô Ngân, cơ thể Úc Phi Tuyết mềm mại rúc trong ngực hần, giống như một đứa trẻ mới sinh hoàn toàn không có chút đề phòng, làm người khác phải thương yêu. Gương mặt trắng mịn đã nhuốm men say, đỏ hồng một mảng, hơi thở nhẹ nhàng đều đều đập vào lồng ngực Phong Vô Ngân khiến thân thể Phong Vô Ngân không nhận được căng thẳng.

<> Dù sao hần cũng là một nam nhân!

118. Chưa Bao Giờ Thấy Bất Lực Như Thế Này.

Chưa bao giờ thấy bất lực như thế này.

Đang lúc này, men say xông lên trong người khiến Úc Phi Tuyết như cảm thấy gì đó, đột nhiên vận vẹo thân mình, giẫy giụa:

“Đồ biến thái! Buông ta ra! Đừng có chạm vào ta! Đi mà tìm Ngọc Diệp của ngươi đi!”

“Tuyết Nhi! Tuyết Nhi, là ta! Là tiểu phụ!” Phong Vô Ngân kiềm chế nhiệt huyết sục sôi trong lòng, vất vả lắm mới đặt được Úc Phi Tuyết lên giường, còn Úc Phi Tuyết lại một cước đá hần xuống giường.

Ôi cái con nhóc này! Khuôn mặt Phong Vô Ngân vốn dĩ luôn bình tĩnh giờ cũng bị nàng biến thành ‘mây mù giăng lối’. Tại sao hần lại cảm thấy nha đầu này như có ba đầu sáu tay, hai tay của hần căn bản không đủ dùng!

“Lừa đảo! Ngươi là kẻ lừa gạt! Ngươi lừa ta vui vẻ lắm sao? Đùa vui lắm hả?” Úc Phi Tuyết đưa tay túm lấy tai của Phong Vô Ngân.

!” Phong Vô Ngân hoàn toàn không biết nên làm gì, đẩy cái tay này ra thì một cái tay khác lại tới.

“Biến thái, ta biết trong lòng ngươi chỉ có Ngọc Diệp, ta biết mà! Ngươi tránh ra! Ta không cần ngươi! Tránh ra!” Úc Phi Tuyết vô cùng nóng nảy, tại sao quanh chóp mũi cứ phẫn phất mùi hương thanh nhã kia, đó là mùi của Lãnh Dịch Hạo, nàng không thích! Cho nên, ngay cả võ công nàng cũng dùng tới.

Phong Vô Ngân nghiêng người tránh được phi cước của Úc Phi Tuyết, nghiêng người cái nữa tránh được cú đâm của nàng. Nào ngờ, nha đầu kia cả thân thể cũng đánh thẳng đến, nếu hấn tránh đi thì Úc Phi Tuyết tất nhiên sẽ ngã xuống đất. Cho nên, Phong Vô Ngân không thể làm gì khác hơn là mở ra hai cánh tay, tiếp được Úc Phi Tuyết, đồng thời trước ngực nhận hai cú đâm rất mạnh của nàng.

Rất cục Úc Phi Tuyết cũng yên tĩnh, đại khái là giãy giụa mệt mỏi, men say bốc lên, hờn dỗi cũng trút hết ra nên thấy sáng khoái hơn. Tóm lại, nàng đã an tĩnh lại, bám ở trên người Phong Vô Ngân giống như chú gấu Koala.

Phong Vô Ngân thở phào nhẹ nhõm, chưa bao giờ hấn thấy bất lực như lúc này. Võ công Úc Phi Tuyết là do hấn dạy, xét về võ công, Úc Phi Tuyết dĩ nhiên không phải là đối thủ của hấn, hấn hoàn toàn có thể điểm huyết đạo của nàng, nhưng mà hấn không làm vậy được. Vì thế làm gì khác hơn là để nàng trút giận xong, tự mình thu binh. Lúc này hấn nhẹ nhàng đặt Úc Phi Tuyết lên giường, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh như bông hoa thủy tiên, ánh mắt trước nay luôn thờ ơ với hết thảy của Phong Vô Ngân bỗng nhiên xuất hiện sự cô đơn, Lãnh Dịch Hạo, quan trọng như vậy thật sao?

Ngày hôm sau, Úc Phi Tuyết tỉnh lại, Phong Vô Ngân vẫn ngồi ở trước giường. Dụi dụi mắt cho tỉnh táo, Úc Phi Tuyết ngạc nhiên: “Tiểu sư phụ?”

“Nàng đã tỉnh?” Phong Vô Ngân ảm áp cười.

“Sao người lại ở đây?” Úc Phi Tuyết nhất thời chưa khôi phục tinh thần, nhất là, nàng vừa mới động dậy liền thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Phong Vô Ngân cười nhạt một tiếng, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn. Cầm lấy một lọ rượu thuốc đi trở lại bên cạnh bàn: “Nằm đi, ta giúp nàng xoa bóp.”

“Hả –” Úc Phi Tuyết đột nhiên không biết ứng phó như thế nào. Tiểu sư phụ lại giúp nàng xoa đầu?

Đôi mắt trong như nước không ngừng chuyển động, nàng đang nằm mơ sao? Tại sao lại có cảm giác không thật?

“Tuyệt Nhi.” Phong Vô Ngân nhẹ nhàng gọi.

“Hả?”

“Tại sao lại đồng ý đi theo ta?” Phong Vô Ngân nhẹ giọng hỏi.

“À” Đôi mắt trong như nước của Úc Phi Tuyết lại đảo liên hồi.

Tại sao? Vấn đề này cũng hơi phức tạp. Ban đầu lúc ở kinh thành, nàng chỉ muốn ở cùng tiểu sư phụ cho nên mới đồng ý. Sau đó vẫn muốn ở cùng tiểu sư phụ là vì không muốn chung với Lãnh Dịch Hạo. Cho nên có thể nói là vẫn hy vọng được ở cùng tiểu sư phụ. Nhưng lúc trước với lúc sau hình như không giống nhau nữa, Úc Phi Tuyết tổng kết lại.

Phong Vô Ngân cũng không muốn miễn cưỡng nàng, ngược lại hỏi: “Nếu như tiểu sư phụ hy vọng có thể cùng nàng lưu lạc chân trời, nàng có đồng ý không?”

Lần này Úc Phi Tuyết gật đầu: “Đồng ý!”. Trước giờ đây vẫn là mơ ước của nàng, cũng là động lực để nàng đi tới Ấp Thành.

“Vậy sau này nàng có thể luôn ở bên tiểu sư phụ, tiểu sư phụ bảo đảm, nhất định sẽ yêu thương nàng, bảo vệ nàng, được không?” Lời của Phong Vô Ngân nhẹ nhàng mà lưu luyến, giống như mang theo hơi gió xuân, làm cho lòng người thoải mái, vui vẻ.

“Tiểu sư phụ.....” Úc Phi Tuyết cảm động nhìn tiểu sư phụ. Từ ngày nàng bắt đầu gặp gỡ Phong Vô Ngân, nàng dường như luôn chờ đợi câu nói ấy, cho dù vật đổi sao dời, cảm xúc bây giờ và tâm trạng lúc trước rất khác nhau, nhưng dù sao cũng là mong muốn mà nàng theo đuổi nhiều năm đến bây giờ mới có được, hai mắt Úc Phi Tuyết phủ một lớp sương mù.

“Tuyệt Nhi” Phong Vô Ngân dịu dàng vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết, hơi thở thanh nhã nhẹ nhàng phả vào mặt Úc Phi Tuyết: “Tuyệt Nhi, lấy ta nhé, được không?”

Lần này, là sự thật rõ ràng. Tiểu sư phụ hoàn mỹ như thần tiên đang ở trước mắt của nàng, giọng nói ấm áp truyền cảm truyền vào tai Úc Phi Tuyết, giống như mang theo mê hoặc.

“Tuyệt Nhi.....” Phong Vô Ngân nhẹ nhàng nhích tới gần Úc Phi Tuyết, hơi thở của hắn, Úc Phi Tuyết chưa bao giờ có thể cưỡng lại.

Từ từ nhắm mắt lại, hít thở thật sâu.

Nàng luôn thích tiểu sư phụ, cuối cùng hắn cũng cầu hôn nàng.

Nhưng, đúng lúc này, trước mặt Úc Phi Tuyết thoáng qua gương mặt tà ác cùng đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Dịch Hạo, ngoắc ngoắc ngón tay với nàng:

“Nha đầu, lại đây!”

Vì thế, Úc Phi Tuyết chợt mở mắt ra.

Đồng thời, ngoài cửa truyền tới một tiếng thông báo:

“Chủ nhân, Lãnh Dịch Hạo mang theo một lượng lớn nhân mã tấn công núi Thanh Liên. Hơn nữa....”

Úc Phi Tuyết thở phào nhẹ nhõm, may là có người tới, nếu không thật đúng là nàng không biết nên làm sao bây giờ. Nhưng vừa nghe thấy ba chữ Lãnh Dịch Hạo, trong lòng Úc Phi Tuyết lần nữa nói thầm “Tên biến thái đó tới đây làm cái gì?”

“Nói.” Phong Vô Ngân xưa nay luôn thờ ơ, nay trên mặt hiện lên sự kinh ngạc nhưng cũng biến mất rất nhanh. Lãnh Dịch Hạo, người quả nhiên lợi hại. Cho dù là người của người chết không toàn thân, người vẫn có thể chuẩn xác tìm được Thần Vực tổng đà này!

“Hơn nữa trên quân kỳ Lãnh Dịch Hạo còn viết hai chữ: Đoạt thê....” Tên thuộc hạ bẩm báo lại dĩ nhiên trong lòng nơm nớp lo sợ.

“Ta giết hắn!” Úc Phi Tuyết nổi giận dùng dùng xoay người xuống giường.

“Tuyệt Nhi!” Phong Vô Ngân vội bắt lấy cánh tay Úc Phi Tuyết không nóng không ấm áp như gió, “Nàng đi, sẽ trúng kế của hắn. Bình tĩnh đừng nóng vội.”

Có lý. Úc Phi Tuyết gật đầu: “Vậy phải làm sao đây?”

119. Nha Đầu, Quả Nhiên Nàng Đã Đến!

Nha đầu, quả nhiên nàng đã đến!

Có lý. Úc Phi Tuyết gật đầu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Phong Vô Ngân chỉ nói hai chữ: “Làm như cũ.” Rồi liền giơ cánh tay lên, ý bảo thuộc hạ lui ra.

Thuộc hạ hiểu ý lui xuống. Núi Thanh Liên này bốn phía đã bị Phong Vô Ngân bày trận pháp, cho dù là thiên quân vạn mã cũng không thể đi vào. Ý của Phong Vô Ngân là, bày trận.

Để thuộc hạ lui xuống, Phong Vô Ngân cầm lấy bàn tay Úc Phi Tuyết rồi nhìn thẳng vào mắt nàng: “Tuyệt Nhi, nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, nàng đồng ý gả cho ta không?”

Đồng ý không đây?

Nếu là lúc trước, Úc Phi Tuyết sẽ không chút do dự gật đầu, sau đó lớn tiếng tuyên bố, ta đồng ý.

Nhưng nay lại có nhiều thứ bất đồng.

Nàng có thể giả cho tiểu sư phụ sao? Người hoàn mỹ như vậy, siêu thanh thoát tao nhã như vậy, rồi... Không biết nên dùng từ gì để miêu tả về người. Nhưng người chính là vị thần trong lòng nàng. Bất kể lúc nào, chỉ cần nghĩ đến tiểu sư phụ, nàng sẽ cảm thấy rất ấm áp, rất an toàn. Trước kia là như thế, bây giờ cũng là như thế.

Mặc dù lúc ở bên cạnh Lãnh Dịch Hạo, người nàng nghĩ đến cũng là tiểu sư phụ. Mỗi khi nghĩ đến tiểu sư phụ là nàng lại có thêm sức mạnh. Vậy nên khi đi theo tiểu sư phụ, nàng hoàn toàn đồng ý.

Nhưng giả cho hắn, lại là một chuyện khác.

Úc Phi Tuyết mơ hồ cảm nhận hai người này dường như có điểm khác nhau, nhưng khác ở đâu, nàng nhất thời vẫn chưa biết.

“Tuyết Nhi, nàng không muốn ở cùng ta sao?” Trong mắt Phong Vô Ngân hiện lên một thoáng buồn bã cô đơn.

“Không phải, không phải! Tuyết Nhi đồng ý ở cùng tiểu sư phụ!” Úc Phi Tuyết chưa bao giờ thấy ánh mắt của Phong Vô Ngân bi thương như vậy, ánh mắt của hắn của hắn có thể khiến nàng đau lòng, giống như một đồ vật hoàn mỹ có thể bị vỡ vụn. Úc Phi Tuyết vội vã ngăn bị kịch này xảy ra.

Phong Vô Ngân khẽ mỉm cười: “Tốt lắm, vậy đi theo ta.” Hắn dắt tay Úc Phi Tuyết, đi sâu vào trong Lâm Viên.

“Chúng ta đi đâu?” Úc Phi Tuyết hỏi.

“Xuống núi.”

“Tại sao phải xuống núi?”

“Một khi Thần Vực tổng đàn bị bại lộ thì cũng không cần tồn tại nữa.” Phong Vô Ngân nhấn lại giải thích.

“Vậy không phải Lãnh Dịch Hạo sẽ mất công toi sao?” Nghĩ tới đây Úc Phi Tuyết cảm thấy rất thoải mái! Lãnh Dịch Hạo rốt cuộc cũng không phải là đối thủ của tiểu sư phụ. Nghĩ đến đây, nàng bỗng thấy đặc ý chút chút.

“Đúng vậy, ngay lúc Lãnh Dịch Hạo phát hiện Thần Vực tổng đàn ở đây, ta đã cho dời đi phần lớn nhân mã. Hiện tại Thần Vực chỉ lưu lại một số người tinh anh, bọn họ sẽ nhanh chóng theo mật đạo rời đi. Cho dù Lãnh Dịch Hạo có tấn công vào cũng không thể thu được gì cả.”

“Vậy người vừa mới nói ”như cũ” là có ý gì?”

Phong Vô Ngân ngừng lại, chậm rãi xoay người nhìn Úc Phi Tuyết:

“Là bày trận.”

Khuôn mặt Úc Phi Tuyết đột nhiên tái nhợt. Trận pháp của tiểu sư phụ là vô địch thiên hạ, không người nào có thể phá được, vào trận tất sẽ vong>“Tuyết Nhi...” Phong Vô Ngân lẳng lặng nhìn Úc Phi Tuyết, hắn đang đợi lựa chọn của nàng.

<> Phong Vô Ngân bình thần nói: “Phải.” Trận pháp Thần Vực tổng đàn, là tâm huyết của hắn, là kết tinh của tất cả những tinh hoa mà hắn đã học được.

<> Úc Phi Tuyết xoắn xoắn tay, cắn môi, nàng không muốn Lãnh Dịch Hạo chết.

<> “Tuyết Nhi...” Phong Vô Ngân chần chừ trong chốc lát, hắn biết, cuối cùng Úc Phi Tuyết cũng không nỡ để Lãnh Dịch Hạo chết.

<> “Đi đi, ta ở chỗ này đợi người.” Phong Vô Ngân rút cục cũng buông lỏng tay ra.

<> Trong mắt Úc Phi Tuyết hiện lên sự cảm động, tiểu sư phụ quả nhiên là người hiểu rõ nàng nhất.

<> Nhìn thân ảnh Úc Phi Tuyết biến mất ở trong Lâm Viên, Phong Vô Ngân ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Hương vị rừng xanh từ từ chảy vào khoang ngực, hòa tan đi những phiền muộn.

<> Quả nhiên đội quân của Lãnh Dịch Hạo bị bao vây toàn bộ.

<> Trận pháp của Phong Vô Ngân thật danh bất hư truyền. Lãnh Dịch Hạo tỉnh táo phán đoán, bình tĩnh ứng phó, nhưng vẫn không đánh lại môn thuật kỳ diệu của Phong Vô Ngân.

<> Cảnh Thu bám sát bảo vệ Lãnh Dịch Hạo, vết thương trên người đã chồng chất. Mắt thấy một mũi tên vút bay đến, Cảnh Thu phi thân lên, một kiếm đỡ tên bắn lên, lại bị ám khí bên kia gây thương tích lên ngã xuống mặt đất.

<> “Cảnh Thu.” Lãnh Dịch Hạo muốn lại gần đỡ Cảnh Thu nhưng không cẩn thận chạm phải cơ quan, trong khoảnh khắc vô số tên bắn lên bay về phía Lãnh Dịch Hạo. “Vương gia cẩn thận!” Cảnh Thu hữu tâm vô lực đành trở mắt nhìn Lãnh Dịch Hạo phi thân lên đỡ tên bắn lên cho hắn.

<> Lúc này, một nhóm tên khác lại bay đến, Lãnh Dịch Hạo có thể tránh, nhưng nếu hắn đi thì Cảnh Thu phải chết, hắn không đi thì cả hắn và Cảnh Thu sẽ cùng chết. “Vương gia mau đi đi!” Cảnh Thu đẩy Lãnh Dịch Hạo ra nhưng Lãnh Dịch Hạo lại cầm lấy tay Cảnh Thu

120. Yêu Thì Quyết Không Buông Tay, Thì Ra Có Thể Giải Thích Như Vậy.

Yêu thì quyết không buông tay, thì ra có thể giải thích như vậy.

Nương tử?! Ai là nương tử của hắn!

Úc Phi Tuyết căm giận nhặt mũi tên bên cạnh phóng tới – dĩ nhiên nàng biết mũi tên này không bắn tới Lãnh Dịch Hạo, nhưng để trút hết giận cũng tốt! Đồ biến thái!

Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng phi thân lên, một tay cầm mũi tên trên không trung, xoay người một cái nữa bay về phía Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết biết không ổn, muốn chạy trốn nhưng không được như ý, nàng mới đi hai bước liền bị một cánh tay dài ôm lấy, thân thể xinh đẹp bị kéo vào trong lòng ngực quen thuộc.

“Nha đầu, ta biết nàng sẽ quay lại mà.” Lãnh Dịch Hạo cười như hồ ly đắc ý.

“Tên biến thái, tránh ra! Không được chạm vào ta!” Úc Phi Tuyết biến thành một con nhím, tay đâm chân đá vào Lãnh Dịch Hạo. Tại sao cứ thấy hắn là nàng lại tức giận vậy!

“Người cũng phong Ngọc Diệp làm Vương phi rồi, còn tới tìm ta làm cái gì? Người quên người đã bỏ ta rồi sao?”

“Nương tử ghen tị sao? Yên tâm yên tâm còn ba mươi năm nữa nàng mới bị bỏ, chúng ta có thể từ từ rồi tính.” Lãnh Dịch Hạo co cánh tay lại, rất có kinh nghiệm ôm Úc Phi Tuyết từ phía sau lưng, không đối đầu trực tiếp với nàng.

Úc Phi Tuyết dùng cả tay cả chân nhưng uống phí khí lực, chỉ có thể kêu to: “Ai thèm ghen với người! Biến thái, người buông ra, ta cho người biết, người không bỏ ta thì ta bỏ người! Ta không cần người nữa! Người là đồ biến thái, người và ả bảo bối Ngọc Diệp của người chết đi!”

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo hơi trầm xuống, khóe môi trêu đùa: “Còn nói không ghen sao!” Ghen thì có thể, nhưng b hắn thì không được.

“Có quỷ mới ghen với người! Buông ta ra!” Úc Phi Tuyết giãy dụa không có hiệu quả, cúi đầu cắn tay Lãnh Dịch Hạo, cắn được là sẽ chạy được.

Lãnh Dịch Hạo nhú mồm, hai tay vẫn giữ chặt, ôm chặt Úc Phi Tuyết vào trong lòng.

Ôm nàng mới biết được hắn nhớ nàng thế nào, thật là một tiểu nha đầu tinh quái!

Vốn dĩ hắn cho rằng hắn chỉ mất đi một hồ nước nhỏ, nhưng lúc mất đi rồi mới biết, cái hắn mất đi là cả một đại dương. Chỉ một cái ôm, đã nhanh chóng lấp đầy những trống rỗng và cô đơn trong lòng hắn nhiều ngày qua.

Yêu thì quyết không buông tay, thì ra có thể giải thích như vậy.

Đau đớn trên cánh tay có tính là cái gì? Mặc dù cách lớp vải, nhưng độ ẩm từ môi nàng vẫn có thể chạm đến vào nơi sâu nhất trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

“Buông nàng ra.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên cách đó không xa. Bóng dáng cao lớn của Phong Vô Ngân đứng lặng trên ngọn cây, đưa tay về phía sau. Gió thổi bay góc áo hắn, khiến hắn trở lên thoát tục không dính bụi trần. Ngũ quan hoàn mỹ lại lạnh lùng, chỉ có khi nhìn Úc Phi Tuyết, ánh mắt của hắn mới thoáng hiện lên chút dịu dàng.

“Tiểu sư phụ!” Úc Phi Tuyết vẻ mặt mừng rỡ.

“Phong Vô Ngân!” Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo trở nên nguội lạnh.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi cũng chỉ lợi dụng nàng để tìm được tổng đàn của ta. Bây giờ, ngươi đã tìm được rồi, mau thả nàng ra.”

Phong Vô Ngân đứng trên cao nhìn xuống Lãnh Dịch Hạo, phiêu dật như tiên.

Lãnh Dịch Hạo không buông tay, ngược lại càng giữ chặt hơn, ánh mắt tà ác hiện lên một tia lạnh lùng, nụ cười trên môi không có độ ấm:

“Sai rồi, tìm người chỉ là một trong những nguyên nhân, ta đến để tìm Vương phi đã rời nhà của ắt và lắm ta mới tìm được, làm sao có thể dễ dàng để nàng đi được.”

Úc Phi Tuyết mới nghe đã hiểu, Lãnh Dịch Hạo theo dõi nàng mới lên núi.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi lợi dụng ta!” Úc Phi Tuyết xoay người đánh một quyền.

Biến thái, lần trước lợi dụng nàng để bắt Mã Thiên Ba, lần này lợi dụng nàng tới bắt tiểu sư phụ! Đối với Lãnh Dịch Hạo mà nói, tác dụng của nàng đúng là rất lớn! Trái tim Úc Phi Tuyết thấm lạnh.

“Nha đầu!” Lãnh Dịch Hạo nắm lấy cổ tay Úc Phi Tuyết, còn chưa kịp giải thích gì thì một thân ảnh màu trắng nhanh chóng chen vào giữa hai người. Lãnh Dịch Hạo cảm giác có cái lạnh đập vào mặt, theo bản năng giờ tay lên che lại.

Lúc này, Úc Phi Tuyết nhân cơ hội đá văng Lãnh Dịch Hạo, phi thân, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Phong Vô Ngân.

Lúc Lãnh Dịch Hạo định đưa tay bắt Úc Phi Tuyết cũng đã muộn, trong tay hắn là ống tay áo của Úc Phi Tuyết, trái tim Lãnh Dịch Hạo bỗng nhiên như rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

Đoạt nữ nhân của hắn! Lãnh Dịch Hạo phi thân tấn công Phong Vô Ngân.

Thật ra, hắn chờ cơ hội này đã lâu rồi.

Phong Vô Ngân, người sáng lập ra tổ chức Thần Vực thần bí, vẫn nói võ công của hắn tinh thâm huyền bí, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, lại hiểu rõ kỳ môn thuật, trong mấy năm lập ra Thần Vực đã phát triển thành bang hội lớn nhất thiên hạ.

Phàm là người trong hội, đều có thể mạnh của mình, người tinh thông kỳ môn thuật cũng có rất nhiều. Nếu ở trên chiến trường, ai ai cũng có thể lấy một chọi trăm. Vì vậy đương nhiên sẽ khiến cho triều đình chú ý, lại càng không tránh được khiến mọi người hoài nghi ý đồ của Phong Vô Ngân.

Bản thân hắn là một kẻ không rõ lai lịch, thân phận thần bí. Mà nay lại lập ra bang phái có lực uy hiếp như vậy, rốt cuộc mục đích của hắn là gì?

Hơn nữa người trong Thần Vực hành tung vô cùng bí ẩn, quay đi quay lại liên biến mất không thể tìm ra. Hắn cũng phải mất một cái giá rất lớn mới có thể xác định Thần Vực tổng đàn đang ở Tiểu Thương Sơn.

Nhưng Tiểu Thương Sơn là khu vực địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, muốn tìm được vị trí chính xác của tổng đàn đúng là không dễ. Cho nên, hắn mới nhân cơ hội Phong Vô Ngân xuất đầu lộ diện, âm thầm phái người theo dõi đến núi Thanh Liên. Nhưng không may, quân đội tinh nhuệ của hắn phái tới bị giết toàn bộ, không ai sống sót.

Hắn tự mình xuất binh đến, thứ nhất là để tìm Phong Vô Ngân, nhưng quan trọng hơn là, hắn muốn dẫn Úc Phi Tuyết đi. Đáng tiếc nha đầu này chỉ biết hắn lợi dụng nàng, mà không biết hắn tìm nàng mất bao nguy hiểm!

Lãnh Dịch Hạo hắn chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc trận chiến, hắn không chắc chắn, thậm chí biết chắc chắn thất bại cũng vẫn phải tới. Nhưng hắn đánh cuộc, đánh cuộc Úc Phi Tuyết nhất định sẽ xuất hiện, đánh cuộc Úc Phi Tuyết nhất định sẽ không nỡ nhìn hắn chết!

Việc nước và thù riêng cùng chiếm chọn suy nghĩ, Lãnh Dịch Hạo ra chiêu hết sức ác liệt. Phong Vô Ngân nhẹ nhàng đẩy Úc Phi Tuyết ra sau, thân ảnh nhẹ nhàng bình tĩnh tiếp chiêu.

“Đừng đánh!” Úc Phi Tuyết kêu cũng vô dụng.

Lãnh Dịch Hạo và Phong Vô Ngân giao thủ, chiêu nào cũng tàn nhẫn, kiên quyết lại mạnh mẽ, mỗi chiêu lướt qua như một trận gió lạnh. Một người thì phiêu dật thông dong, chiêu thức có vẻ mềm mại nhưng lại âm thầm có lực.

Rốt cục Phong Vô Ngân dùng một chiêu chiến thắng, đẩy Lãnh Dịch Hạo lui mấy bước.

“Dừng tay, dừng tay!” Úc Phi Tuyết cũng tìm được cơ hội chen vào giữa hai người.

“Đừng động thủ nữa! Có nghe thấy không hả!”

Phong Vô Ngân nhẹ nhàng thu tay lại, đứng ở một bên, ánh mắt dịu dàng nhìn Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết quay đầu nhìn vào Lãnh Dịch Hạo, khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hạo dưới ánh mặt trời toát lên vẻ tao nhã, đôi môi m khê cong khiến khuôn mặt hắn thêm mấy phần hấp dẫn, đôi mắt vẫn lạnh lẽo như trước, còn ánh mắt không mang theo chút tình cảm nào, như dòng nước lạnh thấm vào tim Úc Phi Tuyết.

Trên khuôn mặt của Úc Phi Tuyết hiện lên vẻ cô đơn: “Lãnh Dịch Hạo, ngươi thật sự chưa bao giờ thích ta sao? A Khánh nói đúng, chẳng qua ta chỉ là đồ chơi của ngươi, để cho ngươi tiêu khiển mà thôi.”

Đây là lời nói lúc hắn và Lãnh Dịch Khánh cãi nhau, không ngờ bị tiểu nha đầu nghe thấy, ánh mắt Lãnh Dịch Hạo trầm xuống.

“Bây giờ, ta lại thêm một giá trị lợi dụng. Ta có phải là nên vui mừng không?” Úc Phi Tuyết nhếch môi cười mỉa mai, nàng cảm giác như ngực bị thứ gì đâm vào, rất đau.

Sao lúc đầu nàng lại ngốc như vậy, ở lại bên người Lãnh Dịch Hạo? Vì sao nàng lại cho rằng Lãnh Dịch Hạo sẽ tin tưởng nàng? Tại sao nàng phải thương tâm vì chuyện của Ngọc Diệp? Thật ra thì, nàng không xứng. Bởi vì thích một người thì không nên như vậy. Trong lòng Lãnh Dịch Hạo vốn dĩ không có nàng, trong mắt cũng không có nàng.

“Nha đầu, nếu như ta nói không phải, nàng sẽ tin sao?” Lãnh Dịch Hạo chậm rãi mở miệng.

Úc Phi Tuyết lạnh lùng cười: “Lãnh Dịch Hạo, ta vẫn còn giá trị lợi dụng sao? Ta đây thật là may mắn. Có điều ta cũng không thích bị người ta lợi dụng. Ta cũng biết, trong lòng ngươi chỉ có Ngọc Diệp, cần gì nhất định phải giữ ta ở bên cạnh ngươi. Ta đi hay ở đối với ngươi mà nói cũng không quan trọng, ngươi vẫn nên trở về tìm Ngọc Diệp đi. Bắt đầu từ hôm nay, ta, Úc Phi Tuyết và ngươi không có bất kì quan hệ nào nữa. Ngươi không cần phải đến tìm ta, ta cũng không muốn gặp lại ngươi.”

Úc Phi Tuyết đoạn tuyệt xong, tiến lên khoát cánh tay Phong Vô Ngân, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Còn nữa, ta muốn nói cho ngươi biết, ta đã đồng ý gả cho tiểu sư phụ rồi.”

Trong ánh mắt Phong Vô Ngân bùng lên một ngọn lửa ấm áp, cánh tay hắn vung lên mang theo một trận sương khói, che đi tầm mắt mọi người. Lúc Lãnh Dịch Hạo thoát ra khỏi lớp sương, Phong Vô Ngân và Úc Phi Tuyết đã sớm chẳng biết đi đâu.

121. Tặng Người Một Sự Ngạc Nhiên!

Tặng người một sự ngạc nhiên!

“Nha đầu...” Đêm khuya gặp ác mộng, giây phút Úc Phi Tuyết biến mất trước mặt hắn đã in đậm vào trong tim.

Có đôi khi chính là như thế, khi chưa mất đi, người vĩnh viễn không biết được nàng quan trọng đến mức nào. Nhưng sau khi thật sự mất đi rồi, người mới hiểu được bản thân đã mất đi thứ gì.

Lần trước viết thư, để Úc Phi Tuyết đi theo Phong Vô Ngân là vì hắn muốn bám theo Phong Vô Ngân, tìm được chỗ ở Thần Vực, nếu sớm biết kết quả như thế này, có lẽ hắn đã để mặc Thần Vực tiếp tục là một tổ chức thần bí.

Lãnh Dịch Hạo xoay người đứng dậy trước cửa sổ. Trong không khí, hương thơm nhẹ nhàng vẫn quanh quẩn bên chóp mũi, nổi nhớ nhung, giống như hương thơm ấy, thoắt không tan, xua mãi không đi.

“Vương gia...” Ngọc Diệp đứng sau lưng Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng gọi, cánh tay ngọc vòng qua hông hắn, dán khuôn mặt nhỏ nhắn lên lưng hắn, vừa dịu dàng lại đa tình.

Lãnh Dịch Hạo hơi nghiêng đầu, không trả lời.

“Vương gia, ban đêm lạnh, nên quay về trại nghỉ ngơi thôi.” Bàn tay nhỏ bé của Ngọc Diệp chậm chạp vuốt ve từ ngực Lãnh Dịch Hạo xuống phía dưới, động tác nhẹ nhàng lại khiêu khích.

Tay Ngọc Diệp đang đi tới bụng hắn thì Lãnh Dịch Hạo đã cầm tay Ngọc Diệp: “Nàng ngủ trước đi.”

Tay Ngọc Diệp chậm rãi buông xuống, dung nhan xinh đẹp tràn đầy nỗi cô đơn, nước mắt ngưng lại trên mi, lá chã ướt át, đáng vẻ này vô cùng động lòng người.

“Nàng đi trước đi, ngày nào chưa đánh tan được Thần Vực, ngày đó bản vương còn chưa ngủ yên.” Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng an ủi mấy câu, sau cùng xoay người đi ra cửa.

Nhìn bóng lưng Lãnh Dịch Hạo, ánh mắt Ngọc Diệp lóe ra tia ghen ghét. Thần Vực cái gì chứ! Rõ ràng đang nghĩ về Úc Phi Tuyết mà thôi! Thậm chí ngay cả nằm mơ cũng gọi tên

Úc Phi Tuyết, tại sao chúng ta lại luôn gặp cùng một người nam nhân, ti sao lòng bọn họ đều chỉ có người!

Ả nhẹ vung tay, một con bướm rực rỡ từ trong bình sứ bay ra, giây lát sau, một hắc y nhân xuất hiện ngoài cửa sổ.

“Chủ nhân có gì phân phó?”

“Giết Úc Phi Tuyết, bằng không, người đừng trở lại đây.” Ngọc Diệp nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dạ.” Hắc y nhân chấp tay tuân mệnh, bay người đi.

Màn đêm, lại khôi phục sự yên lặng vốn có, chẳng qua là người đứng trong đêm, tâm trạng lại hoàn toàn khác biệt.

*

Hoa đầy sân, trăng đầy vườn. Úc Phi Tuyết ôm trong tay vòng hoa lớn tự mình tết để tặng tiểu sư phụ. Vì nàng muốn thương lượng với tiểu sư phụ một chuyện, cho nên phải lấy lòng hắn trước.

Kể từ khi nàng đáp ứng gả cho Phong Vô Ngân trước mặt Lãnh Dịch Hạo, Phong Vô Ngân liền bắt đầu tổ chức cho hôn sự của bọn họ.

Vực chủ Thần Vực thành thân, quy mô đương nhiên không thể nhỏ được. Phải làm thật khéo, thật cẩn thận, không thể có một lỗi nhỏ. Nhưng đối mặt với sự bận rộn của từng người trong Thần Vực, Úc Phi Tuyết lại không vui chút nào, có lúc, tiểu sư phụ dường như rất xa lạ.

Nàng không có ý định lập gia đình vào lúc này.

Cho nên, nàng muốn thương lượng với tiểu sư phụ một chút, hoãn ngày cưới lại.

Ôm vòng hoa lên vào trong phòng, nếu đã là ngạc nhiên thì dĩ nhiên nàng muốn phải thật bất ngờ, thần không biết quỷ không hay.

Úc Phi Tuyết vừa bước vào phòng, lập tức nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân nên nàng liền chui vào tủ quần áo. Ngạc nhiên, phải có dáng vẻ thật bất ngờ, để nàng suy nghĩ xem xuất hiện trước mặt tiểu sư phụ như thế nào!

Người đẩy cửa tiến vào là Phong Vô Ngân và Mã Thiên Ba.

Úc Phi Tuyết lập tức nín thở, giấu đi thần khí, tránh để Phong Vô Ngân phát hiện hành tung của nàng.

Nhưng Mã Thiên Ba đáng ghét kia nói mãi vẫn chưa xong, khuôn mặt đầy vẻ sùng bái, gã đi theo sau Phong Vô Ngân nói không ngừng.

“Tiên sư, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ lo liệu hôn sự này thật thỏa đáng.”

“Tiên sư, người thật lợi hại, Lãnh Dịch Hạo cũng không thu phục được nha đầu này, nhưng nàng ta lại nghe lời ngài hết lần này tới lần khác, ngài làm như nào vậy?”

Phong Vô Ngân thần nhiên liếc nhìn Mã Thiên Ba: “Nàng lớn lên bên cạnh ta.” Câu nói này khiến trái tim Úc Phi Tuyết ảm áp.

“À, thì ra là như vậy.” Mã Thiên Ba gật đầu, đột nhiên lại nghĩ đến việc gì đó, gã thở dài nói:

“Ta hiểu rồi! Tiên sư ngài đã sớm biết được nàng ta có phúc được làm hoàng hậu cho nên mới sắp đặt nàng ta là quân cờ từ nhỏ, chỉ cần ngài cưới nàng, vậy không phải thiên hạ sẽ nằm trong lòng bàn tay ngài sao?”

Ánh mắt Phong Vô Ngân thoáng trở nên lạnh nhạt sắc bén: “Mã Thiên Ba, người nghe ai nói vậy?”

“Là quân sư quạt mo đó thôi! Hắn đi theo ngài học được mấy ngày về xem tướng, lần đầu tiên thấy nha đầu này, hắn đã nói nàng ta có tướng sẽ lấy được chồng giàu có, có tướng làm hoàng hậu, tất nhiên có thể mẫu nghi thiên hạ. Người cưới nàng ta có thể làm hoàng đế.” Mã Thiên Ba vẻ mặt rất thần nhiên. Lúc trước hắn cũng nghĩ đến rồi, nhưng hắn lại không xứng.

“Nghe đây, lời này không được nói cho bất kì kẻ nào, nếu như ta nghe được nửa câu nói xàm, ta sẽ đuổi người khỏi đây không khách khí!” Vẻ mặt Phong Vô Ngân là nét lạnh lùng xưa nay chưa từng có.

Tiên sư tức giận rồi! Mã Thiên Ba lập tức gật đầu

“Được được, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa chữ! Ta biết, thiên cơ bất khả lộ!”

Trong tủ truyền đến tiếng va chạm nhỏ, Phong Vô Ngân giật mình, hắn lại gần mở tủ ra. Thứ mà hắn nhìn thấy, là một khuôn mặt nhỏ đang tái nhợt, đầy nước mắt.

Úc Phi Tuyết từ từ gơ vòng hoa lên: “Ta định cho người một sự ngạc nhiên, nhưng không ngờ người lại cho ta một bất ngờ.”

“Tuyệt Nhi, nàng nghe ta giải thích đã!” Phong Vô Ngân cầm lấy cánh tay Úc Phi Tuyết.

“Tứ tiểu thư!” Mã Thiên Ba biết vượt mông ngựa nhưng không vượt nổi đến vó con ngựa con mà còn chọc giận cả ngựa mẹ.

Lần này thì phiền phức rồi! Trước khi tiểu lão hổ chưa nổi điên, cổ Mã Thiên Ba đã rút lại, gã lạng lẽ chạy ra ngoài.

“Người giải thích đi, ta nghe đây.” Úc Phi Tuyết ngược đôi mắt đầy nước mắt nhìn Phong Vô Ngân.

Từ nhỏ nàng đã luôn tin tưởng, coi hắn là tiểu sư phụ thần tiên để nàng thờ phụng, hắn thật sự đang lợi dụng nàng sao?

122. Bí Mật Của Phong Vô Ngân

Bí mật của Phong Vô Ngân

Từ nhỏ nàng đã luôn tin tưởng, coi hắn là tiểu sư phụ thần tiên để nàng thờ phụng, hắn thật sự đang lợi dụng nàng sao?

Cái gì mà mang tướng của hoàng hậu, cái gì mà mẫu nghi thiên hạ, nàng chưa bao giờ biết đến, nhưng tiểu sư phụ tinh thông kỳ thuật, việc mà ngay cả quân sư quạt mo cũng biết, nhất định hắn cũng biết, nhưng sao chưa bao giờ nghe hắn đề cập tới?

Phong Vô Ngân nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tư hỗn loạn của mình, bàn tay nắm chặt cánh tay gầy yếu của Úc Phi Tuyết, nhìn đôi mắt trong sáng bị sương mù che phủ của Úc Phi Tuyết, trái tim Phong Vô Ngân bỗng thấy đau đớn

“Tuyết Nhi, nàng có tin ta không?” Giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút bất đắc dĩ.

Hắn phải mở miệng như thế nào đây, làm sao để nói cho nàng biết, lúc đầu đến gần nàng, cứu nàng, đích xác là vì hắn nhìn ra nàng có tướng hoàng hậu, hắn muốn lợi dụng nàng để đạt được ý đồ phục quốc của mình.

Liệu nàng có tin không, ở bên cạnh nàng đã lâu, hình ảnh của nàng đã sớm in sâu vào trái tim hắn.

Hắn tiếp cận nàng để lợi dụng nàng, nhưng thích nàng, cũng khiến hắn không trở tay được.

Liệu nàng có tin không, để trốn tránh cảm giác từ đáy lòng mình, hắn cũng từng nhiều lần rời xa kinh thành, nhưng khi nghe tin tức nàng thành thân, thì dù đang ở ngàn dặm xa xôi hắn cũng liền vội vàng quay về, vì hắn không thể nào trốn tránh được.

Hắn yêu nàng, nhớ nàng, muốn lấy nàng, không liên quan gì đến vận mệnh của nàng.

Khóe môi Úc Phi Tuyết nhếch lên một nụ cười: “Từ nhỏ đến lớn, tiểu sư phụ là người ta tin tưởng nhất.” Lời còn chưa dứt, đôi mắt Úc Phi Tuyết lại tràn ngập sương mù.

Dung mạo hoàn mỹ của Phong Vô Ngân khắc sâu sự thương tiếc, đôi mắt trong sáng ảm áp như mùa xuân, hắn cầm bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết, đặt lên ngực mình: “Hãy tin ta, ta yêu nàng, việc này không hề liên quan đến vận mạng của nàng.”

Úc Phi Tuyết từ từ đưa tay lên, chạm vào khuôn mặt tuyệt thế của Phong Vô Ngân, tay nàng chạm vào vết thương trên trán kia, nơi đó, là khi hắn gặp nàng lần đầu tiên, vì cứu nàng mà vĩnh viễn để lại sẹo.

Mỗi lần thấy vết sẹo kia, trái tim Úc Phi Tuyết lại thấy đau lòng, bởi vì nàng đã phá hủy sự hoàn mỹ của hắn.

“Nói cho ta biết, tại sao lại cứu ta?” Giọng nói Úc Phi Tuyết có chút run rẩy, giống như biết được nếu tiếp tục bước tiếp thì mọi tốt đẹp trong lòng sẽ vỡ vụn, nhưng nàng không có cách nào để mình trốn tránh sự thật.

Ánh mắt Phong Vô Ngân đột nhiên trầm xuống: “Tuyết Nhi, chúng ta không nói chuyện quá khứ nữa, được không?”

“Không!” Đôi mắt Úc Phi Tuyết ngập hơi nước, giọt nước mắt trong suốt tràn mi. Hắn đang trốn tránh.

Phong Vô Ngân cúi đầu thở dài: “Bất luận trước kia như thế nào, bây giờ hãy tin tưởng trái tim của ta dành cho nàng. Được không?”

“Không thể!” Úc Phi Tuyết cắn môi, mặc cho đôi môi trở lên trắng bệch, nàng vẫn nhất định cự tuyệt như cũ.

Bọn họ gặp lại nhau là chuyện tốt đẹp nhất trong lòng nàng, lúc nàng nghĩ rằng mình chết chắc, hắn bay tới trước mặt nàng, ôm nàng vào lòng, ánh mắt hắn nhìn nàng có thể so sánh với trăng đêm, hắn vì nàng mà không tiếc hủy đi vẻ hoàn mỹ của hắn, vĩnh viễn để lại vết thương trên trán hắn.

Nhưng hóa ra tất cả không phải như nàng nghĩ.

Sự thật, một Phong Vô Ngân ưu tú lại đậm bạc như vậy làm sao có thể vì một đứa trẻ không quen biết mà tổn hại đến mình?

Nàng không đành lòng phá vỡ sự tốt đẹp này, nhưng lại không thể cho phép mình sống trong câu chuyện được thêu dệt. Nàng phải biết được sự thật.

Phong Vô Ngân hít một hơi thật sâu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Úc Phi Tuyết: “Được, nàng muốn biết cái gì, ta sẽ cho nàng biết, nhưng với điều kiện, không được tức giận, không được bỏ chạy, hãy nghe ta nói xong, được không?”

Úc Phi Tuyết do dự một chút rồi gật đầu: “Được, vậy người nói cho ta biết, tại sao người lại cứu ta?”

Phong Vô Ngân bắt đầu buông tay xuống, thở dài: “Nàng không muốn biết ta là ai sao?”

Úc Phi Tuyết cắn môi nhìn Phong Vô Ngân.

Phong Vô Ngân xoay người nhìn trăng ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng: “Tên thật của ta, họ là Vũ Văn.”

“Vũ Văn?” Úc Phi Tuyết mở to mắt. Chẳng lẽ có liên quan với hoàng tộc Vũ Văn tiền triều? Nhưng năm tiên đế nhập quan, họ Vũ Văn đã bị giết hết. Từ đó thiên hạ cũng không còn họ Vũ Văn nữa.

“Hoàng đế tiền triều Vũ Văn Thái Cực là tổ tiên của ta. Họ Vũ Văn năm đó bị giết cả tộc, đại tướng thân tín của phụ thân đã dùng chính con trai của ông để cứu người.”

“Cả đời phụ thân chỉ có hy vọng phục quốc, vì thế đã đưa ta lên núi tìm danh sư, học được rất nhiều kỹ năng, người hy vọng một ngày kia, ta có thể nhận trách nhiệm phục quốc nặng nề, trả nỗi nhục trước kia.”

Úc Phi Tuyết cảm thấy toàn thân lạnh buốt, Lãnh Dịch Hạo nói không sai, mục đích của tiểu sư phụ đúng là không nhỏ.

Nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt Úc Phi Tuyết, Phong Vô Ngân biết mình không có lựa chọn nào khác.

Muốn Úc Phi Tuyết tin tưởng, hẳn chỉ có thể đem chuyện giấu kín đã lâu nói cho nàng biết. Bởi cuối cùng sẽ có một ngày hẳn hành động, đến lúc đó Úc Phi Tuyết sẽ biết hết mọi việc. Thay vì để đến lúc đó nàng mới biết mình bị gạt, chi bằng tự mình nói cho nàng biết sớm một chút.

Phong Vô Ngân tiếp tục nói: “Năm đó, ta gặp nàng cũng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng nàng có tướng làm hoàng hậu, có thể trợ giúp đại nghiệp phục quốc của ta, vì vậy ta đã cứu nàng. Nhưng không ngờ, ta lại thật sự yêu nàng. Cho nên ta lấy lý do xử lý chuyện Thần Vực, bốn ba khắp nơi, không dám đối mặt với nàng, cho đến ngày nàng được gả cho Lãnh Dịch Hạo.”

“Mỗi người đều có thiên mệnh, ta đã sớm đoán ra nàng nhất định sẽ được gả ột vương công quý tộc, hơn nữa cai trị ở phía Nam. Vương hầu ở phương Nam chỉ có Lãnh Dịch Hạo, vì vậy ta thiết lập tổng đàn Thần Vực ở Tiểu Thương Sơn. Cũng hy vọng có một ngày có thể nhìn thấy nàng ở nơi này.”

“Nhưng khi nàng thật sự được gả cho Lãnh Dịch Hạo, ta không sao đối mặt được với sự thật này, Tuyết Nhi, ta không muốn nàng xuất giá, ta không muốn nàng gả cho người khác.”

Phong Vô Ngân nhìn Úc Phi Tuyết thật sâu, từ ánh mắt sáng trong của hắn, Úc Phi Tuyết nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của mình, ánh mắt tiểu sư phụ vẫn ấm áp như lúc trước, nhưng đột nhiên Úc Phi Tuyết thấy hắn thật xa

123. Mệnh Có Ba Kiếp Nạn.

Mệnh có ba kiếp nạn.

Phong Vô Ngân nhìn Úc Phi Tuyết thật sâu, từ ánh mắt sáng trong của hắn, Úc Phi Tuyết nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của mình, ánh mắt tiểu sư phụ vẫn ấm áp như lúc trước, nhưng đột nhiên Úc Phi Tuyết cảm

thấy hấn thật xa lạ. Ngay cả vết sẹo trên trán hấn, cũng không thể khiến nàng thấy thương cảm như trước nữa, ngược lại nó trở thành một sự chế giễu.

Thì ra, hấn đã sớm đoán được tương lai của nàng, đoán được mọi thứ của nàng. Thì ra ngay lần đầu khi gặp nàng, nàng cũng chỉ là một quân cờ của hấn.

Vết sẹo của hấn, không phải là vì nàng, mà là vì chính hấn, vì đại nghiệp phục quốc của hấn.

Ánh mắt xa lạ của nàng khiến Phong Vô Ngân hoang mang, hấn nắm tay Úc Phi Tuyết thật chặt, ngay cả ánh mắt lãnh đạm xưa nay cũng trở nên sâu lắng: “Hãy nghe ta nói, Tuyết Nhi, bất luận là khởi đầu như thế nào những ta yêu nàng, sự ngây thơ lãng mạn của nàng, khí phách dũng cảm của nàng, tất cả mọi thứ của nàng đều khiến ta yêu, ta yêu nàng, việc này không liên quan đến vận mạng của nàng. Hãy tin ta!”

“Vậy tại sao lúc ở kinh thành ngươi không đưa ta đi?”

“Ta cũng muốn, nhưng ta không thể. Thần Vực trải rộng khắp thiên hạ và đang phát triển nhanh chóng, ta không thể không bỏn ba khắp nơi xử lý mọi chuyện. Còn có nguyên nhân khác quan trọng hơn, số mệnh của nàng nhất định phải đến Ấp Thành, nếu không sẽ gặp họa sát thân. Ta từng bói cho nàng một quẻ, mệnh của nàng có ba kiếp nạn, chỉ có Lãnh Dịch Hạo mới có thể hóa giải được, chỉ cần ở bên cạnh hấn, nàng mới có thể an toàn.” Trên mặt Phong Vô Ngân hiện lên nét cô đơn, hấn nhìn thấu cuộc đời nhưng lại bất lực trước nó.

“Ba kiếp nạn?” Úc Phi Tuyết nghi hoặc, nước mắt đọng lại giữa đôi mắt khiến nó lấp lánh như sao.

“Kiếp thứ nhất vì Lãnh Dịch Hạo đã dẫn ngươi đến Ấp Thành nên được hóa giải. Kiếp thứ hai sắpPhong Vô Ngân lại gần cầm tay Úc Phi Tuyết - ”Cho nên, đồng ý với ta, bất kể là xảy ra chuyện gì cũng đừng rời khỏi ta, hãy để ta bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Ta không muốn trốn tránh nữa, cho dù trời uốn chừng phạt sự cố chấp của ta, ta cũng không muốn nàng chịu bất kỳ tổn thương nào, được không?”

Bây giờ Phong Vô Ngân không có ý định nói cho nàng biết, thật ra thì kiếp thứ ba mới là kiếp nạn lớn của nàng, có thể hóa giải hay không hấn cũng không chắc chắn, nhưng hấn nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Úc Phi Tuyết tránh ánh mắt ám áp của Phong Vô Ngân, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn trời đêm đen kịt. Tại sao nàng cảm giác thế giới của mình chỉ có một màu tối đen, nàng rất mờ mịt, rất hoang mang.

Rời kinh thành, đến Ấp Thành tìm tiểu sư phụ vẫn là mục tiêu của nàng. Đến Ấp Thành, chờ đợi tiểu sư phụ, cũng là mục tiêu của nàng. Nhưng sao đột nhiên, nàng mất đi mục tiêu của mình. Tiếp theo, nàng nên đi đâu, đi thế nào?

“Tuyết Nhi, đồng ý với ta, bất luận là xảy ra chuyện gì, hãy ở lại bên cạnh ta, được không?”

Úc Phi Tuyết không trả lời, nàng chỉ từ từ rút bàn tay ra, lặng lẽ nhìn Phong Vô Ngân, mặc dù Phong Vô Ngân hy vọng nàng tin tưởng hấn lần nữa, nàng cũng biết Phong Vô Ngân không có lừa gạt nàng. Từ trong đôi mắt của hấn, nàng biết tất cả lời Phong Vô Ngân nói đều là sự thật.

Bao gồm cả lời hấn nói việc hấn yêu nàng không liên quan đến vận mệnh của nàng.

Nhưng giống như một giấc mộng xinh đẹp sau khi bị phá vỡ luôn luôn có những mất mát, hụt hẫng, nàng rất muốn tin tiểu sư phụ giống như trước kia nhưng nàng không làm được. Ít nhất bây giờ nàng không làm được.

Hơn nữa nghĩ đến thân phận tiểu sư phụ, hấn là người Vũ Văn gia, mục đích của hấn là phục quốc, nói cách khác, hấn muốn tạo phản. Cho dù Úc Phi Tuyết có không hiểu chuyện đến thế nào, nàng cũng biết, lập trường của bọn họ bất đồng.

Vì vậy, trong một đêm tối, Úc Phi Tuyết đứng ngoài cửa sổ lặng lẽ nhìn vẻ mặt u sầu của Phong Vô Ngân, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn rời đi. Tiểu sư phụ, không còn là tiểu sư phụ trước kia. Con đường sau này, phải đi như thế nào? Nàng không bi lúc này nàng chỉ muốn được yên lặng.

Đêm khuya im ắng, hình bóng nho nhỏ của Úc Phi Tuyết hòa vào trong bóng tối. Nàng cũng không biết đi đâu, chỉ lặng lẽ đi về phía trước. Trong đầu nàng tràn ngập những lời nói khi nãy của Phong Vô Ngân nên ngay cả rung động kỳ lạ ở bụi cây nhỏ nàng cũng không phát hiện ra.

Đột nhiên một đạo hàn quang hiện ra, một hắc y nhân trong tay cầm trường kiếm, vung tay chém mạnh về phía Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết theo bản năng đánh trả lại.

Người vừa tới võ công rất cao, Úc Phi Tuyết không phải đối thủ của ả, vì vậy ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, Úc Phi Tuyết thi triển khinh công trốn vào trong núi. Hắc y nhân theo sát không ngừng, đến khi dồn Úc Phi Tuyết đến bên vách núi.

“Người rốt cuộc là ai? Tại sao lại muốn giết ta?” Úc Phi Tuyết nhìn bóng đen đang từ từ tới gần, nàng nghĩ tới lời tiểu sư phụ, kiếp nạn thứ hai.

Hiện tại, bốn bề vắng lặng, đêm khuya vắng vẻ yên tĩnh, võ công của nàng không phải đối thủ người này, nên làm gì bây giờ? Úc Phi Tuyết nhanh chóng nghĩ cách chạy trốn, nhưng khắp nơi đều là vách đá, nàng muốn cũng không thể trốn được.

Tiểu sư phụ nói, nàng có ba kiếp nạn, như vậy, kiếp này nàng nhất định có thể qua. Nhưng bây giờ làm thế nào để qua được kiếp này? Ai có thể tới cứu nàng đây?

Chút tính toán nhỏ của nàng đều lọt vào mắt hắc y nhân, hắc y nhân lạnh lùng cười một tiếng:

“Người không cần biết là ai phái ta tới, người chỉ cần biết ngày này sang năm, là ngày giỗ của người thôi.”

Giọng nói của hắc y nhân khàn khàn, rõ ràng là đã ăn được biến đổi giọng nói, sợ bị người ta nghe ra.

Úc Phi Tuyết phi thân né tránh đòn tấn công của hắc y nhân, đột nhiên trước mắt nàng hiện ra một nụ cười đắc ý, Úc Phi Tuyết thốt lên: “Là Ngọc Điệp phái người tới.”

“Chịu chết đi!” Hắc y nhân không đáp lời, chẳng qua ả ra chiêu thức bén nhọn hơn. Hơn nữa mỗi một chiêu đều vừa vặn khắc võ công của Úc Phi Tuyết, chẳng mấy chốc, Úc Phi Tuyết đã ở thế hạ phong.

Trong mắt hắc y nhân bắn ra tia lạnh, sát chiêu đánh tới, thân thể yếu ớt của Úc Phi Tuyết tựa như lá rụng rơi xuống vách núi. Hắc y nhân đứng ở trên vách đá lạnh lùng liếc nhìn xuống đáy vực đen kịt, thu kiếm xoay người rời đi.

Đang cố gắng ngồi vận khí, Phong Vô Ngân đột nhiên chấn động: “Tuyết Nhi.”

Khi Phong Vô Ngân đứng dậy đi tìm Úc Phi Tuyết thì đã chỉ có gian phòng trống rỗng. Phong Vô Ngân cảm thấy bất an, vội vàng xoay người lao vào trong đêm tối, Tuyết Nhi, nàng nhất định không thể xảy ra chuyện được!

Cũng đêm đó, Lãnh Dịch Hạo chợt tỉnh lại từ cơn ác mộng.

“Nha đầu!” Kỳ Lân Các bốn bề im ắng, chỉ có màn đêm tĩnh lặng, phòng ngủ cũng trống vắng.

Lãnh Dịch Hạo lập tức hạ lệnh: Điều động tất cả nhân mã, nhanh chóng đi tìm Úc Phi Tuyết.

124. Màn Trời Chiều Đất.

Màn trời chiều đất.

Úc Phi Tuyết quả nhiên rất may mắn, nàng mắc vào một cây đại thụ trên vách đá cheo leo. Nhưng bất hạnh là dây leo trên thân cây quấn lấy chân nàng, treo ngược nàng trên cành cây, không thể leo lên cũng chẳng thể trèo xuống.

Chơi trò đu dây trên không trung chẳng thích chút nào cả!

Không biết sát thủ trên vách núi đã đi chưa, chẳng may phát ra tiếng động dẫn người đó tới thì nàng sẽ trở thành chú dê đang đợi bị làm thịt mất.

Chẳng lẽ đây chính là kiếp nạn thứ hai như lời tiểu sư phụ sao! Trời ạ, ai đó có thể tới cứu nàng đây!

Mãi đến khi sắc trời tờ mờ sáng, phúc tinh của nàng rốt cục đã xuất hiện, không ngờ người ày lại là Tần Thế Viễn.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Úc Phi Tuyết được cứu, bắt đầu ăn ngấu nghiến. Bị treo ngược cả ngày trên cây, chẳng còn chút sức lực, không đói mới là lạ!

“Với thể lực của Tần gia, có một hai quán trà lâu ở Ấp Thành có gì lạ đâu?”. Tần Thế Viễn phe phẩy cây quạt, khẽ cười, mặt trời ở sau lưng hắt sáng rực rỡ, chiếu vào mắt Úc Phi Tuyết.

Thì ra Tần Thế Viễn cũng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời.

Úc Phi Tuyết nhẹ mỉm cười: “Chỉ một hai quán thôi sao?”

Xem ra, thể lực Tần gia quả nhiên trải rộng khắp thiên hạ, của cải giàu có.

“Để Vương phi chê cười rồi!”. Tần Thế Viễn chấp tay.

“Đừng gọi ta là vương phi!” Khuôn mặt của Úc Phi Tuyết nhất thời lạnh xuống.

Lãnh Dịch Hạo chết tiệt quả nhiên đã hòa theo Ngọc Diệp mà! Ngọc Diệp phái người tới giết nàng, Lãnh Dịch Hạo thì phái người gác ở cửa thành bắt nàng! Đáng giận!

Tần Thế Viễn khẽ mỉm cười, nụ cười như gió xuân rực rỡ:

“Nhưng theo tại hạ được biết, Thuận vương gia chỉ phong Ngọc Diệp làm Trắc phi, nói cách khác, trong lòng của người, vương phi chỉ có một.”

Úc Phi Tuyết ném chiếc đũa lên mặt bàn “bốp” một tiếng:

“Tần Thế Viễn! Ngươi nịnh ai chứ đừng động đến ta, ta và Lãnh Dịch Hạo không hề có bất kì quan hệ nào nữa! Ta đã vứt bỏ hắn rồi! Nghe rõ chưa!”

Tần Thế Viễn nhin không được cười khế, tứ tiểu thư Úc gia này quả nhiên danh bất hư truyền, đúng là không giống những nữ tử bình thường. Vì thế Tần Thế Viễn nhàn nhã đứng dậy, lui về phía sau một bước, chấp tay c giọng nói:

“Tại hạ Tần Thế Viễn, mặc dù gia tài bạc vạn, nhưng bạn tốt không nhiều. Nguyên làm bằng hữu với Úc tiểu thư, không biết Úc tiểu thư có đồng ý làm bằng hữu với tại hạ không?”

Úc Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn Tần Thế Viễn đang cười tươi như hoa, sao vẻ tươi cười của Tần Thế Viễn lại cứ như hồ ly vậy?

“Ngươi đang thử ta sao?”

“Không, chẳng qua tại hạ không biết Úc tiểu thư có thật sự quyết định rời khỏi vương gia hay không thôi?” Tần Thế Viễn lại ngồi trở lại bàn.

Úc Phi Tuyết cũng cầm lấy đũa tiếp tục ăn: “Vậy liên quan gì tới ngươi?”

“Có, liên quan rất lớn.”. Tần Thế Viễn thản nhiên nhìn Úc Phi Tuyết, hẳn biết, với nữ tử như Úc Phi Tuyết, chỉ có thẳng thắn mới có thể nhận được sự tín nhiệm của nàng.

Úc Phi Tuyết nhú mày, chăm chú lắng nghe.

“Tại hạ có việc muốn nhờ vương gia, cho nên nếu như người là vương phi, vậy ta chỉ có thể lấy lòng người, nếu như người không phải là vương phi, chỉ là Úc tiểu thư, như vậy tại hạ sẽ kết bạn với người mà không cần lo lắng điều gì.”. Tần Thế Viễn rót một chén rượu cho Úc Phi Tuyết.

So với sâu sắc của Lãnh Dịch Hạo, sự che giấu của Phong Vô Ngân, sự thẳng thắn của Tần Thế Viễn này có vẻ rất đáng quý. Úc Phi Tuyết rất khí khái một hơi cạn sạch:

“Được, nể tình người thẳng thắn như vậy, một người bạn như ngươi, ta đồng ý.”

Tần Thế Viễn tán thưởng nhìn Úc Phi Tuyết, hẳn đã quen nhìn thấy nữ tử làm bộ làm tịch, sự thẳng thắn của Úc Phi Tuyết thật sự rất đáng yêu, Tần Thế Viễn cũng nâng ly một hơi cạn sạch:

“Vậy ta có thể gọi nàng là Úc tiểu thư không?”

“Không cần phiền phức như vậy, gọi Tiểu Tuyết là được. Mọi người đều gọi ta như vậy.”. Úc Phi Tuyết tươi cười với Tần Thế Viễn.

“Người tìm Lãnh Dịch Hạo làm cái gì?”

“Ta? Nói thật, ta muốn làm quan.”

“Người? Vậy thì khó khăn rồi, trước giờ chưa từng có thương nhân nào làm quan cả.”

“Cho nên ta mới tìm Lãnh Dịch Hạo.”

“Chỉ sợ làm người phải thất vọng rồi. Thứ nhất, hẳn chưa bao giờ làm chuyện tốt. Thứ hai, hẳn cũng sẽ không lo chuyện bao đồng.”

.....

Có câu nói gọi là rượu gặp tri kỉ ngàn chén vẫn thiếu, Hai người vừa uống vừa trò chuyện, thời gian trôi qua như nước chảy, thoáng một cái đã hết một ngày, đến khi trăng lên, hai người đều say, nằm lăn trong đình Phong Nguyệt.

Sáng sớm ngày hôm sau, bị những tiếng bàn luận líu ríu đánh thức, Úc Phi Tuyết vuốt vuốt mắt cho tỉnh táo, ôi cha, sao ở đây lại có nhiều người như vậy?

Bọn họ bị một nhóm người túm lại xem!

“Thật không biết xấu hổ! Ban ngày ban mặt lại ở cùng đàn ông....”

“Đúng! Không thể tưởng tượng nổi!”

“Mất hết đạo đức rồi! Mất hết đạo đức rồi! Màn trời chiếu đất như vậy mà....”

Nhìn bộ dạng hai người bọn họ xem ra đã làm nhiều người tức giận rồi, Úc Phi Tuyết đá đá chân Tần Thế Viễn: “Này, tỉnh lại đi!”

Tần Thế Viễn từ từ mở mắt ra, hôm qua đúng là hẳn uống nhiều quá. Đã lâu chưa uống thoải mái như vậy nên lần này hẳn say quá, nhưng điều không phải nhất chính là, tay của hắn vẫn đang ôm chân Úc Phi Tuyết, đúng là rất bất nhã.

Thấy rõ, Tần Thế Viễn vội rút tay lại, nhất thời lúng túng không biết phản ứng thế nào. Úc Phi Tuyết lướt qua đám người đang ồn ào đứng nhìn, lạnh lùng nói:

“Nhìn cái gì mà nhìn! Có cái gì hay mà nhìn! Bồn cô nương thích cảnh màn trời chiếu đất, thích mấy hành vi phóng đảng đấy, sao hả!”

Cả thế giới như chìm vào im lặng, tất cả mọi người trở mắt đứng nhìn Úc Phi Tuyết, ai ai cũng bị lời lẽ hùng hồn của nàng làm cho giật mình.

Tần Thế Viễn phục hồi lại tinh thần trước tiên, hẳn nhìn Úc Phi Tuyết nghênh ngang đẩy đám người đi ra ngoài, đôi mắt từ thái độ kinh ngạc đến tán thưởng.

Lợi hại! Quả nhiên lợi hại! Chẳng trách Lãnh Dịch Hạo không nỡ rời bỏ nàng!

Nụ cười Tần Thế Viễn duy trì không được bao lâu đã liền cứng ngắc lại. Lúc Úc Phi Tuyết tách ra khỏi đám người, hẳn đồng thời cũng nhìn thấy khuôn mặt đờ đờ sát khí kia.

Lãnh Dịch Hạo đến đây lúc nào vậy?

Có điều xem ra, Lãnh Dịch Hạo chắc chắn đã nghe được lời nói hùng hồn của Úc Phi Tuyết, vì thế đáng vẻ hiện giờ của Lãnh Dịch Hạo như một ông chồng bắt được thê tử vụng trộm, tức sùi bọt mép.

Tần Thế Viễn đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

125. Biến Thái! Quá Biến Thái! Đây Là Ngoài Phố Mà!

Biến thái! Quá biến thái! Đây là ngoài phố mà!

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo sắc bén, từng bước từng bước tới gần Úc Phi Tuyết. Úc Phi Tuyết dĩ nhiên đã nhìn thấy, cả hai mắt đều nhìn thấy, nhưng vậy thì sao nào? Tiếp tục coi như không thấy.

“Thật xin lỗi! Nhường đường một chút!”. Úc Phi Tuyết vung bàn tay nhỏ, xoay người tiếp tục đi.

Đợi xem hấn tức giận như thế nào! Nàng không sợ! Dù sao nàng cũng đã bỏ hấn rồi!

Lãnh Dịch Hạo bắt được ngay cánh tay Úc Phi Tuyết, đôi mắt lạnh lẽo tỏa ra khí lạnh khiến người xem náo nhiệt xung quanh bất giác bị dọa lùi mấy bước.

Úc Phi Tuyết thờ ơ nhìn lướt qua Lãnh Dịch Hạo: “Có chuyện gì sao? Không có chuyện gì thì ta đang rất bận.”

Tần Thế Viễn lúc này mới từ từ chạy đến, chấp tay nói: “Tham kiến vương gia!”

Lãnh Dịch Hạo ánh mắt trước sau vẫn khóa chặt Úc Phi Tuyết, không mấy may dời đi. Úc Phi Tuyết cảm thấy tay Lãnh Dịch Hạo nắm càng ngày càng chặt, nàng đau quá! Vì vậy nàng thốt ra một câu nói khiến mọi người xấu hổ.

Úc Phi Tuyết cố tình vẫy tay với Tần Thế Viễn nói: “Tướng công, hấn bắt nạt thiếp!”

Tần Thế Viễn sắc mặt tái nhợt, ông trời ơi, thổ địa ơi! Hấn thề hấn chưa làm gì cả. Nhưng hấn còn cơ hội giải thích sao? Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo như những mũi tên bắn thẳng tới đây, đâm vào khắp người hấn, lạnh như băng.

“Vương gia, không”

Không đợi Tần Thế Viễn giải thích, Lãnh Dịch Hạo thu lại cánh tay, Úc Phi Tuyết sợ hãi kêu to “Cứu mạng! Biến thái giết người”

Nào ngờ Lãnh Dịch Hạo lại giữ thật chặt Úc Phi Tuyết trong ngực, giống như chỉ cần hấn hơi buông lỏng tay, nàng sẽ biến mất.

Cảm giác tìm được thứ đã mất đi khiến Lãnh Dịch Hạo vốn dĩ đang tức giận bỗng thấy dịu lại trong lòng. Nha đầu, ta nhớ nàng!

Úc Phi Tuyết tưởng Lãnh Dịch Hạo sẽ nổi trận lôi đình, cho nên ra sức vùng vẫy: “Buông ra, cứu mạng...”

Nhưng nàng càng giãy giụa, cánh tay Lãnh Dịch Hạo càng ôm chặt, giống như muốn nàng hòa vào trong cơ thể.

”Cứu mạng ...

Hả? Kì lạ thật, sao lại không có chuyện gì? Úc Phi Tuyết cuối cùng ngừng kêu lớn, đôi mắt trong suốt đảo qua, nàng phát hiện một chuyện còn đáng sợ hơn việc Lãnh Dịch Hạo tức giận — hấn lại không tức giận!

Hấn muốn làm gì vậy? Giữa ban ngày ban mặt, lại nhiều người nhìn như vậy, hấn ôm nàng chặt như vậy làm chi!

Ngực của hấn rất ấm, giống như trước đây, nhưng tay hấn ôm chặt quá, nàng sắp ngạt thở rồi!

Úc Phi Tuyết duỗi ngón tay, chọc chọc vào sau gáy Lãnh Dịch Hạo:

“Này..... Buông ra được không? Có rất nhiều người đang nhìn đấy.....”

Lãnh Dịch Hạo thả lỏng cánh tay, nhưng vẫn không buông hấn nàng ra.

Nhìn gần khuôn mặt nhỏ xinh của Úc Phi Tuyết, đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Dịch Hạo đột nhiên trở nên sâu thẳm:

“Nàng cũng sợ người khác nhìn thấy sao? Nàng không phải vừa nói thích màn trời chiếu đất, thích mấy hành vi phóng đảng sao?”

Đôi mắt Lãnh Dịch Hạo tỏa ra lực hút khắp nơi. May là hắn vô cùng hiểu nàng, mới không bị lời nói kinh thể hải tục của nàng lừa gạt. Có điều ngược lại hắn còn lợi dụng cái ‘sở thích’ kinh thể hải tục của nàng nữa.

Tên biến thái này lại đang nghĩ đến chuyện gian ác gì đây? Úc Phi Tuyết cố gắng lui về phía sau, nhưng cánh tay Lãnh Dịch Hạo lại tiếp tục giữ chặt lấy nàng, giam cầm nàng trong lồng ngực, ánh mắt toát lên sự nguy hiểm, Úc Phi Tuyết đột nhiên cảm thấy trên đầu có một đám quạ đen bay qua, một cảm giác không ổn đang ùn ùn kéo đến.....

Quả nhiên, đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Dịch Hạo hiện lên một tia trêu đùa: “Vừa hay, ta cũng thích như vậy!”

“Hả?” Úc Phi Tuyết còn chưa kịp có bất kì phản ứng nào, khuôn mặt tuần tú của Lãnh Dịch Hạo đã liền áp sát, hơi lạnh từ đôi môi mỏng bao trùm lên môi của Úc Phi Tuyết

Úc Phi Tuyết mở to mắt, khiếp sợ nhìn Lãnh Dịch Hạo, lông mi dài che đi sự gian xảo trong mắt hắn cũng làm cho khuôn mặt đẹp trai của hắn hiện lên vẻ dịu dàng. Môi hắn thoáng lạnh, thậm chí, có chút hơi run rẩy. Hắn cắn môi của nàng, bá đạo len lỏi vào trong miệng nàng, tìm kiếm lưỡi nàng. Động tác thân mật là cho thân thể mềm mại của Úc Phi Tuyết không kìm lòng được.

Biến thái! Quá biến thái! Hắn không biết hiện tại có rất nhiều người đang đứng xem sao? Đây là ngoài phố mà!

Úc Phi Tuyết liều mạng đẩy, cánh tay Lãnh Dịch Hạo như sắt cứng nắm chặt lấy thân thể nàng, một cái tay khác giữ lấy đầu nàng, để nàng không cách nào lùi bước.

Tay chân không được, vậy phải động khẩu. Úc Phi Tuyết cắn đầu lưỡi Lãnh Dịch Hạo. Xem ngươi còn dám lộ hành nữa không!

Mùi tanh tràn đầy trong miệng hai người, nhưng Lãnh Dịch Hạo vẫn không có ý buông ra, trái tim Úc Phi Tuyết khẽ run lên. Rốt cục phải thả lỏng.

Lãnh Dịch Hạo thừa dịp này xông lên, nụ hôn càng thêm mãnh liệt.

Cảm giác quen thuộc lấp đầy trong miệng. Giống như cảm giác thường xuyên xuất hiện trong mơ, cảm giác được sự chân thật đang ôm chặt lấy nàng, gọi lên sự yếu đuối tận sâu trong lòng nàng.

Rốt cục thân thể Úc Phi Tuyết cũng thả lỏng.

Thì ra nàng chưa bao giờ quên.

Đám người không hề tản ra. Vương gia cường hôn trước mặt mọi người, đây cũng là chuyện mới trước nay chưa từng có. Có điều xem nào nhiệt là phải trả giá khá đắt, làm hỏng việc tốt của Vương gia sẽ có báo ứng, cho nên trước khi vương gia tức giận, hãy rút lui thôi!

Tần Thế Viễn cười, xem ra hắn không cần giải thích. Với tài trí của Lãnh Dịch Hạo, làm sao có thể không nhìn ra tiểu nha đầu đang cố ý chọc giận hắn.

Quên đi, không gây trở ngại cho người đang tính toán nợ nần nữa, hắn vẫn là nên đi trước th tốt hơn.

Tần Thế Viễn gấp quạt giấy trong tay lại, xoay người chuẩn bị rời đi, bỗng nghe thấy phía sau có một trận xao động.

Tần Thế Viễn quay đầu nhìn lại, một nam tử áo trắng đang tách đám người phi thân đến.

Nam tử kia mặt mũi tuần tú, từng cử chỉ động tác đều thanh tao như tiên giáng trần, nhưng trên thân áo trắng có vết máu mờ nhạt, chắc chắn là vết tích lưu lại sau khi đánh nhau.

Người vừa tới chính là Phong Vô Ngân.

Tay áo hắn vung lên, đám thị vệ lao lên nhất thời ngã xuống.

“Tuyệt Nhi!”. Giọng nói trong trẻo của Phong Vô Ngân không che giấu được bi thương, đôi mắt sáng như ánh trăng thấm đẫm đau thương.

Hắn loại bỏ muôn vàn khó khăn trên đường đến đây, lại để nhìn thấy tình cảnh Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Hạo ôm hôn nhau.

Giọng nói quen thuộc đánh thức Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết mở mắt ra, tiểu sư phụ!

126. Lựa Chọn

Lựa chọn

Lãnh Dịch Hạo biết, Phong Vô Ngân nhất định sẽ đến.....

Cho nên hắn đã sắp đặt sát thủ ở giữa đường chặn Phong Vô Ngân lại. Với võ công của Phong Vô Ngân, những sát thủ này tuyệt không phải đối thủ của hắn, tuy nhiên cũng đủ để trì hoãn Phong Vô Ngân, để hắn tìm được Úc Phi Tuyết trước Phong Vô Ngân.

Hắn chỉ muốn để cho Phong Vô Ngân biết, cô gái này là của hắn!

Úc Phi Tuyết ra sức đẩy Lãnh Dịch Hạo ra. Mặc dù nàng không biết đối mặt với tiểu sư phụ như thế nào, nhưng nàng tuyệt đối không muốn làm thương tổn hắn!

Lãnh Dịch Hạo không hề có ý định buông tay, sắc mặt Phong Vô Ngân chợt trầm xuống, hắn giơ tay áo đánh úp về phía Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Hạo sớm có phòng bị, nhẹ nhàng xoay người, ôm Úc Phi Tuyết tránh khỏi tập kích của Phong Vô Ngân.

Võ công của hai người đều thuộc loại thượng đẳng, Tần Thế Viễn nhìn mà hoa cả mắt. Xuất sắc! Rất xuất sắc!

Mỗi một chiêu của Phong Vô Ngân trông thật mềm dẻo, nhưng lại mang theo sát khí bén nhọn, lúc nào cũng thanh tao nhẹ nhàng giờ đây đã ngưng kết thành băng. Úc Phi Tuyết chưa bao giờ thấy Phong Vô Ngân như vậy.

“Buông ra!” Úc Phi Tuyết đá Lãnh Dịch Hạo. Tên biến thái chết tiệt này đang cố ý đây mà!

Phong Vô Ngân bóng người như gió, xuất chiêu như điện, Lãnh Dịch Hạo vừa phải đối phó Phong Vô Ngân, vừa phải đối phó với người trong ngực không an phận, đương nhiên phải cực kỳ cố gắng.

Phong Vô Ngân nhân cơ hội cầm lấy cánh tay Úc Phi Tuyết, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Lãnh Dịch Hạo: “Nàng bảo người buông ra.”

“Không ngờ người lại cảm thấy hứng thú với vương phi của ta, đáng tiếc, người chậm một bước rồi. Nàng đã là nữ nhân của ta, cho dù người mang nàng đi, cũng không thể thay đổi được sự thật này.” Lãnh Dịch Hạo cánh tay giữ chặt ở eo Úc Phi Tuyết.

“Trước giờ xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, quan trọng là..... Hiện tại nàng đồng ý ở cùng ai?” Phong Vô Ngân nắm chặt cánh tay Úc Phi Tuyết.

“Nếu như nàng đồng ý ở cùng người, thì nàng sẽ không ở chỗ này.” Cánh tay Lãnh Dịch Hạo nắm chặt, ánh mắt có ý mỉa mai.

“Vậy thì hắn là nên để cho nàng tự mình lựa chọn.” Phong Vô Ngân cũng không nhường bước.

Thất lung Úc Phi Tuyết bị Lãnh Dịch Hạo kìm chặt, tay bị Phong Vô Ngân kéo, không thể động đậy.

Hai nam nhân này đều điên

Úc Phi Tuyết vô cùng tức giận rống to: “Hai người các người, cầm miệng lại cho ta! Cũng buông tay ta ra! Có nghe thấy không hả?”

Phong Vô Ngân muốn buông tay ra, nhưng Lãnh Dịch Hạo lại không chịu. Cho nên, Phong Vô Ngân vừa buông tay ra lại nắm chặt Úc Phi Tuyết. Hắn không muốn mất đi nàng một lần nữa.

“Nha đầu, hắn ta bảo nàng lựa chọn kìa.” Lãnh Dịch Hạo hạ quyết tâm, muốn lựa chọn, chỉ có thể chọn hắn.

“Tuyết Nhi, tìm tưởng ta, hãy đi theo ta.” Phong Vô Ngân nhìn Úc Phi Tuyết với ánh mắt âm áp.

Lựa chọn? Nếu nàng có thể lựa chọn, còn có thể ở chỗ này sao?

Lãnh Dịch Hạo có Ngọc Diệp rồi, nàng tuyệt đối sẽ không trở về cùng Lãnh Dịch Hạo.

Về phần tiểu sư phụ, có lẽ nàng nghĩ nên làm sao để đối mặt với tiểu sư phụ trước, nàng cũng không muốn ở cùng với Phong Vô Ngân.

Nhưng là hai nam nhân một kẻ lạnh lẽo, một người thì lại âm áp, chăm chú nhìn nàng, không hề có ý lui bước.

Úc Phi Tuyết bị hai nam nhân này làm cho choáng váng đầu óc.

Cho nên cuối cùng nàng dứt khoát, giơ ngón tay nhỏ bé: “Ta chọn hắn.”

Bốn đạo ánh mắt như kiếm phóng tới đây, Tần Thế Viễn rất vô tội nhìn về phía bàn tay nhỏ bé chỉ về hắn.

Chỉ trời ới hiểu, hắn vô tội. Tần Thế Viễn dở khóc dở cười, vẻ mặt tuần lãng thay đổi trong nháy mắt. Nhất là khi Lãnh Dịch Hạo và Phong Vô Ngân cùng lúc nhìn về phía hắn, Tần Thế Viễn toàn thân lạnh như băng.

“Ta” Tần Thế Viễn từng bước từng bước lui về phía sau, không biết lúc này hắn chạy trốn... liệu có kịp không.

“Giờ có thể buông ra chưa?” Úc Phi Tuyết thân thể muốn chạy trốn.

“Không thể!” Cánh tay Lãnh Dịch Hạo giữ chặt.

“Tuyết Nhi!” Phong Vô Ngân bàn tay to nắm chặt.

“Đau —”

Đang lúc này, một tiếng hô lớn vang lên, một cảm y vệ thúc ngựa chạy đến, vừa kêu: “Báo — Vương gia, cấp báo kinh thành tám trăm dặm, hoàng thượng bệnh nặng, triệu vương gia vương phi hồi cung ngay!”

Hoàng thượng bệnh nặng?

Triệu Lãnh Dịch Hạo hồi cung?

Úc Phi Tuyết nhìn về phía Phong Vô Ngân, Phong Vô Ngân thừa cơ hộ này mưu phản sao?

Lãnh Dịch Hạo cũng nhìn về phía Phong Vô Ngân, hắn đã sớm hoài nghi thân phận và động cơ của Phong Vô Ngân, nếu như Phong Vô Ngân thật sự có mưu đồ bất chính, vậy lúc này đối với Phong Vô Ngân mà nói, đây chính là một thời cơ tuyệt hảo. Phong Vô Ngân muốn nhân cơ hội này mưu phản sao?

Hai người đồng thời nhìn về phía Phong Vô Ngân.

Phong Vô Ngân trong lòng vừa động, thời cơ hắn đợi đã lâu cuối cùng cũng tới! Nhận được ánh mắt của Lãnh Dịch Hạo cùng Úc Phi Tuyết, Phong Vô Ngân cười nhạt một tiếng, trong mắt trấn tĩnh không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Tần Thế Viễn hai mắt sáng ngời, tiến lên một bước: “Vương gia, hoàng thượng giờ phút này triệu ngài hồi cung, nhất định là có liên quan đến ngôi vị thái tử.”

Người nào làm thái tử đối với Tần Thế Viễn có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Mà tình thế trong triều lúc này, người có thể đảm đương chức vị thái tử, ngoài Lãnh Dịch Hạo, chính là Lãnh Dịch Khánh. Nếu như Lãnh Dịch Khánh làm hoàng đế, với tính cách bảo thủ cẩn thận của y, kế hoạch lớn của hắn sẽ không thể thực hiện!

Cho nên v tình cảm mà nói, Tần Thế Viễn càng hy vọng Lãnh Dịch Hạo làm hoàng đế.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn người đều có tâm sự.

Úc Phi Tuyết rốt cục có cơ hội thoát khỏi ma chướng của hai người kia, lấy lại sự tự do. Trước tiên nàng chạy đến sau Tần Thế Viễn, kéo ống tay áo y rồi nhìn phản ứng vào của Phong Vô Ngân và Lãnh Dịch Hạo.

Tần Thế Viễn vẫn là nơi an toàn, y sẽ không động thủ động cước.

Tần Thế Viễn bất đắc dĩ muốn tránh cũng không tránh được, y iên tục giật ống tay áo khỏi tay Úc Phi Tuyết.

Lãnh Dịch Hạo nhận lấy mật hàm trong tay thị vệ, nhìn lướt qua, bàn tay dùng nội lực, mật hàm hóa thành bụi bay.

Phong Vô Ngân ánh mắt trầm tĩnh khóa chặt khuôn mặt Lãnh Dịch Hạo, hi vọng từ trên mặt của hắn có thể nhìn ra manh mối.

“Lập tức đưa vương phi về kinh.” Lãnh Dịch Hạo vẻ mặt bí hiểm.

“Dạ!” Mọi người cùng đáp.

Đội Phong Vô Ngân kinh giác, quay lại tìm Úc Phi Tuyết lần nữa, Úc Phi Tuyết đã bị Tần Thế Viễn điểm huyết đưa lên xe ngựa đi đại đội rồi.

127. Trêu Chọc Vào Nàng, Chết Là Cái Chắc!

Trêu chọc vào nàng, chết là cái chắc!

“Tại sao ta phải thử chứ?”. Úc Phi Tuyết nhìn chằm chằm vào nóc xe, tỏ vẻ kiên quyết không

Có điều...

Nhưng mà...

Hình như....

Lời Tần Thế Viễn nói cũng có lý. Úc Phi Tuyết ngoài miệng thì cự tuyệt nhưng trong lòng nàng không thể không thừa nhận, bản thân cũng từng so sánh Lãnh Dịch Hạo và tiểu sư phụ.

Tại sao phải so sánh hai người bọn họ vậy?

Trước kia nàng luôn yêu mến Tiểu sư phụ, đã yêu mến Tiểu sư phụ, vậy tại sao lại phải so sánh Lãnh Dịch Hạo với người chứ?

Vấn đề này chợt lóe lên trong đầu Úc Phi Tuyết.

Những chuyện không thể nghĩ ra, nàng thường chẳng thèm nghĩ đến nữa. Còn bây giờ, càng không thể so sánh!

Bây giờ, nàng không biết nên đối mặt với Tiểu sư phụ như thế nào, nhưng nàng lại rất ghét Lãnh Dịch Hạo.

“Được rồi, cô nương có thể không thử. Nhưng tại hạ nghĩ cô nương cũng không muốn cứ ngồi yên như vậy mà đến kinh thành đấy chứ?”. Thuyết khách Tần Thế Viễn rốt cuộc cũng đi vào nội dung chính.

“Thuận vương gia quyết tâm muốn cột cô nương bên người. Thậm chí đã đem tin tức Vương gia và Vương phi sắp trở hồi kinh truyền đến kinh thành. Tại hạ nghĩ hiện tại cả kinh thành, mọi người đều đang háo hức mong ngóng. Vậy nên cho dù cô nương tuyệt thực cũng chẳng có ích gì.”

“Huống chi, hai người bọn họ võ công tinh tường, nếu như cô nương muốn chạy trốn, bọn nó có thể bắt cô nương trở về ngay lập tức.”

“Có điều tại hạ thấy rất kỳ lạ, Phong đại hiệp này rốt cuộc là người phương nào, võ công cao như vậy, hơn nữa tại sao hắn lại phải tới kinh thành?”. Tần Thế Viễn nói với chính mình.

Nhưng mà những lời này lại làm cho nội tâm Úc Phi Tuyết nhảy loạn. để mưu phản?

“Tần Thế Viễn, người nói với Lãnh Dịch Hạo, ta đói bụng rồi.” Úc Phi Tuyết đã nghĩ thông suốt. Nàng muốn đến kinh thành.

Bởi vì ở đâu có náo nhiệt, nàng sẽ đi đến đó.

“Không bỏ chạy nữa thật chứ?”. Lãnh Dịch Hạo nhướn mày nhìn Úc Phi Tuyết, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Không chạy”. Úc Phi Tuyết không thèm liếc mắt nhìn hắn.

“Chịu ngoan ngoãn ăn cơm chứ?”

“Nói nhảm! Người mà không giải huyết, ta ăn thế quái nào được!” Úc Phi Tuyết tức giận quát.

Tốt lắm, thế này là yên tâm rồi, thấy nàng thế này chắc là sẽ không chạy trốn thật.

Huyết đạo của Úc Phi Tuyết lập tức được giải, cảm giác được tự do giống như được sinh ra lần nữa vậy.

Đồ ăn được bưng lên, Úc Phi Tuyết ngay lập tức ăn như lang sài hổ báo.

Lãnh Dịch Hạo nhướn mày đắc ý. Nha đầu này, chỉ có hắn mới có thể xử lý được! Phong Vô Ngân không nói gì, im lặng quay người rời đi. Trời chiều đã ngã về tây, đem bóng dáng Phong Vô Ngân kéo dài, bóng lưng kéo thành một đường thẳng mờ nhạt của hắn nhìn có chút cô độc.

Tần Thế Viễn may mắn không thẹn vì không hoàn thành nhiệm vụ, cả người vô cùng thoải mái.

Chạy suốt cả ngày, xe rốt cục cũng dừng lại nghỉ ngơi.

Sau khi đợi đến lúc Úc Phi Tuyết ăn uống no đủ mới tiếp tục chạy. Sau khi trời tối, cuối cùng cũng tới được một thị trấn.

Vén rèm xe, Úc Phi Tuyết thực sự ngủ thiếp đi trong xe ngựa, ngồi thẳng đơ cả ngày, không mệt mỏi mới là 1

Vì vậy, vấn đề nảy sinh lúc này là ai ấm Úc Phi Tuyết lên khách phòng, Phong Vô Ngân và Lãnh Dịch Hạo nhìn nhau, tay chân lại chuẩn bị ột lần tranh đấu nữa.

Tần Thế Viễn lắc đầu, không phải lại đánh nhau ở chỗ này đây chứ. Thời gian không đợi người, không có thời gian phí phạm ở đây. Vì thế, Tần Thế Viễn tiến thẳng đến dùng cây quạt đánh cho Úc Phi Tuyết tỉnh.

“Người làm gì vậy hả?”. Úc Phi Tuyết cau giận vung tay gạt cây quạt trước mặt, quấy rầy người đang trong mộng đẹp rất không có đạo đức.

“Đến khách điểm rồi, xuống nghỉ ngơi thôi.” Tần Thế Viễn phe phẩy cây quạt, đồng thời tự giác tránh xa Úc Phi Tuyết.

“Nhường đường một chút, cảm ơn.” Úc Phi Tuyết bị Lãnh Dịch Hạo và Phong Vô Ngân hành hạ trọn một ngày, lòng tràn đầy lửa giận còn chưa tiêu tan. Vì vậy coi hai người ở trước cửa xe là vật cản trở, nàng nghênh ngang đâm thẳng vào giữa người, không coi ai ra gì.

Đồng thời, không quên thưởng cho Tần Thế Viễn một khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Tần ca ca, mau tới đây!”

Nàng đang cố ý đây mà. Một mũi tên trúng ba con chim. Trêu chọc vào nàng, chết là cái chắc! Nhưng mà các kiểu chết có chút không giống nhau mà thôi.

Dưới ánh mắt cực kỳ u ám của Lãnh Dịch Hạo và Phong Vô Ngân, Tần Thế Viễn do dự một chút, nhanh chóng đi theo Úc Phi Tuyết vào khách điểm để đề phòng bị Vương gia - Đại hiệp liên thủ tiêu diệt.

Sau một ngày đường đi lại thực sự mệt mỏi, Úc Phi Tuyết ngủ đến hôn mê bất tỉnh, lại cảm giác có người đang vuốt tóc mình, có hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát quanh quẩn tại chóp mũi, hơn nữa ngày càng nồng đậm.

Úc Phi Tuyết phản xạ có điều kiện, xuất ra một cước: “Biến thái...”

Úc Phi Tuyết còn chưa dứt lời, cổ họng liền nghẹn lại. Không phải Lãnh Dịch Hạo, là

Úc phi Tuyết tối sầm đầu óc nhìn Phong Vô Ngân bị mình đá ngã xuống đất:

“Tiểu sư phụ, sao người lại ở đây?”

Phong Vô Ngân thông dong đứng dậy, cười có chút bất đắc dĩ: “Là ta, chẳng qua ta không nghĩ nàng lại lợi hại như vậy. Ngủ mà vẫn có thể đá người.”

Trên thực tế, hắn đã từng lĩnh giáo qua, hơn nữa kết quả cùng với lúc này đều như nhau.

Nàng coi hắn là Lãnh Dịch Hạo. Lãnh Dịch Hạo thật sự đã chiếm một vị trí trong lòng nàng sao?

“Ta..” Úc Phi Tuyết gãi gãi đầu: “Cái kia...Ta tưởng là tên biến thái Lãnh Dịch Hạo...”

Kỳ thật, ban đầu, khi nàng ngủ thấy hương vị nhẹ nhàng khoan khoái này, tất sẽ nghĩ tới Tiểu sư phụ, mà từ lúc nào, phản ứng đầu tiên của nàng là nghĩ ngay đến Lãnh Dịch Hạo? Suy nghĩ này làm cho Úc Phi Tuyết thoáng buồn bực.

“Tuyết Nhi, vẫn chưa tha thứ cho ta sao?” Phong Vô Ngân định tới gần, rồi lại do dự. Hắn không muốn bó buộc nàng. Muốn Úc Phi Tuyết chấp nhận sự thật này, chung quy vẫn cần có thời gian.

Đôi mắt Úc Phi Tuyết trở nên ảm đạm, tại sao tiểu sư phụ lại là phản đồ? Nàng nên làm gì bây giờ?

“Ta sẽ chờ nàng.” Phong Vô Ngân dùng ánh mắt ảm áp nhìn Úc Phi Tuyết, nhẹ nhàng nói.

Phong Vô Ngân đi rồi, Úc Phi Tuyết trong thoáng chốc lại thấy phiền muộn nên liền đứng dậy đi nhà xí.

Đi qua một gian phòng không xa, đúng lúc nhìn thấy qua cửa sổ một thân ảnh quen thuộc.

Lãnh Dịch Hạo.

Còn có một nữ nhân! Là Ngọc Diệp!

Úc Phi Tuyết rốt cuộc hiểu ra nàng lại có giấy ngủ an tĩnh như vậy, bởi vì Lãnh Dịch Hạo rõ ràng cũng mang theo Ngọc Diệp.

Nàng bị giam trong xe ngựa suốt một ngày, hiển nhiên cũng không biết bên ngoài là “ngày tháng năm nào”! Không nghĩ tới Lãnh Dịch Hạo trở về kinh thành lại còn không quên mang theo Ngọc Diệp cùng đi, thật là một đôi uyên ương thâm tình!

Hơn nữa, giờ phút này tư thế của hai người cực kỳ mật mờ.

Ngọc Diệp ngồi trên giường, ngón tay Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan như hoa của Ngọc Diệp, hơn nữa thân thể của hắn từng chút từng chút áp lại gần Ngọc Diệp.

Tên biến thái chết tiệt! Úc Phi Tuyết cắn môi dập chân, xoay người chạy đi.

128. Nam Nhân Đáng Thương!

Nam nhân đáng thương!

Lãnh Dịch Hạo đúng thật đã mang theo Ngọc Diệp đến đây.

Có rất nhiều nguyên nhân, trong đó có một nguyên nhân là Ngọc Diệp tha thiết yêu cầu xin được đi cùng. Lãnh Dịch Hạo cũng rất nhân nhượng nên liền dẫn theo nàng đi cùng.

Trên đường đi, Ngọc Diệp ngồi một mình trong một chiếc xe ngựa, đi sau cùng đoàn xe. Ban đầu, nàng cho rằng vì Lãnh Dịch Hạo lên đường gấp rút nên không có thời gian chăm sóc quan tâm nàng. Nhưng đến lúc nghỉ ngơi, nàng lại thấy đi đầu đội ngũ còn có một chiếc xe ngựa nữa, hình như trên đó cũng có một nữ nhân.

Thừa dịp lúc tất cả mọi người không chú ý, Ngọc Diệp lặng lẽ đến xem, không ngờ người ngồi trong xe ngựa đó lại là Úc Phi Tuyết.

Điều khiến nàng ngạc nhiên hơn chính là cả Phong Vô Ngân cũng có mặt!

Lửa giận trong lòng Ngọc Diệp thoáng chốc bốc cao.

Kể được nàng phải đi trở về báo cáo Úc Phi Tuyết đã rơi xuống vực. Nhưng vì sao con nhóc đó lại ở đây? Hơn nữa lại cùng trở lại kinh thành với Lãnh Dịch Hạo.

Vì sao Phong Vô Ngân lại ở đây? Chẳng lẽ cũng là vì nha đầu này?

Ngọc Diệp yên lặng trở về xe ngựa của mình, dọc đường ả ta im lặng suy nghĩ làm sao để lặng lẽ trừ khử Úc Phi Tuyết trước mặt Lãnh Dịch Hạo và Phong Vô Ngân.

Đến khách điểm, không thấy Lãnh Dịch Hạo, vì vậy ả ta liền giả trò cũ, phái nha hoàn đi thông báo cho Lãnh Dịch Hạo, vì đi xe mệt nhọc nên thân thể ả thấy không khỏe, vì vậy nên Lãnh Dịch Hạo vội chạy đến.

Ngọc Diệp ngồi trước giường, dịu dàng yếu ớt nói với Lãnh Dịch Hạo: “Vương gia, Tiểu Diệp lại khiến người bận tâm rồi.”

Lãnh Dịch Hạo ngồi xuống cạnh Ngọc Diệp, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Diệp, ánh mắt quyến rũ nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Ngọc Diệp. Đã có lúc, hắn đã mê muội khuôn mặt xinh đẹp này, thậm chí trả giá rất lớn chỉ để khôi phục lại dung nhan này. Nhưng khi nàng khôi phục được dung nhan, khuôn mặt nhỏ này lại không thể khiến hắn động tâm như lúc ban đầu.

Lãnh Dịch Hạo chậm rãi đến gần Ngọc Diệp, Ngọc Diệp trong lòng vui vẻ, thuận thế ngã về hướng giường, đồng thời, cánh tay nhỏ bé ôm lấy cổ Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo lần này không cự tuyệt, hắn chỉ là muốn biết rõ, nếu như tiếp tục như vậy, liệu hắn có còn cảm giác trước kia đối với Ngọc Diệp hay không

Đáng tiếc, khi thân thể của hắn đè chặt trên người Ngọc Diệp, Lãnh Dịch Hạo phát hiện trong mắt Ngọc Diệp chợt lóe lên sự vui mừng. Tia vui mừng đó khiến hắn đột nhiên nhớ tới Úc Phi Tuyết.

Mắt của Úc Phi Tuyết, như một suối nước nóng, thanh tịnh lại trong suốt, không có bất kỳ tạp chất nào.

Thường thường những lúc như thế này, khuôn mặt của nàng sẽ đỏ bừng vì xấu hổ, càng thêm yếu điệu động lòng người. Đôi mắt trong veo đảo khắp nơi giống như một động vật nhỏ bị thợ săn bắt được, biết rõ rằng không thể trốn thoát được nhưng vẫn né tránh khắp nơi. đến mức làm cho người ta chỉ muốn cắn ột cái.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt quyến rũ của Lãnh Dịch Hạo bùng lên một ngọn lửa nóng. Ngọc Diệp trong lòng mừng rỡ, bàn tay nhỏ bé xoa xoa ngực Lãnh Dịch Hạo, thẹn thùng gọi một tiếng: “Vương gia...”

Đây, đây chính là cảnh mà Úc Phi Tuyết vừa mới chứng kiến.

Lãnh Dịch Hạo cầm tay Ngọc Diệp đặt bên môi, khẽ hôn một cái: “Nàng không phải mệt mỏi, thân thể không được khỏe sao? Nghỉ ngơi cho tốt đi!”

“Vương gia” Thấy Lãnh Dịch Hạo đứng đây, Ngọc Diệp nôn nóng, nắm lấy tay Lãnh Dịch Hạo.

“Sao vậy? Còn có việc gì sao?” Lãnh Dịch Hạo quay đầu lại nhìn lướt qua Ngọc Diệp.

Bản thân trước kia sao lại có thể năm lần bảy lượt bị mảnh khoe lừa gạt thấp kém của nữ nhân này che mắt chứ! Rốt cuộc là nữ nhân này xảo quyệt hay là do hắn quá cố chấp với bề ngoài của kẻ nào đó?

“Vương gia, hôm nay Tiểu Diệp muốn ở bên cạnh Vương gia, có được không vậy?”. Ngọc Diệp điềm đạm đáng yêu, trong ánh mắt vương dòng lệ.

Lãnh Dịch Hạo chậm rãi nắm bàn tay nhỏ bé của Ngọc Diệp, đôi mắt mang theo vẻ quyền rũ như lúc trước: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải đi tiếp.”

Dứt lời, xoay người rời đi. Lúc xoay người đi, ánh mắt Lãnh Dịch Hạo lạnh như băng.

Bảy năm, nữ nhân này ẩn nấp bên người hắn bảy năm! Dùng tính mạng làm tiền đặt cược để có được tín nhiệm của hắn. Mục đích của nàng rốt cuộc là gì?

Cho dù thế nào, chỉ cần nàng thật sự có mưu đồ bất chính, lần này, hắn chắc chắn sẽ làm nàng lộ rõ nguyên hình.

Sau khi Lãnh Dịch Hạo quay lưng rời đi, mắt Ngọc Diệp rõ ràng đã trở nên lạnh lùng.

Lãnh Dịch Hạo ngày càng lạnh nhạt với nàng

Cho dù đã phong cho nàng là Trắc phi, nhưng lại lạnh lẽo bằng giá.

Cho dù là nghỉ đêm trên một chiếc giường, Lãnh Dịch Hạo cũng không chạm vào nàng. Ngoại trừ một lần, Lãnh Dịch Hạo say rượu, coi nàng là Úc Phi Tuyết. Nhưng đến sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, Lãnh Dịch Hạo không nói câu nào, ngồi dậy rời đi.

Tất cả việc này nhất định đều tại Úc Phi Tuyết kia!

Úc Phi Tuyết, lần này, ta và ngươi sẽ có kẻ mất người còn!

Tần Thế Viễn rất vô tội. Hắn đang ngủ say thì bị người ta kéo ra khỏi chăn đi hóng gió núi.

“Đại tiểu thư, bây giờ khuya lắm rồi đấy!” Tần Thế Viễn thật sự thật sự rất muốn ngủ.

“Ta biết!” Úc Phi Tuyết cảm thấy rất tình hình, rất tệ, rất gay go, vì vậy chỉ có thể không ngừng đi qua đi lại.

Cảnh vừa được chứng kiến kia cứ hiện lên trước mắt nàng, khiến nàng không tài nào ngủ yên.

Trừ Tần Thế Viễn ra, nàng không biết tìm ai nữa.

Tiểu sư phụ? Trước kia thì sẽ là vậy, nhưng giờ...

“Có phải lại phiền não vì hai tên kia không?”. Trước khi đi ngủ Tần Thế Viễn còn chứng kiến Lãnh Dịch Hạo và Phong Vô Ngân đứng trước cửa phòng Úc Phi Tuyết, trừng mắt nhìn nhau. Ôi chao, nam nhân đáng thương!

“Người im lặng không ai bảo người cảm đâu!” Úc Phi Tuyết bị đâm trúng đuôi rồi.

Tần Thế Viễn quả thật đã nhắm mắt ngủ gật.

Úc Phi Tuyết tức giận đến sùi bọt mép lấy đá ném hắn: “Tỉnh dậy mau

Tần Thế Viễn than thở trong lòng, xem ra, hôm nay không ngủ được rồi.

“Được rồi, để tại hạ giúp cô nương!” Tần Thế Viễn miễn cưỡng đuổi cơn buồn ngủ đi, “Kỳ thật hai người kia đều rất tuyệt, nhưng nếu như tại hạ là cô nương, tại hạ sẽ chọn Vương gia. Bất kể là...”

“Câm miệng! Ai bảo ngươi nhắc đến tên biến thái chết tiệt ấy!” Úc Phi Tuyết gào lên.

“Vương gia lại chọc cô nương tức giận hả?” Tần Thế Viễn suy đoán. Phản ứng của Úc Phi Tuyết lúc trước không có mãnh liệt như vậy.

“Hắn vốn dĩ không phải là người! Tên biến thái chết tiệt ấy, hắn vốn dĩ là một con lợn giống!” Úc Phi Tuyết bắt đầu phun ra những điểm không tốt của Lãnh Dịch Hạo.

Tần Thế Viễn gần như bị sặc nước bọt. Lần này, cơn buồn ngủ của hắn biến mất hoàn toàn.

Sự so sánh này đúng là.... trước chưa có, sau cũng không có ai.

Cực kỳ đặc sắc! Không biết vương gia nghe được những lời này sẽ có cảm tưởng gì đây.

Úc Phi Tuyết càng nói càng giận, càng giận càng hăng, càng hăng máu thì trong lòng lại càng căm phẫn, lòng càng đầy căm phẫn lại càng nhớ đến những việc xấu xa, tội tệ của hắn.

“Ây... rốt cuộc hôm Vương gia nay đã làm gì?” Tần Thế Viễn cuối cùng cũng tìm được cơ hội chen ngang Úc Phi Tuyết đang vô cùng tức giận, hấn hỏi.

“Hắn lại mang theo cả Ngọc Diệp!” Úc Phi Tuyết thở phì phì nói, bổ sung thêm một câu, “Vừa rồi còn ở trong phòng cùng với con bướm độc kia... Tức chết ta mất!”

Úc Phi Tuyết tức giận đến mức muốn cắn người.

Tần Thế Viễn bưng tỉnh: “Dù sao Ngọc Diệp cũng là trác phi, cũng phải tiến cung. Huống chi nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường.” Huống hồ

Úc Phi Tuyết xanh mặt: “Cái gì gọi là rất bình thường, dựa vào cái gì mà nam nhân có thể có nhiều nữ nhân, bọn họ có nghĩ tới trong lòng những nữ nhân kia nghĩ gì không, có ai đồng ý cho người khác cướp đồ của mình không, lúc ăn cơm người có đồng ý cho người khác dùng chung một bộ bát đĩa không? ...”

Tần Thế Viễn thực sự hối hận. Hắn không nên cùng Úc Phi Tuyết tranh luận về vấn đề này.

Nhưng mà nói đi nói lại, ngược lại hắn cảm thấy, suy nghĩ của Úc Phi Tuyết đúng là không phải bình thường. Mặc dù trái lý thường, nhưng mà.... cũng không phải không có đạo lý. Ít nhất, hắn không muốn cùng người khác xài chung một bộ bát đĩa.

Úc Phi Tuyết lải nhải liên miên: “Cái gì là rất bình thường? Hắn đã có Ngọc Diệp rồi, đừng có mà tới trêu chọc ta nữa. Có ta rồi thì không được dây dưa với nữ nhân khác. Như hiện giờ hắn, không phải giống lợn giống thì là cái gì?”

Tần Thế Viễn trầm ngâm một lúc: “Cô nương có phát hiện ra không vậy? Cả buổi tối hôm nay cô nương đều nói về Thuận Vương gia.”

Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng im lặng.

“Kỳ thật trong lòng cô nương đã sớm có lựa chọn rồi.” Tần Thế Viễn vì tương lai của mình, không tiếc lãng phí miệng lưỡi.

“Nếu như cô nương không quan tâm đến người ta, hắn làm cái gì cô nương cần gì phải để ý. Nhưng mà thực tế, bất kỳ động tĩnh nào của Vương gia đều sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của cô nương. Cô nương nghĩ đến người đó liền cảm thấy bối rối, nhất là khi chứng kiến hắn cùng những nữ nhân khác ở chung, cô nương sẽ thấy đổ kỵ, ghen tức. Nếu như cái này không gọi là yêu thì gọi là gì?”

“Tiểu Tuyết, tôi có thể gọi cô nương như vậy không? Đứng trên lập trường của một người bạn, tại hạ hi vọng nhìn thấy cô nương được vui vẻ hạnh phúc. Thế nhưng đầu tiên cô nương phải hiểu rõ lòng của mình đã. Nếu như cô nương không thích Thuận Vương gia, thực ra có thể rời đi từ sớm rồi.”

Lời nói của Tần Thế Viễn khiến trong lòng Úc Phi Tuyết bỗng nhiên sáng lên, rồi đột nhiên tối sầm lại.

Đúng vậy, thực ra... hình như... nàng có thể rời đi từ sớm rồi.

Không phải nàng... thật sự yêu Lãnh Dịch Hạo đấy chứ?

129. Ai Mới Là Vương Phi Chính Thức?

Ai mới là Vương Phi chính thức?

Nàng..... không phải nàng thật sự thích Lãnh Dịch Hạo đấy chứ?

Tần Thế Viễn lại gần dùng quạt vỗ nhẹ lên vai Úc Phi Tuyết: “Thật ra chuyện tình cảm, quan trọng nhất là trong lòng mình hiểu được. Cô nương hãy tự hỏi chính mình xem, điều cô nương muốn nhất là cái gì.”

Có một số việc, bình thường là như thế, ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo còn người trong cuộc thường u mê.

Nàng vẫn cho rằng người mình thích là tiểu sư phụ, nhưng bắt đầu từ lúc nào, khi tiểu sư phụ muốn thành thân với nàng, nàng lại muốn thoái thác.

Bởi vì, nàng đã thích Lãnh Dịch Hạo.

Nhưng, Lãnh Dịch Hạo đã có Ngọc Diệp.

Nàng tuyệt đối sẽ không dùng chung đôi đũa với người khác!

Lần này Úc Phi Tuyết thật sự rất buồn phiền.

Sáng ngày thứ hai, lúc nhìn thấy Lãnh Dịch Hạo, đôi mắt quyến rũ của hắn dường như trở nên trong sáng đến lạ thường. Úc Phi Tuyết bỗng buồn bã tiến vào trong xe ngựa đau khổ một mình.

Lãnh Dịch Hạo lại nghĩ rằng Úc Phi Tuyết vẫn không chịu quan tâm đến mình, ánh mắt hắn trầm xuống, sau đó phi thân lên ngựa, một mình đi.

Ngọc Diệp ôm nỗi hận nhìn lướt qua Úc Phi Tuyết, chạy theo sau Lãnh Dịch Hạo: “Vương gia, đợi ta với!”

Nhìn thấy thái độ của Ngọc Diệp, trong ánh mắt của Phong Vô Ngân rõ ràng hiện lên một thoáng sắc nhọn.

Chỉ có Tần Thế Viễn là tinh thần thoải mái vui vẻ nhất, bởi vì hắn đã hoàn thành nhiệm vụ to lớn mà Vương gia giao phó! Đến lúc đó Vương gia muốn không nhận ân tình của hắn cũng không được!

Tần Thế Viễn rất muốn tìm cơ hội báo tin vui cho Lãnh Dịch Hạo, nhưng Ngọc Diệp lại luôn ở bên cạnh hắn, mấy lần Tần Thế Viễn chuẩn bị nói ra rồi lại phải thôi. Muốn tìm một cơ hội để ghi công sao lại khó như vậy chứ!

“Vương gia, đêm qua ngài mệt mỏi rồi, hãy uống chút trà sâm đi.” Ngọc Diệp cố tình ăn nói hàm hồ. Ngày hôm qua đúng là Lãnh Dịch Hạo một đêm không ngủ, nhưng không phải ở trong phòng Ngọc Diệp, mà là ở trong phòng của mình xử lý việc công.

Lãnh Dịch Hạo làm sao lại không biết dụng tâm của Ngọc Diệp, hắn lại cố ý không nói ra, ánh mắt liếc nhìn Úc Phi Tuyết. Úc Phi Tuyết nhăn nhó mặt mày, mang điểm tâm nhìn về phía Phong Vô Ngân: “Tiểu sư phụ, để ta dứt cho người!”

Lần này đến phiên Lãnh Dịch Hạo tái mặt. Thấy vẻ mặt Phong Vô Ngân cảm động ăn điểm tâm được Úc Phi Tuyết dứt cho, Phong Vô Ngân cười vừa lòng.

Lãnh Dịch Hạo đẩy Ngọc Diệp ra, đứng dậy bước đến bên người Úc Phi Tuyết, kéo Úc Phi Tuyết lên: “Lại đây.”

“Sao ta lại phải qua!”. Úc Phi Tuyết vênh mặt lên, tỏ vẻ khinh thường.

Phong Vô Ngân chặn tay Lãnh Dịch Hạo lại: “Hình như Vương gia đang ép buộc nàng.”

“Đây là việc nhà của bản vương.” Lãnh Dịch Hạo quyết định hôm nay phải ‘tính toán nợ nần’ với Úc Phi Tuyết

“Có phải việc nhà hay không, không phải một mình ngươi định đoạt.”. Giọng nói của Phong Vô Ngân xa xăm, nhưng thái độ lại hết sức kiên quyết.

“Việc nhà cái quái gì chứ, ai là người một nhà với hắn hả! Bốn cô nương đã sớm bỏ ngươi rồi!” Úc Phi Tuyết hầm hực nhìn Lãnh Dịch Hạo.

Đêm qua, đêm qua! Đêm qua đáng giá đến mức Ngọc Diệp phải khoe ra sao! Lãnh Dịch Hạo, nếu như ngươi là hoa đã có chủ, bốn cô nương không thèm!

Nàng kiên quyết từ chối dùng chung đôi đũa với người khác!

Lãnh Dịch Hạo nhíu mắt lại, không khí nhất thời lại tiếp tục căng thẳng.

Tần Thế Viễn bước lên trước định giải hòa: “Vương gia đừng nóng giận, thật ra.....”

“Tần Thế Viễn, ngươi muốn chết thì chết xa một chút, đừng chắn tầm mắt của bản cô nương!” Úc Phi Tuyết sợ Tần Thế Viễn nói ra tâm sự của nàng nên kịp thời chặn miệng Tần Thế Viễn. Thuận tiện ném cho hắn vẻ mặt như muốn nói: “Nếu ngươi dám nói ra thì ngươi nhất định phải chết”

“Báo ——”. Một con ngựa chạy đến tung bụi mù trời đất.

“Báo —— Vương gia, tin khẩn cấp từ kinh thành, hoàng đế băng hà, hoàng thượng di chiếu, phong Đại hoàng tử làm đế, tấn hoàng hôm nay đăng cơ. Thỉnh Vương gia cấp tốc về kinh!”

Tất cả mọi người giật mình. Lãnh Dịch Khánh làm hoàng đế rồi?

Kinh thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phong Vô Ngân đã biến mất. Ngoài Úc Phi Tuyết, không có ai biết hắn đi từ lúc nào.

Trước khi đi, Phong Vô Ngân nói với Úc Phi Tuyết ba chữ sâu sắc: “Hãy đợi ta!”

Lãnh Dịch Hạo không biết quý trọng nàng như thế, cho nên, hắn nhất định phải dùng sức lực của chính mình, để Tuyết Nhi của hắn được hạnh phúc.

Phong Vô Ngân báo tin như vậy rồi rời đi.

Phong Vô Ngân đi rồi, hình như cũng không có người để ý đến sự ra đi của hắn.

Ngoài Úc Phi Tuyết, vì chỉ có nàng biết, Phong Vô Ngân muốn đi làm gì. Trong lòng Úc Phi Tuyết xuất hiện một nỗi lo.

Lãnh Dịch Khánh làm hoàng đế, Phong Vô Ngân muốn đi cướp ngôi hoàng đế. Lãnh Dịch Hạo sẽ chuẩn bị làm gì đây?

Hình bóng cao lớn của Lãnh Dịch Hạo đứng lặng bên vách núi, trời hoàng hôn lớn đang chìm sâu vào trong nước biển, tạo nên một cảnh nền sáng chói cho tư thế kiêu ngạo của hắn, khiến bóng dáng của hắn toát lên vẻ kiêu ngạo tách biệt khỏi thế giới.

Hắn đang nghĩ gì? Úc Phi Tuyết đoán không ra.

Thật lâu sau, rốt cục hắn cũng chậm rãi xoay người, trở lại đội xe: “Về kinh.”

Hai chữ đơn giản, Lãnh Dịch Hạo phi thân lên ngựa, thúc ngựa chạy về phía kinh thành.

Lúc đến kinh thành, người của Lãnh Dịch Khánh đã sớm đợi ngoài thành.

“Hoàng thượng có lệnh, mời Thuận vương gia cùng Vương Phi cấp tốc về cung tấn kiến.”

Nhìn đoàn xe đám người Lãnh Dịch Hạo càng chạy càng xa, dựa vào kinh nghiệm buôn bán nhiều năm, Tần Thế Viễn cảm nhận được sâu sắc bão táp sắp xảy ra. Vì thế, hắn lập tức viết một phong gia thư, sai người hỏa tốc mang về Tần gia, còn hắn thì ở lại trong kinh thành, chờ đợi một trận bão tố sắp đến.

Nếu về kinh thành, đương nhiên phải đến thỉnh an cha vợ tương lai Úc Thừa tướng, tiện thể cũng biết được tình hình trong triều gần đây từ miệng hắn

Tần Thế Viễn lắc lắc cây quạt, xoay người một mình rời đi.

“Vương gia, hoàng thượng đang ở ngự thư phòng tiếp kiến ngoại sứ, xin Vương gia chờ một chút.” Lão thái giám cung kính với Lãnh Dịch Hạo. Lão thái giám này chịu ảnh hưởng của tiên đế, luôn có vài phần kính trọng với Lãnh Dịch Hạo

Lần này Lãnh Dịch Hạo hồi cung, khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi.

Lúc trước Vương gia vô cùng yếu đuối bệnh tật, lần này trở lại kinh thành, lại trở nên khí vũ hiên ngang. Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Dịch Hạo không hề tái nhợt, lông mày dài như vẽ, tuấn mục hàn quang, hai đầu lông mày lạnh lẽo. Bóng dáng cao lớn mặc dù phong trần mệt mỏi, nhưng lại toát lên vẻ phiêu dật, thông dong. Nhất là khi ánh mắt lạnh lùng của hắn liếc đến chỗ nào lại tỏa ra một loại uy lực không gian mà uy, không nói nhưng lại có sức mạnh khiến mọi nơi kinh sợ.

Hắn thật sự là Thuận vương gia lúc trước bệnh tật đầy mình sao?

Nếu tiên hoàng nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Thuận vương gia, không biết sẽ vui vẻ đến cỡ nào. Bởi vì hắn thực sự rất giống tiên hoàng lúc còn trẻ!

Lão thái giám vừa nhìn Lãnh Dịch Hạo, vừa lặng lẽ gạt lệ.

Lão thái giám không biết Ngọc Diệp, cũng không biết Úc Phi Tuyết —— lúc trước khi Úc Phi Tuyết tiến cung, đều dùng lụa mỏng che mặt, nghe nói ở trong phủ, chỉ cần có người lạ vào phủ là Vương Phi dùng mạng che mặt, vì vậy nên không ai nhìn thấy hình dáng của Vương Phi.

Nghe nói nàng làm như vậy, là để cầu phúc cho Vương gia. Có thể thấy được tấm lòng thành của Vương Phi! Đây quả nhiên là tấm lòng thành có thể làm vàng tan chảy, khiến ông trời cảm động, vậy nên Vương gia đã hết bệnh rồi.

Nhưng, hai vị trước mắt đây không biết vị nào mới là Vương Phi chính thức đây!

Lão thái giám dụi dụi mắt, thế khó xử, nhưng người khưư đẩy mọi việc như hắn, chuyện này không làm khó lão được. Lão thái giám quát lên với tiểu thái giám bên trái: “Tiểu Đức Tử, còn không đi lo pha trà cho Vương gia và Vương Phi!”.

Tiểu thái giám bên trái tròn mắt ngạc nhiên nhìn lão thái giám, muốn nói lại thôi.

“Hắn là Tiểu Lộ Tử!” Úc Phi Tuyết nhanh miệng sửa lại.

Lúc trước khi vào hoàng cung, những người này đều là những gương mặt quen thuộc.

“Dạ dạ, lão nô mất mớ rồi, Tiểu Lộ Tử, nhanh đi lo pha trà.” Lão thái giám thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn không biết Vương Phi, nhưng chỉ có Vương Phi chính thức mới được vào cung rồi. Người vừa mở miệng nói chuyện, đương nhiên chính là Úc Phi Tuyết.

Lão thái giám ngay lập tức lại thỉnh an: “Thỉnh an Thuận vương phi!”

Úc Phi Tuyết hàm hừ: “Ta không phải Vương Phi, là nàng ta mới đúng.” Đúng là không hiểu vì sao nàng lại theo Lãnh Dịch Hạo tiến cung!

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo khẽ cong lên. Dáng vẻ của Úc Phi Tuyết lúc này rất giống một cô vợ nhỏ đang ghen!

Ngọc Diệp mỉm cười tiến lên hành lễ với lão thái giám: “Ra mắt công công, tỷ tỷ đang nói đùa, Ngọc Diệp ra mắt công công.”

Mặt lão thái giám hơi sững người một chút, sau đó tức khắc hiểu ra chuyện đang xảy ra. Việc này, trong cung hắn đã thấy nhiều, chỉ là nữ nhân đang ghen mà thôi.

“A, không dám không dám! Ngài là chủ, ta là bộc. Lão nô không dám nhận!” Lão thái giám tươi cười hoàn lễ. Nữ nhân này thật lợi hại. Lần đầu tiên gặp mặt đã ra oai phủ đầu. Xem ra, hắn có thể hiểu được vì sao Úc Vương Phi mất hứng.

Nhưng hắn cũng không thể đắc tội hai chủ nhân. Vì thế, hắn cười tủm tỉm xoay người nhìn Lãnh Dịch Hạo:

“Mỹ quyến* như thế, Vương gia thật có phúc! Vương gia, chi bằng người vào Trắc điện nghỉ ngơi một lát, đợi hoàng thượng xử lý xong chuyện bên này, lão n lập tức tới báo với Vương gia.”

Nói xong, hắn bước đến nhỏ giọng nói bên tai Lãnh Dịch Hạo:

“Lúc còn sống, Tiên đế từng để lại mấy món đồ cho Vương gia, muốn lão nô phải tự mình giao tận tay Vương gia.”

(Mỹ quyền: Người thân, người nhà xinh đẹp.)

130. Vương Gia Nổi Giận Rồi.

Vương gia nổi giận rồi.

Lão thái giám tiến lên hai bước, thấp giọng nói bên tai Lãnh Dịch Hạo:

“Tiên đế lúc còn sống từng để lại mấy món đồ cho Vương gia, muốn lão nô phải tự mình giao tận tay Vương gia.”

Trong đôi mắt sắc lạnh của Lãnh Dịch Hạo hiện lên một tia sắc nhọn, hần tức khắc gạt đầu.

Sau khi Lãnh Dịch Hạo rời đi, Úc Phi Tuyết và Ngọc Diệp liền vào Trắc điện chờ. Hai người đều ghét lẫn nhau, vì thế không thèm để ý lẫn nhau nữa. Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Tiểu Tuyết, rốt cuộc nàng cũng đã tới.”

Úc Phi Tuyết quay lại nhìn, cả người mặc long bào vàng khiến dáng vẻ của hần càng trở nên thêm khôi ngô, đầy sức mạnh, đôi mắt âm u vẫn nóng bỏng thâm trầm như trước, trên khuôn mặt cương nghị hiện lên nỗi vui mừng không sao kể xiết. Thân hình cao lớn của hần in bóng trong đại môn, càng toát lên vẻ khôi ngô mạnh mẽ.

“A Khánh!” Úc Phi Tuyết ngạc nhiên.

Mặc dù sớm biết Lãnh Dịch Khánh đã là hoàng đế, nhưng đối diện với một Lãnh Dịch Khánh mặc long bào, Úc Phi Tuyết vẫn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

”To gan! Dám gọi thẳng tục danh của Hoàng thượng.....Tiểu thái giám bên cạnh Hoàng đế chưa gặp Úc Phi Tuyết, chỉ cho rằng đây là một nữ tử tầm thường, vội quát lên chói tai.

Lãnh Dịch Khánh gờ tay lên ngăn lại: “Không sao.”

Lãnh Dịch Khánh dùng ánh mắt nóng bỏng đánh giá Úc Phi Tuyết, mấy tháng không gặp, nàng càng trở nên kiều diễm xinh đẹp. Úc Phi Tuyết giống như một đóa hoa đại nở trên mặt đất, lúc mới đầu, có thể người sẽ không để ý đến nó, nhưng cùng với sự nở rộ của nàng, ánh sáng của nhật nguyệt hình như cũng bắt đầu mờ dần đi phía sau nàng.

Sự diễm lệ của nàng đủ để làm lay động cả thế giới. Tất cả những thứ khác, chẳng qua đều là bối cảnh mờ nhạt phía sau.

“Nàng có khỏe không?” Lời nói của Lãnh Dịch Khánh không thay đổi gì lớn, nhưng thay đổi của hần là quá lớn.

Người làm hoàng đế, quả nhiên không còn giống như trước nữa. Long bào vàng, ánh mắt hần thâm trầm, có vài phần nghiêm nghị uy nghi.

“Tham kiến hoàng thượng.” Đám người Ngọc Diệp đã quỳ xuống thỉnh an, lúc này Úc Phi Tuyết mới chột sự tỉnh.

“Hoàng thượng, Thuận vương gia vẫn đợi Hoàng thượng ở đây, người vừa đi thay áo (cách gọi của việc đi vệ sinh thời đó), mong hoàng thượng tha lỗi.”. Ngọc Diệp cúi chào thỉnh an rất đúng chỗ, cũng là để che giấu cho Lãnh Dịch Hạo.

Nhưng ánh mắt của Lãnh Dịch Khánh lại hề liếc mắt nhìn Ngọc Diệp, hần nhìn Úc Phi Tuyết thật sâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của hần, nay rốt cục đã lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hần.

Nói hần nóng lòng gặp Lãnh Dịch Hạo, chi bằng nói hần nóng lòng gặp Úc Phi Tuyết.

“Hoàng.....” Úc Phi Tuyết đang chuẩn bị hành lễ, lại bị Lãnh Dịch Khánh giữ tay lại.

“Tiểu Tuyết, ta và nàng, không cần giữ lễ tiết. Ta đợi nàng đã lâu rồi. Đi theo ta, có một vật này muốn cho nàng xem.” Lãnh Dịch Khánh kéo cánh tay nhỏ bé

Úc Phi Tuyết do dự quay đầu nhìn ra ngoài điện, không biết Lãnh Dịch Hạo lúc nào sẽ ra.

Khuôn mặt tươi cười của Ngọc Diệp xâm nhập vào trong mắt Úc Phi Tuyết. Lúc nào nàng cũng cảm thấy nữ nhân này cười vô cùng kỳ quái.

“Nàng nhìn xem, thích chỗ này không?” Lãnh Dịch Khánh dẫn Úc Phi Tuyết đi qua ngự hoa viên, đến một mảnh đất trống đang khởi công trước mặt.

Vốn dĩ Lãnh Dịch Khánh dáng vẻ rất chín chắn cương nghị, lại không câu nệ nói cười, ẩn tượng với những người khác lúc hấn làm hoàng tử là quy củ và cẩn thận, ngay thẳng và nghiêm minh. Sau khi làm hoàng đế, vì bận nhiều việc, nên thường xuyên để lộ tính tình thô bạo, không dễ dàng thân cận.

Nhưng bây giờ hấn lại hớn hỏ kéo Úc Phi Tuyết chạy trong ngự hoa viên, đúng là khiến ọi người kinh ngạc không thôi. Mọi người đều đoán, nữ nhân này là ai? Sao lại có thể được hoàng đế sủng ái như vậy?

Lãnh Dịch Khánh đưa Úc Phi Tuyết đến trước một bức tranh lụa trắng thật lớn, trong bức vẽ này là những hành lang gấp khúc, chiếc cầu dài, tòa nhà với những mái hiên cao vút, khắc hình Long phượng.

“Đây là.....”

“Đây là cung điện ta đặc biệt xây cho nàng. Nhưng hiện tại vẫn chưa nghĩ ra tên. Ta vẫn muốn cho nó một cái tên đẹp nhất, không ngờ bây giờ vẫn chưa nghĩ ra.”

“Ta biết nàng không thích bị ràng buộc, cho nên ở nơi đây, có thể không nói chuyện quy củ, không phải thực thi lễ tiết. Mọi thứ ở đây đều do nàng định đoạt. Nàng muốn chơi đùa như thế nào cũng đều được. Ở đây, ta không phải Hoàng đế, ta chỉ là A Khánh của nàng.”

Lãnh Dịch Khánh vung tay lên, lại một tấm vải lớn nữa mở ra, bên trên vẽ nhiều đường rắc rối phức tạp.

“Nơi này là mật đạo, mỗi mật đạo đều có thể thông sang nơi khác. Nhất là đường mật đạo chính này, có thể trực tiếp thông ra ngoài cung. Đến lúc đó, nàng muốn ra khỏi cung lúc nào cũng được.”

“Nếu nàng không muốn ở đây cũng không sao, chỉ cần lúc nào nàng muốn, vào chơi một chút cũng được.”

Lãnh Dịch Khánh nói tới đây, đột nhiên giọng nói trầm hẳn xuống:

“Tiểu Tuyết, ta chỉ muốn nàng hiểu được, ta muốn làm một vài việc cho nàng, hi vọng nàng vui vẻ. Xây cung điện này cho nàng, tuyệt đối không phải muốn nhốt nàng trong cung, ta chỉ hi vọng lúc nàng mệt mỏi có thể vào đây chơi. Chỉ cần nàng nhớ có một nơi như vậy, tồn tại vì nàng, là đủ rồi.”

“Cho dù có một ngày, nàng thật sự quyết định chuyển vào đây, ta thề, tuyệt đối không dùng bất kỳ quy củ hay luật pháp gì ràng buộc nàng. Nàng tới, ta vui, nàng đi, ta..... ta sẽ không ép nàng ở lại.”

Giọng nói nho nhã của Lãnh Dịch Khánh thấp dần, ánh mắt thâm trầm lại chăm chú.

Cuối cùng Úc Phi Tuyết cũng chú ý, vừa rồi, Lãnh Dịch Khánh nói chuyện với nàng, vẫn xưng là “ta”, mà không phải “trẫm”.

“A Khánh, người thật sự không cần đối xử với ta tốt như vậy.” Nói không cảm động là giả, nhưng nàng làm sao có thể vào ở trong cung đây!

Lãnh Dịch Khánh cúi đầu khổ sở cười: “Ta biết, trong lòng nàng vẫn là chỉ có A Hạo. Ta sẽ không ép nàng. Nàng coi ta là ca ca cũng được, là bạn bè cũng được, ta cũng không để ý. Thật đấy. Ta nói rồi, ta sẽ không ép nàng làm bất kỳ chuyện gì.”

“..... Cám ơn người, A Khánh!” Úc Phi Tuyết thật sự không tìm được lời nào thể nói. Thậm chí ngay cả Lãnh Dịch Khánh cũng đã sớm nhìn ra, người nàng thích trong lòng là Lãnh Dịch Hạo. Xem ra nàng đúng là phản ứng chậm.

“Ta..... không nỡ nhìn nàng chịu ẩm úc.” Giọng nói Lãnh Dịch Khánh dần trầm xuống, khiến cho trái tim Úc Phi Tuyết cảm thấy cô đơn.

Bàn tay của Lãnh Dịch Khánh giật giật, nắm chặt thành quyền, hẳn rất muốn ôm nàng.

Nhưng, hẳn không dám.

“Hoàng thượng, Thuận vương gia nổi giận rồi, Ngài ấy đang tìm kiếm Vương Phi khắp nơi.” Lão thái giám tiến đến báo tin.

Trên mặt Lãnh Dịch Khánh hiện lên vẻ không nỡ:

“Tiểu Tuyết, vĩnh viễn đừng nói cảm ơn với ta. Nhớ kỹ lời của ta, nàng muốn đến lúc nào cũng được. Ta sẽ rất vui. Nàng muốn đi, ta sẽ không ngăn cản, chỉ cần nàng vui vẻ.”

“Đi thôi, ta đưa nàng đi.” Trước khi Úc Phi Tuyết mở miệng nói cảm ơn, Lãnh Dịch Khánh mỉm cười.

131. Xem Ra, Mang Nàng Tiến Cung Là Một Sai Lầm

Xem ra, mang nàng tiến cung là một sai lầm

Trong trắc điện, sắc mặt Lãnh Dịch Hạo cực kỳ khó coi.

Lúc hắn trở lại, trên khuôn mặt là một nụ cười lạnh lẽo lại âm trầm vô cùng. Ở bên cạnh Lãnh Dịch Hạo đã bảy năm, Ngọc Diệp sao lại không rõ, mỗi khi hắn thể hiện ra ngoài nụ cười này, nghĩa là, hắn đang rất tức giận.

Rốt cuộc lão thái giám đã cho Lãnh Dịch Hạo xem cái gì? Ngọc Diệp hết sức tò mò, nhưng ả sẽ không đại dốt vượt râu hùm lúc này.

“Nha đầu kia đâu rồi?”. Dường như đã rất lâu rồi Lãnh Dịch Hạo không gọi tên Úc Phi Tuyết, mà luôn gọi nàng là nha đầu.

Nghe vậy, Ngọc Diệp liền thêm mắm thêm muối miêu tả cảnh Úc Phi Tuyết bị Lãnh Dịch Khánh mang đi như thế nào, Lãnh Dịch Hạo nghe xong, đôi mắt lạnh lùng không khỏi tăng thêm vài phần hàn ý.

“Vương gia...”. Dáng vẻ của Lãnh Dịch Hạo lúc này đã dọa Ngọc Diệp sợ hãi, ả ta ngượng ngùng mở miệng gọi một tiếng.

Lãnh Dịch Hạo khẽ liếc nhìn Ngọc Diệp, rồi liền bước ra khỏi

“Vương gia chờ thiếp một chút!” Ngọc Diệp vội vàng đuổi theo.

Lão thái giám ở phía sau bọn họ lắc đầu than nhẹ. Lời nhắn nhủ của Hoàng thượng rốt cục hắn đã hoàn thành, cho dù thật sự phải chết, hẳn cũng yên lòng nhắm mắt mà đi!

Lãnh Dịch Hạo bước nhanh phía trước, Ngọc Diệp chạy theo phía sau.

“Vương gia! Xin nghe thiếp nói một lời!” Ngọc Diệp rốt cục cũng chạy đến trước mặt Lãnh Dịch Hạo, chặn đường đi của hắn.

Đôi mắt âm u của Lãnh Dịch Hạo liếc nhìn Ngọc Diệp.

“Vương gia, bây giờ không thể so sánh với ngày trước. Hoàng thượng ngày xưa chỉ là đại hoàng tử, nay đã là đương kim thánh thượng. Từ xưa vua muốn thần chết, thần không thể không chết. Huống chi... Xin Vương gia hãy suy nghĩ lại!” Đôi mắt làm rung động lòng người của Ngọc Diệp như tỏa ra ánh sáng.

Lời nói của ả không quá thẳng thắn, nhưng Lãnh Dịch Hạo đã hiểu, ý của Ngọc Diệp là, huống chi là một nữ nhân!

Lãnh Dịch Hạo đương nhiên hiểu được ý nghĩa của câu “bây giờ không thể so sánh với ngày trước”, nhưng hẳn không thể để bất kỳ kẻ nào mang Úc Phi Tuyết đi.

Lúc trước không được, hiện tại lại càng không thể!

Lãnh Dịch Hạo đỡ Ngọc Diệp dậy, ánh mắt sâu kín trầm xuống, xoay người tiếp tục đi lên phía trước.

Ngọc Diệp chợt nhìn thấy, Lãnh Dịch Khánh và Úc Phi Tuyết đang đi đến từ phía bên cạnh, Lãnh Dịch Hạo đang nhìn về phía trước, không để ý hai người đang đi đến. Vì vậy nàng ra vẻ choáng váng đầu, cả người mềm nhũn, sắp ngã vào trong hồ nước. Lãnh Dịch Hạo ngay lập tức vòng tay qua eo nàng.

“Nàng làm sao vậy?”. Nữ nhân này trừ chiều này ra, có thể dùng chiều khác được không! Nội tâm Lãnh Dịch Hạo trào lên cảm giác phiền chán. Nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn lạnh lẽo lại bình tĩnh như cũ, chỉ có ánh mắt hơi trầm xuống, khiến người khác nhìn rõ tâm tình của hắn.

“Không sao, có thể là do trời quá nắng, ngực có chút không thoải mái.” Ngọc Diệp yếu ớt nói.

Chứng kiến Ngọc Diệp dựa vào lòng Lãnh Dịch Hạo, khuôn mặt Úc Phi Tuyết liền biến đổi, nàng khẽ nghiêng đầu đi.

Lãnh Dịch Khánh trong lòng thầm than nhẹ một tiếng, xem ra, cách đối xử của Úc Phi Tuyết vẫn không thay đổi gì. Lãnh Dịch Hạo thật sự quan trọng như vậy sao, thật sự đáng để nàng phải âm ỉ như vậy sao?

Lãnh Dịch Khánh chậm rãi tiến lên: “Trắc phi không thoải mái, liệu có cần mời ngự y đến xem không?”

“Vấn an Hoàng thượng! Thần thiếp không dám làm phiền...” Ngọc Diệp vội vàng từ chối.

“Cứ để ngự y xem thử, vương gia và trắc phi đã khổ cực đến đây, không khí kinh thành so với Ấp thành trong lành hơn nhưng cũng lạnh lẽo hơn, nếu như bị phong hàn sẽ không tốt đâu.” Lãnh Dịch Khánh ra lệnh một tiếng, đã có người đi mời ngự y.

Lãnh Dịch Hạo nheo mắt lại, tầm mắt nguy hiểm đảo qua khuôn mặt Úc Phi Tuyết. Xem ra, mang nàng tiến cung là một sai lầm.

Úc Phi Tuyết hung hăng trừng mắt liếc Lãnh Dịch Hạo, ở bên cạnh người, mới là sai lầm lớn nhất!

*

“Chúc mừng Vương gia, trắc phi đã mang thai.” Ngự y sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng mới cẩn thận nói.

“Cái gì?”

Tất cả cùng đồng thanh.

Khuôn mặt Lãnh Dịch Hạo đỡ dãn, không có chút cảm giác vui mừng khi sắp được làm cha, ngược lại còn có chút lo lắng. Lãnh Dịch Hạo đưa mắt nhìn Úc Phi Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong nháy mắt tái nhợt giống như tờ giấy.

Ngọc Diệp lại có hài tử của Lãnh Dịch Hạo

Sau đó, Úc Phi Tuyết không còn nghe lọt tai bất kỳ lời nói nào của Lãnh Dịch Khánh. Cả đầu nàng ong ong như có tiếng nổ.

Ngọc Diệp có hài tử của Lãnh Dịch Hạo. Ngọc Diệp có hài tử của Lãnh Dịch Hạo.

Quả nhiên nàng mới đúng là người dư thừa!

Nhìn đôi mắt lạnh lợi của Úc Phi Tuyết trong phút chốc mất đi sức sống, trở nên trống rỗng vô hồn, Lãnh Dịch Hạo trong lòng bỗng nhiên tê rần.

Mặc dù có đôi khi hữu ý hoặc vô ý tức giận với tiểu nha đầu không biết nghe lời này, nhưng nhìn thấy nàng thật sự thương tâm, nơi sâu thẳm nhất trong lòng hắn cũng tê tái đau. Nhất là khi nàng thương tâm vì hắn. Lãnh Dịch Hạo đang nắm chặt tay, đang chuẩn bị bước lên, lại bị Ngọc Diệp kéo tay áo.

“Vương gia, chúng ta rốt cục có hài tử rồi!”

Giọng nói của Ngọc Diệp dịu dàng yếu ớt, lại mang theo mừng rỡ và hài lòng.

“Vương gia, người từng nói qua, nếu như Ngọc Diệp có hài tử, người sẽ cho Ngọc Diệp làm chính phi, Ngọc Diệp không yêu cầu danh phận xa vời ấy, Ngọc Diệp chỉ mong những lúc Vương gia rảnh rỗi, người sẽ ở cạnh Ngọc Diệp, có được không?”

Đôi mắt động lòng người của Ngọc Diệp ngân ngấn nước. Lời của ả lại như một cây kim, hung hãn đâm vào trái tim Úc Phi Tuyết.

Hay cho tên Lãnh Dịch Hạo, luôn mềm không cho phép nàng đi, nhưng ngay cả ứng cử viên cho ngôi vị Vương phi cũng đã sắp xếp xong xuôi, nàng còn ở đây làm gì!

Lãnh Dịch Hạo lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là tự lấy đá đập vào chân mình. Lúc trước hắn thật sự đã nói như vậy, đó là để điều tra Ngọc Diệp, dùng câu nói đó để ổn định và loại bỏ sự cảnh giác của ả.

Hắn dám khẳng định nói nếu ả ta có hài tử hắn sẽ cho ả làm chính phi, là bởi vì hắn sẽ không để cho Ngọc Diệp mang thai đứa con của hắn.

Ba năm trước đây hắn chưa từng phong ả làm phi, ba năm sau cũng sẽ không.

Huống chi, từ sau khi nghi ngờ Ngọc Diệp, hắn không hề có ý định gặp mặt ả.

Nhưng đêm hôm đó hắn uống say, khi hắn trở lại Kỳ Lâm các, bất ngờ phát hiện trên giường có người, hắn cho rằng đó là Úc Phi Tuyết.

Từ lúc Úc Phi Tuyết rời đi, Kỳ Lâm các vẫn để trống. Đêm hôm đó tại sao Ngọc Diệp lại xuất hiện ở Kỳ Lâm các? Hắn không hỏi đến. Nhưng hắn nhớ rõ ngày hôm sau, hắn đã phái người đưa thuốc qua cho Ngọc Diệp.

“Ta nhớ, ngày hôm đó ta đã cho người mang thuốc qua.” Trên mặt Lãnh Dịch Hạo không có bất kì cảm xúc nào.

“Thiếp... Thiếp biết, nhưng thiếp không uống. Vương gia, tha thứ cho thiếp, thiếp thật sự muốn có một đứa con của chúng ta.” Đôi mắt Ngọc Diệp rưng rưng nước mắt, giọng nói khẩn cầu trước sau như một luôn khiến người ta thương.

Úc Phi Tuyết xoay người chạy ra ngoài, nàng bị ba chữ “ngày hôm đó” làm cho kích động.

132. Trực Tiếp Bịt Miệng Nàng, Đỡ Phải Mất Mặt!

Trực tiếp bịt miệng nàng, đỡ phải mất mặt!

Lãnh Dịch Hạo đáng giận lại còn nhớ rành mạch cả thời gian! Làm cũng đã làm, còn tính xóa bỏ con mình! Quá là cảm thú! Nhìn thấy hắn chỉ cảm thấy trong lòng có một bức tường ngăn cách sợ hãi! Phảng phất như có một tảng đá lớn đè nặng trong lòng nàng.

Nhưng tại sao chạy trốn càng xa, nàng càng cảm thấy ngột thở. Có một loại cảm giác bị đè nén như thủy triều vọt tới. Làm cho nàng không có cách nào hô hấp, trái tim vì vậy mà ngừng được cơn đau.

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo phát lạnh, đang định đuổi theo, Lãnh Dịch Khánh lại vỗ vai hắn: “Hay là đệ ở lại cùng Tiểu Diệp đi. Trăm giúp đệ đi xem.”

Mắt Lãnh Dịch Hạo tối sầm lại: “Nữ nhân của bốn vương, không khiến hoàng thượng nhọc lòng.”

“Vương gia!” Tay Ngọc Diệp bỗng trống rỗng, Lãnh Dịch Hạo đã phát tay, ống tay áo bỗng bành theo gió.

Lãnh Dịch Hạo biết rõ rằng — điều quan trọng nhất giờ là nhất định không thể để nha đầu kia đi, nếu không hậu họa khó lường!

Đây chính là nhận thức chính xác được rút ra từ thực tế!

Sau khi Lãnh Dịch Hạo đi ra ngoài, Lãnh Dịch Khánh cùng Ngọc Diệp yên lặng trao đổi ánh mắt với nhau. Lãnh Dịch Khánh xoay người rời đi.

Trên mặt Ngọc Diệp hiện lên một nụ cười đắc ý.

Đêm hôm trước, ở trước sườn núi, Lãnh Dịch Khánh và Ngọc Diệp lén gặp nhau.

“Người khẳng định làm như vậy Lãnh Dịch Hạo sẽ mắc lừa?”

“Không, Trầm chẳng qua là tin tưởng, vì lưu lại Lãnh Dịch Hạo, người sẽ không từ thủ đoạn. Trầm, có thể phối hợp với người. ”

“Đa tạ Hoàng thượng.”

Có Lãnh Dịch Khánh phối hợp, muốn đuổi nha đầu này đi, dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa xưa đâu bằng nay, nữ nhân hoàng đế muốn, chỉ sợ Lãnh Dịch Hạo cũng chẳng làm gì được.

Cho nên, hiện tại Ngọc Diệp chỉ cần bình tĩnh đợi Lãnh Dịch Hạo trở về. Hắn nhất định sẽ trở lại bên cạnh nàng.

“Nha đầu!” Trong ngự hoa viên, Lãnh Dịch Hạo nắm chặt bả vai Úc Phi Tuyết, kéo nàng vào trong, dù thế nào cũng không có ý định

“Thả ta ra! Cứu mạng với, vương gia muốn giết người!” Úc Phi Tuyết dưới tình thế cấp bách, buộc phải hô loạn lên theo kiểu ‘cưỡng đoạt con gái nhà lành’.

Lãnh Dịch Hạo vươn tay quay đầu Úc Phi Tuyết đến trước mặt mình. Cứ dùng cách trực tiếp nhất để ngăn chặn miệng của nàng, hắn cũng đỡ phải mất mặt!

Cảm xúc ẩm ướt, vẫn giống như trước. Chỉ là so với trước đây càng thêm mạnh mẽ, thừa dịp Úc Phi Tuyết mở miệng muốn cầu cứu, ngang ngược thuận thế chui vào trong miệng nàng.

Nụ hôn này tới vội vàng mà hung mãnh, làm cho Úc Phi Tuyết nhất thời chưa lấy lại được tinh thần. Giống như trước kia, đầu óc nàng trong nháy mắt trống rỗng. Cảm giác thân mật mà quen thuộc thậm chí làm cho thân thể của nàng kim lòng không được mà trở nên mềm nhũn.

Nhưng âm thanh của Ngọc Diệp dù như thế nào cũng không xóa đi được, cho dù rõ tất cả ý thức của nàng trống rỗng, nhưng khuôn mặt tươi cười đắc ý của Ngọc Diệp cùng giọng nói mềm mại cứ rõ ràng hiện lên trước mắt-

“Vương gia, chúng ta rốt cục đã có hài tử.”

Trong lòng Úc Phi Tuyết dâng lên phần nộ và chua xót, chân dùng lực, hung hăng đá Lãnh Dịch Hạo, đồng thời bàn tay vận khí, đánh trúng ngực Lãnh Dịch Hạo.

Trong chớp mắt ôm Úc Phi Tuyết vào lòng kia, cảm giác trống rỗng trong lòng Lãnh Dịch Hạo lập tức được lấp đầy.

Sự thỏa mãn trước nay chưa từng có này trong nháy mắt xâm nhập toàn thân hắn khiến hắn nhin không được gầm nhẹ một tiếng, động tác cố gắng hơn.

Úc Phi Tuyết kim lòng không được mềm nhũn, Lãnh Dịch Hạo đương nhiên cảm thấy. Trong lòng vui mừng khôn xiết, toàn bộ hóa thành một loại cảm xúc dịu dàng, làm hắn nhin không được muốn nhiều hơn.

Nào biết ngay thời điểm hắn như si như say, trên dưới đồng thời bị Úc Phi Tuyết đánh lén.

Lãnh Dịch Hạo bị lui về sau một bước, ngực dâng lên một ngụm máu tanh. Đồng thời bộ vị trọng yếu ở hạ thể đau đớn kịch liệt! Môi chảy máu, hạ thể đau đớn kịch liệt làm cho hắn nhin không được cúi gập người, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Tiểu nha đầu, người thật ác độc!!!

Đôi mắt tà lãnh của Lãnh Dịch Hạo trong nháy mắt hiện lên vài phần kinh ngạc cùng đau đớn. Tuy nhiên chỉ trong chớp mắt đó, lại nóng rực nhìn Úc Phi Tuyết.

Hắn cũng sẽ đau lòng sao? Trong lòng của hắn không phải chỉ có Ngọc Diệp thôi ư?

Hít một hơi thật sâu, Úc Phi Tuyết cắn môi cố gắng trừng mắt nhìn, mạnh mẽ nuốt nước mắt xuống.

Không được phép yêu thương tên biến thái này!

Tuy chỉ là một lát, có thể thấy trên đôi môi anh đào của Úc Phi Tuyết có dấu vết bị hôn, đôi môi ẩm ướt cùng cặp mắt trong trẻo chớp động ánh nước làm nền cho nhau, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Úc Phi Tuyết có một loại cảm xúc đẹp bi thương khiến cho người ta thương tiếc, nàng có thể nói ra, nhưng lại nghiêng răng nghiêng lợi nuốt vào, sợ tiết lộ tâm tư của mình.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi không nhớ sao? Bản cô nương từng nói, ta và ngươi không còn quan hệ! Từ nay về sau ngươi và Ngọc Diệp của ngươi song túc song thê, đừng xuất hiện trước mắt ta nữa, nếu không ta gặp một lần đánh một lần. Đừng tưởng rằng võ công của ngươi cao hơn ta thì đặc biệt hơn người, ta cho ngươi biết, phạm vi áp thành là địa bàn của ngươi, kinh thành này là địa bàn của bản cô nương. Cho dù bản cô nương võ công không bằng ngươi, cũng có thể chơi đùa với ngươi cho tới chết! Không tin thì ngươi cứ thử xem!”

Nói xong, Úc Phi Tuyết thừa dịp Lãnh Dịch Hạo không để ý, xoay người phi thân rời đi.

Nàng không muốn ở lại đây!

Lãnh Dịch Hạo vịn vào núi đá giả sau lưng, ngồi lên tảng đá lớn, hít sâu một hơi, cố gắng làm dịu đi thân thể đau nhức, đầu lông mày lạnh buốt có chút run rẩy, hàn khí trong mắt

Ta chưa bao giờ chột vật như thế! Nha đầu, nàng thực sự cho là ta không có biện pháp bắt nàng sao? Chỉ là ... Ta không nỡ thôi!

Ở phía sau núi đá giả, Lãnh Dịch Khánh nhìn bóng lưng Úc Phi Tuyết rời đi, chậm rãi nhếch khóe môi. Sau đó thông dong xoay người bước đi.

Đi trên đường lớn quen thuộc ở kinh thành, dòng người bắt đầu trở nên đông đúc, Úc Phi Tuyết cảm thấy cô đơn.

Nếu là trước đây, nàng nhất định trước tiên sẽ đi tìm đám “Hồ bằng cầu hữu” của mình, nhưng hôm nay nàng không có tâm trạng.

Trong lòng có một lỗ hổng lớn, khiến nàng hít thở không thông, đầu óc choáng váng, ý thức hỗn loạn.

“Ồ, xem đây là ai này, thì ra là Tiểu Tuyết của chúng ta đã trở lại.” Một thanh âm quen thuộc truyền vào tai nàng, Úc Phi Tuyết quay đầu nhìn hồi lâu, tâm trí rối loạn trở lại.

Thì ra là ba tỷ muội Úc gia.

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

133. Tuyết Đối Có Thể Gây Đại Họa!

Tuyết đối có thể gây đại họa!

Lúc trước bọn họ coi nàng như gánh nặng chỉ muốn vứt đi cho thoải mái, bọn họ cũng chẳng muốn gặp lại nàng. Cho nên khi Úc Phi Tuyết trở lại kinh thành, cũng không có ý định trở lại Úc phủ. Nào biết người nàng không muốn gặp hết lần này tới lần khác lại tự mình dâng lên trước cửa!

Hơn nữa lại là thời điểm lúc nàng đang rất không vui.

Nhị tỷ Úc Mỹ Tiên nhìn Úc Phi Tuyết từ trên xuống dưới, không nghĩ tới cái cây đậu cô-ve luôn gầy gò này mới ra khỏi nhà hơn nửa năm, lại trở nên có da có thịt ra là Tiểu Tuyết!”

Giọng nói của Nhị tỷ có vị chua.

“Tiểu muội, đã trở về kinh, sao lại không quay về thăm hỏi phụ thân? Không phải là được làm vương phi nên ngay cả mình là ai cũng quên chứ?”

Tam tỷ Úc Mỹ Tranh lạnh lùng liếc qua Úc Phi Tuyết, Úc Phi Tuyết trở nên xinh đẹp, làm cho nàng càng nhìn càng không vừa mắt.

“Hai người các ngươi thật là, người ta bây giờ là Thuận vương phi, còn phải chăm sóc cái tên vương gia bị bệnh kia! À mà vương gia có khỏe không? Hắc hắc, thế mà còn có thể sống đến tận bây giờ, cũng thật là không dễ.” Đại tỷ Úc Phi Lan giọng mỉa mai cười nhạo.

Úc Phi Tuyết thật sự không có tâm tình cùng bọn họ đấu võ mồm. Cho nên, chẳng thèm quan tâm. Xoay người rời đi.

“Đứng lại! Cái thái độ của ngươi là gì đấy!” Úc Mỹ Tiên bước tới ngăn bước Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết liếc mắt khinh thường, nàng biết rõ, hôm nay mà không cho ba nữ nhân này một cái công đạo là nàng không thể đi được.

Được rồi, các ngươi đã muốn chơi. Vậy thì chơi!

Đối diện một nam tử quần áo lòa lẹt đang đi tới. Úc Phi Tuyết nhớ rõ người này, hẳn là một tên ăn chơi trác táng điển hình, không học vấn không nghề nghiệp lại thích bắt nạt người khác.

Vì vậy, Úc Phi Tuyết quay đầu nhìn ba vị tỷ tỷ, bi thương thở dài: “Aizz, ta muốn về lắm, nhưng mà hẳn không cho ta về.”

Vừa nói, ánh mắt vừa liếc về phía nam tử kia. Ba vị tỷ tỷ tự nhiên cũng nhìn theo ánh mắt của nàng.

Ai vậy? Nam nhân kia á? Rất bình thường nha! Ngoại trừ có tiền thì nhìn không ra được điểm gì đặc biệt. Hơn nữa loại nam nhân có tiền này, các nàng thấy đã nhiều! Vô vị!

Mắt nam tử kia lập tức lòa sáng. Bốn đại mỹ nữ đứng trên đường, khác không chú ý cũng rất khó! Hơn nữa bốn người các nàng rõ ràng đều đang nhìn hắn!

Trời ạ, hôm nay hắn gặp vận đào hoa gì vậy!

“Hắn? Hắn là ai?” Úc Mỹ Tiên khinh thường hỏi.

“Hắn là...” Úc Phi Tuyết muốn nói lại thôi, sau đó thẹn thùng cười, ánh mắt lấp lánh có chút chuyển động, làm cho người khác vô cùng tưởng tượng, “Chuyện này... Các ngươi đến hỏi hắn đi!”

Dứt lời, Úc Phi Tuyết đi về phía nam tử kia. Hai mắt nam tử kia lập tức tỏa sáng.

Đào hoa, đào hoa, đang lao thẳng tới chỗ hắn.

“Vị công tử này.” Úc Phi Tuyết đi đến trước mặt hắn nhẹ giọng mở miệng, giơ túi thơm nhỏ trong tay, “Đây là vị cô nương kia tặng cho ngươi.”

Nam tử kia tiếp nhận túi thơm, tâm tình tung tăng như chim sẻ sắp được bay lên. Quả nhiên hôm nay hắn có số đào hoa!

“Vị nào vậy?” Bên kia có tận ba vị!

“Chính là người ở giữa.” Úc Phi Tuyết nói chính là Úc Mỹ Tiên, kẻ khiến nàng ghét nhất không ai sánh bằng!

Nam tử sau khi nghe xong, có chút tiếc nuối nhìn thoáng qua Úc Phi Tuyết, kỳ thật nàng cũng rất xinh đẹp! Nhưng mà người có ý với hắn cũng là một mỹ nhân, hắn cũng chẳng thiết thời gì. Hơn nữa bên này chỉ có một người, bên kia có tới ba người đang chờ hắn nha! Nam tử kia tham luyến nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Úc Phi Tuyết, sau đó về mặt sáng lạn đi về phía ba tỷ muội Úc gia.

Ba tỷ muội hồ nghi đánh giá nam tử kia, hẳn là ai vậy! Nụ cười sao lại bí ẩn như vậy! Úc Phi Tuyết quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng của nam tử cười giảo hoạt. Nàng đánh giá túi tiền trong tay, người này quả thật là kẻ có tiền!

Tiền tay móc tiền từ túi bạc ra tung lên, lập tức trên đường cái loạn thành một đồng. Nhặt tiền mauam tử vừa vụn đi đến trước mặt ba tỷ muội Úc gia: “Xin chào cô nương!” Nam tử cười đến chói lọi.

” Túi thơm của ta như thế nào lại ở trên tay người!” Úc Mỹ Tiên sợ hãi kêu.

“Không phải là cô nương đưa cho ta sao?” Nam tử nghi hoặc hỏi.

“Người thật to gan, người có biết là là ai không! Bản cô nương có thể lập tức lấy mạng của người!” Úc Mỹ Tiên tức giận trừng đôi mắt đẹp.

“Nhưng vừa nãy vị cô nương kia nói...” Thời điểm nam tử quay đầu lại, chỉ thấy khắp đường cái đầy người nhặt tiền.

Đã không thấy bóng dáng Úc Phi Tuyết!

Các nàng đã xem nhẹ Úc Phi Tuyết từ nhỏ thường hay trà trộn đầu đường, chiêu mượn gió bẻ măng này, Úc Phi Tuyết sớm đã quen tay hay việc! Vì vậy vụng trộm lấy đồ đạc của bọn họ, đối với nàng mà nói là chuyện vô cùng dễ dàng.

Nam tử vô thức sờ túi tiền, không thấy đâu! Sắc mặt lập tức kinh hãi.

“Dừng tay! Đây là tiền của bản công tử!” Nam tử tức giận đi lên đoạt tiền.

Hiện trường vốn hỗn loạn lại được hấn chen vào nên càng thêm náo loạn. Người người đều chạy đến đây giành tiền, kẻ nào cũng có phần nha!

Vì vậy, nhặt được lại muốn được nhiều hơn, giành không được chuyển sang cướp. Người càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng loạn, cuối cùng là xông vào đánh nhau.

Ba tỷ muội bị đám người xông đến làm cho choáng váng, hoa dung thất sắc, tóc tai xộc xệch.

“Nha đầu chết tiệt!” Dù chặt vật nhưng bọn họ vẫn nhớ mắng chửi người.

Mà bên trên từ lâu, Tần Thế Viễn nâng chén mỉm cười nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra dưới lầu. Úc Phi Tuyết quả nhiên không phải là người thường. Tuyết đối có thể gây đại họa

Nhưng mà cảnh vừa rồi Úc Phi Tuyết tung bạc rồi quay đầu lại cười, thật khiến Tần Thế Viễn có cảm giác vô hạn.

Trong nét mặt tươi cười giảo hoạt lại mang theo vài phần thanh lệ, trong thanh nhã lại có vài phần xinh đẹp, như hoa sen trước gió, nhã mà không diễm, kiêu mà không tục. Như nước suốt tháng năm, thấm vào ruột gan khiến trước mắt Tần Thế Viễn bỗng bừng tỏa sáng như mặt trời sớm mai, tươi sáng vạn trượng.

Hắn biết rõ, Úc Phi Tuyết tuyệt đối khác người, nhưng mỗi một lần gặp nàng, nàng vẫn có thể mang đến cho hắn những chuyện kinh hỉ và bất ngờ khác nhau như vậy.

Trên thế gian lại có nữ tử như vậy!

Nếu như nàng không phải là Thuận vương phi, có lẽ sẽ rất tốt!

Tần Thế Viễn cạn chén, trong lòng dâng lên một chút phiền muộn. Đáng tiếc nữ nhân này không phải là người hắn có thể yêu cầu xa vời. Cho nên, không cần suy nghĩ nữa.

134. Nàng Không Ở Lại, Ta Cũng Không Ép.

Nàng không ở lại, ta cũng không ép.

Úc Phi Tuyết đi dạo một vòng kinh thành, không tìm được đại sư phụ, lại bất ngờ gặp được tiểu sư phụ.

“Tuyết Nhi!” Phong Vô Ngân xuất hiện cực kỳ đột ngột, dọa Úc Phi Tuyết giật mình.

“Tiểu Sư Phụ!”

“Đi theo ta!” Phong Vô Ngân kéo Úc Phi Tuyết vào một con hẻm nhỏ.

Tần Thế Viễn đi theo Úc Phi Tuyết, lại phát hiện Úc Phi Tuyết bị Phong Vô Ngân lôi đi nên hấn liền rảo bước theo sau.

Cái tên Phong Vô Ngân này, lại lịch không rõ ràng, thân phận khả nghi, hơn nữa hấn vừa vào kinh thành lại biến mất. Đúng là có chút không bình thường.

Vì vậy, Tần Thế Viễn rảo bước theo sau.

Nào biết vừa mới đi tới cửa ngõ, một lão khất cái nằm vắt ngang con ngõ ngựa đầu uống rượu.

“Sư Phụ!” Tần Thế Viễn không ngờ rằng ở chỗ này lại gặp được ân sư. Võ công của hấn chính là học được từ ông ta.

Lão khất cái nheo mắt nở nụ cười, dùng bàn tay thô đen lau miệng còn vương chút rượu: “Ha ha! Tiểu tử ngươi vẫn còn nhớ ta!”

“Ôn cứu mạng của ân sư năm đó, Tần Thế Viễn suốt đời không quên!” Tần Thế Viễn chấp tay nhìn lão khất cái, lại nhìn vào sâu bên trong con hẻm nhỏ. Chẳng lẽ, sư phụ và Phong Vô Ngân có quen biết nhau?

“Đừng nghĩ nữa, người đã gọi ta một tiếng sư phụ, vậy thì đi vào thôi!” Lão khất cái vỗ vỗ bả vai Tần Thế Viễn, dẫn đầu đi về phía trước.

Tần Thế Viễn do dự một chút rồi cũng theo sau.

Tại sâu bên trong con hẻm nhỏ, có một biệt viện yên tĩnh, Phong Vô Ngân ở đây. Biệt viện nhìn đơn giản nhưng cũng rất tinh xảo.

“Tiểu sư phụ, có phải người thật sự muốn...” Úc Phi Tuyết nhìn Phong Vô Ngân, bàn tay nhỏ bé khua loạn xạ, nằng thật sự nói không nên lời hai chữ mưu phản.

“Đúng, ta đã quyết định. Tuyết Nhi, tin ta đi, ta nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng, hãy tin ta nhé?”

Phong Vô Ngân đặt bàn tay lên bờ vai nhỏ của Úc Phi Tuyết.

“Vì sao nhất định phải làm thế?” Trong tiềm thức Úc Phi Tuyết có một ý nghĩ hiện lên trong đầu, nàng nhất thời không nghĩ ra vì sao Phong Vô Ngân phải làm như vậy. Kỳ thật trong lòng nàng hiểu rõ, nếu Phong Vô Ngân làm vua, hấn sẽ là một vị vua tốt, nhưng mà vì sao nàng lại cảm thấy như vậy không đúng.

Việc này và phụ thân nàng đang làm quan không liên quan.

Việc này và nàng, vương phi đương triều không liên quan.

Việc này và Lãnh Dịch Khánh, Lãnh Dịch Hạo không liên quan.

Dù sao trong lòng nàng chỉ cảm thấy như vậy không đúng. Về phần không đúng chỗ nào, nàng nhất thời không nói rõ được.

Ánh mắt Phong Vô Ngân âm áp nhìn Úc Phi Tuyết, sau nửa ngày mới chậm rãi mới buông tay xuống, xoay người đi đến trước cửa sổ: “Vì tiên đế, vì phụ thân, vì hài tử chưa tròn tuổi của Niên thúc.”

“Niên thúc? Chính là người đã dùng con của mình để cứu người?” Úc Phi Tuyết nghi hoặc hỏi.

“Đúng.”

“Người đó còn sống?”

“Còn sống.”

“Người đó hiện ở đâu?”

“Ồ ngay đây!” lão khất cái cười ha hả đi đến.

“Đại sư phụ!” Úc Phi Tuyết kinh ngạc.

“Chính là ta! Nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi, ý chí mạnh mẽ trước đây cũng đã sớm phai nhạt. Báo hay không báo thù cũng chẳng sao cả. Nhưng mà chuyện người muốn làm, ta nhất định sẽ ủng hộ người.”

Lão khất cái tiến lại, theo sau là Tần Thế Viễn xuất hiện, Úc Phi Tuyết lại một lần nữa ngạc nhiên.

“Tần Thế Viễn? Người sao lại ở chỗ này?” Hôm nay là ngày kinh ngạc quá mức.

“Một lời khó nói hết! Hắn cũng là sư phụ của ta!” Tần Thế Viễn dùng ánh mắt kính yêu nhìn thoáng qua lão khất cái.

Chẳng trách nhìn võ công của Tần Thế Viễn quen mắt đến vậy. Úc Phi Tuyết cảm thấy giới này quá nhỏ bé.

“Thế Viễn, nếu như ta muốn người ủng hộ Vô Ngân, người có đồng ý không?” Lão khất cái chỉ vào Phong Vô Ngân.

Tần Thế Viễn đem tất cả mọi chuyện trước sau, trái phải nghĩ một lượt, đại khái chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn đều đã rõ.

Phong Vô Ngân hướng Tần Thế Viễn cười nhạt: “Nếu như một ngày kia ta phục quốc thành công, người chính là người đầu tiên là thương nhân làm đại thần phủ nội vụ.”

Trong lòng Tần Thế Viễn có chút xao động.

Sâu trong lòng mà nói, kỳ thật hắn khâm phục Lãnh Dịch Hạo hơn.

Nhưng mà là thương nhân, nguyện vọng lớn nhất của hắn là vào triều làm quan, không phải dựa dẫm vào bất cứ kẻ nào nữa.

Hắn một mực tin tưởng, Lãnh Dịch Hạo có thể giúp hắn thực hiện được nguyện vọng này.

Nhưng mà thế sự khó liệu, Lãnh Dịch Khánh lại lên ngôi vua, mà thời gian qua hắn lại mong muốn làm theo tổ chế, cho nên Phong Vô Ngân chính là hy vọng duy nhất của hắn.

Nhưng mà... đây là mưu phản!

Tần Thế Viễn nhíu mày do dự một lát, ánh mắt rơi vào trên người Úc Phi Tuyết: “Nàng cũng ủng hộ hắn?”

Úc Phi Tuyết nhìn thoáng qua Phong Vô Ngân, ánh mắt ấm áp của Phong Vô Ngân tràn ngập chờ mong.

“Không ủng hộ.” Úc Phi Tuyết rất rõ ràng phun ra mấy chữ.

“Vì sao?” Phong Vô Ngân trong mắt xẹt qua một tia thất vọng, câu hỏi này Tần Thế Viễn cũng muốn biết.

Lão khất cái không nhanh không chậm ngồi ở cửa uống rượu.

Úc Phi Tuyết gãi đầu: “Không nên hỏi ta vấn đề phức tạp như vậy, ta không biết trả lời sao, dù sao ta cũng sẽ không ủng hộ.”

Phong Vô Ngân nhíu mày than nhẹ một chút: “Nàng phản đối ta sao? Nếu có một ngày, ta và Lãnh Dịch Hạo phải ta chết người sống, nàng sẽ làm như thế nào?”

“Tiểu sư phụ! Ta chỉ không rõ một việc, vì sao nhất định phải trở thành như thế này. Những việc này...ta không hiểu!” Úc Phi Tuyết bực bội dậm chân, “Không nên hỏi ta những vấn đề phức tạp như vậy!”

Tại sao nàng có cảm giác bọn họ như thể một bang hội nào đó, bây giờ giống như...giống như đang cùng tham gia một âm mưu bí mật nào đó.

Phong Vô Ngân than nhẹ một tiếng, kỳ thật Úc Phi Tuyết lớn lên vô cùng đơn thuần, muốn nàng hiểu được ý nghĩa của quốc gia đại sự, đúng là làm khó cho nàng.

“Được rồi, dù sao nàng cũng không trở về Úc Phủ, chỉ bằng tạm thời ở lại chỗ này.” Ý của Phong Vô Ngân là không lâu nữa sẽ có việc lớn phát sinh, ở lại chỗ này tương đối an toàn.

Úc Phi Tuyết chuyển con mắt nhìn một vòng, cuối cùng nhìn Tần Thế Viễn: “Này, người lần trước nói sẽ mời ta ăn cái gì?”

Tần Thế Viễn hiểu ý, tiếp lấy lời Úc Phi Tuyết: “Đúng rồi! Ta thật có nói vậy, giờ đi luôn chứ?”

“Được được, ta muốn ăn chân giò muối phổ Đông, bánh trôi Nam thị, còn có...” Úc Phi Tuyết lôi kéo Tần Thế Viễn đi ra ngoài.

Phong Vô Ngân vốn định ngăn cản bọn họ, nhưng mà cuối cùng chỉ giật giật ngón tay nhìn theo Úc Phi Tuyết đi xa.

“Sao không đuổi theo?” Lão khất cái híp mắt nhìn thoáng qua Phong Vô Ngân đang một mình buồn bã.

Phong Vô Ngân cô đơn cười, thân ảnh màu trắng phiêu dật cô độc đứng lặng trước cửa sổ: “Nàng không muốn ở lại, có ép cũng vô dụng.”

135. Ta Vĩnh Viễn Sẽ Không Tha Thứ Cho Người

Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người

Phong Vô Ngân cô đơn cười, thân ảnh màu trắng phiêu dật cô độc đứng lặng trước cửa sổ: “Nàng không muốn ở lại, có ép cũng vô dụng.”

Lão khất cái thở dài một tiếng: “Đôi khi, những người có thể phá được Thiên cơ, lại không nhìn thấu được chính mình. Bất kể quyết định của người là gì, ta cũng sẽ không phản đối, nhưng con đường này nên đi như thế nào, tự người phải hiểu rõ.”

Ánh mắt Phong Vô Ngân dừng trên những đám mây trắng trôi xa phía chân trời. Thật ra hắn cũng từng muốn tiêu điều tự tại, bắt đầu từ lúc nào mà giữa hắn và Tuyết Nhi, lại trở nên xa cách như vậy.

Nếu như trước đây, lúc mới bắt đầu hắn chọn mang theo Tuyết Nhi cùng rời đi. Dùng tính mạng chắn gió che mưa cho nàng, có lẽ kiếp nạn của Tuyết Nhi đã qua, bọn họ hắn là đang trải qua cuộc sống hạnh phúc, nhưng mà trên vai hắn có trách nhiệm của mình.

Nếu như bây giờ hắn mới nói từ bỏ, liệu còn có thể không?

“Vừa rồi có người truyền tin, nói Ngọc Diệp có tin tức muốn đưa cho người, nàng ta muốn gặp người.” Lão khất cái lại uống một ngụm rượu, ánh mắt trong suốt, có chút thờ ơ với thế sự, giống như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều không liên quan tới hắn.

Phong Vô Ngân giật mình, Ngọc Diệp? Muốn gặp hắn vào lúc này?

Tối đó, Phong Vô Ngân đi đến chỗ hẹn với Ngọc Diệp, Ngọc Diệp quả nhiên đợi ở đây đã lâu.

“Sư huynh.” Thanh âm êm ái chậm rãi thoát ra từ trong miệng Ngọc Diệp.

“Tìm ta có chuyện gì?” Phong Vô Ngân một thân áo trắng đứng dưới ánh trăng giống như một bức tranh cuộn. Góc áo tung bay theo gió, phiêu nhiên như thần tiên.

Ngọc Diệp yên lặng nhìn Phong Vô Ngân, hắn vẫn giống như trước đây, vẫn xa xôi, khó gần

“Sư huynh, huynh vẫn giống như trước đây.” Ngọc Diệp nhẹ nhàng nhếch miệng cười.

Trong ánh mắt lãnh đạm của Phong Vô Ngân hiện lên một tia âm trầm, chậm rãi mở miệng nói: “Trước đây?”

Lời của Phong Vô Ngân hiển nhiên đã khiến Ngọc Diệp hiểu lầm, Ngọc Diệp thở dài một tiếng: “Đúng vậy, trước đây. Nếu như lúc trước huynh không xa xôi như vậy, không lạnh lùng như vậy, chúng ta làm sao lại...”

“Người tìm ta, là để ôn chuyện cũ sao?”

“Chỉ là tình cảm bộc phát thôi. Sư huynh, huynh không nhớ quãng thời gian ở trên núi sao? Lúc đó, huynh đánh đàn, ta khiêu vũ, kỳ thật đoạn thời gian ngắn ấy chúng ta rất tự tại, rất thoải mái. Hiện tại, chỉ có thể nhớ chứ không thể cầu.” Ngọc Diệp thở dài.

Phong Vô Ngân lắng lắng nghe, không trả lời.

“Sư huynh, kỳ thật ta biết rõ, huynh hoàn toàn không phải là loại người thích tranh danh đoạt lợi. Huynh làm tất cả, đều không phải vì huynh muốn, vì sao huynh lại không thể làm chuyện chính huynh muốn làm. Vì sao nhất định phải chấp nhất những chuyện gần như không thể nào thực hiện được này?”

Phong Vô Ngân vừa nghe đã hiểu, Ngọc Diệp đến làm thuyết khách.

“Sư huynh, ta biết rõ huynh yêu mến Úc Phi Tuyết, vương gia đã bỏ nàng. Huynh có thể mang nàng cùng nhau rời đi. Đến lúc đó, trời đất là nhà, đánh đàn vẽ tranh, mỹ nhân ở bên, đây mới là cuộc sống huynh muốn trải qua.”

Ngọc Diệp lắng lắng đánh giá Phong Vô Ngân, đôi mắt Phong Vô Ngân như một hồ nước xanh, tựa hồ nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì. Tuy nhiên nó lại lắng đọng lúc sáng lúc tối những tia sáng khác thường nào đó.

Ngọc Diệp cho rằng mình đã nói đúng trọng điểm. Vì vậy bổ sung: “Kỳ thật ta muốn giúp huynh, thật đấy. Chỉ cần Úc Phi Tuyết rời khỏi Lãnh Dịch Hạo, huynh có thể dễ dàng mang nàng đi. Đến lúc đó, các người có thể trải qua loại cuộc sống thần tiên quyến lữ, đi con đường như vậy

“Hơn nữa phụ thân Úc Phi Tuyết là ...”

Ngọc Diệp vốn muốn tiếp tục khuyên bảo, nhưng lần này, Phong Vô Ngân không đợi nàng nói, liền mở miệng: “Ta nhớ người đã từng nói, người yêu ta.”

Lời nói của Phong Vô Ngân có chút mờ ảo hư vô. Hắn không phải là người tình cảm, đột nhiên lại nói chuyện tình cảm, làm cho lòng Ngọc Diệp yếu mềm. Chuyện cũ như khói mây.

Nàng đã từng, từng yêu Phong Vô Ngân rất sâu sắc, nhưng...

Ngọc Diệp thản nhiên lại cô đơn nhẹ gạt đầu: “Đúng, ta yêu huynh, dù có lẽ trong mắt huynh chưa từng có ta.”

” Nhưng bây giờ người lại giao ta cho Tuyết Nhi.” Ánh mắt Phong Vô Ngân lập tức trở nên lạnh lùng.

“Đó là bởi vì...” Người nàng yêu bây giờ là Lãnh Dịch Hạo.

“Là vì người tham luyến vị trí vương phi. Trải qua nhiều chuyện như vậy, vất vả lắm mới có được sự tin tưởng của Lãnh Dịch Hạo, leo lên tới vị trí Trắc phi, nên người cho rằng chỉ cần Tuyết Nhi rời đi, vị trí vương phi không ai có khả năng tranh giành với người. Nhưng mà Tiểu Diệp à, ta hiểu người rất rõ, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần người thích cái gì, người nhất định phải chiếm cho bằng được, nếu như không chiếm được, người tình nguyện hủy diệt nó. Cho nên, người bức Tuyết Nhi đi, căn bản không phải vì ta, mà là vì chính người. Với tính cách của người, người căn bản sẽ không để cho Tuyết Nhi sống trên đời! Càng không cần nói tới việc làm cho nàng cùng ta sống cùng nhau tới già! Bởi vì người ghen tỵ với nàng!”

Thanh âm Phong Vô Ngân ẩn chứa sự lạnh lẽo trước đây chưa từng có, hơn nữa từng câu từng chữ, đều sắc như kim châm, nói ra tất cả những gì trong lòng Ngọc Diệp.

Trên dung nhan như hoa của Ngọc Diệp hiện lên một tầng kinh hoàng, nhưng rất nhanh liền che dấu đi.

Phong Vô Ngân đem cảm xúc trên mặt Ngọc Diệp thu vào trong mắt, chậm rãi tiến lên hai bước: “Lúc trước người mượn cơ hội tiếp cận Lãnh Dịch Hạo, để đạt được tín nhiệm của hắn, người đã không tiếc lấy tính mạng làm tiền đặt cược, hiện tại người vất vả lắm mới thực hiện được, người sẽ dễ dàng buông tha cho người có khả năng phá hư tất cả kế hoạch của người như vậy sao?”

Ngọc Diệp hít sâu một hơi, trước ánh mắt u minh của Phong Vô Ngân, nàng có một loại hoảng sợ không thể che dấu được.

“Ngọc Diệp, người nghe cho rõ, ta không quan tâm người muốn làm gì, nếu như tổn thương đến Tuyết Nhi dù chỉ một cọng tóc, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho người.” Thanh âm Phong Vô Ngân vô cùng lạnh lẽo, làm cho trong lòng Ngọc Diệp nhin không được run lên.

“Sư huynh...”

“Nếu như người vẫn còn nhớ rằng ta là sư huynh của người, người tốt nhất hiểu rõ chính mình đang làm gì, nếu không thì kết quả sẽ là, cả người cả của người đều không còn.” Lời của Phong Vô Ngân một câu hai nghĩa.

Ngọc Diệp trong lòng giật mình, nhưng vẫn cố gắng trấn định.

Phong Vô Ngân dứt lời, không hề dừng lại, xoay bước tung người bay lên.

Ngọc Diệp thở dài một tiếng, vốn là nàng đến đây để khuyên nhủ Phong Vô Ngân, hy vọng hắn từ bỏ ý muốn làm phản. Nhưng là không nghĩ tới, lại bị Phong Vô Ngân phản pháo, Úc Phi Tuyết, người thật lợi hại! Những thứ ta cố gắng muốn có được, rõ ràng luôn bị người dễ dàng chiếm được.

Nghĩ tới đây, Ngọc Diệp lại càng oán hận Úc Phi Tuyết. Ngọc Diệp vừa trầm tư, vừa chậm rãi xoay người quay trở về, nào ngờ chưa đi được hai bước, cước bộ liền ngưng trệ. Một thân ảnh quen thuộc đang đứng ở cách đó không xa, hiển nhiên là đã nghe được toàn bộ những lời nói của nàng cùng Phong Vô Ngân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Diệp lập tức trở nên trắng bệch: “Vương... Vương gia!”

136. Từ Giờ Trở Đi, Người Chính Là Úc Phi Tuyết

Từ giờ trở đi, người chính là Úc Phi Tuyết

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Diệp lập tức trở nên trắng bệch: “Vương... Vương gia!”

Lãnh Dịch Hạo đi tới từng bước một, ánh mắt lạnh buốt băng hàn.

Ngọc Diệp và Phong Vô Ngân quả nhiên là cùng một bọn. Kỳ thật từ lúc tại Đào Hoa Uyển, khi Phong Vô Ngân xuất hiện lần đầu tiên ở vương phủ, hắn đã có cảm giác Ngọc Diệp và Phong Vô Ngân có quen biết nhau. Nhưng lúc đó cũng chỉ là suy đoán của hắn, không có chứng cứ rõ ràng, cho nên hắn mới tìm người đi điều tra Ngọc Diệp.

Xem ra, đúng là ‘Đi mòn thiết hài tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tổn công’, những gì hắn muốn biết, tối hôm nay đã rõ hết rồi.

Nàng ta thật sự đã giấu kín dụng tâm!

Nàng ta đã sớm biết âm mưu của Phong Vô Ngân, từ cuộc nói chuyện của hai người có thể xác minh được một điểm, nàng ta lớn lên cùng Phong Vô Ngân, hơn nữa người nàng thực sự yêu chính là Phong Vô Ngân. Nghĩ đến nàng lúc trước vì mình mà đỡ nhát kiếm kia, thậm chí lúc trúng cổ, người trong lòng nàng nghĩ đến căn bản là một nam nhân khác, ánh mắt Lãnh Dịch Hạo lại càng thêm lạnh giá.

Nàng lừa hắn thật khổ! Bảy năm! Một nữ nhân ở bên cạnh hắn bảy năm, một nữ nhân có được toàn bộ tín nhiệm của hắn, lại lừa gạt hắn!

Không, nàng không chỉ lừa gạt hắn, hơn nữa theo lời Phong Vô Ngân, nàng có mục đích của nàng. Rốt cuộc đó là cái gì?

Lãnh Dịch Hạo mỗi bước đều đi thông thả mà trầm ổn, ánh mắt tràn ngập sự băng giá, giống như một con báo sẵn đang tức giận, chậm chậm siết chặt con mồi, tuyệt đối sẽ không cho đối phương bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Ngọc Diệp quá quen thuộc với ánh mắt Lãnh Dịch Hạo, ánh mắt như vậy, khiến nàng biết rằng, nàng không thể trốn.

“Vương gia, người hãy nghe thiếp...” Ngọc Diệp còn chưa dứt lời, trên cổ liền bị một bàn tay lớn siết lấy.

Lãnh Dịch Hạo dùng lực vừa phải, khiến thân thể Ngọc Diệp rời khỏi nòng chỉ có thể bắt lực bầu vú cánh tay Lãnh Dịch Hạo. Chỗ cổ bị siết chặt, làm cho nòng nói không ra lời.

“Những lời Phong Vô Ngân nói, là sự thật?” Giọng nói của Lãnh Dịch Hạo lạnh như băng.

“Vương... Gia Nghe thiếp giải thích...” Ngọc Diệp khó khăn mở miệng. Đôi mắt ngập nước nhìn Lãnh Dịch Hạo.

Nam nhân từng ôn nhu đa tình với nòng đã biến mất. Tất cả là vì Úc Phi Tuyết!

Ngọc Diệp trong lòng lại càng oán hận Úc Phi Tuyết thêm vài phần.

Lãnh Dịch Hạo thả lỏng tay, hai chân Ngọc Diệp rốt cục cũng chạm đất, thân thể mềm mại của nòng lao đảo lui về sau, ngã nhào trên mặt đất, ánh mắt ẩn chứa nước mắt hướng về phía Lãnh Dịch Hạo, lại chỉ làm cho ánh mắt Lãnh Dịch Hạo càng thêm lạnh buốt.

“Thật sự là thiếp có mục đích mà đến, lúc trước thiếp thích Phong Vô Ngân, vì muốn có được sự chú ý của hần, thiếp không tiếc lên vào phủ của người làm nha hoàn.” Ngọc Diệp thu hồi ánh mắt, sâu kín mở miệng.

“Nhưng bất kể là thiếp làm gì, hần cũng không chú ý tới thiếp. Còn người, Vương gia, thời điểm người hết lòng chăm sóc thiếp, thiếp thật sự đã yêu người. Bởi vì chưa từng có bất kì ai đối xử với thiếp như vậy.”

“Từ lần đầu tiên thiếp dâng mình cho người, thiếp đã chính thức yêu người.”

“Hôm nay thiếp đi tìm Phong Vô Ngân, chính là ngăn cản âm mưu mưu phản của hần. Bởi vì thiếp biết rõ sức mạnh Thần Vực, thiếp không muốn người bị tổn thương! Nếu như trong lòng của thiếp còn có Phong Vô Ngân, làm sao có thể đem hần tặng cho Úc Phi Tuyết.”

“Đúng vậy, trước đây thiếp xác nhận thực cố ý hãm hại Úc Phi Tuyết, nhưng đó là bởi vì thiếp yêu người, thiếp không thể để cho nòng cướp đi hạnh phúc thuộc về thiếp, Vương gia, thiếp hy vọng được ở bên người, thiếp chỉ không muốn chia sẻ Vương gia với những nữ nhân khác, Vương gia, thiếp thật sự...”

Ngọc Diệp nói càng nhiều, đôi mắt Lãnh Dịch Hạo càng giá lạnh. RLãnh Dịch Hạo đã không còn kiên nhẫn nghe tiếp: “Phong Vô Ngân nói quả nhiên không có sai.”

Thanh âm Lãnh Dịch Hạo băng lãnh, làm cho Ngọc Diệp trong lòng cũng một hồi lạnh buốt.

“Người không phải là vì hần, cũng không phải là vì ta. Người vì chính bản thân mình. Chỉ sợ thứ người yêu, chính là vị trí Vương phi. Phong Vô Ngân cho dù mưu phản thành công, cũng không thể cho người bất cứ danh phận nào, nhưng cùng một chỗ với ta, người tối thiểu vẫn là một vương phi, phải không?”

Ngọc Diệp kinh hoàng mà lại thất bại lắc đầu: “Không, không phải như thế! Vương gia, người hần là cảm giác được, thiếp thật sự yêu người! Thiếp không phải...”

Lãnh Dịch Hạo tiến lên một bước, ngồi xổm xuống, điểm huyết nói của Ngọc Diệp, động tác cực nhanh, làm cho Ngọc Diệp chưa kịp phản ứng, toàn thân đã bủn rủn vô lực.

Sau đó hần nghiêm nghị đứng ở trước người Ngọc Diệp: “Người nghe đây, bốn vương sẽ thành toàn cho người, từ giờ trở đi, người hãy ngoan ngoãn ở trong vương phủ mà làm vương phi của người đi.”

“Có ý gì?” Ngọc Diệp hoảng sợ nhìn Lãnh Dịch Hạo, từ trong mắt hần thấy được sát khí. Cảm giác rùng mình từ lòng bàn chân nhanh chóng truyền đến khắp người.

Lãnh Dịch Hạo sẽ không bỏ qua bất kỳ người nào phản bội hần!

Ý của ta là, không phải người ghen tị với Úc Phi Tuyết sao? Như vậy, từ giờ trở đi, người chính là Úc Phi Tuyết.” Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo lạnh như băng.

Ngọc Diệp hoảng sợ nghi hoặc nhìn Lãnh Dịch Hạo, hần nói những lời này là có ý gì?

Ánh mắt u tối của Lãnh Dịch Hạo không có một chút độ ấm nào, khóe môi khê nhếch, cười đến vô cùng tà khí: “Không phải người yêu ta sao? Hiện tại Úc Phi Tuyết đã rời vương phủ, dù sao không ai biết đáng về

của nàng như thế nào, bây giờ người chính là Úc Phi Tuyết, giúp bốn vương làm việc, không phải là người không muốn chứ?”

Rõ ràng từ trong mắt Lãnh Dịch Hạo thấy được sát khí, nhưng chỉ có một mảnh trong trẻo lạnh lùng. Ngọc Diệp trong lòng biết việc này không ổn, nhưng mà ả không thể cự tuyệt.

Huyệt đạo bị điểm, ả không cách nào sử dụng công lực, chỉ có thể mặc Lãnh Dịch Hạo ép về vương phủ.

Nghe thấy tiếng cầu cứu nhu nhược vô lực của Ngọc Diệp, ánh mắt Lãnh Dịch Hạo như hàn băng ngàn năm, hắn sẽ không để cho bất cứ kẻ nào thương tổn Úc Phi Tuyết!

Phía sau bọn hắn, góc áo màu xám của Phong Vô Ngân tung bay ở đầu đường.

Vừa rồi là hắn cố ý.

Từ lúc bắt đầu, hắn đã biết Lãnh Dịch Hạo ở sau lưng Ngọc Diệp, chỉ là lúc đó, hắn còn chưa xác định được Lãnh Dịch Hạo và Ngọc Diệp có cùng một chiến tuyến hay không. Xem ra, không phải.

Cho nên, hắn cố ý dẫn dụ Ngọc Diệp nói ra những việc trước đây.

Ngọc Diệp này, đã từng nhiều lần hãm hại Tuyết Nhi, làm cho Tuyết Nhi gặp phải nguy hiểm, hắn không thể tha thứ! Huống chi, từ lúc ả ta bắt đầu yêu Lãnh Dịch Hạo, ả ta đã phản bội Thần Vực, Ngọc Diệp biết quá nhiều về Thần Vực, cho nên, ả nhất định phải chết!

Hắn chẳng qua là mượn tay Lãnh Dịch Hạo để giải quyết ả mà thôi.

Kỳ thật hắn làm như vậy, phần lớn, là vì Úc Phi Tuyết.

Tuyết Nhi dường như rất quan tâm đến suy nghĩ của Lãnh Dịch Hạo, hắn nghĩ oan cho Tuyết Nhi, làm nàng rất không vui.

Kỳ thật Phong Vô Ngân biết rõ, quan hệ của Lãnh Dịch Hạo cùng Úc Phi Tuyết càng căng thẳng, hắn càng có lợi. Hắn hắn là nên châm ngòi cho quan hệ giữa hai người mới đúng, nhưng vì sao... Hắn không làm được?

Phong Vô Ngân đột nhiên cảm thấy bản thân rất mâu thuẫn. Hắn không ngờ khát vọng trong nội tâm mình và những việc hắn làm lại mâu thuẫn như vậy.

137. Một Loại Cảm Xúc Nguyên Sơ

Một loại cảm xúc nguyên sơ

Úc Phi Tuyết nào biết rằng, tại ngay lúc này có hai người đàn ông đang vì nàng mà mất ngủ...

Nàng đang ngủ, ngủ rất ngon.

Tần Thế Viễn dường như luôn biết rõ tâm tư của nàng, ở cạnh Tần Thế Viễn, nàng vĩnh viễn không phải lo không có việc gì để làm. Tần Thế Viễn luôn nghĩ ra đủ loại biện pháp trêu chọc làm nàng vui vẻ.

Mà vui vẻ, kết quả là... Lại uống quá nhiều.

Nhưng lần này nàng quá chén, Tần Thế Viễn lại không uống bao nhiêu.

Hắn sẽ không thất thố giống như lần đầu tiên.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng vì uống say của Úc Phi Tuyết, Tần Thế Viễn kim lòng không được xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Kỳ thật nàng rất đẹp.

Mọi người đều nói về ngoài của Úc Tứ tiểu thư kém hơn ba vị tỷ tỷ rất nhiều, gầy còm ốm yếu. Để nịnh nọt vương gia, cho nên hắn cố hết sức lấy lòng Úc Phi Tuyết.

Lần đầu gặp gỡ, nàng tinh quái làm cho hai mắt của hắn tỏa sáng, lời đồn đãi quả nhiên là không tin được, Úc Phi Tuyết có vẻ đẹp riêng của nàng. Nàng thanh nhuận tao nhã, nữ tử thế tục bình thường không thể sánh được.

Thời điểm gặp lại, nàng đã có một phong thái khác, vẫn thanh nhuận tựa như một đoá Phù Dung như trước. Nhưng nếu trước đây nàng là Phù Dung chưa nở, thì giờ đây chính là đoá hoa sen xinh đẹp tao nhã phảng phất đâu

Mà bây giờ, khi nàng yên tĩnh ngủ. Hấp dẫn hẳn nhất, không phải là vẻ đẹp của nàng, mà là tấm lòng của nàng.

Trái tim của nàng thuần khiết tự nhiên, vừa đơn thuần lại vừa tinh ranh. Nàng luôn làm ra những chuyện người bình thường không thể tưởng tượng được, khiến cho người khác bất ngờ.

Có khi, nàng lại như tiểu cô nương bình thường ngượng ngùng xấu hổ, lại đôi lúc giống như nam nhân hào khí đất trời. Nữ nhân như vậy, làm cho hắn dù biết rất rõ không được, lại không kìm được bị nàng hấp dẫn.

Nàng là nữ nhân của vương gia. Hắn, không thể đụng vào.

Kỳ thật hắn biết rõ, tiểu nha đầu thoát nhìn dường như không tim không phổi, hi hi ha ha, nhưng trong lòng nàng lại rất đau.

Nàng vừa yêu Lãnh Dịch Hạo, lại vừa không thể yêu hắn. Bởi vì với tính cách của nàng, nàng không có khả năng tiếp nhận bên cạnh Lãnh Dịch Hạo còn có những nữ nhân khác.

Tiểu sư phụ nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, là người nàng tín nhiệm nhất, lại muốn làm phản. Mưu phản, nghĩa là cuối cùng cũng sẽ có một ngày Phong Vô Ngân và Lãnh Dịch Hạo, chỉ có một người có thể sống sót.

Tiểu nha đầu tuy không nói gì, nhưng trong lòng nàng khó chịu, cho nên mới uống rượu. Nhưng mà nàng quá đơn thuần, kẻ sách phức tạp như vậy, sao nàng có thể nhìn ra được? Cho nên, nàng cũng không hỏi gì.

Nàng rất thông minh.

Cũng làm cho người ta rất đau lòng.

Tần Thế Viễn nắm chặt tay, cuối cùng ngượng ngùng thu tay lại, đứng dậy bước ra ngoài.

Nào biết vừa ra khỏi cửa, liền thấy thân ảnh băng lãnh của Lãnh Dịch Hạo đứng trước cửa.

“Vương gia!” Tần Thế Viễn khiếp sợ. May mắn, may mắn vừa rồi hắn chưa làm gì, nếu không hiện tại nhất định sẽ chết rất khó coi

Lãnh Dịch Hạo đưa lưng về phía Tần Thế Viễn, không nói năng gì.

Tần Thế Viễn dao động, tuy Lãnh Dịch Hạo đưa lưng về phía hắn nên hắn không thấy được thái độ trên mặt Lãnh Dịch Hạo, nhưng hắn có thể cảm giác được, Lãnh Dịch Hạo lúc này có chỗ khác với Lãnh Dịch Hạo lúc trước.

Trên người của hắn có một loại khí chất nghiêm nghị, tư thế sôi trào, mãnh liệt bắn ra.

Tần Thế Viễn vừa muốn mở miệng giải thích, Lãnh Dịch Hạo đã xoay người nhìn thoáng qua Tần Thế Viễn, sau đó, lướt qua Tần Thế Viễn, đi thẳng vào gian phòng.

Xem ra giải thích là dư thừa. Tần Thế Viễn thở dài một hơi.

Chỉ là nhìn xem cánh cửa kia tại trước mặt chậm rãi khép lại, Tần Thế Viễn không kìm lòng được tay nắm thành quyền.

Trên giường Úc Phi Tuyết đang ngủ say, nhẹ nhàng như trong giấc mộng đẹp.

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc mà ngọt ngào, nội tâm bỗng nhiên mềm mại.

Hắn chậm rãi cúi xuống, tại trán của nàng thật sâu in dấu một cái hôn.

Môi của hắn dán trên da thịt nàng thật lâu, một lát mới rời đi.

Mỗi lần tới gần nàng, hắn đều có một loại cảm giác không kiềm chế nổi, muốn khiến nàng xúc động. Là một loại cảm xúc nguyên sơ, cũng là một loại khát vọng từ tận đáy lòng.

Đáng tiếc đến khi hắn biết quý trọng nàng, nàng đã không còn ở bên hắn.

Vì vậy thời gian gần gũi nhau trước đây, trở nên vô cùng trân quý.

Nhất là khi hắn nghe được những lời Ngọc Diệp và Phong Vô Ngân nói với nhau, biết tất cả chân tướng phía sau, niềm tin và áy náy còn sót lại trong lòng phần đối với Ngọc Diệp cũng không cánh mà bay.

Trong lòng hắn, chỉ có một ý niệm duy nhất, tìm được tiểu nha đầu của hắn. Thật sự thương yêu nàng! Bất luận trong lòng của nàng có hay không có hắn, bất luận nàng nguyện ý hay không nguyện ý thương hắn, hắn đều sẽ bắt nàng trở lại, đem khoảng thời gian mà hắn đã thua thiệt nàng, từng ngày từng ngày đền bù cho nàng.

Bởi vì, nàng chỉ có thể là của hắn!

Chẳng qua là, hiện tại, vẫn chưa được.

Tâm Lĩnh Dịch Hạo khẽ nhíu đầu.

“Tiểu nha đầu, ta sẽ không để cho bất kì kẻ nào thương tổn nàng. Chờ ta, chờ ta tới đón nàng.” Bàn tay Lĩnh Dịch Hạo âu yếm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết. Ánh mắt tràn ngập thâm tình, đáng tiếc Úc Phi Tuyết ngủ say một chút cũng không biết.

Lĩnh Dịch Hạo kìm lòng không được ôm nàng vào trong ngực, Úc Phi Tuyết tựa hồ đối với có người quấy nhiễu giấc ngủ hết sức bất mãn, khẽ than nhẹ kháng nghị, sau đó ở trong ngực Lĩnh Dịch Hạo tìm một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Lĩnh Dịch Hạo tại đỉnh đầu của nàng ấn hạ một cái hôn thật sâu, cứ như vậy ôm nàng, thẳng đến bình minh.

Thời điểm Lĩnh Dịch Hạo ra đi, đã nói với Tần Thế Viễn một câu: “Chăm sóc nàng cho tốt. Đừng để nàng gặp Phong Vô Ngân.”

Cái gì? Lĩnh Dịch Hạo không định mang Úc Phi Tuyết đi? Lại muốn hắn chăm sóc nàng? Có ý gì đây?

Tần Thế Viễn có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ, bảo tố trong dự liệu, đã đến sớm hơn sao?

Đột nhiên, Tần Thế Viễn bộ dáng nào nề gồ đầu một cái. Hồngбет rồi!

Chuyện Úc Phi Tuyết thực sự yêu Lĩnh Dịch Hạo, hắn lại quên đi giành công lao rồi!

Làm sao hắn có thể quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ!

Lúc hắn ra ngoài đuổi theo, Lĩnh Dịch Hạo đã đi xa. Thôi, dù sao hiện tại Lĩnh Dịch Hạo nhất định cũng không có tâm trạng nghĩ tới những việc này.

Chỉ là không biết, trận đấu này, cuối cùng ai sẽ là người thắng!

138. Nàng Muốn Nắm Chắc Hạnh Phúc Của Mình

Nàng muốn nắm chắc hạnh phúc của mình

Sau khi Lĩnh Dịch Hạo hồi phủ, hắn đi thẳng tới hậu viện.

Ngọc Diệp bị phong bế huyết đạo, không thể sử dụng võ công được, chỉ có thể đợi Lĩnh Dịch Hạo trong phòng.

Kỳ thật, ả cũng không muốn rời đi. Rời bỏ Lãnh Dịch Hạo, ả cũng không biết nên đi đâu, ả thật sự đã yêu Lãnh Dịch Hạo, bởi vì trong quãng thời gian trùng cổ độc kia, Lãnh Dịch Hạo đã khiến ả cảm nhận được sự dịu dàng chưa bao giờ có. ả không muốn mất đi sự sủng ái hiếm hoi này.

Nghĩ đến việc nam nhân đã từng ngoan ngoãn phục tùng mình, từ nay về sau sẽ không thuộc về mình nữa, lòng Ngọc Diệp liền đau đớn từng cơn.

Lúc cửa phòng được đẩy ra, Ngọc Diệp lập tức nhào tới, dùng đôi mắt ngập nước động lòng người của mình nhìn Lãnh Dịch Hạo: “Vương gia, vương gia, xin người tin tưởng thiếp, thiếp thật sự yêu người! Chuyện Phong Vô Ngân đã sớm trôi qua rồi, chúng ta đã ở bên nhau bảy năm! Bảy năm! Nếu như thiếp thật sự muốn gây bất lợi cho người, thiếp đã sớm động thủ. Làm sao có thể chờ tới bây giờ. Thiếp chỉ đi khuyên nhủ Phong Vô Ngân thôi, thiếp không muốn nhìn thấy người bị thương!”

Lãnh Dịch Hạo dùng ngón tay chậm rãi nâng cằm Ngọc Diệp lên, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt hỗn loạn của Ngọc Diệp: “Phải không vậy?”

Giọng nói xa cách,

“Vương gia, rốt cuộc người muốn thiếp làm gì người mới bằng lòng tin tưởng thiếp? Thiếp thật sự yêu người mà!” Đôi mắt Ngọc Diệp ngập nước, nước mắt trong hốc mắt chảy ra, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Ngón tay thon dài của Lãnh Dịch Hạo nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nhỏ mịn màng của Ngọc Diệp: “Thật sự muốn ta tin tưởng người?”

“Vương gia, chỉ cần người nguyện ý tin tưởng thiếp, người muốn thiếp làm gì, thiếp đều bằng lòng!” Ngọc Diệp ngẩng đầu, kiên định nhìn Lãnh Dịch Hạo.

Khóe môi Lãnh Dịch Hạo khẽ nhếch lên: “Phong Vô Ngân muốn mưu phản?”

Lãnh Dịch Hạo chỉ suy đoán, nhưng mà sự do dự trên mặt Ngọc Diệp đã tiết lộ cho hắn đáp án.

Ngọc Diệp không trả lời, vì nàng không muốn bán đứng Phong Vô Ngân, nhưng nếu như không phân rõ giới hạn với Phong Vô Ngân, Lãnh Dịch Hạo sẽ không tin tưởng nàng!

“Đúng vậy. Thần Vực của hắn hiện tại rất lớn mạnh, cho dù có mười vạn tinh binh, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Cho nên thiếp mới đi tìm hắn, hy vọng hắn có thể từ bỏ việc mưu phản. Vương gia, tâm ý của Tiểu Diệp với vương gia, trời xanh có thể chứng giám!” Ngọc Diệp kéo tay Lãnh Dịch Hạo, trong mắt tràn ngập khẩn trương.

“Phải không?” Lãnh Dịch Hạo không thể hiện bất kì đánh giá nào, chỉ cười nhìn nàng.

“Đúng, tục ngữ nói ”Một đêm phu thê, trăm ngày ân ái“, huống chi trong lòng Tiểu Diệp, vương gia mới là nam nhân mà Tiểu Diệp có thể dựa vào cả đời, Tiểu Diệp không thể nhìn vương gia chịu bất kì tổn thương nào, chỉ cần có thể giúp vương gia, chuyện gì thiếp cũng nguyện ý làm!” Ngọc Diệp phảng phất thấy được trong mắt Lãnh Dịch Hạo sự tín nhiệm giống như ngày xưa. Tuy nhiên chỉ là thoáng qua, nhưng nàng thỏa mãn.

“Thật sự là cái gì cũng nguyện ý làm?” Lãnh Dịch Hạo nheo mắt.

“Vâng.” Ánh mắt Ngọc Diệp đầy kiên

“Vậy người hãy cứ ở trong phủ, thành tâm làm Thuận vương phi!” Lãnh Dịch Hạo sáng giọng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ như hoa của Ngọc Diệp, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi tới gần Ngọc Diệp, “Úc Phi Tuyết đã đi rồi, hiện tại người là vương phi duy nhất của bốn vương, chỉ cần làm tốt vai trò Thuận vương phi của người, không bày trò, bốn vương có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Câu nói cuối cùng, Lãnh Dịch Hạo có thâm ý, hắn tin Ngọc Diệp hiểu được.

Ngọc Diệp tuy không rõ vì sao Lãnh Dịch Hạo lại làm như vậy, nhưng ít nhất có thể khẳng định một điều, nếu thật Lãnh Dịch Hạo muốn tìm Úc Phi Tuyết về, đó sẽ là chuyện vô cùng dễ dàng, mà Lãnh Dịch Hạo lại để nàng giả mạo Thuận vương phi, vậy nghĩa là, có người sẽ gây bất lợi cho Thuận vương phi. Nói cách khác, chính là gây bất lợi cho hắn.

Lãnh Dịch Hạo muốn nàng làm kẻ chết thay cho Úc Phi Tuyết.

Vương gia, người thật tàn nhẫn! Úc Phi Tuyết, nếu không có người, Ngọc Diệp ta làm sao lại rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.

Hận thù trong lòng Ngọc Diệp đối với Úc Phi Tuyết càng tăng thêm vài phần.

Nhưng cho dù Lãnh Dịch Hạo thật sự muốn nàng làm kẻ chết thay, ít nhất, Lãnh Dịch Hạo cũng đã cho nàng một cái cơ hội. Chỉ cần có cơ hội này, nàng đã thỏa mãn.

Bởi vì nàng rất hiểu rõ Lãnh Dịch Hạo, bất kì kẻ nào phản bội hắn, đều phải chết. Mà nàng, bây giờ vẫn còn sống. Cái này chính là điều bất ngờ.

Nàng nhất định phải nắm chắc phần may mắn này, khiến Lãnh Dịch Hạo một lần nữa tin tưởng nàng.

Trong nháy mắt, trong đầu Ngọc Diệp nhanh chóng hiện lên vô số ý niệm, song hết thấy những điều này, nàng cũng sẽ không để Lãnh Dịch Hạo biết rõ, trong lòng như mặt biển nổi bão, bên ngoài sóng lăn tăn không sợ hãi, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy vui mừng.

”Thật vậy chăng? Chỉ cần thiếp ngoan ngoãn, người thật sự sẽ tin tưởng

Về mặt đáng yêu thanh thuần. Đáng tiếc, rốt cuộc vẫn không lừa được Lãnh Dịch Hạo.

“Bốn vương nói chuyện, đã khi nào nuốt lời chưa?” Lãnh Dịch Hạo nheo mắt, thích thú nhìn đôi mắt trong veo của Ngọc Diệp, một tay ôm eo nàng, khoe môi tà khí nhếch lên thành nụ cười, ý vị thâm trường nói một câu: “Tiểu Diệp, người và bốn vương, thật đúng là một đôi!”

Ngọc Diệp trong nội tâm cả kinh, có một loại sợ hãi khi trong lòng bị nhìn thấu. Hoảng sợ trong mắt thoáng cái đã biến mất, Ngọc Diệp khổ sở rũ mi mắt, tránh đi ánh mắt trầm tĩnh thích thú của Lãnh Dịch Hạo: “Vương gia, chỉ cần vương gia nguyện ý tin tưởng thiếp, Ngọc Diệp nguyện ý làm bất cứ việc gì.”

Nhìn thấy ánh mắt lảng tránh của nàng, trong mắt Lãnh Dịch Hạo dần dần hiện lên tà khí.

“Bốn vương chờ xem biểu hiện tốt đẹp của người!”

Lãnh Dịch Hạo buông tay xoay người nhanh chóng rời đi.

Bình minh chưa lâu, đã có người trong cung tới, truyền ý chỉ của Thái hậu, đón Thuận vương phi tiến cung dạo chơi ngự hoa viên cùng thái hậu.

Lãnh Dịch Hạo nhìn thoáng qua Ngọc Diệp, Ngọc Diệp chậm rãi rũ mi mắt, thay quần áo của Úc Phi Tuyết, dùng lụa trắng che mặt, rồi tiến cung.

Ngọc Diệp không nghĩ tới, khảo nghiệm nhanh như vậy đã đến. Lần này tiến cung, chỉ sợ không phải đơn giản là đi dạo ngự hoa viên như vậy.

Cho nên, trước khi đi, Ngọc Diệp chậm rãi quay đầu nhìn Lãnh Dịch Hạo, ánh mắt thê lương: “Vương gia, thiếp biết rõ, thiếp không nên mang theo mục đích bất lương tiếp cận người, thiếp không xứng có được tình yêu của người. Nhưng trời xanh có thể chứng giám, tấm lòng Tiểu Diệp đối với vương gia, là hết sức chân thành. Lần này tiến cung, dù nhiều lạnh ít, nhưng Ngọc Diệp nguyện ý vì Vương gia làm bất cứ chuyện gì, cho dù là chết.”

Ngọc Diệp nói xong, ươn rũ mắt, cũng không nhìn phản ứng của Lãnh Dịch Hạo, xoay người cô đơn rời đi, lưu lại cho Lãnh Dịch Hạo một bóng lưng thê lương.

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo khẽ gợn sóng, nhưng chỉ trong tích tắc.

Trên đường tiến cung, Ngọc Diệp lấy cớ thay quần áo đi vào nhà vệ sinh, lén triệu tập hắc y. Sau khi phân phó hẳn một phen, mới thật sự tiến cung.

Ngọc Diệp nàng cũng không phải người ngu ngốc, tiến cung làm kẻ chết thay cho người khác, nàng không có hứng thú.

Vì Lãnh Dịch Hạo, nàng sẽ tiến cung một chuyến, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức đi chịu chết. Nàng muốn Lãnh Dịch Hạo tin tưởng nàng, nàng muốn lại một lần nữa làm cho Lãnh Dịch Hạo cảm động! Nàng muốn nắm chắc hạnh phúc của mình. Bất kỳ kẻ nào cũng đừng mơ đến việc phá hoại nó!

139. Ta Sẽ Không Phá Hỏng Việc Của A Hạo

Ta sẽ không phá hỏng việc của A Hạo

Từ Ninh điện, tẩm cung của Thái hậu.

Thái hậu cho người lui ra ngoài, trong Từ Ninh điện, chỉ còn lại bà và Hoàng thượng.

“Mẫu hậu, nhất định phải như vậy sao?” Trên khuôn mặt ngay thẳng cương nghị của Lãnh Dịch Khánh tràn đầy u sầu.

Mẫu hậu tuyên Úc Phi Tuyết tiến cung, tỏ ý muốn gặp mặt, nhưng thực chất là tính toán giữ Úc Phi Tuyết lại trong cung làm con tin, mặc dù hấn hy vọng Úc Phi Tuyết ở lại, nhưng dùng cách này, hấn thật sự không sao tiếp nhận được.

“Khánh Nhi!” Ngày xưa là hoàng hậu, hôm nay là thái hậu. Trên mặt vẫn là nụ cười từ ái thân thiện, nhưng ánh mắt bà lại thêm vài phần thâm trầm.

“Mẫu hậu đã sống trong cung cấm hơn nửa đời người, còn sóng to gió lớn nào chưa trải qua, hoàng nhi nghe theo lời mẫu hậu, nhất định không sai.

“Hài nhi đã là hoàng đế, vì sao còn...”

“Nhỏ cổ không tận gốc, gió xuân đến lại mọc lên. Đây là ngàn năm xưa, sẽ không sai đâu.”

Thái hậu vỗ tay Lãnh Dịch Khánh, tiếp tục nói: “Chính bởi vì con đã là hoàng đế, nên càng phải biết củng cố địa vị của mình, không thể để bất kì người nào có khả năng uy hiếp đến sự tồn tại của con. Dùng Úc Phi Tuyết làm con tin, một là có thể uy hiếp Lãnh Dịch Hạo, hai là cảnh cáo lão hồ ly Úc thừa tướng kia.”

“Nhưng A Hạo chưa từng có ý đoạt vị. Trước kia không có, hiện tại lại càng không có khả năng. Nếu như lúc trước hấn muốn đoạt vị, căn bản không thể rời bỏ kinh thành!” Lãnh Dịch Khánh dùng hết sức cố gắng khuyên mẫu thân.

“Đó là vì hấn thông minh, biết cách che giấu. Khánh Nhi, con ngẫm lại xem, nếu như hấn thực sự không muốn đoạt vị, tại sao lại phải âm thầm xây dựng thế lực của mình trong triều. Hấn ở quan ngoại xa xôi, lại nắm rõ việc trong kinh thành như lòng bàn tay, chẳng lẽ còn không phải bụng dạ khó lường sao?”

“Không phải, mẫu hậu, chuyện này không phải như mẫu hậu nghĩ. A Hạo chẳng qua không muốn ở lại kinh thành, không muốn quan tâm đến việc triều chính. Trong triều có người của hấn, đây cũng chỉ là một cách để phòng vệ. Thái hậu, người thật sự đã nghi quá rồi.”

Phòng vệ?

Thái hậu thở dài một tiếng, trên khuôn mặt từ ái hiện lên vài phần do dự và trần trở, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Khánh Nhi, nhất định phải loại bỏ A Hạo, con hiểu không?”

Trong lời nói của Thái hậu, ý tứ hàm xúc đặc biệt, nhưng Lãnh Dịch Khánh lại không hiểu được.

“Trẫm không hiểu!” Lãnh Dịch Khánh kiên quyết lắc đầu, “Trong tất cả các huynh đệ, chỉ có tình cảm của A Hạo và A Tiêu và con là tốt nhất. A Tiêu vì không muốn bị liên quan nên đã bán vương phủ mang theo Yên Chi đi tha hương, điều đó khiến trẫm hổ thẹn không thôi. Hôm nay chẳng lẽ còn muốn A Hạo... Mẫu hậu! Trẫm vừa mới đăng cơ, cần phải có người phụ tá, A Tiêu và A Hạo đều là trợ thủ đắc lực của trẫm, bọn họ sẽ không phản bội càng không tranh giành với trẫm bất cứ cái gì.”

“Phải không? Không tranh giành với con, con chắc chắn? Vậy nữ nhân kia?” Thái hậu nhẹ nhàng liếc nhìn Lãnh Dịch Khánh, trong nháy mắt hần trở nên xấu hổ.

“Khánh Nhi, con là do mẫu hậu sinh ra, con còn có chuyện gì mà không thể nói với mẫu hậu. Con yêu mến Úc Phi Tuyết, mẫu hậu biết rõ. Nhưng A Hạo có nhường con nửa bước không?” Thái hậu tìm được thứ để uy hiếp Lãnh Dịch Khánh.

“A Hạo hần không phải không tranh, mà là tranh giành một cách khéo léo. Tâm tư A Hạo thâm sâu thủ đoạn khó lường, chỉ cần hần muốn, hần nhất định sẽ có được. Hần so với A Tiêu còn đáng sợ hơn gấp trăm lần. Khánh Nhi, mẫu hậu lo lắng cho con, sợ con không phải là đối thủ của hần!”

Thời điểm Lãnh Dịch Khánh nghĩ đến Úc Phi Tuyết, cũng có nửa khắc do dự: “Nhưng trăm không tin A Hạo sẽ phản bội trăm.”

“Có lẽ hiện tại sẽ là không, nhưng sau khi con chiếm nữ nhân của hần?” Thái hậu hỏi lại.

Lãnh Dịch Khánh sắc mặt có chút xấu hổ: “Mẫu hậu...”

“Con cho rằng mẫu hậu không biết gì sao, con chưa bao giờ nguyện ý làm hoàng đế, vì sao sau khi cùng Lãnh Dịch Hạo ra ngoài du ngoạn một vòng trở về, lại cố gắng tận trung tận hiếu trước mặt phụ hoàng như vậy? Nếu như không phải Lãnh Dịch Hạo ảnh hưởng tới con, thì chính là nữ nhân kia đã có ảnh hưởng tới con. Phụ hoàng vừa mới mất, con liền ở phía sau xây cung điện lớn, nếu như không phải vì nữ nhân kia, thì vì cái gì? Con đã yêu mến nàng như vậy, A Hạo há lại không biết? Khánh Nhi, không nên có tâm hại người, nhưng cũng không thể không phòng người chứ!”

Lãnh Dịch Khánh im lặng không nói. Hần chấp tay sau lưng đi qua đi lại, quyền thế, thân tình, tình yêu ở trong ngực của hần dao động nhiều lần, một lúc sau, hần tựa như đưa ra quyết định cuối cùng: “Mẫu hậu, ta sẽ để A Hạo rời đi, hần vĩnh viễn không thể trở lại kinh thành, về phần Tiểu Tuyết, nàng đi hay ở lại là do chính nàng quyết định. Mẫu hậu, chờ hần rời đi rồi, hần sẽ không uy hiếp được chúng ta.”

“Khánh Nhi” Mẫu hậu, đừng nói nữa, nhi thần sẽ không làm tổn thương A Hạo.” Lãnh Dịch Khánh kiên định lắc đầu.

Thái hậu thấy Lãnh Dịch Khánh kiên quyết, trong nội tâm nhất thời sôi trào không thôi. Con người Lãnh Dịch Khánh chính là một cái gân, một khi đã quyết định việc gì, sẽ không thay đổi, có thể là chuyện này, không phải do hần không đồng ý.

“Khánh Nhi, ý tứ của ai gia là A Hạo nhất định phải diệt trừ. Tin tưởng ai gia. Ai gia cũng vì tốt cho con.”

“Vì sao nhất định phải giết hần, A Hạo, hần sẽ không...”

“Hần sẽ! Hơn nữa hần bây giờ đang bố trí.”

Lãnh Dịch Khánh tim đập loạn nhịp một chút: “Người nói cái gì?”

Thái hậu nhìn thoáng qua khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của Lãnh Dịch Khánh, cuối cùng cũng quyết định, đem bí mật này nói ra, nếu không, nhi tử ngốc của nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết, người mà hần gọi là huynh đệ, kỳ thật một mực tính toán với mẫu hậu của hần.

“Mẫu thân của A Hạo, là do ai gia phái người giết. A Hạo đã sớm biết việc này, cho nên hần mới liên lạc với các chư hầu trong triều, chỉ hy vọng có một ngày có thể báo thù ấu thân của hần. Hiện tại hần đã trở lại, để vị không có, nữ nhân lúc nào cũng có thể mất đi, con nói hần có thể từ bỏ ý đồ hay không?”

“Mẫu hậu, người... người nói cái gì?” Lãnh Dịch Khánh tròn mắt nhìn thái hậu, không thể tin được vào tai của mình.

“Đó cũng không phải là chuyện kì lạ gì, hài tử, ở hậu cung, mỗi ngày đều có tranh đấu, mỗi ngày đều có người vì đủ các cách mà rời khỏi thế giới này. Mẫu thân của hần, chẳng qua là bị thất bại trong trận đấu ấy. Nếu như ta thua, thì hôm nay đứng ở chỗ này, chính là bà ta. Hậu cung tàn khốc, ta tin không cần ta nói con cũng có thể hiểu được.” Thái hậu nhẹ nhàng nói, trên mặt thậm chí còn mang theo vẻ ôn hòa từ ái.

Lãnh Dịch Khánh chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhất thời không cách nào tiếp nhận sự thật này.

giết mẫu thân Lãnh Dịch Hạo! Lãnh Dịch Hạo cũng biết điều này, còn có thể hòa bình cùng hắc làm huynh đệ sao?!

140. Chính Thức Thay Thế!

Chính thức thay thế!

Lãnh Dịch Khánh cảm thấy trong đầu quay cuồng, nhất thời không cách nào tiếp nhận sự thật này. Mẫu hậu đã giết mẫu thân Lãnh Dịch Hạo! Lãnh Dịch Hạo cũng biết điều này, còn có thể hòa bình cùng hắc làm huynh đệ sao?!

“Lãnh Dịch Hạo kỳ thật luôn chờ cơ hội báo thù ấu thân hắc, cho nên, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này. Khánh Nhi, tin tưởng mẫu hậu, triệu Úc Phi Tuyết tiến cung, một là có thể làm con tin, khiến cho Lãnh Dịch Hạo không dám hành động thiếu suy nghĩ, hai là...”

Thái hậu nhìn thoáng qua Lãnh Dịch Khánh, không nói thêm gì nữa.

Thứ hai, bà làm là vì con của mình.

Kỳ thật tiểu nha đầu Úc Phi Tuyết này không có tâm cơ gì, nếu như nha đầu này yêu mến Lãnh Dịch Khánh, nàng cũng sẽ không phản đối, dù sao, có được Úc Phi Tuyết, chẳng khác nào có được sự ủng hộ của Úc thừa tướng.

Hơn nữa, lúc trước mẫu thân Lãnh Dịch Hạo được Tiên hoàng sủng ái đến cỡ nào, mà nay, con của bà và con của tiện nhân kia cùng yêu mến một nữ nhân, nàng đương nhiên muốn giúp con của mình giành được thứ nó muốn!

Huống chi, lão Úc thừa tướng gian xảo kia, sáng sớm nay đã định tiến cử nữ nhi thứ ba của mình, Úc Mỹ Họa vào hậu cung.

Hiện tại đúng lúc đang rất cần người, nàng đương nhiên sẽ thành toàn cho lão già này, về phần nữ nhi của lão vào cung có được sủng ái hay không, còn phải xem tạo hóa đã.

Trên khuôn mặt dịu hiền của thái hậu hiện lên vài phần mỉa mai và cười khở, nữ nhân hậu cung ấy à, chưa hẳn đã tốt như vẻ ngoài!

Thần trí đang bay bổng của Lãnh Dịch Khánh rốt cục cũng từ từ, lời của mẫu hậu, hắc cuối cùng cũng đã hiểu.

Mẫu hậu của hắc giết chết mẫu thân của Lãnh Dịch Hạo, vì vậy, Lãnh Dịch Hạo sẽ tìm cơ hội báo thù.

Vì sao Lãnh Dịch Hạo đã biết rõ như vậy, nhưng lại vẫn có thể thản nhiên làm huynh đệ với hắc? Là hắc thật sự không xem mình như kẻ thù, tình huynh đệ lẫn át cừu hận trước đây, hay thật sự như lời mẫu hậu nói, hắc đang bày mưu tính kế, tìm cơ hội báo thù?

Nếu như Lãnh Dịch Hạo thật sự muốn báo thù, để Úc Phi Tuyết làm con tin chẳng phải rất nguy hiểm sao? Thái hậu sẽ không bỏ qua cho nàng, hắc không thể để cho Úc Phi Tuyết gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng phải làm sao, mới có thể vẹn toàn đôi bên được đây?

Lãnh Dịch Khánh còn chưa nghĩ ra cách nào, chợt nghe ngoài điện vang lên tiếng truyền báo: “Bẩm báo thái hậu nương nương, bẩm báo hoàng thượng, Thuận vương phi đang chờ ngoài điện.”

“Truyền vào!” Thái hậu đưa mắt nhìn Lãnh Dịch Khánh, sau đó thông dong mà bình thản ngồi xuống trên giường êm.

Một thân áo trắng, lụa mỏng che mặt, vẫn là trang phục Úc Phi Tuyết mặc trước đây. Nhưng... Lãnh Dịch Khánh khẽ nhíu mày, có chỗ nào đó không ổn.

“Tham kiến thái hậu.” Ngọc Diệp chậm rãi thi lễ.

Lãnh Dịch Khánh đã hiểu, đây không phải là Úc Phi Tuyết, ả là Ngọc Diệp.

Trước kia khi Úc Phi Tuyết cố ý ở trước mặt tiên đế cùng thái hậu giả bộ hiền lương thực đức, cũng là nhẹ giọng nói năng nhỏ nhẹ, cùng giọng nói của Ngọc Diệp lúc này xác thực có vài phần tương tự. Nhưng từ khi chính thức yêu Úc Phi Tuyết, Lãnh Dịch Khánh tự nhiên quen thuộc với từng động tác, từng ánh mắt của nàng.

Nữ nhân này, từ trong ra ngoài, không có chút gì giống với Úc Phi Tuyết. Có điều như vậy cũng tốt. Thái hậu giam cầm Ngọc Diệp trong cung, nghĩa là Úc Phi Tuyết sẽ không bị nguy hiểm.

Nhưng tại sao Lãnh Dịch Hạo lại cho Ngọc Diệp tiến cung? Nghĩ tới đây, Lãnh Dịch Khánh không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ, Lãnh Dịch Hạo đã sớm biết thái hậu sẽ đi bước cờ này, cho nên sớm đã có chuẩn bị? Hay là... Lãnh Dịch Hạo quả thật đã chuẩn bị báo thù ấu thân của hắn?!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lãnh Dịch Khánh không khỏi trầm xuống.

Mà bên này, thái hậu đã lôi kéo tay Ngọc Diệp hỏi lung tung này nọ, Ngọc Diệp ăn nói khéo léo, lại hiểu rõ Lãnh Dịch Hạo cho nên trả lời rất trôi chảy.

“Tiểu Tuyết, những ngày này thật sự là vất vả cho con! Con xem A Hạo hiện tại cũng đã khỏe rồi, con cũng không cần dùng mạng che mặt nữa.” Thái hậu thân thiết cầm bàn tay nhỏ bé của Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp thấy Lãnh Dịch Khánh ở bên cạnh, sợ bị phát hiện, vì vậy do dự: “Nhưng hài nhi đã từng thề, cả đời cũng sẽ không gỡ khăn che mặt xuống...” Chuyện giữa Úc Phi Tuyết và thái hậu, trước khi nàng đi Lãnh Dịch Hạo đã cố ý báo trước, nên nàng trả lời rất tự nhiên.

Lãnh Dịch Khánh biết cố kỵ trong lòng Ngọc Diệp, vì vậy mỉm cười nói: “Tiểu Tuyết, nàng không cần phải lo lắng, nơi này không có người ngoài, để cho thái hậu nhìn nàng, không sao.”

Ánh mắt Lãnh Dịch Khánh mang theo vài phần nhắc nhở, chậm rãi gạt đầu với Ngọc Diệp, trong lòng Ngọc Diệp liền buông lỏng.

Ban đầu còn sợ Lãnh Dịch Khánh sẽ vạch trần nàng, hiện tại hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

Ngọc Diệp hiểu rõ, Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Khánh, hai huynh đệ này, đều đang lợi dụng nàng.

Cái khác nhau là, Lãnh Dịch Hạo muốn lợi dụng nàng để bảo vệ Úc Phi Tuyết, mà Lãnh Dịch Khánh muốn lợi dụng nàng, để cái danh hiệu Vương phi của Úc Phi Tuyết chính thức biến mất.

Bởi vì, khi nàng thật sự trở thành Úc Phi Tuyết, như vậy Úc Phi Tuyết thật sự, sẽ không còn liên quan gì với Lãnh Dịch Hạo nữa. Vì vậy, Ngọc Diệp then thùng ngắc đầu, lộ ra cổ tay trắng nõn như tuyết, nàng chậm rãi kéo khăn che mặt của mình xuống để lộ ra khuôn mặt xinh xắn tuyệt

“Quả nhiên là quốc sắc thiên hương!” Thái hậu cười dịu dàng nhìn Ngọc Diệp từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy tán thưởng

Ngọc Diệp trong đầu không khỏi nảy ra một cái ý tưởng.

Lãnh Dịch Hạo để nàng đến thay thế Úc Phi Tuyết, người bình thường chưa thấy qua khuôn mặt Úc Phi Tuyết, nếu như cả thái hậu cùng hoàng thượng đều chấp nhận nàng. Như vậy chỉ còn lại người Úc phủ. Chỉ cần bọn họ cũng chịu thừa nhận nàng, như vậy, nàng thật sự có thể giả làm Úc Phi Tuyết!

Trong lòng Ngọc Diệp bỗng nhiên rực sáng, một diệu kế tuyệt đỉnh đã âm thầm thành hình.

“Thái hậu quá khen.” Ngọc Diệp cười đến rực rỡ động lòng người.

Lãnh Dịch Khánh khẽ nhếch môi cười.

Trong Từ Ninh điện tràn đầy tiếng cười hoà thuận vui vẻ, có điều cả ba người đều có tâm tư riêng.

Thái hậu lấy cớ hy vọng Ngọc Diệp ở lại trong cung vài ngày cùng nàng, Ngọc Diệp cố tình muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp với thái hậu, dĩ nhiên sẽ vui vẻ đáp ứng.

Vì vậy, Ngọc Diệp, không, phải nói là Thuận vương phi lưu lại trong nội cung cùng thái hậu.

Màn đêm buông xuống, trên nóc Úc phủ, một bóng đen xuất hiện, sau đó phi thân tiến vào phòng ngủ của Úc lão gia...

141. Hai Đường Thẳng Song Song Giao Nhau

Hai đường thẳng song song giao nhau

Tâm tình Lãnh Dịch Khánh rất vui vẻ, từ khi Ngọc Diệp thay thế Úc Phi Tuyết vào cung, hắn vẫn suy nghĩ đến một vấn đề...

Úc Phi Tuyết hiện tại đã không phải là vương phi> Bất kể là Lãnh Dịch Hạo bỏ nàng, hay Ngọc Diệp thay thế nàng, tóm lại, bây giờ nàng và Lãnh Dịch Hạo không có bất kì quan hệ nào.

<> Như vậy, liệu có phải, hắn có thể lại tiếp tục tiếp cận nàng?

<> Nghĩ đến thời điểm mới quen biết, nàng vui cười xinh đẹp tươi sáng tựa như tiên nữ, Lãnh Dịch Khánh trong lòng liền dịu dàng.

<> “Tiểu Đường tử.”

<> “Có nô tài!”

<> “Chuẩn bị một chút, cùng trẫm xuất cung.”

<> “Vâng!”

<> *

<> Hai ngày nay Úc Phi Tuyết đều ở cùng Tần Thế Viễn. Hắn là một nam nhân vừa tri kỷ lại vừa tỉ mỉ. Quan trọng nhất chính là, hắn nhiều tiền.

<> Bất kể Úc Phi Tuyết đưa ra yêu cầu gì, hắn cũng đều có thể làm được.

<> Ví dụ như, có lúc Úc Phi Tuyết cố ý gây khó dễ, muốn có những vì sao.

<> Kết quả là vào ban đêm, Tần Thế Viễn quả thật đã cho nàng một căn phòng đầy ánh sao - chính là những con đom đóm bay. Trong nửa ngày, bắt nhiều đom đóm như vậy, cũng có thể xem như một hành động vĩ đại.

<> Nhưng rồi Úc Phi Tuyết lại gây khó dễ một lần nữa: Ta muốn xem những vì sao vào ban ngày!

<> Có bản lĩnh thì người đi bắt đom đóm vào ban ngày đi!

<> Vì thế, Tần Thế Viễn tốn hết nửa ngày, thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

<> Dùng một miếng vải đen che phủ một cái trướng lớn, sau đó đâm vô số lỗ nhỏ ở đỉnh trướng, người trong lều vải, sẽ giống như ở trong đêm tối, ánh sáng mặt trời chói lọi từ các lỗ nhỏ chiếu vào, giống như

<> Tóm lại ở một chỗ cùng Tần Thế Viễn, thật sự là một chuyện rất vui vẻ, nó làm cho cảm giác bị giam cầm nhiều ngày trong lòng Úc Phi Tuyết cũng dần dần trôi vào quên lãng.

<> Hôm nay, Úc Phi Tuyết muốn đi chơi hồ. Tần Thế Viễn liền mua con thuyền lớn nhất, xa hoa nhất kinh thành cho nàng. Nàng nói muốn ăn mút quả, Tần Thế Viễn liền vui vẻ đi mua, không hề có quyền uy hay khí thế của con nhà giàu. Không ngờ vừa đi hai bước, Tần Thế Viễn liền gặp phải người mà hắn không muốn gặp lại, Úc Mỹ Lan.

<> “Tần công tử!” Úc Mỹ Lan vừa nhìn thấy Tần Thế Viễn, hai mắt liền tỏa sáng.

<> Nàng biết rằng Tần Thế Viễn đã tới kinh thành, nhưng lần trước khi Tần Thế Viễn đến Úc phủ cũng chỉ cùng Úc lão gia mật đàm ở thư phòng trong chốc lát, rồi liền rời đi, không ngờ bây giờ nàng lại có thể gặp được hắn trên đường!

<> Người nam nhân này quả thật khỏi phải bàn đến dáng người hay gia thế, đều đứng đầu! Úc Mỹ Lan vừa thấy hình bóng của hắn, bước chân liền dừng lại.

<> “Úc tiểu thư!” Tần Thế Viễn trong tay còn cầm mút quả, chỉ ưu nhã gật đầu nhẹ với Úc Mỹ Lan.

<> “Tần công tử, đã lâu không gặp!” Úc Mỹ Lan cố hết sức duy trì bộ dáng xinh đẹp đoan trang nhất của mình.

<> “Chào Úc tiểu thư! Tại hạ còn có chút việc, xin cáo từ trước.” Tần Thế Viễn ôn hòa lịch sự nói, dứt lời liền xoay người rời đi.

<> Vì sao trước kia hắn lại không cảm thấy, nữ nhân này, thật sự không xinh đẹp một chút nào.

<> Úc Mỹ Lan muốn gọi Tần Thế Viễn lại, nhưng đang ở trên đường cái nên nàng chỉ có thể ngượng ngừng ngừng chân lại. Quay đầu lại nhìn thoáng qua đồ cười mà chính mình đang chuẩn bị.

<> Không bao lâu nữa, nàng sẽ gả cho người nam nhân này, nhưng hắn rõ ràng không muốn liếc nhìn nàng một cái. Hơn nữa trên tay hắn đang cầm cái gì? Mút quả sao?

<> Úc Mỹ Lan nghi ngờ

<> Trên đường cái, dòng người đi lại hối hả. Tần Thế Viễn bước về hướng bờ sông.

<> Không biết tại sao, vừa rồi gặp phải Úc Mỹ Lan, lại khiến Tần Thế Viễn đột nhiên ngay lập tức nhìn thấy Úc Phi Tuyết, việc đó khiến hắn không khỏi bước nhanh hơn.

<> Hắn đối xử với Úc Phi Tuyết rất tốt, bởi vì Lãnh Dịch Hạo muốn hắn chăm sóc nàng thật tốt. Nhưng việc này chẳng qua cũng chỉ là một cái cớ, nguyên nhân thực sự là hắn muốn nàng vui vẻ, dốc hết tất cả làm nàng vui vẻ. Những ngày này ở cùng một chỗ với nàng, hắn rất vui. Cho tới tận bây giờ hắn chưa từng vui vẻ như vậy. Tựa như trong trời đất lúc đó chỉ có hai người bọn họ, một cuộc sống thần tiên quyến lữ, cũng không thể hơn như thế này.

<> Có thể là do vừa mới gặp Úc Mỹ Lan làm mộng đẹp của hắn vỡ tan tành. Hắn đã có hôn ước với tỷ tỷ của Úc Phi Tuyết, còn là một hôn ước nhất định phải thực hiện. Mà Úc Phi Tuyết, là nữ nhân mà vương gia muốn. Vương gia đã từng nói, Úc Phi Tuyết, chỉ có thể là nữ nhân của hắn.

<> Cho nên, hắn và Úc Phi Tuyết, vốn chỉ là hai đường thẳng song song.

<> Tất cả mọi chuyện, như thủy triều lao thẳng về Tần Thế Viễn, ranh giới giữa hắn và Úc Phi Tuyết càng rõ ràng, khát vọng muốn gặp nàng của hắn càng mãnh liệt. Cuộc sống như vậy, còn có thể kéo dài được bao nhiêu ngày?

<> Mấy ngày nay, kinh thành yên tĩnh một cách kỳ lạ. Trong hoàng cung yên tĩnh, trong Thuận vương phủ yên tĩnh, mà ngay cả phía Phong Vô Ngân, cũng yên tĩnh đến dị thường. Càng yên tĩnh, lại càng thể hiện sự bất thường.

<> Có lẽ thời gian còn lại của hắn và Úc Phi Tuyết không nhiều lắm, cho nên, hắn lại càng muốn bảo vệ nàng thật tốt, làm cho nàng vui vẻ, làm cho nàng cười.

<> Đường đi đến bờ sông, tưởng chừng dài miên man, cuối cùng cũng đã tới nơi, Tần Thế Viễn nhẹ nhàng phi thân bay vào một con thuyền xa hoa cách đó không xa.

<> Lúc Úc Mỹ Lan đuổi tới, chỉ thấy Tần Thế Viễn đẩy bức màn treo ra, bước vào khoang thuyền.

<> Cách bức màn che bán trong suốt, nàng có thể lơ mơ thấy, trong khoang thuyền là một nữ nhân đang ngồi!

<> Úc Mỹ Lan lập tức cảm thấy một ngọn lửa giận xộc thẳng lên não.

<> Hay ột tên Tần Thế Viễn, lại có thể dám nhân lúc chưa thành thân mà có tiểu tam tiểu tứ bên ngoài! Úc Mỹ Lan muốn một tay lôi nữ nhân kia ra đánh ột trận toi bời, nhưng giờ thì chưa được! Hiện tại nàng vẫn chưa phải là phu nhân của Tần Thế Viễn, nên không có quyền quản lý chuyện của hắn. Nàng mà xông vào lúc này, chỉ tỏ ra bản thân không có phong độ.

<> Huống chi, người ta ở trên thuyền, nàng không đến đó được!

<> Suy nghĩ một lúc, Úc Mỹ Lan quay đầu dặn dò nha hoàn vài câu. Tiểu nha hoàn vội vã chạy như bay về nhà kiểm viện binh.

<> Bên trong thuyền, Úc Phi Tuyết và Tần Thế Viễn vui vẻ trò chuyện, rút ra bài học từ hai lần uống rượu trước, hai người đều ăn ý không uống rượu, mà đổi thành uống trà.

<> “Nhớ rõ trước kia ngươi từng nói, ngươi muốn làm quan?” Úc Phi Tuyết vô tình hỏi, nhưng lại đụng tới chỗ đau của Tần Thế Viễn.

<> “...” Tần Thế Viễn dùng trà thay rượu, nhấp một ngụm.

<> “Làm quan có chơi vui được như vậy không?” Úc Phi Tuyết lấy đồ chơi Tần Thế Viễn mua cho nàng ra chơi đùa, ra vẻ vô tâm hỏi.

<> “Làm quan, có đôi khi không vui đùa được, nhưng chỉ có làm quan, mới có thể tiếp tục chơi.” Tần Thế Viễn thuận theo lời nói của Úc Phi Tuyết, cố gắng sử dụng những từ nàng có thể hiểu được để trả lời.

<> Úc Phi Tuyết cái hiểu cái không gật nhẹ đầu: “Như vậy, nếu như ngươi thực sự được làm quan, ngươi sẽ làm gì?”

<> Tần Thế Viễn tràn ngập khát vọng như dòng nước cuộn cuộn, sung sướng tuôn ra. Đây là lần đầu tiên hắn cùng người khác chân thành nói chuyện với nhau.

<> Đợi cho đến khi hai người chơi mệt mỏi, vừa lên bờ, liền thấy hai tỷ muội Úc gia cười lạnh đi tới. Úc Mỹ Lan không tới, có điều nàng cho hai muội muội của mình đi tiên phong.

<> Lướt qua hai tỷ muội Úc gia, Tần Thế Viễn thấy rõ ràng, ở cách đó không xa, một thân ảnh cao lớn, cũng đang bước tới.

142. Thời Gian Ở Cùng Úc Phi Tuyết, Cuối Cùng Cũng Kết Thúc

Thời gian ở cùng Úc Phi Tuyết, cuối cùng cũng kết thúc

Úc Mỹ Tiên và Úc Mỹ Họa chặn trước người Tần Thế Viễn: “Khéo thật đấy, thì ra là Tần công tử!”

Hai người vừa nói, vừa nhìn về phía sau lưng Tần Thế Viễn, quả nhiên có một nữ nhân, hơn nữa điều làm cho các nàng giật mình nhất chính là, nữ nhân này lại là Úc Phi Tuyết!

“Nha đầu thôi!” Úc Mỹ Tiên tiến lên một bước, đẩy Úc Phi Tuyết ra: “Sao ngươi lại ở cùng một chỗ với Tần công tử! Ngươi có biết là Tần công tử bây giờ chính là vị hôn phu của đại tỷ không, là Úc phủ đại cô gia!”

Úc Mỹ Tiên mỗi một lần nhìn thấy Úc Phi Tuyết, đều hận đến nghiến răng nghiến lợi. Vì sao nữ nhân này càng ngày càng xinh đẹp vậy! Xinh đẹp đến mức làm cho nàng phải đỏ mặt!

Úc Mỹ Họa biểu hiện nhã nhặn hơn một chút, nhưng lời nói cũng chanh chua như vậy: “Quả nhiên là kẻ thừa thối cũ của mẫu thân nàng! Rất thủ đoạn!”

Úc Phi Tuyết vốn không muốn vì hai người này mà làm hỏng tâm trạng vui vẻ khó có được của mình, nên định nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng lời nói của Úc Mỹ Họa lại làm cho Úc Phi Tuyết nổi giận. Rõ ràng là nàng ta đang sỉ nhục mẫu thân nàng!

Trước khi Úc Phi Tuyết tức giận, Tần Thế Viễn đã lạnh lùng mở miệng trước: “Úc tiểu thư! Xin nàng nói chuyện có chừng mực. Xúc phạm người đã khuất, là đại bất hiếu.”

Tuy đã sớm nghe nói về cá tính ương ngạnh của tỷ muội Úc gia, nhưng đây là lần đầu tiên hắn được tự trải nghiệm. Chắc chắn vị hôn thê Úc Mỹ Lan của hắn đang ở cách đó không xa xem trò hay.

Nghĩ tới đây, Tần Thế Viễn lại càng thêm ác cảm đối với ba tỷ muội Úc gia này. Vì sao cùng là người Úc gia, lại có thể khác biệt lớn như vậy!

Úc Mỹ Họa ngược lại liếc nhìn Tần Thế Viễn, ngữ khí sắc bén: “Tần công tử, tuy công tử và tỷ tỷ của ta còn chưa thành thân, nhưng dù sao công tử cũng là cô gia tương lai của Úc phủ chúng ta, có phải công tử cũng nên tự trọng một chút, không nên tiếp xúc với một số nữ nhân không đứng đắn khiến người khác không thể rõ ràng.”

“Úc tiểu thư!” Không đợi Úc Phi Tuyết mở miệng, Tần Thế Viễn đã lạnh lùng cắt đứt lời nói của Úc Mỹ Họa: “Tần Thế Viễn ta làm việc chưa bao giờ thích người khác chỉ đạo, càng không cho phép có người ác ý hãm hại bằng hữu của ta!”

Đôi mắt như trăng sáng của Tần Thế Viễn lạnh lẽo, đường nét dịu dàng trên khuôn mặt căng ra, tạo cho hắn vẻ lạnh lùng mà kiên nghị. Úc Phi Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Thế Viễn, nàng còn nghĩ rằng Tần Thế Viễn chỉ biết cười thôi! Được rồi, bởi vì đã có chỗ dựa, nàng sẽ giữ lại nước miếng, đứng một bên xem kịch vui là được. Úc Phi Tuyết bắt đầu tươi cười sáng lạn, cố ý khiêu khích nhìn Úc Mỹ Tiên.

Úc Mỹ Tiên và Úc Mỹ Họa càng tức giận, Úc Phi Tuyết càng cười tươi rói. Trong mắt tỷ muội Úc gia, khuôn mặt tươi cười của Úc Phi Tuyết hết sức chói mắt.

“Tại hạ tôn trọng tiểu thư là tiểu thư Úc gia, cho nên mời tiểu thư tránh đường. Nếu như tiểu thư lại mở miệng làm tổn thương người khác, đừng trách bản công tử trở mặt vô tình!” Tần Thế Viễn nói xong, liền kéo Úc Phi Tuyết chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã! Tần Thế Viễn, người có biết người đang nói chuyện với ai không! Người chỉ là một thương nhân, người thành thân cùng đại tỷ của ta, chẳng qua là muốn dựa vào Úc gia chúng ta, người hôm nay nói rõ ràng như vậy, người không sợ đến lúc đó đại tỷ của ta không lấy người sao!” Úc Mỹ Họa lấy tư thái người trên quát lên.

Ánh mắt Tần Thế Viễn trong nháy mắt trở nên lạnh lùng. Đang chuẩn bị mở miệng, lại thấy cách đó không xa một thân ảnh cao lớn đang nện từng bước đi nhanh đến phía bên này. Trái tim Tần Thế Viễn không khỏi có chút rung động, hắn biết rõ, thời gian của hắn và Úc Phi Tuyết, cuối cùng cũng

Lời của Úc Mỹ Họa, chỉ như gió thoảng bên tai Tần Thế Viễn rồi liền tản đi, lòng hắn trong nháy mắt lại tràn ngập cô đơn, hắn lặng lẽ buông tay, ánh mắt trở nên u tối.

Úc Phi Tuyết nhin không được nói: “Úc Mỹ Họa, người nghĩ người là ai? Có tư cách gì ở đây giáo huấn người khác? Tiểu thư Úc gia thì thế nào? Người ngoại trừ nổi giận mắng chửi đánh đập người gì đó, người còn biết làm cái gì? Tần công tử dù là thương nhân, nhưng hắn dựng nghiệp bằng từ hai bàn tay trắng, thu về từng chút từng chút lợi nhuận, nếu như là người, người có làm được không? Suốt ngày ở ngoài miệng Úc gia Úc gia, nhưng người đã làm được cái gì vì Úc gia chưa? Người còn so đo cái gì nữa!”

“Người... Người... Người!!!” Úc Mỹ Họa bị Úc Phi Tuyết phản bác nói không ra lời. Tiểu nha đầu này so với trước kia, càng thêm láo xược thái quá.

“Muội ấy như thế nào lại không có tư cách!” Úc Mỹ Tiên liền ở phía sau thể hiện tỷ muội tình thâm, chắn mặt trước Úc Mỹ Họa, vênh vao tự đắc nói: “Người nhất định không biết rồi, Tam muội của chúng ta sẽ nhanh chóng tiến cung làm nương nương, người nói xem, muội ấy có quyền nói những lời này hay không?”

Úc Mỹ Họa?! Nương nương?

Úc Phi Tuyết kinh ngạc.

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên, làm cho tất cả mọi người lại càng hoảng sợ:

“Phải không? Người muốn vào cung làm nương nương? Sao trẫm lại không biết?”

Lãnh Dịch Khánh vừa xuất khẩu chữ “Trẫm”, Tiểu Đường tử vội vàng lớn tiếng quát chói tai: “Hoàng thượng giá lâm, còn không mau hành lễ!”

Tần Thế Viễn thông dong quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng!”

Úc Phi Tuyết bưng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ tên Tần Thế Viễn gian trá này nhìn thấy Lãnh Dịch Khánh, cho nên mới cố ý dẫn dụ Úc Mỹ Họa nói những lời kia, làm xấu mặt Úc Mỹ Họa? Trả thù nàng ta?

“Hoàng thượng -” Úc Phi Tuyết vừa định quỳ xuống, liền bị Lãnh Dịch Khánh ngăn lại, ôm vào lòng: “Úc gia tiểu thư thì ra là vô lễ làm càn như thế! Rõ ràng dám giả truyền thánh lệnh! Trẫm nói muốn cho người tiến cung lúc nào vậy?”

Úc Mỹ Họa, Úc Mỹ Tiên và Úc Mỹ Lan ở cách đó không xa, tim cùng lúc đập thành thịch, bị giọng nói sang sảng và lời nói vô tình của Lãnh Dịch Khánh làm cho chấn động.

Lời Úc Mỹ Tiên nói, thực sự không phải là việc không có căn cứ bởi vì việc này Úc thừa tướng và Thái hậu thương lượng đã lâu, hai người cũng đã thề đặt thành giao ước. Chỉ cần Lãnh Dịch Khánh có thể thuận lợi đăng cơ, sẽ lập Úc Mỹ Họa làm hậu. Có thể là chuyện này, Lãnh Dịch Khánh không biết. Hoặc là, cho dù hắn biết, cũng sẽ không đồng ý.

“Hoàng... Hoàng thượng!?”

Chỉ đến khi đoàn vệ quân âm thầm đi theo bảo vệ Lãnh Dịch Khánh bao vây đằng sau tất cả mọi người, tất cả rốt cục mới từ trong mộng tỉnh lại, lập tức quỳ xuống thỉnh an:

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Cục diện lúc này ngay cả Úc Phi Tuyết nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Bây giờ chuyện gì đang xảy ra vậy? Tất cả mọi người quỳ xuống, chỉ có nàng và Lãnh Dịch Khánh đứng, quá hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Tần công tử không lâu nữa sẽ phải thành thân, không thuận tiện chăm sóc nàng, đi thôi, cùng trẫm hồi cung.” Lãnh Dịch Khánh buông Úc Phi Tuyết ra, hắn dùng bàn tay to lớn của mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt dịu dàng, khuôn mặt mỉm cười.

Hắn xuất cung, chính là để đón nàng tiến cung.

Tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, hoàng thượng nói chính xác là ‘hồi cung’, chứ không phải là ‘tiến cung’.

Vì vậy mọi người đều không khỏi suy đoán thân phận thần bí của cô g

Úc gia tỷ muội thấy Úc Phi Tuyết được sủng ái mà tức giận mặt mày xám ngắt.

Có ý gì đây! Ngay cả hoàng thượng rõ ràng cũng bênh vực nữ nhân này!

143. Hàng Đêm Ngủ Lại

Hàng đêm ngủ lại

Úc Phi Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy đông người quỳ gối như vậy, thật sự không biết phải làm sao. Nếu như vào lúc này mà nàng nói “không”, vậy chẳng phải sẽ làm mất mặt Lãnh Dịch Khánh sao. Dù gì người ta cũng là hoàng đế mà!

Úc Phi Tuyết quay đầu lại nhìn Tần Thế Viễn, Tần Thế Viễn vẫn cười tươi, điều quan trọng nhất chính là hình như hắn không định nói giúp nàng.

Đúng vậy, hắn đã thành hôn.

Lãnh Dịch Khánh hiểu Úc Phi Tuyết gặp tình huống như vậy sẽ không từ chối mình, vì vậy hắn liền nắm bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết, xoay người rời đi.

Úc Phi Tuyết liên tục quay đầu lại, nàng chỉ thấy Tần Thế Viễn đứng phía xa xa cười nhìn nàng rời đi.

Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, không phải ta không muốn nàng ở lại, chẳng qua là ta không có năng lực này, hơn nữa, ta cũng không giữ được nàng.

Thấy bóng dáng Úc Phi Tuyết cuối cùng đã biến mất trong đoàn người, trong lòng Tần Thế Viễn bắt đầu lo lắng không yên, thế giới rục rĩ bỗng chốc trở nên mờ mịt.

Úc Mỹ Họa còn chưa kịp khôi phục lại sau cơn hoảng sợ thì lại bị Úc Mỹ Tiên lôi kéo, sau khi chịu đả kích nặng nề, đôi mắt nàng đầm lệ nhìn Úc Mỹ Họa: “Tam muội, chúng ta về trước đi.”

Bị hoàng đế cự tuyệt ngay trên đường phố, có thể tưởng tượng được nỗi đau khổ của

Úc Mỹ Lan thấy tình huống ấy cũng không trốn nữa: “Nhị muội, tam muội, các người sao lại ở chỗ này? Tần công tử, thật khéo a!”

Úc Mỹ Lan xấu hổ cười, nàng không thể ngờ vì sự tùy hứng của mình lại khiến muội muội bị sỉ nhục như vậy.

Tần Thế Viễn rút cục chậm rãi thu hồi ánh mắt: “Không khéo, không phải các nàng đều ở chỗ này lâu rồi sao?”

Úc Mỹ Lan ửng hồng, khẽ mỉm cười nói không ra lời. Một lát sau mới nói được một câu: “Tần công tử thật hay nói đùa, việc này... Tỷ muội chúng ta còn có việc, xin đi trước!”

“Từ từ đã, đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói.” Tần Thế Viễn quay đầu nhìn ba tỷ muội Úc gia, dù sao cũng đã bị sét đánh trúng, bị đánh thêm một lần cũng không sao chứ?

“Ta muốn nói, ta sẽ từ hôn.” Tần Thế Viễn nhẹ nhàng nói, vẻ mặt bình tĩnh, giống như đang nói đến một chuyện không liên quan gì đến hắn.

“Người nói cái gì!” Úc Mỹ Lan không ngờ Tần Thế Viễn sẽ dùng đến cách ấy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Ta nói, ta muốn từ hôn. Úc Dạ hiện là thừa tướng đương triều, Tần Thế Viễn ta không dám trèo cao. Vì vậy, ta muốn từ hôn. Ta sẽ phái người đến quý phủ gặp Úc thừa tướng nói rõ ràng mọi chuyện, cáo từ!”

Tần Thế Viễn nói xong, bỗng cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhõm thoải mái.

Có lẽ sau khi Úc thừa tướng biết chân tướng sự việc sẽ rất giận dữ, thậm chí sau này sẽ dùng thế lực của mình để chèn ép tra sát Tần gia, thế nhưng hắn vẫn thấy lòng mình thật thoải mái.

Khoảng thời gian ở bên cạnh Úc Phi Tuyết đã làm hắn hiểu rõ một điều, được sống chung với người mình thích đó mới là hạnh phúc thật sự. Chỉ có điều, không biết đến khi nào Úc Phi Tuyết mới có thể hiểu rõ điều này. Có lẽ nàng sẽ sớm hiểu ra, nhưng ngay lúc này nàng vẫn chưa rõ lòng mình.

Tiểu Tuyết thế nào, ta cũng mong muốn nàng hạnh phúc. Hình bóng cao lớn của Tần Thế Viễn, một thân áo choàng màu trắng chậm rãi rời khỏi đám đông. Tương lai thế nào đã không còn quan trọng nữa rồi.

Lần này, có lẽ là lần mất lý trí nhất, bốc đồng nhất trong cuộc đời hắn, nhưng, hắn không hối hận.

Thoáng cái đã trải qua vài ngày.

Một ngày nọ, trên nóc Thuận vương phủ có một thân ảnh áo đen lướt qua. Bóng đen ấy nhẹ nhàng lướt qua như ma quỷ rồi ung dung nhảy vào trong viện.

Sau khi mọi người đi, Cảnh Thu ở trong viện chờ đã lâu.

“Vương gia!” Cảnh Thu tiến lên chấp tay nghênh tiếp Lãnh Dịch Hạo.

“Gần đây tình hình ở kinh thành thế nào?” Lãnh Dịch Hạo vừa kéo khăn đen che mặt vừa đi đến thư phòng, khuôn mặt lạnh lùng mang theo vài phần ủ rũ. Một thân y phục dạ hành, mang theo vài phần phong trần mệt mỏi.

Từ lúc Ngọc Diệp tiến cung, Lãnh Dịch Hạo liền rời đi. Chuyện cần đích thân Thuận Vương gia hẳn đi làm, nhất định không phải là việc nhỏ. Mặc dù trong lòng Cảnh Thu cũng tò mò, thế nhưng hẳn chưa bao giờ hỏi nhiều.

“Bẩm Vương gia, hôm trước Tần Thế Viễn từ hôn ngoài đường khiến Úc thừa tướng giận dữ, đã nhiều ngày nay, hẳn bắt buộc toàn bộ môn sinh cùng hoàng thân quốc thích trong kinh thành niêm phong các cửa hàng của Tần gia. Đồng thời cũng ban lệnh rộng ra các quận huyện. E rằng chỉ ít ngày nữa, các cửa hàng của Tần gia sẽ tuyệt tích.”

Lãnh Dịch Hạo nhướng mày: “Từ hôn trước mặt mọi người?”

Tần Thế Viễn không phải là loại người nóng nảy, không có lý trí như vậy, bằng trực giác, hẳn đoán chuyện này nhất định có liên quan đến Úc Phi Tuyết.

“Còn gì nữa không?” Lãnh Dịch Hạo tiếp tục cời y phục dạ hành trên người ra ném lên giường. Trên người hẳn lộ ra một thân áo trắng, hẳn vén vạt áo dài, ngồi xuống cạnh bà

“Sau khi Ngọc Diệp tiến cung, nghe nói rất được thái hậu yêu quý, thái hậu đã thuyết phục được Ngọc Diệp bỏ khăn che mặt, điều kỳ quái chính là, Hoàng thượng và Úc thừa tướng cũng không vạch trần chuyện Ngọc Diệp giả mạo.” Chuyện này, Cảnh Thu thắc mắc suốt mà vẫn không hiểu được.

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng cười, quả nhiên hẳn không nhìn lầm, nữ nhân này thủ đoạn rất cao! Người đang ở trong thâm cung, tất nhiên có thể điều khiển Úc thừa tướng, xem ra, bọn họ hẳn là đã đạt được hiệp nghị rồi.

Ngọc Diệp ơi Ngọc Diệp, một ngày nào đó, người thông minh sẽ bị thông minh hại.

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng cười, rót một chén nước ỉnh.

Cảnh thu tiếp tục nói đến việc trong triều, nhưng không nhắc một chữ đến Úc Phi Tuyết.

Lãnh Dịch Hạo rốt cục nhịn không được, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, nhíu mày nói:

“Cảnh Thu, nói trọng điểm đi.”

Cảnh Thu ập a ập ứng một lát mới chậm rãi mở miệng: “Úc tiểu thư... Tiểu nhân là nói Vương phi... Cũng tiến cung rồi.”

Ánh mắt Lãnh Dịch Hạo trầm xuống, bàn tay cầm chén trà nhất thời run một chút, sắc mặt âm u đứng lên: “Tiến cung?”

Lúc này Cảnh Thu mới đem chuyện ngày hôm trước kể tỉ mỉ cho Lãnh Dịch Hạo, từ lúc Úc Phi Tuyết tiến cung, liền bị sắp xếp ở lại Thanh Loan điện - nơi gần tẩm cung của hoàng đế nhất, hàng đêm hoàng đế đều ngủ lại Thanh Loan điện, việc này mọi người đều biết.

Hiện giờ mọi người gọi Úc Phi Tuyết là Luyến Tuyết.

Không đợi Cảnh Thu nói xong, chén trà trong tay Lãnh Dịch Hạo đã rơi xuống đất vỡ vụn, bóng dáng nghiêm nghị, ừ ừ giờ đang tức giận mãnh liệt.

Nàng dám tiến cung sao! Còn ngủ lại hàng đêm nữa chứ!

Cảnh Thu cúi đầu không dám lên tiếng.

Một lát sau mới nghe thấy Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng hỏi một câu: “Mấy ngày? Nàng tiến cung mấy ngày rồi?”

“Năm... Năm ngày.” Cảnh Thu nuốt một chút nước bọt, dè dặt lui về phía sau.

Lãnh Dịch Hạo không để ý đến bàn tay đang chảy máu, ánh mắt lóe lên tia hung ác.

Năm ngày! Nàng đã tiến cung năm ngày!

Năm ngày! Đêm nào Lãnh Dịch Khánh cũng ngủ lại tẩm cung của Úc Phi Tuyết!

“Vương gia...” Cảnh Thu kinh ngạc nhìn máu trong tay Lãnh Dịch Hạo đang trào ra, vội vàng kêu người đến băng bó cho Lãnh Dịch Hạo.

Nhưng Lãnh Dịch Hạo đột nhiên đứng bật dậy, giọng nói hung tợn mà kiên định: “Chuẩn bị ngựa, tiến cung!”

144. Lãnh Dịch Hạo Đến Rồi!

Lãnh Dịch Hạo đến rồi!

Thanh Loan Điện trước đây vốn là điện Văn Hoa, là nơi nằm giữa ngự thư phòng và tấm cung của hoàng đế, vì muốn để Úc Phi Tuyết ở gần mình hơn nên mới đổi thành Thanh Loan Điện. Lúc này, tuy rằng đêm khuya nhưng trong Thanh Loan Điện đèn đuốc vẫn sáng trưng.

“Như thế này sao?” Úc Phi Tuyết loay hoay nghịch món đồ chơi trẻ con.

Đây là thứ Lãnh Dịch Khánh cố ý tìm ở bên ngoài cung đem về cho nàng.

Sau khi Úc Phi Tuyết tiến cung, Lãnh Dịch Khánh cố gắng dùng mọi cách để cho nàng vui.

Chỉ trong một ngày, hắn đem toàn bộ tất cả những món Úc Phi Tuyết thích ăn, thích chơi vào Thanh Loan Điện, còn ban lệnh cấm, không được hắn cho phép thì bất cứ ai cũng không được phép một mình tiến vào Thanh Loan Điện. Rõ ràng hắn đã xây dựng một tòa thể ngoại đào nguyên ở ngay trong cung cũng vì Úc Phi Tuyết.

Lãnh Dịch Khánh biết những đồ chơi bình thường, Úc Phi Tuyết chơi một lúc nhất định sẽ chán, nên cố ý tìm một số loại đồ chơi đáng yêu, khi chơi phải hao tốn một chút công sức, cần phải động não mới có thể chơi hay được (lời editor: theo như từ ngữ hiện đại là món đồ chơi phát triển trí tuệ).

Úc Phi Tuyết gảy hạt châu nhỏ ở trước mặt, làm cách nào mà chỉ trong vòng ba lần có thể xếp những hạt châu nhỏ lộn xộn kia thành một hàng?

Lãnh Dịch Khánh mỉm cười nhìn dáng vẻ nhíu mày suy nghĩ của Úc Phi Tuyết, dáng vẻ này của Tiểu Tuyết thật là đẹp, ngấm hoài vẫn không thấy chán! Cho dù phải vất vả, mệt mỏi bao nhiêu, chỉ cần hắn trở lại Thanh Loan Điện, nhìn thấy Úc Phi Tuyết, những sự mệt mỏi liền không cánh mà bay.

Hàng đêm hắn ngủ lại đây chỉ vì muốn ngấm dung nhan của nàng. Lúc Úc Phi Tuyết mệt mỏi, hắn sẽ tự giác rời đi. Đợi đến lúc Úc Phi Tuyết ngủ, hắn lại quay về Thanh Loan Điện, ngủ trên chiếc giường nhỏ mềm mại ở phía ngoài điện.

Chỉ cần nghĩ đến việc hắn và Úc Phi Tuyết cùng ở chung dưới một mái hiên, hắn liền vô cùng an tâm.

Đang lúc ở hai người cùng chơi trò chơi, một tiểu thái giám xuất hiện ở ngoài cửa, Lãnh Dịch Khánh quay sang yên lặng nháy mắt rồi quay đầu lại nói với Úc Phi Tuyết: “Tiểu Tuyết, nàng chơi trước đi, trăm đi một chút sẽ trở lại.”

Úc Phi Tuyết vẫn chăm chú khám phá món đồ chơi trong tay, gật đầu theo phản xạ.

Lãnh Dịch Khánh đứng dậy đi ra ngoài điện, tiểu thái giám lập tức đến sát bên người hắn thì thầm nói: “Thuận Vương gia đã vào cung, sẽ đến Thanh Loan Điện ngay bây giờ.”

Lãnh Dịch Hạo?

Lãnh Dịch Khánh nhíu mày suy nghĩ một chút, nhẹ giọng dặn dò tiểu thái giám, tiểu thái giám gật đầu hiểu ý, vội vã

“Tiểu Tuyết, nàng thử đoán xem trăm chuẩn bị cho nàng món quà gì?” Lãnh Dịch Khánh quay vào điện với mặt mày hớn hờ.

Úc Phi Tuyết nghi hoặc lắc đầu.

“Đợi một lát nàng sẽ biết, nhưng trước tiên nàng phải nhận lời trăm một chuyện, lát nữa nàng phải nhắm mắt lại, bao giờ trăm cho phép nàng mới được mở mắt ra.”

Úc Phi Tuyết đảo mắt suy nghĩ rồi gật đầu đáp ứng.

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến một tiếng báo: “Hoàng thượng, Thuận Vương gia đã đến Thanh Loan Điện. Lúc này đang ở ngoài điện chờ.”

Ba chữ Lãnh Dịch Hạo khiến Úc Phi Tuyết nắm chặt bàn tay nhỏ bé, hần tới rồi! Sao bây giờ hần lại đến đây? Sao giờ này hần mới đến! Hần đến nơi này làm gì?

Một đồng câu hỏi như những bong bóng bay lên từ đáy lòng, cuối cùng bị Úc Phi Tuyết một mực ném đi. Bây giờ Lãnh Dịch Hạo đã không còn quan hệ gì với nàng nữa rồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết trong nháy mắt trở nên tối sầm, Lãnh Dịch Khánh quan tâm hỏi: “Muốn gặp hần không?”

“Không muốn.” Úc Phi Tuyết trả lời rất thẳng thắn. Nếu đã không còn quan hệ, cần gì phải gặp lại.

“Vậy trăm đi gặp hần một chút.” Lãnh Dịch Khánh đứng dậy bước ra cửa, nét ôn nhu trên mặt hầu như biến mất, trên khuôn mặt ngay ngắn cương nghị hiện lên vẻ giận dữ.

Lãnh Dịch Hạo tiến cung vào giờ này, ý đồ rất rõ ràng!

Ở phía sau Lãnh Dịch Khánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết tiếp tục toát lên vẻ thê lương. Trái tim nhỏ bé đập mạnh nơi lồng ngực, một lát sau mới lấy lại bình thường.

Trong bóng đêm yên lặng một thân áo trắng đứng trước đại điện sơn son thiếp vàng có vài phần cô đơn. Lòng mây dài khe nhũ lại, mắt sâu như biển, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện rõ sự tức giận.

“Tiểu Tuyết đang ở đâu?” Giọng nói của Lãnh Dịch Hạo còn lạnh lùng hơn khuôn mặt hần.

Lãnh Dịch Khánh thản nhiên cười cười, giờ đã khác xưa rồi. Trước đây, Úc Phi Tuyết là Vương phi của Lãnh Dịch Hạo, không phải của hần. Nhưng bây giờ, Úc Phi Tuyết đã không phải Úc Phi Tuyết lúc trước mà là Luyện Tuyết do đích thân hoàng đế đón vào cung, là nữ nhân của hần, không phải của Lãnh Dịch Hạo.

Đây chính là chọn lựa của Lãnh Dịch Hạo. Nếu như Lãnh Dịch Hạo không cho Ngọc Diệp tiến cung, hần đã không có cơ hội tốt như vậy!

“Ở Thanh Loan Điện.” Lãnh Dịch Khánh thông thả nói.

Lãnh Dịch Hạo bước về phía Thanh Loan Điện nhưng lại bị Lãnh Dịch Khánh ngăn cản.

Lãnh Dịch Khánh cho hạ nhân lui xuống, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Tiểu Tuyết nói nàng ấy không muốn thấy đệ.”

Đôi mắt Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng bực bội: “Huynh nói dối.”

Lãnh Dịch Khánh than nhẹ một tiếng, ngữ khí thâm trầm: “Lúc đầu trăm chỉ muốn đón nàng vào cung chơi, thế nhưng nàng ở kinh thành, có nhà lại không thể về, Tần Thế Viễn lại sắp đón dâu. Hơn nữa người hần định cưới là tỷ tỷ của nàng, nên trăm mới đón nàng vào cung. Tuy rằng bây giờ Tần Thế Viễn đã từ hôn, thế nhưng không có chỗ nào có thể thoải mái hơn nơi đây. Chắc đệ cũng hiểu rõ tính tình Tiểu Tuyết, nếu như nàng không muốn ở lại chỗ này, dù trăm có muốn cũng giữ nàng không được.”

Chỉ một câu nói lại khiến trong lòng Lãnh Dịch Hạo bỗng nhiên tê rần. Đó là sự thật, với cá tính của tiểu nha đầu, hoàng cung không giữ được nàng, trừ phi nàng không muốn đi.

“A Hạo, trăm nói thật, đều là do sai lầm của đệ. Đệ đã có Ngọc Diệp, không nên trêu chọc Tiểu Tuyết. Đệ thích Tiểu Tuyết, đừng không tin nàng ấy, hết lần này đến lần khác hiểu lầm nàng. Chúng ta đều hiểu rõ tính tình Tiểu Tuyết, nàng ấy sẽ không chia sẻ người đàn ông của mình cho bất kỳ nữ nhân nào, mà đệ... haiz!” Lãnh Dịch Khánh xoay người buông tiếng thở dài.

Lãnh Dịch Hạo biết nói đến vấn đề này, hắn hoàn toàn đuối lý, nên lặng im không lên tiếng.

“Còn nữa, trăm đón nàng ấy vào cung đã năm ngày, năm ngày, cho tới hôm nay đệ mới đến. A Hạo, nếu như trăm là Tiểu Tuyết, trăm cũng rất tức giận.” Lãnh Dịch Khánh nói ra điểm quan trọng nhất.

Lãnh Dịch Hạo lại lặng im lần nữa. Năm ngày này, hắn không ở kinh thành.

Lãnh Dịch Khánh nhìn dáng vẻ Lãnh Dịch Hạo, trong lòng cũng âm thầm phỏng đoán, với cá tính Lãnh Dịch Hạo, hắn không thể đợi được năm ngày, trừ phi, năm ngày này hắn không ở kinh thành.

Trong năm ngày này, rốt cuộc hắn đi làm cái gì? Còn có chuyện gì cần phiền đích thân Thuận Vương gia ra tay?

Chẳng lẽ lời thái hậu nói là thật, Lãnh Dịch Hạo muốn mưu phản?

145. Hoàng Thượng Và Nương Nương Đã Đi Ngủ, Mời Vương Gia Quay Về

Hoàng thượng và nương nương đã đi ngủ, mời Vương gia quay về

Chẳng lẽ lời thái hậu nói là thật, Lãnh Dịch Hạo muốn mưu phản?

Nghĩ tới đây, tuy rằng trên mặt Lãnh Dịch Khánh không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng hắn lại thêm đề phòng với Lãnh Dịch Hạo.

“Như vậy đi, trăm vào khuyên Tiểu Tuyết lần nữa, đến lúc hai người gặp nhau, đệ cố gắng nắn nỉ nàng ấy.” Lãnh Dịch Khánh dứt lời, vỗ vai Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo biết, lúc này đang ở trong cung, hắn không thể cứng rắn được, ngộ nhờ để cho người ta nắm được chuyện gì, đến lúc đó bị gán tội khi quân, sẽ gây họa cho rất nhiều người.

Vì vậy, Lãnh Dịch Hạo đành gật đầu.

Trên mặt Lãnh Dịch Hạo hiện lên nụ cười khó thấy. Nhìn dáng vẻ Lãnh Dịch Hạo hiện giờ, thực sự khiến hắn rất vui sướng!

Lãnh Dịch Hạo ngang ngược, kiêu ngạo ngày trước không ngờ cũng sẽ có ngày hôm nay, vì một nữ nhân mà phải đành nhẫn nhịn nuốt cơn giận.

Lúc Lãnh Dịch Khánh trở lại Thanh Loan Điện, Úc Phi Tuyết đang nôn nóng đi tới đi lui. Úc Phi Tuyết cảm thấy bất an, Lãnh Dịch Hạo đến, trong lúc nhất thời nàng không biết phải làm thế nào. Đã nói là không nghĩ đến nữa, thế nhưng nàng lại không cản được suy nghĩ của mình.

Lãnh Dịch Hạo đến vì nàng sao? Nếu đúng là vậy, vì sao ngày hôm nay mới đến. Nếu như không phải, vậy...

Lãnh Dịch Khánh lẳng lặng ở ngoài cửa nhìn người trong điện nôn nóng bất an, trong lòng có một chút buồn bã, trong lòng Úc Phi Tuyết chỉ có Lãnh Dịch Hạo, dù cho Lãnh Dịch Hạo đối với nàng không tốt, trong lòng nàng vẫn nhớ thương hắn.

Lãnh Dịch Khánh nhẹ nhàng thở dài, bước vào bên trong điện.

“Hoàng thượng.” Trong ánh mắt Úc Phi Tuyết mang theo sự mong đợi mà ngay cả nàng cũng không ngờ tới.

“Đệ ấy đã đi.” Lãnh Dịch Khánh nhẹ nhàng mở miệng.

“Đi... rồi?” Trong mắt Úc Phi Tuyết liền trở nên u ám.

“Đệ ấy hỏi trăm một số chuyện... à, không, đệ ấy hỏi về nàng.” Lãnh Dịch Khánh cố ý nói thật dịu dàng.

Úc Phi Tuyết nghe lại hiểu nhầm: “Hắn tìm huynh là vì công việc, phải không? Huynh không cần gạt ta nữa. A Khánh, huynh không biết nói dối.”

Nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết nhất thời mất đi vẻ rạng rỡ, nghe Úc Phi Tuyết đánh giá mình như vậy, trong lòng Lãnh Dịch Khánh đầy buồn bã.

Đúng vậy, thủ đoạn của hắn thực sự rất thấp kém.

Thế nhưng hắn thực sự rất muốn, thực sự rất muốn có nàng.

Hiện tại, hắn đã đủ sức để bảo vệ nàng. Hắn chỉ muốn nắm chặt cơ hội này, quý trọng nàng, bảo vệ nàng, giữ nàng ở lại.

“Thật ra đệ ấy rất muốn gặp nàng, nhưng trẫm nói nàng đã đi ngủ rồi, như vậy đi, ngày mai trẫm lại kêu đệ ấy vào cung...”

“Không cần, ta không hề muốn gặp hắn.” Úc Phi Tuyết xoay người đi tới bên chiếc bàn nhỏ tiếp tục loay hoay khám phá trò chơi, có một cảm giác chua xót từ trong ngực tràn ra mãnh liệt khiến nàng không nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Thật ra, nếu như Lãnh Dịch Hạo thực sự muốn gặp nàng, hoàng cung này đâu thể ngăn bước hắn.

Thật ra thì từ lâu Lãnh Dịch Hạo đã không muốn thấy nàng, bằng không, sao lại chờ cho tới hôm nay mới đến.

Chuyện này mọi người đều biết, chỉ là nàng không muốn tin mà thôi.

Đến lúc này mà A Khánh còn nói giúp cho Lãnh Dịch Hạo, còn an ủi nàng. A Khánh thực sự là người tốt nhất.

“Đừng nói chuyện này nữa, nàng xem ta đem quà đến cho nàng, nhắm mắt lại trước đã.” Trong mắt Lãnh Dịch Khánh có chút thay đổi, chợt lóe lên rồi biến mất.

Úc Phi Tuyết do dự một chút, nhắm mắt lại.

“Được rồi, có thể mở mắt ra rồi.” Tiếng Lãnh Dịch Khánh nhẹ nhàng vang lên, Úc Phi Tuyết chậm rãi mở mắt ra.

Lúc này, toàn bộ đèn đuốc trong đại điện đều được tắt, trước mặt nàng chỉ có một cái đèn nhỏ vừa xoay tròn vừa phát ra năm màu thay đổi liên tục giống như cầu vồng, làm khắp đại điện tràn đầy ánh sáng rực rỡ, xinh đẹp.

“Đẹp quá!” Lần đầu tiên trong năm ngày qua Úc Phi Tuyết nở nụ cười. Tuy chỉ là một nụ cười mỉm nhưng cũng khiến đôi mắt Lãnh Dịch Khánh tỏa ra ánh sáng khắp nơi.

Đúng vậy, quá đẹp

Khuôn mặt mềm mại của Úc Phi Tuyết dưới ánh đèn kiêu diễm có vẻ thanh tú động lòng người, lông mi dài giống như hai cánh ve, dưới ánh sáng ngũ sắc lay động, đôi môi mọng khê mỉm cười, mông lung thơ mộng.

Lãnh Dịch Khánh ngắm nàng không khỏi ngây người. Còn Úc Phi Tuyết ngồi ngắm ngọn đèn ngũ sắc cũng rơi vào trầm tư, không để ý đến ánh mắt Lãnh Dịch Khánh trong nháy mắt đã thấp lên lửa nóng.

Bên ngoài điện, Lãnh Dịch Hạo lo lắng chờ đợi, vậy mà, Thanh Loan Điện đang sáng rực như ban ngày bỗng nhiên vụt tối rồi hiện lên ánh nến kiêu diễm.

Tâm tình Lãnh Dịch Hạo bỗng nhiên trầm xuống, đang định tiến lại thì thấy tiểu thái giám bước nhanh đến: “Hồi bẩm Vương gia, hoàng thượng và nương nương đã đi ngủ, hoàng thượng nói mời Vương gia quay về.”

Lời hoàng thượng dặn, tiểu thái giám nói không sót một từ.

“Nương nương?” Lãnh Dịch Hạo âm trầm mở miệng.

“Đúng vậy, hoàng thượng nói, mặc dù bây giờ chưa hạ chỉ nhưng bảo chúng nô tài gọi Luyến Tuyết cô nương là nương nương, dù sao thì hoàng thượng và nương nương cũng đã... cho nên nô tài chúng tôi đều gọi người là nương nương.” Lời tiểu thái giám nói như một nhát kiếm đâm thẳng vào trong lòng Lãnh Dịch Hạo.

Nương nương!

“Hoàng thượng và nương nương đã...” Tuy rằng vài từ ngắn ngủi thế nhưng nhưng lực sát thương cực mạnh.

Lãnh Dịch Hạo nắm chặt bàn tay, muốn nhào vào trong điện.

“Vương gia!” Cảnh Thu kéo Lãnh Dịch Hạo, “Nơi này là hoàng cung, Vương gia, cố gắng bình tĩnh đừng nóng nảy!”

Lãnh Dịch Hạo đang muốn đẩy Cảnh Thu ra, đúng lúc này, phía sau vang lên một tiếng truyền: “Thái hậu giá lâm, Thuận Vương phi giá lâm.

Ngọc Diệp ung dung đỡ thái hậu, chậm rãi đi tới.

“Thuận Vương gia tiến cung, là tới tìm Vương phi sao? Là ai gia không tốt, ai gia quá yêu thích Vương phi, cho nên muốn nâng ấy ở chỗ này bởi ai gia, làm lỡ dịp vợ chồng son các người gặp nhau phải không?” Thái hậu cười vô cùng hòa ái dễ gần, nụ cười như gió xuân thổi tới.

Giờ phút này lòng Lãnh Dịch Hạo nóng như lửa đốt, tiểu nha đầu của hắn đang ở trong Thanh Loan Điện! Lãnh Dịch Khánh cũng đang ở trong đó!

Bọn họ ngủ! Bọn họ đang ngủ!

Nghĩ đến hình ảnh tiểu nha đầu mềm mại, đáng yêu e ấp trong lòng mình, hiện đang ở dưới thân một người đàn ông khác ...

Lãnh Dịch Hạo muốn giết người!

146. Nàng Là Của Hắn! Bất Kỳ Kẻ Nào Cũng Không Được Đụng Vào.

Nàng là của hắn! Bất kỳ kẻ nào cũng không được đụng vào.

Thế nhưng, chính hắn để Ngọc Diệp giả mạo Úc Phi Tuyết tiến cung, mà nay Úc Phi Tuyết cũng ở trong cung. Nếu như sự tình bại lộ, để cho người khác thừa dịp gài bẫy, đến lúc đó không chỉ hắn phạm tội khi quân, nhất định Úc Phi Tuyết cũng khó thoát khỏi quốc pháp.

Nhược điểm này nếu rơi vào tay Thái Hậu, tất cả bọn họ đều đừng hi vọng sống sót. Lãnh Dịch Hạo nắm chặt đại quyền, nháy mắt mà tựa như một vạn năm.

Thái Hậu nói gì đó, hắn không nghe thấy.

Thái Hậu mỉm cười ung dung mà cao quý: “Ai gia cố ý dẫn Vương phi của người đến để cho các người gặp mặt!”

Lãnh Dịch Hạo không có biểu hiện gì, đôi mắt màu đỏ tươi, khuôn mặt căng thẳng, trước mặt hắn hiện lên dáng dấp Úc Phi Tuyết nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người, giọng nói dịu dàng, như đóa phù dung dưới ánh trăng, tất cả đều là của hắn! Là

Thái Hậu rốt cục cũng phát hiện Lãnh Dịch Hạo có gì đó không ổn:

“A Hạo, người có đang nghe ai gia nói không vậy?”

Ngọc Diệp nhìn thoáng qua Thanh Loan Điện, trong lòng liền hiểu rõ, trong mắt chợt lóe lên tia đỏ kỳ rồi biến mất.

Thân thể Lãnh Dịch Hạo giờ phút này đã không còn chịu sự kiểm soát của trí não, bỗng nhiên hắn xoay người, phi thân về phía Thanh Loan Điện.

Ngọc Diệp đỡ Thái Hậu, nhưng ánh mắt nhìn về phía bóng dáng Lãnh Dịch Hạo biến mất.

A Hạo, gầy quá.

Ngọc Diệp rất nhớ hắn! Nhưng Lãnh Dịch Hạo không thèm liếc mắt nhìn ả đã phi thân đi mất. Hắn đi gặp Úc Phi Tuyết rồi.

Ả chưa bao giờ thấy Lãnh Dịch Hạo cư xử thất lễ, không khống chế được, nóng ruột như vậy. Úc Phi Tuyết, người thực sự lợi hại!

Cảnh Thu nhìn về mặt nghi hoặc của Thái Hậu, biết bị khệp tội khi quân rất nguy hiểm, cố lấy dũng khí nói: “Vương gia tìm Hoàng Thượng có việc khẩn cấp, xin Thái Hậu thứ lỗi!”

“Ai gia còn tưởng hắn nhớ Vương phi, cố ý dẫn theo Vương phi tới đây gặp hắn. Rốt cuộc là có chuyện khẩn cấp gì mà khiến hắn nửa đêm phải chạy tới hoàng cung?” Thái Hậu mặt tỏ ra không hề giận.

Cảnh Thu vội vàng giải thích: “Vương gia thật sự rất nhớ Vương phi, cho nên mới vội tiến cung. Nhưng lại sợ Thái Hậu đã nghỉ ngơi, không dám quấy rối Thái Hậu. Sự việc trọng đại, Vương gia phải nhanh chóng báo cáo lên Hoàng Thượng cho nên mới thất lễ, xin Thái Hậu nương nung thứ lỗi!”

Cảnh Thu chấp tay quỳ xuống đất.

“Rốt cuộc là chuyện khẩn cấp gì?” Thái Hậu hỏi.

Cảnh Thu cúi đầu thấp giọng bẩm báo: “Xin Thái Hậu nương nung thứ tội, vi thần không thể nói.”

“To gan, ai gia là mẹ ruột của Hoàng Thượng, có chuyện gì mà không thể nói cho ai gia biết.” Thái Hậu nổi giận, khuôn mặt vẫn luôn hiền hòa bỗng trở nên lạnh lùng.

“Chuyện có liên quan đến quốc gia cơ mật, Vương gia sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng, vi thần không dám nhiều lời. Xin Thái Hậu nương nung trách phạt!” Cảnh Thu chấp tay cao giọng đáp lại.

Thái Hậu nương nung hừ lạnh một tiếng: “Ai gia muốn xem có chuyện gì mà ai gia không thể biết! Vương phi, chúng ta đi ngự thư phòng chờ! Xem thử Hoàng Thượng có dám bắt ai gia tránh mặt không!”

“Vâng, thưa Thái Hậu.” Ngọc Diệp dịu dàng đỡ Thái Hậu đến ngự thư phòng. Mấy ngày nay ả ở trong hoàng cung, Thái Hậu đối xử với ả rất tốt, nhìn không ra có dụng ý khác, điều này làm cho Ngọc Diệp trong lúc nhất thời đã bị mê hoặc. Dù sao việc làm cho người khác hài lòng chính là sở trường của Ngọc Diệp.

Cảnh Thu biết, mình gặp phải phiền phức rồi!

Vương gia ơi là Vương gia, ngài mau trở lại đi! Bây giờ không còn giống lúc trước nữa rồi!

*

Tim Lãnh Dịch Hạo như bị dao cứa từng chút một, máu tươi đầm đìa.

Tiểu nha đầu là của hắn! Là của hắn! Cho dù là bất kỳ kẻ nào cũng không được chạm đến! Nếu thật sự phải chết, hắn sẽ liều mạng bảo vệ cho tiểu nha đầu!

Năm ngày qua, hắn âm thầm điều động một lượng lớn binh mã, hóa trang thành thương khách lên vào kinh thành, nhằm chuẩn bị cho việc Phong Vô Ngân mưu phản, bảo vệ an toàn cho kinh thành.

Nhưng nếu vì tiểu nha đầu, cho dù hắn phải lợi dụng những binh mã kia để chống lại Lãnh Dịch Khánh, hắn cũng chấp nhận!

Thân ảnh Lãnh Dịch Hạo như một tia sét xé tan màn đêm, phóng thẳng vào Thanh Loan Điện.

Thế nhưng trong điện chỉ có một ngọn đèn tinh xảo tỏa ra ánh sáng lưu ly đầy mê hoặc, tấm màn bay phấp phới trong gió đêm, trên giường không một bóng người. Úc Phi Tuyết không có ở đây.

“Bọn họ đâu?” Lãnh Dịch Hạo nghiêm mặt xoay người lại hỏi tiểu thái giám đứng canh cửa.

“Không, không biết...”

Lãnh Dịch Hạo đưa tay túm cổ tiểu thái giám: “Nói!”

Tội nghiệp cho tiểu thái giám bị bóp cổ đến nỗi không nói ra lời, chỉ biết lấy tay chỉ về phía ngự hoa viên.

Thân ảnh Lãnh Dịch Hạo lại như một tia sét bổ nhào về phía ngự hoa viên.

Thế nhưng dù Lãnh Dịch Hạo lục soát khắp hoàng cung, cũng không tìm được bóng dáng Lãnh Dịch Khánh và Úc Phi Tuyết.

Hoàng cung lâu các quá nhiều, nếu như hoàng đế không muốn để cho hần tìm thấy, dù hần có lật tung từng căn phòng một cũng tìm không được.

Đứng nhìn các tòa lầu san sát nhau trong cung điện, lần đầu tiên Lãnh Dịch Hạo có cảm giác thất bại cùng bất đắc dĩ như vậy. Chỉ cần nghĩ đến Úc Phi Tuyết cùng Lãnh Dịch Khánh ở cùng một chỗ, mỗi một tế bào trong thân thể hần đều như muốn bốc cháy, kêu gào khiến tim hần đau nhức như bị xé rách.

“A...” hần ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài phá tan màn đêm tĩnh lặng trong hoàng cung.

*

Lãnh Dịch Khánh dẫn Úc Phi Tuyết đi theo đường địa đạo ra khỏi cung.

Rời khỏi hoàng cung, khuôn mặt Úc Phi Tuyết vẫn không lộ ra nét tươi cười.

Hai người đi thẳng một đường từ phía đông kinh thành sang phía tây kinh thành.

Mua đồ ăn, Úc Phi Tuyết không thích.

Mua đồ chơi, Úc Phi Tuyết không cần.

Xem ảo thuật, Úc Phi Tuyết thấy vô nghĩa.

Nghe bình thư pháp... ai cha, hình như càng không ổn.

Lãnh Dịch Khánh nghĩ mọi cách nhưng Úc Phi Tuyết vẫn rầu rĩ không vui. Lãnh Dịch Khánh đang ảo não không biết nên làm thế nào để Úc Phi Tuyết cười một cái, đột nhiên Úc Phi Tuyết chỉ vào một trà lâu bị niêm phong hỏi: “Vì sao lại niêm phong chỗ này?”

Nàng nhớ rõ nơi này là sản nghiệp của Tần gia.

Lãnh Dịch Khánh do dự một lúc rồi đem chuyện Tần Thế Viễn từ hôn ngoài phố khiến Úc thừa tướng hạ lệnh niêm phong sản nghiệp của Tần gia nói cho Úc Phi Tuyết nghe.

Úc Phi Tuyết sốt ruột, Tần Thế Viễn không phải là vì giúp nàng trút giận mới cố ý hạ nhục Úc Mỹ Lan ngoài đường chứ? Nếu đúng là như vậy, hần thật sự quá ngốc!

“A Khánh, Tần công tử là người tốt, huynh giúp hần có được hay không?”

Lãnh Dịch Khánh khẽ cười: “Nếu như ta giúp hần mà có thể làm nàng cười một cái. Ta nhất định giúp.”

“Cảm tạ huynh.” Úc Phi Tuyết cảm kích cầm tay Lãnh Dịch Khánh, rất miễn cưỡng nở một nụ cười, nhưng đó là nụ cười thật lòng của nàng.

A Khánh luôn luôn tốt như vậy, vì sao người nàng yêu không phải là Lãnh Dịch Khánh!

Chạm vào bàn tay nhỏ bé mềm mại, ấm áp khiến thân thể Lãnh Dịch Khánh cứng đờ. Như một hòn đá nhỏ rơi vào nước gây nên cơn sóng ngầm, tuy chỉ một hòn đá nhỏ nhỏ nhưng đủ để nổi lên cơn sóng gió kinh người!

Thân thể Lãnh Dịch Khánh cũng nhanh chóng xuất hiện phản ứng, ánh mắt nóng rực.

“Tuyệt Nhi!” Hần vòng tay ôm chặt Úc Phi Tuyết vào lòng, cúi đầu muốn hôn lên đôi môi nàng.

147. ĐỔ DẦU VÀO LỬA

Đổ dầu vào lửa

Úc Phi Tuyết xoay người tránh: “Xin lỗi.”

Một câu nói đơn giản và nhẹ nhàng lại khiến Lãnh Dịch Khánh đau buốt tim. Trong lòng của nàng, không có hẳn.

Lãnh Dịch Khánh ngượng ngùng buông tay, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, khẽ cười: “Không sao, ta... Là do ta không đúng. Tiểu Tuyết...”

“Chúng ta đi chèo thuyền ngắm cảnh đêm đi! Cảnh sắc hồ nước về đêm ở kinh thành rất đẹp đó!” Úc Phi Tuyết cười dịu dàng, lôi kéo Lãnh Dịch Khánh chạy về phía bờ sông.

Suốt một đêm, hai người vừa chèo thuyền vừa thưởng thức mỹ nhân biểu diễn ca múa trong hồ. Cho đến khi trời sáng, hai người mới trở lại trong cung.

Khi Úc Phi Tuyết cùng Lãnh Dịch Khánh hồi cung, Lãnh Dịch Hạo đã rời đi từ lâu, chỉ còn thái hậu và Ngọc Diệp đợi suốt đêm tại ngự thư phòng.

“Mẫu hậu?” Lãnh Dịch Khánh kinh ngạc nhìn thái hậu đang ngồi đợi ở ngự thư phòng.

“Người còn biết ai gia là mẫu hậu của người sao! Đêm qua hoàng thượng đi đâu?” Thái hậu khinh thường liếc nhìn Úc Phi Tuyết đứng ở phía sau hoàng đế. Đây là nữ nhân mà Lãnh Dịch Khánh tốn công sức chuẩn bị sẵn cung điện cho nàng, giấu kín mọi tin tức về nàng, lại hàng đêm độc sủng đó sao? Bà sớm đã muốn gặp nàng ta, chỉ là chưa có cơ hội thôi, không ngờ hoàng thượng lại cùng nữ nhân này lêu lổng ra ngoài chơi!

“Trẫm... Đi xử lý một số việc. Mẫu hậu tìm nhi thần có việc gì?” Lãnh Dịch Khánh vô thức giấu Úc Phi Tuyết ra sau lưng.

Từ lúc hắn không phê chuẩn cho tam tiểu thư Úc gia vào cung trước mặt mọi người, Úc thừa tướng vẫn cáo ốm không vào triều, xem ra ông ta thật sự bất mãn. Thái hậu cũng vì chuyện ấy mà nói hắn rất nhiều lần nhưng Lãnh Dịch Khánh vẫn kiên quyết không đồng ý cho Úc Mỹ Họa vào cung. Vì vậy thái hậu ghét Úc Phi Tuyết cũng là chuyện bình thường. Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để thái hậu xúc phạm tới Úc Phi Tuyết.

“Có phải cô nương này tên là Luyến Tuyết không?” Ánh mắt Thái hậu lướt qua Lãnh Dịch Khánh, đánh giá Úc Phi Tuyết.

Quả nhiên là một tiểu cô nương lạnh lợi, thảo nào hoàng đế mê mẩn không rời!

“Thái hậu nương nương.” Úc Phi Tuyết nhìn thoáng qua Ngọc Diệp, vẻ mặt rất thần nhiên. Nhưng khi ánh mắt nàng nhìn về phía thái hậu, trong mắt nàng có chút mong đợi. Trong tim nàng thực sự xem thái hậu là mẹ. Nàng còn nhớ rõ nụ cười từ ái của thái hậu, nhưng ánh mắt thái hậu nhìn nàng bây giờ thật lạnh lùng.

Ngọc Diệp cười mỉa nhìn Úc Phi Tuyết, ả đang chờ xem kịch vui.

“Đúng là một mỹ nhân xinh đẹp, chẳng trách hoàng thượng luôn để ý đến người, ngay cả ai gia là mẫu hậu, người cũng không xem ra gì.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng.

Úc Phi Tuyết đưa mắt nhìn xuống, nàng không muốn thấy khuôn mặt lạnh lùng của thái hậu. Vì sao lần này hồi cung, mọi thứ đều thay đổi. Trước đây thái hậu từ ái, vui vẻ biết bao, giờ lại trở nên lạnh lùng đáng sợ như vậy.

“Mẫu hậu, không phải trẫm không để ý đến mẫu hậu, trong cuộc đời trẫm chỉ có hai người phụ nữ trẫm yêu nhất, một người là mẫu hậu, một người là nàng ấy.” Lãnh Dịch Khánh khẳng định, “Đối với trẫm, hai người đều quan trọng như nhau. Vì vậy xin mẫu hậu đừng làm khó trẫm.”

Thái hậu đưa mắt nhìn Lãnh Dịch Khánh, trầm mặc một lát rồi chậm rãi đứng dậy, đi về phía Úc Phi Tuyết: “Không ngờ con trai của ai gia lại thay lòng đổi dạ mau như vậy, thật giống như phụ thân của nó. ”

Ý của Thái hậu chính là, Lãnh Dịch Khánh vẫn luôn thích Úc Phi Tuyết, bà giúp hắn đoạt Úc Phi Tuyết khỏi tay Lãnh Dịch Hạo, không ngờ Lãnh Dịch Khánh lại nhanh chóng đi yêu một người khác.

“Mẫu hậu, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Cho dù là ai cũng không thể khống chế được. Mẫu thân phải hiểu điều đó chứ.” Thân thể cao lớn của Lãnh Dịch Khánh chắn

Cảm nhận được Lãnh Dịch Khánh kiên quyết che chở cho Úc Phi Tuyết, thái hậu nhìn thoáng qua Lãnh Dịch Khánh, hơi gật đầu: “Đúng là con trai tốt của ai gia! Tiểu Tuyết, chúng ta hồi cung!”

“Vâng.” Ngọc Diệp đắc ý nhướn mày nhìn thoáng qua Úc Phi Tuyết. Xem ra nữ nhân này vừa vào cung đã đắc tội với thái hậu rồi, thật thú vị! Thật là thú vị!

Trên đường quay về Từ Ninh Điện, nhìn vẻ mặt thái hậu đầy giận dữ, Ngọc Diệp ra vẻ vô ý thở dài an ủi: “Xin thái hậu đừng nóng giận, tuy rằng Luyến Tuyết cô nương này không phải là danh môn khuê tú, nhưng xem dáng vẻ nàng ấy cũng không phải hạng người gian xảo, nếu hoàng thượng thích, người cứ chiều theo ý hoàng thượng đi, nếu chỉ vì nữ nhân mà khiến hoàng thượng và Thái hậu xảy ra bất hòa, sẽ không tốt đâu ạ.”

Thái hậu nghe xong, quả nhiên như Ngọc Diệp dự tính, càng thêm tức giận: “Người tốt như Úc Mỹ Họa thì không cưới, lại đi tìm một kẻ lăng lơ như vậy! Lai lịch không rõ ràng còn muốn tiến cung? Ai gia tuyệt đối không đồng ý!”

“Nhưng nếu như hoàng thượng biết...” Ngọc Diệp tiếp tục đổ dầu vào lửa.

“Ai gia tất có biện pháp! Tuyệt đối không thể để ột người lai lịch không rõ ràng trà trộn vào cung!” Thái hậu nổi giận, trên mặt lộ rõ vẻ kiên quyết.

Đợi Lãnh Dịch Khánh vừa lên triều, thái hậu liền cho gọi Úc Phi Tuyết đến Từ Ninh Điện. Úc Phi Tuyết lưỡng lự không biết có nên đi hay không.

Đi, nhất định không có chuyện gì tốt, có Ngọc Diệp ở đó, ả ta nhất định sẽ ở bên cạnh đổ dầu vào lửa, đến lúc đó thái hậu nhất định sẽ xử lý nàng!

Không đi, ý chỉ của thái hậu, không đi được sao?

Cuối cùng, nàng nghĩ được một cách, sai nha hoàn bên cạnh mình đi thông báo với hoàng thượng, còn mình thì đi theo tiểu thái giám đến Từ Ninh Điện.

Úc Phi Tuyết không thể ngờ, tiểu nha hoàn nàng sai đi báo tin vừa ra khỏi cửa Thanh Loan Điện đã bị một hắc y nhân đánh ngất mặt đất, rồi kéo vào vườn hoa nhỏ.

Từ Ninh Điện, thái hậu ngồi ở trên cao, Ngọc Diệp ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bóp chân cho thái hậu. Thấy Úc Phi Tuyết đi vào, Ngọc Diệp nhẹ nhàng nhíu mày, muốn báo tin cho hoàng thượng? Đừng có mơ!

Ả đảo mắt nhìn, muốn xem thái hậu sẽ trừng trị cái thứ nữ nhân không rõ nguồn gốc này ra sao!

Lãnh Dịch Hạo ơi là Lãnh Dịch Hạo, trước đây vì bảo vệ Úc Phi Tuyết, chàng bắt ta giả mạo nàng ta tiến cung, thế nhưng chàng không thể ngờ, Úc Phi Tuyết tự mình xông vào trong cung. Chàng chỉ biết là thái hậu muốn hại chàng, chàng sợ làm hại đến Úc Phi Tuyết nên chàng mới để nàng ta rời khỏi mình. Chẳng lẽ chàng không nghĩ tới việc, đối với một nữ nhân muốn cướp đi con trai yêu quý của mình, thái hậu sẽ dễ dàng buông tha sao?

Hay đây là ý trời, cho ả cơ hội mượn tay thái hậu để loại trừ Úc Phi Tuyết!

Nhìn chỗ dụng cụ tra tấn thái hậu chuẩn bị sẵn ở bên cạnh, trong đôi mắt long lanh của Ngọc Diệp bắn ra tia sáng khác thường, ả muốn nhìn xem Úc Phi Tuyết sẽ chết như thế nào!

148. Tiếp Tục Dừng Hình!

Tiếp tục dừng hình!

Thái hậu lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết: “Nói qua về thân thế của ngươi đi.”

Úc Phi Tuyết im lặng một lát: “Tôi là con gái của một gia đình thường dân, không đáng nhắc tới.”

Thái hậu hừ lạnh một tiếng: “Vậy ngươi và hoàng thượng quen nhau thế nào?”

“Quen nhau trên đường.” Úc Phi Tuyết mơ hồ cảm giác có chút không ổn, phía sau lưng nàng, cánh cửa đại điện từ từ khép lại.

Ở ngoài đại điện, một tiểu thái giám nhìn cánh cửa đang khép lại vội vàng chạy đi.

“Hoàng thượng... Hẳn rất cuộc thích ngươi vì cái gì?” Thái hậu lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết, nữ nhân này ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp, còn có cái gì thu hút người khác? Một chút gia giáo cũng không có!

Nhìn khuôn mặt thái hậu càng ngày càng lạnh lùng, Úc Phi Tuyết bắt đầu nghi ngờ.

Một Thái hậu luôn luôn hiền hòa, lẽ nào thực sự muốn thăm vấn một cô gái vô hại như nàng sao? Úc Phi Tuyết hoàn toàn không thể tin được. Thế nhưng nhìn tình hình hiện tại, trong lòng Úc Phi Tuyết có chút cảnh giác.

Tình hình không ổn rồi!

Úc Phi Tuyết khẽ lắc đầu: “Thần thiếp cũng không biết. Nhưng thần thiếp nghĩ, hoàng thượng chỉ hứng thú nhất thời, có lẽ người chưa từng thấy qua nữ nhân như thần, nên có cảm giác mới mẻ mà thôi. Dù sao người cũng là hoàng đế, sau này sẽ có tam cung lục viện, đều là danh môn khuê các, tôi có là gì đâu.”

Úc Phi Tuyết nói rất khiêm tốn, đồng thời lặng lặng để ý đến biểu hiện của thái hậu.

Thoáng thấy thái hậu có chút do dự, Ngọc Diệp nhẹ giọng nói: “Thái hậu, thực ra cô nương ấy nói cũng có lý, cô nương ấy chỉ là một người dân bình thường, có lẽ hoàng thượng thực sự chỉ hứng thú nhất thời...”

Ánh mắt thái hậu đột nhiên trầm xuống: “Một cô gái dân dã bình thường mà có thể mê hoặc hoàng đế đến vậy, nếu cứ coi thường như thế, lỡ cô ta ở lại hẳn trong cung, sau này trong hoàng cung sẽ không có ngày yên bình! ”

Thấy đã đạt được mục đích, Ngọc Diệp cười dịu dàng.

À ta lại bắt đầu giở trò rồi! Úc Phi Tuyết giận mà không dám nói gì, Ngọc Diệp người nhớ đấy! Lại là do người chọc ta trước!

“Thái hậu, người quá coi trọng thần thiếp rồi...”

Lần này, không đợi Úc Phi Tuyết nói xong, thái hậu lạnh lùng cười, ngược ánh mắt âm u lên: “Đúng là một nha đầu nhanh nhẹn miệng, thảo có thể lừa được hoàng đế! Xem ra không cho ngươi nếm mùi một chút, ngươi sẽ không nói thật phải không?!”

Thái hậu đưa tay lên, liền có hai tên thái giám cầm dụng cụ kẹp ngón tay đi đến.

Úc Phi Tuyết ngạc nhiên nhìn thái hậu, thái hậu thực sự muốn dùng hình với nàng!

Bây giờ Úc Phi Tuyết đã tin lời Lãnh Dịch Hạo, xem ra nhìn người thực sự không thể chỉ nhìn bên ngoài. Một thái hậu hiền hòa, tươi cười dịu dàng như vậy cũng lạm dụng tư hình!

“Khoan đã! Thái hậu nương nương muốn dùng hình với ta cũng phải nói rõ ta đã phạm phải lỗi gì chứ.” Úc Phi Tuyết mặc kệ hai tên thái giám ở phía sau.

Thái hậu thịnh nộ: “Ngươi mê hoặc hoàng đế, làm loạn hậu cung, tội danh này có đủ hay không?”

“Thái hậu! Sao người có thể ăn nói ngang ngược như vậy!” Mê hoặc hoàng đế, làm loạn hậu cung, tội danh này lớn lắm đấy!

“Ngươi dám nói như thế với thái hậu sao!” Ngọc Diệp hoảng sợ che miệng, e sợ thiên hạ không đủ loạn.

“Người đâu, bắt lấy ả! Dùng hình!” Thái hậu quát lớn, một đám thái giám xông tới.

Úc Phi Tuyết khinh thường, nàng nhanh chóng cho cả đám nằm bò trên mặt đất.

“Biết cả võ công sao, người đâu! Bắt yêu nữ này lại cho ai gia!” Thị vệ ở trong điện nghe lệnh đồng loạt xông lên.

Võ công của Úc Phi Tuyết là học từ Phong Vô Ngân, người bình thường không phải là đối thủ của nàng, nhưng một mình khó chống lại đám đông, bọn chúng có vũ khí còn nàng chỉ tay không, nên cuối cùng đã bị bắt lại.

“Dừng hình!” Thái hậu lạnh lùng hạ lệnh.

Khóe môi Ngọc Diệp hiện lên một nụ cười đắc ý, đôi mắt càng thêm long.

Hai tay Úc Phi Tuyết bị kéo ra phía trước người, cái kẹp ngón tay đang đưa tiến đến gần trên ngón tay nàng.

“Thái hậu là người có tấm lòng nhân ái, người luôn luôn hiền hòa là tấm gương cho người trong thiên hạ noi theo! Vì sao người lại muốn lạm dụng tư hình ...”

Nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của Ngọc Diệp, Úc Phi Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi giãy dụa. Thế nhưng càng giãy dụa, bọn thị vệ giữ càng chặt, Úc Phi Tuyết kích động, cảm thấy khí huyết dâng lên, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Nương nương, nàng ta hôn mê rồi.” Thái giám bấm báo.

“Hôn mê... Vậy không thể dùng hình nữa sao?” Ngọc Diệp nhẹ nhàng hỏi.

Thái hậu lạnh lùng hừ một tiếng: “Muốn giả bộ bất tỉnh ư? Tiếp tục dụng hình!”

“Vâng!” Bọn thị vệ kéo mạnh tay Úc Phi Tuyết, cổ tay lộ ra khỏi tay áo, bàn tay nhỏ bé trắng như ngọc của nàng bị kẹp trúc kẹp lên. Trên cổ tay nàng, chiếc vòng ngọc bích chợt lóe sáng.

“Khoan đã!” Thái hậu đột nhiên bảo dừng lại, khiến cho Ngọc Diệp thất sắc.

Thái hậu đi tới trước mặt Úc Phi Tuyết, từ trên cao nhìn xuống Úc Phi Tuyết, nàng ta đúng thật đã hôn mê. Mà cái vòng ngọc trên cổ tay nàng cũng chỉ có duy nhất một cái trong thiên hạ.

Trước khi Thuận Vương phi rời khỏi kinh thành, bà đã tặng cho Thuận Vương phi một món quà. Cái vòng ngọc ấy trước đây do chính tay Thái hậu đưa cho nàng, sao bây giờ lại ở trên tay tiểu nha đầu này!

Thái hậu đứng lặng im trước mặt Úc Phi Tuyết, vẻ mặt nghiêm nghị, mọi người không dám thở mạnh, chờ Thái hậu nương nương hạ lệnh.

Ngọc Diệp tò mò tiến lên: “Thái hậu, người làm sao vậy?”

Thái hậu quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngọc Diệp, ánh mắt kín đáo khó lường, sau đó chẳng nói chẳng rằng, chậm rãi đi trở về.

“Thái hậu nương nương.” Ngọc Diệp không rõ Thái hậu trầm tư vì chuyện gì.

Rốt cục Thái hậu cũng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu chậm rãi cười cười, dáng vẻ ôn hòa: “Ai gia không có việc gì, chỉ là ai gia đang suy nghĩ, nếu như thực sự dùng hình với nha đầu kia, không phải sẽ làm cho Khánh nhi oán hận ai gia sao? Không thể để mẫu tử chúng ta xa cách nhau vì một nữ nhân được.”

Ngọc Diệp miễn cưỡng mở miệng: “Đúng vậy.”

Rốt cuộc thái hậu bị làm sao vậy? Sao lại thay đổi khác hẳn so với lúc nãy?

“Người đâu, đưa nha đầu kia về Trắc điện...” Thái hậu còn chưa dứt lời, ngoài cửa lớn liền vang lên một tiếng hét: “Dừng tay!”

Lãnh Dịch Khánh sải bước tiến đến, khi ánh mắt hắn nhìn thấy kẹp trúc trên tay Úc Phi Tuyết, hắn liền nổi giận đùng đùng, một cước đá văng tên tiểu thái giám đang áp tải Úc Phi Tuyết, tiến lên cẩn thận ôm thân hình nhỏ bé đang ngất xỉu vào trong lòng.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, nàng mau tỉnh lại!” Lãnh Dịch Khánh khẩn trương càng hét to hơn: “Người đâu, mau gọi thái y! Gọi thái y!”

149. Nàng Ấy Không Thuộc Về Hậu Cung, Chỉ Thuộc Về Một Mình Trẫm!

Nàng ấy không thuộc về hậu cung, chỉ thuộc về một mình trẫm!

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, nàng mau tỉnh lại!” Lãnh Dịch Khánh lo lắng hét lớn: “Người đâu, mau gọi thái y! Gọi thái y!”

“Vâng!”

Nhìn Lãnh Dịch Khánh vẻ mặt hoảng loạn ôm Úc Phi Tuyết rời đi, nghe hắn kêu to “Tiểu Tuyết”, nhớ tới chiếc vòng ngọc trên cổ tay Úc Phi Tuyết, nhìn lại Ngọc Diệp đang đứng bên cạnh, thái hậu ngồi xuống nhuyền tháp suy t

Nghe nói con trai của bà thích Thuận Vương phi, nhưng sau khi Thuận Vương phi tiến cung, Lãnh Dịch Khánh không hề liếc mắt nhìn Thuận Vương phi nữa cái.

Chẳng lẽ bà đã tính sai chuyện gì?

Thái hậu đưa ánh mắt sâu kín liếc qua khuôn mặt Ngọc Diệp, Ngọc Diệp không nén được khẽ rung mình một cái.

Trong Thanh Loan điện, tất cả ngự y trong cung đều được gọi đến.

Sau một lát ——

“Cái gì? Mang thai rồi?” Lãnh Dịch Khánh ngạc nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, bầu binh của Úc Phi Tuyết, trong ánh mắt có chút ngạc nhiên rồi từ từ bình tĩnh lại.

“Vâng, đã hơn hai tháng.” Thái y thành thật trả lời.

Trên giường, Úc Phi Tuyết từ từ tỉnh lại, vừa rồi nàng bị làm sao vậy? Bây giờ nàng đang ở đâu? Đầu nàng còn choáng váng, nhưng những lời thái y nói nàng lại nghe rõ ràng.

Nàng đã mang thai!

Nàng thật sự đã mang thai!

Nhìn vẻ mặt Úc Phi Tuyết vừa mâu thuẫn lại vừa có chút bất đắc dĩ, Lãnh Dịch Khánh tiến lên dỗ dành: “Tiểu Tuyết, nếu như nàng không muốn giữ đứa nhỏ này, ta cũng có thể ... ”

“Không, ta muốn giữ nó.” Úc Phi Tuyết nhanh chóng trả lời.

“VẬY... Nàng có định nói cho A Hạo biết không?” Lãnh Dịch Khánh lo lắng vô cùng. Với tính tình của Lãnh Dịch Hạo, chỉ vì tìm Úc Phi Tuyết, hắn gần như lật tung cả hoàng cung lên, nếu như để hắn biết Úc Phi Tuyết đã mang thai đứa con của hắn, không chừng hắn sẽ lật tung cả kinh thành lên ấy chứ!

Hắn không muốn mất đi

Úc Phi Tuyết lắc đầu: “Nhất định không được để cho hắn biết.” Không thể để Lãnh Dịch Hạo biết, cho dù hắn không cần nàng, nhưng hắn sẽ không để con của mình lưu lạc bên ngoài, vì vậy, nàng không thể để Lãnh Dịch Hạo biết, lại càng không muốn Lãnh Dịch Hạo vì đứa trẻ này mà đón nàng về.

Lãnh Dịch Khánh lặng lẽ thở dài: “VẬY nàng cứ ở chỗ này dưỡng thai, không có chỗ nào có điều kiện tốt bằng ở trong cung đâu. Nàng cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi, bên phía thái hậu, trẫm sẽ sắp xếp, nhất định sẽ không để cho nàng bị hại thêm lần nào nữa.” Lãnh Dịch Khánh tuyên bố chắc chắn.

“Cảm ơn huynh, A Khánh.” Úc Phi Tuyết cảm kích cười cười.

“Về chuyện đứa bé, trẫm sẽ nghĩ cách che giấu, tuyệt đối sẽ không để cho A Hạo biết, nàng không cần lo lắng, chỉ cần chú ý dưỡng thai cho tốt là được rồi.” Lãnh Dịch Khánh an ủi Úc Phi Tuyết, lúc ra khỏi cung,

hắn quay sang hỏi Tiểu Lộ Tử bên cạnh: “Tiểu Lộ Tử, trẫm nghe nói người rất thân thiết với cung nữ Như Hoa ở bên điện của Thái hậu.”

Tiểu Lộ Tử sợ hãi vội vàng quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng, xin hoàng thượng minh xét...”

“Được rồi, người đứng lên đi. Trẫm không để ý đến chuyện của người, trẫm chỉ đang suy nghĩ, lỡ như người vô tình đem chuyện xảy ra ngày hôm nay tiết lộ cho Như Hoa biết, vậy chắc chắn thái hậu sẽ nhanh chóng biết chuyện phải không?”

Tiểu Lộ Tử đầu óc linh hoạt, liền suy nghĩ kỹ những gì hoàng thượng nói.

“Nhớ kỹ, dặn dò tất cả mọi người, nếu có người dám đem chuyện ở đây truyền ra ngoài cung, giết ngay lập tức!”

Tiểu Lộ Tử đã hiểu, ý của hoàng thượng chính là không cho chuyện này truyền ra ngoài cung, về phần trong cung, hoàng thượng muốn hắn thông qua Như Hoa đem chuyện này nói cho thái hậu nương nương biết.

Tiểu Lộ Tử cúi đầu đáp: “Hoàng thượng yên tâm, tiểu nhân biết nên làm cái gì.”

Ngày thứ hai, Úc Phi Tuyết còn chưa kịp rời , liền nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng thông báo: “Thái hậu nương nương giá lâm...”

Lại đến nữa rồi!

Lúc thái hậu khàn cả giọng kêu “dụng hình”, tình cảm của Úc Phi Tuyết dành cho bà đã không còn nữa rồi.

‘Lai giả bất thiện. ’ (ý chỉ người đến chẳng tốt đẹp gì)

Úc Phi Tuyết vội vàng đứng dậy tiếp đón.

Thái Hậu quan sát Úc Phi Tuyết từ trên xuống dưới: “Nghe nói, người đã mang thai.”

Úc Phi Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Không cần ngạc nhiên, trong cung không có chuyện gì có thể giữ bí mật.” Thái hậu ung dung bước đến trước mặt Úc Phi Tuyết, trong ánh mắt trong trẻo mang theo vẻ âm u, lạnh lùng.

“Ai gia nghe nói, người đã mang thai được hai tháng, người đúng là có bản lĩnh, tiến cung mới vài ngày, lại mang thai hai tháng, ai gia thực sự đã quá xem thường người rồi! Ngay cả hoàng thượng cũng dám lừa gạt!” Thái hậu lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết.

“Thái hậu nương nương, đây không phải là tội khi quân sao? Trời ạ!” Ngọc Diệp sợ hãi đưa tay che miệng.

“Thấy hoàng nhi yêu thích người như vậy, ai gia cho người hai lựa chọn, thứ nhất, giữ đứa bé lại, người cũng ở lại trong cung hầu hạ hoàng thượng, thứ hai, người và đứa bé cùng chết!” Thanh âm thái hậu vô cùng trong trẻo nhưng lại đầy lạnh lùng.

“Cách nào tôi cũng không chọn.” Cùng lắm thì rời khỏi đây, nơi đây không giữ người, sẽ có chỗ khác giữ người! Úc Phi Tuyết nàng không ngốc đến nỗi cứ ở yên nơi đây cho người khác đùa bỡn.

“Vậy người buộc ai gia phải giết người!” Thái hậu phát tay áo, lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết.

“Không cho bất kỳ ai chạm đến nàng!” Thân ảnh cao to của Lãnh Dịch Khánh đột ngột xuất hiện cửa lớn, hắn giận dữ nhìn vào trong điện, sau đó lưu luyến nhìn Úc Phi Tuyết: “Nàng ấy mang thai con của trẫm, ai dám giết con của trẫm?! ”

Lần này, không chỉ có thái hậu khiếp sợ, ngay cả Ngọc Diệp cũng bị kinh hoàng. Không ngờ Lãnh Dịch Khánh lại bảo vệ Úc Phi Tuyết đến vậy!

Úc Phi Tuyết mở to mắt kinh ngạc: “Hoàng thượng!”

“Hoàng nhi! Nàng ta tiến cung mới mấy ngày, nhưng lại mang thai đã hai tháng!”

“Mẫu hậu, trẫm và Tiểu Tuyết gặp nhau ở biên thành, nàng ấy theo trẫm vào kinh, vì lúc đó mọi chuyện còn chưa ổn định nên trẫm mới để nàng ấy ở tạm bên ngoài cung. Bây giờ trẫm đón nàng ấy tiến cung, là

mong muốn được cùng nàng ấy sớm tối có nhau, lẽ nào thái hậu cho rằng trẫm không biết mình đang làm gì sao?” Giọng nói của Lãnh Dịch Hạo đầy vẻ kiên quyết.

“Hoàng nhi!”

“Mẫu hậu! Tiểu Tuyết cần phải nghỉ ngơi, xin mẫu hậu cũng hồi cung nghỉ ngơi đi! Việc của hậu cung sau này đúng là nên nhờ mẫu hậu trông coi, nhưng nàng ấy là nữ nhân trẫm yêu thương, nàng ấy không thuộc về hậu cung, chỉ thuộc về một mình trẫm! Vì vậy xin mẫu hậu không nên tiếp tục can thiệp vào chuyện của Tiểu Tuyết, con xin tiền mẫu hậu!” Lãnh Dịch Khánh biểu lộ rõ thái độ của mình khiến thái hậu giận tái mặt.

“Tốt! Tốt! Tốt lắm! Khánh Nhi, vì nữ nhân này mà ngươi đối xử như thế với mẫu hậu! Ngươi đúng là con trai ngoan của mẫu hậu!” Thái hậu nổi cơn thịnh nộ phẩy tay áo bỏ đi.

Ngọc Diệp vội vàng bước theo, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết, mạng của ngươi thật tốt, lúc nào cũng có nhiều nam nhân nguyện ý vì ngươi mà không màng đến tất cả, ngay cả hoàng thượng cũng bị ngươi mê hoặc, vì sao ngươi có thể có tất cả, mà ta nỗ lực thế nào cũng không thể có được.

Úc Phi Tuyết, một ngày nào đó, ta nhất định phải chiếm được tất cả!

150. Ta Buộc Phải Dùng Sức Mạnh Thôi!

Ta buộc phải dùng sức mạnh thôi!

Thuận vương phủ, Cảnh Thu canh giữ trước phòng của Lãnh Dịch Hạo, không dám bước vào, cũng không dám bỏ đi.

Trong cung truyền đến tin tức, thái hậu hạ chỉ phong Luyến Tuyết làm phi, hầu hạ bên cạnh hoàng thượng.

Hắn muốn phái người vào cung tìm hiểu tin tức, nhưng trong hoàng cung đột nhiên canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, kẻ nào muốn ra vào hoàng cung đều phải có lệnh bài của hoàng thượng. Vì vậy tình hình trong cung ra sao, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Tin tức Úc Phi Tuyết bất ngờ được phong làm phi là do công công đến báo, công công nói xong cũng liền đi ngay.

Còn Lãnh Dịch Hạo sau khi ở trong cung trở về liền uống rượu say đến khi bất tỉnh. Đã hai lần Cảnh Thu không nhận được muốn tiến lên đánh thức hắn, vậy mà Lãnh Dịch Hạo lại nổi điên đuổi hắn ra.

Hắn đi theo Lãnh Dịch Hạo đã vài chục năm, chưa bao giờ thấy Lãnh Dịch Hạo có bộ dạng mất kiểm soát như vậy, xem ra, chủ nhân thực sự yêu Vương phi sâu đậm rồi.

Tiếc thay tạo hóa trêu người, Vương phi trong nháy đã thành Hoàng phi, gần nhau trong gang tấc mà cách xa vời vợi, cũng khó trách sao chủ nhân lại khổ sở như vậy.

Nhưng bây giờ không phải là lúc đau khổ, gần đây ở kinh thành đột nhiên xuất hiện rất nhiều thương nhân, nhưng không phải người của bọn họ. Cảnh Thu đang âm thầm tìm hiểu, phát hiện những người này đều có tuyệt kỹ, rất có thể là người của Thần Vực.

Người của Thần Vực trà trộn vào kinh thành, mục đích rất rõ ràng, có lẽ chỉ hai ngày nữa kinh thành sẽ xảy ra đại biến! Nhưng Vương gia lại hết lần này tới lần khác uống say đến bất tỉnh, nên làm thế nào mới được a!

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc

“Nhị ca đâu? Gọi huynh ấy ra đây!” Lãnh Dịch Tiêu vẫn như trước đây, tùy tiện xông vào.

“Tiểu vương gia!” Cảnh Thu mừng rỡ ra đón Lãnh Dịch Tiêu.

“Giờ là lúc nào mà huynh ấy còn ngủ?” Lãnh Dịch Tiêu một cước đá văng cửa.

Lãnh Dịch Hạo thực sự đã say.

Lãnh Dịch Hạo lạnh lùng, kiêu ngạo của ngày trước giờ đang nằm vắt ngang trên giường lớn, quần áo xộc xệch, tóc mai rối bù, vẻ mặt mệt mỏi, trong tay còn nắm một bầu rượu rỗng.

“Dem nước đến gội cho huynh ấy tỉnh!” Lãnh Dịch Tiêu ra lệnh không chút do dự.

“Ồ” một chậu nước lạnh đổ lên trên người Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo không tỉnh.

Thêm một chậu nước lạnh hơn nữa. Lãnh Dịch Hạo rốt cục cũng hơi nhúc nhích.

“Nhị ca, nhị ca, lửa cháy đến nơi rồi! Mau đứng lên!” Lãnh Dịch Tiêu nhảy lên giường lắc Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo gạt tay Lãnh Dịch Tiêu ra, tiếp tục ngủ.

“Ta buộc phải dùng sức mạnh thôi!” Lãnh Dịch Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, nhảy xuống giường quay mặt về phía giường kêu to.

“Úc Phi Tuyết! Nha đầu chết tiệt kia, lão tử chém chết người!”

Cuối cùng cũng có hiệu quả.

Lãnh Dịch Hạo nấn ná một chút rồi ngồi dậy. Ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng quét quanh phòng một chút, nhưng không thấy bóng dáng Úc Phi Tuyết, Lãnh Dịch Hạo lại nằm xuống ngủ tiếp.

“Nhị ca! Huynh mà không dậy, Úc Phi Tuyết sẽ thật sự phải chết đó!” Lãnh Dịch Tiêu vừa kêu vừa lôi kéo cánh tay Lãnh Dịch Hạo, không để cho hắn lại nằm xuống.

Rõ ràng ba chữ Úc Phi Tuyết làm Lãnh Dịch Hạo kích động, chỉ trong chốc lát hắn đã tỉnh táo, nụ cười chua chát hiện lên khóe môi.

Tiểu nha đầu...

Ngực đột nhiên dâng lên một ngụm máu nóng xông thẳng lên não nhưng lại bị Lãnh Dịch Hạo cố gắng nén lại.

“Nhị ca! Huynh tỉnh táo một chút đi, hiện giờ có rất nhiều người lạ xuất hiện ở kinh thành, cách kinh thành ba dặm, nơi nơi đều có cao thủ ẩn mình. Bây giờ bốn phía kinh thành đều không an toàn, huynh không thể trốn ở đây mà ngủ nữa!”

Lãnh Dịch Hạo lười đáp lại, trực tiếp vung cánh tay lên đẩy Lãnh Dịch Tiêu.

Bị đẩy ngã xuống đất, Lãnh Dịch Tiêu nổi cáu hét lên: “Được rồi, được rồi! Huynh cứ ngủ đi! Đợi những người đó đánh vào kinh thành, đưa tiểu nha đầu của huynh đi cùng với bọn phản tặc! Đến lúc đó thử xem huynh còn ngủ được không!”

Lãnh Dịch Tiêu tức giận quay đầu bỏ đi.

“Tiểu vương gia ngài đi đâu vậy?” Cảnh Thu bước lên phía trước.

“Vào cung tìm đại ca.” Lãnh Dịch Tiêu bực bội đáp lời.

Cuộc sống cải trang dân thường ở ngoài thành thật sướng hơn thần tiên, nhưng lâu lâu lại có người đến nhà xin ngủ nhờ hoặc xin mời lửa. Lúc đầu hắn không để ý, sau mới phát hiện ra những người này ai nấy đều có tuyệt kỹ, vì vậy hắn mới vội vàng vào thành.

Nào ngờ nhị ca mà hắn luôn tôn sùng ngày trước giờ đã biến thành một tên nghiện rượu!

Hắn tìm người hỏi thăm tình hình mới biết được thì ra trong kinh thành đã xảy ra chuyện lớn.

Úc thừa tướng cáo ốm không vào triều, sản nghiệp của Tần Thế Viễn bị niêm phong, Vương phi tiến cung trở thành hoàng phi. Ngọc Diệp biến thành Vương phi, cũng đã tiến

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn nhất định phải vào cung tìm hiểu cho rõ!

Trong điện Thái hậu, tiếng tụng kinh vang lên đều đều. Thái hậu ngồi trên nhụyễn tháp nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng tụng kinh. Ngọc Diệp ở bên cạnh đấm chân cho bà.

“Mẫu hậu.” Ngọc Diệp chậm rãi mở miệng, giọng nói thật dịu dàng.

“Ừ?”

“Nhi thần có chỗ không hiểu, rõ ràng là mẫu hậu không thích Luyến Tuyết. Vì sao lại đột nhiên...”

“Ai gia còn có lựa chọn nào sao! Con cũng thấy, hoàng thượng vì nữ nhân kia, đến ai gia cũng không xem ra gì!” Thái hậu thở dài một tiếng, vẫn như cũ nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Nhưng phong nàng ta làm phi cũng tốt. Làm phi tử, là người của hoàng thượng, cũng là người của hậu cung. Là người của hậu cung, cũng là người của ai gia. Con hiểu chưa?” Trong thanh âm của thái hậu mang theo vài phần sâu sắc.

Ngọc Diệp liền hiểu rõ, thì ra là thái hậu nương nương cố ý. Chỉ cần Úc Phi Tuyết trở thành phi, sau này có rất nhiều cơ hội để chinh nàng ta.

“Tiểu Tuyết đã hiểu rõ.” Khóe môi Ngọc Diệp hơi cong lên.

“Thái hậu, tiểu vương gia đã vào cung rồi.” Một ma ma thân cận của thái hậu đến bên tai nhẹ giọng nói.

Thái hậu gật đầu, im lặng trong chốc lát rồi chậm rãi mở mắt ra, ngồi dậy. Ngọc Diệp vội vàng dâng trà cho thái hậu.

Thái hậu lắc đầu: “Đem chén ngọc đựng canh tuyết nhĩ ai gia chuẩn bị đến đây, nhớ lấy cho Vương phi một chén.”

“Vâng.” Mama lên tiếng, vội vã lui ra.

“Tạ ơn mẫu hậu!” Ngọc Diệp nở nụ cười rạng rỡ.

Tiến cung lâu như vậy, ân sủng mà thái hậu dành cho ả càng ngày càng nhiều, không hề có chút ý xấu nào cả. Ngọc Diệp nghĩ, có lẽ do mình quá đa nghi chăng?

Từ một chén lớn chia ra thành hai chén canh tuyết nhĩ, thái hậu một chén, Ngọc Diệp một chén.

“Tạ ơn mẫu hậu ban thưởng.”

Cùng Ngọc Diệp uống xong chén canh, thái hậu đưa tay vẫy Ngọc Diệp: “Đến đây, đến bên cạnh mẫu hậu nào.”

“Vâng, thưa mẫu hậu.” Ngọc Diệp tiến lên, ngồi xuống bên cạnh thái hậu.

“Nha đầu a, ta thật sự thích con.” Thái hậu vươn tay, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Diệp, trong lời nói khen ngợi có chút xúc động, “Con biết nói chuyện, lại hiểu chuyện, làm việc có chừng mực lại rất thành thạo. Ai gia thật là không nỡ bỏ con.”

Ngọc Diệp thắc mắc: “Mẫu hậu, người...”

Đột nhiên trong người quặn đau, chỉ trong nháy mắt Ngọc Diệp cảm nhận được toàn thân mình bủn rủn, ruột như bị ai xoắn chặt.

Trong canh có độc!

151. Mượn Bào Thai Trong Bụng Người Dừng Một Chút

Mượn bào thai trong bụng người dừng một chút

Tại sao có thể như vậy?.

Ngọc Diệp tròn mắt chăm chăm nhìn thái hậu: “Vì sao? ...Rõ ràng...”

Thái hậu từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng bước vài bước: “Thật ra, dù biết rõ người là giả, ai gia cũng không định đối với người như thế. Thêm một con chó bên cạnh cũng không có hại gì

Con chó...

Thì ra từ trước tới nay trong lòng thái hậu, ả chỉ bằng một con chó!

“Muốn trách, người nên trách A Tiêu. A Tiêu tiến cung, nó sẽ nhận ra người. Nó sẽ không che giấu giúp người như A Khánh đâu.”

“Con người A Tiêu luôn tùy tiện, lỡ nó không cẩn thận nói lộ ra ngoài, còn gì là uy nghi của hoàng gia. Hơn nữa chuyện này cũng đã đến lúc kết thúc rồi.” Thái hậu chậm rãi xoay người.

“Người đã biết rồi?” Ngọc Diệp ôm phần bụng đang đau nhức, nói không ra lời.

Thái hậu cao ngạo cười cười: “Có chuyện gì mà qua được mắt ai gia?”

Thực ra lúc Ngọc Diệp mới tiến cung, bà cũng đã có chút nghi ngờ. Đang lúc tình hình thế này, Lãnh Dịch Hạo sao có thể dễ dàng đồng ý như thế? Biết rõ Vương phi tiến cung sẽ trở thành con tin, nhưng hắn lại không chút do dự để nàng ta vào. Nói cách khác, vị Vương phi này không hề quan trọng đối với hắn.

Bà nghe nói Lãnh Dịch Khánh từng vì Úc Phi Tuyết mà đánh nhau với Lãnh Dịch Hạo. Thế nhưng bây giờ, hai người ấy đều lạnh nhạt với Ngọc Diệp. Trong khi đó, vào đêm Lãnh Dịch Hạo tiến cung, có thể thấy rõ hắn đặt hết tâm hồn vào Thanh Loan điện.

Cho nên bà có thể kết luận, Vương phi ở bên cạnh bà là giả, mà người ở trong Thanh Loan điện mới là thật.

Lúc nhìn thấy Úc Phi Tuyết, bà càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình là chính xác.

Chiếc vòng ngọc trên tay Úc Phi Tuyết, trong thiên hạ chỉ có duy nhất một cái. Lúc Úc Phi Tuyết rời cung, chính tay bà đã đeo cho Úc Phi Tuyết.

“Tôi không hiểu.” Ngọc Diệp không thể ngờ, một chiếc vòng ngọc nho nhỏ có thể đẩy ả từ trên cao rơi xuống vực thẳm.

“Người không cần biết.” Thái hậu thản nhiên xoay người nhìn Ngọc Diệp, “Người chỉ cần biết, Lãnh Dịch Hạo biết rõ đưa người tiến cung là đem người đẩy vào hố lửa, nhưng hắn vẫn cố tình làm như vậy, hắn muốn nhìn người chết! Là Lãnh Dịch Hạo muốn người chết, không phải ai gia! Người ai gia muốn giết không phải là người, là do người tự dẫn xác tới!”

Trong lòng Ngọc Diệp tràn đầy đau xót, đúng là Lãnh Dịch Hạo bảo ả đến.

Thái hậu dáng vẻ đắc thắng nhìn Ngọc Diệp, có vài lời, bà không cần phải giải thích việc mình làm với bất kỳ ai. Nếu Úc Phi Tuyết thật đã ở trong cung, như vậy kẻ giả danh này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nhưng Ngọc Diệp này lừa đảo thủ đoạn thật tinh, ả đang ở hậu cung, vậy mà có bản lĩnh khiến Úc thừa tướng ở trước mặt thừa nhận ả, ngay cả Lãnh Dịch Khánh cũng không vạch trần ả.

Nữ nhân nguy hiểm này, giữ lại sẽ là tai họa!

Nhưng trước giờ bà làm việc gì cũng đều chừa lại đường lui, những lời này, bà sẽ không nói ra.

“Giờ người đã hiểu chưa? Người muốn người chết không phải là ai gia, mà là Lãnh Dịch Hạo! Người muốn mạng của người cũng không phải ai gia, mà là Úc Phi Tuyết thật sự!”

Trên mặt thái hậu có vẻ bí hiểm, điều bà muốn chính là để cho nữ nhân này hận Lãnh Dịch Hạo, cho dù ả ta chết, cũng phải để cho ả mang theo oán hận đối với Lãnh Dịch Hạo mà chết!

“Người đâu, cho cô ta uống thuốc!” Thái hậu vẫy tay, có mấy người thị vệ bưng chén thuốc đi tới.

“Bà... Bà muốn làm gì?” Toàn thân Ngọc Diệp không còn chút sức lực, ả cố gắng lùi về phía sau, đáng tiếc phía sau là bức tường.

“Ta chỉ muốn mượn bào thai trong bụng người dùng một lát.” Thái hậu cười hết sức lạnh lùng.

“Không... Đừng.....” Ngọc Diệp thét lên chói tai, lùi về phía sau, bọn thị vệ tiến lên kéo Ngọc Diệp, ép ả uống thuốc.

Bụng đau đớn dữ dội, hai má bị bóp vào rất đau khiến Ngọc Diệp bắt lực mồm kêu cứu, thế nhưng miệng vừa hé ra liền bị chén thuốc nóng có mùi nồng nặc đổ vào trong họng.

Đừng — Ngọc Diệp liều mạng giãy giụa, Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết hai người các người đều đáng chết! Đều đáng chết!

Đúng lúc này, từ ngoài cửa sổ đột xuất hiện một bóng đen tiến đến, tay cầm trường kiếm, chỉ vài đường kiếm đã giải quyết xong mấy người thị vệ, ôm lấy Ngọc Diệp, phi thân qua cửa sổ chạy thoát ra ngoài.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt. Lúc mọi người sực tỉnh thì hình bóng Ngọc Diệp đã không còn.

“Người đâu! Đuổi theo!” Thái hậu giận dữ. Trong hậu cung lại có thể có cao thủ như vậy ẩn nấp.

“Chờ một chút!” Thái hậu đột nhiên mở miệng, chỉ do dự chốc lát rồi chậm rãi nói: “Đuổi theo, tìm cho được ả, nhưng đừng để ai biết. Tìm được thì nhớ bám theo xem ả giở trò gì!”

“Vâng!” Bọn thị vệ lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Nhìn Ngọc Diệp trốn thoát, thái hậu không chút kinh hoảng. Tuy rằng Ngọc Diệp hận bà, nhưng ả càng hận Úc Phi Tuyết. Vì vậy bà không nóng nảy. Có lẽ, lúc Ngọc Diệp bị ép đến đường cùng còn có thể lợi dụng được ả.

Lãnh Dịch Tiêu xông thẳng vào ngự thư phòng: “Đại ca!”

“A Tiêu?” Lãnh Dịch Khánh buông tấu chương trong tay, đứng dậy đón chào. Đối với tiểu đệ này, hắn vẫn luôn yêu quý.

“Nghe nói đệ đã cải trang rời khỏi kinh thành, sao lại đột nhiên quay về?”

“Lúc này mà đại ca còn bình tĩnh ngồi đây được sao?” Lãnh Dịch Tiêu không nói chuyện phiếm, vội đem tất cả chuyện xảy ra bên ngoài thành kể hết cho Lãnh Dịch Khánh.

Lãnh Dịch Khánh nhíu mày: “Chuyện này, trẫm đã nghe nói.”

“Vậy thì sao? Đại ca, huynh dự định xử lý thế nào?” Lãnh Dịch Tiêu còn có vẻ gấp gáp hơn cả Lãnh Dịch Khánh.

“Yên tâm đi, trẫm đã dặn dò xuống dưới, trong hoàng cung nếu không có thủ dụ của trẫm, không ai được tự ý ra vào. Xung quanh kinh thành đều được trẫm cho tăng thêm người bảo vệ. Chỉ cần có chút biến động, trẫm sẽ là người biết trước tiên.” Lãnh Dịch Khánh nói.

Lãnh Dịch Tiêu gật đầu: “Úc thừa tướng cáo ốm không vào triều, sản nghiệp của Tần gia thì bị niêm phong, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lãnh Dịch Khánh nói vắn tắt mọi chuyện cho Lãnh Dịch Tiêu biết.

Lãnh Dịch Tiêu do dự một chút: “Vậy chuyện của Úc Phi Tuyết là thế nào?”

Trên mặt Lãnh Dịch Khánh hiện lên một tia dịu dàng: “Vài ngày nữa nàng ấy sẽ là hoàng phi của trẫm. Trẫm cũng biết để nàng ấy làm hoàng phi là thiệt thòi cho nàng ấy, nhưng việc mẫu hậu chấp nhận cho nàng ấy làm hoàng phi đã là một tiến bộ rất lớn rồi. Đợi ội chuyện êm xuôi, trẫm sẽ phong nàng ấy làm hoàng hậu.”

“Chuyện đệ muốn hỏi không phải chuyện này!” Lãnh Dịch Tiêu sốt ruột, “Nàng ấy là người của nhị ca, tại sao lại...”

“Đã không phải nữa rồi.”

“....” Lãnh Dịch Tiêu cũng biết, hai người ca ca từng vì Úc Phi Tuyết mà đánh nhau, thế nhưng thật không ngờ chuyện lại thành ra như vậy a!

“Nàng ấy không phải là Úc Phi Tuyết, mà là Luyến Tuyết, đệ sẽ sớm được gặp nàng ấy thôi, vì vậy đệ phải chuẩn bị tâm lý. Trẫm không muốn đến lúc đó có chuyện không vui xảy ra. Giờ nàng ấy đang mang thai, sức khỏe rất quan trọng.” Trong giọng nói dịu dàng của Lãnh Dịch Khánh lại mang theo sự đe dọa.

“Mang thai? Là của ai?” Lãnh Dịch Tiêu mở to mắt.

Lãnh Dịch Khánh không đáp.

“Là của nhị ca!” Lãnh Dịch Tiêu thử đoán, nhưng nhìn sắc mặt Lãnh Dịch Khánh, hắn càng khẳng định câu trả lời mình vừa đưa

“Là ai không quan trọng, quan trọng đó là con của nàng ấy.” Lãnh Dịch Khánh hơi cong môi, hắn chỉ cần Úc Phi Tuyết chịu ở lại bên cạnh hắn, có đứa bé cũng không sao.

“Đại ca, huynh điên rồi!” Lãnh Dịch Tiêu lắc đầu tỏ vẻ không thể chấp nhận được.

“Trẫm không có điên, trẫm chỉ cảm thấy không có nàng ấy, cuộc sống sẽ trở nên vô nghĩa. Đệ hiểu không? Nếu như không vì Tiểu Tuyết, trẫm đã không nắm giữ ngôi vị hoàng đế này.” Trong lòng Lãnh Dịch Khánh dâng lên một cỗ xúc động.

“Có ý gì?” Lãnh Dịch Tiêu thấy hình như mình đã bỏ lỡ nhiều trò vui.

“Trước đây, trẫm nhìn Tiểu Tuyết bị Ngọc Diệp bắt nạt, A Hạo lại không tin tưởng nàng ấy, nhiều lần hiểu lầm nàng. Trẫm rất muốn bảo vệ nàng, nhưng trẫm không có quyền lực. Bây giờ đã khác rồi, trẫm có thể công khai bảo vệ nàng, không để cho nàng bị bất kỳ ai làm hại. Chỉ cần nàng ấy vui, trẫm có thể vì nàng ấy làm mọi chuyện!” Khuôn mặt Lãnh Dịch Khánh đầy vẻ dịu dàng, hạnh phúc.

“Đại ca, huynh nói những lời này nghe thật buồn nôn quá.” Lãnh Dịch Tiêu thở dài, đại ca điên đến mức không có thuốc nào cứu được nữa rồi.

Bên ngoài cửa, Úc Phi Tuyết cảm động, đôi mắt mơ màng đầm lệ.

Thái hậu đã ban ý chỉ, chuyện đồng ý cho nàng làm phi vốn không thể thay đổi được. Nhưng trong lòng Úc Phi Tuyết, nàng không thể nào tin chuyện này là sự thật.

Cho nên nàng mới đến tìm Lãnh Dịch Khánh để chào từ biệt. Không ngờ lại nghe được cuộc nói chuyện này.

A Khánh ơi A Khánh, huynh luôn lặng lẽ làm mọi việc vì ta, nhưng ta lại không có gì để báo đáp lại ân tình này của huynh. Thậm chí, ngay cả việc ở lại hoàng cung ta cũng không làm được.

Ngoài việc đau lòng, Úc Phi Tuyết nghĩ tới việc Lãnh Dịch Tiêu đã nói. Xung quanh kinh thành có rất nhiều người lạ tới? Chẳng lẽ tiểu sư phụ đã bắt đầu ra t

Úc Phi Tuyết lặng lẽ xoay người rời đi.

Nàng đã từng hỏi Lãnh Dịch Khánh, hỏi hắn muốn làm một hoàng đế như thế nào. Lãnh Dịch Khánh nói, hắn muốn cho đất nước giàu mạnh, người dân có cuộc sống ổn định, đi đường không sợ mất của, khắp đất nước không có ăn xin.

Nàng tin Lãnh Dịch Khánh sẽ là một vị vua tốt. Nhưng tiểu sư phụ...

Đang lúc Úc Phi Tuyết thất thần, một người mặc đồ đen đột nhiên xông đến. Úc Phi Tuyết theo bản năng lắc mình tránh được.

“Người là ai?” Úc Phi Tuyết quan sát hắc y nhân trước mặt, là nàng ta?! Hắc y nhân này là người lần trước hại nàng ngã xuống núi!

Hắc y nhân vẫn không lên tiếng, giơ kiếm lao về phía Úc Phi Tuyết đâm liên tục.

152. Ta Không Phải Vương Phi

Ta không phải vương phi

Võ công của hắc y nhân căn bản cao hơn Úc Phi Tuyết, chiêu nào chiêu nấy đều như muốn lấy mạng, Úc Phi Tuyết chỉ có thể chống đỡ mà không có một cơ hội phản công nào. Đúng lúc này, thân ảnh Lãnh Dịch Khánh đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt Úc Phi Tuyết, đỡ cho nàng một kiếm chí mạng, cùng lúc Lãnh Dịch Tiêu cũng ra tay, thị vệ trong cung ầm ập kéo đến, vây quanh hắc y nhân.

Hắc y nhân thấy sẽ bị bắt, ánh mắt trầm xuống, nuốt độc tự tử. Lãnh Dịch Khánh giận dữ tiến lên giật khăn che mặt, một khuôn mặt nữ nhân. Bởi vì trúng độc nên khuôn mặt bắt đầu trở nên xanh đen.

Úc Phi Tuyết không dám nhìn, quay đầu đi, bỗng nghe thấy Lãnh Dịch Tiêu thét lên kinh hãi:

“Đại ca, huynh bị thương!”

Úc Phi Tuyết kinh hãi, quả nhiên, trên cánh tay Lãnh Dịch Khánh có một vết thương dài, miệng vết th đang chảy ra ngoài máu đen.

Trên kiếm có độc.

Tầm cung hoàng đế đã hoàn toàn rối loạn, tất cả ngự y đều tập trung quanh giường Lãnh Dịch Khánh, thể hiện hết bản lĩnh chữa thương.

Thái hậu lau nước mắt đứng bên cạnh: “Lập tức tìm ra người đứng phía sau sai khiến! Ai gia muốn tru di cửu tộc kẻ đó, lấy cái chết tạ tội!”

“Vâng!”

Úc Phi Tuyết trong lòng biết kẻ đứng sau là Ngọc Diệp, nhưng một câu “tru di cửu tộc” của thái hậu làm cho Úc Phi Tuyết không dám mở miệng.

Ngọc Diệp bây giờ là Vương phi, nếu như khai ra Ngọc Diệp, cuối cùng nhất định sẽ liên lụy đến Lãnh Dịch Hạo. Làm không tốt có khi ngay cả mình cũng bị liên lụy.

Hơn nữa, trước kia Ngọc Diệp là người luôn bên cạnh thái hậu như hình với bóng, hiện tại, rõ ràng Ngọc Diệp đã mất tích. Chẳng lẽ bên kia Ngọc Diệp đã xảy ra chuyện gì?

Úc Phi Tuyết trong lòng còn đang suy đoán, mà Lãnh Dịch Khánh hơi thở mong manh. Đây là loại độc cả thái y đều thúc thủ vô sách.

“Để ta xem.” Úc Phi Tuyết tiến lên tự mình bắt mạch cho hoàng thượng, hoàng thượng mạch đập hỗn loạn, xác thực đây không phải là độc bình thường, xem ra, cần nhị sư phụ của nàng ra tay. Nhưng là nhị sư phụ nhiều năm qua không màng thế sự, càng không muốn kết giao với người quyền quý, nếu như dùng uy quyền hoàng đế để mời, chỉ sợ đánh chết nhị sư phụ cũng không chịu vào cung. Chỉ có thể dùng tình cảm cá nhân.

“Tiểu nữ có thể cứu hoàng thượng, nhưng cũng phải cần thái hậu ân chuẩn cho tiểu nữ xuất cung một chuyến. Hơn nữa không cho phép bất kỳ người nào theo dõi.” Úc Phi Tuyết đưa ra điều kiện.

“Chuẩn! Người lập tức xuất cung! Nếu như giờ Mùi người không hồi cung, ai gia lật ba tác đất cũng phải tìm ra nơi đem bằm thây vạn đoạn!” Thái hậu lập tức hạ lệnh.

Thái hậu nói xong, tiến lên một bước nói khế bên tai Úc Phi Tuyết: “Ai gia biết rõ ngươi là ai, nếu như ngươi dám giở trò bịp bợm, ai gia sẽ làm cho cả nhà ngươi chôn cùng.”

Lời thái hậu nói làm cho Úc Phi Tuyết lập tức hiểu, Ngọc Diệp quả nhiên đã có chuyện.

“Xin Thái hậu yên tâm, hoàng thượng đối với tiểu nữ ân trọng như núi, tiểu nữ tuyệt đối sẽ không đứng nhìn người gặp chuyện không may. Huống chi, hoàng thượng vì tiểu nữ nên mới bị thương, cho dù muốn dùng mạng của tiểu nữ, tiểu nữ cũng không một câu oán hận. Trước giờ Mùi, tiểu nữ nhất định sẽ trở về.” Úc Phi Tuyết nói xong lập tức xuất cung.

Thái hậu cùng cả điện quần thần đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn theo Úc Phi Tuyết, lúc này toàn bộ ngự y đều bó tay chịu chết, còn có ai có thể cứu hoàng thượng đây?

Úc Phi Tuyết vội vàng xuất cung, thuận lợi tìm được nhị sư phụ, đem sự tình đại khái từ đầu đến đuôi nói ra.

Giang Bất Nhị sau khi nghe xong, cũng không lập tức trả lời, chỉ là tiếp tục yên lặng thu thập được liệu của mình.

“Nhị sư phụ, van cầu người cứu hần! Tốt xấu gì hần cũng là vì con mới có thể bị trúng độc.” Úc Phi Tuyết lêo đéo lải nhải theo sau Giang Bất Nhị, không đạt được mục đích không dừng lại.

Giang Bất Nhị im lặng không lên tiếng, Úc Phi Tuyết cướp lấy được liệu trong tay hần.

“Người mà không đồng ý, con sẽ ở đây làm phiền người đến chết!”

“Sắp làm mẹ con người ta rồi mà còn không đứng đắn vậy sao!” Giang Bất Nhị khó chịu, đoạt lại được trong tay Úc Phi Tuyết.

“Hả? Người không cần bắt mạch mà có thể nhìn ra được?” Úc Phi Tuyết kinh ngạc.

Giang Bất Nhị không thèm trả lời câu hỏi nhằm chán như vậy của nàng.

“Nhị sư phụ! Con xin người đó, coi như là giúp bằng hữu của con vậy được không?” Úc Phi Tuyết lôi kéo Giang Bất Nhị, người ta làm việc.

“Vị bằng hữu này của người địa vị quá lớn, ta không quản được.” Vào cung tức là sẽ lộ ra thân phận, lộ ra địa vị, thời gian thanh nhàn của hần như hiện giờ sẽ không còn nữa.

“Sư phụ”

“Đi ra ngoài!” Giang Bất Nhị không thèm đáp lại Úc Phi Tuyết, trực tiếp đem nàng đuổi ra ngoài.

“Ta sẽ không đi. Con nên từ bỏ đi!”

“Nhị sư phụ! Nhị sư phụ mở cửa ra!” Úc Phi Tuyết dùng sức đập vào ván cửa, đáng tiếc không có người trả lời nàng.

Úc Phi Tuyết kêu nửa ngày, không có người mở cửa cho lại đưa đến một vài người không muốn gặp.

“Vương phi.” Cảnh Thu mang theo người xuất hiện sau lưng Úc Phi Tuyết.

“Người? Ta không phải là Vương phi. Đi đi.” Úc Phi Tuyết phủ nhận.

“Vương phi, xin người theo chúng tiểu nhân hồi phủ.” Cảnh Thu cầu xin.

“Ta tại sao phải trở về, ta biết các người sao? Các người nhận nhầm người à?” Úc Phi Tuyết vung tay rời đi.

“Xin đắc tội.” Cảnh Thu vung tay lên, vài tên thị vệ xông lên, Úc Phi Tuyết đang mang thai, chiêu thức đánh ra có hạn, khắp nơi lại có người. Còn đối phương lại không bắt được nàng không bỏ qua, cuối cùng là Cảnh Thu thần không biết điểm huyệt Úc Phi Tuyết.

“Vương phi, đắc tội.” Cảnh Thu dứt lời, một cỗ kiệu nhanh chóng tiến lại, Cảnh Thu đem Úc Phi Tuyết nhét vào trong kiệu, cỗ kiệu nhanh chóng rời đi.

Cỗ kiệu một đường chạy như bay đến Thuận Vương phủ.

“Vương phi, người xem Vương gia!” Cảnh Thu đem Úc Phi Tuyết đưa vào trong phòng, lúc này mới cởi bỏ huyệt đạo của nàng, rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Hần cũng không có biện pháp Lãn Dịch Hạo suốt ngày say xỉn, chẳng màng chuyện gì. Nhưng mà kinh thành sắp tới có đại sự phát sinh, vương gia không thể cứ suốt ngày như vậy được!

Úc Phi Tuyết vốn định đập cửa chửi bậy, nhưng ánh mắt lại bị người đang nằm ngang trên giường hấp hần.

Lãnh Dịch Hạo duệ khí lỗi lạc trước đây, hiện tại tay nắm lấy bầu rượu nằm vắt ngang trên giường lớn, bộ dáng lười thoi lếch thếch, có vẻ hần rất chán chường. Trên mặt trơn bóng trước kia giờ lún phún đầy râu.

Hắn thật là Lãnh Dịch Hạo ư? Úc Phi Tuyết không thể không tiến lại gần.

153. Củi Khô Lửa Mạnh

Củi khô lửa mạnh

Hắn thật sự là Lãnh Dịch Hạo sao?

Lông mày kiếm trong giấc ngủ nhú chặt, hai mắt nhắm nghiền, lại như đang ở trong mộng nhưng không thể bình yên. Phong thái tuấn dật trên khuôn mặt vì men say mà trở nên ủ rũ, lại có chút nhợt nhạt.

Sao hắn lại biến thành thế này?

Không phải là giả vờ đấy chứ? Úc Phi Tuyết đẩy đẩy Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo không phản ứng.

Ngoài cửa sổ, Cảnh Thu kể:

“Vương phi, thuộc hạ cũng bắt đất dĩ cả thôi. Từ sau hôm tiến cung trở về, Vương gia liền trở nên như vậy. Vương gia rời kinh năm ngày, không ngủ không nghỉ, trở lại trong phủ vừa nghe được tin người tiến cung, liền vội vàng vào cung. Không ngờ rằng...”

”Thuộc hạ vừa mới mạo phạm Vương phi, thỉnh vương phi thứ lỗi, nhưng mà bây giờ không giống trước kia, bên trong kinh thành nguy cơ tứ phía, Vương gia lại không có chí tiến thủ như thế này, thuộc hạ thật sự không còn cách nào khác, mới phải mời vương phi trở về. Xin vương phi nể tình thâm ý trọng của vương gia đối với vương phi mà khuyên nhủ v

Hắn rời kinh năm ngày? Không ngủ không nghỉ? Về cung lập tức tiến cung tìm nàng?

“Vương phi, đến giờ người vẫn chưa rõ sao? Nếu như người vương gia quan tâm là Ngọc Diệp, vậy tại sao khi tiến cung lại không đến thăm Ngọc Diệp một lần. Thuộc hạ biết, những lời này của thuộc hạ nói ra quá đường đột, nhưng mà thuộc hạ thật sự không chịu được nữa.”

“Thuộc hạ đi theo chủ tử bao năm nay, chưa bao giờ thấy chủ tử có dáng vẻ như vậy. Thuộc hạ thật sự không đành lòng, hướng chỉ chủ tử cũng từng nói kinh thành vài ngày nữa sẽ có họa lớn. Thuộc hạ thật sự không còn cách nào khác mới mời vương phi trở về.”

“Vương phi, chủ tử cho Ngọc Diệp tiến cung thay người, người có biết tại sao không?”

Úc Phi Tuyết mím môi không nói.

“Bởi vì chủ tử biết rõ, trong cung có người có ý đồ xấu với người. Chủ tử thà rằng, để người tạm thời rời đi, chứ không muốn người chịu bất kỳ thương tổn nào.”

“Thuộc hạ đã nói xong, vương phi muốn đi hay ở, xin cứ tự nhiên, người muốn làm gì cũng được, thuộc hạ cũng sẽ không ngăn người rời đi nữa”.

Cảnh Thu dứt lời liền cho đám người vây quanh phòng ngủ rời đi. Tất cả lại yên tĩnh trở lại.

Úc Phi Tuyết muốn rời đi, thực sự muốn rời đi. Nhìn thấy bộ dáng chán chường của Lãnh Dịch Hạo, trong lòng nàng nhói đau từng cơn. Hắn thật sự quan tâm nàng sao?

Nàng không tìm được lòng, lại gần xoa lên khuôn mặt đầy râu của Lãnh Dịch Hạo. Trong khoảng thời gian ngắn, suy nghĩ hết cái này đến cái khác.

Tại kinh thành, ít ngày nữa sẽ có thay đổi lớn, là muốn nói tiểu sư phụ ít ngày nữa sẽ dụng binh sao?

Lãnh Dịch Hạo rời khỏi kinh thành năm ngày không ngủ không nghỉ, chính là vì chuyện này sao? Vì sao hắn không thương lượng chuyện này với

Trong hoàng cung, rốt cục là ai muốn gây bất lợi cho Lãnh Dịch Hạo? Ai lại có quyền lực lớn gây thương tổn tới Lãnh Dịch Hạo như vậy? Cho đến bây giờ nàng vẫn nghi ngờ, rốt cuộc là tại sao Lãnh Dịch Hạo lại phải giả bệnh? Chẳng lẽ là có liên quan đối với người trong cung kia?

Người này rốt cuộc là ai??

Hoàng đế đã thay đổi, như vậy thì rốt cuộc là ai, cả khi tiên đế lần Lãnh Dịch Khánh tại vị đều có ảnh hưởng lớn?

Chẳng lẽ là... Thái hậu?

Nàng nhớ rõ Lãnh Dịch Hạo từng nói đừng đem thái hậu xem là người tốt. Xem ra không sai, Thái hậu vẫn muốn đối phó với Lãnh Dịch Hạo, tại sao?

Úc Phi Tuyết còn đang nghĩ liên miên, người say trên giường Lãnh Dịch Hạo trong mộng lại ngửi thấy một mùi hương đã lâu không thấy.

Đây là mùi hương của tiểu nha đầu kia. Chẳng lẽ, cuối cùng ở trong mộng hắn có thể nhìn thấy tiểu nha đầu kia sao?

Lãnh Dịch Hạo đột nhiên bật dậy, hướng lại gần mùi hương kia, mùi thơm vừa chân thật vừa mờ ảo vương vấn quanh chóp mũi, Lãnh Dịch Hạo đột nhiên vươn tay tóm lấy thân thể mềm mại, tựa hồ sợ nàng sẽ biến mất tức thì, đem thân thể nàng kéo vào lòng ôm chặt không buông.

“Làm gì, làm gì! Thả ta ra!” Úc Phi Tuyết dùng hết sức muốn thoát khỏi tay Lãnh Dịch Hạo, nào biết nàng càng giãy dụa, Lãnh Dịch Hạo càng ôm chặt hơn, cho đến khi Úc Phi Tuyết thật sự thở không được, không biết làm sao.

“Tên biến thái, người mà không buông ra ta cắn chết người đó.” Úc Phi Tuyết hung dữ mắng.

“Tiểu nha đầu, tiểu nha đầu.” Không biết thần trí của hắn có thanh tỉnh hay không, hắn thấp giọng lầm bầm bên tai của nàng, thập phần rõ ràng. Nhưng mà ánh mắt của hắn lại mê man, tựa hồ đang nhìn về một nơi xa xôi nào đó.

“Lãnh Dịch Hạo, đứng dậy cho ta.” Úc Phi Tuyết phát hiện mình rất bi thảm trở thành cái chặn nằm dưới Lãnh Dịch Hạo.

Đúng, là mùi hương này.

Lãnh Dịch Hạo nửa tỉnh nửa say chăm chú ôm chặt thân ảnh phía dưới, mạnh mẽ cúi đầu, ngậm chặt đôi môi mềm mại quen thuộc.

Úc Phi Tuyết đang muốn hô to biến thái, nào biết bị chặn miệng như vậy.

Vì vậy, củi khô gặp lửa nóng, cháy phừng phừng.

Đầu lưỡi Lãnh Dịch Hạo cấp tốc tìm kiếm khát vọng ngọt ngào của hắn, thể công ngày càng mãnh liệt. Bàn tay không hề nhàn rỗi, trong nháy mắt chui vào trong vạt áo của nàng, vuốt ve da thịt mềm mại nhưng nhớ đã lâu.

Úc Phi Tuyết bị Lãnh Dịch Hạo khuấy động khiến cho đầu óc choáng váng, không hiểu người này thế nào mà liều chết như vậy! Muốn đẩy hắn ra nhưng thân thể mềm mại bất đắc dĩ không nghe sai khiến. Bàn tay nhỏ bé tê dại, không còn chút sức lực nào. Râu của hắn đâm vào làm Úc Phi Tuyết có chút đau, nhưng mà cũng đem lại một cảm giác khác làm cho thân thể Úc Phi Tuyết tránh không được run rẩy.

“Tuyết Nhi... Tuyết Nhi của ta...” Lãnh Dịch Hạo cắn cắn vành tai Úc Phi Tuyết thấp giọng lầm bầm.

Giọng nói kia, như là từ chín tầng mây đột nhiên hạ xuống luồn lách vào nội tâm của nàng, dễ dàng mở cánh cửa luồn đóng chặt lòng nàng.

Đây là lần đầu tiên Lãnh Dịch Hạo chính thức gọi nàng là “Tuyết Nhi”.

Đây là cách gọi thân thiết thế nào. Trên đời chỉ từng có hai người gọi nàng như vậy, một người là mẫu thân, người còn lại chính là tiểu sư phụ.

Nhưng mà...

Tiểu sư phụ không đơn thuần như nàng nghĩ, lý tưởng của tiểu sư phụ quá rộng lớn, lớn đến nỗi nàng không thể nào tiếp nhận được. Hơn nữa trong giấc mộng mỗi đêm của nàng, người nàng nhìn thấy không còn là tiểu sư phụ nữa.

Khi ngủ thấy hương vị khoan khoái nàng không còn nghĩ đến tiểu sư phụ đầu tiên nữa.

Là nàng đã thay đổi hay tiểu sư phụ thay đổi?

Úc Phi Tuyết trong lòng bỗng dâng lên một nỗi chua xót.

A Hạo, người thực sự yêu ta sao? Tần Thế Viễn nói ta yêu người, Lãnh Dịch Khánh nói, trong lòng ta chỉ có người. Vậy còn người, người có yêu ta không?

“Tuyết Nhi...” Lãnh Dịch Hạo không biết từ lúc nào, đã bỏ đi quần áo của hai người, ôm nàng thật chặt, đột nhiên hạ xuống, đem lửa nóng đưa vào trong nàng, cấp bách hướng tới.

Kim không được gầm nhẹ một tiếng, hần bắt đầu điên cuồng tham lam đòi hỏi. Như thể là đã chờ đợi rất lâu rồi, hần mỗi lần tấn công đều đem hết sức khám phá.

Tiểu Tuyết Nhi, có phải chỉ có ở trong mơ ta mới có thể nhìn thấy nàng. Có phải chỉ có ở trong mơ, ta mới có thể một lần nữa tìm được nàng? Nếu như chỉ là một giấc mơ, cho dù chỉ là mơ, ta cũng muốn có nàng!

Không chịu nổi sự điên cuồng đòi hỏi của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết toàn thân run rẩy, không còn sức lực bám lấy cổ Lãnh Dịch Hạo. Từng đợt sóng đổ ập tới, bắt ngờ thét chói tai.

Cũng chỉ có tại thời khắc này, nàng mới hiểu ra, hóa ra người được đặt tận sâu đáy lòng nàng là Lãnh Dịch Hạo.

Tần Thế Viễn nói đúng, kỳ thật tất cả mọi người đều thấy được, Tần Thế Viễn, Lãnh Dịch Khánh, bọn họ đều nhìn ra được lòng của nàng, nhưng sao nàng lại là người biết sau vậy?

Trong lòng Lãnh Dịch Hạo, thật sự chỉ có nàng sao?

Hần vì nàng mới uống rượu? Thật như vậy sao?

“A Hạo, chàng yêu ta không?”. Nàng cắn môi, cất tiếng hỏi.

“Yêu, Tiểu Tuyết Nhi của ta, ta chỉ yêu duy nhất mình nàng.” Lãnh Dịch Hạo đè thấp giọng thề thốt, “Tuyết Nhi, ta yêu nàng.

Câu cuối Lãnh Dịch Hạo nói làm cho nước mắt dồn nén đã lâu của Úc Phi Tuyết trào ra.

A Hạo, A Hạo, bất luận chàng nói thật lòng hay chỉ là nói trong lúc say, ta vẫn tin.

Trong phòng một mảnh xuân sắc động lòng người.

Cho đến lâu sau đó, Lãnh Dịch Hạo rốt cuộc gầm nhẹ một tiếng, đem tình yêu mãnh liệt của mình bắn sâu vào trong cơ thể Úc Phi Tuyết. Sau đó, nghiêng đầu, ngủ.

Hần thật sự rất mệt mỏi.

Úc Phi Tuyết cũng mệt nhưng nàng hiểu rằng nàng không thể ngủ.

Nằm bên cạnh Lãnh Dịch Hạo, lẳng lặng ngửi thấy mùi rượu nồng đậm trên người hần, vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hần.

“A Hạo. Chàng phải nhớ rõ chàng nói, chàng yêu ta.”

Trả lời nàng chỉ có tiếng thở đều đều.

Môi Úc Phi Tuyết cong lên một nụ cười, hai dòng nước mắt chảy xuống bên gối.

A Hạo, thực ra ta cũng rất yêu chàng. Nhưng mà giờ ta phải hồi cung.

Điều chỉnh lại thân thể, Úc Phi Tuyết bủn rủn giường dậy, chậm rãi đứng lên. Mặc lên y phục, đi ra ngoài cửa.

Đi tới cửa, nàng quay đầu lại, nhìn khắp quanh phòng, cuối cùng nhìn thoáng qua người đàn ông ngủ say phía bên kia giường lớn, dứt khoát xoay người rời đi.

A Khánh, cũng lừa gạt ta sao ?

“Vương phi” Cảnh Thu đợi ngoài cửa ngăn cản đường đi của nàng.

“Người đã nói muốn đi hay ở, ta muốn làm gì cũng được mà.” Mắt Úc Phi Tuyết trong suốt nhìn Cảnh Thu. Cảnh Thu tránh ánh mắt của Úc Phi Tuyết, cúi đầu xuống: “Vâng, nhưng thuộc hạ muốn thay chủ tử hỏi một câu.”

Úc Phi Tuyết nhướn mày: “Hỏi cái gì?”

“Vương phi, người thật sự làm nương nương sao?” Cảnh Thu lấy dũng khí hỏi.

“Cái gì?” Úc Phi Tuyết tròn mắt, Thái Hậu quả thực hạ ý chỉ, hơn nữa còn nói, để cho nàng suy nghĩ. Nhưng mà nàng chưa đồng ý, mà tại sao tin tức truyền tới đây nhanh như vậy rồi?

“Đêm hôm đó, vương gia ở trong cung đợi ngài cả một đêm, nhưng mà.... sau đó, vô tình nghe được người muốn làm Nương nương. Tiểu thái giám giữ cửa cũng nói như vậy, vương gia rất sốc, cho nên... cho nên... thuộc hạ muốn hỏi vương phi, người thật sự muốn làm Nương nương ư?”

Úc Phi Tuyết nghe được điều máu chó: “A Hạo ở trong cung đợi một đêm? Không phải đã rời đi sao?”

Cảnh Thu nghe ra được manh mối: “Không có, thuộc hạ và vương gia đợi trong cung cả một đêm, vương gia tìm khắp hoàng cung cũng không tìm được vương phi, hừng đông mới thất vọng rời đi.”

Úc Phi Tuyết trầm mặc.

A Khánh, cũng lừa gạt ta sao?

“Chưa hề đồng ý.” Úc Phi Tuyết nói đơn giản bốn chữ, có một số việc, cũng không thể một hai lời đã giải thích hết được.

Cảnh Thu nhẹ gật đầu: “Thuộc hạ hiểu. Vậy tại sao Vương phi đồng ý ở lại đó.”

Úc Phi Tuyết do dự một chút, Cảnh Thu cũng là người có thể tin được, vì vậy liền đem tình hình trong cung đại khái nói ra.

Cảnh Thu nhíu mày suy nghĩ: “Có lẽ thuộc hạ có biện pháp cho nhị sư phụ của người tiến cung.”

“Thật hả?” Không ngờ đầu gối Cảnh Thu cũng sẽ nghĩ ra biện pháp.

Úc Phi Tuyết một cước đá văng cửa nhà Giang Bất Nhị: “Nhị sư phụ!”

Giang Bất Nhị nhìn thoáng quá Úc Phi Tuyết:

“Ta nói rồi, ta sẽ không vào cung đâu, người đi đi.”

Úc Phi Tuyết nhìn Giang Bất Nhị, sau nửa ngày, nàng đột nhiên vung áo quỳ xuống:

“Nhị sư phụ, con biết rõ lý do người không muốn vào cung. Nhưng mà nhị sư phụ, người từng nói với con, học y chính là vì cứu người. Mà hôm nay kinh thành đã là gợn khói chiến tranh, sát khí ngưng tụ, con tin bằng tuệ nhãn của nhị sư phụ, nhất định đã biết được điều này.”

“Tiểu Tuyết chỉ là một nha đầu ham chơi, cũng không biết cái gì gọi là đại nghĩa dân tộc, an nguy bách tính. Lành Dịch Khánh nói cho con rằng, làm hoàng đế chính là làm cho trên phố không có trộm cướp, không có người phải đi ăn xin, một hoàng đế như hần, hoàn toàn có năng lực cứu người hơn chúng ta, nhị sư phụ, người cứu hần, không phải là có thể cứu được rất nhiều dân chúng ư?”

Có vẻ hơi tác động đến Giang Bất Nhị, nhưng ông chỉ vuốt chòm râu không nói gì.

Úc Phi Tuyết tiếp tục nói:

“Tiểu Tuyết biết rõ, người không muốn tiến cung, không muốn thân phận của mình lộ ra ngoài, nếu như người lo lắng điều này, Tiểu Tuyết dùng đầu của mình đảm bảo, nhất định không để cho nhị sư phụ lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Tiểu sư phụ từng nói, Tiểu Tuyết có tướng Hoàng hậu. Tiểu Tuyết tự mình tạm thời dùng tư cách Hoàng hậu, cam đoan với nhị sư phụ, việc mà nhị sư phụ lo ngại nhất định sẽ không xảy ra. Cho dù thật sự xảy ra, Tiểu Tuyết cũng sẽ dốc hết sức lực để ngăn cơn sóng dữ.”

Giang Bất Nhị dường như còn do dự.

“Nếu như nhị sư phụ không đi..” Úc Phi Tuyết khốn khổ ngẩng đầu: “Nhị sư phụ, xin tha thứ cho đồ nhi bất hiếu, đồ nhi sẽ đem tin tức của nhị sư phụ tức là tin tức của Giang Bất Nhị công bố ra bên ngoài, đến lúc đó nhị sư phụ đi đến bất kỳ chỗ nào cũng sẽ không có được sự yên bình.”

Giang Bất Nhị bỗng nhiên ngẩng đầu: “Người dám uy hiếp vi sư?”

“Nếu không đồng ý, Thái hậu hạn cho con trước giờ mùi phải hồi cung, nếu như con không quay về, cả nhà sẽ phải chết. Hoàng chi, hoàng thượng vì Tiểu Tuyết mới bị trúng độc, nhị sư phụ đã nói, hành tẩu giang hồ là dựa vào một chữ Nghĩa. Tiểu Tuyết nếu như không thể cứu được hoàng thượng, chính là bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu. Sư phụ, nếu như hoàng thượng phải chết, nếu quả thật có một ngày vì hoàng thượng chết mà làm cho sự việc đáng sợ phát sinh, nhị sư phụ ngài còn có thể bình thản đứng nhìn sao?”

Giang Bất Nhị trầm mặc.

Nhìn khuôn mặt thanh lệ mang theo vài phần kiên định trước mặt, Giang Bất Nhị im lặng cảm khái, Tiểu Tuyết lớn thật rồi.

Giờ mùi, Úc Phi Tuyết và Giang Bất Nhị đồng thời xuất hiện ở cửa cung.

Thái Hậu cùng đám ngự y lúc này mới thoảng buông lỏng tâm tư. Thời gian chờ đợi yên lặng đi qua. Khi Giang Bất Nhị đi khỏi tấm cung hoàng đế, hướng về phía Úc Phi Tuyết gật đầu, tất cả mọi người mới chính thức thở phào một hơi.

Nhìn bóng lưng Giang Bất Nhị, tất cả ngự y xì xào bàn tán.

“Người kia là ai?”

“Có điểm giống người hai mươi năm trước, diệu thủ hồi xuân Giang Bất Nhị.”

“Cái người giang hồ quái nhân kia? Không thể nào, hắn không phải đã sớm thoái ẩn giang hồ rồi ư?”

“Nếu như các người còn dám suy đoán lung tung, ta sẽ cắt bỏ đầu lưỡi của các người, cho các người chính thức thoái ẩn giang hồ?” Úc Phi Tuyết dữ tợn mắng.

Tất cả mọi người đều không ai dám mở miệng nữa.

Hoàng thượng vì người này mà không thiết dùng tính mệnh, bọn họ còn dám nói gì nữa?

Khi Giang Bất Nhị chữa trị cho hoàng thượng, lúc này tại Thuận vương phủ, Lãnh Dịch Hạo cuối cùng cũng chậm rãi tỉnh dậy.

Hắn có một giấc mơ đẹp, một giấc mơ thậm chí có thể đẹp không tưởng được. Trong mơ, hắn và tiểu nha đầu của hắn lại quấn lấy nhau!

Mở mắt, nhìn trong phòng hỗn độn, trên giường vẫn còn vương vất mùi hương của tiểu nha đầu kia. Lãnh Dịch Hạo giật mình bật dậy. Cảm giác trong mộng dường như mờ ảo lại dường như rất thật.

“Cảnh Thu!”

Cảnh Thu ở ngoài cửa chờ đợi đã lâu.

“Vương gia, người tỉnh rồi.”

“Vừa rồi ai đã tới?”

“Thưa vương gia, là vương phi.”

“Tiểu nha đầu!” Lãnh Dịch Hạo suy sụp tinh thần nhiều ngày, trong mắt bỗng chốc sáng ngời. Không phải là mơ

“Đúng vậy.”

“Nàng đâu rồi?”

“Đi rồi.”

“Cái gì?” Trong mắt Lãnh Dịch Hạo bỗng nhiên lạnh lùng ảm đạm.

“Vương phi nói người phải hồi cung.” Cảnh Thu trả lời xong, đem những lời Úc Phi Tuyết đã kể từng việc từng việc nói cho Lãnh Dịch Hạo.

Lãnh Dịch Hạo trầm mặc nửa ngày, giống như đang suy nghĩ về điều gì đó, sau đó, đột nhiên đứng lên: “Cảnh Thu, truyền lệnh xuống dưới, ba quân chuẩn bị chiến đấu, đợi mệnh lệnh của bốn vương. Người mang theo hổ phù của bốn vương, nhanh chóng đi đến ba dặm ngoài núi Ngô Anh, đem hổ phù giao cho Minh tướng quân, bảo hắn nhanh chóng tiến đến kinh thành.”

“Vương gia?” Cảnh Thu không rõ, nghe khẩu khí của Lãnh Dịch Hạo, tựa hồ tối nay sẽ có đại biến.

“Phong Vô Ngân rất có thể thừa dịp hoàng thượng trúng độc nhân cơ hội này khởi sự, chúng ta phải đi trước chặn đường.”

Lãnh Dịch Hạo tựa hồ trong nháy mắt khôi phục lại vẻ cơ trí, thanh tĩnh trước kia của Thuận vương gia. Trên trán, sức sống bừng bừng.

Chỉ cần nghĩ đến câu nói kia của tiểu nha đầu: “Chưa hề đồng ý”, mây đen trong lòng hắn không cần thổi cũng biến mất.

“Vâng!” chứng kiến vương gia lại trở về bộ dáng hăng hái trước kia, Cảnh Thu âm thầm thở phào một hơi, hắn mang theo hổ phù vội vàng xuất môn, hướng phía núi Ngô Anh mà đi.

154. Trong Mắt Của ả Chỉ Có Hận Thù Mãnh Liệt.

Trong mắt của ả chỉ có hận thù mãnh liệt.

Đêm vô tình đến, ánh trăng như nước lặng yên bao phủ cả hoàng cung.

Úc Phi Tuyết dùng nước nóng lau trán cho Lãnh Dịch Khánh, mặt Lãnh Dịch Khánh tái nhợt, tuy độc đã được giải, nhưng vẫn còn hôn mê. Thỉnh thoảng khát sẽ tỉnh dậy một chút, đôi khi lại sốt nhẹ.

Úc Phi Tuyết ở bên cạnh chăm sóc cẩn thận, đến tận nửa đêm, Úc Phi Tuyết mệt mỏi không chịu được gục xuống cạnh giường ngủ.

Biến thái Lãnh Dịch Hạo, lần qua lần lại suýt nữa chết nàng! Cũng may bé con không có việc gì, nếu không liều mạng với hắn. Nghĩ đến câu nói “Ta yêu nàng!” kia của Lãnh Dịch Hạo, Úc Phi Tuyết không kiềm chế được khóe môi mỉm cười ảm áp.

Lãnh Dịch Khánh sau khi hôn mê tỉnh lại, liền chứng kiến búp măng xuân hương mỉm cười như vậy. Nàng cười, như trước đây, chỉ cần thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, mây mù cũng có thể bỗng chốc biến thành nắng vàng. Thân thể Lãnh Dịch Khánh không thể tự chủ được căng thẳng. Muốn, không phải là ngày một ngày hai, nhưng hắn còn chưa có tư cách. Động tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết. Úc Phi Tuyết vẫn chưa tỉnh lại.

Vì vậy, Lãnh Dịch Khánh phát tay yên lặng cho lui toàn bộ cung nữ bốn phía, sau đó, cẩn thận cúi người hôn lên khóe môi của nàng. Da thịt mịn màng như tơ làm cho trái tim Lãnh Dịch Khánh rung động.

Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, đến khi nào ta mới có thể hoàn toàn có nàng đây?

Lãnh Dịch Khánh vươn tay chậm rãi xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Úc Phi Tuyết, trong mắt mang theo vô vàn yêu thương. Nàng nhất định là mệt muốn chết rồi nên mới ngủ say đến như vậy. Nàng ngủ say như vậy, liệu có thể là nếu hắn làm chuyện gì nàng cũng sẽ không biết không?

Vì ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, Lãnh Dịch Khánh giật mình, nhưng mà cũng đúng thôi. Trước mặt hắn, là người mà hắn yêu nhất, nếu như hắn không động lòng mới là lạ.

Chậm rãi tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chớp mũi nàng hô hấp đều đều. Lãnh Dịch Khánh không khỏi động lòng. Một lần nữa chậm rãi cúi xuống, mục tiêu là đôi môi của nàng. Nhưng khi hắn chỉ còn cách môi Úc Phi Tuyết . cm. Úc Phi Tuyết đột nhiên tỉnh lại.

Đôi mắt mở to giật mình nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt, ngạc nhiên lui về phía sau.

“Hoàng, hoàng thượng...”

“Nàng đã tỉnh.” Lãnh Dịch Khánh có chút xấu hổ lui trở về.

“Lời này hắn là ta nói mới đúng, ngươi muốn ăn chút gì không? Hay muốn uống cái gì? Ta bảo ngự thiện phòng làm.”

Lãnh Dịch Khánh giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Úc Phi Tuyết: “Không cần.”

Úc Phi Tuyết có chút lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Hay là không thoải mái ở>Nhị sư phụ có nói qua, nếu như hắn tỉnh lại m muốn ăn gì đó vậy có nghĩa là bình phục.”

<> “Không, trăm không có việc gì, trăm chỉ là muốn... nhìn nàng nhiều một chút.” Ánh mắt Lãnh Dịch Khánh dịu dàng, giọng nói hút hồn, khuôn mặt xưa nay lúc nào cũng cương nghị giờ đây có chút ửng đỏ.

<> Úc Phi Tuyết muốn rút tay ra, lại không được.

<> “Tiểu Tuyết, làm phi tử của trăm. Trăm cam đoan sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng. Trăm còn có thể cam đoan rằng, hậu cung, chỉ có một mình nàng. Đến lúc đó, nàng muốn rời cung lúc nào cũng được, trăm cũng sẽ tuyệt đối không dùng cung quy để trói buộc nàng. Được không?”

<> Lãnh Dịch Khánh nóng vội nói ra tâm nguyện tình cảm của mình, Úc Phi Tuyết lại bình tĩnh lắc đầu, rút bàn tay về:

<> “A Khánh, có một số việc, ngươi không làm chủ được.”

<> Lãnh Dịch Khánh đang muốn giải thích, Úc Phi Tuyết dùng ánh mắt ngăn lại, hỏi:

<> “Kỳ thật đêm hôm đó, A Hạo không rời đi phải không?”

<> Sắc mặt Lãnh Dịch Khánh khẽ giật mình, ánh mắt có chút xấu hổ:

<> “Đúng vậy, trong cung quả thực là nơi không có bí mật nào có thể giấu được. Trăm chỉ là... không muốn để nàng rời đi.”

<> “Ta hiểu.” Úc Phi Tuyết trong lòng hiểu được, đối mặt với tình cảm của mình ai cũng đều ích kỷ như nhau.

<> “Ta bảo ngự thiện phòng chuẩn bị cho ngươi một ít đồ ăn trước đã, ngươi ngủ một ngày một đêm, ăn chút cháo trước đã nhé.”

<> Úc Phi Tuyết chuẩn bị rời đi, chợt thấy không trung hiện ra một bóng dáng hắc y nhân, khuôn mặt với giọng mỉa mai xuất hiện trước mặt.

<> “Ngọc Diệp!” Úc Phi Tuyết không khỏi trừng mắt>Cơ thể đang còn yếu của Lãnh Dịch Khánh không khỏi cảnh giác.

<> “Đúng là một cảnh tình chàng ý thiếp, không biết Vương gia thấy cảnh này, sẽ có cảm giác gì nhỉ?” Ngọc Diệp mặc một thân y mực dạ hành, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa có chút tái nhợt, cũng không giấu sự oán hận và mỉa mai của nàng.

<> “Người còn dám xuất hiện!” Lãnh Dịch Khánh trừng mắt.

<> “Tại sao không dám? Trong lòng Vương gia chỉ có nữ nhân này, thậm chí để cho ta chết thay cô ta! Ngay cả Thái Hậu cũng vì cô ta mà muốn ta chết, khiến ta mất đi hài tử, ngay cả người tín nhất bên cạnh ta cũng bị các người giết chết, bây giờ ta chỉ có hai bàn tay trắng, ta còn sợ gì nữa?”

<> Ngọc Diệp dường như khàn cả giọng.

<> “Thái Hậu cho rằng chỉ cần vài cung nữ, thị vệ cũng có thể chế ngự được ta, người thật quá ấu trĩ, Úc Phi Tuyết ta nói cho người biết, đừng cho rằng Thái Hậu thật là vì người, bà ta biết rõ chỗ ẩn thân của ta nhưng không ra tay với ta chính là muốn nhìn xem ta làm sao để giết được người, bà ta muốn mượn dao giết người.” Trong mắt Ngọc Diệp ngập nước tràn đầy căm hận, trường kiếm trong tay có chút run rẩy.

<> “Nhưng mà ta không ngại bị bà ta lợi dụng, bởi vì ta cũng muốn giết người.” Ngọc Diệp nói xong xé gió cầm kiếm đâm tới.

<> Thân thể Úc Phi Tuyết thoát một cái, tránh né công kích của nàng.

<> “Người đâu! Người đâu!” Lãnh Dịch Khánh thân thể suy yếu, thử vài lần đều không có cách nào đứng dậy được, chỉ còn cách hướng cửa kêu to.

<> “Lãnh Dịch Khánh, người từ bỏ đi! Từ lúc các người ở trong này khanh khanh ta ta, ta đã giải quyết tất cả các người ngoài cửa rồi!” Ngọc Diệp vừa nói, vừa tàn nhẫn xuất chiêu.

<> Võ công của Ngọc Diệp hoàn toàn hướng về phía Úc Phi Tuyết, hơn nữa mỗi kiếm đều hướng tới bụng Úc Phi Tuyết, mà giờ khắc này Úc Phi Tuyết còn phải che chở cho hài tử, nên hành động càng trở nên chậm chạp, chẳng mấy chốc rơi vào thế hạ phong>Lãnh Dịch Khánh gấp đến độ muốn cố gắng đứng dậy giúp đỡ, nhưng vô lực ngã xuống giường. Chỉ có thể liều mạng dùng tất cả khí lực găm lên: “Ngọc Diệp, nếu như người làm tổn thương đến Tiểu Tuyết một chút nào, trẫm thề, nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

<> Ngọc Diệp để ngoài tai, trong mắt của ả hiện tại chỉ có hận thù mãnh liệt: “Chờ đến lúc người có cơ hội rồi nói sau.”

<> Đúng lúc mũi kiếm của nàng sắp đâm vào bụng Úc Phi Tuyết, mà Úc Phi Tuyết trước mặt đã không còn lực đánh trả, Lãnh Dịch Khánh đột nhiên hét lớn một tiếng, dùng tất cả khí lực lao đến ngăn trở một kiếm kia của Ngọc Diệp.”

<> Phốc một tiếng, mũi kiếm đâm thẳng vào vai trái Lãnh Dịch Khánh. Lập tức máu tươi mãnh liệt trào ra. Lãnh Dịch Khánh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rơi vào hôn mê bất tỉnh.

<> “A Khánh!” Úc Phi Tuyết thét lên kinh hãi. Muốn đỡ lấy Lãnh Dịch Khánh, nhưng không còn đủ sức lực. Chỉ có thể cùng hân ngã xuống.

<> Trên mặt Ngọc Diệp xuất hiện một tia cười lạnh: “Bây giờ, xem ai còn có thể tới cứu được người!”

155. Tuyết Nhi, Theo Ta Đi.

Tuyết Nhi, theo ta đi.

Đúng lúc thấy một kiếm của Ngọc Diệp sắp đâm tới, một thân ảnh phiêu dật đột nhiên từ không trung hiện ra, nhẹ nhàng đánh bật mũi kiếm của Ngọc Diệp, đồng thời vươn cánh tay giúp Úc Phi Tuyết tránh một kiếm trí mạng.

“Tiểu sư phụ!” Úc Phi Tuyết kêu một tiếng vui mừng.

“Nàng không làm sao chứ?” Giọng tiểu sư phụ dịu dàng như làn gió khiến Úc Phi Tuyết trong chốc lát an tâm, nhưng nghĩ đến Phong Vô Ngân có thể liên quan đến việc kia, lòng Úc Phi Tuyết lại nặng trĩu.

Nhìn ánh sáng trong mắt Úc Phi Tuyết bỗng chốc phụt tắt, lòng Phong Vô Ngân cũng nặng nề rơi vào vực sâu.

“Sư huynh?” Ngọc Diệp ngạc nhiên nhìn Phong Vô Ngân, trong ánh mắt hận thù đột nhiên tăng.

“Vì sao các người ai cũng đều che chở cho nha đầu này, ta chỉ muốn tìm được người đàn ông yêu thương ta, cho dù là ta đánh bạc số mệnh, nhưng sao cuối cùng không chiếm được gì, vì sao hả?”

“Tiểu Điệp, cường cầu vô phúc, đạo lý này sư huynh đã sớm nói với người. Đáng tiếc người tới tận bây giờ vẫn chưa hiểu ra.” Ánh mắt Phong Vô Ngân lạnh lùng không gợn sóng làm cho trái tim Ngọc Điệp từng đợt băng giá.

“Đúng, ta không hiểu, ta chỉ biết rằng việc là do người, nếu như không phải nàng ta xuất hiện, ta cũng đã sớm chiếm được rồi.” Ngọc Điệp chĩa mũi kiếm về phía Úc Phi Tuyết. Cánh tay Phong Vô Ngân vô thức siết chặt.

“Không phải là của mình, có cầu cũng không được. Cho dù không có Tuyết Nhi, người cũng vẫn không chiếm được. Người cho rằng Lãnh Dịch Hạo thật sự yêu người ư? Hẳn chẳng qua thiếu một người bên cạnh có thể tin cậy được thôi.”

Vì để cho Ngọc Điệp hết hy vọng, Phong Vô Ngân chậm rãi nói: “Lãnh Dịch Hạo từ nhỏ đã không còn mẫu thân, ở cái nơi hoàng cung người lừa ta gạt mà lớn lên, ngay cả người phụ thân thân nhất cũng không thể bảo vệ hắn. Cho nên, hắn chỉ có thể giả bệnh rồi khỏi kinh thành. Dùng tính mạng và trí tuệ của mình trên chiến trường giành được khoảng trời cho riêng mình. Có thể nói, Lãnh Dịch Hạo được như ngày hôm nay, đều là dùng chính tính mạng của hắn đổi lấy.”

“Đúng lúc đó, hắn gặp người. Người hắn cần không phải là người mà là một người có thể trao cho hắn cả tính mạng. Cho dù bây giờ không phải là người mà là bất kỳ ai khác, kết quả cũng giống nhau mà thôi.”

“Không... không thể nào!” Ngọc Điệp một lần nữa phát điên.

Phong Vô Ngân lắc đầu: “Đến tận giờ người còn chưa hết hy vọng ư. Ngọc Điệp, lời ta đã nói đến thế, Lãnh Dịch Hạo yêu hay không yêu người, trong lòng người là người hiểu rõ nhất. Nhưng là ta hy vọng người hiểu rằng, Tuyết Nhi xuất hiện chỉ là một sự trùng hợp, nàng cho tới tận muốn tranh đoạt gì với người, nếu không cũng không mạo hiểm tới Hàn đàm Linh Sơn tìm giải được cho người. Là nàng cứu người.”

“Ta không cần! Ta không cần nàng cứu!” Ngọc Điệp thét chói tai, run rẩy.

Người đứng là không cần, trong mắt của người chỉ có chứa hận thù, nể tình sư phụ, ta bỏ qua cho người, người đi đi. Đi được càng xa càng tốt, không cần lại phải làm tổn thương Tuyết Nhi, nếu không, không chỉ có Lãnh Dịch Khánh không tha cho người, mà ngay cả mọi người của Thần Vực, cũng sẽ không tha cho người, vấn đề này, người tự mình suy nghĩ kỹ đi.”

Từng lời của Phong Vô Ngân như một mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim Ngọc Điệp, kiếm trong tay nàng rơi xuống đất keng một tiếng, thất thần đi về phía cửa chính.

Nàng không phải là đối thủ của Phong Vô Ngân, ở lại đây chỉ nhận thêm thương hại mà thôi.

Hình dáng cô đơn từ từ đi đến cạnh cửa, chần chờ một chút rồi phi thân biến mất vào trong màn đêm.

“Tuyết Nhi...” Phong Vô Ngân cúi đầu nhìn Úc Phi Tuyết, lại thấy Úc Phi Tuyết đang ngồi xổm xem xét Lãnh Dịch Khánh: “A Khánh, A Khánh, người bị sao đây?”

Phong Vô Ngân nhìn thoáng qua Lãnh Dịch Khánh: “Hắn không sao, hắn chỉ là bị mất máu nên ngất đi thôi.”

Úc Phi Tuyết cuối cùng cũng yên tâm, cũng may cạnh giường đã có thuốc và băng gạc, Úc Phi Tuyết tự mình băng bó cho Lãnh Dịch Khánh, Phong Vô Ngân một mực yên lặng đứng bên cạnh chờ. Cho đến khi Úc Phi Tuyết băng bó xong, Phong Vô Ngân mới chậm rãi mở miệng: “Tuyết Nhi, đi theo ta.”

Úc Phi Tuyết nhìn thoáng qua Lãnh Dịch Khánh đang mê man, quả quyết lắc đầu:

“Tiểu sư phụ, ta cho tới tận bây giờ đều không ủng hộ việc người mưu phản, người cũng biết rồi. Chỉ là ta không biết tại sao ta lại không ủng hộ người, cho đến khi ta ở cùng một chỗ với A Khánh, ta mới hiểu được. Tiểu sư phụ, Tuyết Nhi chỉ muốn hỏi người một vấn đề.

“Vấn đề gì?” Ánh mắt Phong Vô Ngân hiện lên sự ngạc nhiên. Hắn mơ hồ có thể cảm nhận được, Tuyết Nhi của hắn bây giờ không còn là tiểu nha đầu chỉ biết chơi đùa trước kia nữa.

“Người mưu phản, người muốn làm vua, mục đích là gì?”

Phong Vô Ngân trầm mặc một lát, thần nhiên nói: “Báo thù, phục quốc.”

“Sau đó thì sao?”

Phong Vô Ngân không hiểu được nàng muốn hỏi cái gì, chỉ là dùng ánh mắt ôn hòa chứa nghi hoặc nhìn Úc Phi Tuyết.

“Sau đó, vì ân oán cá nhân của người mà máu chảy thành sông.” Úc Phi Tuyết bình tĩnh nhìn Phong Vô Ngân tiếp tục chậm rãi nói: “A Khánh nói, hắn biết làm cách nào để làm một vị vua tốt, chính là làm cho trên đường không còn trộm cướp, không có ai phải đi ăn xin. Tiểu sư phụ, người xem hiện tại, tất cả cái đó không phải là tứ hải thái bình, dân chúng ầm no ư? Cho dù A Khánh bây giờ chưa đạt được mục tiêu đó, nhưng mà hiện tại A Khánh vẫn đang cố gắng.”

“Cái dân chúng cần, không phải là tiền triều mà một cuộc sống yên ổn! Cho dù người chiếm được thiên hạ thì sao, không kể đến có bao nhiêu người phải hi sinh, mất đi tính mạng, mà người muốn tồn tại bao nhiêu năm thời gian mới khôi phục thể cục yên ổn như hiện giờ.”

“Tiểu sư phụ, Tuyết Nhi không biết cái gì là việc lớn, chỉ dựa vào cảm nhận của mình để làm việc, Tuyết Nhi hi vọng tiểu sư phụ người... thu tay lại đi.” Ánh mắt kiên định của Úc Phi Tuyết nhìn vào Phong Vô Ngân.

Phong Vô Ngân nhìn vào mắt của nàng, chứng kiến từ đầu đến cuối.

Tuyết Nhi nàng đã thực sự trưởng thành. Nhưng mà hắn còn có thể thu tay lại được không? Đến tận lúc này, hắn còn có thể thu tay lại sao?

Đúng lúc này, phía ngoài điện truyền tới từng đợt âm thanh hò hét. Phong Vô Ngân biết Thần Vực đã tấn công vào hoàng cung

“Báo... Hoàng Thượng...” Thời điểm thị vệ trực ban vội vàng chạy vào báo, chỉ thấy trong phòng có Úc Phi Tuyết và Phong Vô Ngân, còn có người nằm mê man trên giường rồng, Lãnh Dịch Khánh.

Đây là, đây là, đây là chuyện gì? Tên thị vệ tròn tròn mắt nhìn ba người trong phòng. Chẳng lẽ là... có kẻ tiếp tay cho kẻ thù bên ngoài?

156. Ép Hấn Mưu Phản.

Ép hấn mưu phản.

Tên thị vệ ngạc nhiên tại chỗ, Phong Vô Ngân vung tay lên, rên một tiếng tên thị vệ ngã xuống đất.

“Nếu như hắn không chết, người ắt hắn bị nghi ngờ.” ánh mắt Phong Vô Ngân vẫn bình tĩnh như vậy.

“Hoàng nhi! Hoàng nhi!” Bước chân lo lắng vội vàng của thái hậu vang lên ngoài cửa, trước khi thái hậu tiến vào, Phong Vô Ngân phi thân một cái biến mất vào màn đêm.

“Tuyết Nhi, nàng yên tâm, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không làm tổn thương nàng.” là tiểu sư phụ dùng thiên lý truyền âm.

Thân ảnh thái hậu hoảng sợ vội vàng xông vào, nhìn thấy vết thương trên vai trái của Lãnh Dịch Khánh, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Khánh nhi vì sao lại bị thương?”

“Là người, có phải người làm cho nó bị thương?” Thái hậu nhắc tay định đánh Úc Phi Tuyết lại bị Úc Phi Tuyết nắm chặt cổ tay.

“Thái hậu nương nương, ta xem bây giờ chúng ta đang cùng một bên chiến tuyến, cái cần bây giờ là ứng phó với những người tài giỏi bên ngoài kia kia.” Ánh mắt Úc Phi Tuyết lạnh lùng, làm cho lòng thái hậu không khỏi phát run.

Đúng vậy, kẻ thù bên ngoài đang đánh vào hoàng cung, vì sao trước đó không có bất kỳ một dấu hiệu nào! Nhưng mà khác, hiện tại hoàng nhi lại...

Cánh tay thái hậu không khỏi mềm nhũn: “Người đâu, nhanh chóng phái người cầm lệnh bài xuất cung, cầu viện binh.”

“Không còn kịp nữa rồi.” Úc Phi Tuyết xoay người đi ra ngoài cửa, bốn góc hoàng cung đã nổi lên ánh lửa, bọn họ ra ngoài không được.

“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Thái hậu sốt ruột.

“Đợi.” Trong lòng Úc Phi Tuyết chỉ có một ý niệm trong đầu, nàng biết rằng Lãnh Dịch Hạo nhất định sẽ đến.

“Đợi? Đợi lát nữa phản quân đã xông vào được tận đây giết người rồi!”

Úc Phi Tuyết trầm mặc không nói, nàng đánh cuộc rằng Lãnh Dịch Hạo nhất định sẽ đến.

“Bẩm... Thái hậu nương nương, Thuận vương gia mang binh chặn phản quân chủ lực ở phía tây, Minh tướng quân cũng mang theo quân, hiện ở mạn đông hoàng cung cùng phản quân giao chiến. Chính Cảnh Thu mang binh phá vòng vây, tiến cung cứu giá.”

Thị vệ bẩm báo xong, liền yên lặng nghe ý chỉ, nào biết thái hậu trầm mặc không nói.

Úc Phi Tuyết xoay người chậm rãi nhìn thái hậu: “Nếu như A Hạo muốn làm phản, hắn đã sớm mưu phản rồi. Sẽ không chờ cho tới hôm nay. Ta không biết giữa người và A Hạo rốt cuộc ân oán như thế nào, nhưng mà ít nhất bây giờ, chúng ta đang cùng trên một trận tuyến. Người không còn lựa chọn nào khác, phải tin tưởng vào chàng thôi.”

Ánh mắt thái hậu kinh hoàng chậm rãi xoay người nhìn Úc Phi Tuyết: “Trong lòng của người, nếu như chỉ có Lãnh Dịch Hạo, vậy tại sao vẫn tiến cung?”

“Ta không phải muốn tiến cung, là A Khánh bảo ta tiến cung. Với lại, ta chưa bao giờ nói muốn ở lại.”

Thái hậu nhẹ gật đầu: “Rất tốt!”. Ánh mắt hơi động một chút, liền có thị vệ tiến lên, đem đại đao sáng loáng gác lên cổ Úc Phi Tuyết.

“Nếu như Lãnh Dịch Hạo không mưu phản, ai gia sẽ không dả thương người. Nếu như hắn chỉ cần có một chút ý nghĩ muốn soái vị, vậy thì chờ nhất xác người đi!” Giọng thái hậu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Úc Phi Tuyết lạnh lùng nhìn thoáng qua thái hậu: “Đến tận bây giờ, người còn chẳng phân biệt được địch - ta. Ta thấy người làm như vậy không phải là để uy hiếp Lãnh Dịch Hạo mà là đang buộc hắn mưu phản. Thôi, dù sao giờ ta có nói gì người cũng nghe không lọt, tùy người thôi!”

Úc Phi Tuyết quay lại bên giường, lau mồ hôi cho Lãnh Dịch Khánh.

Một lát sau, ánh lửa trong hoàng cung dần dần bị dập tắt. Mà hai bóng người đang giao chiến trên không trung đồng thời đáp xuống bên ngoài tẩm cung hoàng thượng.

Phong Vô Ngân và Lãnh Dịch Hạo mặt đối mặt, Phong Vô Ngân vẫn đậm bạc phiêu dật như vậy, mà Lãnh Dịch Hạo toàn thân bao phủ hơi thở nghiêm nghị. Hai ánh mắt đồng thời nhìn về phía trong đại điện.

Phía ngoài điện, quân cận vệ cầm trong tay hàn thương giàn trận địa sẵn sàng đón quân địch. Cảnh Thu thúc ngựa tiến lên, xoay người xuống ngựa, rơi xuống cạnh bên người Lãnh Dịch Hạo, ở bên tai hắn nói nhỏ một câu. Sắc mặt Lãnh Dịch Hạo lập tức trầm xuống.

“Bảo họ đưa Tuyết Nhi ra đây, nếu không, ta lập tức thu binh.” Lãnh Dịch Hạo thu vũ khí, hướng về phía đại điện.

Phong Vô Ngân cũng lập tức nhận ra điều gì, đồng thời thu vũ khí, hướng về phía đại điện:

“Thuận vương gia thu binh, tại hạ cầu còn không được.”

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh. Cuối cùng, Úc Phi Tuyết bị người dùng đại đao kề cổ ép đi ra.

Nhìn đại đao trên cổ Úc Phi Tuyết, ánh mắt Phong Vô Ngân cùng Lãnh Dịch Hạo đồng thời lạnh đi vài phần.

“Lãnh Dịch Hạo, giết chết kẻ phản nghịch kia cho ai gia, ai gia tự nhiên sẽ bỏ qua cho nàng.” Giọng thái hậu từ sau lưng Úc Phi Tuyết vang lên

Lãnh Dịch Hạo mỉm cười: “Xem ra, thái hậu vẫn chưa hiểu rõ bốn vương cho lắm.”

Ánh mắt Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Hạo giao nhau, có một loại ăn ý không cần nói.

Lãnh Dịch Hạo hiểu rõ, tiểu nha đầu tin tưởng hẳn.

Lòng Phong Vô Ngân bỗng nhiên chìm vào đáy biển.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi đừng có cho là trong tay ngươi nắm binh quyền thì sẽ có gì đó đặc biệt hơn người. Ngươi và nữ nhân này phạm vào tội khi quân, ai gia hiện tại có quyền giết nàng!”

Thái hậu giận dữ đứng cạnh Úc Phi Tuyết, đại đao trên cổ Úc Phi Tuyết nhấn thêm vài phần.

Phong Vô Ngân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Ngươi cười cái gì?” Thái hậu giận dữ.

“Ta cười, ta là kẻ phản quân thì lại không để ý, còn các ngươi lại ở đây tranh chấp nội bộ. Tất cả xem xem, đây chính là vương triều của các ngươi. Đây chính là thái hậu của các ngươi? Hoàng đế đâu? Vì sao không thấy Lãnh Dịch Khánh ra đây? Đối mặt với kẻ thù bên ngoài, các ngươi rõ ràng lại nội chiến, thái hậu như vậy, hoàng đế như vậy, có thể đem lại thái bình yên ổn cho các ngươi ư? Không bằng các ngươi trở giáo quy về phía ta. Một khi thành việc, mỗi người các ngươi đều là công thần.”

Quân sĩ bốn phía, chỉ phút chốc sĩ khí lung lay.

Thái hậu lần này thật sự nổi giận.

Bây giờ, nếu thả người thì quá mất thể diện. Không thả người, cái mất đi chỉ sợ là cả vương triều.

Khi thái hậu còn đang do dự có nên thả người hay không, một giọng nói trầm đục như chuông trong điện vang lên: “Thả người!”

Giọng nói uy nghi làm cho tất cả mọi người tự giác mở một con đường.

Sắc mặt Lãnh Dịch Khánh có chút tái nhợt, nhưng đi lại vững vàng, sắc mặt âm u. Lực uy hiếp không giảm.

“Trẫm bảo các ngươi bỏ đao xuống!” Lãnh Dịch Khánh quát lên một tiếng, vô cùng dũng mãnh, đám vệ quân ngưỡng ngấp bỏ đao xuống.

“Hoàng nhi..” Thái hậu muốn nói gì đó bị Lãnh Dịch Khánh giơ tay ngăn lại lời muốn nói.

“Lãnh Dịch Hạo, ngươi hộ giá có công, trẫm vô cùng khen ngợi, ngươi có bất kỳ điều kiện gì trẫm đều đáp ứng ngươi, nhưng mà trước hết thay trẫm giết chết tên phản đồ này.”

Tiếng Lãnh Dịch Khánh vang lên, từng chữ rõ ràng, Úc Phi Tuyết kinh ngạc nhìn Lãnh Dịch Khánh, thật vậy sao? Lãnh Dịch Hạo yêu cầu bất kỳ điều gì hẳn đều sẽ đáp ứng?

Úc Phi Tuyết bỗng cảm thấy bất an.

157. Đại Kết Cục

Đại kết cục

Phong Vô Ngân khẽ chớp đôi mắt màu nâu nhạt, hẳn bất ngờ giờ kiểm đếm thắng về phía Lãnh Dịch Hạo, Lãnh Dịch Hạo xoay người đỡ trường kiếm. Bóng dáng hai người trong trận đấu lướt nhanh đến chóng mặt.

“Đừng đánh nhau!” Úc Phi Tuyết định xông lên phía trước nhưng lại bị Lãnh Dịch Tiêu trốn ở sau điện kéo lại.

“Đừng qua đó!”

“Người đứng la đồ nhát gan! Tránh ra!” Úc Phi Tuyết vung tay đẩy Lãnh Dịch Tiêu ra.

“Này, không phải là ta nhát gan, ta phải nuôi dưỡng vợ trẻ con thơ, lỡ ta xảy ra chuyện gì, người có đi chăm sóc bọn họ không?” Lãnh Dịch Tiêu liếc nhìn Úc Phi Tuyết, hắn đã hứa nhất định sẽ trở về bình an. Vì vậy, hắn không thể để mình xảy ra chuyện gì được. Hắn đã hiểu ra nhiều chuyện nên chỉ trốn tránh để xem trò vui, nếu không phải vì bây giờ tình hình bị mất kiểm soát, hắn đã không chạy đến đây rồi.

Úc Phi Tuyết lườm đôi co với hắn, nàng đẩy Lãnh Dịch Tiêu ra xa rồi vội vàng xông lên phía trước.

Lãnh Dịch Khánh đưa tay định kéo nàng lại nhưng cũng chỉ kịp chạm nhẹ vào góc áo nàng.

“Đừng tay!” Cuối cùng Úc Phi Tuyết cũng tìm được một khoảng trống, chen vào giữa hai người.

Nàng không muốn nhìn thấy cảnh hai người bọn họ ra tay tàn sát nhau.

Phong Vô Ngân thấy đường kiếm sắp đâm vào Úc Phi Tuyết, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cũng may là dừng tay kịp nhưng hắn lại bị kiếm khí ép đẩy lui vài bước.

Lãnh Dịch Hạo cũng không khác, nhưng lần này hắn thu kiếm nhanh hơn Phong Vô Ngân một chút, sau khi bị đẩy lùi, hắn lập tức tiến lên kéo Úc Phi Tuyết ra sau lưng mình.

“Nha đầu.”

Mùi hương của nàng thật dễ chịu! Trong lòng Lãnh Dịch Hạo chợt nhẹ nhõm. Nha đầu, nàng có biết là ta nhớ nàng nhiều lắm không!

Úc Phi Tuyết chẳng hề động lòng, nàng đưa tay cố gắng đẩy Lãnh Dịch Hạo cách xa mình vài bước.

Đánh là thương, mắng là yêu... Lãnh Dịch Hạo nghĩ như vậy nên cười vô cùng rạng rỡ.

“Tuyết Nhi, theo ta đi.” Ánh mắt Phong Vô Ngân không còn vẻ lạnh nhạt như trước, mà chứa đầy vẻ lưu luyến không muốn rời.

Hắn biết, nếu bây giờ hắn chấp nhận buông tay, hắn vĩnh viễn không còn cơ hội chạm đến bàn tay nhỏ bé ấy nữa.

“Ta sẽ không đi theo người.”

“Ta không muốn nàng b, nhưng nàng cũng thấy đó, ta không còn đường để lui nữa rồi. ”

“Người có.”

“Tuyết Nhi...”

“Tiểu sư phụ, ta biết người sẽ không làm hại ta. Ta cũng hiểu rõ tâm tình của người. Nhưng ta không thể trơ mắt nhìn người làm chuyện điên rồ này.”

“Nếu nàng hiểu tâm tình của ta, vậy vì sao ...”

“Bởi vì ta không thể để cho đứa bé trong bụng ta sinh ra là một đứa trẻ không có cha.” Trong lòng Úc Phi Tuyết rất hiểu rõ, nói về võ công, Phong Vô Ngân giỏi hơn Lãnh Dịch Hạo nhiều.

Chỉ một câu nói của Úc Phi Tuyết lại làm tất cả mọi người tròn mắt ngỡ ngàng. Người vui mừng nhất, không ai khác ngoài Lãnh Dịch Hạo: “Nha đầu, nàng vừa nói cái gì?”

“Không liên quan đến người, tránh ra!” Úc Phi Tuyết hất móng vuốt sói đang bám vào người mình, nhưng Lãnh Dịch Hạo lại bước đến ôm nàng chặt hơn.

“Sao có thể như thế được! Ngày hôm qua chúng ta còn quấn quýt bên nhau không rời, nếu nàng đã quên thì để ta nhắc cho nàng nhớ, trâm cài đầu của nàng vẫn còn ở trên giường của chúng ta. Vương phi, nàng

hãy thừa nhận đi.” Giờ đây Lãnh Dịch Hạo cực kỳ hưng phấn. Cuối cùng tiểu nha đầu của hắn cũng đã trở về, còn dẫn theo một bé gái (cũng có thể là một bé trai), hắn cũng được sống lại rồi.

Lời nói của Lãnh Dịch Hạo lại một lần nữa khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đó sững sờ.

“Con nghe thấy chưa? Trong lúc con đang cựa kên ranh giới giữa sự sống và cái chết, nữ nhân mà con yêu lại cùng một nam nhân khác chàng chàng thiếp thiếp. Khánh Nhi, con mau tỉnh lại đi.” Thái hậu lạnh lùng nhìn Úc Phi Tuyết, rồi chậm rãi nói với Lãnh Dịch Khánh ở bên cạnh.

Khuôn mặt tái nhợt của Lãnh Dịch Khánh càng thêm ảm đạm, cơ thể cao lớn khẽ run lên trong làn gió đêm, cuối cùng cũng cố cầm cự được.

“Nàng... Nàng đã có conhắn?” Giọng Phong Vô Ngân nghèn nghẹn.

“Tiểu sư phụ, ta sẽ không để hắn làm hại người, nhưng, cũng không để người làm hại hắn.” Úc Phi Tuyết rút ra một con dao nhỏ được giấu sẵn trong người, đặt lên trên cổ mình.

“Ta không đành lòng nhìn hai người chém giết nhau, nếu như nhất định phải có người chết mới có thể chấm dứt được chuyện này, ta tình nguyện làm người ấy.” Úc Phi Tuyết dí dao sát vào cổ họng, trường kiếm trong tay Phong Vô Ngân khẽ run. Cuối cùng, hắn chậm rãi buông tay xuống.

“Vực chủ!” Đoàn người phía sau Phong Vô Ngân phía sau hoảng sợ.

Phong Vô Ngân giơ tay lên, hét lớn một tiếng: “Lui binh!”

“Vực chủ!” Cứ như vậy mà lui binh sao? Đã đánh đến hoàng cung, gặp được hoàng đế, kế hoạch cũng sắp hoàn thành sao có thể lui binh được?

“Mười vạn binh lính của Lãnh Dịch Hạo đã vây kín nơi này, nội ứng ngoại hợp, chúng ta bị thua là chắc chắn. Cho dù chúng ta giết được hoàng đế, chúng ta cũng không thoát ra khỏi chỗ này. Lãnh Dịch Hạo, người thắng rồi.” Trong chớp mắt, Phong Vô Ngân đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, nhưng Úc Phi Tuyết có thể thấy rõ, đằng sau vẻ lạnh lùng ấy là một tâm hồn đang hỗn loạn vì bị tổn thương.

Xin lỗi, tiểu sư phụ.

Đám người của Thần Vực quay mặt nhìn nhau, không nói một lời.

“Truyền khẩu lệnh của Vực chủ ta, mọi người theo hướng bắc rời khỏi hoàng cung, quay về biên quan, từ nay về sau không có bất kỳ quan hệ gì với triều đình. Lãnh Dịch Hạo, nếu người không chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi, Thần Vực ta dù phải dốc hết sức lực cũng sẽ quyết sống chết với người!”

Phong Vô Ngân lưu luyến nhìn Úc Phi Tuyết một lần cuối rồi dẫn đám người của Thần Vực biến mất trong màn đêm.

“Các người còn ngây người ra làm gì? Còn không đuổi theo?!” Thái hậu với suy nghĩ diệt cỏ phải diệt tận gốc, lớn tiếng quát đám quân lính đang đứng cạnh mình, “Còn các người, lập tức bắt Lãnh Dịch Hạo”

“Không cần.” Lãnh Dịch Khánh mở miệng, “Bọn họ đều đã tự động rời khỏi đây, mẫu hậu còn muốn thấy máu chảy thành sông sao?” Lãnh Dịch Khánh lớn tiếng quát.

“Hoàng nhi! Sao con không chịu tính tảo một chút! Con thử nghĩ xem, vì sao mười vạn đại quân chỉ nghe lệnh của Lãnh Dịch Hạo! Lãnh Dịch Hạo đã sớm biết có người mưu phản, nó có nói cho con biết không? Nó không muốn bàn bạc với con, tự mình quyết định mọi chuyện, nắm hết binh quyền, rõ ràng là nó muốn mưu phản! Bây giờ con không bắt nó, sau này muốn bắt cũng không kịp nữa rồi!”

“Nếu như A Hạo muốn làm phản, đệ ấy đã sớm ra tay, sao còn ở chỗ này bảo vệ mọi người?” Lãnh Dịch Khánh thản nhiên nhìn Lãnh Dịch Hạo, trong ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

“Đó là vì nó đang đóng kịch!” Thái hậu vẫn cố chấp, bà không tin Lãnh Dịch Hạo sẽ giúp bọn họ.

“Năm ngày trước, khi A Hạo rời kinh, đệ ấy đã sắp xếp chu đáo mọi việc. Nếu như đệ ấy muốn làm phản, đệ ấy không cần đợi đến bây giờ. Người không chịu tính tảo chính là mẫu hậu!” Lãnh Dịch Khánh giận dữ quay sang thái hậu:

“Là người có tật giat mình, cho rằng tất cả mọi người đều có tính toán giống mình. A Hạo tự mình quyết định, không bàn bạc với trẫm vì đệ ấy biết, khi chúng ta nắm binh quyền trong tay, người đầu tiên làm hại hần chính là người. Đệ ấy làm như vậy chỉ để bảo vệ mình thôi!”

“Người đừng tưởng rằng trẫm không biết là người cố ý sắp xếp Yên Chi ở bên cạnh A Tiêu. Người dùng kế ép đệ ấy bán Tiêu Dao phủ, khiến đệ ấy không có gì để tranh ngôi vị hoàng đế với trẫm! Người ép A Tiêu phải ra khỏi thành ... tất cả đều là âm mưu của người!”

Thái hậu vừa then vừa giận, lệ rơi đầy mặt: “Ai gia làm như vậy không phải đầu là vì con sao? A Khánh...”

Đúng lúc này, thân thể Lãnh Dịch Khánh lại run rẩy, chuẩn bị gục xuống.

“Hoàng thượng!” Mọi người hoảng sợ, Lãnh Dịch Tiêu, đưa tay đỡ Lãnh Dịch Khánh, Úc Phi Tuyết và Lãnh Dịch Hạo cũng vội chạy đến đỡ lấy thân thể cao Lãnh Dịch Khánh, thái hậu sợ hãi, mặt mày tái nhợt.

“Khánh Nhi, Khánh Nhi, con thấy trong người thế nào?”

“Ta không sao.” Không ai chú ý tới, Lãnh Dịch Khánh xưng là ta, mà không xưng là trẫm.

“A Hạo, A Tiêu, hai người đứng là huynh đệ tốt của ta!” Lãnh Dịch Khánh vươn tay, Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu cùng đưa tay nắm tay của hần, ba huynh đệ nhìn nhau cười, bao nhiêu băn khoăn đều theo gió bay đi mất.

Trong lúc mọi người dồn sự chú ý vào Lãnh Dịch Khánh, một bóng đen đứng trong bóng tối cười rất dữ tợn, lẳng lặng giương cung nhắm thẳng vào lưng Úc Phi Tuyết.

Úc Phi Tuyết, dựa vào cái gì mà người được mọi người yêu mến? Còn ta, vì sao cho dù ta nỗ lực đến mấy cũng không có được, trong khi người lại dễ dàng có được mọi thứ?

Lãnh Dịch Hạo không cần ta, đứa bé cũng không còn, ta còn sống trên đời này chỉ vì một mục đích duy nhất, giết chết người!

Ngọc Diệp trong lòng đầy ganh ghét, ả lẳng lặng kéo căng dây cung.

Trong trời đêm chợt lóe lên một ánh sáng, Lãnh Dịch Khánh thấy được. Lãnh Dịch Tiêu cũng thấy được. Tuy Lãnh Dịch Hạo đưa lưng về phía Ngọc Diệp, hần không thấy, nhưng cũng cảm giác được.

Ngay lúc mũi tên bắn đến, Lãnh Dịch Hạo bỗng đưa tay bắt được. Từ phía sau,... một mũi tên khác cũng vừa bay đến.

Thì ra là song tiễn!

Thấy mũi tên sắp chạm vào Úc Phi Tuyết, Lãnh Dịch Khánh hét lớn một tiếng, đẩy Úc Phi Tuyết ra, bắt lấy mũi tên, rồi dùng hết sức lực, vung tay lên.

Mũi tên cắm thẳng vào tim Ngọc Diệp. Cùng lúc đó, nhiều mũi tên khác cũng được bắn đến. Thương thay cho Ngọc Diệp, cuối cùng phải chết dưới những mũi tên hỗn loạn.

Trước khi tắt thở, ả cố gắng đưa mắt nhìn về phía Lãnh Dịch Hạo. Rất may cho ả, những mũi tên đó không phải do Lãnh Dịch Hạo bắn. Nhưng đến lúc chết ả vẫn không hiểu, vì sao thứ ả muốn lại khó có được như vậy, quá khó như vậy.

“Hoàng thượng!” Lại vang lên một tiếng hét, Lãnh Dịch Khánh đã hôn mê bất tỉnh.

Ngày thứ hai, cả nước đau thương vì hoàng đế băng hà.

Trước khi tân hoàng băng hà, chỉ kịp trấn trối lại hai việc.

Việc thứ nhất, đem Tiêu Dao phủ trả lại cho Lãnh Dịch Tiêu. Mời tiểu vương gia quay về kinh thành.

Việc thứ hai, vì Lãnh Dịch Khánh không có con nối dõi, nên đem ngôi vị truyền lại cho Thuận Vương gia Lãnh Dịch Hạo.

Sau khi đại lễ mừng Lãnh Dịch Hạo lên ngôi kết thúc, trong hoàng cung lại khôi phục sự yên lặng như trước. Trên phố khuya không người, ba nam tử cười ngửa nói lời từ biệt nhau trong gió đêm.

“Đại ca, thật ra huynh không cần phải làm như vậy.” Lãnh Dịch Hạo nhìn Lãnh Dịch Khánh, nói một cách nghiêm túc. Bằng cách giả chết lừa thiên hạ, đại ca đã thuận lợi đem ngôi vị hoàng đế giao lại cho hắn.

Lãnh Dịch Khánh lắc đầu: “Từ trước đến giờ ta vẫn không thích làm hoàng đế. Lúc trước ta quay về kinh thành nhận ngôi vị hoàng đế cũng chỉ vì Tiểu Tuyết. Tần Thế Viễn nói rất đúng, ta chỉ có lòng trị quốc chứ không có tài trị quốc.”

“Tần Thế Viễn?”

“Đúng vậy, ta đã nhiều lần phái người đi tìm hắn, cũng đã từng gặp mặt hắn. Nhưng hắn nói, ta chỉ có lòng trị quốc chứ không có tài trị quốc. Nói về lòng trị quốc, ta không bằng tiên đế. Nói về tài trị quốc, ta cũng không bằng đệ. Ta không có số làm vua, vì vậy đệ đừng nín kéo ta.”

Lãnh Dịch Hạo và Lãnh Dịch Tiêu đều lặng yên, không biết phải nói sao.

Tần Thế Viễn là một người làm ăn buôn bán, hắn hiểu rõ thời thế, biết nắm bắt thời cơ, dường như việc buôn bán, kinh doanh là bản năng mà hắn sẵn có. Dù nhìn từ góc độ nào, người ta cũng phải công nhận Tần Thế Viễn là một nhân tài của đất nước.

“Thật ra, nếu không được Tần gia ủng hộ về mặt của cải, mười vạn đại quân của đệ không thể trốn ở ngoài thành tốt như vậy đúng không?” Giọng nói của Lãnh Dịch Khánh vẫn đầy sự thản nhiên.

Việc lo ăn uống, dù là ột người hay ười vạn đại quân, đều là một vấn đề rất lớn, người buôn bán lương thực trong kinh thành không thể đem lương thực ra khỏi thành, có thể thấy được, số lương thực cung cấp cho quân lính ... được vận chuyển đến từ vùng khác.

Muốn vận chuyển nhiều lương thực như vậy mà không để kinh thành hay biết, cần phải có rất nhiều tiền bạc cũng như công sức của bao người, ngoài Tần Thế Viễn, không ai có thể làm được điều này.

Lãnh Dịch Hạo gật đầu: “Đúng vậy.”

“Có một chuyện ta vẫn không hiểu, Úc thừa tướng đã niêm phong tất cả các cửa hàng của Tần gia, sao Tần Thế Viễn vẫn có tiền để giải quyết mọi việc?”

“Từ lúc Tần Thế Viễn vào kinh thành đã sắp xếp xong xuôi mọi việc, đem tài sản của Tần gia chuyển đi. Những cửa hàng bị Úc thừa tướng niêm phong, đối với Tần gia mà nói, chỉ như con trâu mất đi một vài sợi lông, không hề tổn thương đến da thịt.” Lãnh Dịch Hạo giải thích.

Cuối cùng Lãnh Dịch Khánh cũng hiểu, dù là tính toán hay là tìm cách giải quyết vấn đề, ngay đến một người làm ăn buôn bán cũng giỏi hơn hắn nhiều. Đó cũng là thất bại của hắn.

“Đệ định xử lý Úc thừa tướng thế nào?” Lãnh Dịch Khánh hỏi. Lần này trong kinh thành thay đổi rất nhiều, Úc thừa tướng vẫn cáo ốm không xuất hiện, tuy không có lỗi nặng nhưng cũng chẳng có công lao gì. Đối với một nguyên lão đã trải qua ba triều đại như ông ta, thật sự hắn không biết dùng cách nào để giải quyết cho ổn thoả. Dù sao ông ta cũng là cha của Úc Phi Tuyết.

“Úc thừa tướng đã già rồi, để ông ta từ quan về nhà an dưỡng tuổi già là được.” Lãnh Dịch Hạo đã sớm có quyết định. Từ trước đến giờ, hắn vẫn không ư Úc thừa tướng.

“Trời ạ, đại ca, nhị ca, hai người cứ toàn nói những chuyện đệ chẳng muốn nghe. Các huynh không thể nói chuyện gì mà đệ thích được sao?” Lãnh Dịch Tiêu nhin không được, cắt ngang câu chuyện.

“Ta đem Tiêu Dao phủ trả lại cho đệ, đệ vẫn chưa vừa ý sao?” Lãnh Dịch Khánh đùa.

“Rất hài lòng! Nhưng mỗi lần đệ nghĩ đến Yên Chi là người do thái hậu phái đến ... trong lòng đệ có chút khó chịu! Rất khó chịu!” Lãnh Dịch Tiêu gãi gãi đầu.

“Nàng ấy là cô gái phong trần, vì đệ, nàng ấy đã vứt bỏ mọi thứ để cùng đệ sống một cuộc sống bình thường, lại còn có con với đệ. Nếu không vì yêu đệ, liệu có thể làm được những việc như vậy không? Đệ nên biết thế nào là đủ chứ!” Chỉ trong chớp mắt, Lãnh Dịch Khánh đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

“Ta muốn phiêu bạt nơi chân trời, cho đến bây giờ, hoàng cung không phải là nơi ta muốn nhớ đến. A Hạo à, mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi, xin đệ hãy đối xử tốt với mẫu thân của ta.”

“Huynh cứ yên tâm.”

“A Hạo, còn có một việc, ta vẫn luôn muốn hỏi đệ. Lúc tiên đế còn sống vẫn luôn đeo một ngọc bội khắc hình rồng. Bây giờ ngọc bội đó đang ở trong tay đệ, có đúng không?” Tiên đế từng nói, người có ngọc bội là người có được thiên hạ.

“Đúng vậy.” Lãnh Dịch Hạo xác nhận.

Lúc này đây, Lãnh Dịch Khánh đã thua một cách tâm thâu khẩu phục. Trước lúc tiên đế qua đời, Lãnh Dịch Khánh đã từng thấy ngọc bội đó, nhưng lúc tiên đế gần mất, ngọc bội kia đã mất tăm. Lúc ấy, Lãnh Dịch Hạo còn chưa về kinh.

Có thể thấy được, tiên đế đã sớm đoán được ngày hôm nay. Vì vậy người mới có quyết định, lén để lại ngọc bội cho Lãnh Dịch Hạo.

Hắn phục thật rồi.

Từ bỏ thứ không thuộc về mình, hắn mới thật sự tìm được sự yên tĩnh trong t

Hắn tin tưởng, lựa chọn của hắn là chính xác.

...

Đã xa rồi ảo ảnh trần gian

Khó quên sao, nụ cười của nàng

Nhớ khi xưa nơi tiểu lâu

Đã qua bao mùa hoa nở

Kể từ đây....

Bất luận nhân gian tình không đậm

Chỉ nguyện bên nàng đến trọn đời

Đao quang kiếm ảnh, theo từng bước

Uống sao chẳng cạn, vài giọt tình

Nhiều năm sau...

Ước gì khi xưa chợt tỉnh mộng

Nụ cười vẫn đến trong mơ

Chuyện trong mộng ắt là hư ảo

Quay đầu hoàng hôn thật nào nề.

158. Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Lúc Lãnh Dịch Hạo quay về cung, Úc Phi Tuyết đã biến mất!

Tiểu nha đầu! Nàng lại chạy

Lãnh Dịch Hạo ra lệnh ọi người tìm khắp kinh thành, nhưng một chút tin tức cũng không có.

Dựa vào cây liễu bên bờ.

“Cám ơn người, Tần Thế Viễn.” Úc Phi Tuyết nói lời cảm ơn rất thật lòng. Nhờ có Tần Thế Viễn, nàng và Lãnh Dịch Hạo mới được ở bên nhau.

“Bạn bè với nhau, nói cảm ơn làm gì.” Tần Thế Viễn cười hớn hở, “Vả lại, ta có ơn với hoàng thượng, chắc hẳn sẽ không từ chối yêu cầu của ta, ta làm việc này không phải vì nàng, mà là vì chính ta.”

Tần Thế Viễn nói rất thần nhiên.

Úc Phi Tuyết nhặt một hòn đá, ném vào mặt nước : “Yên tâm đi, nếu như A Hạo không đồng ý, ta sẽ không sinh con cho hắn!”

“Vậy thần xin tạ ơn Hoàng hậu nương nương!” Tần Thế Viễn cười khê, chấp tay nói lời cảm ơn. Đứng ở góc độ của Úc Phi Tuyết, nàng không thể thấy được sự quyến luyến cùng thống khổ sâu trong đáy mắt hắn.

Thật ra, nếu như hắn có thể chọn lựa, hắn thà rằng ...

Chẳng qua, hắn không có quyền chọn.

Tần Thế Viễn chậm rãi thu lại những suy nghĩ miên man, nhìn nam nhân đang giục ngựa chạy đến ở phía xa. Tuy trải qua phong trần mệt mỏi nhưng tư thế vẫn rất oai hùng, anh tuấn, loại khí thế mà người thường không thể có được.

Xem ra, thời gian hắn ở bên Úc Phi Tuyết lại hết rồi. Lần này thật sự kết thúc.

Úc Phi Tuyết quay đầu lại nhìn, thoáng thấy Lãnh Dịch Hạo đang giục ngựa chạy đến, chợt hiểu ra mình lại bị Tần Thế Viễn bán đứng!

“Tần Thế Viễn!” Úc Phi Tuyết quay đầu lại gầm lên, “Không phải người nói chỗ này không ai tìm được

“Đúng vậy, ai cũng không tìm được, nhưng hắn không phải người bình thường, với lại, nàng cũng muốn hắn tìm thấy mình mà. Rõ ràng là nàng thích hắn, vì sao phải dằn vặt hắn, đều là chuyện đã qua, hãy đối xử tốt với đối phương. Hai người các người đã là của nhau, đó là điều không thể thay đổi!” Tần Thế Viễn khuyên nhủ.

“Không cần người dạy ta!” Úc Phi Tuyết giận dữ, giựt lấy roi ngựa trong tay Tần Thế Viễn, nàng xoay người nhảy lên ngựa, rồi vội vàng giục ngựa chạy.

Lãnh Dịch Hạo vừa đuổi theo ở phía sau, vừa lo lắng:

“Bảo bối! Chú ý đứa bé!”

“Lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ đến đứa bé! Đứa bé này không phải con của chàng!”

“Nàng còn dám nói không phải của ta thêm một lần nữa, ta đánh nát mông nàng!”

“Bạo quân! Đồ bại hoại!”

Đợi đến khi bóng dáng hai người đã khuất hẳn, khuôn mặt Tần Thế Viễn mới lộ rõ tình cảm thật sự.

Tiểu Tuyết, hẹn gặp lại.

Từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể là vua tôi, không thể nào là bạn bè nữa.

Từ nay về sau, ta chỉ có thể ngắm nàng từ phía xa, không còn cơ hội cùng nàng uống rượu vui đùa nữa rồi.

Từ nay về sau, nàng đi theo con đường hạnh phúc của mình, còn ta sẽ vĩnh viễn cầu mong cho nàng được hạnh phúc.

Bóng dáng cô đơn trải dài dưới ánh tà dương, hắn như một cánh chim đơn lẻ quần quanh trên bãi cát.

Úc Phi Tuyết sẽ không bao giờ biết, thật ra trong tim hắn chỉ có mỗi hình bóng của nàng.

Có một số việc, tự mình biết là

Có người nói, sau khi Úc Phi Tuyết hồi cung liền giam mình trong Thanh Loan điện, nhất quyết không chịu gặp Lãnh Dịch Hạo.

“Ta vẫn chưa tha thứ cho chàng, chàng đừng hòng đi vào!” Úc Phi Tuyết giận dữ nói.

“Nha đầu, ta phải làm thế nào nàng mới chịu tha thứ cho ta?” Lãnh Dịch Hạo đành phải gõ cửa.

Đứa bé cũng sắp chào đời rồi, vậy mà mỗi lần đến nơi này, Úc Phi Tuyết đều nói một câu như vậy. Nếu không phải vì sợ làm cho cục cưng hoảng, Lãnh Dịch Hạo đã phá cửa xông vào từ lâu rồi!

Nữ nhân này lúc giận thật là khó tính!

“Xem thành ý của chàng!”

“Hoàng hậu yêu quý của ta, ta đã rất có thành ý rồi. Nàng xem, trong hậu cung này, ngoài thái hậu đang bị nhốt ở lãnh cung, ngoài các nha hoàn ra, cũng chỉ có mỗi mình nàng. Ta xin thề, đời này kiếp này, ta chỉ cần một mình nàng, vĩnh viễn không nạp phi. Như vậy đã được chưa?”

“Không được, không được, không được! Chàng đi đi! Nếu không đi, ta sẽ không sinh con cho chàng!”

Lãnh Dịch Hạo đáng ghét! Nói dài dòng nhưng chẳng đúng ý nàng gì cả! Nàng không gặp hắn không phải vì chuyện nữ nhân! Chuyện Ngọc Diệp đã là quá khứ rồi.

Vả lại, dù hắn có tuyển bao nhiêu nữ nhân vào cung, nàng cũng không sợ. Bằng bản lĩnh của mình, nàng sẽ đánh đuổi toàn bộ ra khỏi cung!

Nàng không thêm để ý đến hắn vì lúc nào hắn cũng đem đứa bé đặt lên hàng đầu. Giống như lúc này, chỉ cần nhắc đến đứa bé là hắn không dám tiến thêm một bước!

Nếu như hắn chỉ cần đứa bé, nàng ở lại đây làm gì? Úc Phi Tuyết luôn bực bội chính là vì chuyện này.

Đứa bé quan trọng hay là nàng quan trọng? Vấn đề này Úc Phi Tuyết luôn canh cánh bên lòng.

Hừ! Lãnh Dịch Hạo thở dài một hơi, cuối cùng nàng cũng chịu thừa nhận đứa bé là của hắn! Coi như có chút tiến bộ.

Có người nói, sau khi Úc Phi Tuyết thuận lợi sinh được một bé trai, nàng lại mất tích.

Lần này, nàng lén trốn đi từ mật đạo trong cung. Không một ai biết nàng ở đâu.

Lãnh Dịch Hạo sắp xếp người chăm sóc đứa bé xong liền một mình giục ngựa đi tìm.

Xem ra, hắn là hoàng đế đầu tiên trong thiên hạ đuổi theo hoàng hậu trên đường phố! Úc Phi Tuyết bỏ trốn, Lãnh Dịch Hạo đành phải thúc ngựa lên đường đi tìm vợ.

Có người nói, sau khi Úc Phi Tuyết chạy trốn thất bại lần thứ chín mươi chín, cuối cùng Lãnh Dịch Hạo chợt nảy ra một ý, hắn đe dọa Úc Phi Tuyết: “Nha đầu! Nếu như nàng còn trốn một lần nữa, ta sẽ lấy dây cột nàng dính vào ta!”

“Chàng giữ con của chàng là được rồi, ta đi đâu không liên quan đến chàng!”

Lãnh Dịch Hạo chợt tỉnh ngộ: “Con quan trọng, nhưng nàng còn quan trọng hơn. Không có nàng, làm sao có con được!”

“Nói vậy con vẫn quan trọng nhất?!”

“Không phải, con có thể không có, nhưng ta không thể không có nàng.”

“Đi đi! Đồ biến thái!”

“Tuyết nhi, ta rất yêu nàng.”

Có người nói, sau khi hoàng đế bị cầm dục một năm sáu tháng, cuối cùng cũng được bước vào tẩm cung của hoàng hậu.

Có người nói, vào ngày nào đó, trong tẩm cung của hoàng hậu, lần đầu tiên vọng ra âm thanh ái muội.

Có người nói, hoàng đế ở trong tẩm cung của hoàng hậu suốt bảy ngày bảy đêm, không hề bước chân ra ngoài.

Có người nói, mấy tháng sau hoàng hậu phát hiện, mình lại mang thai.

Có người nói, Tần Thế Viễn là người làm ăn buôn bán đầu tiên được phong làm quan. Hắn làm quan đến chức thừa tướng, nhưng không chịu lấy vợ, sống cuộc sống cô độc đến cuối đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-dung-nghich-nua>